

Sy-li spówał,
Pilnje džéłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróczy
Napej móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Prez spať móry
Čerastwoś da.

Nječ ty spówał,
Swérne džéłal
Wóśdne duy;
Ózół pak sw aty,
Duśi daty,
Wotpođá ty.

Z njejbz mana,
Nječb dí kłmanna
Ziwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bśa poda,
Wokfów ćel
F.

Šsersbke njedźelske łopjeno.

Wudawa šo lóžbu šobotu w Šsmoleresj fudicijšćejeji w Budzynie a je tam ja ščtwórtlětnu pšchedplatu 40 nr. dojtáč.

Nowe lěto. Luf. 12, 4—9.

Šesłowo š Božeho šłowa ja nowe lěto žadamy džénša, pošlylnjaze šłowo, kiz je nam šepjera na puczu do čzěmneho pšichoboda. Čzi je požadaju, kiz š bitej a tysčenej wutrobu do pšichoboda hladaju, čzi wošyročeni a wopušćeni, žarowazy a płakazy, čzi kłudzi wo šwojej nušy a tšori na šwojich łozach. Šim wšćem šrožłitnyho šwoj puczowałški kiz do ruki! Tež nad wami rntnje Woža lubofeš, kiz wjedže woš džiwnje, ale tola šmilnje a woš nišby nočje wopušćejez a štomdžicj. — Tym wješeljm tež čzył ja to šwjate šćenje pšichowjedacz, kiz džénša radošnje dale džéja, totryčž šaidženočjz bė wobšiwěłtena pšćes wjele šwěłta a wješela a kiz šote nadžije na pšichob štaja. Šich čzył prošćež: D njetwaće na šwoju móz a mudročjz, ale štajce šwoje dowěrjenje na teho šknjesa! — Tym džéławny čzył pšichowlać: D hromadže šwoje mozy a naložje je ja nowe nadawki, ale roššywajče dobre šymjo, wopolažeje šo š šłowom a štutkom jako wučjobjnizy wulłeho džéłaczerja Žesom Křyštá!

Wjele nowolětnych pšćečew a postrowjenjow šo w tutych dnjach wupraji; ale šelko je jich tórnych, njemudrych, ščłódných! Dža pak šupi ty w našim šćenju Křyštufš pšćed naš a štaji tym hušto tak próbujm a šwěrščnyjm čłowikim pšćečew nawšćečo šwoje mózne, bójšće: „Ša pak praju Wam!“ Wón reči š nam niš

jako wotročštam, šo dycbjeli šo štrachowacz, nė, jako šwojim pšćečelam: „Ša pak praju wam, mojim pšćečelam.“

Nowolětne postrowjenje teho šknjesa na šwojich pšćečelow.

Čšto pšichnješe a wuprošy nam?

1. Wošabojasnu wutrobu;
2. wěrjazu wutrobu;
3. w Wošu šylnu wutrobu.

1. Wažna šobjima bė wučjobjnikam biła, w kotejz je to šłowo wot Žesufa rečžane. Woni šo hotuja, přeni kročž wučjobjnyci do wšow a měštow, šo bychu šo jako šwěđtojo a pošli Žesom Křyštá wopolašali. Dža čže jich tón šknjes ja džénja, kiz bóršy pšichludu, pošlylnicz. Šotročž tuto lubofne napominanje w biblji šteji. Tón, kiz čłowištu wutrobu lėpje šnojšeče a šłubšoh šrošymješe, hačž hdy žadny drugi na šemi, tón wjedžeše tež, tak šwoješ naš pšćes žimjenje pšćewodža, a šak tež wěrjazy loško do špytowanja pabnje, šo šhabla a nad Božej lubofežu wšewlać počnje. „Nještrachujče šo tyč, kiz čžělo šabija a potom nježo wjazy čzinič njemóža!“ Čzi wučjobjnizy šu tuto pošlylnjaze napominanje trjebali. Wšćal tola tón šknjes jich wupóšta kaž štado mjes wjelłow, kaž šehnjata mjes tořhazu šwěrini. Š přenjeje šćečejšjanšnjeje žyrłwje šo nam powjeda, šo šu, š wumščezom Žana, wšćitzy wučjobjnizy Žesufšwji marštráku šmjerčz wumrjeli, ale štrachowali šo nješu. Nješobólšiwje, š wštanjom abo š čzichim poddaczom džéču do šmjerče, pšćetož tón šknjes

bě wšchě strážele, wšchu wopacznju bojofczij i w dušce wjak. Njch čelja brachna hěta ho jim rostamje, njch woni krawaja pod mjeczom kaž Zafud abo pod kamjenjemi kaž Šchjčepan, i Khrysta ruki jich zabyli stypł a žana hmyrcz njeje wutrobnucy mofka. Šwrele pichitady sa naš šu tuczi martararj o čašow přeššedcho křesćejzijanstwa, kiz ho njeboja nitošo, hač Woša hamešo.

Ważna hodžina je bila tež sa naš. Kaž czi wuczob-nizy, tež my na rospucežu stejimy. Wowe leto šapoczinamy dženka. Nětotry i nadžiju do pšichodba hlaba, ale nje-wěta a njeowobstajne je wšcho semšte. Hōžj wrōczje hla-damy do šańdzeneho leta, ho we wutrobje někotra bōt a šarofczj šbeha; ale do i bojofczju napjeljenjeje wutrobny klinčji Žesufowje słowo: „Nještrachujće ho!“ To hěščo je nam nušne: Našch čaš je strachow poľny. Nješpšechceljo šu kolowototo naš. Na wšchěch pucach lata špytawat na křesćejzijana. Še wšchelatinu brōjnemi wojuje ho pšechćiwō nam. Wšchě šnamjenja w našchm čašu pokaluja na wšchorožny, bēdžestji pšichodbo, kotremuz napšechćiwō dženje. Wly paš ho tola nještrachujemy. Wly šnajemy teho, pšechē totymž wšchē widorzy mjelcža, hōžj jenōž słowczko rjeknje. Čzjm wjšchjcho ho mōšće žōlmy pšechćiwōjenja šbēžaju, čzjm krahnišči šteji Khrystuš w bōšćeji majelšofczji pšchēd nami. Wšchudže tam, hōžjē bohabojofczj we wutrobje bōdli, hōžjē čzłowjē šo ja Wozej wolu prašcha, po Wožich pucach hōžōji a pšchē Wožeho Duča ho wōdžjēž dawta, tam je wōn njebojašlajny a šylny we wšchēch wojuwanjach šwēta a widorach čzěrpijomy. Tam wočejenje ho mōdofczj, kiz dže taz Žofej šwōju dušchu čzjstu šatrowacz, tam nama-tajju ho dželaczerjo, kiz na šwōjim mēčjeje steja a šwōjeje dželō dotonjeja tež tam, hōžjē wōczko semštego knjeja jich njewidžj, tam steja na štrāžj paštyrjo a wučzerjo, šarčšji a wočejnjerjo, kiz štajnje a wšchēdne wojomnjeju, šo šmēža čzēkaje šamolowje dacž pšchēd tym, kiz je jich do šastojnišwa šajil a brohotne šubla, našchedo šerbšeho luda dželčji, jim poruczil a bowēril.

Njeje trašne šublo: „Bohabojasna wutroba?“ Tōn Knjes ju do naš plōdž a špōžj čz jam tež

II. wērjazju wutrobu. Šak lubofnje wē tōn Knjes tola tušchēny, špytanam a malowērnyem wērju šylnicž! „Nje-pšchēdomaju pjēčj wrošlow sa dwōj maľaj pjēzještaj!“ Dha wšchaj pšchē Wošom wot tych šamych tež niz jedny njeje šapomnjeny. Tež šu wōšōny na wšchich hłowach wšchitje radnowane. Teho dla njebōčjeje ho: wy šezje lēpšdji dylti wjele wrošlow.“ Dyrbjal wēczny šastarat, kiz čzērwišta nješapomni a ptecažta šejimi, tebie šapomnicž? Nješjmy dha my wjazy hač tamne šubōdne šwōzjēnčizka? Njamamy dha my nješmjertnu dušchu? Nješjmy dha my duch wot Wožeho Duča a podomnštwō jebō byčza? Njēdž to žalōbne w našchm čašu ho hūšczjich štawo, šo mačž bjes lubofče šapomni a šastorežji šwōje dželčō; tōn Knjes nješapomni šwōjich. Šello šarofczōw je tež w šańdzēny lēčze nam i dušče wšak, šello kamjenjom nam i puca wotwalil, šello hōčički šyšlow nam šetrēwač, šello šwarowanowjow w čzēkčich štrachach, šello wšuhowanowjow i wulčje nušy nam wopozafat! Čže, Wožo, šfwalimaj! Wly tebie čzējēzimj! Njēbē wōn wontach na polach a w šahrowach, a tō tam na wšchēch mēštnach pilnešo dželčō tōn bohaty žōbnowat, w domje tōn wēczny šastarat, pšichi šhorōžach našch šētat a troščtat, na wšchēch dobruch pucach našch towatčch, ša mačž a wulčich tōn wōdžēž a šchtitowat a wajdštāt? Wlo je šnawo šańdzene leto ša

tebe w twōjim šwōjnym najczēšchje byto, kiz šy i žyta hūšczj a pšchēčzēwicz mēč? Šau czi rany šbite, kiz ženje wjazy žyle šahojicž njebudža? Je tebe twōj pučž šnawo wšchi šmjertnych žōžach abo šahčjchach nimo wjedē? Je tōn najlubšči čzłowjē, kotrebōž šy na šwōčze mēč, wot tebe šchol? Njēwēčš ty, šo Wōh we šwōjej mudroščji nam hūšto šenite šepjery, na totrež ho špūšchēžadny, roš-kamje, šo by wōn šam sa naš šepjera a šhwonata byl? Tehošba nještorž, nješwēlaj, njemortotaj, ale wē! Šak šbōžny paš tōn je, kiz ho we wšchēch šttach a wšchēd dželē, we wšchēch wješelach a šrudōbach pšchē paštyštju ruku šwōjeho Šbōžnika wješēž da, to dopočaže nam žōhnowane žiwjenje tamneho šwērneho wotrocžta Žesufoweho, Friedrich i Wobelschwinginga, kiz je w šańdzēny lēčze džen 2. hawrleje pola Bielefelda w Bethelu wumrjel a domoj šchol i šwōjemu Žesufje. Wōn je dobročzel šhorčž a šhubčž, wošol šmilnoščje hūšto w našchm ludu mjenowanu byl, a wēčze, to wōn bē; ale i wotwal jehō lubofčē kē šhubym a šhorym, i wotwal jehō mōž šmilnoščē kē po čzēle bitym a po duchu šlubžazam, hōžj niz i wutrobny Žesufowje? Š njeje je wōn ju čzēpal we šwōjej dželčōžaje a tola tak šylnje wērje. Nětotry pučž je wōn šchol pšchēžiwō šwōjej radče a woli, jenōž doležj ton Knjes jehō wōšahčē. Wulke wopocy je wōn čzajšo i krawajowje wutrobu pšchinješl. Wot rownyž hōčrow šwōjich 4 dželčji, kiz wjadite sa jenōž někotre duy wumrjedchu, dželji ho wōn a šapomni wšchu žalōčje a bolofčj šwōjeje nanowšteje wutroby, hōžj tōn Knjes jehō do šlūbžy potrzeba, a šaprejo šebje šamešo dže wōn do Bielefelda a šapocznje tam šwōje dželčō a hlaj, i tych čzichdž šnadnych šapocžatkow tam našta žyle mēško šmilnoščje, kiz nēč 5000 bučchow ličzi, njēs totymž bē wjēčščina nēhōž do hūbjenšwa a šteženja šastorežena. Nětotry džen drje je byl w Wobelschwingingowm žiwjenju, hōžjē wōn njēmjedžēšče, i wotwal šhlēd bradž ja te tyšazny na padawu šhorofčj, na čzēle abo duchu čzērpjazah, ale pšchēžo šašo bu šlido sa wšchēch kryte a ženje temu šwēr-nennu wotrocžtē žane dwešowanje nad Wozej lubofčju pšchjchēlo njeje. Wly tajke graty Wože we šwōjim ludu nočžemy jenōž wōbžimazje a šwalicž, radščō hūšczēje čzemy wūšnyč wot ničž to šylne twarjenje a dowērjenje na Woša hamešo, kiz njekhabta tež tam, hōžjē wōczko jenōž nuš a hōrjo widžj, čzemy wūšnyčž to wērnu, kiz šo teho njewidōmneho dželčji, taz by widomny byl, a wuprōpčjē šebī tež tu lubofčj, kiz šo wulnwa i Žesufowje wutroby, a kiz je runje w našchm čašu ta jenicžta mōž, njewērnu pšchēwinycž a tež štwjerdjenje a šahalle wutroby ša Žesufa dōhycž. Šchōžj paš šmy wūšnyš, to čzemy potom tež pšchēd šwētōm wūšnacž a šo jako wuczōbnizy Žesufowj wšchudže wopozafadž.

III. Tōn Knjes špōžēž nam ša wūšnacže Khrystuška hōtorny wutrobu. „Za paš nam praju: Šchōžj mjē pōlnaje pšchēd čzłowjetami, teho budže tež čzłowšči Šsyn pōlnacž pšchēd Wožimi jandželami. Šchōžj mjē paš šapre pšchēd čzłowjetami, tōn budže šaprejtj pšchēd Wožimi jandželami.“ We wšchēch pruhowanjach a špytanowjach našchedo čaša Khrystušej tež pšchēd šwētōm šwērnoščj šatrowacz a tež pšchēd šanjerimj jehō mjeno wūšnacžō, šo tak wujne je to ša našch čaš a lud! Šby by kōžny, kiz hūšczēje w Khrysta mjenje šwōjej koleni šibujje, kōžny, kiz Wože šlowo lubuje a bjes njebo žiwj byčž a wumrjecž, tožny, tež štajnje pšchēde wčimēmi pšchēčzēšarjēmi a

pščekzanimkami drohe, hujate kubka naščaje wěry saftupował a je we swojej pščitomnoščy wuhanicz njedał, potom nje-wěra hebi njeby šwěćila, tak křobela a wobidnje ho šwěćić. Jenož staj ho našče wufnawanje niz jeno we křowach, ale w štutkach, tak so křerjta křowo s naš rěczy, Boži Duch w naš bydl, křerjta lubojeć w naš ho šweti a nam wutroby wotanjuje. —

Ščto w nowym lěče na naš czajta, njewěmy; ale to wěmy, so ho wščitko snjehe, pščekzercpi, wščewinje, so hmy štrosčini a wješeli hamo w křylach, hduž tón křes nam da ja to lube nowe lěto **bohobojajnu** a **wěrjazu**, w tym křenje **hblnu** wutrobu.

Samjei.

D.

K wobfanknjenju lěta.

(Ač, wie die Jahre schwinden —)

Štob: Něk došru nōz ja dawam —.

Ač, tak ho lěta minu,
Eso wščitko šhubjuje,
Wšče rjone kubka štinu,
Kiz jemja štečujie!
Eso wščitgo šestarinu,
Wlōz najcha wofkromi;
Wšcho, ščtož tu potrjetchimy,
Ešu hame czrijopiti.

Kaž dym ho ruče šdali,
Tak šbože džěczajtna;
Czi, kiz hmy lubowali.
Něk hžjom w rowje špa.
Ščtož mlōdži wožadachimy,
Kaž hōn wšcho šajčto je,
A ja to doštawachmy
Wly horja tuchnoščje.

Ešej sawdawamy ružy
Sa žyle žiwjenje; —
A hlej, tak njenabžujy
Eslub roštorhjeny je.
Jed'u po družim ho thowa
We swojej komozy;
Tež my do swojoh rowa
Sa nimi pōidžemy.

Tu šašidu we sprōznoščy
Kaž rěč tež našče dny,
A pšchi wščej wōbčejnoščy
Ešu bjes hōdnje mdy. —

Ščto mačh, žy-li ty doštal
Tež dothe žiwjenje? —
Ešu w hamej prōzy woštal,
To bē najtrajnijšje.

A ščtož hmy nabžetali
We wščednym pocže hej,
Wšcho, ščtož hmy štutkowali,
To žyle ničo njej.
Dženš ščęže ho špomni so to,
Nlōz pak wšcho šawōdža;
A jutlje — wēt mi — sa to
Ešo ničtō njeprašča.

Prjed' hōz hej pšchewštimy,
Nam šmjerčez ho pščibizji;
Do roma šaftupimy,
A hwet naš šapomiti.
Tak wščitko b'dže ho minyč,
Ščtož dnywa we hwečje;
Wšče njena budža šhinyč
Kaž hnti w dolinje.

To jene nješhubjene
Ešu ty, mōj křeče, ham,
Kiz mi je polubjene.
Šduž nowy narod mam,
So — njech wšcho częka, pada,
A wšchōn hwet šahinje, —
Wje šōžerzi trowja huada
Do wščęje wēcznoščje.

Surij Brōšt.

Na nowolětnym ranju.

Ač, hžjom šožo lěto wofhal džęče!
Ešmy wofpjet tročel bliže k wēcznoščy.
Wšcho šajčto je, njech radolč, horjo bęšče;
Něk nowe lěto Wōh nam wobradži.

Ščto wono w hwojim klinje ja naš šwēje:
Wščęž šboža abo hamu njehodu?
Hač pšchichōb rōže abo wōšty žnjeje —
To s njemčrom nam pjetni wutrobu.

D kōžmy štrosčatinje wōčzi k wšhōfoščy,
Tam s kralom je, kiz naš bōit w ružy ma;
Šai, jemu domčemy ho w potornōščy
A bječmy wšcho, ščtož jeho mudrolčč ba.

Wōn je naš Wōtž, my jeho lube džęzi,
Duž twačmy hweru Woje kralstwo;
Nam potom jeho milolčž dale hwečzi,
Tež sa našč kraj a sa wšcho Šerbowštwō!

K. A. Fiedler.

Ščto mam kōždy džęn w nowym lěče wopomnič?

1. So je mi šožo hnadny džęn wobradženy ja wēcznošč, wo kotrymž dyrchi šamowljenje wotparolčjez;
2. so je moje žiwjenje pučšowanje k nješčkam, so jeno pšches hwēt pščęndu a tu wōstacž njemōžu;
3. so je tōn pučž wufl, kotryž k žiwjenju wjedže, so na nim ščęže steja a so mōže mje mōj pučž džęnha bičęže do šmjerť-neho doka dowjelčž;
4. so pak je mi tež nēčtō k boleji, kotryž ham wo hebi praji: Ja hmy tōn pučž a ta wēnošč a to žiwjenje; so je tōn pola mje, kotryž je hōbōi ščęž ham na Šolgača donječł a tam je hwojej šmjerčzu šajglowal, a kiz je tež mōj Šbōžnik.
5. so dyrbiu džęnha stareho czlowjeka s jeho lščhtami a žabofčęmi s pomozu hujateho Duča, kotruž mi Wōh dawu, moričž a šaprččž;
6. so mam šōžny džęn w modlitwje pšchęd lubeho Wōtža w nješčęch štupicž;
7. so mam wščitko, ščtož na murje w žiwjenju pšchidžje, s křejloweje ruzi wšacž, njedž je wješele abo šrubōba, a prožęčž, so by mi k lęščjemu křuzito;
8. so wščitkič czlowjefow wobšladuju jako šobwumōžęnyč;

so jich jako tajki lubuju, totiž su tež jako w hrěšnym hubjenstwie, ale kiz su tež kaž ja powolani, hnadu, mër a žiwjenje dostac pšes Selom skrysta;

9. so f prawej lubožeju a swětoščuju džěčjom Wožim pšchwišuju.

Na nowe lëto sa muczneho podróznika.

1. Kral. 19, 4—8.

Chlášo, što tyšči
Nět tvoj wutrobu?
Se wošubdo čji čzafac?
Ra šbžnu čžichotu?
Njet! Rudža tebe hrěchi
A luba klud a šfěsč?
Ešy hwoj puč šwabik f Wobu,
Kiz ham je ščepřiwosč?

Wo wóznj kraj mčž žabofč
Ze šbžne šacžucje
Sa teho, kiz ho bđžit
Ze hacz na šfěncenje.
Eštž do čžoha je špróznj
A žyle wustatu,
Ač mčnčš, wojowarjo,
So tón b'dže pšičeny? —

Slaj, mucznob' podróznika
Nět jandžel pščlanj
Eso doštno, a jěđ f wječom
Wón jemu pšchijěny:
„Ešče daloč mač puče
A določ ščeže došonječ;
Wđh potom dom čji pomča.
Tam budžěš hwojat mčž.“

Ač štej f nam podróznikam
We holec pučžini,
Hđžě čžětu, duški wutlej
Keže doboj daloč:
Raž Wđh ham budže ščewicž,
Wón, našča nadžija,
Ee hwojim hčonom, dučjom
Tež wawjěč f hubjenstwa.

Jurij Brošf.

Mowolëtna nóz njesbožowneho.

Stary muž štejče w nozy wot stareho f nowemu lëtu pšči wotnje a hladače w šobwělowanju horje f njechibnym njechjěam, wčžnje f wječdami ho pokrjwomagm, a dele na čžifu, čžichu, bčdu semju, na šfotěž nět ničto taj wješela špóznj a tak bjes španja njebě kaž wón. Pščetož jeho zow štejče žyle blisfo pšči nim; wón bě jeno se šněhom starobj, niz je šelinu mlodoščje wobžety a wón se hwojeho žyčeho bohateho žiwjenja ničto hoču njepřichijěše hacž bčdu, hrěchi a šhorojče, šfážene čžěto, šapučženu dušču, wutrobu pošnu jěda a starobu pošnu roščlacz. Žešo rjane mlode bny pšchewobročžičju ho jemu džěniš do ščerjenjow a čžabachu jeho šašo pšchec tamne ranje, bđžě bč jeho nan jeho najpřjedy na rošpučž žiwjenja šfajiz, kiz f prawizju wo šfěncžnym pučžu prawdoščje do šđětošeho mčrneho troja pošneho šwěta, žnjow a jandželow wjebže a kiz f lėwizju do drowow hrěča, šfotowym

ščěžčkam podobnym, dele čžejnje, do čžorneje janty, pošnje jěda, šuchathy hadow a čžmowahy horždy dymow. Ač, hady wšadž wošfo jeho wutroby a jědojte křepki na jeho jalytu, a wón wje-džišče nět, bđže bč.

Wjes mšřlow a f njewurčeljwym štyškom wotajče f njechjěkam horje: „Daj mi moju mlodošč jašo! D nano, štaj mje šašo na rošpučž, so bnyš hěbi hinal wušwoliti!“ Ale jeho nan a jeho mlodošč bčščaj dawno nimo. Wón widžěče šfudniččji na kuzadž rejwacž a na Wošej roli wušošnjčž, a wón hěbi prajěče: „To su moje šladne bny“. Wón widžěče hwešdu f njechjěš padnučž a padnjenu wtrěčjčž a na šemi hofnjčž. „To hpm ja!“ džěče jeho šrawwa wutroba a hadowe šaby roščlacz ryjadu dale w ranadž. Mošhorjene wščjenje pošaja jemu čžětaže nózne njetele na šfěchadž a wčrnit šbčny hrožo hwoje ruki f roščbičju a w pošřnym čžěto-wym domje wostajene čžěto wja pošafu jeho wobličjo na ho a mčjěče napošlad, kaž wón.

Ešřjebž tuteho bđžjenja kizčjěče na jene došo wšřanje sa nowe lëto f wčeže dele kaž daloč žřřwine šřěwanje. Wón bu čžiči. Wón hladače na njechjěba a pšes šđětofu šemju a špomini na pščezelow hwojeje mlodoščje, kiz bčdu nět šbožow-ničji a ščpřiji hacž wón, wučžerjo šejštho naroba, nanajo šbožow-nych džěčji a pošožnowani čžlowjětoja, a wón džěče: „D, ja bnyš tež kaž wy tule přěnuj nóz noweho lëta je ščerjenmaj woczžomaj špacž wohš, hdy budžič čžy!“ Ač, ja bnyš tež šbožowny bnyš wohš, wó drohaji šfaričej, hdy budžič waju prošny f nowemu lëtu a wučžby dopjelnit. W najšowžščim dopomnjenju na hwoj mlodoštny čžaj šdajče ho jemu, jako by ho to čžěto w čžělowym domje, šfotž bč na njeho to pošobne, ššěnyto; na pošlečtu ho jemu tak džěče, kaž wmošim pšchiděnym w nozy noweho lëta, kiz mčnja ščerjenja widžěč, a čžěto ho do žimeho mlodžžena pšchewobročži. Wón je wjozy wučžerje njemóščjě; wón pšchitny hwoje wčžčto; tyšž horždy hšřlow ho do šreča rojadu a tam šaprahnyču: wón šdychowosče jeno hščjčče čžičto bjes troščyta, bjes mšřřlow: „Wročž ho jašo, mlodošč, wročž ho!“

— — A wona ho šašo wročži, pšchwož jemu bč ho jeno w nozy noweho lëta tak žalohnje džako. Wón bč hščjčče mlodžženz; jeno jeho šabčžžnja nječčžu žadnu hčn byče. Ale wón ho Wobu lubemu kizjěje džakowajče, so mčžjčče ho, hščjčče mlody, wot bčččžomah pučžow hrěča wročžičž a ho šašo na šfěncžny pučž podacž, kiz do bohateho kraja žnjow wjebže.

Wročž ho f nim, mlody čžitarjo, kiz ty tež na jeho šladnym pučžu štejč! Tónle šafraščazy hčn budže wot něta twój šudnik; ale šby by ty jemu wotal: „Wročž ho šašo, rjana mlodošč!“ — wona by ho njewročžila!

Wščelake f blisřka a f daloka.

„Pomhaj Wđh!“ tak šřowimy naščich čžitarjow pšči šastupje-nju do lubeho noweho lëta. My prošymy, so čžyž tež w nowym lčče našči šwčrni čžitarjo wotčacž a tež lubych šnatych a pščezčelow pšchijwječž, totiž ho tež jako čžitarjo naščeho „Pomhaj Wđh“ šapřáčž badža. Wutrobnj džak wuproja redaktor tež wščitkim, totiž su do naščeho šopjena pišali, najhnutšči džak praži redaktor wošebje f šđej wutrobu šnjěje šeminarčkemu wščičščemu wučžerjej šřjeblerjej, šobuređfoktoraj naščeho šopjena, ja jeho woporniwce, špřuwniwe a šwčrnie prošowanje.

— Wšřfo Wudjščin je na wobyđlerjadž ščětro rošfo. 1905 mčjěče 29,419 wobyđlercow, nětko je ho nalčžto 32,614. Lubij je wot 10,683 na 11,256, šřamjenž wot 11,120 na 11,532, Wšřřopžny wot 7516 na 8039 a Žilawa wot 34,719 na 37,037 rošfo.

Sy-li spěwał,
Přinaje džělat,
Strowja će
Swějbny statok
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw sprěcnj
Napoj mócnj,
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spaf měrnj
Čersawosć da.

Njeh ty spěwās,
Swěrnaje džělat
Waldnosć dny;
Džěš pak swěrnj,
Dušć daty,
Wotpošć ty.

Z njobjes mana,
Vjšoh dć kama n
Ziwnosć ja;
Ziwa woda,
Křić Bšh pada,
Wolkrěw del
K.

Serbske njeđzelske kopjeno.

Wubawa ho kóždu hobotu w Šsmolerjez křišćijšćećeni w Budysćinje a je tam ja schwěrtelnu pschěpłatu 40 up. dostać.

1. njeđzela po křjoch kralach.

Mat. 3, 13—17.

Epifanias rěka sřewjenje, a to sřewjenje Jesuškoweje křafnosće. Nacž runje je zyle ewangelion sřewjenje Jesuškoweje křafnosće, dha tola tutón čzab nětł po hódzoch hebi tuto mjeno wobehje jasřuzi, křz nam pschěd woczi staja, kał bu tutón Jesušk, křz bē ho w Betlehemje narodžil, ja Křystuška pšnāt, to je ja teho, křz pschincž mějeječa a móž mějeječa, so by sřobžny čzinił hwoj lud. Kóžde hwojate sřewjenje epifaniskeho čzajba nēkał wo tym rěčil. Stary Simeon widži w Jesušku hwojeho Šbóžnika; čzi mubri s ranišeho kraja ho k njemu modla; tu widžimj jeho dwanaće lět stareho w Zerusalemje w tempłu hěđo; tam čzini wón hwoj přeni džim na křawu w Kana w Galileje; tam sašo křisřimj, kał wón s domu skaper-naumiskeho hejtmana čzěžu chorosěž saćerji abo na morju wětrej a žolman je hwojim mozimj křowom pohrosř. A hódž džewřnišći tekt wo Jesuškowej křećženizny rěči, dha čze s tym na Jesuškowu woběbitu křafnosěž potařacž, kóžde hwojate sřewjenje pať tekt na to prašćenje blisťo položa: Šcho mamj my s teho, sřchōž je ho tam podalo? Tak tež tu. Duž hebi wospominaimj

Jesuškowu křećženiznu.

1. Šcho ma ta kama sa njeho na hebi?

2. Kał je ta kama snamjo nasčewje křećženizny?

1. Jan tón křećženik bē wustupil a wolašče hwoj

lud k potuće, niž jeno kaž druhi profetojo, křz čzycnu tež, jo by ho křracl pschěd Božim hñewom wuřhomał, ale wón mějeječa wobehje na to potařacž, jo je njebješte křačelstwo blisťo. „Šekera je hñom drjewu ke korjenju pschilozena. Teho dla, kotřez drjewo dobry hñom njepschijeje, budže porubane a do wohenja čzibnjeje.“ A čzi, křz wotutu čzinjachu, durbjachu hwoje hřeči wuřnacž a křubicž, jo čzěđža ho stareho hřešćneho wašćinja wostajicž a w nowym, hwojatym, Božu spodobnym žiwjenju křodžicž; na to buchu s wodu křećeni.

„Teđu pschindže Jesušk s Galilejeje pschi Jordanje k Janej, jo by ho wot njeho křećžicž dał.“ Durbješe wón, křz hñe ho hwojich njepschěćelow prašćecž: „Šcho mjes wami móže mi hřeč dowjesć?“, tež hřeči wuřnacž a wotutu čzinicž? Wěšće niž! — Je ho prajito, Jesušk hñom teđu čzujaječa, so je jemu jako Božemu jehnjecju žabosče hebi Janowu křećženiznu. Awi tež w njeřečji, pschetož jemu křećženizny k potuće na žane wašćnje trjeba njebēdže. Jan derje wjeđzěječa, toho ma pschěd hěbu; wón wobarače jemu a djeječa: „Awi je trjeba, jo byh ja wot tebe křećženj był, a ty pschindžěš ke mni?“ Wón kam, wulki profeta Boži, je pschi wšćem hwojim wušćolim wowałanju porno tannemu jeno hřešćny čzłowjek. Temu tež Jesušk napřećžimo njeřečji a tola žada hebi jeho křećženiznu; wšć djeječa k njemu: „Njeđž ho jeno nětł kał snanje; pschetož tak nam pschijusřa wšćitku prawdosěž dopjelnicž.“ Kaž wšćitny, křz čzycnu do Božeho

wielojo žmiv, tam je tež staročj s domom. W hčahaj a polazach je wona w runej męreje namatac. Eso starocj a žmiv byc, tak husto ma to napoblad, faž by wobojje jene a tožamo bylo? A do wačheje tuteje staročjwiočje flinazi to słowo i Galicjiſkeje horj: Njeſtarocje ho! Pſchetoz tam nam tón knjes pſchivola: „Xehobla praju ja wam: Njeſtarocje ho ja wačhe žmivjenje, ſcho byſchcje jedli a pili; tež niž ja wačhe cželo, ſcho byſchcje ho woblekli. Njeje žmivjenje wjazy dychi jedž? a cželo wjazy dychi draſta?“ Mat. 6, 25.

Sbžnik i tymle słowom ſtaraje ſalaže, dolež jehu wučebnižy njemajo Wobu a mamomej, Wobu a ſwetej ſobom byloč. Wj wyſchał durbimj ho ja cželo a draſtu ſtarocj, tak dohoj hač ſmy w tymle žmivjenju; my mamy pſchi tym pſchibſkajnočje napichcžiwio hebi a pſchibſkajnočje lubočeje napichcžiwio dručim cžowjeſtam dopielnecj, ale njebyrbimj ho wo ſwetej ſtarocj. Xajſa ſtarocj Wožemu džečju njeprichiti, pſchetoz ja wiſchitkim tym ptauju ho poſhanj (ſcht. 32). Wona je tež wjetrebna, dolež dže ho tón knjes fa naž ſtarocj (1. Pětra 5, 7). Starocj je njedowera pſchecžiwio Wobu, faž by jehu rula hodu pſchetobla byla, to wón njemobł pomohaj; tež wona wutrub wobcžaja a potoj rubi. Puſchcž, ſchtož tebi njeſkula, a pſchewoſtaj ſwojemu Wobu, ſchtož je wón hebi wumėnit!

Dobre pſchekſtjſhenje.

Stary wučet W. hečhe ſwercu ſwoje džečle džeło doſonjał. Pſchėd beſikſit hodžinu bečhe ſladu hólzow a hólzow je ſchule puſchcžit; jenemu bečhe poſtrow na ſhoru macj ſobu dał i pſchilubjenjom, ſo ju bōrj wyopyta — druhe bečhe wot ho puſchcžit i ſhuthym napominanjom, pſchec kotrež pal ho wōtzwjſta lubočj faž cžopla hčōnczna pruba na džečzaju wutrubu ſwercelje, — a něto bečhe hebi trubtu ſaželjil a Marja, jehu jeničſta dšowka, kotraž hižo doho jemrjetu macj ſaſtupowalje, bečhe lubemu nanej ſhoje nalata. Tu be pſchcžj, to něchō dje, pſchetoz wōtre zōs-rečowanje pſchec durje flincelje a w ſamimym woſomilu ſtejadu pječo pſchcž starym wučerjom: tſjo hólžy, kotrych bečhe runje je ſchule puſchcžit, stara Greta, kiž i žyle ſchulſkej mlōbočzju derje njeſeljeſe, a nōgny ſtrožnit jaſo ſaſtupjej prawa. Čhōto dha bē ho flōdo? Mary Will, kiž raby hčupōlje wōrače, bečhe je ſchule wuſkōžiwōſchi Gwercju ſchercu tōczju, kotraž bečhe jejmj lubuſchł, pſchec puč bēčez widžal, ſamjej grabnſa a jōn fa njej cšjhmj — a wbohe ſkocžtko lečelje žakoležo a krawajo je ſlamanej nōžu na jemi. Greta je ſwojeje hčēſki wučaja a cželajejo Willa a jehu dweju towačchow ſelna. ſwojeho lubuſchla ſbōgnymōſchi ſhwataſche i ſaſtupjernej prawa. Nėt wjedžechu twj ſchō ſbōgnimj pſcheb kubnita, luteho ſtareho wučerja. Greta rēčwita njerjebelje, dolež na hubu padnjena njebē a žakoležaja tōczta bečhe dopoſtama bočj a cžinjemu ſlōčj. Štōncnjem bečhe Greta dōwēžaja a rjad pſchidže na ſtareho wučerja. Wōn najprjedy ſhwitl mjelcēlje, ale jehu mjelcējenje bjeſ ſačjſchcžja na mēbōdy hčēčmſkow njewoſta. Potom ſapōzja: „Will, tak rēla hebma ſajnja?“ — Š platanjom tuſn praji: „Zy njebyrbiſchj krawuſcžj“. Wučetj proſeljeje ho dale: „To je tak wjele?“ A hōčezj i hčepōtazym hčōgom dale ſpewalje: „Wj ho durbimj Wōha boječ a jehu lubowacj, to bychmy načhemu bližichemu jehu pjenjeſy abo kubō njebwali, ani i njeprawej tworju abo i pſchekupjenjom i hebi njebahnyſi, ale jemu jehu kubō a žmivōčj pomhali polepſchēčje a wobarnowacj.“ A něto pſchidže ſhutte wuprawchowanje, pſchec kotrež stary wučet ſam niž jeno njefnčōzōmnemu hōlje jehu brčhi porowōwalje, ale tež tuſn durbeljeje i wōtmōlwojenjom na praſhdenja wopōſalacj, ſo je pſchecžiwio 7. kaſni ſhčēčit, dolež je ho pſchecžet na župim kubie, kotrež durbeljeje

F.

wobarnowacj, ſo je i druha ſkocžtko cžiwōwana. Potom jehu do poblanſteje ſwuy dowječje, hōlje ſaſtuzene hčōſtanje doſta. Gretu durbeljeje, hōlje tež njerabj, wo wōdōcje probyčj. Na to jehu i towačchowaj, kotrymaj bečhe tute napominanje tež wuzjente bylo, domoj puſchcži. Gretu a ſaſtupjerja prawa hčjčhe ſtary wučetj na ſchaku hčōjeja pſcheprowj. Marja bolaju nōžu wōbheje kēčji derje wobali, tak ſo ja něotre dnj ſažo wječela woſtolo ſkafalje.

Alle ſtarocj wo jemu dowērenju mlōbočje ſtaremu wučerjerj w nozy i mērom ſpacj njebajeſe a na druhe ranje wōn wiſchitkim džečjom ſhuthu rēčj dječelje, haj wōn ſwojeho dnachowneho praſchelje, ſo by tej i nētki lužōgom do ſwēdomnja rēčal, to bychu džečji kruzce i dobremu, hōdnemu ſažberženju napominali a tak duchownemu a wučerjerj do rufow džečali.

Xajſe napomincje je tež w najčim cžaju nuſne, hōlje mamj tak huſto hčjčecj, tak njebōdnje ho džečji ſažberža, ſo n. pſch. ſamjenje do wōtkow njelaja, ſo hroſne wobrah na pſoty a murje mōraja, ſo ſtaryh lužj wuſgmēčjaja, ſo harujo pſchec haſy cžehnjeja; hōlj hčjčecj mjelcžimj wo hroſniſchj wēdaj, kotrež ho bohūel tež ſtanaju.

Šdy bychu ſtarčji ho cšjli ſwercu ſobu ſtarocj wo wōcčehjenije džečj (radſho hačj ſo jim je ſkabočju pomhaja a jich ſmſſſi ſamolubnija a na ſwērneho wučerja, kiž je hebi ſwojeho cželjeho powoſtawja wēdomy, ſwarja a jehu pſchimaja, hōlj je hčōſtacj durbal), bychu jehue ſwērne dopielnjenje ſwojeje ſtarčjiſkeje pſchibſkajnočje jchali a žyrtwi pomhali hōdnōdy cžowjetow wōcšabnyč.

Sprawnoſtje myto.

Xjo rjemjeſtnižy ſaſtachu pſcheb kotrjmu a hlabachu žadōčjine horje na poku pſwinow ſchleſaju na forczmajſim napſjnje. Potom tſtynchu ſwōnu hromadje, faž ho ſhāčje i wažnej radže. Čhōž bēchu wurabjiti, njebē widał jara ſwjebelaje; jedny bečhe drje hebi ſwērl ſwoje jaſi pſchepytacj, ale ſdōžō namaſa — bečhe cžemjemo pjenječ. Druhaj ſwoje jaſi žyle derje ſnajo i žyſta njepchepytajaj, ale ho jeno hčōwajaje a wuſchōmja drapajajaj. Dha ſmžj ho tōn, kotrehož ſamōčjenje i pjenječta wōbſeljeje, a ſwōju cžapru w ruzy džežo pſchitſtupi poſtjnje i ſhōbje, na kotrymž forczmat ſtejeje, kiž bečhe jich wurabžowanje wōbſeljowal.

Xēž knjes ſaraj bečhe pſchi ſwōjim wōtknje ſtejo pſchilabowal, a hačj runje njebſchcēlje, ſcho ho pſchēd „cžemjenum latow“ rēčelje, dha wōčelje tola lohny ſhubacj, ſo bē forczmat hčōdnōdy pachōlow njebſtjnje wōtpoſtal.

Duchowny wōčimj wolno a ſwōny ſwojeje hoſtje. „Rchſtla, mam fa to, to dženja hočjow doſtanjem.“

„Wratſje, njerečj tak dšjwnje“, wōtmolwi mlōba žōniſta, ſwōju ſhaju runje ſtajo. „Wōčjow! Xajfaž ſym, nejſjym i žyſta na to pſchōtowanana.

Žaraj ho wuſhmja. „Wužj i mērom, moja luba, tutyč hočjow bla njerjebajch ho ſwōju ſemčhaju draſtu wōbleč. A w pinzy drje hčjčecj ho něchō fa tſchow hčōdnōdy rjemjeſtniſchj namata!“

„Žyle wēčje, fa taſtjſh hočjow ſym pſchego pſchōtowanana“, ſmjeleje ho Rchſtla do kuchynj ſhwatajo.

Knjes ſaraj puſchcži wōtkowny ſamēchj dele a ſudje ho ſažo t hčidu, ſo by ſwōje njebōčelſte pſchōwanje dale ſudowal. Ale doho njekajelje, dha bu i nowa w ſwōjim džele pſchetohčjem. Čj rjemjeſtnižy bēchu pod jehu wōtkowno ſaſtali a něto wōſtje i rēčho, ſo bē kōže ſwōno ſtrojymicj, radu ſkabočjachu.

„Tajki tofity błępa, kiz hłudemu łącznemu a hłódnemu cziłowjelej trzejeńcu hłęba a łapku wina łapowjeńdzi“, jawoła jedyn s nich, że hwojej cziłowjelej ławej hłowu njemderje wijo a pjańczi hwożo pichceżyno! „Cziłowjenemu ławej“ pozbęhuju.

„To wichał hichceje tał sile niety byto, tożamo je ho nam hjiżom hufto łtalo“, bórcejeŝe drubi pačoł s brunoczeńwjenymi wło-kami, „ale profcherjowu a hłężowu je nam nadawoła.“

Śawdzenie, njejhny žani profcherjo, ale spramni rjemjeństniŝy a w żubje poła zuhny łubży wo burje łtapaż, njeje ja rjemjeństniŝeho žana hańba“, menjejeŝe třećy.

Tamle je fara, a fara! na dobre blido dzerży, je tón hłęż prajit, „czińcie, jo mi i wożowu pichidźceje, tam je forczma ja profcherjow!“ „Czeńwjeny ław“ je jenoż ja hłódniwych łubży.“

„Daj, to hu teho błępa hłowa! Ale pola łararja ho nam łępe njepońdže. Wón je katołłki, a hdyż hłoni, jo hny lutherŝy, jo —“

„A tamle Źaaka ho i žyła prańceż njetrzeba“, wuprahnny czeńwjeny, pola teho łarar łhnydom na nożu widzi, łajŝeje wery je“.

Wobaj ho hmejeńczi, a Źaaf hmejeńcze ho na poŝledku hłobu. „Shto wóžu hębi ja hwoj nęŝy!“

„Źaaf ma prawic“, džeŝe tón cżorny, bę dže to jenoż-hłyny pryh. Njemóžu drje hewał hłowu njiejeż; Źaaka, ty pał hy tola buŝdny łrawny pačoł a dobry towańczi. Tola to bawobawjenje mój hłódn njekłubży, woćjuńtaj wadžo hubu a dajtaj dobru radu.“

„Szym hębi něŝcho wunyhłit“, jawoła wjeŝele czeńwjeny, „buchowny budže ho noŝ najŝerŝeho prańceż, a dha prajimy, ho hny katołłkny“.

„Scho, noŝchu wery kuŝta hłęba dla łopreć?“

Własnje, jenoż na bęrtlik hóbžiny, hny ho najędit, hny jašo dobru lutherŝy.“

„Wje k temu njenarećyŝiŝ“, wotřeća cżorny.

„A łęto ty, Źaaka, i swojim małym nućarjom“.

„Cziń, łętoż czełch, że hwojej wery cziłowjeł žorta meć njehme“.

„Derje, dha budžtaj hłódnaj, ja cžu hębi berje hłódnec dacz, Źaaka, tebi rožu, wołtań jeno hnydom wonka piched durjemi, hewał budže łarar hichceje hrubiliŝy duży forczmał. Wudu tebi něŝcho wot mojeho dara ho bućobžeńczi.“

Či tjo pichidźeču k łarłim hłężnym durjam. Wopacžny katołłki a lutherŝki łajwupichaj to třeže a žid hnydu ho wona na hłódn.

Łnjes łarar pichidźe runje i łuchiny, je hmejeńcżnym woblicjom.

Czeńwjeny łtorny hwoju cżapku i hłowy a džeŝe prawje poboznje czińjo: „Khywaeny budž Źełuŝ Khyrŝtyn!“

„Dacz do węcnołseje, honyŝe“, wotmolwi łarar na tuto wotrowjenje.

„Schoł ŝtaj a łęto czełaj?“

„Szym łrawy“, džeŝe czeńwjeny, a mój towańczi je ŝewoz, dwaj hłubaj pućowarjeje proŝytaj wo hmitny dar“.

„Łaf dha, jo ŝtaj žyłe bjes pjenje? Nmataj žareho džełta?“

„D ha, doŝojny łnjesje, łajwupinoj juŝtje w mećeje do džełta“, ja pola łrawiŝeho miŝttra Wartla, dobreho katołłkeho ŝchecziżjana, a mój towańczi pola ŝewoza Mampla. Piches dalole pućowanje hu ho namaj poŝlednje pjenjeŝi wuławulake.“

„Łaf, tał, a wy ŝeje katołłki, koż ho mi ŝa?“

„Daj, łnjesje, hny je łararje katołłkeje hwojby. — Szym je wobużel lutherŝki, ale hewał dobru cziłowjeł.“

„Szym lutherŝki“, wobkrućy ŝewoz, „menju, jo to žadny hreć njeje“. Łnjes łarar wjejeŝe łanyhłeny i hłowu: „Sm, hm, bęćceje tola prjedy tjo, koż hny piches wotno widzał. Dže dha je waju towańczi?“

Łrawy wotmolwi hmejo: „Źaaf hębi wonka na hłódnje a njemeri hębi nuts, je žid, ale hewał duŝny cziłowjeł.“

„A, nj, potajim žib! ławołajtye juo nuts.“

Źaaf woćini durje, ale łrachowaweŝe ho łajwucje.

Łnjes buchowny džeŝe jemu napichceżyno a da jemu ruku. „Źaako, njebę prawje wot waŝ, jo ŝe je na mozej hoboźnołseji dwęłomali. Ĵara je meŝto, hębje hmitnołse ja wchęch dobrućy cziłowjełny bydi. — Szydńcje ho něto jowle ja blido, moja łotra wam hnydom woŝtaju. — Łuba Khyŝtla, budž tał dobra“.

Khyŝtla wuŝtupi i łuchiny a ŝtaj i pichceńcżnym woŝmęwanjom piched ŝewoza a žida łajku je hnycej pjenjeny, hódži woŝtaju hłęba na blido a pichida k temu blidceju wina. Łrawy doŝta wuŝtu wođsetu ŝaklu, i łotreje ho mőznje łurjejeŝe. „Łba“, wyŝeŝe hębi wón, dołtanu něŝcho łępeje; ale najprjedy b'dže łrepa wina hłódnec“, a pidińny ja hłęchu.

„Pomalu, pomalu, mój łuby pichceżelo“, džeŝe łnjes łarar, wino a pjećziń ja tebie njeje. Njeje dženka pjał, wóŝny džen, a njejby ty dobru katołłki je łararje katołłkeje hwojby? Wožu tebie k pichewupjenju žyrtwinŝkiŝy pichidajnjow ławjeje. Daj hębi wodobnu polowu, łotraz je moja łotra ja tebie pichidowawala, berje hłódnec, a wonka je łudźeń i czeńwjeny wodu. Sa lutherŝkeho a žida njeje wino a pjećziń wuźiwacž žadny hreć. — A něto dajceje hębi berje hłódnec. Dobry wjećor, a wjele ŝoža na puć!“

„Dyż či tjo jašo po dróhy dale ŝtupaču, džeŝe ŝewoz: „Łrawy, nj, wěno, něł hy jašo lutherŝki? Čzeječ-ki hdy jašo kuŝ katołłki być — jenoż žadny pjał.“

„Dže hubu“, bórcejeŝe łrawy, a džeŝe ja na drubi boł.

Wŝchelake s bliŝka a s daloka.

— Wumrzel je w Šchorjełku 2. januara něhduŝki łarar Wochożanŝeje woŝady łnjes Ĵenčka. Wón je hwojej woŝadze hłuzil, koż dołho wjejeŝe pidi hwojim dołholotnym czeńwjenju, łotrez jeho pichewo a jeho nuŝowaweŝe, tał ŝaje na wotpoćiat ho podacz. Žeho hłowu je byto w jeho czeńkim czeńwjenju: „moja buŝka je czińa k Wobu, łotraz mi pomha“. Čzińy, ponizny je ho wón bębžy piches czeŝke czaŝy nuŝy a łradanja w czeju hwojeho gymnaŝialneho czaŝa a hwojeho ŝtubowanja w Ĵipflu, ale wón wchitile czeŝke czaŝy njehjeŝe w bowęrenjenju k Wobu a je hwojeho Woha pónal, nił po czeńmnyć dnjacy jašo hweńto wobradzi! Wdy, kiz hny jeho ŝiati, wěny, tał ho jeho wobliczo hweńcejeŝe, hdyž jašo junu po łrudnyć dnjacy piches hmitnu luboŝej pruha pomozny ho jwiti. Kaž je wón łubowony był wot wchititki pichceńcżelow je hwojeje młodołseje, tał je jemu tež dżatowna Wochożanŝa woŝada dżatny pomnik luboŝeje łojaka w hwojeje wutrobie.

— We Wochożanŝeje woŝadze ho w łęće 1910 38 džećy naradžy a to 23 hłódnecow, mjes nimi 2 mowonarobjenaj, 1 pał wumrje, a 15 hólczkow, mjes łotrazny bę 1 njemandyŝka, 3 pał jemrječu. Wumrjeje a 14 woŝobowu a to 7 muŝiŝki w łarobje wot 88—47 łet a 7 žonyŝki w łarobje wot 87—20 łet. Wero-wanyćy hu 8 porow. Spowjednyćy bę 1250, hać dołal najwyŝiŝka łęčba. Žyrtwinŝkiŝy łolkowto bę 112 hr., domjazyćki łolkowto 96 hr., druyćki darow ja Woŝe łroleŝto 212 hr., w hromadže 420 hr. „Pomhaj Wob“ ho tam czińa w 75 eŝemplaracy, „Wij. Woŝol“ w 22 eŝemplaracy.

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatosk
Zrudny je.

Za staw sprěny
Napoj mčony
Luboś ma;
Bóh pak swěny
Přez spať mčony
Čerstwoś da.

Nječ ty spěwał,
Swěrnja džěłal
Wšědne dny;
Děł pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoń ty.

Z njobjes mana,
fjoh ški kama
Ziwoś je;
Žywa woda,
Klě B lu poda,
Wokřew ćel F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Budama ho kóđu hobotu w Šsmolerjez knižicisłěžećni w Budnjacnje a je tam ja šćwórtětnu přehoplatu 40 ny. dořtać.

2. njeđzela po lřjoh kralah.

Zana 1. 35—43.

Sswjatemu Zanej w jeho wšyhołi lětah hišćeje tón džen njesapomny wostawa, na kotrymž je Zesufša přeni křež wohladal; tón wotomil, wot kotrehož hem je ho jemu Zesufšowa křochnoć šjewila; tón džen, na kotrymž je hwoj epifaniab hwojćil. Kaž w nozy njebjeste hwojny je hwojje křańje ho šubolozej jańnoću na pučowarja hladaja a jemu jeho puč wobšhwetinja, wo kotrymž ma hieć, tak bědu hwjatemu Zanej stare Bože hłubjenja hačž botal tež hizon lubofne njebjeste hwojny na jeho pučuz k Bohu, k jeho hnadže a hmituloći, k jeho wótzowitej luboći byle. Ale taž wšćitte njebjeste hwojny woblednu, hduž Bože hłonežto sřhadja, tak šejini ho nowy džen w jeho žiwjenju, jako rjeńske hłonežto Bože jemu šesthadja, mje-nuajz jako Zesufš škrystuš bu to hwěto, kotrež mějšeje jemu k njebjestom do predta hwoćeć, jako bu wón Zesufšowy wučobnitel šejinjeny.

Niž jeno ja Zesufšowy přenič wučobnitow, ale ja zyle ćilowjeftwo nowy džen i tutyh hłonežtom Božim ša-šwita, kotrehož rańše sera tu widžim.

Kaž hwojnyh přenič wučobnitow, tak je Zesufš potom přščež hwojnyh wučobnitow powotal. Šsmu ny tež mjes nimi? Na ćim w pšinanawu, poťajnu nam

Zesufšowi wučobnizy.

1. Čžeho dla přišćiněću k Zesufšej?

2. Šćto přišći nim namakaju?

3. Šćto Zesufš s nič ćim?

1. „Najajtra štejeće jažo Zanu a s nim dwaj wot jeho wučobnitow. A jako wón Zesufša wnhlada hdož, džeće wón: Hlaj, to je Bože jehujo.“

Kako bě Zau w pušćinje wustupil, dha wšćat zyle židowšći křaj k njemu džeće; ale přišći nim. njeběču wostali. Šabragamoni hynojo wočafowachu něšto druhe hačž to, šćtož mějeće jim tutón Zau prajić. Woni wočafowachu myto hwojjeje pobožnoće, a tutón Zau jim proji, šo tajzy, tajžyš bu, ja Bože kralećmo hišćeje do žyła hčmani nješju! Wuhwaleni ćyžuca byč ja hwojny přožu wo prawdoćej přšed Bohom, a tutón Zau šebi tež wot nič žada: Čžeńće pokutu! Tež jich, kiž šebi na hwojny prawdoćej tak wjele wjeđžadju, na jich hřešću winu poťaja. To po jich myšćah njebě, woni ho wot njeho wotwobroćidju. — Drusy tak tola přšći Zanje wostachu a buchu jeho wučobnitow. Žich wutrobu bě Zau je hwojnim wotnyim předomanjom trjećil, ale jim bě tež rěčal wo Wešćiašu, kiž bndže pokutne wutrobu šobnje ćinije. A ćoboh je nadžjadu, dwebjete ho dowjelniež. Zesufš bě k Zanej přišćil, šo by ho wot njeho hčjećeć dal; a Zau bě pšinal, šo Zesufš je škrystuš Bóh ham bě jemu to šewil: „To je tón hamy mój luby Šsyn, nad kotrymž ja dobre špobobanje mam.“ A najajtra, jako Zesufša wnhlada hdož, dha hwojnyh wučobnitow na njeho poťaja: „Hlaj, to je Bože jehujo.“ Kaž Šrael hwojje jehnjata k wnjebnanju i Bohom woprowaće, tak budže tutón Zesufš waž i Bohom

wujudnacj; tu je tón Mesiasz, s nim jeno do Bożego królestwa pchidźbjeće. — A taj dwoj dźěchtaj ja Jezusom.

Wutrobne žabanje potwuje wutrobje wo wobaczu brachow a Boža w Jezusu nam sjewjena gnada tež nań t Jezuskej dowjedze. Też ty sy swojich profetow meł, kiž su tebi na brachom hrotność a wšcho hubejstwo a wšichom njemer, kiž s bracha wutroba, pokajowali, kiž su tebe t sprawności, t wotwobroćenju wot sjeho a t wšchemu dobremu napominali; kiž tebi prajachu: „Cziń potutu!“, kiž pat tež tebi, hdyž sy ho prajach: „Schtó woda ma moje hrědy a sahoja wšichte moje tporoćeje?“ wotmolwidu: „Slaj, to je Bože jehnu!“ Kiž jeno twój duchowny a twój wučer, ale czi, kiž twovej wutrobje najbliže stejachu, a potrnyž hamyn je ho najprjedy Jezusowa krafnosć sjewila, kiž tebi Janowu křizbu wopokajowali. Ze pat potom tež wo tebi rěkało: „Wón dźědže sa Jezusom?“

2. Tamnaj wučobnitaj dźěchtaj ja nim, a Jezus t widźedže a dźedže t nimaj: „Schtó pyataj? Tak jima najshcedźiwu pchidźje! Wonej dźěchtaj t njemu: „Mišchtre, hdyž sy na hojpodže?“ Hdyž wón bydl t woźtanje, tam bychtaj tež rad woštaaj; wonej pytašchtaj jeho hameho. Wón pat jemu t hebi pšchetrobu: „Wójtaj a hladajtaj“, a wonej woštašchtaj tón hamy džeł pola njeho. Schtó hu nět tam porčejełi, to njewerim; ale wumolšt a žohnowanje tamneho roščerčowanja jnamy; Handrij praji t žiwotemu bratrej: „Wdy žmy teho Mesiasza namakali!“ Najwjetšje šbože be ho jimaj doštało.

Schtó pytaš ty? To je hlowne prašenje ja tódžeho cžlowjeka. Kóždy dže šbožnimy byč. Nětotrzyžuli ho teho bla porčeje, po možnosći wjele bohaštwa nahromadźeč; tam jažo je drugi, kiž dže wšče sešće lóšichy wuziče; ale tak nětotrzyžuli je škoncznje je Salomonom prajil: „Wšchito je kucizomme“, a je wjeheły był, hdyž je jenož dobre šwědomnje hebi wobšhował! Schtóž dže wopravdže šbožnymy byč, tón dyrbi ho na Jezusa wobroćeč; „Mišchtre, hdyž sy Ty na hojpodže?“ Hdyž pat možemy Jezusa namakae? W twovej modlitwje je wón tebi blišt; na Wožich křizbach steji pšchod tobu; pšchi Wožim bliđe špominaš na tu nóg, hdyž wón hu pšcheradžem, a te hlowa, s potrnyž je hwoje šwiate wotšafanje wustajil, tebe dopominaja na Janowe hlowo: „Slaj, to je Bože jehnu!“ Hdyž šwiate pišmo cžitajš, dha je s tobu. A žohnowanje tajšeho towaštwa s nim je pšchezo hšchče to hamnje kaž tam pšchi jeho přeniž wučobnitach, njenujazy to wulle šbože: „Wdy žmy Mesiasza namakali.“

3. Šwiytaj Handrij wjedžešče hwojeho bratra Šchimana t Jezuskej. Tón, totrnyž lubowaješe, dyrbi džeł meč na jeho šbozu! Wšeče je hebi Šchiman, runje kaž wón, dawno wutrobne žadł, Šbóznika wohałdaje, kiž dže dźedže nět s ja nim. — Schtóž je Jezusa namakal, hinal njemže, wón dyrbi jemu tych swojich pchidźiwječ, hdyž štarčejo ho jenož wo cžlene deremžece hwojeho dźedžeja štaraj, dha Jezusa nješajetaj. Wera do Jezusa, šbože s nim, je žerło wjateho mišionstwa. Cžim hyl-niška je wera, cžim horiwijše je tuto džeł, nado potrnyž Bože žohnowanje wotpočuje. Šchimanej dyrbja Refaž rětač, to je: Wěr abo štała. Hdyž be nětó pola židow nowo njeno doštał, dha be s tym prajeno, so je nowy cžlowjek. Tak dyrbi nět tódž, kiž je t Jezuskej pchidźiw, nowy cžlowjek byč, kiž kaž štała w morzu we wšchěch šprowanajach, we wšchěj nudy cžeka a dušče, haj we wšchěm, schtóž jeho potrjechi, twjerdže steji a hebi wěšty

woźtanje: Jezus je Bože jehnu, Šchryštus, našch šbóznik a wumóznik.

Tón knjes cžyl s hnadu dacz, so by ho nam Jezusowa krafnosć sjewila, so bychmy džalni a wjehełi wušnjacj moše: „Wdy žmy Mesiasza namakali!“

Hamjen.

V. w H.

Đój sa mnu!

Štō: Jezus moja našija —

Jezus wola: Sa mnu pój!
Sobštych jeho pšō, o dušča;
Wopuščeš wšcho, wimi šchjizil šwōj,
Sšēduj ja nim, kaž ho kšuchaj;
Jeno wón puč t njebu ja,
Šbōžny tōn, kiž ja nim dže.

Duž troč ja nim, šchēšcšano,
Kiž cže takle lubje poby;
Žeho puča njebōj šo,
Šy-lil špōžny, wōn cže kny;
S cžernjom tebi rōže flu,
Woštanječch pšchi Šbōžnitu.

Sa nim šēduj we wērie,
Njebōj šej tu krōnu rubicē;
S njeje šchryta prawobōšč kēje,
Škō mošt we njej šbōžnosć šhubicē?
Gnaba wērie wotanka
Žanu wrota Salema.

Sa nim troč we lubošč,
Wōn budž dušče boza žabōšč;
Wo nicjo njech njebōšči,
Šbōžnik budž jej troštaj a radošč;
Wēr, kiž šwēt dacz njemōže,
Dawa Jezus wutrobje.

Sa nim dži tež we horju,
Njeforž, hdyž ho njebu mrošč;
Wōn, twōj wōdžej t žiwjenju,
Žanu šbōžnu mēčnosć wōščōj
Tam, hdyž palmy njebieše
Šbōžki ščelna na tebie!

K. A. Fiedler.

Prawe žohnowanje.

Špobžiwje je, tak pokšilen ja mtošy lubžo, hwoju bolosć, je-li tón knjes jim tajtu napožił, do šamnosće noščyč, mešto teho so bychu ho s nje w cžhjej šamotnosći šbojerali. Wudžichu-li woni wopominli, so je tōda bolosć pobōł Wožj, kiž ho wo durje naščeje wutrobje šta a kotryž je jeno šlyhčej, hdyž ny pokšuchamy a ho wopacžnyž radow šdaluemy, kiž rošpochćenje potučej, dha njebychu ho woni w tajnych cžōbach šamotnosći a cžihimy šdowali. Wdy wšchaf šwemny pštač, hebi hamum pomōch, ho wo teho, šchtož naš cžihčy, wušwōobdžej a njehmemy s bolosćju a šarowanjom kulny hnač abo šamo nēšto šoštžewo w tym wibžejč, hdyž ho nam nētajššwili šchjiz napožił. Ale jeno wōwraždžita bolosć wuči woprabđite hdyž ny cžihčije pštač. Njēprabđžine hylly Wōh njeličj. Duž njz tak wete rēčej wo bolosćach a tyščichomym, ho wuowjich jnuššewonnych pobēdženjach a našhōnjenjach. To wšchito tola jeno našim hamžnu dušchu a

čehna pshichka. Ščtò budže ju wudowu a tu hprotu pšehed
wòjnistim njebožom štac? Semjanow bédže drje nadobč, kiž
čyžyču hbeji ju raby šwerozac dacž. Wožebje bédžu to nédotiti
šfuhdujeni panojo, wujojo njebožičkžeho hrabje, kiž stejaču sa njej
jejeho bohafitwa bla. Wona pať nještici žanemu ruku, dofelž
njebédžu dobreje dušje. Duž marijadu štohy a štóž. — A njej
bè šo wodžičeť Katuschan wòjsta na pšehewyť dal, šo by jow
winnitow Šchwejdow hurowje witať a šfrawanyim škowami wroče-
nych na šodny hnak. Nédotražiti žneni by pšehed šherjateji bitnu
škwatatajž čžekla a wotžetla nédžde do merniščich strow. Ale wona
tu woita na šwojim hrodžje, tež hbdž šo to wòjniste štoženje do
blitfa ščajny. Tej šmuži šo wutroba na to, šo čyžyče bédžu a
njeboža, kiž mohče šo na jejmých pòddanow dónč, šo móžnosćti
lòžič a hojicž.

A ruzjata bitwa šo ščeržje. * Š wòbeju šowow štetaču hurowazy
na šo, hórje hacž štožene bary a wjelki. Žadun boť nočyžyche
ani kroczalki zoimče. Tola pat budžu napòšlebf šchwejdowšte
nastati i fanejow, a štěžoržy šbiciž durbjadu šo šfowcznje na čžetažnu
dacž. Tež tón hrabinsti hrdò Šchwejdojo ščtòrmužy wšachu. Šón
dobnyštci rubjadu jato rubjeina žwòlba do žyła wšiditò, ščtož
bè jim šprohbabacž móžno, a šfowcznje tón wožebny štatoť i wožnjom
štabču.

Wščo čžebžno, dwòrke a hrowodwje, bédže šo damno hžjom
na čžekanje dafò, šo by hurowemu štoženju wšchfo. A ščto bu
š tej tñenju? Ščto bu š jejnei hprotu, i tym wročehčotym
žatow? — W blitfòščji hrowu bédže w šahrodžje nédajti potajny
pšehewyť, podjemiti šfow. Tu wona š džěščow a je šowwšatow
pšyžčow tajena woita, čžatòjo na to, hacž njebudže šo čžaku
horjeta i hromom a ropotom fòžy. A jato ta wrotna dživjetžja
šajta, šo morwa čžihčina šwocža; šlej, Šchwejdojo bédžu šo ša
čžetajnym wòjstom na pšehelčebu dala.

Nédko hbeji hrabina je šyntom i teje tajnyž šwazi. Kajti
mječje do žolotny napòšlab pšehed wočomaj! Nédžo hacž žehitwe
šwytki žpaleneho domu, ničžo hacž duščaty šad a šmjeržaty fur.

Š bosa hrowu bè modletifa šapať štala. Wot teje stejaču
jeno biščežje šherjate murje a wožebžna nič wòltòť, šajotyi čžowny,
a šmudženy štčyž Wožeje martry. Wšehed nim šo wona se žarobu
dele do popjeta šlafny, šo wo pomozž i Bohu wotajò a šlakate
džěčžo hbeji i wutrobye štčžo. A i šobom ju w jejnei nuteròščji
nowy šajtròžel hradny. Šn, šchwejdowsti wojať pšichfòščji šem, do
wočow i wulkej zòlatnej blazny, hrowny jato šty buch, i na nju
štoženei štčbu. Tola wón njepryžny do njeje, ale wutoržje jej
džěčžo i rakow a winy šo i štichajnym wobudžjom precž. Šo-
darmo bè jeiny štupšniwy pláč; pòdarmo bédžu jeine na božebla
pròšny! Wón, jato by wuščow a wutroby niemět, puščetji šo
woštšal. Wona laž špyrjena lawožo, fòtrež šo lawožato hjerje,
šfrowbli šo ša nim a jeho ša wlošy šhrabny, a tež tón poš šo do
njeho da. Duž ju tón rozšabty hurowzy i štčbìnej škowazy do
nabrow štoržel, šo šo ta wòbha na šemju špyrny a wošta tam,
ničžo wo hbeji njejedžo, ša morwu ležo.

Tajku ju namataču wudž, hbdž bédže woještci lud do dala
šfwatòł. A dofelž ji wutroba biščež šo hibejo džěšče, štarachu
šo, šo hbla wona, ta wot wšichčyž ludži wuzy rad mèta, wuče
do pšichfòščje wotšlody data, šo mohča šnawo šašo i wédomju
pšichinč. A i jenei pšehelčelnej šwòžije wòdjetena pšichinče tež po
nédžim i hbeji. Šaj, i hbeji drje pšichinče, ale i rudženjom wo
špaka inòri šo do čžekžyž myšlow. Təchobla ju do blitfeho
wòštčata dachu, tola niž i temu, šo hčta tu štóžtrifa šetra, ale

i tym šamžškom, šo by w tej štóžštrfekej čžihčinje a w tu wšchėdnye
bižewčertžny kemščachy po čžaku do dušče šwèkta a potòja na-
mèta. —

Se šwèrnei štaròščju wo nju čži duščanišči pšichowuini tñežo,
kiž bédžu i jejeho naroba i njei, šo po kraju wobhojnetčž dacžu,
hacž šo šnawo nédžbe nédajti štčbžit wo tym hólčatku namafat
njeby. Tola wščo pwtanje poptròšne wošta a njebožpi nédžje
ani najmještčjeje čžarki wo pwtanym džěščju. Ženo šunticžy,
w fòtrežj bè był, brudnu a potničžy štčhjenje frow, mječjeje jebny
tuyž njebudžnych wujow njebožičkžeho hrabje, wobfkrucžò krajnemu
tñejštwu, šo je ju namafat.

To bu ša dopòłajmo mèta, šo je tón rubježny wojať to hól-
čatko morit, kiž by hewaf najblitžičji herba tuyž majoratščy šufkow,
wščo pod šwablanjom maczerje štejo, doniž njeby do štòpołnoščje
šfrawit.

Ale dofelž tón šynt, ščtož bè ša wšete mjeje, wazy pšichi
žimwenju njebè, pšehedžechu po krajnym šatanju wšchitke te šufka
na wujow njebožičkžeho hrabje, wot fòtrežyž wona po mužowej
šmjeržci žaneho i mandželštwu rožbita njebè. Šo bédžu čži potni
šobow a njemdrjenja na nju, šo hagle njetrežba špomicž. Š wje-
čžwym wupšemčom šchafatju šrdčju šrdčje te šufka šo woščeržerjo
na šo. Tej wudowje nimo wudowjožeho wumješka ničžeho nješby
hacž jeno to, ščtož bè ša njezewšitwe wuwèno mèta.

Šduž wona po dothčyž čžafach šašo noweje čžeritwoščje doby,
štejelšje pšehyžy hšchčje wobras lubeho šynta pšehed jejnei dušdu.
A dale a bóle špòžjadu na nju dwèlo wo džěščowje šmjeržci
w njemèrnych myšlach a šfchòžjadu wšchelate praščenja. „Š šaj-
teje pšichizny tola durbjat tón Šchwejda nad tajtim žatow i šor-
darjom huyč? Še džè to i myšli. Šo mohł tón čžowjet štatan-
čji huyč a šawinowacž hbeji hetu pšehes tajti bjesbòžny ščint?“

Wòdnjo a w nožy jej myšljenja žaneho mèra njedachu, a
pšehčo žiwitšca nadžija, šo ji Wòh rubjete džěčžo tola šašo na-
matačje da, wo njei roščeržje. Na pòšledku pšehedwija hbeji: Ša
pòčajnu do kraja Šchwejdow, tam teho wojať pwtacž. Šetljo je
biščežje živy, čžy jeho huydom na jeho šfufnatym wobitcu pòšnacž.
Tón durbti šo wšeržet, ščto je šo i tym žatow štalo. —

(Wšchòžodnje dale.)

Wšchelake i blitka a i daloka.

— Šsobotu rano je njenabžyžny, wot Wožeje wuščji šajoty, wu-
mreť tñes šejmiki šapòštanz Šoba w Čžornowje. Wòbn je našy
beršitki dal šmužče a wobhladnitwe na šejmje šajupowaf a bédže
našcha nadžija, šo budže biščežje dołže štò našy šapòštanz. Ale
Wòb je jeho po šwojei njewuščbèžnej radže hžjom w 41. leče
jeho žiwjenja wotwòtala a toť jeho špòžiwimowu šfakowanjju mjeju
štajit. Šaždženy wutoru mječjeje šo jeho šwajotacžne škowanje
w Wukegach. W mjenje šejma rėčščje tñes šejmiki šapòštanz
tajny radžičel Šahnel i Šwopoz, jemu džaf šejma do rowa pšich-
wotajò. Težo runja bédžu beršitke towatštwia i blitka a i daloka
šajupijene. Wòb šapćacž njelapomittam wo wècznosćti, ščtož je
ša našy beršitki lud byť a čžinit.

„Bomhaj Wòb“ njeje jenož pola tñejšow
duchownyč, ale tež we wšchčh pšehed-
dawanjach „Šerb. Nowin“ na wšach
a w Wudyščinje dostacž. Na ščtwòrcž
šteta placzi wón 40 np., jenotliwje čžibitka
šo ja 4 np. pšehedwaju.

Sy-li spéwał,
Pilnje dótłal,
Strowja óe
Swéjbnj statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróczy
Napój mócny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spaf méry
Cerstwosé da.

Njech ty spéwał,
Swérnje óžłás
Wódné dny;
Óžól pak s'awty,
Duś daty,
Wotpośł ty.

Z njejbés mana,
Njeob ói kbmanna
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kłás B'ih poda,
Wokróf óel

F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa hó kóđu hobotu w Šsmolerje, smibichijcsejni w Wudwjcinje a je tam ja šchwórtlétu psychoplatu 40 nr. dostać.

3. njedzela po tšjodj kralach.

Jana 1, 45—51.

Wo kraju kšobžo někotry wulki hród nadenbjesch. Wyšote, twjerde a derje sažožene hu jeho murje a s jeho wotnow widjich dalofo do kraja. Ale časž je byl, hžezž hišćje bom nještejsche a hžezž ho sa njón te přenje kamjenje se staly kamachu a pšichowowachu. Wjele krašnych, derje wobhrodženych šahrodow wšich semju, plódné šchotny ho w nich selenja a nasymu šchěpaju ludžo s nich plódné ploby. Ale w swojim časju běchu te šahrodny pušty kraj, a potom hu ludžo pšichišli a s wulkej prózu te přenje bžimje šchotomički s lěšow torhali a je do šahrodny hadželi a šchěpili, šo bychu tam rostle a ploby nješte. Zyrkeš šchřituhowa je tón najrjeuški hród a wěrjazy šchěšćenje hu te žiwe kamjenje, zyrkeš šchřituhowa je ta najrjeuška šahrodta, a wěrjazy šchěšćenje hu te plódné šchotny. Časž pak je byl, hžezž jeje hišćje njebė a hžezž ho te přenje kamjenje ja njw kamachu a te přenje šchotny do njeje hadžachu. Lohke to dželo njebė. Ale tón twarž bė móžny, bė to šchřituh, kš žiwich wučomnitow k žebí wolašće. Dženšniški tešt nam rozpšče:

Kaf hu Nathanael abo Bartrom wěrjazy.

1. Filippuš jeho na šchřituhja potasa a jeho k njemu dowjedže.
2. šchřituh jeho wěru sažož.
3. Jeho pošžičke šhonjenje jeho wěru wobtwjerdži.

1. Filippuš Nathanaela na šchřituhja potasa a jeho k njemu dowjedže. Filippuš bė šchřituhowe słowo šchřichal: Wój ja mnu! Kaž hłóš je šamych njejbė bė jemu tuto słowo jeho wutrobu pšchěwalo. Temu knjejeje bė do woczow pohladal. Kaž by do šbžnosćke šameje pohladal, je jemu pšich tym bylo. A šbžowny wšchón, kaž hu něhdy čzi pasturjo ho k swojim stadkam wóžčili, bže wón po swojim pučju. O, hdy bychu hory hišćječ mohlé a šchotny čłowiki hłóš rošymile, wón by jim dužy po pučju powjedal, kať šbžowny bė. Duž nadenbže Nathanaela, roždenego s šana, a jemu teho dla, jako Galilejštemu, derje inateho. Š nim hromadže je wěčeje bykto to šynogogach wěšćenjeja na šchřituhja šchřichal, s nim je wěčeje hušto na jutrowny šwjedžen do Jerusalema čzahnuť a dužy po pučju žebí spěwał: Wješel ho, džomka šionka, twój kral bže k tebi, čičjeje myšle a pomoznik! Š nim je ho rudžik, šo ho tón šlubeny a woczajowany kral pšchžo hišćje tomžesche, — a něto bė jeho runje widžal a šam pšchod nim štal. Duž je jeho přenje słowo na Nathanaela: „Wy šmy teho namžali, wo kotrymž Wójšaj w šalonju a profetjo hu pšičali, šreška, šosofaweho šyna s Nazaretha.“ A šcho wotimotwi Nathanael? Wěčeje jeho wutroba myšla, wěčeje by najradšcho Filippa ja ruku wšal: „Nucže dowjedž nje k njemu a nještomž ho!“ Ale jeho wótry rošom jeho wutrobu, kš by tať rada wěřita a šbžowna byka, kaž se želežnyim wjaštlami špina. A tať dža, jako by wo wutrobie wšchón méry a šimny byl, rjeřny: „Šcho móže s Nazaretha dobreho

vščinici? W swjatym Jeruzalemie mamy Mešiasa vtač, niž pak w šagritym Nazareće.“ Ale kaž dubywazy kral bo pščečewioznych nje-pščečezelow pšewowenje, tak porajny Filippus Nathanaelowe dwelozawe myšle s tym krašnym słowom: „Wój a pohladaj!“ — a hižom je Nathanael s nim na pučzu te škrystuše.

D šbóznj, šchtóž na swojeho Filippa! Zešo dła, wješełse jo, džeži, a budžeže džaowome, so wašči wučerjo nam wšchdnuje šwedeja: My šmy Mešiasa namatali, pójeje a hladaježe! Njež so wješli tožby šchědzim, kž na tež na šónu hiščeže swojeho Filippa! To hiščeže njeje tak došgo, so ho wobitarny muž sa faščežom swojeje malediškeje wješełse. Duzy po pučzu wo tym rečełse, fak dže nětko to pšchedač a tamne wobšhwowáč a fak dže wšo dailše činić. Zešo bratr, došajny šchědzimz, pošchuchaje šwitił, potom pak rjetny: Za pak či radžu: niemjšt bebi wjazw wjele na tašte, staraj ho radžož tón šóytny čžab wo swoju dušu! Tu ptačaje tež Filippus swojeho Nathanaela. A wustanje, kaž wješełe ščumjenje naldetno wšpora dže pšičes wščež s pohanišma dobyte wošabdu, so šu mišionarowe, tožby tajki Filippus, domišnu wopničezili a pšičes morjo ho pšewewjeli, so duču jim wrajiłi: My šmy teho Mešiasa namatali, pójeje a hladaježe! A hdyž šu pohanoj najprjedy wotmolwili: Šhto može s Nazaretha dobrego pščinicež, šhto može šchžowany do šboza pščinicež? a hdyž šu jich pšičezehali a hawiti, dža nješbu pšestali Mešiasa wšchwowedač, a hdyž šu jich ššonowali, dža je jich pošledni wodych wudychući: Pójeje a hladaježe! A pohanoj šu ichli a hladałi a šu nětko šbóznim pšči škrystušu.

Šbóznj pak tež tón, kiž s Filippom t druhemu rjetaje: Wój a hladał! Filippus njepraji: Dži a hlo- daj, ale pój a hladaž. Sa ruku jeho wójnje, s nim dže, te škrystuše jeho domježe. Tak šu čžiniłi nehdy čži starči je šwójim džežim, so by je škrystuše žožnowal. Woni je nješbu te škrystuše hroniłi, tež niž t njemu štorali, ale šu je t njemu nožyli abo wožžili. Tak čžiu ty tež. Dži šam t njemu, džež jo šam t njemu. „Pójeje so nam t njemu a hladaježe“, po tym čžiu. A čži twój budža šo wot tebe rad t škrystuše wodzič, kaž, kaž je šo tež Nathanael t škrystuše wot Filippa domježč dał.

2. škrystuš šam Nathanaelowu wěru šaloži. Nathanael dže te škrystuše — s boječju a tola s wješełsežn. Nětko durbješe ho rošhudžič, hač šmeje šo s dotalnym hubjenštwom dale nošyč, abo hač budže šbóznj pšči namatany Mešiasa. škrystuš widži ježo t bebi pščinicež. Kaf je šo jeho wobličežo bšchadžalo! Zemu je kaž nanei, kiž widži, so ho šabldžene male džežčo hiščeže wšchəd šmerčajom domoj wóči. Duž wita jeho a rjetnje: „To je prawy šraestli, w šotrynj žabny šalšč njeje.“ Nathanael šo džiwa: „Kaf ty mje naješč?“ A šesniš wotmolwi: „Prjedy džiłi čže Filippus šawola, hdyž ty pod figowzom beše, ja čže widžadž.“ Nathanael bešeče wšchaf dawno wo škrystušu šlychaf, a jako šo powječej rošnješe, so je w šliščioč, je tež Nathanael šchaf, jeho wohladadž. A so by njewidžany byl, je pod džiwi figowz šupil. Zešo hušte hačoš hač na jemu wšchaju, a šchtóž wot nimi šteji, je kaž w huštm tekta šfowany. Zam je Nathanael na škrystušu čžakaf, hač wón nimo njepóždže. A jato škrystuš nimo džeše a wón jeho widžeče — haj, dža šmano je s radočju šchepotal a je na bebi džežčez mēl,

so njeby s šhowanti wustupil a šo pšchəd škrystušom powšlafnyč; abo šmano je čžežo je šobu wojomaf, hač je tutón šesjuš, na šbače tajki jednory a šbudy niž, wopravdže tón šbudženy, a hač mēl do nješo wězič abo niž. D to be čžeže beđejenje — ale ničto wo nim uicjo njewjedješeče, ničto jeho tam widžaf nješt. Duž pak nětko škrystuš praji: Za šum čže tam widžaf! D džiž jo w Nathanaela mročeže dwelozawija rostorchuchaj; škrystuš, to prame ščozno w šóškim šwitelé pšičhe nim šteječe a Nathanael džeše: „Rabbi, ty šy šyn Wóži, ty šy kral šraestli!“

„Hdyž ty pod figowzom beše, ja čže widžadž.“ D žožnajuju tuto šlowo je rta uaišeče Šbóznim! Hdyž šy w žanej wješełje čžežnosje a njewěšab, fak mošt ho njewšboza, kiž ja tobn je wšchəd došow hraba, wobróč a šy šamlatki a šo nitomu domerič njemóšč — njelabomti: škrystuš šhaba na tebe a čže s wočow njepuščeži. A hdyž šo wo wěru bežžič a twoje myšle dwelozawija w tebi šo šbėhaju a čže me wěrije šfabatečo čžinja a čži wšo, šchtóž šu šlarči a wučerjo do tebe šchěpeliłi a šchtóž šy šam s biblije pščinuškaf, podrwajaju, a ty wolašch ho te škrystuše, kaž tón wot žožnow šrabnjemy wo wemoz wola, so by šo škrystuš či šwitił — ale tebi je, jato by wón njehntu a wo tebe ho njestarajo nimo šchaf — o tebu njewabudž: Wdu šhaba na tebe. Čžataj a wozuj dale. Čžab hižom pščinidže, so wón či potaže, so je čže teby widžaf a šo na tebe šabaf njeje a šo, kaž Nathanael, tež bebi twój nje šatoži.

3. A pošdžiše šhonenje Nathanaelaj wěru wobkruczi: „Dolež či rjetajny šum, so šum čže pod figowzom widžaf, dža wěrič; ty budžež hiščeže wješełe wəzaj widžeč, džiłi te. Wot nětk budžeče widžeč njewješo wotewriene a Wóžič jantelšow horje a bele pščinicež na čšlowiškho šyna.“ A tute wješełe wəzaj je Nathanael widžaf. Zandžel je šo bele puščezil, so by škrystuša w šabrodže šetšfemane pošylnił. Jantel je kamjen wot jeho rowowych duri wotwalil, jantel je wopuščenyšč wəzowamitow na duju Wóžešo špěčja špojoič. To je Nathanael widžaf a s tym bu jeho wěra, so je šesjuš tón Mešias, kiž pščinicež mēječe, wobkrucžena.

A tole tež našču wěru wobkruczuje. Njeje dža tež nad nami nješto wotewriene? Š wšchščenjom šo tola kóže džežčo wot wotewriene nješto štaji. Wóš na ujo hlada a so šchitujne a šo ša njo štara; wšchaf je wowo jeho lube džežčo.

A jantelšjo Wóži šhódža hiščeže pšchəžo horje do njebeje a dele t nam. Naše wobličitw šu našči póšli t Bohu, kiž jemu wo naše njuš powjedaju a jeho na wozoz wolaaju. A hdyž myš potom do Wóžešo šlowa hladamy a te ržane šchprudi ho wošiwja a naš roštwu- čžinja, jo Wóš s nami tola derje mēni, a naš roštwu- čžinja, dža šu tute šchprudi jantelšjo, kiž s njebeje dele t nam pšchitunja. A šweti ho Wóš je swojeje pomožni, kriepi naš je šwójim šobajny žožnowanjom, so je nam tak derje, dža je tuto žožnowanje šuby Wóži jantelš, kiž bele štupa, naš šwješełse. A šchtóž hač do kóža wěrijaj wotanjne, t temu poščeke Wóš je šmerczju tež swojeho njewidomneho jantelša, kiž jeho dušhu, kaž Nazarowu jantelš, čžiše do wěčnejše domišny domješe.

Tole wšo wəzajaj šam na bebi šhoni a na družich wəzajaj widi. To pak durbj potom jeho wěru wob- kruczič.

Duž wješelmy šo jeje a wostańmy w njej a budźmy
f njej selene, plódné ščotny w sáhrodže kšehščijanskeje
zyrkujće!

Kř. w H.

Zeno f nim.

(Giller.)

Sap. štutki 4, 12.

Wěs: Něk lawěje je na čjaba —
Ty ččinicz wšah bjes Zejuša
Tu njemžehš, ščtož jedžeš;
Šsy, bušča, f jedom štažena,
Duž Wobu kšučiz njehžeš.
O Jesu, twouj móž mi daj,
Pšched štaženom mje šahowaj,
Spožez hatožny ty ptožy.

Ty wobštač tež bjes Zejuša
Wšah njemžehš, džežeh bjež žnyj;
W nim žiwjenje ma wutroba,
Kř ba křnješ mitoščiny.

O Jesu, daj, šo čjahná šmjercž
Mi njepščinježe wěčnu šmjercž,
Budž žiwjenje mi wěčne.

Ty widžicž tež bjes Zejuša
Wšah njemžehš kšewto krašnje;
Ty njewěšch: hžje? a njewěšch: ka?
Šduž njeczini křnješ jašne.

O Jesu, kšewč ty jeno mi,
So njebych šubžit w čjěmnošči
We žiwjenju a šmjercži.

Ty kšodžicž tež bjes Zejuša
Tu njemžehš šobžne puče;
Woh na tebe wšah njehšaba,
Čže wotpožaje křuče,

Duž, Jesu, budž mi jeno puč,
A njebjo dobyč ty mje wučž,
Čžešit wšah mje f Wóžkej f hnadu.

Tat bjes Zejuša šbože njej,
Čžežeh f žiwjenju ty štanycz;
A njebžeržič job' f wěru šej,
Dha f heli dyrbičeh panycz.

Duž, Jesu, wumru na tebe,
Ty móž mošch, junu šubžicž mje,
So twoje šbože widžy.

Zurij Wóšf.

Bože wodženja.

Wotpočuj jeno štročiny w rodže a woli swojeho Woha a
doměč šo jeho wóžowštemu wodženju a jeho lubošči. Wón drje
tebi do wulkeje nuhy da pščinycz, ale tola čži njeba šawutlicž; my
šapšichječ njemóžmy, kaš wón křiči a wšchitko wobži, a jeho puče
hu po wuprajenu Lutherowym kaž hberřiste knihi, kotrěž móžehč
jeno wot fady čitacz. Šduž na kónu bžela swojeho wodženja
štejich a wrožčo hładach na šwój puč, potom šrošnylich, ščtož
prjebjo šrošnyč njemóžehče, potom je tebi jašne, ščtož běšče
prjebjo čjěmne.

Daj, wšchitke jeho wodženja hu wulkotne štutki jeho mudroščje
a šame šwerjenja jeho šmilincej lubošče, kř pšchego wozpomina,

čžežoh ty potrebošch. Wón ma štajnje wškle mēra f tobu.
Wšchitko, ščtož wón čzini, je dobre, a šduž wón něčto šapowježi,
je to f nowemu lěpšchemu. Čžežoh potrebošch, wón wě, a šo wón
to wě, dyrbi tebi dočez byč, šo prajich: „Budž špofojom, moja
dušča, pšchetož tón křnješ čzini tebi dobrotu, šamu dobrotu!“

Wostań šwěrnj.

Zato bu měšto Pompeji w lěče 79 po šchryšćowym na-
rodže f jenyj wutalom wohenšpluwazeje hory Wefu šahyppane,
dha buchu wjele čłowjetow pod wozpadanami šahřebaných, kotrýchž
ludžo pošbžišcho w tych šlejichčach namafachu, w kotrýchž jich ta
hróšna žehlna bžezža (Zawa) pšchewwata. Wšotnych nadeh-
džechu we hłubochic wjebach, do kotrýchž bēchu wučželi, šo bychu
tam wulkowanje namafali. Šažo druhich f hašow wuhřebachu,
dohčž bēchu najšterje hiščeže čzemačž špytali. Wnohy bēchu
w rumnych šwach. Ale hžje namafachu comfu štraž? Na tu
trječichu pšči měščžanlich wrotach, hiščeže f brónju w ruzy
štežaju, tam, hžjež bēšče ju hejman postajit. A jako njebjo nad
njej f hrmanjom a dšyštom hrozječe a šema po njej ržehče a
šhabkašče, jako šo žehlna lavy f wohenšpluwazeje hory bele
waleče, dha wona tola na šwojim měšnje štejo wosta a bu
nimale 1800 lēt pošbžišcho hiščeže na twyžamym namafana. Njech
tež kšehščijenio f teho wufnu, šwoju pšchřičuščnosč ččinicz a na
šwojim měšnje wostač, na kotrěž buchu wot šwojeho wjercha
a pólneho křnjeja postajeni! Šotom wóni tu hnadu namafaju,
kotrěž jich podpjera a džerži.

F.

Prawa lubošč k bliščjemu.

Šeo powjeda, šo wčolka, kř je ržje namafata, f kotrýchž
móže šo měb nohyč, šo tyč ržow njebóšnje, ale najprjebjo do
kóčža leči a šwojim towarščtam tu powješč donješe; potom
zyla šyla tam po tón postab leči. Njebdyrbeli šebi kšehščijenjo
to ja pšchitab wšač? Njebdyrbeli tež wóni, kaž šamaritsta žona,
šhwatač, šo bychu druhim wo nim powjebali, kotrěhož hu jako
Šobžnika šwojeje dušče namafali!

Mudry poš Mati.

Powjedaččto je šawostajehšwa Zana Wjele.

(Wotracžowanje.)

Wšes tym bu kónž teje došheje wóžny, kř bēšče 30 lēt trala.
Wóšta bēchu něč domoj, potafim Šchwějebjo tež do šwojeho
kraja. Tam šebžehče něč křnježa šchryština na kralowym trónje,
šlawneho trala Čuštawa Wdolfa bžwofa.

A tej dšyšče šo ta šnjeni podadž a ju pšči šwojim pytanju
wo pomoz prohyč. šchryštine pal bēšče to robotna čjěna, šo
w kraju wo šarjad a porjad na drobne šlaracz. Wjele křnježičich
džěwot bē težodba krajnemu bohotej do rukow dala. A to bē
marichal Totřenjon, tamny šlawjenty wdožč wóšfowa, kř bēšče
tehy w Čzechach Natušlich šbi.

Temu dšyšče ta pani šwoju wěž najprjebjo f wutrobje
šwajacz, prjebjo hač dšyřta tralowu je šwojej naležnosču wobohyč.
Wona šebi prajehče, šhano mož wón f wojeřičich wšchšow
prawteje čžary wumanačch, dočez byč wšah tón wšajab dia teje
wulkeje bšufny pšched druhimi jnacž, jesho wo wóžnje žiwjenje wo-
šajit njecje, a jeli šhano hiščeže f brónjemi štaži.

Pšchijewšči f měštu Štořholmej, štožny w šchwějowškim kraju,
šo tudy na hošpodu wulkeho hofčezža ba.

A šchib by šebi to pomyšlit? Šchib budžičeh rječ, šo wona

jow pręniu froczafku ftupi na fłed fwojeje wotmyślę! Głejeje, taf bżirone fu w rodzenia Boże! Mż wŃafak to, fo był tu wony pytny wojał, a hñfćde mjenje tón hñat. Ale wona jow f naj- mjeñŃa něšto namafa, czehož fo zenie nadżafa njebę. A fćto to bęćhe? To bę tón woŃ, kż bę fo tehbý do teho furowaža f fuŃonjom bał a potom ho pođżytwje fhućit. To ftoćafato cżu- chafće wofoło njeje, pójna ju hñydom a ftafałde na nju jafu wŃdę f wjeŃelom tóre.

Tu wona wŃfa bñiwana pytný, fo je to woŃprawdę jeinyu przedawŃchi woŃ, a fćafatny jehó fej na flin. Tón hoŃpofdzę cżi- njełde njematej woći, fćho tola to Ńedżafło być. A wona fa- rędęja na njehó: „Ńćho czejeje fa tole ftoćafato męć?”

„Na jehó njemóży pŃhebać?” „Wotmolwi, „dolełż bęę mój njeje. Wón mojemu domŃtemu wotrocżkej hñuŃa, a tón jehó njehędę fa wulke pjenjeły nifomu pŃhebać. Głejeje bęę, czełcęna knjezi, f tym Ńwironjejom ma ho wŃafat bñiwnje. To ftoćo je fa mojeho domŃteho wotrocżka wulky wunofćhne, pŃchetóž wón móže wŃchelać pułwne fułki. A hđýj jemu tón wotrocżk pŃheđ knjeżimí Ńekłomafć dawna, ma fćwurne pjenjeły fa to. Sđimom nętotnyfułki knjeje je jemu fa njehó horćdęće hębđafatow Ńtećaf. Wón pał jehó njeje chýp dafć, fo njehý f nim tebe fłębóreca źórełcho fhućit.”

„Wona teho dwórnita f hefi pŃfirafć da a jemu fopiczku hñećafatę ftołafow hębđi. Ale wón pŃŃi hñiwim woŃta a toręje pŃa f hefi, haćrunje jehó tón fuŃny, dolełż njehafće wot fwo- jeje przedawŃcheje knjenje.

Ńo lehnýwŃŃi njemę fa wobda macę žaneho Ńparja fa żytu nđž.

To dęrti mi do jaŃna pŃfirafć, f woŃtal a na fajte wafŃhnie je tón cżiwnej mojeho pŃhećka dobut. Sđýž to naŃhonju, pŃfirafću też na fłed, fo fotrýmž było hñabž móžno, ho fo prawej cżarje fa dalŃŃeje wéłafu pŃtać. Tola f tym dwórnifom jednacę, f tym cżymonym a borakatny mužom, teho fo wŃdam. To byćny jehó hołe jednanja byfe. Ale taf rucęje hać budęe najajtra dępotdnja móžno, fo f hobotej podam. WŃŃafak jemu hñjom doma ftyłchafata, fo hđdemu pomęha, hđęje jeno móže a wę. NajŃtećho mi runje faž dęuŃim na prawy puć fpromha. ZaŃtemu knjejeł ho fłećcho ŃeŃŃafćeći, dęžli mi tudý žufbałŃej żonje.”

TorŃtenjom, dobtrotna duŃka, ju f mifa pomita a pŃhećelnje je fa jeine Ńłóžby a próŃtwy ŃedźŃlimej wuŃchi naŃhili. Wotom wón poća: „Mabobna knjezi, to widžy, fo ju to Ńame njewęće węzy. Za wam nadžnyu wobuwyć noŃaju, fo ho to wŃchito f Woźej po- mozu wuŃłędźić moħlo, hđęje je tón pytnany hñak a hđęje je tón wojał, jełi-fo Ńtaj hñfćde žiwaj a woŃprawdę nęhbę pola naž to kraju. Sñydom jehó we wŃchęch Ńtronach wunowafć dam, faž tež ho wŃchđwde we woŃbađafć hñewu fa nimaj praŃećę. Ale to pytnanje žaba hefi cżaha a móže lóžto wjele tpejżony tracć. Ale Ńćho je f tym namafanym pŃhom, cżu runy puć wujebnacę, haj hñjom dženja. WŃhećelnje proŃhu, wocafafaje ju tas, hać je fwojeje mańbđŃŃej porędzał njehędy; a potom mał powjedcu f niej na tu hñwilu, hać ho f tym dwórnifom dorędzał njehñym.”

DawŃŃi teho fej pŃchiwjełę, ho bohót f mifa wobŃonjeć poća: „WŃhećeło, powojež mí Ńprawnje, f woŃtal fu tola f temu pŃhećafku pŃchifćpot?”

Tón praŃfchany to wotmolwi: „Teħo hñm hefi fa nje- wulke pjenjeły kupit.”

„A hđy a hđęje je to byto?” „Ńańdęne lęto, na puću pŃheđ męŃtom woŃta.”

„A wot koħo to?”

„Wot žuŃej, mí njehateje hołžy, po Ńbaću f niŃteje hñiwbý.”

„A czeħobla jehó tej knjeni njebafć, kotrež je hñuŃchaf, hđýj tebi tejtale Ńtołkow fa tajteħo hñabredho pŃhećafata hębđa?”

Tón dwórnit mjeje tuŃambžny pŃchicżkny hñewi, kotrež bęđęe tón hoŃŃenzę woćera tej hñabrine mjenowaf. A jafu TorŃtenŃon ŃpŃta f dobtwym na pŃhebań wabić, třeđi na Ńawrjenjej wulŃki a jafu poŃpŃta f hęrojenjom nucęje, ho tón mał Ńjemubri a ho kręće Ńawowjełi. „To ftoćafato hñm hefi po czełcęi fa hñwoje pjenjeły kupit a buž je tež je wŃchitkim prawom než moje, a niħtož je mí njemóže f mojeju rurow woćę. Rał moħta ta knjeni do- pokafacę, fo je to hđy jeine byto? Wbuńuicę hefi fo nifomu njebdam. a dębđeal-łi hefi prawdu pŃheđ hñabnej kralowej pŃtać.”

WŃnywŃŃi, tudý f wótrotu njehó njebodžpjełę, TorŃtenŃon miłŃŃi hđęł nadoži: „Sđýž dħa jeho tej knjeni wofaficę njehafć, nochđýł jehó mí pŃhebać, hđýž cżi fo tołkow fa njehó dam?”

Njeje to dħyt, fa woŃufo pŃafćniky a tajte ftoćafato hębđicę? Ale wón bęđęe dolełż dobaty muž a hefi muŃŃil: „Mí hñabž jo Ńtećicho pŃheba, a ja jo potom tež hñabrine darju.

Na tajti wulfołny poŃkót, fajteħeć bęę niħtož fa žaneħo pŃa poŃŃiećil njehý, hefi tón cżiwnej na fónzu dorędęeć da.

WŃhećafajena a hñuta bęđęe ta pani, hđýž bohót, f tym pŃhećafatom, pŃheđ nju pŃchiwjełę, tu próŃtwu wuřewim, jo czeħo wot njehó něto to pŃhećafko fa lubodar wŃafć. — Wón a jehó mifa mańbđęłta ju lubje namofwojełchaj, fo by tola pola niħ f hołpudu fa lubo wŃafa, taf doħto hać hñudę te dalŃŃeje wupyt- wanja tracć. „Głejeje”, pŃŃifafaj bohót, „to wobŃhnonjanje móže wŃŃaf dleŃiķi cżah třebeć, faž hñjom Ńpomniħ. Sędę-łi Wđb, dożpjenjem dobtroh fónęa, jełi wuħom rubjeny hñumfłęł nęhbę tu pola naž w kraju. So by jehó tón wojał Ńkónżowaf był, mí hñemumu f węriej wodobne njeje, haćrunje ju tu trawau fuŃnitęna namafati. Wéno wŃŃafak obuźel je, fo ju cżi nađny wojažy pŃheđ doħny wojuju Ńżiwjení byłi; fo pał by žabny f niħ dęćękřibżonowaf był, je pŃhećełwo węriej. Jenó jo byćnyu wonęho wojałta, jełi je hñfćde jinyu, wuŃłędźić moħli. Ale to budęe nam nojŃtećho doħto trajnĵa prđęa. Głejeje, tón regiment, kotrež je tehbý wafŃ Ńtafot Ńćitórmuju dobut a Ńpalit, wón po wóbnje njeje wojaž hromadęe woŃtal, dolełż hñm po Ńkńczenju wojný wojałow domoj ŃrospuŃdęćaf. Duž daćeje ho nadpŃohęć, nam witaana pani, a wo- faŃtaćeje pola mojeje žony, hać njehñym wŃcho dołonaj, Ńćoż moħto f pytnaju hñuħobnie być.”

(WŃchicħobnje dałe.)

WŃŃelake f bliŃka a f daloka.

— Ńandženu njebđelu buħu knježa duħowni w BudýŃhynie, kotrež ju po wotendźenju knjeja żubrífwoŃe radęicęla WŃađi jafu męriejeło duħowniŃŃiħ ŃaŃtořnitow dałe Ńtułiti, do hñwojč nowyħ ŃaŃtořnitow pŃheđ knjeja wuŃchicħeħo ađwŃnitęho radęicęla Nołentronęa Ńawafafani: knjeŃ duħowny Ąabler je něto primarius, knjeŃ Ąał Ńekundarius a jafu poŃleđni diałonus bu knjeŃ Lehmann, kż je hać dołal eforalny pomozny duħowny był, Ńawafafany.

„Wombaj Wđb” njeje jenož pola knjeŃow duħownyħ, ale tež we wŃchęch pŃhe- dawafnjach „Serb. Nowin” na wŃŃach a w BudýŃhynie doŃafć. Na Ńćtwořęć lęta plaći pŃwón 40 wp., jenołkliwe cżiħiŃa ho fa 4 wp. przedawaju.

Sy-li spówat,
Pitnje džiał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mórnj
Čerastwoś da.

Nječ ty spówat,
Swérnje džiał
Wódnje dny;
Ožej pak sjawty,
Duśi daty,
Wotpośa ty.

Z njebojs mana,
Nječ čí khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew ćel F.

Šserbske njeđzelske łopjeno.

Wudana ho kóžbu hobotu w Čsmolerjez knihičičičejeni w Wudyschinje a je tam ja šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostać.

4. njeđzela po lřjoch kralach.

Čuk. 4, 16—30.

Kelto Božich domow tola na semi fiej! Hdy by ho šchtó na puć pobał a je ličič, by jich wjazaj stow tyhaž naličič. Eśu mjes nini wulkotne twarjenja, kiz maju ruma sa wjele tyhaž ludži, su pak tež we wotležanych wjeřlach male twarjenčta, na brožnje wodobne, hjes wščeje wychi, kiz móža w hebi jenož mału horštu ludži wopřichjeć. A we wšćech tutych zručkowach ho kóžbu lubu njeđzelu kemschenje dzeržej. A niž jenož njeđzelu; pšchetož hdyž ho tam dželawy džej pšči wěrowanju, khowanju abo wuřichčenju Bože słowo wrěduje, je to tola tež kemschenje. Pšči wšćech tutych Božich službach namatamy pak mjes řičejčijonami tola hišćeje telto njewěry a telto břešćneho wafchnja. To mohło nař k temu dowjeřć, so bydny do swojich kemschenjow malo dzerželi. Tola Bože słowo je wubny, kiz ř džela halke pobjiřcho řhadya, hdyž su řyjerjo dawno femarieli. Haktle řudny džej řmje wo nařich kemschenjach a jich wuzitku rořřubdžaje a plačžaje słowo prajić. Něto pak nječ nař to łowituje, so je řhryřtuř řam tež kemschenje dzeržal a so je wón pola swojich kemscherjow tež njewěru, haj najwjetřchu řlósć namatak.

Rořpominajmy hebi:

Kemschenje w Nazareće.

1. řhryřtuř řam tam wrěduje.
2. Tež jeho wrědowanju njewěra.

1. řhryřtuř pšchidžje do Nazaretha, hđžej bu wocžehnjeny. Hiřčeje bjeřšchtaj tam jeho řarščeje; tam będu jeho bratřja a jeho řnaczi ř džęčžajych lět, tam řtejadu te wolřiwozy a řigowzy, pod kotřpmiz bęřče jako džęčžo ř druhimi hrał. Hđže něto řhryřtuř, do Nazaretha pšchidžebřchi, džje? Wón je ř swojimi řaršchimaj řhol a je ř nimaj řbožowny byl, wón wěřće řkombžil njeje, ř swojim řnatym pohladac. Duž pšchidžje řabat. A tóu džej džęřche wón po swojim wafchnju do řchule, to je, do Božeje řkužby. Wón, na wopyt pšchidžebřchi, njeje niřoho wot Božeje řlužby wotbžeržowal, ani řospodarja, ani čzelebj; a wón řam jako řhořć so tež njeje wot řospodarja wotbžeržec đal. Řmjež řwonow njebe, kiz bydu do Božeje domu wolake, wón po swojim wafchnju do řchule džęřche. Tu řtupaj pšhed nařhej woczi nařchi pobožni řerbřzy wótzjojo, kiz tež kóžbu lubu njeđzelu po swojim wafchnju do Božeje domu džęřchu. A hdyž bydu pola pščeřelřtwa na wopyće byli, bydu řo tam sa Božim domem prařcheli, a hdyž bydu domač řami řhořći męli, bydu ř nimi njeđzelu do Božeje doma čžahnli — po swojim wafchnju. Haj, jako tajzy ľubžo na semi byřlachy, njebe teřby řemja řemřaha? Đžal budž Wobu, řu hiřčeje tajzy. Ale wy druřy, řbęhajece woczi a řladajece na řesřba a swojich pobožnych řerbřřich wótzjojo a wręčęje řo ř jich dočřym wafchnjam!

A řesřb pořtany, so by čžital. A teřo profety řesajřba řnhi bydu řemu date. A wón wotewri te řnhi. řhryřtuř řam tam něto pšhed kemscherjemi

steji a je na tym, so by hwoj rôt wotewrił a k nim rěczal. Tu drje prajim: D so budźichymj tola mjes nimi byli! W Egiptowŕfej ju pschod něšto lětama žalbowane cželo pharaoa Namieša Wulfoho wuryli a jo w muŕseju w skairje postajili, wo takim cžijeje berje šđerzane cželo teho pharaoa, pschod kotrehoj je něhoj Woišaj stupil i tej pschitajnuju: Budyčej iraelŕski lud i kraja! Skožby moje tuteho pharaoa tam dženka widžec, a cži, kotřiz hu jeho widželi, wobtruceja, takji možuwy ŕachčijeje je to na nich cžiničo, so je pschod nimi Budyčej tamnych ŕarych cžajow ŕač, a kať je jich to wo tym i nowa pschewoedžilo, so biblija hamu wotewrič rěči. Ale tam w Nazarecže bē tola wjaz, džiłi pharao, tam bē Bozi Ssyn ham. Haj, hdy bychmy jeho widželi, kať cži Nazarenjazy, jenoj malu hwiłtu, kať radži cžyli potom wumrječ, doleť tola wjazy nicjo rjeŕŕeje, so je hwečeje wobladacj njemohli! Ale cžemu tajte pschecze! Wchato jeho hłš hšylichym. Hdžy ŕo w zyrwiti biblija wotewri a ho i njeje cžita, dha hu to tola te hłowa, kiž hu i jeho rta wušle a kiž netko tebi do wušow klnjeja. Wchato widžimy jeho wobličo. Wohladaj na wotak, tam mašy jnamo cžetpjazeho Sbožnita. A hdžy je wterzaju hamulki w hwojej formozaj, tam wón rěči a tať nutnje rěči. S tim dha? S tym, kiž tam je, a kiž jeho widži a kiž jeho hšyŕi, i tym, kotrehoj mejachu tam Nazarenjazy pschod hobo stejo, i Křyŕtuŕom. A wón cžitaje: Duch teho Kņiesja je pschi mni teho dia, so wón mje je žalbowal a je mje pōkřal, so bych pschepowjedał křudym to ewangelion, so bych sahojiz rosmječzene wutrobju, so bych pŕedowal jatym, so dyrbja puščzene byč, a hlepym to sahowidjenje, so bych pŕedowal to spodobne lēto teho Kņiesja. A netko jačini wón te kniŕi a wuŕlowaŕŕeje te hłowa a jeho wobličo jaŕnosč Božeje krohnoče debjeje a netko dješe wón: Dženka je tuto pišmo dopjelnjene i šched waŕchimaj woczomaj!

Woprawdže: w nim bē profetow wēdčejenje hač na wplēdne hłowo dopjelnjene. Haj te hory, na kotrych je Křyŕtuŕ i šromabženemu lēto rěczal, hu hšyŕchale, kať je křudych a wopuščzenych i hēbi wolał a jim wjeheku powječeji wmuoženja pschijneŕi. A sečny cžichidj domow hu hwečy teho, kať je netory hŕešnik i rosbite wutrobju ŕo na njeho wobrocil a wón je jemu woczi wotewrił, so je ŕo hwojeho hŕeča prawje dohłabał, a je do ranow jeho hwečdomuja woliŕ hwojeho trochta lał a je sahojiz a do wutrobju nowu mōz dał, so je swiaŕi hŕešneho waŕŕnja, hšyly kať law, rostorbal, so bu w Křyŕtuŕu hwočobny muž. Haj nowy cžaj hwiŕalaje psches njeho. Woišajowu ŕakōn bē tōdže 50. lēto ja jubjelŕe lēto, ja spodobny cžaj postajil. W tym lēče mējeŕe tōdju, kiž bē te pschēbnje 50 lēto hwoje pola, hwoj dwōr hšubił, tuto hwoje wob- hēdžerŕimo, a iŕtōž bē ja wotrocika pschēdaty, hwoju hwočobdu ŕaŕo dostac, a to bjes wiŕeŕo ŕarunanja. Lud wiŕdal ŕo tuteho postajenja wjazy njedzerjeje. Křyŕtuŕ pak bē woprawdže w duchownym nastuponju tutōn nowu, spodobny cžaj pschijneŕi. A Nazarenjaski i lubofnymi hłowami wabjeje, so bychu do njeho wērił a wchitajy psches njeho tať hwozomy byli. A tola jemu njewēria.

Šiŕeče pschēzo Křyŕtuŕowa ruta i tym hamym zoŕnowanjom do cžlowiŕŕe hwojenja pschima, kať tehu: W džečarŕiwje naŕ na prawym pučju wōdži, w naŕŕich hŕečach, hōžy naŕ ludjo wot ho ŕtoraju, naŕ i hēbi kiwa, hōžy ničto naŕchu ŕudobu nam ŕajicj njemōže, naŕŕe

hšyly treje, a hōžy ludjo nicjo wjazy njemōza, hač nam row wuryc, naŕchu duŕŕu do njebjeŕ sežeŕnje. A tōdže pŕedowanje hwečeji wo tym a proŕy tōdžeho ŕemjerja, so by ŕo te Křyŕtuŕej wobrocil a ŕbozomy był. A tola ludjo pŕedowanju njewēria, kať te:

2. Křyŕtuŕowemu pŕedowanju njewēriachu. Nazarenjazy dawachu hwečejenje wo Křyŕtuŕu a džiwaču ŕo tym lubofnym hłowam i jeho rta. Tutōn byjeł Božeho hłowa dyrbjeje tola i njebjeŕ hamy byč, haj Bozi Ssyn ham! Tajteho hšyčje hšyŕŕeli njebječu a jeho hłowa dšyŕimaču ŕo we wutrobje. Ale hichom bēchu te ŕe, wōt cžerta wopōkřane ptał tu, te ŕona ŕedērac. Njeje tutōn Zoŕefowu hyn? woni djaču. A duž rjetau pschi hēbi dale: Wōn teŕ nicjo wjazy njeje hač my a do jeho hłowam teŕ dale wjele dzeržecj nje- trejebam. Haj, hdy by džiwy cžinič teŕ pola naŕ, kať teŕ je, kať cžedja nekōŕi wjedzeč, w Kapernaumje cžinič, a hdy by tať pschod nastajmaj woczomaj pōkał, so je woprawdže něšto wjazy, dha cžyli radži wērič, so je pro- feta, haj so je Bozi Ssyn. Ale tať je Zoŕefowu hyn, kať hmy my hynojo hwojeju ŕaricheju, a njeje nicjo wjazy. Tajte myŕŕe pschēthōdžowachu jich wutrobju. A nitomu drje dale wo tym njerečajachu. Ale tōn Kņies, kiž wē, iŕto w žanyam cžlowjeŕu je, tute myŕŕe na jich wobličach widžeŕe a duž na nje wotmolwi a džeje: Žadyn pro- feta njeje spodobny, njepłaczi nicjo w hwojim wōtžnym kraju. Šcho by mi teho dia pomhala, pola waŕ džiwy cžinič? A hdy bych we waŕŕim kraju hšyčje wjeŕŕe cžinič, džiŕi w Kapernaumje, hdy bych tu morwyh po tyhžachaj i rowow wōdži, wy hšyčje tola nēlaŕtu wu- rēč namatali, jady kotrejeŕ hšyčje ŕo je hwojeji njewēru wuŕhowali. To ŕoŕ wam praju: Hdžy ŕo wy ja mje ŕantacze, dha ja to ŕoŕ waŕ i poŕanam pōnbu, a cži budja do mnje wērič. Křudych bē w Izraelu ja Cłiaŕowu cžaj wjele. Doleť ja Izrael njewēričje, bu Cłiaŕ wōt Boha do poŕhanjeje Sibonŕŕeje pōkřanu, so by křudb wudomu naŕcyčil. A runje tať je poŕdžicho Cłiaŕ wuŕhadneho po- hana wnczičil, a cži waŕbam židji, doleť njewēričachu, hwoju thoroŕŕe wōkřowachu.

Tať rēčjeje tōn Kņies. A jako woni to hšyŕchachu, so wōn poŕanow ja jim runych dzerjeŕe, haj hamo jich wuŕŕe nič ŕajjeŕe, dha wuduri hawaze plomjo jich hŕēwa. A poŕtanuwŕŕi wuŕtorečichu jeho i teho meŕta wōn a wjedžeču jeho hač na wječŕe teje hory, na kotreji jich meŕto bēŕe natwarjene, so bychu jeho dele ŕtorcžili. Tajti wuŕhōd mējeŕe lubofne pŕedowanje naŕŕeho Sbožnita w Nazarecže.

Wny ŕnajuŕa a cžitam a hšyŕchimy teŕ Křyŕtuŕowu hłowa, kať tamni. A hmy je tať prawje nutnje hšyŕŕeli a ŕo do nich prawje hšuboku pōdnōrił, dha je wiŕkał teŕ nam tať, jako bychu nam njebjeŕŕe hšyŕu do wutrobju wadale. Wny hmy tať hšozomy a iŕtojeni. Duž pať hšyŕchimy ludji rēčječ: Křyŕtuŕ je jenoj Zoŕefowu hyn, wiŕēbnju cžlowiē, nicjo wjazy. Šcho dha na jeho hłowa wjele dawacj? Haj, hdy by džiwy cžinič, kať teŕ je, kať biblija wudawa, nědju cžinič, teŕ dženka hšyčje, so bychmy je je hwojimaj woczomaj widželi. Nječ tola jeneho i rowa ŕubdił! Ale hōdže dha to cžinič? D, hšyŕŕich ludji tať rēčječ, njewpōkřaj na tajte hłowa! Hdby by Křyŕtuŕ dženka runje te džiwy cžinič, kiž hēbi ludjo wu- myŕŕla, wē: Šchōž hłowu njewēri, njeby teŕ wērił, hdy by iŕto wōt morwyh ŕtanj.

U hdyž my njechali wëricz, dha teho dla semja bjes wëry njebudze, a njebjesa niž s'bdžnych. Gladajće won do sčëpërtoho śwëta! Nëforta tóž ho po morju do dalotoho kraja wjeje a na njej je mišionar, kotrehož Wóh j' pobaniam tečeje. U j' sčëpëdami pohanjó pschibobow nowpuchëczuja a šo te Khrystušeji pschibowbroczuja a do njeho wëzia!

Duž wostanimy w swojej wërje.

Ale bohuzel, došëž jich je pola naš, kiž do njewëry lapadni; a njewëra jich do hñëwa dowjedže. Haj, wy Nazarijenjazy stareho cšazn, wy macže hódných potomnikow njes kšëpëczëzijanami. Kšëpëczëjienjo to šu, kiž w Franzow-šëji Wože martny je škulow a domow njetaju. Kšëpëczëjienjo to šu, kiž chžëžja wucžbu wo Khrystušu je škulow a domow wuřamnyčëž. Kšëpëczëjienjo to šu, kiž šu drje njebželu dopodnja hišëčže Khrystuša w žyrtwi rëčëžëž kšyščëli, ale wječor jenu s domu hič kajaju, šo njeby jich hrëščne štuffi widžal.

Je Žesuš, wot tebe j domu wustorcženy, paš j tym hižom norwoj?

Haj, Žesuš steji tam na skale. Šnëwne woczi šo na njeho wubžeraju, tošëjite pjačëže do njeho štorčaju — hišëčže kroczel dale a wón leži wostraženy na skale we hñubi-nje. Duž steji wón na jene dobo psched hižojimj nje-pschëčëlemi we wšëdej swojej krašnowëžji. Woni šo štroža a njemóžja pschëčëziwo njemu štanëžka hibnyčž a wón dže hrjebža psches nich prječž, taž kcal, psched kotrymž wšcho do boka šupa.

Duž wërnju do Khrystuša. Potom njepróidže wón jenu hrjebža psches naš prječž, šo bydymy šrudni ša nim hladacž dyrbjeli, ale wón naš ša šobu powjedže do šwojeje krašnowëže. Hamjen. Kf. w H.

Na ranje.

(Epitta).

Zana 1. 9.

Žno škhadžuju tam j ranja štote sera,
U wšcho, šdžtož nóž bë pschitwawala wčjera,
Se šjawne šaž, wšcho šlončoz rožšajni;
Wšë hory, doty, kiž šu podrëmate
U šawriene we tožu mby tu špale,
Šlej, šybola šo w šlončoznej šwëtožëji.

Šwëčž do wutroby mi a daj mi krašnowëž,
Wóž Žesu, kiž šu čëmnjej dšëli joshnowčž,
Ach, wubudž we njej dšëřistu šwëtinu;
Ach, šew mi wškitë hrořne šmyřli moje
U pschëřatni we wutrobie šnanjo šwoje,
Wšëčž tebi podobnišëž byčž ja chžu.

Daj w twojim šwëtle mje tež dšëžba šhodžicž.
Chžyt j twojej lubošču mje šwëro wodožicž
Kaž nowe wošimjene štworjenje,
Šo tež psches nowe žiwjenje tu šwiate,
Kšž psches tebe š'dže štworjene a date,
Wšž tebe šwatali, čšëčšëř wostřajuje.

Za njepróřahu: Wšmi prječž dnja wobëčëžnowëčž!
Në, lubošč daj, jo šitjebu šubjenowëčž,
U wëru, šo mi špobowu wšcho je,
Šo by mi wškitëto k mojom š'božu tyšo

U wškitëto ša mnje žohnowane byto,
Ščtož šo mi j twojej' rukow dostanje.

Za njepróřahu: Daj čšëřčinu mi tola!
Në, šknježe, njeh šo štanje twója wola;
Daj dšëřëču jeno čšëřnu wutrođu!
Šduž semja mje do šemřk' holla čšëhne,
Njeh wutroba psči tebi bybli rjenje,
Čšëžni wot šemje, ach, j njebšëžni tu ja!

Za njepróřahu: Ach, šlončž mi prawje ručže
Wšëču nuřu žiwjenja a štuffne pučže!
Në, wostřaj jeno psči mi we prözj.
Za njepróřahu: Daj bórny herštwu twoje!
Në, špöčž, šo prjedy špuchëču hrëři šwoje,
U mojič hrëčow šmjercž budž, šknježe ty.

D šlončo žiwjenja, šwëčž dšëřni mi wjenje,
U njehwëčž podarmo mi dšëřni a ženje,
Wubž moje šwëtko we wšëdej čšëmnöčëž;
Šwëčž joshnje mi, ach, to šej horzo žadam,
Šo j wšëř'šom do wječëžornöž šlončëža šhadam,
Šduž dšow šmjertnu šëčž mam k wëčžnowëžji.

Surij Bróřš.

Šhubjene dny.

Tón dšëř je šhubjenu, na kotrymž ničjo j Wožeho šlowa nauwumyl nješšym. Wšëčëdnje dyrbjeli my šebi šwiate wšimmo bracž, a taž hnyto je wořmjenje, j njeho nëřšto ša šëbie wšacž.

Tón dšëř je šhubjenu, na kotrymž ničjo šo towarštwije j Wořom nješšym šacžut. Wono je žiwjenje dušëje a modlitwy wobyčž, j kotrymž šebi dušëja žiwjenje dšëřëž.

Tón dšëř je šhubjenu, na kotrymž nješšym nëřšto dobre čšinił. Šo móže šo w štworženym šhodže mojeho wšëčëdného powoňanja štačž, a ja dyrbjal Wobu dšawowom byčž, šo mi telto škadnowëčže šfëčž, jenu šlužicž. Dušëji pomozny byčž, je šëpje hačž čšëleč; tola dyrbjeli my to jene čšiničž, to družje niž wostajicž.

Tón dšëř je šhubjenu, na kotrymž nješšym w nëřštim naštu-panju nad hrëčowom we mni dobył. Štoženje, kiž w naš bybli, móže šo jenož j pschëžo wošpjetowanym prözowanjom wutwicž. Štu wobužnowëž pschëwinowčž, hrëščne poššimjenje šaprëčž, je šëpšëje hačž šemřti dobytt teho dnja. Šžžby hrëč, kiž šy wotbył, je taž wotbyty punt, kiž je čše psči bëžu ša wëčžnym dobyčžom wob-čšëžowal.

Tón dšëř je šhubjenu, na kotrymž žane kročële na pučžu k njebšëkam do prëbta nješšym čšinił. Špucžowal ma j prawom šžžby dšëř ja šhubjenu, na kotrymž dyrbj šmërom ležo wostacž, hdyž dyrbjal po prawom dale pučžowacž.

Kal wjele šhubjenyčž dnjow šëja tečž w pröznyčž mojeho šašžžëneho žiwjenja! Žiwjenje je krate, wëčžnowëčž j šžžbym dnjom bšëž pschjãdže. Njedyrbjal dha šžžby hrëč wutwicž, jo byčž telto dobyttka taž móžno j njeho čšahnył? U njebyrbjal j tym bjes fomby a hišëčže dšëřka šapocžëčž?

Mudry poš Mali.

Powjedaučëto je šawotarištwu Zana Wjele.

(Pötačžowanje.)

Šižom tónšamý dšëř Torřentom štawowacž počža. Wón po žyřim kraju wořjaw rožšëčž da. Wšëřitny čšj wořjaw, kiž bëču pöbla byli, hdyž bu tón čšëřni hrëč j nadbëřom wšaty, mëřaju psched njeho pschjãčž a doplačžne myto ša šwoju tebyřčju šmuž-

Łożę dostac. Duż seńdże ho słyła na postajenym dnju. Młotki tajzy, kiz bęchu hłydżce pob brónju wostali, i wjeżdżca pał czi, łotizj ho, i brónjom domoj puščężeni, po kraju rojeńdżęchu.

Wón heńdżecha na swojim bodowisim stole, a s doka njeho ta pani, hwojecho pbyćca na klinje dżerjo. Czi mużjzy dychadžu pšched njeho kóždy wošebje słupicz a do drobna prajicz, tak bę ho tehywo wšo męła. A wona kóžebje potom k hebi do bliška słała, jo by i jejnaje ruki tu sapatno dostal. To pał ho tehybna sła, jo mošła kóžbeni sa tej bšujnu bliško doščę do wočezno hładacz. Haj, bliŋnaci bęchu drje mjes nimu wošy, žadny pał njebę tón pytanju cšlowjet. Też mjeńdaje wona teho pbyćca na klinje heńdžo, w tej nadžjii, jo wón teho žurmozja, i cšuchom sešnarwiči, pšcheradži. Ale to sčotkatio hładabache na wšchitkij smėrom, njerypny ho a njehčęzowny žaneho słyła.

Duż žyly pšchepyt hjes wuspěcha wošta. Njebę hmadž tola tón wojał je hmyerčju wšchot? Wšo bęche hnanu nęhdže w nętajtej nasabnej wjełzy, hđžęž jeho tón krajny wošjan nadeščot njebę? Wšo bęche ho cžinjeneje sčotęže dla sčachowal pšchitčę? — Tu wožbarownu macęř doličęje rubęenje saja.

Torčienšon njehadže ho hlydżce wšcheje nadžje wšdac. Wón jnowotca wošjan do kraja pšbła, kiz naštadne myto ja teho slybi, kiz moš wošjewicz, i wostal je ho tón dšjwny poš naščot, kiz je w tym hočężeny byl. Ale tej na to ho ničo njehadže na sčawne hlymęč. Wdęčę jo tydženju i podarannym cšatanjom sańdže.

Stónčiny ho dorotła wjeřna hołca do k bohotej dowječę, kiz čhlyche wo tym sčotkatiu powječęje hđžęlic. Wšed nim a pšched tej pšdla heńdžatej sčujenju wona tasle powjeđacz počęa:

„Man bę nam wumrić, a našla macę, slyda wodowna, nęjeje nętko naš tsi drobne hpyoty žiwicz. Duż dycheljeje sčycheje ješčužby pycac, dųži to domowna bę. Nękotre žonke, nam sinate, bęchu we wońje wojeřte forcmaczi byte a njemato wjenęze saščužije. Duż wojaduju macęř, dokež bę fruta a sčyrobła, jo by tej wona k noščewnu wošlju ja tajtu marketandaču słyła. Naš džęči ja tón cšož k dočrny pšchęselam da. — Křtoto do wjeđebnaneho męra wróci jo do a njebęčje pobarno na precęřacz byta, dokež bę ho ji, kaž hlydžachmy slybodob prajicz, nęhdže w Męmžach abo dalotich Cęřbach k pjeniam sčlachaczto. Nam džęčom pšchijneše nęščot darjenotaj i žuščy hōbu a mjes nimu pękneho pbyćca. Tón bu nam bōryh lubony towarščk. Ale to bę nam dšjwno, jo njebęčje macęři luby, hačęrunje bęche taf pšchitalny k njei. Wo cšaju halle sčonimę, pšchęžo je na njeho tajta hrošna. To sčozjo ju stajnje w myščlak sčeręcheje, dokež jej njebęčje mōžno, hōlcęza sabęč, kiz bęche pšči tym pbyćcu žakotnje woščęřacz. Pōdžibęčny powę nam hlydżę, jo je to wošbe džęčo najščęřę morwe. Dale a mjenje mōžęche wona to sčotkatio w domje slyčęč. Napōšledu wuřna nje i nim do sčpa: „Dži a wobmęřiti jo tam, jo mi i wočozno pšchitńdže!“ To cžinicę dęrbjad hęč. Tola jo wobwjeřka njęšjny. Mni bę to žel. Duzy sęřack žuščo muža, kiz bę na drōhy k męřtu; temu to pęne sčotkatio dač a jeho proščad: „Wudžęč i nim dųščny!“ Macę njehpomo jenje wozaj na njo a sčetro hwaręcheje, hđžž žane i naš na njo spomni. Sęřiczjy łoni, ležo na hmyerčny tožu, wona se sčrudny hōškom sanječe: „Tón poš, a po sčwilyj sčowčny: „To džęčo!“ — Tu macę wšchitlo, sčotž wem. Ale hač je wošč poš wopradowže tón, kiz je našč byt, to mošła jeno sčurčicz, hby by mi na wočzi pšchitčot.“

Tón pbyćč, puščężeny do jstwy, tu hołcu na męčęje seřna. Wón i wjeřelom sčawotnywdči runy pučę na nju potočzi. A wona, tež jeho spōnawiči, sawoła i wjeřelom hōškom: „Čaj, to je našč

čęřta!“ Ešo cšapnywdči k njemu majšęche jeho a njehašo woačę: „Moj čęřto! Wōj lubščij čęřto!“ Tón pał postate woščę wot njeje i tej pani: a to wuteje sašo k tej dōłzy, jato by tej čęř, jo dže jej wobę hromabu slyčęč. To bęche hnučjny napohlad.

Tej pani, we wutrobje hnuete, ho hpyly žōřlaczdu. Ta želmina hołga, njewječjo, sčto na to rēřacz, ho pšched njej postatny a ho i cšęřjwny ertom prajęcheje, pšchęčo tola taf placę. A hđžž bęchu jej powječęřiti, sčto a fat ho i tym sčotkatom ma, sapoča pōščęž, hačž jo njehali jej wrōczicz, hđžž tola tej hradbinej tajfate sčudobu wubęžo. „Wón by ho nęřto pšči naš dobro doščę mē, dokež pola naš ničto wozaj njeje, komuž by wošidny byl.“ Ale ta hrabina, hebi jo wujerđze na wutrobno džerjo, wjełęče i hōwmu. Wona potčicę tej hołzy mōščnicęřu sčotkow a na nju postwny, jo by sašo božemje sčła.

Kał mošto to hnal byč, hačž jo tež sčryřtina, sčawona w kraju, wo žyke tutej węzy hlyhčata njebę? Za hebi tu hrabinu do hrobu pšcheprowyž da, jo mošła wot njeje baneje wšch dopojnetje nawjeđęčiz. Žu lubošnje witalwiči, da hebi i nutrneje hōwulęčotčjny žytu tu naležotčjy roščalęč a potom ji pšchęčelnje slybi, jo dže tej wona k dalščim wupytam raby spomōžna byč. — To wšchaf ta wodowna i dšatnej wutrobu pšchija, njęřew: pał, jo se je jej wšchitka nadžija swjadala, hđžž ho tola wo jejnym sčyntu ani sčęđžita namafacz njeba. —

W tym cšaju bohōt Torčienšon sčhori: a ho po křticej sčorawotčji je hmyerčju miny. Ta pani bęche po dočtim roščnyhšlowanju runje na tym, ho do hwojeje domajny wrōczicz. E dšatlownej dųšču pšchęřjmo njewočęřčęřnu slyčęje a jeho miščęželnje mandęřelšej sčjeni pał čhlyche hlydżęje woščac, hačž njeby pohrebnna hwojatocņnošč sčonjana byta. — Te pohrebjny pał njewotmęwacju ho w męčęje Sčoholnje banym, ale na sčetro sčalenym kuble, hđžęž męčęče Torčienšonowa hwojba hwoje rōbne pohrebjniščęčo.

Esamo wot ho je wēřte, jo ho ta hōwžarowana pani i tej hmyerčnje sčrubęnej widowni ja cšęłenym wošjom na pšchewod hōbu wjełęche. A pšči hebi męčęche hwojecho pbyćca, sčotž tola pšči pohrejbach pšchitōjne njeje. Ale wón bęche ja njej žalotčil a njebęčje nřak wot njeje čęřt.

(Wšchęčobnje dale.)

Wšchelake i bliška a s daloka.

— Sōndženu njebęčju męčęče ho žyrčwinista wjstojija w Warcę. W herškim keniščenju męčęche slyčę łara! Młotk-Drowščęžczani rēčž na wošobu, w nęmškim džeręčęch njęch wšchitčij žyrčwiniti rōdželčej Kōřentranjz wjstajitaj rēčž. Wopodniti bęche sčaręčjauškowne wōřczęrowanie a sčromadžjina hōlpodarjow, w łotřęž jo wo žyrčwinitski naležotčjacz wošaby rēčęčide.

— Sęřelčich sčaręčich, łotřj moja wōbdarjennyh sčynow, na pšchęřatowariju (přaparandu) ja seminar we Wojeřczach łęčęłimnyh cžinjny, Wšchęřjmoš dawa sčudny pjenięčnych podpjerow. Tež tajž, łotřj žy ho na Wudyjki seminar sčomolwii, a pšči pšchijmanistik pčuwotwanju ho sčano wobčadowawože rumca dla njęřhu pšchijęč mōhli, maja hlyčęche sčaknoweč, do Wojeřcz hęč, dočęž je pšchijmanje halle jutru.

„Bombaj Wōb“ njeje jenož pola slyčęjom duchownyč, ale tež we wšchęch pšchędawarijach „Sęřb. Nowin“ na wšch a w Wudyjčinjne dostac. Na sčwtōřęč lęta placzi wōn 40 np., jenotliwe czišļa ho sa 4 np. pšchędawaju.

Sy-li spěwał,
Pílnje džětal,
Strowja će
Swěbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprěwny
Napoj mówny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prěz spař wěrný
Čerastwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džětal
Wědnosć day;
Džětal pak swjaty,
Duši daty,
Wospoćá ty.

Z njebjos mausa,
Njeh dž křmnaa
Žiwnosć je;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw ćel
F.

Sserbske njeđzělske lopjeno.

Wubawa šo šěđbu hobotu w Esmlerjez knižićišćežetni w Budyšinje a je tam ja šćhwěrtětnu pšchedplatu 40 np. dostać.

5. njeđzeta po šćjodh kralach. Marta 6, 20—29.

Sawjate pišmo nam powjeda, kať je skain Abela fabiľ, kať šu šli bratřja Josefja do jamy cžjili a šćonćnje do Egiptowšće pšchedaľi, kať je Dawit Uriasha do šćmjerće póplal, kať staj kral Ahab a Šebel i Rabothom cžiniloj. Ale žabny nještut njeje tať hroiny kať Herodaschowy, šo won pšči wjekeľe wječeri mjes šćwójimi hošćemi beđzo pšćhataja, hćowu Jana šćhćenita na šćhli pšćinjeľe. Kain w nahľšć šćobach ruťu pšćežjimo bratřej šćehny. Dawit (kať Ahab a Šebel) i ľehnosćju za žiwjenjom njerwinowateho šćobucšćlowjeľa šćrejše, ale Herodasch meješe šćmehi je žiwjenjom a i cžćelom šćwiateho Božeho muža, kotřj běšće w jeho ružj.

Tajtu cžertowštu šćosć hebi njemóžěľ rospomnić bjes teho, šo šćłitaita šćubđišć. Šćjž šćar cžesćj tola Herodascha šćamolwiceľ, berje wo nim řečjeľ a wšćitko i ľepšćemu wobrocěć, dyrbišć pšchede wšćem praćjeľ: won njebeľešće hošćišć haćj jeho nan Herodasch Wulki. Žon drje pšćes šćwje šćwje knježěšće wobdarjenje šćonćnje i romšće pomozu na kralowšći trón pšćinđe, ale dobra myšľ w jeho wutrobie njećnjećešće. Sšwoju přenju mandžěľku a šćwojeho šćyna Antipatera šćahawšći šćo i wnućku wšćhšćeho mešćnita Šćyršana, i Mariannu, woženi. Sšwojich pšćećinowšć won wšćěch morěć pšćitasa. Jeneho mešćnita, kotřěž ša wšćhšćeho mešćnita žadachu, w kupjelać pola Jericho řatepěć da, a na to ľubeľ i wočjomaj šćuboto

wo njeho žarowasće. Šo by šćo teho nještutka dla pšćed romšćim wšćiwšćobšćerjom šćamolwiti, dyrbećešće won řapucćowacć. Doteľ wón Mariannje njewřećešće, jenemu wujej pšćhitašćnju řawořtaji, ju moriceľ, hby by šćo jemu nješćbože řtalo. Šćjž běšće šćo wróćil, tuteho wujja wotřawiceľ da, doteľž běšće wpowjedaľ, řćtož běšće jemu kral porucćil. Tež šćary wšćhšći mešćnit Šćyršan, kralowny neđduschi wućeľ i dobroćel, dyrbećešće wumřeć, jeno doteľž Herodasch jemu wjezoj njewřećešće. Šćonćnje řama kralowa Mariannje šćo na kralowe žadanje i šćmjerćji řahubđi. Potom pať džiwneho řurowja řeđjenje po morjeneľ tať cžiwlowasće, šo w Samaristje w řamotnoćji do dušćownje a cželneje řhorosće řapadže. Šćnydom jeho pšćećešće, malo ľepšći dźjil won, řa trónom řtejachu. To jeho i nowym mordasćim řćutak wubudđi. Ale tež do twarjenje twerđžjnow a řařnyh řhodow šćo won da. W řerupajenje teľ wulke romšće džiwadlo natwaro. Ludowe pohóřćenje nad tym be wulke. Čhžjchu krala morěć. Pšćhšćabanzjy pať šćo pšćerabđjchu a šćo řnydom wotřawicju. Šćjž na to ľud pšćeradnita řostorcha, kral teľto ľudji wotřawiceľ da, šo šćo řyľ řwójšći řnicjich. Šćjž won po řajtim řahabšćenju w cžěšću hćoda ľud řastarasće, wěšće wjele džakowosće nježnećešće. Ša řtežju mandžěľku hebi jemu druhu Mariannu wja. Wšćes natwarjenje pohanišć, řćžorej Auguřćubej pořwjećeněć tempłow hebi řćežorowu řhědoľ dobu. Auguřćub jemu wjele řrajow a mešćow dari. Ale židowšćeho ľuda ľubosć Herodasch řyľ řhubjowasće. Kralowi řatarjo a ř nimi kral řam,

pschodrajczony, w Jerusalemie wokół chodzacy. Tak drze je jeho bojoteż psched ludom, niz wera wabila, so won židowski templ krašničo hacž Salomo nowy natwaricz da a so ludej schwórty džel dawłom spuščeji. Ale w jeho swójbje nowe njebože, nowy njeměr wudbri. Duž herodadž dweju hynow s druheho mandželstwa wotprawicz da. S tym kšžor Augustuš domeru do njeho šhubi. Wón je pječa prajk: „Lejje je, Herodadžowe šwinjo bycz, hacž jeho hyn.“ Tež jeho hyn s přemjeho mandželstwa ho mori, a pječz dnjow na to Herodadž so žalošnej chorozci k wješklu zjeho luda wumrije. Jeho pschitajnja, najwošebničich zjeho kraja po jeho šmjerzci moricz, so by sjudoba mjes ludom knježita, ho nije wumjedta. Šchtó ho hiščeže džitwa, to je won tež Bethlehemske džeczci moricz pschitajaj?

Tajkeho nana hyn bešče Herodadž Antipas i Herodadžoweho šchwórtého mandželstwa. Wotajtim pschewaraba, hurowofež a mandželstwowokamanje w jeho trwě ležachu. Wón hwoju mandželstu jahna, so by ho se žonu hwojeho pschitrobného bratra wozenik. „Zan pak džešče k Herodadžej: Tebi ho nješkusa, hwojeho bratra mandželstu mječ.“ Kaja šwjata šmužitofež je to byta, hdyž je Zan tón kšeczjenik tola wježal, šchtó budje Herodadž s nim čžimicz. Wón drje ho Zana, tuteho praweho a šwiateho mužja bojesehe, ale hacž je to špawno bylo, ho prajšča. Hacž tež nije wuznjajena lešnofež byla, so dymbješče Salome Janomu hłowu žadacz? Tak moželje Herodadž hwoju stóčz s tym pschitrywacz, so ho na hwoju pschisahu powola. Wón je i lešnofež a stóčžu hwojeho nana pschetrječik. Ničto ho nježywa, so tajki muž tež Želufa sazpi, jeho sa šmedž meješče a bělu draštu wobleče.

To hu nječłowifc stóčže, kotrež wihu mēru pschepahaju. Na nič može kšeczšijanajta wošada prawoje špótnacz, so bešče tehby čžaj dopjelny, so by Šbóžnik pschischof, kotryž Wože kralestwo pschimeše. Kajke žiwjenje bjes wutrobného šaczuwajnja je tajki Herodadž wjedł, kaf je šebany byl wo to, šchtóž psches Zana a jeho kruzce na Woha potasowaze předowanje a šchtóž psches Wožeho Šsyna a jeho šwiate šlowo a psches jeho čžerpjenje a wumriječe mamy: mēr i Bohom, dobrego ducha, mērne žitwenje w lubofežci, wutrobnej šwērnoszeji a dobrym porjedže swójbného a ludoweho žiwjenja! Na tajkeho Herodadža dymbimy hladač a njebože a čžemnoszež hřeča pod Želufowym šwětkom špótnacz.

Hdyž mjes kšeczšijanami pschi wščeji dobrej woli, pschi wščem pójnaczu, kiz i Wožeho šlowa dostawamy, telko pschepšupjenjow, haj tež stóčžow, telko njemēra ho namata, nježyrbja stóčže zyle dobywacz, hdyž ničzo druhe lubži njewodži hacž jeno bojotež, so mahli druhy hiščeže hōrje i nimi šakhabzeč? Kaf by tajki wობdarjenu Herodadž swój lud mahł wošbōžecz! Ale lepje hacž žadny swój lud wutrobnje lubowazy a kšeczšijanajzy šmuškenu knježer Želufuš kšrystuš kam kraluje.

Šbóžny dom, hdyž won rēczi, radži, wodži, žohnuje! Škadti pučz, hdyž won njerunosze psches bōšteho Ducha, psches milofež a čžichu myšl wuruna! Šbóžna šmjerz, hdyž won troščinje, dušhu šdžerzi a k njeju wožit!

Šamjēr.

T. w B.

Rjany šmjerctny kšerlusch

Dr. Heinr. Sachsy,
kotrzy 1860 jako wdošci předał a konsistorialny radčijež
w Altenburgu wumrije.

Přeložiti K. A. Fiedler.

Škōd poškēdni nēt nastupče!
Pucž krotk, mēr pak dokži je;
Wōž wodži na šwēt, je šwēta:
Děš na pučz dža!
Tu njeje najšja domišja.

Ty pučzowanajta hospoda,
Kōž matej šhžž a šudoba.
Šan! hwoje burje božemje!
Šchtó žel čži je?
Tmōj hōčz tōn domoj k mēru dže.

Nēt do šomorki čžichomnje,
Wj lubi, jeho donječe.
Nōž dotru nōž! Wo tužnoszeji
Šso berje špi;
Ktrj Woži mēr čže, najšubšči!

Kryw šajčeja rjana pnyča je,
Čžoh čžēni krahe dobnje;
Wščač čžini čžē šhžž Šbōžnika,
Kiz wētōfēž da,
So psches šmjerzč dže ho do njebja.

Wj šwony, rjenje šawōšče!
Šle, rjany šabat škōbžije,
Kiz, hdyž je přža šonjana,
Wšches kšrystušja
Lud Woži w njeju wužywa.

D šbōžny, šchtōž je wēru šnad
A we kšrystušku došonjal!
Wōn po džēle a šwjatofu
Tam we njeju
Ze kōnu dostal šalemsku.

Šchtó pplaš, čžłowče, do šmjerčež?
Šle, jeno jeno mije je!
Přecz i tym, šchtōž šwēt čži pobawa;
Nječ wutroba
Šej wēčžne šubša wušwola.

Šchtó do kōnža ho štaracz čžešč?
Tu mahi pschidšje, mahi džešč.
Šwēt i šōštom šandže jalo mšta;
Praj: Wutroba,
Tam we njeju mahš Šbōžnika!

Šwōj dom ty i čžšom šastaraj
A na hwoju šmjerzč špominaj.
Šchšch i rowa: Kaž my wumriječny,
Tež wumriječ ty;
Šow ničto njeje domjazy.

Ššči i džēnjom ho wōtmēnja
A i šolefik dže do šajčeja.

Hdy, kat a hdy, to cżemne je,
Sdych' poslutnje,
Ty durbichy wołkał, cżłowjeckje!

Njech křudy by, njech bohaty,
Njech knjeżej abo pobjan by,
Njech ličto ho cży cżetwjeni,
Hlej, w cżemnołczi
Ssmjercz' hynna wřchudze hroty cży.

Ach, tyłdna duřcha to hmyrtnołczi,
Schtó žiwjenje je, hwtko cży?
Přiches tebie, luby Sbzóznito,
Ze s rowa ho
Nam žiwjenje tu přichnjeřto.

Kak trochit twój kłinczi nadobnje:
Schtóž do mnye wěti, njewumrie!
Twój křichy, twój row, to postamy,
Spěł k njeju by,
To njebeřa nam wotaněny.

Kak derje, šchtóž tu we wěrie
Szej hžom bėtu twaril je!
Wón křomu widži nadbala,
Wón dobywa
A cřata přichodit Sbzóznifa.

Něł Salem wrota wotewrja:
Nuts! Drohaćitwo ho dołonja.
Wly dremazy we mēre jow,
Wl bajce row
Tu porno wam sa cřahy řthow!

Tu wjele rowow semja ma,
Tam njeho mnye bydenja;
Hlej, hžom statot hnadowny
Ze botowy,
Přiches Wořoh' Ssyna twarjenty.

„Za wřchtitwo w hwojeje mzy mam:
Za přichidnu bōřny!“ hwděczi nam.
Haj přichidb, o Žetu, dowjeđz nař,
Hdyž budze cřoh,
Tam horje na njebeřti hwoř!

Winowata njewina.

W małym měřtačku jastřeho kraleřwa bydleje muž, kotryž jara cřiche a kamotne žiwjenje wjeđeje. Wón žane předowanje njelatomdžeje, wořebje pak bě řwuczeny, kōžu njedželu ranicřu wožu řluzbu wopytacž, totraz ho w 6 hodžinacř hapocřa. Nas w řhnye wón jenu njedželu řahe rano wotucři, a dokełz ho jemu řwacře, kaž budžicře řpizy te mřiji řwonicz řřhřchal, wón ručeř i kōža řtočzi, ho řwoblcra a do řpřtwje bēžeje. Šafo tam dōādže, řpřel řamkijenu namata. Wón wot jentř duri k druřim řhodžeje, tola wřchē bēču řamkijene. Štōncznje řařhřřcha cřahnit bēč, na cřōž ho řařo do řwiojeho bydla wōrcři. Wōřny na to řwōnit přichidbje, dže do řpřtwje, řařwēczi řwēžu a widži, řo je wotkarne řwobje řradnjene. Wón cřini řaru. Dokełz bē ranje tu řamnu nōž řnēř padnył, namata ho cřēř řamneho muža. Wobhēžēř řhēže řpřdom wupraji, řo je řpōmijeny muž jara řahe wuřřol. Tōn pak drje řple po wērnolczi wupowjeda, kał je řo řa wēř mēla, tola řeho řamolwjenje ho řōždenu njewōrne bēč řwacře, duž by do

jařta wotwjeđeny. Přiches tole wōdčije by jeho řwēdomnje wubudžene. Šafo do přichēřhřchowanja přichidbje, řo wón řudnitel wuřna, řo drje je w nařpupanju řpřwōnitřego rubjeřitwa njewinowaty, řo pak je přidi wřřchem tym řwioju jatbu derje řařluzil a tuřamtu jafo Wože řhōřtanje řpřhōwata. Přchētož nēforre lēta přjedy je wōn we řwiojim wōřnym kraju cřłowjeka řřwōwaw a řo s jeho řařōženjom s řwocřa mēł.

F.

Prawe bohactwo.

Přchēd nēhže 20 lētami w Amerizy bohaty řnjes s mjenom Croiter wumrie, řiz wułte řařōženje, 50 millionow wuřzinaje, po řebī řawōřtaji. Řunjež wón tełto řnierje wobhēžēje, durbjejeje tola tudy na řwēče kaž řhudy muž řwiy byč, dokełz njemōžeje řwioje řařōženje k porjeřřhřchowanju řwijenja wuřiwacž. Wōn bēče mjenuwjy na řōkř řrařhřnje řhory a po řcutym řēřařřim wuřaju bēču jeho jenicřa řpřobā — wotrubu. Řrōkř cřah do řwiojeje řmjerče wōn k jenemu řwiojich přichēřelow džeje: „Njeje to řmēřchny wořub, řiz je mi tełto millionow bał a mje tola nuřuje, wotrubu jēřēř kaž tōn? —“

Srowowēř je řēřřcha duři bohactwo, a najbohactři je tōn, řiz je bohaty w tym řnjeju.

Mudry poř Mali.

Wpōwēdācřto je řawōřtajeřtwa řana Wjele.

(Wōkracřowanje.)

Tōn pohřebny džeł bēče kaž řwōjeđeni řa řpřy lud. Še wřřhřřch řōnczinow kraja řo njewōřacu řhly, wořebje řwōřhřch wōřatow, řiz cřwacu řwiojemu lubemu marřhalej řhřchēje pohlednu cřēčēř a lubojeř wopōřalacř. —

Hdyž bē to cřēlo řwiojatočnje do rowničēřa date, džeřhēje cři řnjeni wudowne na hřōd. Wēdy tu přichřchēřchij phtnyřhēje přchēde wpu hōřf a řhřhēřhēřchij řerjelatu řaru. Štupiwřhij k wōłnej widžēřhēje řetomacř muřow, řiz k hřudu bēžacu a ř galgotej řchiju wōlacřu: „Štaženy poř! Štaženy poř! Wrečř s tej řēđotej trořhu!“ A wōłajo řuracřu řamjenje řa małym řhom, řiz bē řo přchēd nimi do řtota řnjeřł. Wōn pak tym cřřřarřam řtuchny. Řenož přjedy wřchēř muži řtořaty hōłēčē, tajř hnadž jēdnacēłētny, wōřta jemu bēřto. Tōn řecžeje řa nim kaž wēřřřf a mjetacře řamjeř řa řamjenjom do njehō.

Za hřabina řtōři ho řaržo, hdyž řpřny, řo je to řejny tał hōřjeny poř, řiz bē řo w cřřhēčēřchij wot njeje řhubit. Duž řařōēhny ř wōłnom do dwora wōlacř: „Mali! Mali! Wōř! Wōř!“ Wēdy řecři wōn jařlo s durjemj nuts, řecjeje hžom tōn řachol, nimale djes dęřa řapaty přchēd njeř s tym wēřřřom: „Wēda temu řhřhřtej! To je řly bjař, řiz je mi nam řē řuřak! Tēho řa mōřju!“

Za řtōřžena pani řpřpřta k pořoju wabič. „Wōn dže hwal řuřaty njeje. Škał je to přhřřhōto, řo je dženř řuřak, njewēm řej mřhřlicž. Ani tež řtaženy njeje. Tał s teho řuřnjena njebudže řhōrobneje řhōtoby. A wōwōjemu narej řarřam se řtotej řuru, řhōřōž řecže řej řa ranu řadacř.“

A řhōto by to řjeř? Tōn poř cřwječe bēřto k temu hōłēj a cřwřhřhēje wōłoto njehō. Šeo bojo, wōn mōřł tež řeh je wječzenjom řuřnyč, wōna teho cřwřhřa k řebī řawōta: „Mali, pōj pōj! Řucže pōj te mni, mōj Mali!“

A hēječej! Přhij řmlye mjenje by temu hōłēj tał dživno, jafo by je řona přhřřhōto, a radōfeř jenu do wōcřow řtup. Šeo na dobo na řeř řakmjuřhij wōn to řtočžo mōřja a wjeřhēř poča: „Haj řawēřno, haj řawēřno! Ty řy mōj Mali! A hēže je řa lubořna řona, totraz je ř namaž wōwēmaj hřara?“

Tu nastupi vrtnik s tymi słowami dó jstwy: „Wonta pscheb burjemu stejí tón luhnjemu muž a harnje njemórzje, jo cže Ł Wań puščéjny bůcz, a njeda ho wróćić?” A hnydom dowozu daču: „Dha puščéj jeho hem!” Wón nastupi nuts.

A łój by ju s nožítkom łtoła, ta hrabina sarža, hdyž na njeho pohlábn. Njebéjše to tón blunaty muž, tón furwory rubjeźnik jeyneho dźełca, łtořeho béču tajki cžař podarmo pytati?

Ta hemał wšča cžeja a iměrniwa pani ho našle janyri, łoż wregina na njeho sleći a ławrěfńny na njeho: „Ty s hele won cłowina, njelnajedy mje?” Zeho ja wlohy hrabyniwdži wolałše s wótta: „Džže bym cže bžim łat jo hłowu mēta a tebole pša na tebe sčyžywala? Wón je cže dženča mjes ludom šejnat a duž je tebej škuřat. A hže je to džećzo, siz hy mi tehdy s bjesbóžnje rufu s nutrobny sebrěć?”

Zato by Wože njewjedro do njeho prařko, stórny jeho štržel. Wón jeyna tu pani a tež teho pša. Pabunwšči pšeb njey na semju wón šabéhnju styřńnwyje profačaty hłóg: „Wožeje kmilnacse dia ho nade manu hřubny hřyřńimkom kmilce! Njelaħadžećeje po mójje łatanjeje šlójci! Za cžu ho duřdu na duřdu wóšćeřteje šlójce wuinacž! Seno wobaracse temu pšej! Šleježe, łat na mnje šubita ičeřeri a cže mi do wóćzow šlećež. — Wařny łuby byni je hdyčde žnyw a strowy. Zawle tón hólceje, tón je to Wařde rubjene džećzo!”

* * *

Tón cłowjel bu do hłódy daty. Šzubnik juwuwoprača ho wo wśchem. Te wuinacža pať a te dalšče spowjedy njedžéču po ruznej čemny. Šo hduymy pať wśchito w jonej łolji pšeb ho bu mēli, hmyny wśho do praweho porjada wlać. Šchtóž je wón powjedał, to ma ho po rjadu taľe:

„Ndyž béčny tehdy tam to Wćechach špěřosłoji šłiti a tón hřb wuručenje a s wósenjom šłaženju béže, šhwataču našči ja šwitymi dale. Za njemóžach ho bu, doľež mējach šle ranjenu nohu. Teho dia dyrzjach je wšdelakim roľenakim našab wolać. Škrowny ho cšawućeje w tyč hrowonnych łastelach bžěďach, hač njemohł šnadž nēčeho ša šebje pytačej, šnadž njčho łofelchřnjneho šle. bora woť pjenjes abo tež druďich hrowonnych drowołcžow. — Njemdry, jo ničeho namaťat njeběć, šbchnyć ho dale. Ma dobo zuřeho jěřnita na łonju pytnyč, łotřž pať wojeřić njebě, toľa bē po mojim mēnjenju šemjanři šnjes. Tón šarćeža na mnje: „Šy hžim hódnu łopřžu dobwřtkow ščajni?” Ğuńowy poľack je kmjerčžate šwřki, jo šym w nič podarmo šřłarať. Ma to wón poča: „Njčajach hēti tyhž špěřanow dohbyč, a to bjes doľeje próžy?” Džebáč stow ščěřnatak! Kařti to ja mnje hoľaka jimay hłóg! Za wotmolwřcy ruče: „Šsmjerečřad! Ale łat to?” A wón mi to taľe roľož: „To šubľo jow nēľajťe šemjanž řłušča, řđebotej řłiji. Za je wař šchwēďow špěřosłoji pšjebadžičej čnyta, řšhtóž ho jì pať raľžiko njey. A taľa pščeraďa šajřńži kmjerčž. Ale cži wařšči ju šajeli njeyř; duž njeyřtu tu šaľńnu badžřu šłonzowacž mohl. Wřona pať njemohė doľow wóť tuby řłowana byčž. Wćezčěřiti te ščěřnaři dohbyč, trjebalč jeno jow ja šwřknej řejčenu wotľakacž, hač je řwojim džećčōw řčajje řajowani wólēřka njebŷ. Te šwřwonej šłonzju, a mi tu hólžow řłunju do łorčžny pščħnjčē. Ğž tamle s łonz řřba pať řwolaňa stejí. Šo budže mi dopoľajmo ša to, šo je ja řejčžerřta řšłachya te řwēta won. A ty budžēčy dohaty muž.” — Wŷ, řudniřti řłnjeje, řejčžej pšajčej, wo budžēčy na njeho ławrěřłacž dyrđol: Šalanje, řšbēň ho mi wotřat! Ale řwēdomje bē šo nam pšči naščiji doľhič a řrawonnyč bēđeřčřđaj řwřebēto. Šo woaľ w njefšńozčnyč řitawč wšřhōń wotřłwi, je wam to bžim? Wł řčachju mŷřle. — „Čačž čųčēľ abo njčgalč? Čačž jemu řłubijč, abo hačž niž? Nje

čųčēřti ty, řejni do dħubŷ, a ty řy tajřeho řobatyřna mřnyř. Tu pščeraďow řšřłōbniju moricž, njey to prawoty řšłak? Ale to njewinowate džećzo? Wŷ řwariuj mje pšeb jeho řłowe! Tu řłunčēřžu ponjebēřč řrawu; to džećzo pať wotřajřč žnyw a řlej njelč, jo řy jo morič a řłano jo nēbže nēľajřemu řšřłarcej baľč. Ğal řčachju mje pšēh hłowu řawjebne mŷřle. Špřyťowat dohŷ. Za řłubijč. — — — Hdyž bēč ty mačej ře řbōnkom řšłēľ ty łorčžč, jo bjes hōřba na jemju prařny, řımpač ho dale. To woöbe džećzo řšřłočde, jo bē to řaľolč a tón poť řłwēřčej řobu. Za do njeho łovach. Wón pať ho wotelnacž njeda a njedřajče wot teho řatta puščéžej. — W šłiljōřej jemu wot naščiji maķētarčow s wlyřkom trjebičej, řiz bēřde řonja do łrawy puščéžca jo by ho napařat. Ta řłnřta šřwřobłi řo na mnje dia teho džećca. Ale řłunwłēři hnydom, wo cžōž ho jedna, wona to wřēřčēřate wobuwōřčow na ruzy řwa. Za jo řłunčičřu řłwēřčej a řłupij nēlotre łročjele na wól. Tu řejčejte morjeny woaľ wo řwojey řaw. W teř wopangach ručejo tu řłunju. Nēř łřwatnje do woneje łorčžny te ľemne řłnejej bēčach. Wón ša teř drowłčičřu řčšēřčej hřabny a ju pod řłunju na řrēď řšwona. Za pať bžacy: „Ta pščeraďona řłnřta do řłmjerče řšajena řej, a jeyneho hōľka řym řaľak a nēbže w řamjenjach řšwonal.” — Dženš hdyčde je mi to džim, šo mje tōń řelři řawjebni pōđħladnje řłonzowal njey, ř čřnřž mje wščo s mēřłkom łorčey bylo. Za nřkomu jeho čřertowńtwu powjebadž njemohł a wón mi řaw čřwonnnyč pjenjes njētrjebak paćčičž. Ale wón mi te džeřáč stow woprawdže da. Šola dyrzjach ho pšči Wořy roćčej, jo řudu mjelčejč. Wřotom řo řhēřije ř teř maķētarčny wroćčij a jej řowozju dohřta řřelčič, prařijž: Š tym řobatyř doľakom wroćčijč řo hžim dženša do naščeho řajja. Šwēbđi do woaķe řšřšři nabadžajč mojej žony runje tež łajč pićč stow, řajčičž ty ja řebje řamu teho moje maćš. A to džećzo wolať jay tež, jo by je řwřka a tōń poř njey je tebi. Wo tyč pjenjelach, wot řobo řu, pať njepowřej ani řenjecłej duřki. Wł řarucž to s pščřřšřbaľ a Węhu.” Ğa řona je wśho řwēřu wunjēďa, na cžōž je pščřřšřbaľ dała, a je tež wo wšřčřim njelčžata, řajnje a wćežje hačž do řwōjey řłmjerče. A hdyž řym jo po woinje njebēřč, řym teho hólceža s Wřoha řať řřěřnego namaťat. Wón je byľ řwřu řłubľany, řyle řaž naju řym. Čřřčny a duřčny je namať hačž doľal jeno wjēřle čřini. Wón by wotřolč řł bur. A ničō mje njebŷ pščeraďožč moľšo, jeli njebubđijč ř dolote wjēř ľubemū mařčgalcy na pščewōđženje pščřřčol. Pšči jeho łowje je mje pať tōń poť mjes ludom pytnaj, mje řłnať a řłubat.”

(Přičič, řłonzčenje.)

Wšdelake s blřka a s řaloka.

— Šařti řal Wjedřich August je řandženu pōndželū pučžowanje jo raňičehoy řajja nastupř. Ma cžař jeho řawēřōwanja bōdže jeho w řwalowřčich naleźńořčach jeho bwar přnyž řan řwřj řařupowacž.

— Ma měřto naščehoy řemřeteřo řejmřřeho řaľbřłanza řłejša Šobny je řo řłnje pščřčny řart w Wřēřhņje řa řandibata pōľajř. Wón je po wřēřčej Šerabčđ derje itaw. Šō naščijamu, šo řo jemu wot řłnřewatibnejey řřony dħubŷ řandibata napščęřčřtwō njepoľajř, jo njebuchymy to řłndne nashčōenje čřimčej dyrđelē, řaž wo wotřčřu, wo naščehoy řaľbřłanza řłlke řajřupjemny. — Njēč řo wšřčřny na to dořwōmija, šo wōľbam do řřšřōřřtwoweho řejma napščęřčo dčēmu, hdyčēř bůdže wjēle wot řłowow naščijič Šerabow wotřwōřowacž.

Sy-li spówał,
Piłnje džólat,
Strowja ót
Swójbnj statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróczy
Napój móczy
Luboś ma;
Bóh pak swárny
Pfez spaf mórny
Čerastwoś da.

Njech ty spówał,
Swérnje džólat
Wódnó dnj;
Džóat pak sjawty,
Duš daj,
Wotpočú ty.

Z njebojs mana,
Njech dí kumana
Žiwnoś je;
Žywa woda,
Kíž Bóh pada,
Wokrúw čel
F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wubawa hó kóždu hóbotu w Šemalerjez knižicišćećeni w Budyšćinje a je tam ja šchtwórtlétu pšchedplatu 40 np. doštáč.

Septuagesima.

Mat. 5, 6.

Hdyž chyzje našej knjes a Šebóžnik ham być, dha
džědže wón do čyžćiny horow a wot tam wróćej hó sažo
k čłowjekam móžniky a bohatski na dobrych myšlach a
na trojchtowazych słowach. A wšcho tajte duchowne bohats-
stwo a žohnowanje wón potom, jako bé sažo mjes čłowjekami,
mudželowajše. Zat bé tón knjes sažo je swojimi wu-
čebnikami na horu schoł, drulj pšidhtobadžachu a bóřty bé
wulka čyrjoda luđži šromadžena, kiž bebi žadachu, Žejuha
wibžec a pšychec. Wšched nimi tón knjes tež njemjelčědže.
Wutroby jeho pošlucharjow bėchu jow horlach nutnišće
hač deltach, hđžej dyrbiachu wojowacu je štaročezmi žiwjenja.
Duž šmedžěče tež tón knjes woczatač, so budža jeho
šlowo pšichjec, hdyž jim wón tež wo druhich wězacy pře-
dowajše hač wo tych, kiž wišćedne žiwjenje nastupaja.
A wón wotewri hmoj rót a pšichpówjedajše te frajne šlowa,
kotrěž hu nam šdžeržane po čejenju hwiatašeho Mateja 5—7.
Dženba nětko rospominajmy bebi te šlowa:

Šebóžni hu čži, kiž hu hlódni a lačny po
prawdofězi, pšchetóž wóni budža naščezeni.

Koždy hnydom pytnje, so tón knjes Žejuh tudy na
zyle šinajše waišnje rěči, hač to čłowjekajo bewaf
čijnjachu. Prashčejmy ho jeno, koho dha žiwět bewaf
šbóžneho mjenuje? Težo tola, kiž je dzpil, šchtóž přjedy
njeho hšćěče ničto njebě dolonja; teho, kiž je we wojnje
wulke dobyčja činił a ma nětko pšched luđžimi wulku

thwalba a čželč; teho, kiž ma wišćeho dočej, pjenjes
a šwonlneho šamoženja a bebi žiwjenje porjeniččej móže
na wišćo móžne waišnje; teho, kiž je bohaty a štrowy,
tak so móže tež do balota jěč a šejnač zufe fraje a luđy;
teho, kiž trjeba bebi jeno něšto požadac a jeho požadanje
ho jemu dospjelna — teho mjenuje žiwět šbóžneho. Wšchi
tym žiwět tak rošbudža: Šebóžny dyrbi tola kóždu być, kiž
je nělajše sboje bebi dobył, kiž šmė nělajše sboje wužiwac,
kiž je namafat, šchtóž bėdže jeho wutroba bebi nóbóte
žadala. Temu napšćechčimo pak mjenuje škryšću šbóžneho
teho, kiž je hšćěče we wišćem žabanju žiny. Tamni, kiž
hu dzpili, šchtóž jich wutroba bebi požaba, budža bóřty
naščezeni a budža hó bóřty pšiches měru naščezeni čžec.
Šchtóž pak ma wotštyjnenu kónž swojeho žabanja hšćěče
pšched hóbu, tón dyrbi hšćěče čžerpliwje čžatač, tón dyrbi
hšćěče hšćóny być a tradač, ale wón šmė tola tež hšćěče
ho bėdžec a ho nadžec a žadac. Duž šbóžny tón, kiž
hšćěče jene žadanje ma, šbóžny tež tón, kiž je hšćóny a
lačny po prawdofězi. Dyrbi wón tež hšćěče te čžiwile
pšchedžerpic, kotraž je hšćóny a lačny pšchego wozdžikšijeny,
tak budže wón pak wotšćewjenu, hdyž je wón dóšćoł k temu
žorlu, hđžej jeho duška hó pošlyntec a wotšćewiče móže,
a hdyž budže wón bėdžec ša tym šlědom, hđžej wón žiw-
nočej, móž a sboje namafat ša swojeho duška!

Nabobny duž je pšchego pošny žadanja! Wón wojnje
a honi ša tym, so njeby jeno mudry, ale so by dobry
čłowjek byl a je hšćóny a lačny po tej prawdofězi, kotraž
pšched Bohom plačji. Wón čže wšćitko prawje čžinič a

pschod cłowjekami a pschod Bohom swoje pschisłuschnosce dopjelnic. A drubdy ho też stanje, zo cłowjekojo jeho czinjenje a žiwjenje ja prawe pśinaja, ale móže dha to tež czinicz žiwjaty a prawy Boh? Wšdizty su tola wotstupili a njeje žadny, kiz by dobre czinił, tež niz jedny, a tola wostawa to cłowjetej nutrobje horze žadanje po Božim, sčytož je dobre a prawe, cziste a swjate. Duž pschisłhabša nětko škrystuž a praji nam, twoje žadanje dyrbi spotojone bycz: Šbóžni su cši, kiz su pśódni a lačni po prawdošeci, pschetož woni budža našcyzeni! Boh tón bohaty a šmilny cže jich našcyže. Tajte žadanje po prawdošeci měješe wony pokutny žlonik. Tamn wě, so je hřešnik pschisłch, dže ja praweho dele do swojeho domu. Kaž rucze po tajtm hřešnik w potuče a wěrje Božu hnadu pyta a wosnje, ho jemu ta hama tež Jesom škrysta dla dostanje. Sčytož njepravemu cłowjetej wobračuje, to jemu Boža lubošć dawa, tu prawdošć, kotruž je škrystuž nam warbowal se swoje šmjerczu na sčizju. A hduž cłowjek tajtu hnadu a prawdošć we wěrje wosnje, cšuje wón ho našcyzeny, spotojony, wosbojony. Jene czuče jemu wutrobni hnuje, to jere czuče: Ja šam se swojeje mozu ničžo nješym a ničžo nješamóžy, ale ja mam Božu hnadu a Božu lubošć a Boža lubošć je wšchitto. A duž je nětko ta krej a prawdošć škrystuža moja drašta pschisłojna; f tej pschod Bohom ja wobštač cžu, hduž do njeja nutš pozcahnu. Šamjeń.

Šte plody.

Sčytož cłowjek šyje, to wón tež žnje. Nacše štuffi su wušywo, a jich sčěmki dyrbimy žnjecz. Tola sčěmki su husto dolež jara njewidomne, a došto traje, prjedy hač Boh hřečy špofa. Nělotny hžjom ja cšaj mědošće šymjo wušywo, ale husto lěta šańdu, prjedy hač šymjo sšabža. Tu je džěčo, kotřez šymjo wušywo: macjerine šylny a namowe šóřžy, a to je jara šty wušywo. Šduž ho tež Boh došim lětam nad nim mimcž dowa, šymjo, kotřez mědožšz abo šnježna wušywo, wěčeje šelšhabša, hduž tež w wóšjizim žiwjenju. W Wudysčimje běše ras muž žynu, kotřuz na swoje stare dny wozaj džělač njemóžěče a dyrběješe teho dla pola šwójich džěči wušow wtačš. Dolež měječe něšto pjenjes, tež woprawdže wola jneho f nich pschěst namafa, kotřez pak f nim jara šle šakhabžěče. Wón w jenej tomorzy pod šěchu bydělče a měječe lědma šhudobne šěmo. drubdy dje wón šdušowalče, pschetož wón měječe husto hěd cšepicz a běše jara džakomny, hduž jemu něšto pschijněbechu. Žato ho jelo něšto, kiz jeho woprowalče, ras woprawča, hač ho nadžija šbóžnošč dostac, wón f pschetašijnem woblěčom wotmolwi: „Šaj, teho ho pschěs Božu hnadu nadžijam!“ A jako wón jeho woblěčowalče, so ho jemu tal hubejenje dže a jeho šamšne džěči ho tal nad nim pschěbrěčujaja, wón šdušny a džěče: „Šaj, Boh hřeči mojeje mědošće domapaja; ja šym ho pschěcšiwonanej a macjeri šam jara hubejenje šabžetaj, a nětko je to mi pschisłcho, ja mam wob mojim džěčim cšěžo cšepicz. Šle to je Boža hnada, pschetož ja šym pschěs to f pśinačju swojeho hřeča a f potuče pschisłch; nětko wěm, so je žynu Boh na njeju, kiz wšcho wóšji. Ža ho jeno na šesřowu šoškužu špuchšam, pschěs nju nadžijam ho, zo wodače dostanu.“

Štone starz w pošoju domoj džěče a ho šorka Bohu lubemu šnjejeje wěče bóle džajuje ja cšěže dny a šobžim, w to-

trychž je wón f wěrje a f pśinaču pschisłch, džizi ja dobre dny na šemi, hduž bē wón hšebšojny žynu. Šduž cšěže cšajy so tehe pschisłhabšeni, šuby cšitarjo, dha špominaj na swoje hřeči a špohnj prawje, so cže cže Boh tón šnješ f potuče šubžicz, dolež wón po swojeje lubošći noče, so by ty šhubjenu byt.

F.

Bože šlowo.

Šlób: O Wojo wšofny —

Nječ, Wojo, ledžby mam
Na twoje šlowo špójate,
Šiz jato šwěža nam
Wu ja pučž cšěmny date.
Džač, šwjatny Ducho, cši
Ša šwětko f wušfcha;
Džeš jašny šhabža mi
A šwědka jutromna!

Čama hřeča šryje mje
Tu hžjom wot naroba,
Šo dušča njemóže
Ššo džěčž njeběže šhoba.
Duž třjedam šerizžu,
Šiz pučž mi rošajšnja
Še swojeje šwětkinu
A wježe do njeja.

Twój Duch, o Wojo, wjedž
Wje pschězo w prawej cšěře,
Wšcho dobre do mne pšobž,
Wje domječ f žiwje wěče;
Njež wón mje roššwěči
A wječe f šelšě,
Pučž f dušow šbóžnošč
Tu žadny drubji njej.

Sčytož Bohu hrošnošč je,
Nječ w mozy Ducho šidžu
A plody prawdošće
Nošć we žiwjenju wđžu;
Niz jeno pokuščaj,
Ně, cšjner šlowa bycz,
To duchomny je twar,
Šiz dyrbi f ššožu tycz.

Duž, šnjeje, žohnuj mje,
Hduž twoje šlowo šěšju,
A špocz, so w wutrobje
Ššo f nutroščju pschju;
Twój Duch njeđ hnadnje da
Mi prawe pśinače,
Dha šmčju pschěs škrysta
Tam šronu šbóžnošč!

K. A. Fiedler.

Dołžnik.

Wosřorjony ho muž je štoa polbže, cšimny šiz, kotřuz běše
runje cšital, na šlido a džěče: „Wšdizim, žona, tal ma pschisł!“
Najprjedy šmóž dobroczujaj a pošcyžimoi šaklamu cłowjetej, wotam
njebotajimnoj ničžo šabo a damoj jeho wězy cšalac, a nětko ho
wón našcyčejimja a dawa namaj hrošycz, so naju šmydom wob-

skorzi, jeli jemu cżajane węży niemierzćimój. Szłomczko „hnydom“ je hycześce tońcse poſtymużimoz. Za cży ſ zyla wurzej niemóžu, tať wóhđona mi ta zyla należnoćz a tońce cżłowiej něto je.“

„Ach“ „ſnapſcheczimoi żona, „wón je tola pſche křubobnego a ſmilnoćse potrzebneho napořłaba. Wóndano jecho na drěhy trzejcich; mi bę jecho nimo męcy żel.“

„Wđ!“ nořpomni muż, cżyſch-li to tať wlaćz, dha ſo ta węż ſnano hycześce ſujeleć da; twoje ſkoto mje trocchu imęruje.“

„Haj“ „żona potraczele, „hdyż mđze mi cżłowiej pjenje-
neho dołba dla biżom tať wóhđiny łycę, tať wóhđona dyrđjala ja
Bohnu baľke bęćz ſwojeho wulkeho hřeńchneho dołba dla! A tať
ſym ſ Bohom hnyto doľeć wóhđabđzał a niędziwajo na hřeńbny
doľy, ſ kotrymż pola njeho napřłana ſteju! Szto mōze ſo ſo mnu
ſtaćz, jeli jecho mje żel byto njeby!“

F.

Hdyż Boha mam.

Śłóś: Wono je doľeć —.

Hdyż Boha mam, mam wřłubđżom ſwětko ja,
Też w tyłdnej cżyńcoćzi;
Njech traćhi mje we nozy tońta cżma,
Wđi Wđy ju wujasni,
Każ tu mi cżajy ſradowanaja,
Haj tať też pućze żarowanaja,
Hdyż Boha mam.

Hdyż Boha mam, mam ſboże najłeńſche,
Eso nićzo njeboju.
Mje njeputcżyć, każ je mi ſlubjene;
Duż ſo jom' dowęru.
Mje nořy, haćz b'du ſejcđođżimwieć,
Mi hnadn njeb'dze ſapowđżidćiz,
Hdyż Boha mam.

Hdyż Boha mam, o dha mam wulku mōż
Přeches Wřłchomozneho.
Hdyż potaja ſo drudby ſmilny Wđóćz,
Eať' rneće ſjewi ſo.
Też ſym-li hnyto wóřłabujenty,
Přchęć' jařo budu pořłojenny,
Hdyż Boha mam.

Hdyż Boha mam, joh' křzejſt'w o ſwjeķli mje,
Wřłchal łnjeżi ſ miľofęcu.
Wřłchęm hweđdam Wđy pućz węřty połaže,
Każ wřłchemu ſwotřeniju.
Wřłcho, ſchtoż wón ſ mijeć ruti wóhđi,
To ſo mi přchęzo derę hōđzi,
Hdyż Boha mam.

Hdyż Boha mam, mam też ſđfiť dohny ja
A węřty ſhomanfu,
Haj, wıerdy hřóđ, hđęż wón mje přđitrywa
Přchęb wřłchellej ſtrachotu.
Hdyż woľ'ko mje też cżyńóby panu,
Mam tola duřny wuřłowanu,
Hdyż Boha mam.

Hdyż Boha mam, je wón też moja mřda,
Njech je pućz wóbećęny;
Hdyż palimowy łhđłđ widžu ſ balota,
Eřym jařo wjeřety.

Też w bitwie poľednej b'du wóhđiac
A junu dohycę tam doľtaćz,
Hdyż Boha mam.

Hdyż Boha mam, wón też mój hřeńcuřę je;
Soľ' węćęnje ſwalcę cży.
Soľ' hđęćzi wřłchę jom' ł cżyńęći hřeńcuřę
Też wjeř'le ſpęmojn,
Tať moje ſwawly jemu plaćza,
A ſ nimi ſpęmal bęny pıchetaćza,
Hdyż Boha mam.

Zurij Wřóřł.

Dżerćęe mój ſabat a bojęće ſo přchęd mojej řwajatrızy, ja ſym tón Kucje.

Dostojny duchowny ſ mjenom Wağşhora w Żendżelſkej dżęęęe
njebżeln do drubeje wřy přędowac (każ tam je, ſo ma jęhny
duchowny we wjazy zřwajac Wóžu ſkřıbu dżerćęć). Żeho pućz
jeho nimo hřeķe ſkubęho krawca wjedzeleche. Żato tuteho nińje
dżęćlac wıdżęleche, ſo wón teho ſamęho wopracęa, haćz njęcha
jeho pıchęwóhđięć a řobu ſemłęzi pıchıńięć. „Nimam żaneho cżaję
ł ſkómbżeniu“, wotkolowi tón żoprawóđe ſhudy muż, „přchętoż ja
mam ſ dżęłom ſwojeju rufow ſnam a dżęćzi ſwıwıć“. Duchowny
řo pola njęcho wóhđani, tať wjele mōže ja poldra hōđimny ſařłuzięć,
a da jemu pomjęnowany pjenjeć; na cżyż ſo tón muż ſ nim
ſemłęzi poda. řo křóttim cżaję dżęęęe Wağşhora jařo nimo teje
hřeķe ł přędowanaju; njepraji pať temu krawęćz nićzo. Wđom bę
tón duchowny nimo jęcho wóhđęnia, pıchıńhwata tón muż ja ſim.
„Dżęęęęa cżyleć?“ rjeńny ł njemu duchowny, „ja myřłach, ſo żaneho
cżaję ſhubyć njemóđęleć, na přędowanaje wóřłchęćz; doľeć maľch
řonu a dżęćzi ſejńiwieć, a tebi tđřdy wař ſapacęięć, nimam pjenjeć
doľęć“. Kucje krawz ſnapřcheczimoi, kotremuż bę hycześce přchęd
wóndanińche přędowanaje wıtroba hnutu: „Wıdy, doľojny ſujęće,
wy mi żenje nićzo wjazy ſapacęięć njeđyrbicie, a tola wřeķęe żenje
żane přędowanaje wjazy ſkómbżięć njęcham; pıchętoż řadny cżaj mi
tať wjele pıchıńęći njeje, każ tón, hdyż bęćh te męřti!“

Kať wjele łubji ſo temu krawęćz njęnauaja! ſmęćhi ſhōđięć
żaneje ſhwile nimaja a tola nićzo njęnanóđhıwaju ani njęwıřłchę-
wajaju; a to teho dla niż, doľeć Wóže żohınowanje njeptaaja; a tať
wjele ſkómbżęnia ſemłęćiſhōđęnia a ł tórnocęam a ł wjeřelam
moju ſhwile doľęć.

Njeprořłehny hōľęć.

Póľłki hrabia Wolańłki męřęleche we ſwojom hřođke wulku
řwıjedęęıřtu hęćęim. 150 najwóęęęęıńicęch póľłkřı ſęmanow bęķęe
řo na nju ſęchto. Wıchto ſ nićh řębi na to njępomnyřłi, ſo mōže
něchto njęnanóđujaj mjeć nićh ſupieć, łż ma wřłubđęe řwobodny
jařıw — do hřeńořłęſho hřodu, přchęd kotrymż wjazy ſtrażaja,
każ też do cżyńęce komoćki, hđęķę řęaby ſhory řođhıje. Hdyż
řwıjedęęıńy hęćęo radostnje reżawęu, hęařju Wolańłęſho naľte
Wóže rucęta jaja, ſo bęķęe hnydom morwy. Přchęd maľęřłęćju
řwıjerećęe cży poldra ſta pıchęprořłehni hōľęćo na to rođęćłachju.
E łajkimi myřłemi dęje ju woni domoj řwıwatali? —

Mudry pořł Mali.

Powjębadańće je ſawořłajęntwa Żana Wjele.

(Eńkńęenje.)

Eřnadż mořłi ſ tym něť to ſpōđżıwne powjębadańćto ſkńóńęięć.
Ale wy cżyćęe raby też ſhonicę, tať řu ſo te węży dale won męće,
Njeż węřno?

Tej hrabinej hrabješke rabičina buščja s nutnym džatom, so bē jej Wōh tōn knjez lubeho hynka ta špodživnje šderžak a jeho jej labo f nutroho pšichivje. Zej pať tež je vscheho bōrny na woczj stupi, šchō to na wšchjch tych thšchnoščach s winu byt. „Schō je tu hodžogu powlejšch nakšaj, je wiona šchwejdownste wōjšto pšideržajščy chypka? Schō je tež takj čertowitj samyšt wuščamj, ju a tu hprotu šfōžomacj dacj?“ Schō hewal, hač tamni nastramj panajo, pšichiwujni s robu jejneho mandželsteho knjeza, a mješ nimi najšbrichj tōn, kiz by najwujzj torlōm, hdyž by tōn herbšj hyn niebšt? — Šsamo hō šnaje, jo chypšče wona hebi něšto pšichiwujščy, šchōž bē jej s njeparowom wlate. Ale pšiče-čšjwo wulftu šamōžnym panam něščto špotačj, to byta ja tajnu šamotnu wudowu jata černjošta wēž. Wona pať nadžije na wu-špēč njewjō.

Raž wēmy, bēščje jej kralowa njedawno šlubenje data, so chje jej we wšchitim špomōžna byč, w čimžtuli budže kralowščeje pomōžj trjeba. Duž hō ta wudowa te kralowej woda, ju f dožpi-čju šiwōjcho prawda wo pomōžj proščyč. Škryština je wēšhela počna, so ma ta w čšhšnotach špynata macžej šiwōjcho lubušča šoče. Wona, dolež bē jej žyta wēž na drobne šnata, miloščjwje počka: „K waščemu hynšej wam špomaba njewšyn, ale f tym lubšam, kotrēž hu pōšprawom wlašče a jeho, dopomhan tola. Hač budže možno, tu mordačštu pšichifajnu, kiz je bje šchibjensj hōdna, pu šawinje šfōščaj, to je wšchal dwēlne. Šašalkoščj šedže wšče šlōšče s pšichibnu wōptrečj. A hdyž mamy pšičečjwo tenu lubj-šej dopokneho šwēda? Šlejšče šamo tōn woiat pšči wšchēm bjes poroša njeje, njech hō tež jemu ničō šchjz nima, hdyž jemu wšcho wodarwšj ja njeho proščyč. — Ale to herbitno durbja čšj šafšdni a šlōšni wujōjo runy pučj wrōščjč. Doflajč jo durbj tōn wōpradžitj herba, a ničōt drugj to njemōže byč, dužli wlašč hyn. A jo hō šaf štanje, na to čžu wšchitje šapščabj pšichobajč.“

Kralowa to na najwšchitjim šudnikam poručšnosčj da: „Wšchitno, šchōžtuli f tym zobawom šfušča, šwšhōjšče šwēru do pišma fa nujje.“

To pišmo, hdyž hō jej hotowde data, položj wona fa pšič-čhodne čšajō wo wēščho šfowu. Šotom šejstaja je šwōjej šamšnej ruhu tym pšichiwujnym panam do drobna wobščēnny list a pšči-položj f njemu wōtřp wot woneho špiša, kotrēž bē šwōjim šudni-kam šejstajčj data.

A šchō tōn list čhysče? Wōn hebi žadašče, so durbja hō tej hrabinej-wudowje hnydom te lubja wrōščjč, kiz buču jej wšate f tej šelšajnej rēčžu, so je tōn wōpradžitj herbšj hyn mōrtow. Wōn je dje žjwy a šrowy, kaž to tale pšichibja wōstručja. Weli-a hō šafše wrōščenje bjeje wšdaje šapjery štanje, durbj wšcho wōbate a do šafčyča pomōžnje byč, šchōž jo hō šchōwneho štato. Želj pať hō wōšperacj čhysli, čhje wona na čšhšhelo thžerowa piščajč a wōtřpšmo tuteje pšichibj hōbu do lista dacj.

Tōn list bu do mjedžaneje tobolki tyštjny, na kotrēž napřjmo dachu. Šotom hej kralowa nabōdneho šemjana ja pšhka wubca, jemu tu tobolku pšchepoda a džeščje: „Šhōžom džena hō na konju do Čschowno našaj a tale pošytku ručje tym panam wobštaraj, ja kotrēžj je a kaž napřjmo praji. Wōšjownu wōtmōltu hej wot ničj žabaj a tak ručje hačj ju šmejščj, hō njelombōž wrōčj!“

Ja njechat ani wšdžejčj ani šhšcherečj, kať hu čšj wujōjo pšeli a šeli, hdyž hu tōn list a tu pšichibju čšitali byli. Ale šchō hebi čhysču? Woni kralowa škryštinu šlō šchitafu teje wudowj wšdčahu, hrozatj pšičečšjwo hebi. Pšiči tym jich šojanje šwē-damje šcherjeshče šōrje hačj šl. Čhysču hej pšchēd žhšym šwētom dacj hašbje a šhōštanju na šlōwu pšichjčj? Duž je štrādcom hebi

šradžičju: „Tať doščo hačj je hšchēče něšaf wo dobrym, hładajmj ručje, hej šchjju šterje a šēpe pšchēd šchibjensčnym postromkom šderžejč. Njēdamy f dobrym, durbim je štm.“

Tōn poščol hō bōrny f Čšēšteje wrōčej. Wōn šdobnu wō- mōltu hōbu pšichivje. Čšj šafšdny pšičečšjho, njech tež je šchj- pšenjom šubow, do jeho šwolichu, te šemjanščj dwocy wōštwujō dacj. Njēotre wumēnjnja jenož bēču, da šotryščj bē hšchēče něščto tam a šem pišarjaja trjeba. A tež to f mērnemu šōngu dōidže.

Šjednocnōžna hrabina hō nočajščje wječščjč; ale rad šabwšchj wšchitje te wuščerjijene šlōšče, čhysče tym šarowžam šhōštanje špšchēščjč. Kralowa da tešobla wšchē te šudnišče wēžy šhroma- džjčj a je f špomjēščju f tym šhōm šfhowanjym piškam do šwo- jeho tajneho šlōdu položjč.

Njēto ša tu Wōhu džatomnu macžej w šchwejdownšim kraju dljščjcho wōščajču njebē. Wona hō do šwōjēje domitjny šotowacj počka, njech tež čhysčdtej jej kralowa, runje kaž dobročšjtna Šor- štenšonowa wudowa lubjead pšči hebi wōbškowacj. Š horzym wutrobnytm džatom fa wšchitnu luboščj f njimaj roščhownowa. Šejnu domojhot pať hō f hinaščjtm wutrobobšibanjom šta, hač bē to hšchēče pšchēd štrōtkim na myšlach mēla. Wjenuwjzj štrōto prijedy hačj Šoršitenon šfhorj a jato bē wšdaje nadžije šbta, hebi pšchewōwa, hō wrōščjč. W tym šlōščjstrie, w šotrymž bē šebdy, w duščj šmuščena, f hojenju byta, čhysče šwōjēju njebōščjščejtu: lubeho mužja a lubeho šynfa hačj do šwjercje želijč.

To buščjščje šrudny domojpučj byt: wona jeničšta šama f tym ššom. Njēto bē f Wōšej pomōžj šōžownje hinal. Najwšchēše šdže bē wējo tōn šabw nanašamj hyn. Wōn pať šamultulj f ma- čerju njebē. Wōn nočajščje teju jemu lubejju čšlowjēšow puščjščjč, kiz ščhōstaj jeho lubšajtu runje tať lubje a hwērō kaž wōpradžitaj šarščej. Duž proščyčje jeju džatomna macj, to čhysčj f njimaj šōbu čšahmēčj a hō wot njēje na čšaj šiwjēnja šafaracj dacj. Do teho wonaj raby šwoljščitaj. Tať bē to pētna wēšhela šyštla. Dožpiščjčj domijnu wobrašj jini Wōh tōn knjez mērne a šōžowne čšajō. Wšchjžy mēščju hō dobro, a dobro mēščjcho hō f nini tež tōn mudry a wot wšchego luda šhwaleny Wlati.

Wšchelake f bljška a f daloka.

— Nowy ščulšstj šafōn hō w šafštim ministertwje nalešnje wobbdžēluj, ale je tola dwēlowaže, hač budže hō hačj f našymje tať daloko džotowacj, jo budže hō šejmej pšchēdpoščjčj mōž. Je tež wēščje šēpe, jo hō wšchitno roščhlanjēje wopomina, jo njebychu hō pšči nowym šafōnju šašo hnydom njedōštakj pōšafate. Tež hō wrašča, hačj budže nowy gmejščj dawšowy šafōn hnydom wot pšchibōdneho šejma dōwuradžēntu.

— W Ššenje je hō pšchēd nowe wušbudjenje wopōšafato, so budnj pšchēd 16 lētami f wjazyčlnej šchōštatni bla wopacžnje pšichibj šabudjeni džšlacžerjo w podkōpščaj, Šchwēro a druj, wumimowacj. Wjenuwary Šchwēro bēšče w šwōjim čšaju wō- pōšlānz šwōjich šabwšēlacžerjow pšchēd thžerorom. Wōbzarowacj je, jo je tajše šamjenje pšichibanjym hō štačj mōšto. Ale hdyž njebychu šozialdemokratōjo tešdom tu nalešnojč do šwōjich šchjz- wanjow prijedy wušbuda wšaf a tať je šwōjimi našladami mōščnojč pšichibj pōbdrwaji, by šmano roščhlanjēje a roščud pšichibanjch wēščjščj byt. Žebny wot tešdom šabudjenyč je hšōm njēš tym munnjēl a njēje dōščafaj šwōje wumimowanje wot wopacžneho ša- budženja. Ššudnitšow je na wōpaf šabudženym tež šarunatje pšchēš šaf pšchjwōščkō.

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójdnj statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mčeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spał měrny
Čerstwoś da.

Nječ ty apěwał,
Swěrny dželał
Wšedne dny;
Znał pak sjawy,
Duži daty,
Wotpoća ty.

Z njebojes mana,
Nječ d khamn
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pada,
Wokřew ćol

F.

Ssersbke njedzelske lopjeno.

Wudawa ho bójdu hobotu w Semolerjez knižiciziskicjeńci w Wudychinje a je tam za sčtwórtćetnu wšchedpłatu 40 nr. dołtač.

Seragestina.

Jana 4, 5—15.

„D njebješte žórto, kak wostkewišnje mje! sčtójz tebe jeji žada, tón k sbójnošćeji dže. Hónj wopyta tebe, dža wobtara hebe, wón wyjšta a spěwa a wjehelje je, wšcha sendoba s wutroby na měsće dže.“ Tak w ščtělšću 289. přewowaj. Ščtjo to hižom njeby naščotil, hónj jemu Jezus počny hnadny a čimilenja we swojcej sbójnišćej kražnošćeji we hwojatceje hódžinje wšched jeho dušicu stupi? A tola trjedamj wšchedo jaho čkntuho napominanja, kajtež dženšćuši tešt nam wšchwoła: „Duž wšchistupćeje we wěrje k žórćelšću hem, to njebješte sbože da na wječnje wščem.“ Jezus to žórto žiwjenja.

1. Njeje žaneje woporniwšćeje lubošćeje, dužki teje, kotřoz je Jezus wopotašowal. Želucha wšchi Žatubowe študni pola Sčigara naberšćemj. Tuto měštno bě wšched šarobšćowne dopumjezča hwojezčene. Tu bě Abraham temu knjejeje wołtač natwaril; tu bě Žatub swoje štada pašć; tu bě Žosua tón lud šhromadžny a jemu to čkntne šćowo wšchwołač: Wubjezćeje hebi džemka, kotřemj čžecze hšćužć; ja pak a mój dom čžemj temu knjejeje hšćužć. Ale wšćitko, sčtójz bě tuto měštno hižom wšćabato, njebe ničo porojno temu, sčtójz ho něšto šta. Čžeršćabto špróznaj wučowariwow ho Žatubowej študni bliži. To je Jezus i Nazaretha, kotřoz je hwojimi wučobnikami do Galilejskeje čžejnje. Tućji do teho měšta wotewidu, to

bychu jedže nakupili, Jezus pak, wot wučowanja špróznj, ho na tu študnju hynje. Duž Semarišća žónšta wšćidnje, kotřoz čže wodu čžerpacž. Ka njej je wšćedž, so k nišćim a čkntym ludžom hšćuča. Tež to mójšćeje Jezus, kiž wšćitćich snajšće a derje wjedžšće, šćho w čžłowjetu běšće, drje pošćacž, so jeje dołatne žiwjenje njebe wjele hódne bylo. A tola wón se šazpitiwanjom na nju nješćada, ale čkntne rošćeržowanje s njej šapocžina, so by tu bšćadžaju dušicu na to jenne, šćtójz je nuse, potašak. Kašta nješćeršćiwja lubošć! Šćtjo je tón muž, kiž tam wšći študni hšćdi, mučnyj, hšćodny a lačnyj? Njeje to Wóži Šam, kiž je ho čžłowjet šćžinič, kiž wot nježnošćeje wola Wóžga w nješćeršćach w bójšćej kražnošćeji trnješćeje? Ale wón ho šam wupróšćni a wotročšćowj šćatlat na ho wja, wón w čkntudobje a hšćabošćeji wšched hšćwět hšćodžšće, dokež jeho horže žadanje po wummoženju čžłowšćich dušćow napjelni, kotřoz běchu we hwojich hšćedach wječnemu šćazenju šapadnjene. Tešćobla wón we wobčžeršćowadž hwojejo žiwjenja ženje njeje na hebe myšćil, ale je špróznosč a wojšćež, hšćod a lačnosčž šabyl, hšćž wšćeršćeje, šćabšćidjenju dušicu se šćazenja wutoronjeje. Tuta lubošć, kotřoz to hwoje nješćyta, ale to, šćtójz je teho drubeho, je tež na tebe šćpominata. Jezuskeje čže ho tež po twowej dušicu pičž. Tu šćam tešćžšćitwočž a hšćilnošć, tu šćam šćeršćilnošćež a čžeršćež, s kotřozž s tamnej žónšćeje wobšćadnje, je wón tež tebi hižom wopotašak. Duž wušćow hebi tola jeho sa hwojejo hšćejša a wobžerja; lěpšćeje nišćy nješćamatašć!

2. Njeje pač tež žaneho krafnisidhego dara, dvyži teho, kotruž wón nam psjinnješe. Na tutón dar Jezus tamnu žónfhu ledžónu sejni, hdyž t njej džešče: „Sdy by ty wjeđjala tón dar Woži a sčtót tón je, kiž t tebi praji: Doj ho mi napieč, dha by ty jeho prošyla, a wón by tebi dač žiwu wodu.“ A jako ta žónfha hlabuču myšl tutych škowow nješrowi, Jezus jej wotmowli: „Wěđdy, kiž ty wodu piješ, temu dže šo jako pieč; sčtótž waf ho teje wody napije, kotruž ja jemu dam, temu ho wěčnje pieč nješedže, ale ta woda, kotruž budu ja jemu dač, budže wo mni šudnja teje wody, kotruž ho wo wěčnjego žiwjenja žórki.“ Wo tym, so je Jezus tute šlowa rečal, hu lěstati sašče. Wjele je šo na hwečeje w dhu ešahow psjeměni. Ale tón čelny člowjel, kiž psches jebate lóšhty ho štaji, so tón šamžny wostal, a to žebdenje člowbjeje wutrobu wo wěrnym šowu, wo wěčnym žiwjenju je dženša hjščeje runje tač bylne, kač psched dwajtyšaz lětami. Žato jeliš po jymnej wodže jadši, tač dže šo našdeji duški pieč wo Woju, po tym žiwym Woju. Kač troščne je nam tu tola Jezusowe šlubjenje, so dže nam wodu žiwjenja dač, kotruž lačnawož na wěčnje špota-ja! Kaž ja šiwje čelne žiwjenje, durbim-li ho šdžerče, šhšeba a woby potrebamy, tač našč šnutšowny člowjel šhšeb žiwjenja a wodu žiwjenja potreba, a njenamaka-li jeju, durbt šawutlič. Tutu wodu žiwjenja, kotruž našču wutku wutrobu s noweji wogu napjelnuje a wěčžo ducha rosjašnjuje, tu na hwečeje pobarmo pytamy. Tón nam jenož pohuščohy šhšeliš šenšički šwječeljenow a ros-šdščehow postičuje, kotruž naššubičke žadanje duške nješpotaja; tón naš jenož na wumješke džeša wjedženstwow a pschepjotowanja wědomnowščow pošajuje, kotruž nad-šewowanemu šwědomuju žaneho mēra dač njemōža. Ščtōž šo pač t temu Šbōžnitel wotročzi, w šotrymž je šo tón wutki Wšh šjewi, tón šimē naššonice, kač s šhry-šuhoweho šlowa a ducha, s jeho krdē a šacramenta šwjata reša žiwjenja šo do wutrobow wulwa a nad-šewowanym mēr, šhšabym mōž, šhšadžajym šwětko, šrudnym troščōt a, kiž žaneje nadžije nimaju, nadžiju wěčnjego žiwjenja podama. „O žórko žiwjenja! kiž šwětkošč ty maš, sčtōž trebn je, šwōjimo t s lubošču dašč. Ty žórko šy šrašne, tež čjite a jabiš, kiž s nješebš ho žórki do wutrobow tyš, kiž ja tobu šhōžba, šo šladaju štyč.“

3. Čzim wjazy tajšeho duchowneho wošhčewjenja wot nježe doštanem, čzim jošniščo tež šwōju pschšludny-šnosč pošnajemy, ja Šbōžnitom šlěđič, a čzim bóle t pschšewěčdenju došdžemy: Njeje žaneho rješidhego pschšlaba, dvyži teho, kotruž nam Jezus pošajuje. Ščtōž šebi člowjeta ja pschšlad a wopškow wuštwoli, po kotrymž dže čjiniš, ma pschžeo na to pschšhotowanu byč, so budže wo šwōjej nadžiji šhebany. Tež najlěpsši maja šwōje šlabošče a nješdowjanošče. Ale Jezus njeje žaneho hreča čjiniš, tež šo njeje žane jebanje w jeho reše namakalo. Ščtōž wērne je, ičtōž čščne, prawe, pōžezitve, lubošne, šhwaladne je, wičšitno to mōžemy wot njeho a s jeho pschšlaba nawutnyč. Tu wón nam pač wōšhebe pošajuje, tač mamy tež my t nišim šo ponizeč, šhšubjenyš ptyač, njerosšownyč t pošnacju wērnošče wōđžič a kōždu šladnoč wučič, duške je šaženja wumōž. Ty by to wēšče šhōjom tež čjinič mōž, ale ty ty s škainom rješitny: Ššaym dha ja šwōjeho bratra wōđčatč? tam še čji tajke džešo wōšidne, šhito ty je šazpmanjom w dušhotwnej hōrbōšči na teho dele šladošče, kotremuž ty by durbjaj

šratfku rifu postičeč, so by jemu s jeho pada šašo wopumšal. Tač prawy wučšobniš Jezusowy nječini. Žemu štajne krafnju pschšlad šwōjeho šnjeja psched wōčšomaj šteji, kotruž pschi wičšičkiš hōrtičkiš naššonjenyč a čštrp-šnjač njeje wuštal, šhšubjene člowšte džečzi ptyač a je štaženja wumōž.

Ničtō njeje tač lubošč wopofajowal, kač Jezus; ničtō njemōže pschšlad darow dawawč, dvyži wón; nišče krafnisidhego pschšlaba njenamafamy, dvyži jeho. Duž šahōr šo našča wutroba we wēje a lubošči t njemu, a našč rōt s radošču wušaj: Šola tebe je to žime žórko!
Šamjen.
M. w Hr.

A.

Črjebaj šwētn Wože šlowo!

Šōj a čštrpaj s Wožoh' šlowa škrašne daru pschžeo s nowa:
„Ša wōščē hrečš wōšowanje.
We wšchēš bitwach došwmanje.
Tu mašch šwētko w čšmžnyš šhwalčy.
Wšaršitwo tež w hōrtičkiš člowladž;
Na puč šwētnoh' pschšewōšerja.
We wšchēš nušy wōšhčewjerja.“
Tač je šōra šwōjateho
Šiwē' woby napij šo!

B.

Šlalletujah bjes kōnza!

Šlalletujah! — hdyž mie luby pschšelč šhwali;
Šlalletujah! — tež hdyž njepščečel mie šwari.
Šlalletujah! — w nožach šhšitnyšch,
Šlalletujah! — w šhwiltach radoštnyšch,
Šlalletujah! — njčch mie wšchēla nija tyšči.
Šlalletujah! — hdyž šoh' pomoz ho mi bitš!
Šlalletujah! — njčch wšchō pschžeo šje, kač Jezus dže.
Šlalletujah! — tač džu špewāč do wšchē' šbōžnowšče.

Sutij Wšōšf.

Šhōrtach je rješidho.

Wšched někotrym čšahom bēške šlara pōbožna žona živa, kotruž durbjēšče šhōrčēje bla we toju ležče. Šhšelčššjanšta žona, ju woppytowaza, tu šhōru pschžeo wjēkelu namaka. Šejna woppytowata pač mēšēšče bohātu towaršički, kotruž šēšče pschžeo šudna, bač runje šēšče wēteraja; duž šebi wōna mpschšelč, so budže ja nju berje, hdyž tu wjēkelu šhōru šejnaje; teho bla ju jun-ščēž šhōu wja. Ta šhōra byšlēšče hōrtach pob ščhōu w malej šhōwōž. Žato ščhēje jēdn šhōb šhōb, dha bohata žona šhšuju šhōhajō šawōta: „Kač čšimne a mafane tu je!“ — „Dale hōrtach šhōčēš lēpše?“ „Towōšička wotmowli. Wōnej ščhēje šhōb wuške dōščōj, ale tam tež lēpje njēb. Duž bohata žona šašo šhōwōž, ale šejna towōšička praji: „Dale hōrtach je lēpše.“ Wo šhōj šhōbahōš bēšče pschšče šhšubjenič a wōšpjet ho ta jena wōščēžow-šawšče a ta druha wotmowli: „Dale hōrtach je lēpše.“ Ščōwčnjeje do te šiwēčzi šawšhōšēje. Tam pač bēšče wšchō čjite, ščēšēje rōže štešach pschi wōšne, lubošne ptyačš tar šhšewāču. A we tožu ležēšče ta šhōra s wjēščōm, šo šhšēšōtōtam wōšičžom. Ta bohata žona t njeji rješny: „To durbt wōna čšēžō byč, tu ležēč.“ Šhōra ho šhšēšēšče a wotmowli: „Šhōrtach je rješidho.“

A tač tež je. Šhōž šo nam šhšubjenje dže, pomyšim šebi tehōbla na to, so je hōrtach lēpje.

peclnju w tjecej hodźinje klapa něchtó pola mje wo durje. Za won pohlabam. Přihede mně sleji Žan Křóřtí. Za jeho lubje wítam. Wón šjo famolwja a praji: „Njedźiwajće, jeli mól, čyžyč Waš ras wopytač a Waš próbnyč, hač mji njechał jenu nóz holpřodowac. Zola jeli šjo nječini, nječam Waš wočběžowac, dha dale du.“ Za praju: Na žane wašńine; ja hym Waš hižom wjele tróž próbnič, so blyščje mje ras wopytał; Wšy hiščyče ženie přichyčli nječje; Wšy wolianječe bjenža pola mje. Zola jene dyržbu Wam prajje: ja mam w Gyšy hiščyče jenu hodźinu damac a dyržbu Waš na šwili wopyučyčyč; wofoło wošmich přichidnu šašo dom. Seže Wšy s tym špofojom? „Lubje rad!“ Za domjednu jeho něk horje do štwy a hdyž hym we hwojnim powoňanju hotowy, namacju jemu šhoje. Wła to šjo k přewjězičyč štwotuju a praju: Za dyržbu něk hič; tu macje mój pjel; čijněče hebi „šhomody“; tu šu šchtyřchowacžka a šwěčžka, šohwěčje hebi, hdyž budže čzma; tu je drzewo, teče a přichyčlady; tu je moja šihowanja; čijněče jato blyščje domahyli. Na šašomůženje! — Žako wofoło wošmich domjy přichidnyč, hečžeče Křóřtí w mojim kožnyče přeli blyžje ja šhacelimi w šobymnej štwje; šatepł nječ, ale šwěčžka bž hebi šajwěčžil. Žón kamj wječor šo došo rostěčžowaloj nječ šmo; ale šmój šo bórňj k měru podatoj.

Na druhi džen rano, hdyž bčchmoj šhoje wupřij, prašaječe šo Křóřtí najprjebu, hač čhu šnawo te mjiš hič, a jato jemu wotmolwioch, to bjenža njepródu, šapocža wón hnydom wo něčim pábagošifim rěčječ, na čžž pał jemu wjele napřechčžiwěč nje-móžach; w tutym nastupanju bž wón dale hač ja, to ja wješčach, Za šo potom hnyžedł k pianofortej a jemu něšto přehodnochowach, Wón šhwili přichyčkowach, bčryč pał mje přječ seže, prajaju: „Chymoj šo hiščyče šhwili rostowac.“ Šowanjne bž wibžče, šo žaba rostpróšenje abo ponučenje. Wón rjety te mi:

„Wšy seže přichirošpnyit a seže šo hižom blěščy čžž s přichirošpnyitwom nalladowali, prajče mi: Ščto wučži přichirošpnyitwo wo nješmjetnoščy čšlowkeje buče?“

„Njes Křóřtšo, wotmolwioch ja, „ja čječju Wašče dawčjenje, šotrž w tutym nastupanju te mi macje, a tola ša šo mi, jako by šo Wašče prašenje runoše temu, jato čžžli šo Wšy šnawo šchmžja praščeč, kał šo šchtyřmy abo šhojeowne mnyčžki čžinja. Wón Wam wotmolwi: To ja njewém; prašaječe šo tyč, hič tute wězy čžinja. čži wjedža Wam to šepje rostpowjedac.“

Křóřtí. To šo mi džitone wotmolwjenje byč ša. Wšy mēniče wo tajim, kaž šo ša, šo dyržbu šo s tutym prašenjom na něšajšeho duchowneho wobrocžječ.

Ja. Šoj, tał ja mēnju.

Křóřtí. Za pał čžyč to runje wot Wam šly hiščyč.

Ja. Wašče prašenje nastupa po prawym wěru. Přichirošpnyitwo pał je wědomošč a nima po tajim ničž čžinč s wěru. Přichirošpnyit nješmē wěru mēščyč do šwiožič přehyřytowanjow abo prašenjom, to šylo mozowanie zlyšč prawow. Na tute wašńine nima šašo theologa prawu, přichirošpnyitnej přjóbprjáč, šcho ma wučžječ abo přáčž a šcho niž.

Křóřtí. Wšy čžyče mi po tajim šwoje wotmolwjenje na moje prašenje šapowjedžič a njedáže mi Wašče nahladu w tutym nastupanju ščžič.

Ja. Za čžu Wam wšho prajječ, šchtož wēm a šchtož Wšy po prawym tež wjedžč mēžče, hdyž na přichirodo ledžwječe. Wšy pał nješmēč, hdyž Waš nješpofuju, potom hnydom prajječ, šo do žaneje nješmjetnoščje njewěrju. Šwonšna přichiroba nima žane přichyčlady, š šotržž by šo nješmjetnoščj dircetnje dopořaščž.

hobžita, přchtož šchtož my ša tajše wudawamy, šu jeno rjane prajbida; wone tež něšto dopořaščju, ale niž to, šchtož dyržba.

Křóřtí. Šsym wěčnyj, Wašče roželajenje blyščyč.

Ja. Wšy šo najprjebu prašomj: ščto je nješmjetnošč? Nješmjetnošč je žiwjenje po šmjerčži. Ša přchěšnamja nješmjetnoščje ptača wošebje sečšewowaje přchylady; wotžčenje přchirodu po šymje, přchěčžne šowno a přchěmenjenje hnyžanz do mjetla. Šo šymnej šymje nalešo wšcho šašo wožiwja; šemja křyje šo še šelenej drahtu; je šeminešo šlina wubiwaju žane šwěti; šchomj; š šotržž je nalymu šičže wotpadole, šo šašo šewoj; ptačži, hič šu naš nalymu wopuščyčite a do čšopřichyč krajow šačžahnyte, wročžuju šo šašo k nam, a w šěbač, šaše to wjebele špěwanje! W w hatach, kažje to rječtanje! W macži a mušči a mjetkli, žyč powěre je s nimi napjeljenty a žyč šwjetčž šemje je s nimi pofryty. Njeje to nowe žiwjenje? Njeje to žane přchěšnamjo žiwjenja po šmjerčži? Ně, praji šymny přchirošpnyit; žiwjenje je, tež móžny je bžšela prajječ, nowe žiwjenje, niž pał žiwjenje po šmjerčži. Šchtož je šemje wubowa abo na šchomadž wuroščžje, je nowa mlodžina je štareje rostliny abo žyle nowa rostlina je šymješčka. Štara rostlina šašo wubowa, dočelž na hiščyče žiwjenje w hebi, a je šornješčka wuroščžuje nowa rostlina, dočelž je šhmane, šhchowaju puščyčje. Wotemžeta abo žyle mowra rostlina wjazy njewubowa, runje kaž tež wuššhjena šašoja žane šičže wjazy njenašobžnje a wotemžete abo k muezžy rošmleče šymješčko žanu nowu rostlinu nješpobži. Šeno žiwjenje plodži žiwjenje; žiwjenje wostanje, je wěčnje, je nješšowčžne, domž přichiroba žywa a móžna wostanje. Šchtož je žyle mowre, wjazy njewožni. W šymje njeje přichiroba mowra; jeje nješšowčžanje je jeno španje. Malčšowna a rěčšowna čšopota njewožni mowru přichirodu, ale wubudži žynu přichirodu še španja. Přichiroba wotžučži. Žał wotžučži žyw čšlowjel še španja. Čžžyli něšto prajječ: škaž žyw čšlowjel še španja wotžučži a kaž žywa přichiroba po šymšim španju k nowemu žiwjenju wotžučži, tał tež mowry čšlowjel po šmjerčnym španju abo po šmjerčži šašo wožni a wotžučži, dha by to jeno přchirwanje bžlo bje-wšchego dopořašanja, a šašucenje by tež teho dha wopale byče, dočelž my tudy na mowweho přchěnenjemy, šchtož šo jeno wo žiwym prajječ hodži.

(Přichobdnje dle.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Ša pomozneho duchowneho me Wjelečžinje bu šnjes kandidat Njenč šapofašany a došta duchownu šmjerčšinu. Wón je k pomozy šwiočeho nana, hič je šhorowaty, poštanjny.

— Ša šararja pšči šchžinje žyrkwi w Dražžanach, na město naměšneho přejidenty šonšiforšwa D. Wibeluša, bu šnjes šaraj Šwěčž w Dražžanach wubowolent. Š tym šašojštwom je s dobom šuperintenditura za Dražžžony šwjašana.

Ša šwutšlowne mišionštwu

je šo w Wošáčžčanšej wošabže do rušow šnjesa šararja Wěčšala 10 hrinnowo barito.

„Bombaj Bób“ njeje jenož pola šnjesow duchownyč, ale tež we wšchěch přchědawarjnych „Šerb. Nowin“ na wšach a w Wudyššinje doščž. Na šchtwóřčž lěta plačži wón 40 np., jenotliwe čžišta šo ša 4 np. přchědawaju.

Sy-li spěwał,
Plnje džětal,
Strowja će
Swěbny statok
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubość ma;
Bóh pak swěrny
Přez spań měrnj
Čerastwość da.

Njeh ty spěwał,
Swěrny džětal
Wšědne dny;
Džoś pak spjował,
Duśl daty,
Wotpość ty.

Z njehjes mana,
Njeh ćl kimana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Ktš Bóh poda,
Wokrěw ćel
F.

Šserbske njedželske lopjeno.

Wobawa ho lóžu hobotu w Šsmolerjes knižicizjěcetni w Budyšinje a je tam ja schwěrtěcnu psychoplatu 40 np. dołtač.

Estomiji.

Jana 4, 19—30.

Kož džěnj tydjenja, tat tež džěnja teho knjeja pšchi Jakubowej studni nadebžěmju. Spodžiwne wězy tam Samaritka žónka i jeho rta štydhi, so na šwój karau jabudže a na tu ščtundu, w totrězj tam pšchěbnywošče. Duž pohłuchajmy tež my nutrnje na knjelowe šlowa, i totrězj šlonimy,

tat šo Jezus pšchi Jakubowej studni jako
Křyštuf šjewi.

Wón nam jow napschěcizwo štwaw

1. jako tón, kiz wšahitke našče hrěchi snoje a je nam wotkrywa;
2. jako tón, kiz šnaje prawe modlenje t Bóhu a jo nam šjewi;
3. jako tón, kiz wě, so je Wěšiaš a wěrn do šebje šbudži.

1. Knjeje, ja widžu, šo ty profeta šy, běšče žona te Křyštufkej rjetka. Wšchetož tón běšče jej runje jejne hrědi přjóbžerzał, běšče jej i někotrymi šlowami jejne žyle žiwjenje wopisal. Přecj mužow šy mela a totrěhož nětko mašch, njeje twój muž. Zajke šlowa běchu hańbu w nej wubudžiće, i došom pak tež šhubof šačšičež na nju čjinite. Š wotal wjedželše wón, kiz ju tola nje-šnajelše, wo jejnym žiwjenju a wo wězach, kiz wón, tón žubonit, wjedžecj njemóžeje? Duž hiwat njemóže, hač

jeho ša profetu džeržecj, kiz je i Bóžim Duchom wobdarjenu a do wutrowow hlada. — A čylyli mi to ša něšto šnadne džeržecj, šo wón našče žyle žiwjenje a našče hrěchi šnaje? Šchto bęchu cšlowješkoju husto ša to daki, hdy bęchu družich i jich šłimi pohilenjami a hrěchami lepje šnali! Wšchaf bijom džěro pšchě šaršichimaj husto to a tamne šamjelčja, ani wonoj šo wšchěho pšchi šwójim džěšču nje-šobšadataj. Šak mošt cšlowjež žušeho prawje šnacj? Šak šo šudnistwo wo to přožuje, wěrnolčj wuššěbježj, wjele šwědčow šo prašaja, a tola wěštawa wěrnolčj druždy w potajnym. Haj, my šami šo derje dołčj nješnjajemy, to dyršimaj husto dołčj šlonicj. A pišmo praji wo cšlowježu: šchto šrolemi, šak hušo wón šbudži, wučilčj mje wot potajnych šbudow. Wo Křyštufu praji ta žona: pščeje, wobščeje cšlowježa, kiz mi je powjěšil wšahitko, šchtož šym čjinita. A to pšchinijeke ju to mi mušt, hačj wón njeje Křyštuf. Wěšeje njeprawo? Žadny cšlowjež nam to pračej njemóže, my šami heči tež niž. Šow pak šteji jedyn pšchě nam, kiz nišle, žule nješnjatej žonje wšahitko praji, šchtož běšče čjinita, jej jo praji, dołčj to wě i mozy šamešo šwójeho Ducha. Njedyršjato to šichčeje džěnja kóžbeho šlowowacj, šo prašěčj, hačj Křyštuf njeje? Wšchaf to šichčeje džěnja kóždemu pšchě šwójce šlowo praji. Š čjim čščeje dha něšto pšchěbžěcizj, šo je biblija Wóje šlowo, wo roš wěrjožeho šchěščjžjana prašchadu. Tón wotmołwo: i jeho hrěchami! Ša potajnu jeho na to, šchtož biblija wo cšlowježu praji, a šo jeho prašcham: nješy tajki? Wa njeprawo? Wona wě tat cšlowštu

wutrobu wotkręć, tak jaśnie a jawnie hręchi teje hameje wopisbać, jo durbj tóždy sprawny wuśnacź, tajta je cšlowski wutroba, tajta je moja, tak njemóže nichto do najpotaj- nišich kucziłow teje hameje kmećizny. Nęchtóžtuli bebi wuśbił, tón hręch njejeju wobelchoł. Dba potaja jemu Bože słowo jeho sadźenje w swętle a wot jeneso boka, jo bebi wuśnacź natróžony durbj, teź ty bjez njeho njejeju. A tóždy, kiž chce předać tuteho słowa bęc, durbj i nim křećcijanam jich hręchi wotkręć, abo wón njeje žadny prawy křuzobnit teho hameho. Što pomha, hdy by pšcygo jeno čyzi rěčeć, štož by wutrobie lubi — to bebi hama prajci. Sabudženemu durbj bo pšcyde wišćem prajci, so je ho sabudžij, hewał dale wo wopaczym wuču křodji. Što pomha, hdy by wutrobu jeno čyzi trošćto- wač? Dbyj njebu předy i tutym słowom jeine hrěščne słaženje wotkręć, dba i zyla wo trošćt tuteho słowa njebu roždija. Kždby pał, kiž bebi wot njeho swoje hręchi prajci dawa, pojnaje: to je słowo teho, kiž je žalbowany i Duchom i wysołoseje bjes męry. Wišćal ho

2. w nim tam pški Zafubowej studni teź sjewi jako tón, kiž wě, tak mamy ho t Bóhu modlic. To tež žadny cšlowjeł njewě. Tamna žónsta ho Zesuba prawšesche: Hdy dyrbinmy dba ho t Bóhu modlic? Nadži wózojo hu ho na tutej hręchi t Bóhu modliłi, a wy prajice, so je w Jeru- salemje to město, hdyž ho salezi modlic. Što budje Zesub sej wotmolowić, kiž jako Žid pšcył njej steji? Kždby Žid budžiče wotmolowit: Jerusalem je swojej křowatizny je to město, hdyž ho salezi modlic. Sa sandženy čas teź Zesub to pšcydla. Samaritany jeno to ja sjewjenje Bože dźeržachu, štož beše jim Bóh pšcył Wójsača sjewit. Wišćito, štož beše Wóh po nim t swojemu lubej pšcył profetow rěcał, ja žane sjewjenje Bože nje dźeržachu. Dba praji jež Zesub: wy njewěšće, t cšomu ho modlicze, dolež wišćito pšcyłniše sjewjenja Bože sa- cšičnjecze. Štožnišće pšcyłnje wot Židow. Profetajo hu mizojo Wózi, pšcyłs nič je ho Wóh wobitajnje dale sjewit, hač ho napošleł pšcyłs Ssyna sjewić čje. Wby žaneho prawu nimacze, hdyž njehacze sjewjenja Bože pšcyłs pro- fetow pšcyłowinacź. Ale bórny pšcyłniše čas a je hižom něik pšcyłchoł, so ho modjenje t Bóhu wojoz njetrieba w Zionje stać. Ani čas ani město njeje to najwajniše pšcyłi tam, prawo modlerjo budja ho t temu Wózoju modlic w duchu a w prawbje. Tak hišće žadny Žid wo židow- skej křowatizny njeběše rěcał. Křyštij inaje Boha, duž tež wě, tak mamy ho t njemu modlic. Wóh je duch; wo nim njemóžemy prajci: jow je, abo tam, w Jeru- salemjim templu bydli, hewał nišće. Jato duch je wišćudjom, je nam wišćudjom blisťo. Duž dyrbinmy ho tež t njemu modlic, kaź je to ja njeho pšcyłtoine a dołtoine. Kaž swojeho ducha njemóžemy je jensim křebom nahćeczi, ale jeno i duchownej zyrobu, tak dyrbišćal ho tež t Bóhu, temu Duchu, modlic t swojim duchom. Težodla njeje zatafane, jo byčumy hišćeje na wěšćy męřtač, na wěste wašnje ho t njemu modliłi, kaź wišćal to tež dženka hišćeje cšinimy we swojich Wózič domach a křuzbach, ale nichto njebě prajic: na tym abo tamnym męřce, na to abo tamne wašnje dyrbiće ho t njemu modlic a mőžecze to jeno, hewał wašće modlenie žane prawe njeje. A tola, kaź wjele takjeho swontowneho wašnja namata ho tež hišćeje mjes křećcijanami, niž jeno w podjankej zyrťwi, kiž wući, jo je to wobelbita lašćuzba, hdyž kře- ćcijeno na wěste, tak mjenowane křowate města cšahaju a

tam ho modla, ale tež w našcej zyrťwi. Tež mjes nami hu tajny, kiž měnja, hdyž wšćitny na to hamo wašnje Wóhu njekřuzja, i lotrymž woni jemu křuzja, potom njebu žani wěni křećcijeno. A nęchtóžtuli měni, so je wišćito cšinił, hdyž jeno njebětu le mišji křodji a hoby na to wopšćucha, štož by tam sřewa a rěči. Što ho wu- troba pšcyłi tym cšini, hač jeho duch ho nutnje t Wóžemu Duchej wšćebuje, so je kaź pola Wójsača nęšto na nim widžec, jo je i Bóhom rěcał, ja tym ho njewrašča. A jažo druhy ho wo to njestara ja, hač we swojim žiwjenju wopofalaju, jo hu Bože słowo křyštijał, hač jich žiwjenje „ne“ praji t wšćemu, štož je Wóh w swojim słowie jemu pšcyłajal. Něka to, t njemu ho modlic we prawbje? reka to, Zesubowy wučobnit byč? Wón snaje prawe modlenie t Bóhu, kaź žadny cšlowjeł, jato tón, kiž we Wóžta křinje bežji a je jo nam sjewit a ho i tym jako Křyštijał wopofalal. To je pał tež cšinił

3. pšcyłs to, so pški Zafubowej studni nam na- pšcyčewo stupa jako tón, kiž wě, so je Wěšćal a wěru do beše sbudji. Njebudžiče wón žene wo bebi praji, to wón tón hamy je, jeho tež ženja je Wěšćal njebuchomy mohli dźeržec. Ale jato žona dźeče: ja wěm, so Wěšćal pšcyłniše, lotremuž rěcaju Křyštijał, tón budje nam to hame wišćito wšćipowěčac, dba je wotmolowit: ja hym tón, kiž i tobu rěču. Židom beše hawle tróito do swojeje křmjerce sřawnje sjewit, so je Wěšćal. Pšcyłto čzi kami cšahachu na šenteho Wěšćaha, kiž wušte šentle křalestwo šatoji, kaťež t Dawitowym cšahu męřachu. Njeczijnješe to, a to njemóžecze, dba budžijo jeho byndom sacšičnjeli a stěnowawali. A to njebudžiče ho stać. Ale tutej žonje nawšćewo, kiž toju nadžiju njeměječe, ale kaź beše prajila, w Wěšćahu wučerja a profetu dočafacze, jo wupraji: ja hym Wěšćal. — A wón jo niž jeno wupraji, ale ju tež t tutej wěrye domwječe. Wěru šbu- dźic, to njeje žadny cšlowiłi stult, to njemóže žadny cšlowjeł. Křiceje, wšćylłi nam tu wěru, tež jeho wučob- nizy prošča. A kaź w tutej žonje wěru sbudji! Naj- předy njebje ju pšcyłs swoje wofutne słowa ta daloto, jo jeho ja profetu dźerzi a stěncnje, hama we wutrobie pšcyłewdžena, druhim pšcyłowita: pšcyčje, woblečje cšlowjeła, kiž je mi powjebžil wišćito, štož hym cšinił, hač wón Křyštijał njeje. Tak daloto ja trótki čas blinoko padnjemu dušju domwječe. To njeběče žadny cšlowiłi stult, to žadny njebudžiče mošt. To tež dženka nichto njefamaje. Hdyž wěra tu je do Zesuba jako do Křyštijača — a wona je to hišćeje dźatowano Wóhu, hač runje wjele njewěry mjes nami křeci: — dba je hižom to wopofalmo so to: Zesub je Křyštijał. Wby dwelomarjo a njewěryaj wišćity: pšcyčje a woblečje jeneso, kiž tež wam wišćitim w swojim słowie praji, štož teje cšiniłi a štož cšiniłi dyrbiće, pšcyčje a woblečje, hač wón njeje Křyštijał, wašć Šbžnit. Namjen.

W. w H. W.

Próstwa křoreho.

(F. S. St.)

Děš: D Wójo lubomy —

Mój Wójo, pomhaj mi!

Tak čsu ja tebie prošće,

So by mje w škoroci!

Čhazk, křiceje, hnadnje nobječ.

Wišćal mam to křubjenje:

Wo, hdyž ja špćuchuju.

Tež večje bliznjih ho
Mi s tvoje pomozi.

Moj Božo, pomhaj mi!
Vses tebe njeamóžu
Však ničjo vot hamoh';
Na toho dha ho složu?
Ty wobročj te mni saš'
Ešw'e lube wobličejo,
A te mni pšichiwataj,
Na tebe ipušičjam ho.

Moj Božo, pomhaj mi
Nět' s mojej' wulkej' nufy;
Ač, večje njeubóžejš
Ty ho mi činičj zufy.
Všič, tat ja wujuju,
Duž kmil ho na mni ty
A pomhaj s toža mi,
O Božo lubojny!

Moj Božo, pomhaj mi!
Ešym klabu, wuhorjeny
A w hwojich bolóčjach
Tež žyle rostlemjenu.
Duž prošču: „Nět'uj mje,
Kž wjele čzejpěč mam!
Však wěm, so lěkar šy
Moj najlěpšji ty ham.

Moj Božo, pomhaj mi!
Daj, so ho dobdžuju,
A so tež pšezjo saš
T'w'u lubu rufu čuju.
Ejw' hwoju hnabu mi!
Duž horzo šduchuju:
Ač, knježe, njeomóž ho
Se hwoje pomozi.

Sa tajnu kmilnojč hžu
Eže dale šepje hwalicj,
Ešo tebi džalowacj,
Ešo wozhu wjazy šalicj
Wot twojich pšichajnjow.
Hžu wabičj kóždeho:
„O hwalče Boha nět',
Ton derje ležini wšjo.“

Surij Bróšt.

Psalm 91.

Mjes knihemi hujateho pišma hujšča kniha psalmow hovu
s najwadžniščin. Wona je wofebna pastwa sa člowjste dušče.
Všče nabožne wobtejnóče sa fačlawanja we hwojei wšelakóčji
wostawaju w psalmach wuras, a to s tajkei jednoróčju a wěno-
lešju, s tajkei wutrobnojču a hfabokofču, tajnu ju hemaš w žanyh
moblitwach a hšerlischach njenamafajš. Ščtož wutroba w člowjste,
to je kniha psalmow w biblji. A temu mamy pšichipomničj, so
ho psalmi sa wšče paby člowjsteho žiwjenja hódža, a so móže
hšekzijam jich wopšichječe jara derje na šebje hameho naložecj,
žopnowanje tajšeho pšichipwanja hujatich psalmow je hižom něko-
tra wěražja dušča najšonka. Wofebje pomničeža hódny je wšim,
kotrjž měšješe 91. psalm na rufšeho hščžora Alegandra I. Wječor
pšeh hwojim wotšědom s Petersburga w lěče 1812 poda jemu

hrabina Tolstowa jene pišmo, kotrjž wón w myšli, so je to ně-
kajša prošwa, do dyšata tyknj. Haste we hwojim prěnim nóznyh
wobydlerju je sašo s njeho wučabny a w nim s hwojemu spó-
džiwanju 91. psalm namafa. Wón jón s radofču pšechčita; bójše
wopšichječe teho hameho směrowa jeho njeměrneho dušča, a jeho
wutroba jemu s čjcha rjetny: „O to byču tele šlowa na mije
šložene byle!“ — Tola nětaje šadžewanje da jemu na to šo
šapomničj. Kšěto dohjo po tym jemu w Moskwe raš hujšš
Ezypwého pšehožka hujateho pišma s bída padny a ho pšči
padnjenu wotwri. Wón jón ščěny a sa wotwrijenej štronu
pohladawšji tón hamy psalm namafa, kotrjž bē jeho něhdy tak
pohylit. Tu spóna wón hčóš, kž jeho wofaše, a rjetny teho
dla: „Tu hym, knježe, rěčj s hwojemu wotročje!“ Wón čita-
še, nakažj čjtane šlowa na ho a namafa, so ho kóžde šlowo
sa njeho hódži. Háč do hwojejo pohlednjeho wudychnjena wo-
ščeše wón wot teje hameje hódžiny hem špomnjenu psalm pšči
šebi, nadutny jón s hlowy a špěwaješ, wofaše ho stajnje
s hwojei moblitwje. — Ešwěta pruda jemu do dušče padže, wón
šapocza nowe žiwjenje, čjtajše wot teho čjaha nješčestlawajzy
w Božim pišmje, špónawaješ hwoju kšabofč, wofaše ho stajnje
s Bohu a šhoni nješestlu pomož. Wopšichječe tamneho, jemu po-
dateho pišma, kotrjž ho wón nišom dóknyčj njeda, namafachu
haste po jeho šmjerčji, a bu to hamo šobu do jeho šaččja
požožene. R.

Jan Khróšt.

Wětny a šajimawy podaw, pšeh nimale 40 lětami wot
M. Moskwa, w hwojim čjahu wučerja w Dječjčinije a šumjentehjo
pšchirobopšytnika, šianwofčji pšchepodaty.

(Wotročawanje.)

Wěpše pšchěbnamjo šba ho pšchěčnje sornu byčj. Wd hmy
hušo hšchěli prajicj: Neli pšchěčnje sornu do semje nješchěčnje
a nješerje, njemóže wono horjelitnyčj a ho s krašniščeji draštu
wobžewacj; runje tak durbj člowjste ččžo do semje pohrebane
byčj, prjedy hác móže l nowemu žiwjenju wotzručjčj a krašnišo
horjelitnyčj. Pšchěčnje sornu je po tajkm krašne pšchěbnamjo
najšeho žiwjenja po šmjerčji.

Khróšt. Njeje dha temu tak?

Ja. Derje, ščtož to wěrt, šohož tuta wěta wobšobuje a
pohšchuje. Wd ju nješamy pobrywacj.

Khróšt. Njeje dha wona w pšchirobže wobtwjeržena a sa-
ložena?

Ja. Nē, w pšchirobže nij.

Khróšt. Dha ho šba, so je wěrnó, ščtož ho pšchirobopšy-
šim wumjetuje, so wono wěru pobrywa.

Ja. To moško jeno teby wěrnó byčj, hbyž hwoje mješ pšch-
tročja a wěru nutš mēšča, kž nutš nješludža. Wostanje pšch-
rodopšytnik jeno w hwojim wotřešju, dha je pšchirobopšyt w najš-
panju wěry indifferenty. Wšyžli pšchirobopšytnik wučjčj: nje-
šmjeretnojč žana njeje, dolež ho s pšchirody wopofašacj njehódži,
dha by wón wěru pobrywač, by pat tež wopaf šaščižit. To
pat pšchirobopšytnik njecžini, dolež l temu ani prawo ani pšch-
čjini nima.

Khróšt. Ščto dha pšchěčnje sornu wučji?

Ja. So pšchěčnje sornu, kotrjž wubina, morwe njeje, ale je
žiwje, njeterjebam derje haste prjedy špomničj. Pšchěčnje sornu je
jeno džel žyšeho, móže pat žyru rostlinu (pšchěčnje sornu) wuplo-
džicj. Wěrnó derje je, so ta w upložena rostlina hinošči napohšab
hacj sornu, njeje pat tola tež ničjo družje hacj pšchěčja, kotrjž šašo
to pložbi, s čjohóž je wupložena, pšchěčnje sornu, kž maja w šebi
tu hamu mōž a to hamo žiwjenje, kaž jich prjedomizny. Pšchěčnje
sornu šemrčje, hbyž je nowu rostlinu wupložite. Se šwóbi nadaw

dopjelniše, semreže, woſtanie paſ žiwe we hwojich potomnicach, a to je jeho njeſmjertnoſeč. Ruſije taſ ma ſo i člowjeckoj. Ze hwoj, ja čhu prajieč, ſeniſki nadawo! dopjelnič a džečji plobdič, semreže, woſtanie paſ žiwy we hwojich potomnicach, a to je njeſmjertnoſeč člowječa, kotraž ho i pſchirody dopoſtaſeč božji, nije paſ ta njeſmjertnoſeč, kotraž theologia wučji. Ženotſtwž semreže, ale ród budže ſóžeſtawu.

Mjeſ tym bė ſo potodno pſchibližiko a mój powobjedowadmoj. Wo woſbežje ja taſ lapožeč: *Wly mamy nětk hiſheče rėčječ twó huſbanja a mjetlja.* Zmate je, ſo ho huſbanja poſbhižo do mjetla pſchewobroćji; pſchewobroćjenje ſtanie ſo w dubyž, kotraž je hebi huſbanja ſama wutworita. Huſbanja a mjetl je to ſamo byče, huſbanja je niſkič, mjetl wyſchič! ſhobžeſt jeho roſtwiča; bale ſo wſečto wojazy njeſchēmjenja. Mjetl ſnježe jeſta, ſ kotryčž ſašo huſbanju teže ſameje družinj naſtanu. Huſbanja, jačo njeoblonjanj mjetl, jeſta njejenje a ho njezapobdžije. Tež tudy płačji, ſchtož ſimj hižoſm ſpomnili: jeno žiwjenje plobdič žiwjenje a po ſmjerczi žane žiwjenje. Ženo žitwa huſbanja móže ſo do dubki pſchēmieniča a jeno ſe žiwjeje dubki móže mjetl wuſtadžeč. *Wotowa* au morjena huſbanja ſo njeſchēmjenja, a ſ morjenjeje dubki žabny žiwy mjetl nje wuſtadža, a to je derje. *Wotowa* by ſo brojnie woſlabowata, byčuči i jej huſbanju, kiž je prjebu i ſtatu wuſtadža a bje-wſheje ſmilnoſeče ſamordowata, jašo wožiwite a na druhiſm kónžu do ſtatu čaſtije a i nowa počađe žnac. *Wola* člowječa žane taſte pſchēmjenje w jeho žiwjenju njeſtanje. Huſbanja a mjetl njeopofažetej ani njeſmjertnoſeč, ani pſchēmjenjeje do wyſchiſheho byčja po ſmjerczi, ale jeno pſchēmjenjeje ja žiwjenje.

Šróſt. *Dha* ho ſa, ſo i njeſmjertnoſeču i žyla ničjo nijeje.

Ša. To ja prajil njeſjim a njebudu. Ša bym jeno roſeſtajaſ, ſo ho njeſmjertnoſeč i pſchirody dopoſtaſeč njebožji. ani njeſmjertnoſeč čječa, ani njeſmjertnoſeč duſhe; wſchetož i buſchami a buſchami nima pſchirodopjupnič ničjo činičje a njebožje i nmi ničjo lapožeč. *Pſchirodopjupnič* ſtoje jeno tu njeſmjertnoſeč, ſo žiwjenje pſchēdadža i jeneho byčja do druheho, ale teho ſameho rodu, a ſo wſcho, ſchtož je ſtworjenje. *ſduž* tež laižbe, w pſchirodwe woſtanie a jeno ſwoju twórbu pſchēmienič; maćjiſna je wėčzna, ale pſchēmienitwa; žiwjenje paſ je tež wėčzne, bynjenje tež niž w tym ſamym byčju. Njeſmjertnoſeč duſhe na polu pſchirodopjupnič njeadenižemo; my paſ teho dla njeſmēmty ſnydom prajieč, ſo žana njeſmjertnoſeč duſhe nijeje. Njebinžl, rėta roſeče na poſtač; a bym jene žyle polo pſchēpytač a žabny rjebinžl na nim nabeſchōl; ſmēm ja nětk teho dla prajieč, ſo žabny rjebinžl nijeje? *Šchtož* na jenym polu njeadenižemo, to nadenižemo ſnano na druhiſm. Žene taſte polo hu te tnihi, i kotryčž hiſhečan ſwoju wėtnoſeč čječa, a ja *Wah* dale na teſame ſežbōlweho činičje njertjebam, dolež *Wly* je runje taſ derje ſnajčež taž ja, a wėče, ſchto wone w naſtanju njeſmjertnoſeče člowiečje duſhe wučja. Žene druhe polo je duſhe wėča, a na tutym polu ſeže *Wly* hiſheče ſnacziſki byſli ja, a *Wly* wėče, ſo to, ſchtož je njeboh Dweſelč w naſtanju njeſmjertnoſeče i duſchewėdy wučzič, žyle pſheſe jene bėſhe i tym ſkwom: *Čječo* móža moričž, buſchu i jeje mozami paſ niž. *W* bynjenjež tež žana njeſmjertnoſeč njeboh, taž paſ je, my ju tola durbim wėčrieč a wučzič a ho po tutej wėrie ſabzerzeč. *To* žana naſcha wažnoſeč, ſo ho ſačjuwamy jaſo wyſchiſhe byčja džiſi ſwėriata ſu; bjeſ tuteje wėry by ſo člowieč byſto ſwėrečju tnač a by čaſto hiſheče bōričji byſ, byſli žane bžiwje wſchaze ſwėry.

Wój hmoj ſo potom hiſheče roſtwėčowalój wo ſmjerczi, taž tež wo ſmjerczi tuch, kiž hebi ſami žiwjenje woſmu, pſchi činič *Škrōſt* tež na Žudaſeča ſpōzi a wytaſhe teho ſameho juſtowanje ſaſtadowač, ſo to poſtafawſchi, ſo je tōžbemu jeho doit wot-

ſudženy a ſo ſwjate piſmo jeho jeno „ſhubjene džečo“ mjenuje, i čimž paſ ja i nim pſheſe jene ſo wuprajieč njemožjad. *W* naſtanju tuch, kiž hebi ſami žiwjenje woſmu, ſo wón něbže taſte wurajui:

Rėta, ſo hebi člowieč žiwjenje wiač njeſmē, to bla, dolež hebi žiwjenje bač nijeje. *Wly* hebi po taſim težu tuch hučadž njeſmēm, dolež hebi brodu dal njeſjimu. *K* druhemu: *Šo* proji: žiwjenje je dar, kiž ſimj wot *Woha* doſtali. *Šchtož* wot něho doſtanjem, to je potom naſche, je naſche woſbheđenſtowo. *Šchtož* paſ woſbheđenſtowo, i tym móžemy činičje, ſchtož čjemy. *Šchtož* mi žiwjenje da jaſo dar, tón ſčini mje i tym ja ſnjeja nad žiwjenjom. *A* ja móžu, dolež je žiwjenje moje, i nim činičje, ſchtož čju. *W* hbožž hebi žiwjenje woſmu, ſchto čyžl hebi brodu napſchecziwo temu mēž?

Ša. *R* prēmjenje: *Šchtož* hebi brodu roſeč da a byrnjež ju hačž na ſemju dele wſjajo mēč, taſ to by ju ſaſtanjewač, tón i tym žabny brėč njeowobėdže. Tež njemože napſchecziwo temu ničto ničjo mēč, ſhiba — ſnabž jeho žona. *Dolež* paſ je nam taſ doſha broda woſbheženja, teho dla jeno brodu trawamy a i tym tež žabny brėč njeowobėdžemy; pſchetož broda pſhego ſašo roſeče. *Šchto* da, je w mjeſ brodu a žiwjenjom taſki wuſli roſbēl; broda ſašo w roſeče, hbožž ſimj hebi ju wſali, žiwjenje paſ, hbožž ſimj hebi je wſali, wajazy njewuroſeče. *Teho* dla nima rėtač: *Člowieč* njeſmē hebi žiwjenje wiač, dolež hebi žane žiwjenje bač nijeje, ale: *Člowieč* njeſmē hebi žiwjenje wiač, dolež hebi žane druhe žiwjenje bač njemože. *K* druhemu: *Wly* prajieče ſo móžemy je žiwjenjom činičje, ſchtož čjemy, dolež je žiwjenje dar, kiž ſimj doſtali, a žiwjenje je nětk naſche woſbheđenſtowo. *Ša* dowolam hebi *Wam* jene pſchirucanije prajieč. *ſduž* by nan ſwojemu ſynej ſtačju niſhu i božemu džečju darit a ſim čyžl niſhu wo ſemju čyſtweč a po njei teptač; ſchto by nan i tym prajil? *Wón* by ſyna wſal a jeho hroſnje wuſchōwitač, a to ſ pravom. *A* tola móžemy hebi ſašo druſtu niſhu kupieč, hbožž ſimj prēmju wotroſtal a ſaſtaciſli. *Šemj* paſ prēmije žiwjenje wotroſtal a ſaſtaciſli, njemožemy hebi žane druhe ſeniſke žiwjenje kupieč. *Móžemy* wėrieč, ſo budže dawaczeč bjeſčōlwinije pſchibadowač, hbožž nědčto jeho dar ſ nohomaj tepe a hebi žiwjenje woſnje? *A* runje to, ſba ho mi, je naiſpėſje wo-poſtaſto, ſo njeſmjertnoſeč duſhe byčž durbī, dolež by ho hewat *Woh* jaſo jara njemožny wopofatač, moſt-ſli ſhōſtanja-hōdny člowieč na to waldžnje *Wožemu* ſhōſtanju wuſčētnječ, ſo hebi ſam žiwjenje woſnje.

(*Wſchichodnje ſtōnčjenje.*)

Wſchelake i bliſka a ſ Daloka.

— *Wólba* ſnjeja pſchēlupa *Barta* i *Wreſynki* do ſaſtkeho ſejma ma dobre woſtaby. *ſdžež* wón jo jaſo ſandibata pſchēſtaja, ſo jemu ja jeho wułaženje pſchibſchowanije doſtawa. *Njeje* tež hač doſal ſchſchec, ſo by ho jemu napſchecziwoj kandidata poſtaſit.

— *Hiſheče* juſtrečje dopominamy na pſchibſchowaniju (pripo-randu) ſa ſeminar we *Wojerečach*, hbožž móža hečbižy ſtaričji ſwojich ſynow i mačō pjeničnyimi woporanti ſa wučeſerjom wu-wučječ bač. *Wſchōnoſeč* dawo mōbježam pjeničny wopjeteru a tež bydenja ſu tuſiſhe hačž w druhič mētač.

— *Šnjeſ* ſarac *Rėčel* w *Dražbžanach*, kotraž je ſa fararja pſchi *ſchſhēnje* žyrſtu wuſwolil, je nětko tež wobſtucenje jaſo ſuperintendentu wot ſnjejow miniſtrow a konſiſtorſtwa doſtal. *Nobž-*jomnie budže tež taſki horſtly pſchēpel naičij hiſchſki kemſhe-njom, kož je prajil konſiſtorſtwa, něčjičhi *ſnjeſ* nameſtju praſibienta konſiſtorſtwa, *D. Wibelius*.

Sy-li spówał,
Filnje dštal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swórny
Přez spaf mórný
Čerastwosć da.

Njeh ty spówał,
Swórnyo džlaš
Wšédno dny;
Ošaf pak swjaty,
Duši daty,
Wotpošaf ty.

Z njobjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew éel
F.

Šserbske njedželske lopjeno.

Wubawa ho kóžbu hobotu w Šsmolewjez Imbichšichčeni w Budyščinje a je tam sa ščtwórtičnu přichodatu 40 np. dostać.

Invocavit.

Mat. 16, 21—26.

Do šwjateho póstneho čjaša šmy nětko šažo stupiti, hđžež šo dopominamy na čterpjenja našeho knjela a Šbóžnita Jefom Křesťta. Že to ša naš, kiž šo šichseženjo mjenujemy, wošebity čžiči, křutny čžaf, w kotřymž džemy me wutrobje tak prawje w póstnje nutřnosći do ho hieč, šo bychmy pšónali, tajke wošbo a čžeje wopory je naš knjes k wumóženju našich dušchow wščinješt. A tehožla naša prošwa, hđžež šejmy pšči šapocžatku tuteho šwjateho čžasa: njeh tež Boži Duch šažo w tutym leče njž jeno naše póstne Bože šlužby w šubym Božim domje wjeđe, ně, tež žyle wošebje naše póstne Bože šlužby kóžbu wječor w našej komorž, hđžež njedamy moči šandželič přjedy hač šmy ruzy šwřniti a te ščizje Šbóžnita horje hladaš. Tak žohnuž tón knjes wščitim šwojim šwěrnym šažo tutón šwjaty čžaf, šo je našim duščam ša čžafnosć a wěžnosć žohnowanj! — Našch džgněšnišči tekst wjeđe naš nuts do šwjateho póstneho čžasa, a štaž nam w šwojich pótnych myšlach trojaku lubosć pšchod woczi. My widžmy pšchod šobu to jehmjo Bože, kiž šwěta hřadi njeh, našeho Šbóžnita, kiž džy w našiwječšičej a najwječšej lubosći jako tón, kiž běšče bjes hřachow, došć čžinič ša hřěšnitkow. A tutón Šbóžnik napomina naš, šo dyrbitny tež my šwojí ščizš šwólniwje na ho wlač. Ale póbla šwpi nam tež w podobje šwjateho japosčtola Pětra jena lubosć napšchěžitow,

kiž šo ščizja boji. To wščitko džemy po šakladže teksta rospomně. My rěčimy:

Wo trojakej lubosći:

1. Lubosć, kiž šo ščizja boji, 2. lubosć, kiž ščizš šwječši a 3. lubosć, kiž ščizš šwólniwje na ho bjerje.

1. Šbóžnik šteji pšchod šwojimi wuczobnitami a rěčži k nim wo šwojej šwječši na ščizju, šak ma wón hieč do Jerusalema a wjele čterpěž wot šaršchich a wšichšich měščinow a pišmanuwženych a šak dyrbi ščónžnje na ščizju šwoje žiwjenje wobjamtwěč. Wuczobnižny njemžo to rošynić, a w jich mjenje Pětr Šbóžnitič pšchitwola: Bóh čže šwarnu, to šo čži štač njebudže. Dža wotročž šo Žejuš a džejde k Pětre: Dži wote munje přječž, šatanašo, ty šy mi k pohóřčenju; wšchetož ty njeměnišch, ščtož Bože, ale ščtož čžlowječnje je. Štaže běšče šwo šlowo běšče to tola! Čžehodla? Žemož w lubosći běšče Pětr šwojeho knjela šchitowacž čžyž, šak moželšče džy Šbóžnik jeho šak wotpotafacž? Wščeje běšče jeno lubosć, ščtož še šlowow Pětra rěčžeske, to je Šbóžnik tež wjeđal, ale tón knjes widži wošebje w tutej lubosći, kiž šo ščizja boji, najwječšiči šrach ša šebje šamežo. Tón knjes šlyšiči ša ščohom Pětra ščizš šatanášo, ščtožoš běšče džžom něžny w puščinje wotpotafal a kiž džy šchěčže ras pšches Pětra špřtacž, knjela k padu wščinješt. A šy tón knjes tehby na Pětra pošchadžal, šak by býlo š naščim wumóženjom? My šuchmy džehša šchěčže w šwojich hřachach a šhubjenje a šubjenje šwoje džezčatšwo byli! Žehodla

dyrbi tón knjes tajtu cłowjeźcu lubość, kiz ho kładza boji, wotpotajac. Moji lubi, njeje nam tajta wopacznja lubość, kiz měni jeno, schtóž cłowjeźcne je, hizonat tak nětorty krotž napschecziwo stupia? Ty trjebaš jeno cłowjela pod kładž wjeće, a ty móžeš pšeho sažo tajte słowo kšichceć, tajtež Bětr Zesufkej pšichwola. Tu je jedyu, kiz ho teho knjeja dla zgle sa swóji hamt, a swoje powo-
lanje woprnje, ale dha pšichwile hizon tón dobry pšechcel a praji, hładaj tola na swoju strowość, schtó dha tebi twoju swěrność saplacz! Tam je jedyu, kiz swoju wěru pšehed ludžini wuśnawa, ale dha kšichy hizon, budž radšo imerom, pšchetož ty czińiš hěbi jeno nješpšechcelstwo, woni tebe jeno hědza, a schtó ma woźat schtou, jenož ty sam. Abo dale je tu jedyu, kiz hnadž sa štutki lubośće wjele czaša stombž, kiz swoju móž do jich kšuchž staja, kiz tak nětortu brinu woprnje. Hynom kšichy pak tež hlošy, kiz jemu pšichwolaja, myšl radšo na swoje stare lěta, so potom něšto maš, pšchetož sa wšhu twoju lu-
bość tebi ničtó džak njepraji. O, pruhaj jenož, běču hnadž tajte słowa tež sa tebe hizon pšichczi na tak nětorty hrěd štombženja? Sny hnadž sam jeno na hěbe hameho a swoje dženište derjebie myšl, hduž je tebi tón knjes jedyu kšichy pšokla? Sny hnadž pšechcziwo Bozej woli mórczał, dolež ho kładza boješće a hěbi myšlešće, to je sa munje pšechcěše, abo, dolež hěbi myšlešće, so móžeš swóji kšichy wot ho storczić? Bru-
huj ho jeno něšto na swjatym pšitnym czašu, pšchetož pod kšichom dyrbi ho tež twoja lubość sjewić! A w lutym pruhowanju hładaj na knjeja, sapoczerja a dośanjera nadsheje wěry, kiz w našim tešće do Jerusalema horje czeňnje, wón dže tebi dženska lubość sjewić, kiz kšichy hwojeći.

2. Našy tefti praji, Zesuf wošjewješće swojim wučobnikam, so ma wón hieć do Jerusalema! Ze tu jene słowěsto, kiz nam tak rjez zply druhi džel wukładuje, to hłowěsto, wón ma, t. r. wón dyrbešće hieć do Jerusalema. Tu słowo stupi nam huto w Wožim słowje napschecziwo, njech je, so Zesuf swojimai staršimaj něhdy w templu pšichwola, njewěštaj wóji, so ja buć mam w tym, schtóž mójeho Wótza je; abo so po horještawanju wučobnikow trošfjeje je hłowami: nješdyrbješće kšichyšć do czerwicě a t swojeji kšahnošći saiteć? Tute ja mam, ja dyrbiu, njebešće ja Zesufa, taž widišny, ničo, t cžemu dyrbešće ho balte nušowacž, ně, hduž w našim tešće praji, ja mam hieć do Jerusalema, t. r. ja mam, ja dyrbiu czerwicě, dha dže s dobom i tym wuprajtež: ja džu czerwicě, pšchetož ja džu wšhito, schtóž je wola mojego njebešćeho Wótza, a wón dže, so ja czerpicu. Ale dha ho tola prašamy, cžeho dla dže to njebešći Wótž? Jenož tola dla, dolež ho pšidi tym jedna wo najwješće kubo, dolež ho jedna wo wumóženje cłowješće dušce, a cłowiška dušca je Bohu wjazy hódna hacž zply hwět, taž to tež w našim tešće cžitamy: schtó pomha cłowješće, hdy by runje zply hwět dobył a pak na swojeji dušci schtobowal? Abo schtó móže cłowješć t wumóženju swojeje dušce dacž? Tuta wultu myšl ho woznošći cłowješće dušce je balte kšechczińanjstwo wuprajte! W pohansktwe sańdženych dušow nješju ničo wo tym wjeđeli, a tež w pohansktwe w našim czašu cłowiška dušca, t. r. dušca njewolnikow a žonow ničo njeplacz! Balte našće kšechczińanjstwo, ta nabožina, ta wučba našćeho knjeja a Sbdžnika Zesom kšichyja je jato najwješćdu wěrnošć wuprajte, so je tožda cłowiška dušca

hies roszdžela wšchomóžnemu, swjatemu, njebešćemu Bohu droba! Zeho dla pak dyrbešće Zesuf kšichyšć czerwicě, so by we woporje sa cłowištu dušcu wšhito saplacz! A Zesuf je to rady w swojeji lubošći czińit, wón je rady sa zgle cłowješćtwu wšch swoji wopor winu saplacz! Haj, dolež běheš sam hies hrědom, dolež njetrebašće ja swoje hrědi czerwicě, je wón wšch swoju lubość kšichyšć wjeće, so njeje nam něšto kšichy žadny schtom martrow wjazy, ale wjele bóle schtom žiwjenja, i sotrehž móžemy s ruku wěry pšehed wězošće sčehcipac. A tak roshudž ho jenož sa tureho Sbdžnika w swjatym pšitnym czašu, roshudž ho, hacž džešć i nim šobu horje hieć do Jerusalema, a tam pod kšichom tež swoje hrědi wotpo-
ložić, abo hacž džešć dale hieć hrědi, swoju winu pšehc žiwjenje nješć w tak nětortej próž, jenož so nje-
trjebašć hwěteja a jeho loštam božemje prajecž. O, daj ho dobyć sa Sbdžnika. Na jenyum pohrebnišćejcu namatamy dwaj pomnik, na tym jenyum šeci pšiane „woda-
te“, na druhim cžitamy podarmo. Tón jenyum pomnik je swojim wodate dopomina na dušcu, kiz je we wodaczu ně-
ma namafala, tón druhi rěči t nam wo dušci, kiz je šubjena! Rěže cłowiške žiwjenje wjeđe naš t temu jenemu abo druhemu wotykńenemu tónzej: wěczne žiwjenje, abo wěczne satamanacziwo, wodate abo podarmo! Wušwol džena to přenje, a špěwaj je mnu: Sso, lubość Wótša, mobilu t tebi, kiz w Ssynu sy ho šjewika, ty wotrobu mi czeňnješć t hěbi, sy lubowala czerwica. Za nočnu myšljeć wjaz na hěbe, ho mēricž radšo džu do tebe! Mōžejšć to, derje, potom šmēšć a móžešć dale rěčecž wo lubošći, kiz swóji kšichy šwólnoje na ho hjerje.

3. Zesuf kšichyšć je kšichy na ho wšacž, a tak dyrbinu tež my swóji kšichy na ho wšacž. Schtóž njedha swóji kšichy na ho wšacž a ja mnu kšobžić, njemóže moji wučobnik buć, tute słowo je něhdy tawšint a sažo taw-
šint hlošne kšicžalo wšch kraje. Wěšće w lěće 1095, jato i kšichom pšicheni wučebnjecu do slubjehoho kraja. S hěklam „Wóh to dže“, „Wóh to dže“, czeňnjechu nje-
wěrjazzym napschecziwo, město Jerusalem sažo dobyć. Tež našće žiwjenje je tak rjez tajti kšichy czaš, tež my dženju i kšichom dobyć, Wóh dže, so tež my pšechcziwo swojim nješpšechcelam w swojim našnutsknišćim ho bėdžimu, tak Zesuf sam naž w našim tešće napomina. Cže-
li schtó sa mnu pšichicž, tón sam ho saprej a wšini swóji kšichy na ho a pój sa mnu. Pšchetož schtóž swoje žiwjenje dže ižahowacž, tón budže to hame šubicž; schtóž pak swoje žiwjenje šhubi mōjedla, tón budže to hame namafacž. Sso hampch dyrbinu saprēc! Dolež je tón knjes hěbe hameho saprēc, dolež njeje ho wtojež hrědom hantbowal, tehobla dyrbišć tež ty hěbe hameho saprēc, teho stareho cłowješa wotpoložić, kiz pšehc jebate loštuy ho šfasy. Wobnowicž dyrbišć ho w dušcu swojeje myšle, pšechcziwo hrědam ho bėdžić hlabajo na knjeja, a potom tež rady w Zesufowej mozy kōždy kšichy na ho wosmiejšć, sotryž tón knjes tebi pōšecze, pšchetož ty wěšć tola, ho kšichy, kotryž móžešć we prawej wěrje, w prawej kšeh-
cšcauskej ščerpšiwoskzi na ho wšacž, tež tebe hwojeći! Tak dženju ho dženska i nowa napominacž dacž t prawej swěrnošći a ja knješom kšobžić. Wšitny czaš je tola najwješćy czaš, hduž móžemy po słowje teftia swoje žiwjenje šhubić Zesom kšichyja dla, hduž móžemy ho wotrochycž wot hwěta a hwětnych loštuyow a hrědom, so buhnyu tak swoje žiwjenje sažo namafali, abo hwojeći

lepy, so bychmy węcizne zimjenje dostali sa węciznosę, nam s kchiza polsicezne bęszes nashęho knjeja a Szędzinka zęsom kshytka. Gamjeu.

B. w R.

Mje, Božo, njewopuszczę!

(S. Frank)

Węc: O Božo lubońny —

Mje, Božo, njewopuszczę,
Sękcz ty mi swoję kuzę,
A swoje dęszę wođę,
So doşpiju njębjo duży
A węciznu lębżnosę tam.
Budż moje žiwjenje,
Wębi kij, mój roż a schit,
Ač, njewopuszczę ty nie!

Mje, Božo, njewopuszczę,
Chężt ham swoj pućz mie wođzicę
A niđby njępřichadaj,
So hręchynę cężt mojt rođzicę;
Přichę Ducha swjateho
Sbężę w žiwę węcje mje;
Budż moja škala, mōz,
Ač, njewopuszczę ty nie!

Mje, Božo, njewopuszczę,
Sęo tšichnje wołam t tebi:
Mje, Wębčę, podpřinjuj,
Sęsam njęwęcň rozpřacęz hebi
Na swojich rozpućzacz;
Sęo njębal wote mnje,
Sđyż šęy duč hęwiy mi,
Ač, njewopuszczę ty nie!

Mje, Božo, njewopuszczę,
Ač, poşkil wšach ho te mi,
Mje žohnuj i barani,
O knježe, i njępřestini,
So činiju swęcnu tež,
Sętož je čji spodobne
A mi ho přichękřuča.
Ač, njewopuszczę ty nie!

Mje, Božo, njewopuszczę,
Chęzu tebi wořacę swęcny;
Duż pomohaj, knježe, mi,
So škękęcijan hym węcny,
Wohł i hnady domoj dōńčę,
Sđężę křahny přichępřij je.
Sęstřij wšach, sđyż wołam ho:
Ač, njewopuszczę ty nie!

Zurij Bróřt

Ian Křóřt.

Węcny a šajimady podawł, přichęd nimale 40 lętami wot
M. Kofřtka, w swojim čęaşu wučęnjaw w Drękčiznje a įnamjeniteho
[přichřodobřynitřka, įawowčęj přichępodat.
(Słowčęnję.)

Křóřt ho něto prašęjše: Węcęze Wđ, čęho bla hym naju
wořęčovawje na tuto tšema wobrocęze, a jako wotmowčiw, so to
węcęščęz njemōžu, wuawřiy wōn: Za hym hebi samyřšil, so dęrbj
křęnjajšij dęřt mōj pošlebdni bęž. Tute šłowa mje tak řatřchępřęu,
jato by něčtō njęnadřujajř řhanu špmęnje woby na mnje wulřny,
a ja hym potom šłoro jeno i řchępřetanjom: dale i nim ho ro-

węcowacz mohł. Za napřchęřiwicę: To tola činić njębudęęę.
Wōn rjętny: Za hınat njemōžu. Za ho jęho wřawčad: Sęho dha
je ho řłado, so je ho řajřę řadawne přchęwřawčaje we Wšę wu-
rođzije? Wawjebajęęe mi wřęho, řak prawje dořkawnje.

Křóřt mi wotmowł: Wđ hınano węcęze, so ja je žonani ženje
žane prawe řbože męł njępřęm. Za hym wřęby hřom junřčęz
ženjenu byl, dořęł pař žona ja wōł řęta bo njęřęł přchřındę, hym
ho i nej rořwęcrowacz daj, ja juřę dęřęł nan bęę njęchabřęč. Za
hym hebi potom druhy žonu wōł, ale naju maubęřřtowo njębę
řbožowne, a dořęł doma žane řbože njęnamatač, přatač druhyže
rořpřōřchęnję; přęhi tym ho druhy řta, so řakřęčęřta wjazy wupřę,
dęřt bę mi dobre. Dom přchřępřęčę hi žona je mnu řuřawčę;
to mje njęřawčę a ja na druhi dęřę řařo dęřę. Wudžřęčę-li wona
řmęrom byla abo i dořym je mnu řęřawčę, a ja duč řłowčęnję, je swojęho řastřōř-
řtwa wuřčęnję. Něł ho do „męřta“ přchępřęčę a přatač hebi i
dawanjom „hodžinow žiwjenje řęřęčęř, řchřōž i wopřęřta berje
dořę činićęęę. Sę žonu pař męřęčę dale přęřęřłoro. Za ho po-
řđřęčę žyle wot njęje dęřęł a byblakřę ham ja ho. W řęčę ho
to jara berje činićęęę, ale w řymje! Něł njęmęřęčę tež přęřęho
dořę hodžinow, so bęę přęřę žiwje wupřęčęł mohł. Za męřęčę
n. přęč. jenu hodžinu dawacz wot dęwęcęčęř daj do dęřęčęřęčę a
potom wot řidnacęř hęč do dwanacęř. Na męřę, so bęę něřto
w dęřęčęřęčę domoj řchřō a w řymje řtwej jęnję hodžiny bla
wohęř řadžęřak a řępř, dęřę radřęho do jęneho řořčęnję, hđęž
čęřłoro řtwa nadebřęčę a daj hebi něřřto porjęřęčę, a w řidnacę-
čęřę dęřę řwōju hodžinu wōwřęčęřęčę. Druhy pař ho řta, so něřřto
pořđřęčę přchřındęčę abo so w řořčęnję heđjo wřawčę a i řęla
njępřchřındęčę, dořęł bęę řapomřil, so mam hodžinu dawacz. To
hebi řudžo junřčęř lubicę dachn a hınano druhi řčęčę tež, ale řęřęj
řaz mi přawčęho, so wjazy přęřęčę njęřęřębam, so řu ho wo dru-
hęho řarali. řak hym na pošlebdni nimale wo wřęčę hodžiny
přchřęřłot a dořęł řak tež ja hořłobu wjazy přacęčę njemōřęčę,
dořęł mōřęčę hebi řęby ham žiwjenje řęřęčęřę, dha bu mi bydlenje
wupowjebęęne a wot wřęčęřęčę dořęčę řęřęho, so hym i „męřta“
wupowřafanę. A dořęł řanu řakřęřu nimam a řłobu wumęřęčę
tež njęřam, dha mi ničo řřitřne njęwřafanje, hęč hebi žiwjenje
wřawčę.

Za. Węc męřęčęřanjř řada Wšę tola wupowřafacz njemōže,
hđyž Wam i dořom tež njęwřawčęř, hđę węcę ho wobrocęčę.

Křóřt. To je wona tež činić, wone je mje do S. poka-
řata, hđęž hym ho narodřil, tam ma ho gmejna řa mnje řaracz,
a tam bęhnu mje potoni do řłubownję řęřęřłi.

Za. Čęęe dha tam pohřij?

Křóřt. Nę; w řłubowni žiwę bęę w hromadęę řhanu
i přōřchęřeni abo druřim njęduřęřim ludom, teho ho řanubuju.

Za. Wđ ho řęřłoro řunaczę tamnenu, wo řottym řęřa: Węc-
řacz njemōžu, přōřęę ho řanubuju; ale řranučę a řudji wujębacz,
teřo ho njęřanubuju. Wđ ho řanubujęęę do řłubownję hęč a
řo tam řaraczę dacz. Węc hebi ham žiwjenje wřawčę, teřo ho nję-
řanubujęęę. Křęę Křóřło, Wđ na řęřłoro jara wopřawčę přacęčę
řłubjęęę.

Křóřt. Nđ, dha přawęęęę mi Wđ, řęřto mam řapocęčę; do
S. pař nanibę njępřōřło.

Za. Njęje dha řwęc wulři dořę, so mōže řōžby na nim žiwę
bęę? Wbo męničę wopřawdęę, so je węcřim čłowjęřam wotřř-
dęęę, so dęrbja hebi řani žiwjenje wřawčę? Za jenu něł wřęřę-
řale njęnowacz, řchřōž mohł řapocęčęř (přęřacz, přęřma rořmōřę-
wacz, įnřřłamenty řłowčowacz a t. d.), jenu řo pař ničo prawje
njępřęwřawčę.

Wōn rjętny: Najubřęho by mi bęlo, hđy bęę řařo dęřęčę
rořwęcowacz mohł, wōřębęje na řařim męřęę, hđęž ho njęřęřęřak

Sy-li spówał,
Pilnje džóła,
Strowja éo
Swójbaj statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócy
Napój mócny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Préz spaf móry
Čerstwość da.

Njeh ty spówał,
Swérnje džóła
Wódné dny;
Džóš pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpođa ty.

Z njehaj mana,
Njeh éi khmana
Žiwność je;
Živa woda,
Kiš Bóh pada,
Wokrów éoi
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wubawa šo šóždu šobotu w Šsmolerjez knižicšičšćeni w Budyšinje a je tam ja šchwórtkétu psychoplutu 40 np. dostać.

Reminisere.

Žil. 2, 12—13.

(2. tekst ja 1. polutny džej.)

Šswjaty japoschtok je Filippiškiš žiwér napominal t pchtisnojnemu škobženju po ewangeliju škhrystušowym, t wobštajnej wěrje, t jednocze, t poniznošćej a t lubosćej, wšči čžimž je na krašne wopššimo knjeja Željusa pokatował. Wšches ponizjenje t powuščenju — to je Željušowy pučž. To dyrbi tež šhčesćijanowy pučž byčž. Škóž dolonjenja dyrbja Filippišy, dyrbja wščitžy šhčesćijjenjo we wočžomaj mječž. Žehodla to napominanje: čžinčze, šo byšhčezje šbóžni byli š bošočžu a te rženjom!

1. Šažti wy šo ki škóž šo nam š tym požaže. Šbóžnošć je došpolne derješče a derjebyčze, je njestajna šbóžownošć, njestajodne wječelje, mēr a šwjata čžičšina. Tajte šbože jenož w towašćejny š Wššom namakalš. Šrěč je šbóžnošć štašl a šamu žakolčž do šwěta pščinješt. Wólna šbóžnošć je jeno tam, šbžž žubny šrěč njeye. Na šemi móžemy šbóžnošć we wššitžy šbžžinacž abo wotomitnjenjacž šačžucž, ale žyle wobšhadžicž ju njemóžemy. Šrěč tu šhčesće knježi; bjes žakolčže a bjes próžy ničtoš na šemi žiwny njeye. Wólna šbóžnošć je pak škóž, kotruž dyrbimy we wškej možu dozpicž pytačž. Šo je woprwadže bžženja šódnje.

Wščitžy čžlowjetojto dyrbješ wutrobne žedženje po šbóžnošćej mječž, tak by šóždy rješt. Ale jich wjele šo wo to nještara. Šašnitkowe praščenje: šhto mam čžinčž, šo

bjch šbóžny byl? njeye wšchudžom šlyšhčez. Jich wjele šebi myšli, šo šo šamo wot šo rolymi, šo budža šbóžni. Njetotžytli nješpomina t žyla na škóž šbóžnošće. Jich myšle šu jeno na šenište wěžy wobročžene. Dobre dny, šabawa, pjenješy a kablja, čžezčž a dobre mjeno pšheb šwětom, to je šhtož maja jenicžy ša wažne. Na šwoju budžu nješpominaju. Žešmy a pijmy, wšchetož jutšje šmy morwi — to je jich šebšo — ale jich šwědomnje jim tola žaneho mēra njemóštaja.

Njedajmy šo wo tajšeho wopacžneho wašhaju šašlepčž, wjele bóle čžinny, šhtož šwjaty japoschtok radži, a mjemy we wočžomaj jako škóž wěčžnu šbóžnošć a šóimny ja tutym škóžom šwěru. Šaš škude, šaš prošbne, šaš knicžomne je tuto žiwjenje bjes tuteje nadžije! Wono je próža a šhčiwba, šbžž je krašne bylo; ja jich wjele je jenož šama nuša, žakolčž, šubjenštwjo bjes škóž. Šhto ma jich wjele wot tuteho žiwjenja? Wšmnicze jim šhčezje nadžiju na šbóžnošć a woni šu našhšubjenšči. Njebudželi žana wěčžna šbóžnošć, žane wurmanje šo prawdošćej ludžom nadžiju na šbóžnošć? Čžji wšchede wššhem, kotíž jich pšches šwoju njewěru šamjedu! Šhto čžajt bjes nadžije na wěčžne, šepšče žiwjenje na šwěčžne byčž? Tajta nadžija nam trojtž w wšy, pošhlnjenje a šhrob-šolčž w bžženju tuteho žiwjenja, mēr we wurmrečžy a wšči rowacž dawaj. Wjes tajšete nadžije by tuto žiwjenje

nješbudane hūdanczko woštało. Něk pať je to samo pichotowanie na wěczności, křobjenje do domišny. Wo-prawdže njeje to sbožny kónz, ja kotrymž šmėny honić? Derje temu, kiž ma jón we wočzomaj!

2. Ščto pať móžemy činić, so bychmy sbožni byli?

Grěch je měr s Bohom staňł, sbožnošć prječ wjał. Grěch a sbožnošć ho mjes hōbu wusamfnetej. Gdžez to jene je, tam njemōže to drube być. Ščtōž čže čzinić, so by sbožny był, tón ma čzinić, so by grěch wotbył. Ničto to njemōže se hwojeje mozy. My njemōžemy pišes dobre štutki tón kónz dozpic; to hebi žarišejzy myšladu, tosiž hebi njebeša jako prawo, jako mšdu žadachu. Wo-myšlisch ty hebi, so moht hebi pišes dobre štutki sbožnošć šakřuzić? Ščto sy ty čzini? Ty sy hnadž jałmožiny dawal, įprawne žiwjenje wjeđ pšed wočzomaj čłowjekow, njejšy runje kranjł, mordował a t. r. — To pať je našcha winowatošć. Pšcheličiči-li dobre štutki, kotrychž by ho křwaciz moht, dha budžejš ho štrōžić pšed tej hnadnej ličbu. A nješapomū to napšchecziwne sličbowanije čzinić: kať wjele šeho sy čzinił, kať wjele dobreho sy ho woštał! Dha spōšnajejš: na tym pučju ho nje-hōdži: čzemy-li pišes hwoje dobre štutki sbožni być, dha to nišdy njebudžemy.

Šwjaty japoščtoł naš na hınajšči puč pošaže. Na to praščenje: ščto mam čzinić, so bych sbožny był? ma drube wotmolowjenje: Wěr do teho Knješa Jezom Křysta, dha budžejš ty a twój dom sbožny! kať džešče wón k temu jaštniej w Filippje. Tole wotmolowjenje tež nam plaći. A woprašehčy-li ho: kať pšchindu t tajte wěrje? dha je to wotmolowjenje: Wěh je, kiž mam móžnje dawa to, so čzeće a to, so čziniće, po tym dobrym spodobanju! Tón Knjes pať to wustuttuje pišes pomogne wězy hnad, pišes šlowo a sakramentaj. Haj, inuškowne štukowanie to je. Kašć štuk pšči tym je to, so šlowo Bože a sakrament šwjataho woštara naložujemy a Duchej Wožemu, kiž tam štuttuje, napšchecziwo nještupamy, ale štuttowacž dawamy. Wěh tón Knjes nje-nustuje naš k sbožności, tež niž k wěrje, wón jenož poščića a pšcheczelinje wodži. Duž to rošbudjenje stōnczinje w našej ruzy leži; wot teho wotwoižnje, hačž my temu knjejeje napšchecziwo štupamy abo jeho štukowanie pšhijimamy.

Kiž wjele je, tosiž wo inón puč njerođa. To je wěrte, so je to puč poniženja. Na Bože šlowo pošluchacž, to ho jim njeblu. Sbožnošć jako dar Božej hnadu pšhijecž, to njechadža w hwojej hordofsci. Woni čziniła radčo po hwojej hamšnej wutroba. Wo Božim šlowie ničto wjedžić njechadža. Ščtōž pať čže po japoščtołowym napominanju čzinić, tón dyrbi šwėrny być w naložowanju pomoznyč wězow hnadu — to je našče čzinijenje; tón Knjes potom móžnje dawa to, so čzemy, a to, so čzinić po tym dobrym spodobanju. — „Š wojošču a je čzenjom dyrbinu“ čzinić. Wo něšto wulle, to najwjetše ho jedna wo sbožnošć najiich dnušcha a wo dohnu, dohnu hwočnošć. Pať sbožny pať šatamany — ščto čželč hebi wušwoljeć? Nježi twojca wutroba? Duž dha:

Čziniće, čziniće, čłowšte džeči,
So wy sbožne budžeste.
Njetwaće, kať druhy w šwėczi,
Na to, ščtōž je šachodje.
Šladajće na njebešjo,

Wojujeće tyh šamych dla;
Wo njebešte njech ho jara
Štajnje wašcha duška stara!
Hamjeni.

R. w B.

Na pokutanju dnju.

(Lut. 18, 13.)

Ja, šwjaty Božo na njebu,
Kaž žlonit steju į dala:
Šso tebi bližej njewėru,
Mje moje grěchi pala;
Na wutrobu, na grěchow žro,
Ja kačapokaty dyru ho:
Mi grěchnitej budž hnadny!

Šsym polny brudow, majany,
Mje trumble grěcha křija;
Tež šhory šym a wušadny,
Mi šynit w duški tyja;
Šej woczi šbėhnyč njewajny,
Ja k Bohu jeno šhynuju;
Mi grěchnitej budž hnadny!

Drje hōdny nješym grěchow dla,
Šo mje tu jemja noh;
Ja wem pať, so Wěh hnadu ma
Ša grěchnila, kiž prohy
We wěrje, prawej poščice;
Šso džečo Křysta prawdošče:
Mi grěchnitej budž hnadny!

Haj, wučičić mje pišes Křysta krej,
O Božo miškōžiny!
Ja dowėriam ho Šbōžnity,
Šo pišes njeho šym žiny.
Duž w žiwjenju a wumrjeczu
Ja we nim k tebi šhynuju;
Mi grěchnitej budž hnadny!

K. A. Fiedler.

Katechismus na bitwiščuju.

Na bitwiščuju pola Sebana wjele mřežozych ležeje. Wjes nimi bėče s gardy tež ofižer, pišes lutku do žiwota čječo šranjny. Tola we hwoječ wušlich bolofscach wón wješele wėru-wuinaće wotporoži. Na powječ wo jeho šrašćnym šranjenju bėče tež jeho brate šwatojzy pšhichol, w kotrošč pšchitomnošć wón šwiate wotšalanje wužimawa. Štuboto huijagy bė pšči tym tón wošomil, jať wón į jašymu šhōšou wuinawošće: „Ja wėru, so Jezus Křystus, wėny Wěh, wot Wōtza we wėczności poro-đžny, a tež wėny čłowjek, wot Inrejan Marce narodženy, je wój Knjes, kiž mje šhuhjencho a šatamaneho čłowjeka je wumohł, mardował a dobył wot wšćitlich grěchow, wot šmjerce a čertow-šteje mozy, niž je štom abo je šiborow, ale je hwojej šwiatej a drubej křwju, a je hwojim nješaminowatym čječpenjom a wumrje-čjom ab“. Tak wón žył druhi artikel wuštėwa a potom rjekny, so čže na tole wuinaće wumrjecž; wšćetōž w nim mješeče na-đžiju wėczneje sbožnošće. Dwoj dnjej pođžiščo wón w rutowaj štomocje brata a pod mōljenjom pšchitomnych čřiče wušny. Tónle ofižer bėče šyn pōšneho maršchalla į Moon.

Wěh ipočč, so moht šōdu, kiž tole wuinaće pšči hwojej šonfirmacijji wotporoži, į nim jumu tež kať štročhtnje hwojej woczi šandželic!

F.

Študjenje k pokuče

I dobrim pšheležkom stareho škēlucsha:
D wāšter Sānder, denst du nicht ic.

Glōs: Tam pšat tūš ritaš Babylon —
D pušty, šrobtty cšlowjecze,
Schtō tola myšlisch bebi?
Sa, twoje skulki poklate
Sso šrudnje pōidže tebi!
Glaj, Wošoh' hnewa wōtary prut
Ze hotowy na hrēšdny lud!
Šdnyž w hamej nješmanošci
Po waschnju šwēta žywy šy,
Dha šurowje b'džešy šymilany
We hešstej štubofoloci.

Ssy šabyt ty te pšomjenja,
Do kotrychž smējšy panyč,
Šdnyž budžešy dyrbječ hrēšow bla
Do cšwile t cžertam cšahnyč?
Tam twoje cšēto šhošiane
W'dže i wohenjom; tam njebudže
Sso wjazy horbe puschyč;
A twojoš' ducha šrobtetoh,
Kiz jow we lōšchtach paše šo,
W'dže wēčnje bēda tjščyč.

Duž šmil šo wšchal šam na bebi,
Nad šwojej dušchu šhudej,
So njebył daty po šmjerčzi
Tam nješmilnemu šhudej!
Spomni tola, hrēšow watrocžo:
Najšy Wōh, tōn knjež, je prawy Wōh
A widži twoje šlōčze.
Ač, stawaj a šo nakašaj,
Wšchē hrēšdne šyče rostorhaj
A šmit šo šutčomnočze.

Sso hrošnyh wēzow hanibuj
A wuńdž je šwēnej' hary;
Po lōšchtach wjazy nješdychuj
A lubuj wēčnje daty.
Ač, do šo dži bjes jebanja
A pytaj dušče šēlarja
Po Wošej šwiatej wučšbje.
Šaj, wrōčž šo šlōčžiwje žarjuo,
Nječ šyšlow rēti šija šo
We pšōdnej Wošej šrudšbje.

Dženš hjščyče wotewrjene šu
Ze burje Wošej' habyd;
Dženš hjščyče cšini nabžiju
Cži šlowo dobrej' raby.
Dha štaš, nēš je tōn prawy cšab,
A gotuj šo na Woži kwab;
Cži hjščyče šlōčžto šwēčži.
Pšchidž želnje pšadžo pšchēd Woša
A wēričž wuf' do Šhryštusa;
Wubž towarščy Wožich džēčži.

Praj wšhitkim hrēšdam: Wotēndžče!
Wy šče mje wurubite
A budžiščyče do hele mje

Na wēčnje podnōrke.
We mojej dušchi i wješelom
Sso něšto twari Woži dom;
Duž, pšcheradnyž, džēče!
Ja něšto cžekam pšchēd wami
Do štalobow, do šhowanki,
Tam tam mje njetjščyče.

Ty, Jezu, ty naš šastupišč,
We tebi šo ja šhowam;
Ty dušchow rany šahojšč,
Duž šbity tebe wotam.
Ty šwatašč t šrudnym hrēšdnitam
A pšchidželšč bōčly i trošptom t nam,
Ty šhjščyšč šychowanje;
Duž wēm, šo twoja wurōba
Tčž ja mnje hjščyče šyftne ma
To hnadne pošladanje.

D Jezu, morjo dobroty,
Nječ na mnje twoja hnada
We tutym kraju žuboby
Kož rēta žolmjo pada.
Tu šteju šhudy, hūšenje,
Mi šwoju lubolēž wotēn' ty
A daj mi šmitnočž dostadž.
Tež wōdž pšches šwojoš' Ducha šwe,
So hych ja něšto na wēčnje
Wōstl nješmōjany wōstadž.

Wšchel Jan Šilian,
we šwojim cšaju šarat w škotežach,
† 1886 jako duchowny herbšteje kolonije
w Teradžu.

S Šhryštikom abo bjes Šhryštuka.

Wōdy kandidat duchowniwa, kotryž bēšče po šwojim šbačzu
rjane pšēdowanje džerčat, šo jara nad tym špōžiwalšče, šo wob-
štarny duchowny, šiz bē jecho pšēdowanje šhjšchal, tošamo hūšjene
mjenowalšče.

„Ale, ja Waš prošču, šchtō dha šo Wam na nim lubito
njeje?“

„Jesuš Šhryštus w nim njebē.“

„Wo Jesušu Šhryštusu ničžo w tešče nještejšče; cšlowječ
tola njebōže pšchēzo wo Jesušu pšēdowōčž; my mamy wo tym
pšēdowōčž, šchtōž w tešče šteji.“

„Wōdy pšchēčelō“, štary duchowny rjefny, „njetwēšče dha
Wy, šo ma w našim wōtznym kraju lōžbe mēšto a lōžda wjesta
puč, kotryž do šlowneho mēšta wjedže?“

„To šo wē“, tanny wotmołwi.

„Derje, tak je tež we šwajatym pišnje wot lōždeho tešta
puč, šiz t šlownemu mēštu Wožeho šlowa wjedže, šchtōž je Jesuš.
Šdnyž macže, šuby pšchēčelō, tešči pšchēd hōbu, je tehōla to pšenje,
šchtōž dyrbječe cšinič, šo šo prašchēče: kotry puč wjedže wot
jow te Šhryštusej? a to druhe, šo pšēdowanje džerčyče, kotrež po
tym pučžu do šlowneho mēšta šwiatego pišna wjedže. Šchtōž
mje nastupa, dha hjščyče ženje tešta njenamačat, wot kotrehož
njeby pučža t Jesušej byto; pšēdowanje pał njebōže ničžo pomhōčž,
njeje-li Jesuš w nim.“

Bóh je hišdže žny!

Khudy rjemjejsnik hižom dolgo me wulkič staroččah wo hwoje žinjenje hłomu dowiždeše. Wšitke žonine prošty a napominanja, jo by hwojatemu pišmeje wódnj, bėchu podarmo. Duž wiždeše muž hwoju žonu jene ranje ranje tak srubnu, a ho ju woročala, išto ju tlyči. Wona wotmolwi: Ešym w nogy kty hōn meča; Wóh luby Krjes bė wumrleč, pišewobóđuču jeha t rowu a hwoječi janždeljo džeču hōbu. Duž ho muž jo dolbi čas pėni ras sošo hmeječe a džeče: „Štupa žona, tōn njemumje, nje-čju hēbi žanyč myšlow wo to.“ A wona wotmolwi: „Dóh je wōn po tajim žny, dha móščež tež ty hwoju staročč a srubodu wostajič, pišetoz wōn ho ja naš stara.“ A tōn muž pišemyhiti to, a wjekele ho šašo do jeha wotroby a doma wóreči.

Wobhadženje sary w Merseburgu.

Powjedaničto je staruč čašow.

W sečehowozym podanamy čješčenyjm čitarjam pėnu malu powječe je žinjenja stareho wójwody Moriza Wylema w Salko-Merseburgste, kiz je tam wo 1712—1731 hiščel a to — j hušlemi. Š hušlemi? — Wó hoi, lubi čitarjo, hdyž binat byč njemóže, hač jo dyrba ludžo rewjacz, taž ho jim woht hubi, dha wščał na jene piščidže, hač rewjaju, taž ho jim pišta abo taž ho hušlanje. A na hušlowanje wustjeješe ho stary wójwoda storo ranje taž derje, na piče, jeno j tym rozšdelom, jo j hušlowanjom nikomu žaneho wuštla njeobjinješe, a j piščom nikomu njeleščebóžji, křiba hēbi hamemu; a to hiščje nj; pišetoz j žyta sta ho to j mēru. Wóh wē, išto bėču te dublane deki Žeho Sašnojči načiniče; pišetoz přeč ho njeda, dobre huše hēbi wōn wpiščječo woždeše, džižni tñeni komšitorialnu radžječelomu, a hōžje bėču tajde huše doljac, kiz ho pšes starobu, wulfočje abo rjany hwał wuamjanjenaju, dyčbeješe wōn je tež mēž. Wē wótzow last, hōžje maju hewał dwuhy wječhojo abo jemanjejo wobraly hwojich wótzow j najitadžich čašow hēm, njebėču žane wobraly j worožowami zabotami a bñyřotozym křibutami abo j wobručadžatymi hufnjami a machabkami, ale huše kōžeje družnyj wot najwješčich kontrabaš-hušč abo dundrow hač j najjemnišom huščiečtam w dohdyh rynchach napowječane. Tež w jehi piščani mēječeje město hōwřičij jelenjazych wōhñow, město mječow a hoatowowych rōtzow a družich pobobnyč wēzow, j kotrymž hewał wohyžo tñeža hwoje stny bebia, hame huše; a ištož wōn činješe, wšchudje dyčbiadju huše pōbla byč. A huše hu tola tež spodobniče E towarštwu, džižni palatozna žona; pišetoz je hwa w jentny dže, a tebyu najlěje, hdyž by najwobročane mječejenje meč; huše pak jeno rēča. Hdyž hu pišes hmył proščane.

Ešyduy ho Žeho Sašnojč a bñdo, pičinješe jemu tomornik hnydom bñdowe huše a staji jemu težame mjes nohy; wone mječachu žle wošebity tšepjeretazy, ičhwōrčžaty, storo řatčehowozny hwał, kotryž, žodł taž tež appeti a — lačnojčič šubdowječane. Nētotre žyne hmył na tčhle huščach, a jėbž hōjčje ras tał derje hō- džeče, a nēřto halle burgundaj, kotryž hižom bjes hušli njemato jebny bēžeječi! Piščehydwonajče najjañištij teajny wōtz w kollegiju potajneje rady, bėču jemu potajnoradne huše me wulfočzi mjes dundwrami a cellom, podate; a hdyž byču potom čji tñeža potajni radžječeljo nēčto prawje dobre ja wječča a ja lud wulohnyti, hmyłny wōn nētotre rasy, i namjenju, jo ho jemu lubi, je hmyłom pišes truny.

Džeče wōn te miji, hlej — jehi keničaje huše bėču tež ty, pišetoz wone ja wščo me wójwobřie dwōwře loži řtečaju, a nētotre žyne předomanje stareho dwōwřeho předarja a nētotre

rjane jadrive bñbřike hōwřčo bu j dwōwřeje lože je hlyłny hmyłami pišes huše, kotřež jato „rumbš, rumbš, rumbš“ křinčaju, pišewobēne, na čžy wšpōřodostojny duchowny njeřadu, kōžy ras t najpōdbaničnemu džeke ja wopokalanu pšofinowč hwoju čzomu hōmōčžanu čzaju na křty sejmaz a pšehčžimo dwōwřeji loži řtečōž ho pokřonč. Wječejaju pak huše pšđi předomowanju, dha bē to inamjo, jo ho Žeho Sašnojči prawje spodobalo njeje. Žeho bla bē tež napřewje praščenje tñenje dwōwřeje předaržowaje na hwojecho manželřteho, hdyž ho j žyřtwje wōwřē, to: „Keto močy dženša hmyłow, muřto?“ a loško ho njesta, jo by t nojmjeičnemu prawič njemob: „Dženša man jeno jedny hmył, ale to truty.“ Čjim wozaju hmyłow, čim lěje. Čžeho dja? Wó, ta wēž mēječe ho žple jednorje. Wšđi hamyč hmyłach wščał njewořta, hdyž bē stary dwōwřki přebač hwoiemu wójwobře tał prawje j Žeho naj- jañničeje wotroby won abo do najjañničeje wotroby nutš př- domat. Křeloz hmyłow pišes huše mjes předomowanjom j dwō- řteje lože řallinčja, telko bleschow stareho dobreho wina dořta wōn po předomowanju j wójwobřteje dwōwřteje piňazy do domu pōhřanyč. Wójwobřki piňečnik mēječe ja wščo piščikaleñ. wšče mjes předo- wanjom j dwōwřteje lože řinčaje hmył lēčič a ranje telko bleschow wina na hwojčeho předarja wostarčž. Ale dwōwřki piňečnik bē řiřibak, a dorež ho řta, jo bē jedny abo druhi hmył njeičženy wostajti, wježdeječe Žeho Wšhota Dostojnojč, stary dwōwřki předač, nad nim kontrolu, a řežni mjes předomowanjom pišč kōždym hmytu řkadžu řleñk do bēčeho řhorarčžka; a piščidže potom dom, liče- ře tñeni dwōwřta předarjowa řleñki, a křeloz bē řleñkow w řho- rarčžku, telko wina hēbi žabōšče. Namaka ho potom nēřajzy diffe- renza mjes řleñkami a piščipōhřanyti blesčemi, rjeřny wona, na muřowny řhorarčžk pošajuju: „Tudu ho po hmyłach njeičžti, ale po řleñkach!“

Wó, luby čitarjo, stary, bohače je hmyłami a řleñkami žohno- wany dwōwřki předač řamny hwojeji wočzi a wopokasa tym na jehi j dobrými dořhodami žohnowane měřno čzakožym aspirantom tu lubošč, jo jehi wozaj njewořtwi, ale hurbjenu čzakoščōž žohno- woteče a j njejeřim njewořtom řamēni. Tajič aspirantow bē w merseburskim řrajiu wuřta řyta. Pišetoz wino j wójwobřteje piňazy bē tola pičeho wřtana ačberžna. Š teho tež piščidže, jo bōry po řmerčži dořojneho dwōwřteho předarja pičeho wjazj řa- molwjewojow wo wupřidjenu řaru pola wójwobdy ho wotebawadžu. Štary wōhny pōti dyčbeječe řiřty nježele doško piščiwōš hōbu bracy, jo moč wšitke te listy, řamolwjjenja, řestimonija morum et diligencijae, poručenja ato, kiz bėču do Merseburga adbeře- wone, wostarčž. Najwješčij džeł tčhle piňamow bē na naj- wješčichu wořbnu Sorenissimi řamu wotpōhřanyč, druhe na wšpōřkič řařojnitow, řtečja řjadonajna na dwōwřkič řljožobnitow nižčeho řjaba, kofiz mječaju pak řoradž wozny uliw.

(Piščidžobnje dale.)

Wšchelake j bliřka a ř Daloka.

— Kandidatke přuhowanje je našejemu řerbřemwu lubej ř herbřičij kandidatow duchowniřta pičinješo. Woni hu hwoje přuhowanje j dobre řhwalbu wostati a buđza našejemu lubej wō hōha žohnowanu duřchowpařtwjo. Rařaž ř herbřičij nowi kandi- datow duchowniřta hu: ř. Wōjidat Rapřet j Wudjōđina, ř. Rurk Wandřit j Rudeje a ř. Čuřta řramj j Wuřojny.

— Břuřli minister je w řejmje řěšit, jo maja ho jednanja bla potajenje jutrow na wřřtu nječelju, je pak tež piščajiti, jo je hač dořal malo nabožije, jo řmēja tež wuřpēč.

Daliřke dořrowolne dary ja wbohe armeniřte řyrotje:

Čopohy w řkomorowje 2 hr. 10 up.

W mjenje wobohij řyrotow wutrođny djač.

Wóčez, redaktor.

Sy-li spówał,
Pilnje dźéłal,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny ja.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Przez spań wórny
Čerstwoś da.

Njech ty spówał,
Swérnje dźéłal
Wšédo dny;
Džek pak swjatosk,
Duš dny,
Wtopóš ty.

Z njebes mana,
Njech či k hmana
Žiwnoś jo;
Žiwa woda,
Kiš Bóh poda,
Wokřew éel!

Serbske njeđzelske łopjeno.

Wubawa šo wóđu hobotu w Čsmolerzej knihišćišćejni w Budyšćinje a je tam ša šćiwotłétnu pschepłatu 40 up. dołcać.

Okuli.

Jana 11, 1-16.

1. Čezka starošć w Bethaniji knježi w tym domje, kotrehož wobydlerjom Ješuš lubowašće: Łazaruš na šmjerež šćory ležešće. Ješušowa lubošć po tajkim jich pschéd wyschnošću wobarała njeje. To pak je hižom wulki trošćit ja nič był, šo šu hebi prajić mogli: runje je tuto domapytanje jara bolosne, wot lubošće našćeho najłepšćeho, najšćiwérnišćeho pschězela naš wotdžilež njemóže. Tež móžešćej šo tej šćotje Marja a Martha na njeho wotbroćić z jemu šćowju nušu wušćorzić. To wonje tež činješćejte a dašćejte jemu powjeđić: Knježe, hlaj, kotrehož ty lubo mašć, tón leži šćory. Kał lubošćnje a žunje to šćinje! Próšćma je a tola njeje žana próšćma, powješćej jeno je. Tež šćotje hebi pomyšćišćejte, šo je ja teho knješa jeno tuta powješćejte trédna, šo by hnydom žadanje jemu wutrobow spóšćal. Težóla žane druge šćowno wjazaj njepšćišćejteje we wéšće nadžiji, šo jeju wušćoržiti. Na žo šo pat tuta nadžija šćotji? Ženičny na njeho šćameho! Wonej njedošćejte jemu powjeđić: tón, kiž tebie lubuje, ale: kotrehož ty lubo mašć. Šćyto tež je našća šćuda, šćaba, njewéšća a njeczšćita lubošć, šo by wona teho knješa poňnuka, šo by wón nam pomhaj! Njebudžesćejli wór naš bóle lubo méł, hać my jého, šawéšće, my dyržjeti we wšćej starošći a nušy žyle šćawéłowac. To wšćak je wéšće, šo dyržimy tež wjeđić a wéřić, šo ma naš Ješuš lubo.

Šdy bychmy my něk na šćoroložo pschijšli, mogli našći lubi temu knješej Ješušej powjeđić: Knježe, hlaj, kotrehož lubo mašć, tón leži šćory? Derje nam, hdy bychy to prajić mogli. Pschétóž hdyž je něšto šćory, kotrehož ma Ješuš lubo, wotom žana nuša njeje, wotom móžemy tež wšćo dalšće šćotšćejte temu knješej pschewošćajić, hebi teho wéřić, šo budu šćonž, šćajšćakli tež budu, šćóžny. A kaž w šćorošćach, tak tež w šćóžej drugej nušy a šćarošći. Šćajte krašnje šćamóženje je Ješušowa lubošć: pschéd nušu a starošću drje naš njewobara, ale nam w njej trošćit a mér dawa. —

2. Kaž běšćejte Marja a Martha šćowje doméřenje na Ješuša šćajije, takte tež běšće jého wotmolwjenje: tuta šćorošć njeje šć šćmjereži, ale č šćezćej Božej, šo by Boži Šćny pschés njy čezćejeny był. Žato šo pat póšćel šć tutym wotmolwjenjom wóćeži, běšće Łazaruš hižom wumřel. Šćyto dyržćejteje hebi něk tej šćotje wo tutym wotmolwjenju myšćić? Jeju powješćej na Ješuša, tak šo jimaž šća, njeje ničo pomhata. A č temu šo tón knješ hišćeže šćomžij. Tola šćonćenje šo na puć poba šć tym pschédemawćenjem: ja tam du, šo byh jého šć šćpanja šćubđil.

Tak drje dwaj dnjej pođđišćito do Bethanije pschidže, hać šćej hebi tej šćotje žadate, ale šo by jimaž čšćim wješćuju dobrotu wopolašćal, hać šćej hebi wutrošćej.

Wodobne móže tež džemšćišćij dženi šćóžny wéřćazý šćšćezćan šćonćić. Našćijh šćemřćejah wšćak tón knješ tak č žiwjenju njesbudžuje, kaž tam Łazara; ja nič šćemny šćo pat pschijšćodneho horjestańanja na šćannym wulšćim

jutrownym dniu troścnotwac; i nadziji na tuto horje-
stawanie swojich smertnych do klina jemje kłowamy; hmjercj
to bo spanje scjnila a nad rowami smertnych klinczi: tat
czjstke woni spja, wschizny czi slobźni! Na wuśnienie tudy
wotuczenie w njebeśtej domijnje sčeduje. Jezus, fersčta
żiwjenja, wuśnijenyč k nowemu, slobźnemu žiwjenju sbudži,
hdyž ku me wěrje do njeho živi byli a murtieli. Tak
wón tola pomba, hdyž tež halke na poslednim kónzu
wschizłk wozom. We wjele drubich padach wón to wjele
prjedy cżini, hdyž tež niž tak rucze, kaž my to řebi
žadachmy. Jeno so ny možemy czałac a prawje kędźbu
męcz na te puce, po kotrych wón s nami thodži, dha
potom spósnajemy, so je pomoz jenó wosttorczjł hacž
k swojemu czařej, kiž je stajnje prawy czař. Haj, hdyž
wón je swojje pomozu pschitkadža, huřto wjele wyschjke
kublo wobradža, hacž wo kotrež řimy jeho prořyřli, a cżini
nad nimi wjazy hacž prořymy a myřlmy.

3. A hičdže wjazy: Jezusowa lubojeć ma s našej
řlabojeću sczerpnosć a dže našču řlabu wercu pophlnicž.
Zato wón swojom wuczobnitam řjewi, so dže řabo do
řidowřleje czařnyč, pytach czi jeho wroćčo dżerčezč a
džachu k njemu: Mlčdtrje, njedatno cżyřču cze řidži
kamjenjowac a ty cżyřč tam řabo czařnyč? Wřhi tym
męjadu drje řamych řo we woczomj. Wchetož s Jesu-
řowym žiwjenjom bęřke tež jich žiwjenje wobbrożene.
Węřo bęřke jim tež wo swojeho knjeja cżinicž. Ale bęřču
dha woni lubož k temu, so bydču řo ja Jezusa starali?
Wjedyrbjeske dža Jezus wjele řepje wjedžic, dżiřli woni,
po kotrym puczu męjeske wón hieč? To bęřke po tajim
řlabojeć jich wercu, řo řebi myřladu, řo dyrbja řo řa
Jezusa staracž. Wón pař jich teho dla njenařwari; wón
jim drje řalařa, řo njebydču do jeho wotmyřhlenjow ręczej,
s najwřstřej lubořčiwosćju: njeje ja dżen dwanaćze
řčtundow? tak dżelčej; řčtōž wodnjō thodži, tōn řo nje-
storczj; pschetož wón widži řwętko tuteho řwęta; řčtōž
pař wo noży thodži, tōn řo storczj; pschetož žane řwętko
njeje w nim. S tym cżje prajicž: czař žiwjenja je frōtři;
řčtōž jōn řwęru wutrupje po Wožim řpodobanju, tōn pschi
tajim řtawowanju pod wořebitym řčhtom Wožim řteji;
jeno řčtōž w noży a cżęmnosćju řręca thodži, tōn do
řkajenja pōndže. — Węřk Jezus praji: Łazaruř, našč
pscheczel, řpi; ale ja du, řo byč jeho ře spanja sbudžił.
To řłowcžo „řpi“ dyrbjachu wuczobnizy wo hmjerczi
rosymicž. Woni pař na woprawdżite spanje myřladu.
To bęřke njerořom. Pschetož hįom wo řairuřowej dżowęcizny
bęřke Jezus prajił: a holecžta řpi. A hdy budžjčke
Łazaruř woprawdže jeno řpař, tajta řtupōcž by była,
dwaj dnjej daloko pucżomac a jeho s tuteho woschjenjowazeho
spanja wubudžic, na czož wuczobnizy řami pokasajū:
knjeje, řpi-łi wón, dha budže řepje s nim. Tež žane
řwarjenje s knjesoweho rta njeřstřidimy, ale wón jim
jeno njeřrořymjenu ręcž pschetož: Łazaruř je wumrjel.
Cżim řlabohi pař wuczobnizy bęřu we swojje wěrje, cżim
bōle dyrbjachu řo w nej pophlnicž. A to cżyřčke tež
tōn knjes, jako wotmyřlenie teho wulkeho dżiwa, kotryž
budže cżinicž, pschitpowjedajo dżelčje: řo bychdže węřil.
Řunje pod řchizom dyrbi řo našča węra pophlnicž, našča
řlabojeć řo řahoricž, našča nadzija řo pomjeřčicž. Tak
řpōsnajemy, řchto to na řebi ma, jako tōn knjes dżelčje:
Ja řo řwjeřeku wosčke dla, řo tam njeřřym był. A hoi,
hįom je wón na puczu, k njemu czařnyč. Kōnž Wožich
pucżow je wmozęjenje, je horjestawanie a žiwjenje, je psch-

wunjenje wschitkeje mysł. Węřk Thomařč w našej wu-
trobe ręczej: Cżęnimy tež řobu, řo bydčmy s nim wu-
mrjeli, s nim tōž wsałi — węra w naš wyska: Cżęnimy
tež řobu, řo bydčmy s nim živi byłi!

Ł Jesuřom wřęes žiwjenje
Węřk mi řtupa moja noha!
Ddyž mi Jezus w přębu dže,
Dha je dobra moja droha;
A mōj Slobźnik — tōn cżje nje
Wřęcž přęes žyke žiwjenje.

Hanjen.

R. w B.

Cżęnimy s Jesuřom!

(Zana 11, 16.)

Słōž: Łęsa a njepuřczom —

Cżęnimy řobu s Jesuřom,
Wón nam řwajaty pschitkad dawo
A naš wjedže k Wōtzej dom,
Cżęř dže w cżerjach, je pař prawo.
Jesu, dži ty we přębu,
Słej, my dżemy ja tobu.

Cżęnimy řobu s Jesuřom,
Węřk naš jeho bōloćž rudži;
Se řuřkami, cżerpnosćom
Wjebjo junu radobesč sbudži.

Schłōž s nim tudy cżerpjelcke,
Wōndže tam do trořnosće.

Wřęnimy řobu s Jesuřom,
So hmjercž węcżnu njewoptamy,
Ale s cżęnimy wumręcżom
Žiwjenje tam w njeju domj.
Wřęcž nam, Jesu, tudy baj,
Dha nam řtwa Woži raj.

Budžmy živi s Jesuřom,
Kotryž řkōny s rowa řtany;
S węcđęczmy s nowym žiwjenjom,
So našč řręcž je pořrjebany,
Smy-łi živi, Jesu, czi,
Dha řmy węcżnje pschi tebi!

K. A. Flodief.

Dobre wusnarče.

W Schottiskej je woschjnje, řo řobny, kotryž k Wożemu řludu
dže, řo najprjedy wōt duchownych we męrie a polutnosćju wu-
woprowřca. Řas jednora řolga řchidźbe, kotrež duchowny něřore
prafchdenja pschepōtozi, ale pobatno, wona na žane njewotmolwi.
Wōn bę teho dla niwomany, ju wotpōřlajac, dořel řo řwajře, řo
je jejne męcżenje řabakōwč abo jejne wutroba njepřčřchitowana.
Pschi wonhřču młoda řchęcłejřnōta dōrke řwłly řlafalcke. Duchowny
to wuřladawřci ju k řebi řaweta a pschęcłejřnōje prafchęje, řo
cżyřka jemu tola prajicž, cżeho dla na jeho prafchdenja njeje wot-
molwika, cżeho dla wo swojom Slobźniku, kotrehož, kaž řo řa,
řubnje, řwęcđęczenja njewoptōtozi. „Węř“, wona řlacžny dżelčje,
„wo nim ręcčezč ja njemōžu, ale řa njeho wumręcž byč rada
cżyřka!“ Tuto wotmolwjenje bęřke jemu bōřč; wón mōřelckje
jei něřko s dobrym řwęcđomjom dowōlicž, k Wożemu řludu pschi-
řlupicž.

Wopomā: Młotřčtřulicž, kotryž njemōže wo swojje wěrje
wjele řłowow cżinicž, ma tola řorgu luboćč k swojemu Slobźnikje-
we swojje wutrobie.

Zesufkowa lubość.

Zana 11, 3.

Głós: Kat trażne somósenje wój Jezus! ja mnje je —.

O tat mje tón trocicht hrjeje,
So Khrysta lubość mam!
Mi wječna strowość teźjeje,
Ze wón mój lėtat sam.
Krej, prawdość, Khrystuśowa
Budź moje lėtatno;
Mam to, je duścha strowa
A sboźnje wumrje ho.

Hdyž wutrobu śmjerz jima
A woźi blutnietej,
Dcha sboźnik fa mnu pschima,
Mje barbi jeho krej.

Estub so mnu, hnadu swoju
Wón žanje njetamje;
Mė, sboźność swjeći moju,
Mje i Wošom sjednat je.

A jeli hiśčeje jeno
Tu ckežy sduchuju,
Dcha wiśať na moje mjeno
Wón myśli i lubośćju;
Pśchod Wbźom sastupuje
Mje jeho saktuśba,
Ta Woju prawdość hnuje,
So duścha sboźność ma.

Duż, lubość, pľomjo świate,
Mjech tebe dźeržu ho;
A je teź czeło sřkate
Mi w rowje sprochynło —
Ja tola wuńdoženy
Pśchod tebe posłanu
A rjenje pśchetrasjeny
Du i tobu i Solenu.

Edym takle lubowany
Tu hźom na jeni,
Echjo halle pścheył rjany
Mi siewi w krańcośći!
Tam ślinczi hymna wona
Pśchod palmy sboźnośće,
So lubość Zesufkowa
Ma wječne wobřtacie!

K. A. Fiedler.

Lubość to swoje njepta.

Njedźelu rano dźeje w Zendźelstěj mloda śwacelca do mjeńta, kłobuk po nowej mójbe na hřowje; wona chyśčeje ho w tym nowym kłobuku potařac. Na puću pśchjńdže nimo zřetwoje a dofełż blėjszich czań do Woźeho doma pśchjńchta njebe, myślećeje hebi: ja chju nutś heć — a wona sastupi. Duż hiśchecjeje moźne pėdowanje wo 2 Kor. 5, 11.

Zejna wutroba bėčeje tať moźnje sapschinnjena wot źakbowanych pľonow pėdarja, so ho wona, mjeťo teho so ho w tyn nowym kłobuku potařac. Na puću pśchjńdže nimo zřetwoje a dofełż blėjszich czań do Woźeho doma pśchjńchta njebe, myślećeje hebi: ja chju nutś heć — a wona sastupi. Duż hiśchecjeje moźne pėdowanje wo 2 Kor. 5, 11.

żina byta, a pśchego žiwjeće bė w njei źodanje, so chje teź tať žywa być a kłobdźić.

Na druhe lėto dźejeje jašo do mjeńta; wona ho njechajće wjazy w nowym kłobuku potařac; w saku mjejeće nowy testament, i kotrehož chyśčeje kłude dźeći w njeđelstěj sčulu wućeći!

Kłowiu bėčeje tať na dźećođy dźełata, jato jedyn dźeń jene i nich prośećeje, so by jejnu na śmjerz křoru macź wopntacź pśchjńchta. To bėčeje jejny pėni wopyt w kłowodni. Wona pśchjńdže hulćizcho a czi druhy wobybleřo doma prośachu: „Pśchjńdźeje tola teź i nam!“ Na swojich pućach i kłowim a křorim wona widzećeje, kaź by jena, kotraž bė swoje dźećo morila, do jasna wotwjeđjena. Sľuboto hnuta wona wuśchyność wo dowolność prośećeje, so moħta w hřeśmizu wopntacź. Zej ho dowolność doła — a bōry bėčeje wona pścheczelniza wśchitlich jatych.

To nowe dźelo bu jej źeło wjele wjeħela. Dofełż pať mjejeće teź ja swoje žiwjenje dźełacź, moźeće to jeno cžinicź, hdyž mjejeće křowobodu czań, ale dofełż tón njeboħojajće, wona w nozy dźełošće a sa pjeć dnjow teľto hotowocho jeźni, kaź priedy ja sčyćeć. Ssamo najjaħatlicħych jatych wona pomaku i dobrenu dowjeđe. Tať je 25 lėt we wulřim źoňnowanju sľuffowať, ale zyle w cžichim, so śwet halle po jejnej śmjerzi wo tam sħoni. Walle hdyž bė swojej woźi ja te žiwjenje jańdźelita, ho jejne mjeno wojewi: Sarah Martinez. Zejna woprowoza lubość bu wulzy křwalena.

To bėčeje lubość, sź to swoje njepta.

Wobħadjenje fary w Mersburgu.

Powjedacizko je starych czaħon.

(Wotraccowanje.)

Niħto w merieburgim kraju pśchi teľe sľadnoći i horyźchjeje źedźiwioćeju na tōnczne sastaranje i fary njemyślećeje, hać kandidat theologie Wohuwr Zėřora, ħacźanje ħraďź žodny mjenje wuħłada i temu njemjejećeje duźi wón. Wón bė syn kłudeho kantora a wućeřerja. Sźom wot młodośće sjeju wjele lubośće i wėdomośćam, wħeħeje i Wožemu pľomu, a sľudzi pśchod to pola swojeho nana wodojomnu, hdyž teź i jeho sľadnymi ħrėďkami lėdy wawjeđjomnu myśliczu, jeho i duchownemu ħijejei sčimic. Teź i ħudźeje, w kotreź bė stary kantor derje sħonjeny a sħweczeny, potaľa tón hōł hźom wot młodośće wulku poħlıność a talent a nauřnyj pola swojeho nana bōry na ħuķe ħrac. Ach! teľe ħuķe wućeřerja chju w ħewat kłodobnym žiwjenju stareho wućeřerja wulke boħatřwo a wjeħele. Wone bėchu fremoniste a pśchod nėkajse wotkasanje jemu pśchpadnyte, woprawođe nėchto traħne w nastupanju cžisteho, njeboħsteho sľuwa. ħacź do wot nezow moźećeje tón stary je sboźnym jatorynjemjom na swojeho syna powkřachac, hdyž tón, mjes tym so jaħny mėkacź pśchod batoźi jenneje jaltonie do kłude wu-debjenjeje sľwy ħweczećeje, lubořne pėħnje i ľuda, kōđu ja poeřtu a ħudźbu dostupnu cłowku wutrobu i cžichim źoňnowanjom derje-cžimaczeho potrojenja pľelnjoze, ħrajelje; a hdyž 14-lėtny Wohuwr i zřetwinym ħrėľuśom wot Zeigsmunda Weingaertnera: „W wśchje nuly na Woħa tu zyle tworzi ja etc.“, kotryž bė nanowy najľubšich ħrėľuśich, ħonczi, teħy roňacħu ho ľubemu staremu sťajnje i ħnu-cjom, trocħom a wjeħelom jaħne ħyly po lizomaj, a Wōħ wė, nad cžim ho wón najbōle wjeħeli, nad spōđžonym sľuwom a wutrowudobnywazym pľozom swojich ħuķlow, abo nad žnim, nutřnym ħracjom a wśchdžnym potcořcomanjom swojeho Wohuwrė, abo nad trocħnym wopśchjńcjom traħneho ħrėľuścha.

Wjeħny sľjes duchowny wućeřeje nařchego Wohuwrė w łacźan-řej a gricřiřej rėći, tať so moźećeje we swojim pjatnatym lėće wućeřenu sčulu w Mersburgu wopntacź. Teź jow bė wón jedyn

f najpinińskich; ale njebożowny podawał, lotryż jemu tu swadzi, ińchodźeje jemu sa złyh jeho pichichob. © wjazorymi družimij schulerienij bė njebže wofoto hób na fymtanje wuchol na wulki bat pola Merseburga. Woni hrajaču, kaź j wjeřcha, „rubjeźnizy a žandarwojo“ na fwojich fymfawczadza a lėtaču jako runje telko fpuřdźeńnych mřobnyh ćwertow j mřobnyh ćwiercjach ińchodźeje we wjeřelich wuchodźenij a frowodźich fkeclak a wotwać do ńladim łodze, rubjeźnizy ćętajo, žandarwojo j fymwalobnym fymfotom, jako by wulkim fłatnym wotpořladanjam placziło, jaćho ja nimi. Naćh Bohuwrė bė njes rubjeźnikami, a dokeź bė wón jedyn tych najmłódszych a najmjenje na fymfatanje ho wuřtejaźnych, bėču knježo žandarwojo najbóle na njeho wotmėrili. Wón ćęta pať tu, pať tam, ale žandarwojo hu jemu pichęzo ja pjatami. Nėť pchjindźe křitro do wuřtoće, wuwinj pať ho tola hićeje raś a lećij nėť je fatarofńnym fymfotom runje na hromadu, fjeřęđa na łodze ftejaźnych knjełow a knjenjow, kiz bėču fym pichjichij, wofomik dźęćazemu fwoźiwemu hracaju pichjilobawoć. Naćh Bohuwrė dře ćęřjodu lubźi wiđęće; wón ćęřęće bliřto pchj: teřkamje řo pichęćunęć, potom naćhe řo na boť winyć, ćęřjodu sejadu woblećęćęć a knjeław žandarman ho wuřmjeć. To bė dęre wumyřłena wójnřta lećę. Ale jedyn tych knjełow, kiz na najwotowuřichim fkužu ćęřjodu ftejeće, řo najfjeřęho bojeće, tón swaźny hól jęho njewidźi, abo lećij fłępe runje na njeho, fłupi teho łwa nėłotre froweće j boka, a bę w tym wofomiku wot naćheho Bohuwrėa, kiz na tařle zyle njeabđite pichęćnjenje pomyřłit njebė, poraźenju a pordawj! lećęćtaj wobať na łodze a jedźęćtaj pichęć fłunofęć fłorka dře hićęće 15 haćę 20 frowećow datowo po tym dźęle ćęřę, na fofrymiz pichjroba fanki pichjicimjeć je potabęta. Wory bė wotanza křęćęćęć: „Wój Wožo! Żęho Żańnoć! Żęho Żańnoć!“ a wřhizy bęjadu na pomoz. Żęho Żańnoć, pichęćoź tón potorchunęny njebė nićęto družij, haćę wójwoba Morij Wylem, bė pať hiźom fiam najpichjodnińchij řęćdł to tónle njeřęćobwidzenju pad fapřichimnył. © fwojeje řhwanęteř, lotryż Żęho Żańnoć w ruzy mjeřęće, wob-dźęćalęće řhribiet naćheho Bohuwrėa j tymi fłowami: „Ćętať, infańmij rapaťo wot hólja!“ a to j fajkim přodom, jo tón nićęho fymwatnićę ćęćnić njećęjeće, haćę wofřofęćę a rjadę, jako myřłicęć, pichęć nořtroźanu ćęřjodu do najdallęćheho fucziķa hata ćęřęćęć, tam fwoje fymfawczki fymotpinacę a dom bęćęć. Pichęćoź wotanza: „Żęho Żańnoć!“ bėće jęho natawika, j nim po łodze ho frowazemu do wocęzow pohladnęć, a teho wulki ćęřęćunęny nób jęho bjes dwėta wofajaj, jo nićęho dřeuhęho potorchnył njebė, haćę fwojejo ftrajneho wotza, pichęćoź porunij oćęřęćunęny nób w zřłym ftraju wjazy njebė.

Wohłufńchęny pichęć tónle tracińny podawał řęćęjeće we fwojeje frowe a rořpominalęće je fłufkami fwoj bđit. © jęho řęđoź w najpřęćimńchm ćębu nićęto ře njećęřęhomaćę, kaź bė řo wón bojať. Żęho Żańnoć ćęćunęjeće dře pichęć nėłotre dny na tymle dźęle najjařmnićhego ćęřę, na fofrymiz bė řo ta njeńwolin jafo na fankach pichęćwjeķa, řęćru bđ, bėće pať hewał njeńanjenja a dokeź bė dobroćęćunęny wójwoba dře křitro naćę, na žane wařęunę pať doľęho hńęw-nořęćęny charakter njeńęjeće, wofajaj wofcho dalęćę fłofłanje wobęćęho hólja. Niz tak pať řhulřij rektor. Wobohi Bohuwrė dře bjeřęće tónle mjeřajaj podawał wotpofłucęć, tať doľęho haćę bę na řhulji a hićęće wofđiřęćę doľęho a wřelęto do jęho fatalnyh řęćęřęow řawadźęwacę.

Zato bė řo Bohuwrė na Ripczanku uniwerřtu pichęćęćidit, dře bjeřęće jęho nam fremontę hęřle pichęćęć, jo by řęćdł i řęćturowaniju řęhnał. © horzymij řhřłami, a jako bė hęřle řto řęćęć j rořđonowaniju řęćęćil a f wotrobje kłęćit, doľęnia tule tať wuzy ćęřętu froweć. Wone pichjindźędu ja 150 tolerjow do ruřłow

wójwoby, kiz bėćeće hiźom dawno fwoj řęřłab na nje mēł. Pichęćoź wón řawajeće řęćę dobre hęřle w ftraju.

(Pichjichobnje dale.)

Wřelake j bliřka a f daloka.

— Na Budyřkim gymnařiju řu wřhizy 22 abiturientowo fwoje wotřhadne pruhowanje wofřłali. © nićh ćęřęđa 4 dınchomfrowo, 5 lėćafřimow, 6 prawiřniřłow řtudowacę, 2 ćęřętaj do wofřłta řařłupicę. Šerbję řu mjeř nimi: f. Weřať j Barta, f. Šmola j Wudęřę, f. Njeřła j Rařę, a f. Łarař j Ğornjeje Křny.

— Na ftrajnowatřim fęminaru w Budyřćimje řu 28 młodźęzow fwoje 1. wucęřęće pruhowanje wofřłali. Wjeř nimi je 5 Šerbow, a to řł: Ğolan j Žanež, Kaufęndorf j Wėřłowa, Ğozor j Budyřćina, řny njebo Ğodźiřęřęho řantora, Teiř j Budyřćina a Urban j Budyřćina.

— Na pichjotowainij ja fęminar (přęparandę) we Wojeřęćah mjeřęće ho pichjimanřę pruhowanje do fęminara, na fofreź maja młodźęzowo 3 řęćh bęćęćę, řařđęnu pńrdźęlu a wutoru. Wřhizy 17, fofřij řo na pruhowanju wobđęćłęću, teź pruhowanje wofřładęny. Wjeř nimi je wulka řęćęba Šerbow, tať řo je nadźija, řo teź najęće pufłę řęđule řęřłęřłich wucęřęrow doľęnia. Wry lubęćh Šerbow, fofřij maja wobbarjenęćh řnyow, hićęće juntřęć na tule pichjotowainiju dopominaju a pichjipominaju, jo je hićęće ćębę, řwojich řęđow řęřęa k jutram řamowicę.

© **Draźđan.** Sařo ho nam řęřłę fęmřęńęje bliři. Pichjichobnu njeđęlu Łatäre, 26. męřę, ćęřęmu ho, dařł Wob, potonju 1/2 hób, j řęćhiznej zřęřłi řęćęć j to niź jęnoź Šerbo j Draźđan, ale teź j dalęćeje wofřłotny. Njeje hiźom to wjeřęle, jařo wofřładacę tať nėłotre łube, řnate, pichęćęćne, řęřłęće wofřłęćo, řuřło řębi řęćęćęć j frowacęć j tym abo j tamnym, kiz je nam pichęćęć j ćębřow dźęćęćřłowa řęm? W fofreź řęćęć pať wofęębe by Węje řłowo tať wutoro řařłchimnył, tať na jeje najřławńchij řtrunach wofřłob namalate, tať je řlonjenja řwjenjenja nam řęćęne było, kaź w dřeřę maczęćnej řęćęć? Żęđobla, hđwř ja tyđęři řwonny řęćhizneję zřęřłę potonju nam Šerbam řwonja a nař te mřđi wofaję, řęřłęćmy jęć hřłę, pichjindźmy j bliřka a j daloka, wofřłotowny wuřęć řađęćwł, pichęćwinimij je f řęćęć wofu, řęćđęćmy řo niź jęnoź ćęć řęćęćni řłari pichęćęćjo Węjeřęho řłowa, ale teź najęć mřobny lubi! Wopyť na nařłich řęmřęńęćah njeřęmłe wotebjeřęć, ale dřeřłi pichjibęřęć! Nuřujmy řłwofęć! Pichęćęćęćunęny řłalenęć! Pęřłajmy řamotnyć! Wřęćęćmy kłęćęćęć, kiz fwojeje węćę je wofřłęćęja a fwojeje maczęćnej řęćę řo řanibujaj!

Přłitny ćębę řwjećęćmy nēł. Hđwř hićęćeće domach bęćęmy, njeđęćmy tutemu najřęmřęćłęćęmu ćębęć lęta nimo hieć bjes teho, řo byćmyť j řwajęće řwjeřęćęć a f Wężęmu řłidu pohęłi. Ğęćimju řu teź tať! Njeđęlu Łatäre je w řęćhiznej zřęřłi ja nař Šerbow řłido Węjeřęho wofřłafanja řęęę. Šęćęćę řęćęćęow tam řęęę. Wjeř nimi teź tón, kiz řęřłę fwođędy řęćhiznej zřęřłi darićmy. Šerřłęć je napřimjo. Šerbam buđę wón nēł řařł řęćęć. © jo niźęće řađęć Šerřł ho namalateľ njeby, ani doma, ani tu w řwřębe, kiz řęćęćęla pńrdłom j pofłęńęćęćę nozy: „Żo ćęćęćę j mojemu wopominjenju!“ řařłwaj! Naćę lud buđę a řawofřłat lud węřę a řwřęć, kiz twari na řwojeřę Woha a lubuje řęćę a narobnoćę, kiz je nam wón dat.

„**Domhaj Wob**“ njeje jęnoź pola knjeřow duchownęćh, ale teź we wřęćęćh pichęćdawainjach „**Šerb. Rowin**“ na wřęćę a w Budyřćimje doľęćę. Na řęćłwóřęć lęta placzi wón 40 np., jęnoćłiwe ćęřłęřę řo řa 4 np. pichęćdawaju.

Sy-li spówał,
Pilnje dšélat,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny ja.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swórny
Přez spať mórny
Čerastwoosć da.

Njeh ty spówał,
Swórnyje dšélat
Wšédne dny;
Dšéat pak swjaty,
Dušé daty,
Wotpošči ty.

Z njehes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew ée!
F.

Šerbske njedželske lopjeno.

Wubawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knižničijšchženju w Budyščinje a je tam ja šchwórtljetnu pšehedplatu 40 np. dostać.

Lítare.

Žana 11, 32—46.

Šerjedž póštneho časa, najštimnišeho časa žytko žytkowiného léta, ma šchěšćijansta žyrke jenu njedžetu, kotrejež mjeno wo wjěšelu rěči, haj k wjěšelenju napomina. To je njedžeta Lítare, to rěta „wjěšel šo!“ Ze ja wjěšelemi a rošpročćenjemi homjazy kwět šo do našeho najšwjećišćeho lamat? Dana njedžeta Lítare tym prawo, kotrymž je póštny čas njelube pšchetorhjenje pšehes žyke léto pytaných wjěšelow? Abo plači tež w Bóžim kralětwje, ščtož je wašćnje datoko a ščewofo: wo wjěšelach šrudobu a štarosće šatepicz a hama dužy wot pohřeba šo hnydom do doma wjěšeta pobacž? Wě, tu je hujashe wjěšete, niz tajke, š kotrymž by šo na šrudobu š loškei myšlu šapomnišo, ale tajke, kotrež naštawa, dokelž je šrudoba, haj hama šmjerež dohješćeržy pšchewinjena. Šdžy tehodla w polěze wšcho wojowanje, wšcha bolosč, wšchón krawatny póť, wšcha čimnosč njewinowateje šmjereže šo w nutřnych wutrobach wopomina, hdyž šo wo „šlowje krawatnje šbitej“ špěwa, tola jeme wjěšete wyštanje pšchělinći: „šmjerež je póžrta do dohješća.“ Tak njedžeta Lítare nije jeno možna w póštnym času, ale wona do njeho šlušča.

Žesůž pola Lazaroweho rowa šaplatny. Wón běšče hotowy, šwoje žiwjenje wšćajč, ale wón wo šwojeje bōškei lubosčej wšchu wštku bolosč šobucžujesche, hdyž Marja a Marth šwojeho bratra woplatowaschej. Kíž

běšče k Pětrej prajił, šo je bōjke, žimjenje woprowacž, a čłowječne, šo šatowacž, tón tola dšéł bjerjesche na šrudobje, a čłowjste šušly w jeho wóčžu pokasowachu, ščtož tež jemu wšehes wutrobu rěčesche. Haj wón šo roššłobi pšchěčiwno tamnje mozy, kotrejež ruka je nade wšćitkimi šmjernymi, pšchěčiwno šmjereži. Wón běšče w Bethaniji pšchěbwal a tam w domje Lazarowym a jeho šotrow šbožowne dny wužiwat. Šdžy běšče žył Jerušalem polny pšchěšćeharjow, w Bethaniji běšče Žesůž w šubym domje měrnje běžat a dšakownosč, lubosč, wošćenjenje namatal. Někto běšče Lazaruš morwy. Wón njekšesche w durjach, šo by Žesůža wital, a wopušćenaj bšéštaj dwór a dom; žana mužta ruta tam wjazy njeflukowasche. Žesůž běšče Marthu trošćowat, šdžy bě wona jemu napšchězo šhwatala, a bě wo šemřetnych to krašne šlowo prajił: „Ščtož do mnje wěri, budže živy, hacž wón runje wumrje; a ščtož je živy a wěri do mnje, tón nihdy njebudže wumrječ.“ Šakle hdyž wón do Bethanije pšchidže, tež jeho wutrobu ból a horjo šimajšče. Džy wón pola rowa šwojeje wozči k wěčnemu Bóhu a Wóžzej pošběny: „Wóžče, ja šo dšakuju tebi, šo ty mje wuššćichal šy. Za šawěčež wěm, šo ty mje pšchězo wuššćichal šy.“ Tak šo wón mošli. A dale wón prošy: „Tešo luda bla, kíž tudy wotoko šteji, rěču ja to hame, šo bydu woni wěrił, šo ty mje pošlat šy.“ Ščtož by w našim rěze rěčalo Bóha špytowacž, to Bóh na Žesůžowe šdžchowanje wuššćich, a Žesůž trjeba jeno Lazara š rowa wlašć. Šwojajany na nohomaj a rukomaj,

Łazaruſz toła ſ rowa wuudźe. Roſojm to żenje njejawjſchim-
nje, ale wera ſwjaſki ſmjerctnoſeże roſtojaſuje a kamjen
wot rowa wotwala. To je najſe Łatara nad kſcepczi-
janſkimi rowami. To ſu jutry, kotrychż ſwitanje je
w poſtlnym czaſu widomae.

Budź ſhwabla rowa pſchelamarzej!

Ganjeni.

T. w 11.

Dróha czełpjenja.

(G. Braſe.)

Stoś: Żejuſa ja njeprawjeću —

Niekt je ſwjaoty poſtyn czaſ!
Duż taſ' wopomá Żejuſowu
Styſtnoſeż, kiż je mól ja naſ,
Wobohładaj Żoh' krowatnu głowu.
Kamjenitna bjeſ ſaczuczá
Njehmje byeż czi wutroba.

Głaj, tam je Bethania,
Wobryeđż ſchtomow molijowych,
Hdżeż twój Ebożnit wopyta
Kſheżtu ſwernych pſcheczelowych. —
Zakbuł Żoh', taż czi niyeche
Marja ſ narbu luboſeje.

Gładaſz ſ hory wot'jowej'
Na Żerujałem, o duſcha,
Knielomu dai ſrudźbu hej
K wutrobie hież, toż ho ſłuſcha.
Kuiſto podarom wſchaf tu
Ze cze wabiſ ſ mitofczu.

Wſchi Knielowej wjecezi:
K Żeho noham hyn ho rady,
So by w ſhłeje, wo mini
Dał ho tebi doſtaeż ſ hnady.
Tał b'dżeſz hrečhow ſwobodny,
Krahnje wobohaceny.

W ſahrodze Gethſemanej,
Głaj, tał tam Knięz ſduchowaje,
S puca hięz cze ſhelichej, —
Wótzej pał ho pſchepodaſche.
Ach, wuł' teho runieczá
Božu nięleceż, wutroba!

Gładajo na Żudaſcha,
Etrachuj ho pſched myſlu ſwojei,
So cze njeby njechwera
Wujebafa w ſłóſzi twojei,
A tał t padu dowjebta,
Hdyż je duſcha ſaſparna.

Kaſjaſkow e ſwarjenje
Eſtlich, tał Knięzi pſchitſajaje,
So by wujmat, ſchtó wón je. —
Prajmy wuſnacze też naſche:
„Wſeče wėruj, wſeče wėm,
Żejuſ ſchycht je Ebożnit wſchém“.

Na Żoh' pucaju njehnuje
Tebe žónſkich żarowanje?
Żoh' ſchizj ho czi niyeche

Se Schimana noſyż ſmanje?

Ach, jo bych ja bđakniſchi

Był haż tamni njebudniſni!

Golgatha niekt — Golgatha!

Kał ta hórta duſcha hnuje!

Hdyż ju woko wohłaba,

Eſwoju ſłóeż też ſhtujne cziuje

Wutroba ta kamjenitna —

Niekt pał žyle roſmleka.

Kuiſto ſhodź na Golgatha,
Eſyn ho pod ſchizj Żejuſowoy;
Tam budź duſcha domjoza,
Wopomá wopor Eſtrėdnikowoy,
Kał je czełpit ſtyſtniwoje
Eſwoju maru ja tebe.

Eżiniſz to, dha wėt ty ni,
Budžeſz dohycze też doſtaeż:
Ejednoczeny w ſbóžnoſci
Budžeſz pſchi tym Knięju woſtaeż.
Tał b'dže twoje żebnje
Epotojene nawėcznje.

Surił Bróſł.

Kak luboſue ſu twoje wobydenja, knjeże Bebaoth.

Mała Leńta bė jeniekte bđečejo jara ſhubeje, ale bohobojajneju
ſtarſheju. Nan žiwjeche ho jato bđelaczež na ſarje jeneje wby
pola Dražďhan. Wón mjełeche drie ſam ſwoju kſhežu, ale niečo
w njei, haż ſchtóž jeho ruzy bjeł wot dnja ſaſluſełchej. To pał
jeno tał niekt k jebzi a brojece ja njecho a ja jeho ſwóžu doſa-
haſche. Ale jeho pilne ruzy njebėchej je ho bđelacž nawuſkei, ale
też rady k modlitwoje ho ſtrowacəž. Wón modleche ho wuſto a
ſ hłubotoſeje wutroby ſ tymi ſwójimi, pſchetoz wón bė bohobojajny,
Zutón dohry nar bė haſke 30 lėt ſtary, jalo jeho Wóh na ſhor-
tožo potoži, ſ ſotrehož wjaqaj njeſtany. Khorowč trajeche nėlotre
njebjele. Duchowny G. a jeho hyn wopytowoſchtaj jeho czaſto
w jeho poſlebnich dnjach, ho buſchtaj jeho troſchtowakoj. Żemu
hamemu njebė troſchtaj tał jara nuſny, taż jeho wohoje manđeſſeje;
pſchetoz wón bė ſ mėtam a Wožu pobjaty, jeho manđeſſka pał
dyrbjeche ho wot ſwojeho lubeho ſaſtararja bđełiž, a njebėchu
ani pjenjeſy, ani ſhłe b w domje, haż w jenu to, ſchtóž hoboźelniwe
duſche jej darjachu. W czaſu ſtyſtniwoje bė djonowiczka tamneho
bđełaczerja, tehbų nėbđe 10 lėt, ſtara wobořimaj ſtarſchimaj k wulkemu
troſchtaj. Hdyż duchowny wotebđe, woſta bđečo pola nanoweho
toža heđžo, ſpewajechemu ſhėrluſche a bibliſſe hrónčſta, kiż bė
wot duchowneho ſhychata abo w ſhuli nauwka.

Nan wurje. Wudowa żarowajechemu ho ſwojeho poboźneho,
pilneho muža, a ptafaſche jara a wjele. Żehbų troſchtowajechemu
holczka pſchego maczeřku, hdyż ju ptafač wibjeche, ſ rjanymi
hrónčſkami ſ Wojeho głowa, kiż bė w jenu ſhychata, abo ſe
ſchtuczſkami ſ kſcepczijanifſkich ſhėrluſchow, na pſchitlad ſ ſhėrluſcha:
„Ežeho bla ho dyrbaj rubzič“ to ſchtuczſku: „Na tebe, mój
Knięe, hładam, ſ luboſeju, ſ wutrobu tebe jebó žadam. Daj mi
twoju ſbóžnoſež doſtaeż, tam ty mój, ja pał twój budu wėcznje
woſtaeż.“ Albo wona bđeche k ſtarzej ho maczeři: „Wuſa maczeřka,
njeptałaj, mój dzełmoj jo modlicə a bđełacə; hdyż ja je ſhule
pſchindu, cziu pilnje ſhoniwane kłobuki plečə; luby Wóh naju
niewopuſchje.“

Tał jańđe ſtoro lėto po nanowej ſmjerceji. Ta wudowa je
ſwójim jeniektim bđečejom dzeřejechemu wſchitko jara hromadu, a wo-
bej njełejechej pſches Woje žohnowanje žaneje nuſy. Hóleczato
ſhobjeche pilnje do ſhule a plecejechemu po ſhuli też tał pilnje

klomjane klobuffi; jeine jenicze wješele bē jena kofolch, kotruz bē hebi ta mala hyrota woceghynka a f wufyfokowanymi drjehjenckami pizowala. Zedyn dzei, bē wožni, džešče macz f jenemu burej do druheje wby, fo by wony hrebacz pomhala, holczka pať džešče, kaź kōžby dzei, do jchule, a hynny ho, hdyž dom pchindže, pšched hžežu a pleczelche klomjane klobuffi. Duž pchindže hufhodowa dżowka, nēhōže 12 lēt stara, džežo jara bdyžeho wošchynja, a chyžyche Lenku nufowacz, f njej wofoto sfakacz a njefafanftwo czēricz. Ale mala pobozna hyrota to njehajche. Pšches to jara rošfobijena, czhynny hynlička hufhodowa hołza to džežo f jemi a fceželche jemu na czēle, fo to wofche džežo wōšje wofalche. Zako wječor macz f džeťa domoj pchindže, ftozēžche jej ta mala, jchto bē ho jej italo. Macz pať mēnejche, fo drje ho jej wulka fchloba itala njeje, a lchmy ho f njej hpacz. Nałajtra pať ftozēžche to džežo jara na brjuchbolenje, njemōželche tež wjozų fłanycz, a hacz runje lēťať hēm pchindže, njehubichu ho bolofče, ale buchn pšchego wjetelche. Za holczka proščelche hwoju maczēťni, fo by wšchaf po fnejša duchowneho jchta, fo by tōn ho f njej mobilf, kaź f jejnyu nanom, dofelž ma wona wumwjeć. Macz wotmolwi: „Moje lube džežo! koho bych potom mēťa? Ty by hychče mōj trofcht. Ty tola wumwjeć njehubidžch chyžyc!“ To džežo wotmolwi: „Luba, maczēťa, Wōh dyrbi byč wafch trofcht, domwēćze ho jemu. Daječe jeno fnejše duchownemu te mui pchindž.“ Macz fchyni džešče wolu; duchowny pchindže. Wboha hyrota mējeche wulke wješele nad duchownym, modlelche ho wutrobnje, a da duchownemu spōjnacz, fo ma wulke žēdenje po njeju. Duž wopoziča ho macz fažo: „Lube džežo, czjeho bla dha chyełch tak rade wumwjeć? ty by wšchaf hychče tak mlode“. Džežo wotmolwi: „W njehjeřach je tola wjele rjenjehy; tam pchindū f hwojemu knjeje Jēluwej, a wy pchindžecze tež junu te mni. Tam budu f njeboczēřim nanom lubeho Woha fhwalicz a tež knjeja Jēluša. Njeptalaječe jeno pšche mnje, luba maczēťa.“

Knhorolcz trajelche hacz do dżewjateho dnja. Duchowny G. a jehy hyn wopytowafchaj w lutchy czahu byro to fbožowne džežo. Šaj jawelče, fbožne hžijom na tožu bolofcjozw. Wšchetož wonoj namafafchaj to hano pšchego ho modlo a hwoju maczēť w nadžiji pophynjajo a trofchujjo, pšchi tym bē fpofojine a f mērom, kaź jehnjatfo.

Džeň pšched hmjerczu džešche pobozne džežo f maczeri: „Knjes duchowny je mje tať hufro wopytowal a ho se mnu mobilf, a wy nimacze ničo, fo byšchēje jenu dacz mošli. Ach darcēje jemu moju kofolch, hdyž budu morwa, a ja dam jeho prohycz, fo by f tym ja lubo wfať.“

Na dżewjatyh a pophēdnim dnju pchindžechu fchēřczanffe hufhodžny f teť holczky. Wona proščelche te hame, fo bychu jej hčerlučh. „Kať rjenje hwečzi ferniczi“, hēwali. Prjehy pať, hacz bē hčerlučh fčoncžny, to džežo czhēje wufny.

Ty fbožne džežo, fo by wšchaf tež moju wutroba tajta byla, kaź twojja wutroba, tať czhita, hwećna a hjes falchja; ach, fo by tež mōj kōnž byť, kaź twōj lōnž! — Haj, wo tajščy duščach reťa: „Tute hų fnejžny a džeja fo tym Zehnjećom, hōdžē wono dže!“

Golgatha.

Njech mnoholcz horow jima
 Zow wočžo człowjeta,
 Tu wažnołcz žana nima
 Kaž hora Golgatha.

Hdže hora je, kiz bliži
 Nam taťle njeheba?
 Čchto Wožu milofcz niži
 Š nam tať kaź Golgatha?

Šzo f hčhiza wužōrluje
 Š nam f kraja do kraja
 A našč hčech wuščhczjuje
 Štrej hwjata f Golgatha.

Synt wylchfchich harjom brinczi
 Tam fbožne glorzja,
 A wēćna fhwalba kinczi
 Šo Zehnjo f Golgatha.

Tam nafioj czhēje hčoby,
 D buščja wēřazja!
 Štož hčech a wšchitke fchłoby
 Šod hčhž f Golgatha.

Dha fbožni w njeju praja:
 Šať berje ho czj fta!
 Hucz do Wožeho raja
 Šon dje pšch Golgatha!

K. A. Fiedlef.

Bōh fapłaczj.

Millionar Girard w Filadelfiji junu hobotu wječor pšchitafa, fo maja jeha ludžo njeđelu rano na pšchiflawje byč, dofelž tōž pšchjēdže. Šmērom jebny f mofodch ludži praji: „Knjes Girardo, to je mi njemōžno, to je pšchēřitwo mojemu hweđomnju, njeđelu dželacz.“

„Što to? Njeňajecze našč porjab?“

„To ho wē! Mam tež staru macz fežiwicz; ale njemōžu a njehećmō njeđelju dželacz.“

„Derje! mōj hmoj hromadže hotowaj. Džicze f potkadmjeť a dajče hebi mđu wupłaczić!“

Ti njeđele fo minychu. Š džeťa puščēčjenu druheho džeťa njenamafala a do wulkeje czēřnōfōže pchindže. Duž f Girardej bankē pchindže a ho jeho praščelche, hacz nětoho hčmaneho njewē, ftozēhož mošt ja potkadmnia do banki wfačz. Šnychom jemu Girard mjeno je hčuhby puščēčjenoh muža praji.

„Zeho pať ječ tola Wby je hčuhby puščēčziť?“

„To je werno, hyn jeho je hčuhby puščēčziť, dofelž njeđelju dželacz njehajche. Tola muž, kiz je hotowy, f potkadmnošču napšchēžo hwojemu hweđomnju hwoje džeťo woprowacz, ho ni hčmanj fta, potkadmni bučz, kotrenuž mōže ho domwērjenje fpožēčic.“

Wlody muž to fařtojafitwo dofta.

Wobšadjenje fary w Alerfeburgu.

Powjedanēřto je fłarych czahow.
 (Pōtracžowonajc.)

Wōřny po wrōčēnju naščeho Wobuwōra f univerřity fernje jeho nan a njeflawofstaji jemu dale ničo, hacz džečczaju pšchhufchufnošč, staru maczēť fařtaracz a fežiwicz. Wōn to po mōžnošči hweću czhynelche, wuščelche burřifch hynow, a tať fařtuzene hčeborne runje dohahachy, hani ho a hwoju macz hujenje došč pšched fahōbnjenjom fahpōnacž. Wšchaf mējelche nadžiju, po nēť berje wofřlathy egzaminach na fařtaranje f fary. Ale f tym bē ho hčetro myřil. Wmjeraja hiftoria na lođe, kotruz dawno fahytu myřelche, řelchēje jaťo murja mjes nim a mjes farami. Tať hufro, hacz ho pšchi nēľajteť wafazy famolwjełche, řelchēje w konřifřtoriju: „Haj, luby pšchēčelo, Wby wēřēje, fo f Wami berje mēnimy. Ale wopomnēče, kaťi pofřor byčmy f tym pšchi dworje dali. Njech ho hychēje něřotre lēťa mnu, potom buđje ta wēž bōle fahyta, ale

B.

niet? nief? w tym hińczejże nicjo nyje." "A tat dosta miefio fym niefajejze wyfiofcho jafioznifa abo radziczela, runiej będu tajzu wjele miefiofci a teź mjenje fhmami dęgiżi wón.

Nief mejejsche fudne, jara fudne lita pifhetracę. Pfeszes nimale dępacę lēt fędzefelę w fhudufichęj fhwicęzy wola fwojeje maczerje na fhmatnej wiefzy, wuczerjefche, woczafonafca, io wo nadziefche, ale pifhezjo pobarmo. Żana dufka na njejo nijepomyfłi. Njepo-bradnio jemu pat ftkadnojć, ja fwoje pifchodowne powołanie jo wówpofafniefć. Pifchetoz hđzęć jarać w dafitej wofofniefci lōfchę abo fhwiie f przedwoniamy nijemejefche, abo na fhowufolenie abo żońdefichęzenie fforzefche, bu fe kandidatej Wożuwerej Żęjoze pō-ffane, a tón fhuberad wówpomfa. Sa dopokobniefce przedwonaje dosta tolet a wofobęd, ja niefępor fęchęfnak a hifcheże niefotre fli-
borne na pucz, a dofelć mejejsche nimale ftdżu niefędu jenedo abo drudefio jafiuwicz, jafitęzi tat wjele, io wófęjsche taf niefak fwojz maczeri a fham fo feżiwicz.

Nief drje budziefche tajfele wo nadziefjenje a woczafonawanie hifcheże niefotry cęch jafio fhrowananie w fężerufnofci a pōdbanofci fujęć, niefubdziefche jemu wufud fafo žyle njenadziti fęctuczfu fejhraf. W te wjele, hđzęć fe fwojz maczerzjo pifchęwofafche, bępofelę teź fhawufowjena hajunifowa, wot fhadnieho penfionfa jo žiwozja. Wē dobra a fhwerna fhufōbta ja jecho ftaru maczeri. Nief mejejsche pat hajunifowa teź dęwofa, a ta bē, faż jo bōrny pofafca, runie taf dobra a fhwerna fhufōbta ja njejo. Pifchetoz Żefka mejejsche jafny a wjehefty temperament a wjedziefche jemu fe fhwojm fhęjafny, dowieręajny woczēm wifcu fhudniefć i buďę wofefhmiefć, a taf dha pifchůdže, io fo wofobaj pō fężęjafę jafōwny jecho maczerje fhufchęfnaf a febi i tyhoż pifchibahami pifchibufchęfnaf, wjehele a fhudobu fhwēntę njes fhōbu dężefelć. Wch, wot tejo cęfha bē na fhęjchem Wożuwerej dowozjz cęfęto, cęfakac a fo nadziefć, a techo dia fajeżę powiejęć wo fhęjwerczi dowierelcho pēdrafja w Meręburgu jafio pofępęjwaz prufa nadziefje pifchę jecho buďcu. Wiz, io by jo nadbaf, tole miefkmo dofifacz, nē! taf wufōfo fo fe fhwojmzi najfhrowofchęjmi dočafafnjamij nijefwożi. Ale tón fhōwofany, fiż jo dofta, byręjschęjze tola druřemu rumowacę, tón fafo druřemu, a wofęjschę wofafat na pofęljedny fhōwōżęny fhōwējnzę teź na njecho rjad pifchůć, jeli io hifcheże prawda w kraju fhęjefczę. Wón tajfu nowofhōwōżęnu nadziefje fwojeje Żefizy fhężęć, a ta jecho w tym pō-fyhni i żęnym darom, fofnyż je Wōh do žōnfleju fhubow a do wōczfofu hōlčkfci, fiż by fo rada woženita, pōfożić. Duż jo nafch Wożuwēr do Meręburga na pucz pōda. Żeho fhownofowne bē faj-
jimatwe a interefantne; pifchetōż wón bē wufki nafhadny muż i jafnyjm wōczfofu a jecho hōbęd bę fhylan waf, faż lē ledom pō-
dobny w kraju nanafacz. Żola jecho ftary a fhętro wotnofchęny frat, jecho pftakne fhōrznę, jecho beftne fhęty, jecho wofchękrabany fhobaf, ach! temu wifchemu wjele pōwafowafchę.

W Meręburgu dężefche fe fhęjefam fhofifhorialnyjm radziczelam; ale tam fhoni fafo wifchele wufężę a wufuwawana. Přejni, fe fofre-
muż jo pōda, jemu ras hafke pifchęd jo pifchůć njeba. Druři dopomni jecho fafo, ramjeni fęchęfnų, na fatalny mjeręfazy pōdawf na lōbje, fęchęd bē nimale dwazećęć lēt fhem. Węćęzi jecho na to fędżōfhōwōżę fhęjmi, io fhę fō cęzi najfhafbanuficęzi a najfhężubnuficęzi buďowmni żyřęcho kraja wo tole cęfęfęowne jafiożafstwu jafiwofelci. Sęchwōtęzi mjenefche, fhofifhorium wifchaf tole miefkmo wofobafczęć nima. Żęho Żafgnofć wōjwōda fham cęje tón ftręć woficę, a byręci wón fham najlępje wiefczęć, hacz cęje fo jafio i žyfa obfhurny fambidat pōla Żęho Żafgnofće wo jaru pęřowowacę, wo fofnyż fhę fo fhōżem cęzi najczęřowmuficęzi buďowmni jafiwofelci. Nief cęzyschę nafch Wożuwēr runje woftręcziefć, io wofafat na žane wafchęne na bōhafat dowofęfu faru fo njenabziffja, ale jeno wo jene pifci tej ftkad-
noćęzi wufpōřōnjene fhadniefche miefkmo febi pōwřęć domola, ale bu-

chwōny radziefelę fntny žyle fhofymfiwoje i rufu, fęchęd taf wjele
fęfajfche, hacz: "Nief jeno dżicę; ja fhwiie nimam, fo jow dęje
fōmdziefć," a wón wōczęzi jo wo jenu nadziefju fhufchęzi a fhęfōfo
fhōionemj pōd cężęju fhwojecho niefpōřōżowneho wōfūda do fhwojeho
hōfęznę. Wch! lędom fo fhwēci, fo do fwojeje wjefti wōczęćęz
fhwojeje cęfcho fo nadziefęj maczeri a fhwojeje dowieręnjia pōtnej
Żefizy i bōzpa fhęznęnyjm nadziefim fhwojeho žiwjenja pifchęd wōczęzi
fhuficę. Nief fo runje ne fhwojeje fhudobę dopomni, io ma wot
Żefki wjele dobreho praficę niefafkemu najfdalnemu pifchuwufnemu,
fiż bē ja fhęhrobnika we wōjwōbdfęj fhęhroďę. S cężęřę wufrobu
pifhetracęzi jemu hifcheże berje inu parę wofoto hrōda a prafęfchę
fo ja fhęhrobnifom fhwētom, a bu do hrōda pofafomy, hđzęć pftany
jenu ftwu fhęjnęje wōjwōbđżimj i fhwētkami debęjschę. Wón dężęchę
do hrōda, a hifcheże je fhwojęzi fhęfufelchę lēt tam jafny, dężęchę fo
fhęhrofnim fhōwōćę horje, io by w jennym tchę dolnifch fhōwōbu pifchęd
wōjwōbdfimfi fhwami na fhęhrobnika pōczafak. Nief fo fta, io będu
burje i wufelę falę jeno ftrōch pifchęfnęjny. Sęchwōcężiwje je fafę
powoćżimn a pōfhafny muż; bē to jana, hđzęć będu wōjwōbōwe
fhufle napowojęfchane. W! tajki krafny napohaf! W fhędżęjnę
jenęje nabocęjnęje fężęny wifchđu najwiefęfche bundry a to w wia-
wacz; pifchetōż wone będu taf hōwřęj wufle, fo byręjschę fo na
fęchęć fhęhroďęntow wfhōfci pōftamēt jafelć, io mořł jeno horje
dōhahņęć. — Wōjwōdwa mjenowafche je fhwoje wōjnifę huřle;
pifchetōż jeno hđżj fo k wōjnije hotowafchę, fhęjmi niefotre fhęne
fhmyfci pifchę nje. Wone bōręcfachju jafio fhōfchōjenyj mjebwōjchę,
a wofna w fafci fhęćęřęczęchju, hđżj hō pifchę nje fhmyfny. Wfōfofo
nief wifchđu w fhymmetrifim pōrjędże wofęć druřę huřle. Hacę
teź fhędżęfche blifę fhuficęzi a tajfe żadniefę febi wofbhōwacę;
Wofajny a w nijewefłofęzi fhwiflu woczęfnų; ale fōfo wofōfo a
w fhęfōwef jafci a na dofhęć fhōwōbđżę bē wofchaf tć cęfcho; žone
cęfłowfne dęćęjo njebē w fhifłofęzi, a wofchę tehoj njebē tola wof
naf jara fe, pifchęd woczęjnene burje fhuficęzi a taf krafne huřle
febi wofbhōwacę. Hđżj teź niefko pifchęjo hifcheżjo fo fōmbęfchę,
dha pōfhym jecho w jafim pifchęwofafczę i dōbom ta wufbhęfca, fo
teź wufrownje ljubowane huřle fhwojeho njebocęjefchę nana namafa.
Wón jafnių a fhładafchę i pftafnyjm wōczfofu na bōhafy wfhęřęf
krafnych inftrumētow. Wōbje huřle męjafchju fhwoje wofębite mjeno
na papjeryż, wofchę fo pifchęfęjonej. Żęho wōczfofo dōlcho nijewotpō-
čęwafchę na pōtornęwadnych huřlak, teź nřz na żanych druřich,
nē! wōń wftafche jeno huřle fhwojecho nana. Wōřny je namafa;
wone męjafchju niefko mjeno Sonora.

(Pifchōwbōnje dale.)

Wfhelake i blifka a f daloka.

Wōłby do nafchęje ewangelifche Lufերիկե frajnęje frajnęje fhowny fmeja
fo jo wufafni ewangelfo-Lufերիկե frajnęho fhofifhorifowa fhędu
10. meje. W Budyfko-Ramjerfifim woftręchju ma fhō wōłba w Wiffo-
přacz a ma fo tam na miefko fufnje żęřwufniŃeho radziczęla Wfajfi,
fiż je na wotpōczęmf fęchf, nowy fufkupiej wufwoficę. Sęchęfife
wofhaby fhę rofhęćęřępiene do dwęju woftręchjo. Taf fhęfchęja
fhōdżęřęfchę, Wuflezų, fhęłiczų, Woteżų, Wofaczężų, Wufyfężų, Wfęje-
cęjn do Wufbiłfchę wōłbnoho woftręchja. Tam maję fo teź nowo-
wōłby na miefko fhęfja primarija Wōgoza w Lubnju, fofnyż je teź
na wotpōczęmf fęchf. Nadziefionunje ho nafchjm fhęfifim wofhōdam
w jennym tuteju woftręchjo, w Lubiffim woftręchju, to prawo, fofręć
febi tola prawouficę žaba, woftojz, io fo fhęfifci buďowmny jafcho
wufwofci jafio jebym jafkupiej nafchęch fhęfififchę wofhōdam. Duż
fhęmyje nafchęho jafęřęřōhono wōłbzerja fhęfififchę fōnfęřęwōw, fhęfja
fajarja Wōłbafata w fhōdżęřęczęzi namjetowacę, fofnyż buďę taf
berje nalezęnojčę fhęfififchę a nēmifchę wofhōdam najlępje jafku-
powacę.

Sy-li spěwał,
Pílnje džělal,
Strowja éc
Swěgny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprěceny
Napoj móeny
Lúbošć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spaf mórny
Čerastwošć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrny džělal
Wšědne dny;
Džěš pak swjatosk
Dušić daty,
Wospošč ty.

Z njebjes mana,
Njeh šć khmana
Žiwnošć jo;
Žiwa woda,
Kšć Bóh poda,
Wokřěw ćel
F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wubawa šć kóžbu hobotu w Es-molerjes knihičičičejstwi w Budyšćinje a je tam šć schwěrtlětnu psychoplatu 40 mp. dostać.

Judika.

Zana 11, 47—57.

Dyžaby našćich paczěstkich džěćić psyched woltarjom będža, šć bychu šćwědčenje wo tym wotpozložić, šćto je jich nabđža šć žiwjenje, šćto maja šć trěbne a nusne k swojemu šćbožu. Wone wjedža, šćto k žiwnošćići a potrěbnošćići čęła a žiwjenja šćlšća. Ale šćto k dušće žiwjenju šćlšća, to je šć netotrenu čęško wotkřćo. Wóh šćwjaty Duch džyl je wo tym rošćwěćić. A kěto jasnošć je nam wšćem tręba! Šćaj, tak tam žćwofita rada, šć najwobębnjich, najmudrjich haj najpoboznjich luda wobšćejaza, radži wo Žesuzu, tak šćapšćejana, bjes bšćšćeho šćwěćla, šć jeho k šćimjerčći šćabudža. To je šćtutne pšćtne šćłowo k dopomnjenju tež šć našć žylšć lud. Tak pšćiwofita Judika:

Šćwjaty pšćt dopomnjeć, šć bychmy niz po čćłowšćim, ale po bšćšćim šćudžići.

Šćwjaty pšćt wo Kšććeja Žesuzowym wukřobdže se šćwěćla rečći. Čći šćromadženi žćwofitęje rady šć pračćeja: „Šćto čćinimy? Wostajimy-li jeho tać, dha budža wšćitřćy do njeho wěćić.“ Kšćjzy wobšćęeni będžu, kšć będžu k Žesuzęje pšćiščći, šćbi jemu wo njebęstćim Wóžzu, wo dušći a Wóžim kralestwęje šćwědčćj dajć. „Tak nihby nihčć rečćal njeje.“ Wóži męć a třćofšt do wutřobow i jeho šćłowa a wot jeho žćkęje wobšćoby bęžęšće! To njebęšćę jędny, kšć by na njemęć, swadu a šćtajenje myšćić. Wšćiščći luda šć boja, šć mošt šć šćbęžć a njeho šćbęnjęć

a kraj a lud do šćtajenja šćapadnjęć! Njebęšćę pak wina pšći tmyle jich męnjeny jich čćłowjęćna wopacžna wutřoba? Woni džęychu ludowe wotšćići džęřęć, ludej radšćo dajć šćobđžić kšć šćadęlj bjes pašćyria! Tak bęšćę tyžaz tać pšćobđžićaj, jako wodžerjo kšćšćęćjanšćeho luda šćwojeho kšćęjenja a čćajšćeho lępšćeho hlabadžu, šćabwšći Žesuba a fromnjų dušćow. Kšćđedmu dušćowńemnu je na wutřobu wšćajane, šć by, šć wotkřęjnjwšći šćwojemu šćamšćnemu wužćitęć, šć šć to horić, šć bychu dušćę wěćiće a wunšćne: To jene je nusne, to Žesuz je šćam!

Kěto bychu bšćšćęće w kšćšćęćjanšćtwęje pak tež džęšćka najradšćo rękći: Wera je je šćtobu la kraj a lud! Kěto bychu radžići, Žesuzka na šćronu pšćińjęć. Wón jich čćłowjęćnemu požadanju, jich šćimšćim interęham njęšćlžić. Duž přęćęć šć nim! Wóžć ludo! Šćdž być wón a jeho žćbnowanę, kšćšćęćjanšćtwę přęćęć, potom być tež kšćčęw luda wotřobnjęć. Šćlej, tak wotšćęće nad žćwofšćim narodom wot šćacžćijęjenja teho praweho čćęško ležć. Šćbęžći našćawaja, dajć Kšćmšćy šćapalž do wšćjateho męšća čćžćnu a wošćmu njebęćmęne tyžaz do zušćeho kraję přęćęć. Džęřć, młędy šćyno a džćmšćka, džęřć, nano a macęć, wóžćow šćwjate heršćtwo! Šćsudz šćobu niz po čćłowjęćnjym, ale bšćšćim!

Kšćajšć, tón, kšć ma šć šć najmudrjšćeho męšć radnišćim, rękćny: „Wu ničćo njewěćęće, tež ničćo njewošććo pomnćęće: Lępęć, šć by jędny čćłowjęć wunřćel šć lud, džylšć šć by žylšć lud šćabnjęć.“ Haj, wojać ma šćwoje čćęło a kraj šć žylšć lud a wóžćny kraj šć wopor dajć —

tola žadyn dobry do šmjerceje storčeny byč, dolež ho to
zhlenu ludej lubi! Zesuf bšče lepšči wšchč Jarisejščij
a Židow! Njebšče tak nętrny profeta hižom ho sa-
storčij, dolež bšče ludej je swojim jašnym a kaž nahi
mječ wotrny štomow njepodobny ho žeznił?

Rawufi, mój pošny naš, tu: My mamy po
bójškim, niz po čłowškim budžij. A my dyrbimy družby,
hdyž ho wo wernošč a jeme šajunjenje jedna, šami štecež!
Wulke wjetščinu njeuwčujnja. Stej ty fruce a njebošajnje
w ludowej šyle, kiz na lęwym doku steji a dže ščeroti
puč město wušeho. Žane ludowe, žane wučęstke majoritety
šame na hebi njeplacža — ale mój Bóh a Šbóžnił,
šotremaž moja dušcha a šwědomije šluscha.

Mój mlody ščehęzjano, njebež tu a tam šobu,
dolež jich wjele tam beži:

„Nječ šwětny lud ho šmeje mi,
Ža jawoštanu pschi tebi;
Nječ drusy hręchi lubuju,
Ža, luby Žesu, š tobu du.“

Tak ty šwjaty pošit po bójškim waščinu šwjeczij, hdyž
ho sa Bóha a Šynna Bóžeho roššbudžij, hdyž ty, město
jeho š nowa ščijžowacz, je šlym šam radcho ščijž na ho
wošmješč!

Na wulkej partej lóžji, štrož pšeh morjo jędžęše,
buchu pučowarjo w nozy šubženi: „Woheń, woheń!“
Ščtóz nętak dóndže, do čołmow šestata, kiz ho do morja
w štohu špušęčęachu. Žena macž š džęčęčlętnym šyntom
pščiindže pšchepođže. Žednu mőžęše ho š wšy hišęče
šobu wjacž. Duž wona šynta hišęče ras na wutrobu
ščęžimšči a wošohawšči na čołm pušęči: „Dži božemje,
tón šnješ šwarcny čje na wšchč twojich pučach!“ Potom
hebi šyly šetrewšči ho džęleše! Šólž je wotrošit, ale
ženje nješabyl, šaktu lubošę je macž jemu wopotalaka,
žiwjenje ša njeho wostajo! Na to hebi myšlimy, hdyž
šwjaty Žan praži: „Žesuf dyrbęše wumrjecž ša lud,
a šo by džęči Bóže šhromadžil na jene. To bęše Bóža
wola, nječ bęše tež šajšajowa čłowšta hinał myšlił!
Bóh wjeđže — my džemy ho wjelež dačž. Ščijžowany
Žesuf š wulkej lubošęju naš wumže, kaž tamna macž
šwojeho šyna. Wón hromadži Bóže džęči. Wón wabi
š swojemu wašnyštemu kijej našchč mlodych a štarych;
my džemy hieč a pošluchacž.“

Zutry beču blišo. Zutry šu pšeh durjemi. Ššwjaty
čjaš nętkle je š dopomnjerjom, šo byčmy niz po čłowš-
škim, ale bójškim budžili. Šnježe, wupšchęčeraž jašnosč
do našęeho luda, šnježe, škamaj a wodž moju čłowšęčju
wolu š hebi čjeleži. Šamjen. M. w M.

Golgatha.

(Gerof.)

Žana 19. 17.

Wšch wšchelle měta, kraje

Ššym hižom pučowol,

Wot wjele horow, štolow

Do dokow šhladomat:

Pał wšche wščitich horow,

Šiz wčęčto wošlaba,

Ščej wažu hórku čęchu,

Tu hórku Golgatha.

Do mřčel njebošaha

Dre je čołom labowym,

Tež nješęha do šlita

Ššo š lžjom ščolžimym;

Tak šemi wotewolaty,

Tak bliši š njebu ja

Pał ženje nješym šupit,

Šak tam na Golgatha.

Tam horbych lęhmo šróny

Wjeršč nahi njenje,

Niz dubow krašne wjerščki,

Niz drjexo šebrowe;

Wšchę štalowče pał žebry

Š tei' horu šermona

Wšch ščijžom ššija šróny

Na horje Golgatha.

Dre njeowšladašč ušhže

Tam šweta krašnosčje,

Niz mđbne, rjane kuši,

Niz řęši ššeborne;

Šcho pał je wšchta krašnosč,

Hdyž wđžu je ščijža

To wobšęzo mi droše

Na horje Golgatha.

Tež nještiti ho řęčža

Tam žana je štoky.

Š řęši njevaleju

Ššo š njei' do doliny;

Tu beži š dónka ščijža

Pał študji žimjenja

Do najbališchč krajow:

To krej je š Golgatha.

Tu hórku njerosošuju

Tež škota šilina,

Nę šajnje nad njej šteja

Tam čjerne njeowjedra;

Pał najmđrdiščim nješjom

Pał dušcha phtala

Še čęche šwjate mřfi

Na horje Golgatha.

Tam dyri horby pošan

Na šwoju wutrobu,

Š šrudny šchachar nauđže

Tam radošč nješęstju;

Tam štręča šwjate šaryš

Šom šbžne glorijs,

Špew wčęžnosč jašohuje

Wo horje Golgatha.

Tam džil mój pučowarjo,

Tam dušchi pošoj baj,

Tam šřęchow-modobarjej

Ššwój hręch čęšit š nošomaj;

Dži potom šbžna dušcha,

Škwal, ščtož šy dostala,

Puž wjeđže š šarabijej

Pšeh horu Golgatha.

ani brinkot schlenzow, ani wyslanje a wotanje rostowjeheleneho to-
waštrwa nješkylječe; jemu jeno we wučkomaj klinczejče: „Wšchitko,
Knježe, čhu ja sabuč, ženje twoju schiznu ból!“

Tak tu wón hebžeče, čžiče do šo ponórejny a je hylkami
we wočkomaj. Duž jedbn j jeho bušobno do njeho štorczi a
džeče: „W, šcho dha ty škižo sažo rypaczi? „A njemólnje
šo jeho húbomaj wušuje: „Wšchitko, Knježe, čhu ja sabuč, ženje
twoju schiznu ból!“ Wón šo štorczi, jato bé to šlowo wuprajit.
Něsošči polspytowachu žortowaczi; ale j wjelgom bēče tónz, jedbn
po druhim šo wotšali; a jato wón se swojej njewjelstu domoj
džeče, bé tež wona čžiča a niž šlowa njerjetu. Wón lačuz-
walsche, šo je wona gromotna; ale jato bēščajt žhžne durje boz-
pitoj, jemu wona ruku šawda a džeče: „Nano, wšchitko čhu
rad sabuč, ženje jeho schiznu ból!“ Za šo čži dšatuju sa tole
šlowo.“

Wšči luby herbšči čžitarjo! W tu šhwilu šwojeczi šchewčžijansta
žykeč sažo šwojaty póštny čžab. Šak jón ty šwojecžič? O šo by
w tymle čžahu tež twoje hebšo byto a wotšalo:

„Wšchitko, Knježe, čhu ja sabuč,
Ženje twoju schiznu ból!“

F.

Šcho je wěra?

Wěšče nan, štorczi ras k swojej dšowčžičezny rjetny: „Šduž
budžeč wjetšča, čhu tola praječ, šcho je wěra.“

Četo šo minychn, tola džečez njebēče šabto, šchož bé jemu
nan něchby pračič. Duž jene ranje k njemu štuji, pračizny:

„Nano, ja drje šum něto wulka doječ, šo mošt mi praječ,
šcho je wěra.“

Nan na to šotčuz pschija, pošbēze ju šorje na šhamor, šstili
šo a, swojej ruzy wupšchewštrwšči, džeče:

„Štorczi něto dele do mojej rufow!“
Džečo na to šufk do předsa štuji a nana wuhlaba; tola šo
štrachowawšči, šo mošto padnyč, sažo wróczo štuji.

Duž nan k dšowčžičezny rjetny: „To njebēče žana wěra; štorczi
dele do mojeju rufow!“

Šičičče ras džečo do předsa štuji a něto widžeče, šak nan
swojej ruzy wupšchewštrwšči džečič, šo by j pschi deštokčženju
popadnyč; duž džečez, šičičče štorczi dale do předsa štujiwšči, šo
štorčženje do nauwewju rufow dele puščeč.

„To bēče wěra!“ nan na to, k swojej dšowčžičezny pračizny,
ju šebi šhnty k wutobje kčezčšče.

Čžičič ty we swojej hřelčnej nudy tež šak, luby čžitarjo!

F.

Wobšadjenje fary w Alersburgu.

Rowjedaričto se štorczi čžabow.

(Wokračowanje.)

Alč! šak šcho wutroba j radosčizny postakowaječe. jato tu šhwěru
lubu towačšchju swojeje młodobčje sažo widžečel! Wón te hušle
derje šučeč; mjes tyhaž podobnými budžiče je wumasał. Raštn
šyru dopomnicžow wubudžiču wone u nim! Šak hušo bé doma
w malej štwicžizny štejal a hral, mjes tym šo dobra macželca hižom
špače, dobyč šary nan pať j přichetahnjemy wócčtom póbla
hebžeče a šo nad hračjom a nad jašnyu šwufom hušlow wu-
trobje šradowaječe. Šyle te pošbēnje 10 šrudne lěta, štorczi
jemu jeno lubočž Ženk! jato jenička jašna hřezo rozšahniša, bēču
na wotomik šabyte; jeho žyla młodobčž, tón rjany šwětič, što-
wobrubjny, ualčžojachny čžab jeho młodobčž lět se šwojimi lubo-

šnymi wobjozjmy šwufami ležšče pschew nim. Šačž-žez-to moju
biččeče šwóji šary, dobyč, jašny šwut, tele hušle? Alč! šměl
wščaj je do rufow wščaj a jim jeno jedbn jeničžim wotwabiče;
jeno jedbn jeničžim! Ale mošto dha to něčšto šdšobžezč? We woko-
mitu bēču wščaj šašo na šwoje město powšhjenje! Wědy bé šak po-
wšhšič, dha tež měščeče hušle a šhnt u rufowaj a šhntny čži-
schinfo a štrachowčiznje pschew truny. Alč! tónle šwut, tónle šrašny
šwut, tónle 18 lět wjazy njekšičahny šwut; šak jemu pschew wu-
trob a pschew budžu džeče; šak čžičšinfo štorczi, šak bolotnje, šak
něžnje porokuju rječeče wón šak šubokle šdšchjenje j budže lubo-
wančž hušlow, jato čhaje praječ: „Čžeho bla žez nj šatorčžiči,
šič j wšchēm wašchim wutrobam tak šlifo štejad, šatorčžiči a ma-
kešo, lubeho domika do tuteho šymneho pušteho šwěta, hđžeč je mi
wščo žnje, hđžeč ničto je muu njerečžič, ničto mi te lube male,
nješapomnie pēžnje špěwacž njeda. štorczi Wam tak šhnto a šak
radu přjódł špěwacž.“ Alč šaj! tele lube male pēžnje, wone
bēču nješapomnie! štejadu w tuym wotomiku šašo je wšchēm
šwojim šufom pschew budžu naščeho Wohuwěra. Wšewóluj
kčezčiče wón swoje lube hušle pod brodu a na šwoju hrušč
(Brust), jato by jim pošafáč čhžič, šo ma je biččeče lubo, a hšes
tešo, šo to po prawym čhžiče, čžehnjelče jeho ruka šašo je šhntom
pschew truny; ač! to klinczejče šak hnujazy dšawonje, šak šlowo
šhnbjeneho a šašo namafanešo džečiča na macšerinej wutrobje, šak
přwščo, jim biččeče ras šwoje wučšo šwočžiče, šo ma šak wjele
praječ a štorczi, pošbēč a šo dšafowacž, šak hnujazy, šak j štu-
boka pračchady te šare hušle, šo by pschego jeno dale hral! O
to tež šo šta. a předy šačž wón myšleče a čhžiče, ščžehnjelče
jedbn šhnt j druhim. Žemu bé šlow, jato by jedbn žwe draži
hral, jato by wón šam jeno póbla šak a pschjopšchuchak, šak ša-
torčžijeny bé pschew tute šwuti, šič j šo jemu jato přerčotaze, šbžžne
šony k wutrobje kčezčič.

Wón ras njepštny, šo šary, šhětro šakšny muž pobočžne durje
wočžim, šwošredne wěšpnje j hčowu natiš pošlaba a potom
čžičšinfo do šale štuji, a šedom džečez štorcžel wješbu njeho
štejo, j pschego bóle pschjebjerazny špožžiwajom jeho hračzu pschi-
pošchuchaje. A tole špožžiwajeny njematešo pošchucharja psche-
wobročž šo bóřny do žiweje interešny nad hračjom; ščžby nomy
hšóš pschewobžeče šary šhjes j wurajom najwješčešo špobobanja
je swojej ruzy, jato by šak čžič. A jato něł našč Wohuwěr po
pschjwucšenju je štorczi bōle j wobšamščenju žunjošwotacžny
hšóš najšubšcheho ščeluchča šwoješo njebowčžičeho nana: „W wščeč
nudy na Woba atd.“ je šhntim šhntam hračž šapocžca, a pschi
tym mačym šhntam pošne šwuti šhnglow wotwabičž rošpničeče,
njemóžčiče šo šary šhjes wjazy šdžerčezč, pschjimmy jeho njeadžy
ša ruku a rjetny: „Pocžataj Wón wotomik, ja čhu žeho psche-
wobročž!“ Wohuwěr, šič wójwodu bóřny pójna, šo šak štorčzi, šo
štoro hušle na šemju puščeč, a šapocžca šchewjetajo dla swojeje
šhrobčiče wo wobacze pošbēč. Tola šary šhjes, wone wobarajo,
hebžeče hižom a šellom a džeče: „Něł wot noma a šak dšeržany!
šhšiči Wón?“ Moje dla! myšiči Wohuwěr Šějora a šapocžca;
šhntny mužšiči hšóš cella šjedowčžič šo j žumit hšowčžim hšowom
jeho hušlow k hnujagemu a žimazemu hračzu, a jato bé šchucžca
došóžčena a Wuhujagemo šo šotowaječe, šo by hušle j rufow pošožč,
šawota šary šhjes šorlinje a na poť njemólny: „Žón ščeluchč
dže ma ščelčič šchucžčow! duž dale!“ A šak dha hrajelčtaj tež
šičičče te piečž šchucžčow, a j ščžedje nowej šchucžču štečhčtaj a
šjedowčžjedstaj šo wobaj šhžšimtaj a jeju instrumentaj pschego bóle
a bóle, a jeju budžiči pošbēnyščečej šo nad tym k šwojatočžnej
uutrowčžiči.

(Wšičjodnje dale.)

Sy-li epwaa,
Pilnje džlaa,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Přez spať márnj
Čerastwoś da.

Njoch ty epwaa,
Swérnje džlaa
Wáśdne day;
Džej pak swjaty,
Duśi daty,
Wtopośa ty.

Z njejbis mana,
Njoch či khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kšič Bóh pada,
Wokřes ćel

F.

Sserbske njedželjske lopjeno.

Rudawa ho lóžbu hobotu w Šmolerjez knižičkiščjeźeni w Budyšinje a je ta ma šchtwórtlětnu pšehpłatu 40 mp. dostać.

Palmarum.

Warta 11, 1—10.

Našhwjezdišće póšneho cšaka ho s džekbniškeje nje-
džetu pšehd nami wotewrja. Sawěšćk ho rostorbnje a
ma swojeho wyschšeho měšćnita wogładamy, kotryž ho
šam sa naš sa wopor pščinuje. My štejmy pšči
špocžatku martowneho tydženja. Šchož je ho w tutym
tydženju štało, je žro a jadro našeje wěry. Čhžemy my
džatowni najwšchšede šjewjenja Wožeje hnady wuprajč,
dha my cšiči wjatk a jutry mjenujemy. Pšchotóž do tuteju
dnjow je naše wumoženje wobšamnjene. Šchož je ho
w žylym žiwjenju Žefuškowym pšchitowalo, je w tutym
wopšlednim wulkim šhwjatym tydženju dołonzane. O witajmy
je šwérnej wutrobu swojeho šnjeta, kotryž pšehs palmowe
halošy a wupšchšerjene dražty do Žeruzalema cšehnje, jo
by ho woporne jehno šćinil sa hřeđi šwěta. „Njoch
wutroba cšiči kčžeje a ho cšiči džakuje, hdyž ju ta lubošć
šhřeđe, dha wona cšejšiči cše.“ —

Ma hwoje paceršće džekji my špominamy, kotrež džehša
pšehd Boži woltar štwaju. Tež nad nimi ho naše
šćenje dopielnja. Žefušč cšehnje nuts. Žič wěruwšnacze
jich hošćanna; jich šlubjenje šwérnošće kaž wotewriene
durje sa Šbožnika. Ale kak mało jich džerži, šchož šu
šlubice. Kaž w Žeruzalemje běšće, tak tež jow. Žič
hošćanna wuffinčiza, a hdyž tež woni runje „šchžijui,
šchžijui“ šobu njemotaju. Dha šu tola swojemu najšpěšćemu
pšchězelej napšchěčiwu štwaju, šymni, nješwětni.

Runj martowny tydžej naš t nowje šwérnošći wola.
Wože jehujo na pučžu t wopornej šmjerči hme šebi žadacž,
jo my do swojeho hošćanna swoju žyłu wutrobu položimy.
Duž

Dušča hošćanna špěwaj jehnječu Božemu.

1. Špěwaj wo jeho pučžu t wopornej šmjerči.
2. Polož do swojeho šhěrlišča swoju žyłu wutrobu.

1. Našo kral Žefušč do Žeruzalema cšehnje. Wyštake
šhry luda jeho wobdawaju a jeho škrti šhwala; jebny
drahého w šahorjenju šobu štorbnje; s wěškejše nadžiju
woni do pšchšchoda hladaja: cšah je pšchšchol, jo ho Wože
kralěšto s mozu a krašnošću poštaja. Šswoje dražty
na pučž pšchšchěrajo a palmowe halošy šćelo woni šobdužo
wolaja: Hošćanna tenu šynu Dawitowemu, Hošćanna we
wšhšošćej! A Žefušč to cšerpi, haj, šamo pšchituje a
naprawi? Je dha ho něť tež won sa šony šhwjich
wuzšobnitow wot šewiškeje kralowškeje krašnošće dobyč
dal? — Ach, wobšladaj šebi tola tuteho krala! Ma
požejnym wóšłatku wón šebži a jeho ludžo šu šhdyš
rybazy a žlonžy s Galilejsteje. Šdže šu jeho šonje a
wošy, s šotrymž je wón bitny dobył, nješchšćelow pšeh-
winyl a šebi mjes ludami wulte mjeno šćinil? A hžje
wón cšehnje? Njeje to tamne Žeruzalem, kotrež wori
profetow a šamjenjuje, šotjž šu t njemu špłani? Njejeju
pšči pučžu rowy profetow? Haj, tak je. Š šmjerči
wón do Žeruzalema cšehnje. Ja šebi myšłach, jo je to
pučž t trónej a něť je to pučž te šchžije, kotryž wón dže,

po Bożej dżitniej radze. Dżizom datow wón wé, kajtemu dóntej napiszczéjmo dze. Jako wón k Janowej kschézenizy pschidóže, béšče jemu to kschézeniz k smjerzi: jako wón w puščiznej spytowarja wopotaša, wébjéšče wón, so béšče bebi i tym kschiz wuświolit. Jako wón Galilejstu wopuščidóžiti šo do židowjeje nastaji, počza wón swojim wučobnikam wo swojéj smjerzi réčéž. Jako wón swojého pschécjela Lazara wot mowduj wubudži, jemu šama jeho smjerz pschéd dušku stupi. A na tutón kónž swojého žiwjenja wón tež spomina, jako tam po woliwojéj horje dele czehnje. Serjedža wo wyštanju luda jemu bréd Jerusalema a jeho šud pschéd wozci stupi. Wón na to mésto pohlada a wíslatše na njo. Tak Jezus i polnym wjedženjom swojéj smjerzi napiszczéjmo béšče.

Wón budžéšče šo teho smynžéj mošt, kaž béšče ho hačz kem šajnje swojich njepščézelow smynž. Tam w Jerusaleme, jako béšče teho šhorého pschi hače Betesda wustrowil, tam w Nazareče, jako béšče je swojim předowanjom hnéw swojich krajanow wubudži, a šašo tam w Jerusaleme na kermuščnym dnju, jako ja wščitku swoju lubošč jeno wížeje žnéješče — wíščubjom réla: wón béšče šrejdža psches nič prječ. Tak budžéšče wón jow též činič pscht. Ale né, jeho wola je s radu jeho njebješteho Wótza mošt jene: wón šam dže bučž Bože jehnu. Teho dla je wón w šabrodže Gethemane Pétrowy nječž wopotašol a njeje wo pomoz Božich šwjatych janđjelow prošyl. Tajta dobrowólnoič k jého woporej kluščéšče. Pschotéž niž w jeho smjerzi jako tajše, ale w jeho swołnówije pohluščnosťi, i kotréž wón swoje czerpenje na šo wša, leži móž jeho smjerče. Niž wša abo šaton staj jeho tutón pučž wébož, též niž žadanje po czešči pola Woša abo po šwalbije pola čłowjejo — jeničžž jeho wéčnje smilenje a jeho swołnówa lubošč stej jeho kotréže wóždije. Lubošč béšče dušča jeho žiwjenja, lubošč též dušča jeho czerpenja. Šaj, šdto lubošč je, to šmy hatle na Jezusu naučiti. Čšto dže ju wumérčič? Kaž daloto wot njebješteje krašnoje je hačz k hanibnej smjerzi šóstnita, wot šwalbi Božich janđzelow hačz k wuščimédowanju hréščinotow, wot Božeho tróna hačz dele do rowa — taš wulka je jeho lubošč. A komu ju wón wopotaže? Čłowjekam, tiž ničžo wo tym nerojwijnjadu, tiž ničžo wo tym wébjéžč njechadu. Dotelž my Boži wotročžž bučž njechadny, je šo wón wotročéž ščinit, so bučžny Bože džeči byli. Dotelž béčny njeho šubiti, je wón jo wopuščéši a do šbwinj naščeje smjerče stupil, so by naš pytal a namačal a dom dowjel. Na to naš s nowa martrowny tpdžen dopomnja. Dreje po czičimj pjatku šu jutry pschitše a Bože šreče a šwajati. Šady jeho czerpenja šreji jeho krašnoje. Ale tón pučž do tutuje krašnoje wébože tola psches Golgatha. To džemy s nowa wopomnič a hošiana špémáč Božemu jehnječu. To jehnu, tiž je šabite, je doštoje wáčž móž a bohatšwo a mudročž a bylnošč a czešče a krašnoje a šwalbu.

2. Položny pať též do swojeho ščérlišča swoju žylu wotrubu.

To béšče jena s najšwjatocznischiđ bodžinom čłowještwa, so kotréž našče ščenje wovjeda. Tak dreje budža junu či doštojni wustáč, hduž čiž šbóžnosť naštawa. A to wščitko njeje hole šdace; wotrubu luda šu wopravdže šapšchimjene a k Wodu polšehnjene. Šdu by tuta myšl žywa wostala a žylž židowiki lud šapšchimnja, dža by wón Boži lud wostal a Jerusaleme šłowne mésto Božeho

wéčného kraleftwa. Dža bučny te ludy po šlowach profetow do Ziona pučžowale a bučny tam Božemu žalbowanemu czešč a šwalbu a woblenje pschinješe. Šinat je pschitšo. Wlato dnjow poščidšo — a tón lud šo hanjo a wuščmédaju wotolo kšdža cziščeji a wola: Žeho krej pschidž na naš a na naše džeči! Našwoinne šahorjenje tu béšče, ale korjenja wo wutrobje wone njeméšče. To je ta štalojta rola, wo kotréž Šbóžni w pschirunanju réči: na nej tón šyw ruče šesthadža, ale bóryj šwadnje.

Čłowika wutroba je we wíščéž cžadžach ta šama, a tajta štalojta rola šo we wščitich wóbadach namača. A našča wina je psches méru wjeřča, buži to wina tanneho luda. Čšto dža tón wo Božej radže k našemu wuwoženju rošymješe! Š prawom móžšče Anšejowy japoschot wo nič prajéž, šo šu s njewédomnošču čzinił, šchotž šu čzinił — a kať pošutni šo woni wopotašaju, jako šim japoschot Pétr na přénič šwajtačč předowaječ. Težby tyšaj s nič swojemu njebještemu kralej wérne hošiana šamješče. My kschéčizienjo pať kschézenizu a wobáčje pschivoliemny kaž šluwene wotž. Tu krej, kotréž je wón ša naš pschelač, a teho Dušča, kotréž je nam poštal, my došawamy a tola loššymni temu naščéčiwjo wostawamy, kotréž je šo ša naš wopromlač! Šak wjele hubjeniči my šmy hačz tamni méščéčzenjo Jerusalema. „Šchimane Jonabow, lubuščéž ščiniła, šchotž ty težby ménješče: „Niž nošy šamej“ — šy ty nék žyle mój wo wéčnje, hačž do smjerče šwérnej lubošči? Pschéd tuu pruču je tón horještanjenj swojého wučobnika šajil. A jeho wotmowljenje: „Anšje, ty wéčž wščitke wéžy, ty wéšč, šo ja tebe lubuju“ — to je to wérne hošiana i šwabokeje wutroby.

Wotom šmy swołnówi, swoje žyle žiwjenje do jeho šluzbi šajéž. W našim ščenju jemu wščitžy šluzja: tamnaj wučobnikaj, kotréž po tu wóščizju džeči, jeje wobšedžet, kotréž ju šimaj wostaji, tón lud, kotréž drašty wupščeščera a palmy na pučž šežle. A my jemu njedžali šluzič? Džičeše pschezo wón jako kral psches swoje wóšady czehnje a šo wo šdžby dom šlaka. Anšječič wón dže a našče dušče wobšedžet. Ale žyle šyly luda pschécziwo njemu poštamaju; hordži čłowještojo jeho šlowo njepšchimowjmu; šwéne džeči po swojich loščtach škóžja a ša jeho štopami njebšéžja. Kaž wjele pať je w nim šwojeho Šbóžniča pošnalo, czi jemu swołnówje wščitko dawžo: cšelo a žiwjenje, tublo a kraj. Wopomni: tón, kotréž tam do předa wé, šo wón tu wóščizju doštanje, tón je šwójim wóčtom též do twojeje wutrobje hlada; tón, kotréž tamnajaj wučobnikomaj to šlowo šobu da: tón Anšes ju potřeba, tón též wot tebe wščitto žabo, šchotž twoje je. Njepapowjéž šo jemu. Čštož wón tebi wójmie, to wuščéž; njepščéčiw šo jemu, hduž wón tebi tón abo tamón wopor nawoljoza. A šchotž wón tebi da, to waž jemu bróže jako šob da. Wščeš šo, hduž wóžéžč néščot jemu te šwalbje a czešči doštonječ. Twoju wutrobu, daj ju jemu, wój jalyk, džetž jón we wuščže jeho dla, škut twojemu ručow, doštonje jón jako jeho šluzbu. Šchrytuš je šo k temu narobžič a do šwéta pschitšoč a swoje žiwjenje ša wopor podal, šo bučžny šo jemu wodal a cšéto a dušku jemu ša wopor pschimješi. W tajtej myšli špéwaj hošiana Božemu jehnječu s žyle wutrobu.

Sa chtëj pjak.

Dob: Ach, porucz Wobu witeru —
Dżeń byłow duscha wita,
Ddżez ktrouu czernjomu
Czi, hlowa kwanowie sbita,
Sa wukimecz stajicu;
Ddżez tebie kschizowachu
Na horje Wolgatha,
Cze hrófnije moricz dachu,
So hela sawyfta.

Mje njemolcze, wy drush,
Kiz macze lubo hwet,
A kotrymż Sbdżnik zuyh
Ze hizon wjele let;
Njecz w cziwej hamotnošči
Szmój styhł dženj wustoržu
A placžu w dżatownošči
Wšču luboščj i lubošču.

Tu czišče pšalam, klecžu,
Wól jecho sačžuwam;
Ddže wibžu nulu wjetšču,
Kiz cžerpi Sbdżnik tam?
Wón sčejepnje polny směcha
Se smjerču bėdži ho
A nima tola hrěcha
To Woje jehnjatka.

Schtóž bjes byłow mohł stupicž
So pod stichž Sbdżnita
A jecho wibdżez wupicž
Kšelch hórki wot Wbóza?
Ssyn Woji lubowam,
Kiz hama luboščj je,
Tón njěše našče rany
A našče potkěcz!

Ddž smjercž ho hizon mēri
Na tebie, Sbdżniko,
Cze hihcěje luboščj cžeri.
K nam kšezicž woblicę:
Chzeščj prjedy hocž tu hašnje
Czi wóczto we smjercži,
So wostkewit by cžahnje
Naž troičt twój njeješt.

Duž, Kšerščezje, rěcz i tym swojim,
Nót hwiaty wotewē ty;
Plej, tu pod stichžom twojim
Wty ptačo stejimy.
Njecz posłednje te hlowa,
Kiz rjekny pšed smjercžu,
Nam je hwětnocho doła
Pucž i paradišej fu!

K. A. Fiedlef.

Hubjenu cžitat biblije.

Ruski kšezor Alexander I. ras pšes gubernement Sela-
terinoflaw idžesčje, pofasta na jency pšifstaj stajiz i da beči cžaj
pšichotowacž.

Na jenym pólce pnyty wón nowy testament, a ho pšed-

stajiczerja stajize woprašča: „Cžitajš ty wjele w tutej kniży, mój
hyno?“

„Wóždy džen w njej cžitam, Majestwošč!“

„To je prawje wot tebie, — hōže dža w tu hwiulu stejicž?“

„W sečenju hwiatacho Mateja.“

„Nó, dža cžitaj prawje pilnje — sčtóz šbože hwojeje dusče
phta, tež hwoje cžahnje lubo namafa.“

Zato pšedstajicžer je jstwy stupi, kšezor mjelcžo pjecz stow-
rublowščich bankotowm mjes posłednje stawy hwi. Mateja položi.
Njěchtó cžaha po tym ho kšezor na tymkamnym pucžu wroščj.
Soho wón na tannej stajizj pofasta a ho pšedstajiczerja stajize
woprašča, kak daloko je we swojim biblistim cžitanju pšichschol.

„Dacž do sečenja hwiatacho Lufajcha,“ rěšasčje wotmotowa.

„Nó, wofšladajmy, podaj mi tu knihu!“

Ze pjecz bankotwi hihcěje njedótknjene na tymkamnym mēst-
nje ležachu, na kotrež bēšče je kšezor položił.

„Kža je wulki hrěch, mój luby“, kšezor pšedstajiczerjeje rjekny,
kiz budžišče ho sahanbjenja a postžbenja bla najradščo do semje
pšepadnył. „Ty Wože kralestwo njesjy ptał, něšto dyrbščich tež
jenisťe myto parowacž. Daj beči to i wucžbje kšuzicž!“

Ze pjecz stow rublow duchu mjes tamniščich hčudych ros-
dželene.

F.

Wobšadjenje fary w Mersburgu.

Powjedaničko je starych cžahow.

(Poftaćowanaje.)

Zato bē posłedni swot rčejo wustlicžak, dželče stary wójwoda,
se spodobanjom sej ruzj ščurajo, kaž hbdž ho jenu pšijjomne
pšchedewlasče tak prawje poradži: „Derje sčijnjene, mój luby cžorno-
hufnjako!“ Me, hwoje celo na bot stajo, najpatty potkoczj: „Něšto
stap wšchal Wón ras bišje a praj mi, sčtóz Wón po prawym na
hweče je, sčtóz Wón tudy cžini a kak je Wón pšahi wšchěch cžer-
tach jowle nutš pšichschol, he?“

Naščeho Bohuwēra šłaby bol bē hizon husto w žiwjenju
był, wutrobu pščežo na jajstwu mēcz a runje wot wuprajicž, sčtóz
drush jeno myšłochu. Ze tež ho něšto jošo sta. „W! njeznaje
dža mje Walscha Zafnoščj wjazy?“ praščesčje ho wón, něšto ho
by wotmotowit.

„So bych njewjedža!“ jnapščezniwi wójwoda spobžiwam.

„Sa pak Walschu Zafnoščj hihcěje jara derje jnaju,“ po-
ftaczi Bohuwēr zyle wutrobnuje.

„Ze tež je Zeho pšchjstuchnoščj,“ mēnjēsčje wójwoda,
i hšohom ho hmejo, „jo Wón hwojejo krajneho wōtza jnaje; ale
kak dža móžu ja Zeho jnacž?“

„Wj, Zafnoščj! mój hmoj ho wobaj ras w hromadže na
hantach wjektoj,“ džesčje Bohuwēr.

„Na hantach ho wjektoj? ja i Nim abo Wón je mnu?“ wob-
hnojowasčje ho wójwoda; teho ho dopomacž njemóžu!“

„A tola! mój hmoj ho na hantach wjektoj!“ wobtruczj
Bohuwēr horclimje; „njewē dža to Walscha Zafnoščj wjazy? ja
bēch wšchal tón njekničjomny hólz, kiz mējēsčje to njesbože, Walschu
Zafnoščj pšed 18 letami na ložbe potorbnyčž.“

„Tak? tón Wón je?“ praščesčje ho stary wójwoda hmejo,
jeho wot htwoty i nohomaj wobšladujo, a pomaga sej pšahi tym
zyle bjeswólne na sadny džel hwojecho cžera; „nó! to ničjo nje-
ščtoboj!“ rjekny potom hwižo, „Wón je tež tehdy hwoje myto ja
to dostal,“ a bjeswólne pomaga něšto Bohuwēr na hmoj kšribjet
a kšahowasčje i ramjenjomaj. „Waj, a Zeho njekšonowach,“
sašmjaja ho wójwoda i hšohom, tole pohibanje kandidata pnytnyščj;

„Ja něšto dyrbi wšah tež něšto bycz! Něšto pak mi Wón praj, tak Wón hem přichůdže a šyto ma wón tudy pytač?“

Něšto dha našch Bohuwěr š hwalobnej šyrbolowěžu wšcho šwupowjeba, šytož my bžjom wěmy, wot šywjich mtoďych lět hem hačž do šwojeho šlaba š Leštu, haj, hačž do bženšničeho šetanja š wójwobu.

„Wón je šo po tajim wo šaru šantowil?“ wša wójwoba šašo šlowo, jako bē našch Bohuwěr štkůnžit.

„Šaj, Šafnočej!“ šnapřechěwim wón poniznje, „ale niz wo waktantnu dwóřku šaru; tak wšobšo moje přechěža nještba.“

„Ša ha!“ šafnija wo wójwoba še šylnym štořom; „Wón drje šo šnadž přchěb tmyi šleščemi wina š mojeje pinzy boji? Niž?“

„To drje runje niz,“ wotmolwi Bohuwěr teho runja šmějo, „ale šchťož čyže junu dočry pólmy knjes bycz, tón škuži wot bešta.“

„To ma Wón žyše prawje, šuby mužo!“ měnjěšče wójwoba přchěmyšlujšo a šylnym ški šróž přchěš truny cella; „ale šantowicz šo Wón tež wo dwóřku šaru mže; wěšo je žyše druhe prašćenje.“ přchěštaji šašo šmějo, „hačž ju doštane. Šaj, šantowicz šo wón šyrbol mže a to direktnje a pišnje pola mje, šyščij Wón? A nještoštanje-li tež Wón tole měštno, dha wšah mže šo štač, šo jene druhe doštanje, štořž šo přchěš to wotewri, jeli-žo runje.“ přchěštaji šchěščižy šo šmějo, „žodyn šyn něščijeho šomornika abo druheho radžičela na šafštaranje nještba. Wdže dha Wón te přečž šlowe bžěly našchě šchěščijšnješče wěry berje š hřowý be?“

„O! to bych měnit, Šafnočej!“ šnapřechěwim našch Bohuwěr, „nē dha je jebyn bžjom ša bžěšat lēt nawuhtit!“

„Nunje teho dla je bžjom dořho jem.“ wotmolwi wójwoba; „wē Wón něšto, čyže-li Wón na mnje pošlučadž, dha přchěwutit Wón je hřičěže ras prawje, šo mže je prajič, hačž jeno tak šchwórcž. Nšojmy Wón mi? bjes dořhojšo přchěmyšlowanja, po-řejbžowanja a šototanja dyrbi prajenje šatečyšma jeno tak šchwórcž.“

„Přchěže Šafnočej.“ prašchěšče šo Bohuwěr š nadobnej šyrbolowěžu, „šo šatečyšmuš ras praju?“

Štary wójwoba na nješo wotomil š šyřšotatymaj woczomaj pošladny, jako by jemu w buščij čžitac žyřł. Šašo pak jeho šwobodne, šprawne woczj widžěšče, bžěšče šašo šmějuzy; „Nē, něšto niz, to by mě Wón berje prajič! Měni dha Wón, šo bych žeho bjes Łuthroweho šatečyšma w ruzy šontrolowadž moři? Nē, nē! něšto niz! Ale pošlučijaj Wón na mnje a přchěwutit Wón hřičěže ras žyřly mały šatečyšmuš, šo přšji prajenje wšcho tak šchwórcž! A něšto čyžemoj š wotměnjenje hřičěže jemu šchřučětu šchěřlušča: W wšchě nuly na Wšoa atd. hřačž.“ Šašo bšchětaj šchřučětu dohraťoj, rjěny wójwoba: „Na! něšto nješ Wón čžini, šo šašo domoj přchěwōdže; wšchěž Wón šwoje šantowjenje a dočžaj taj potom, šak ša wēž pōndže.“

Nadobny wójwoba, š ruzy poštrawiwšcij, šchěšny šo našpjet. Ale našch Bohuwěr štejelče drje hřičěže na 5 mjěščšinow na tym španm měšče a nješewbžijaj, šchťo bē šo jemu šlawo. Něšto šalle mějěšče šywiše, wšchē te nadžije, štořž š tutešo špōdžiwneho šetanja šchěšowawču, prawje přchěmyšlěč. Šotom š dōbom na šwoju mačž a na Leštu šo šowomnju, wšobročž šo a čyžšchěže runje šalu wopušchěčič, duž šašyšča hřičěže ras wójwobowu hřěš: „Nē, čyřowbžijajšo! Ma Wón bžijěšče něšto ša žeho rjane hřačž!“ a žyše 10 štořčž šlešču me jeho ruzy, a přchěby hačž mōžěšče wón šwoj bžat wuprajič, bē šašo žyše šam a mějěšče šywiše, papjerku přchěčžitac, do štořčž bēču šwětle štoke šawalene. „Šale šawalka š nowemo wšobčecenju!“ na njej štejelče.

Bohuwěr něšto žane myšle wjozy njemějěšče na šařnowišta a na poštraw, štořž dyrbješče jemu přchěnjěč. Bjes šowomnjěčža a šaščak a leččěšče domoj do šwojeje čžičěje wjeřki š šwojěj štačej mačžeri a š šwojěj Ležy, bžěšče přchěš žyřu nōž a njewštočžny přchěbi, hačž přchěb wšobm njestějěšče, šak wōju mačžetu wšokšawošcij. Šaščřožana přchěš tak ruzšle wšobčenje šwojeho šylna wšpřebžž mozy, šchťož wšchěže ničžo dobre na šebi mēž njemōžěšče, hřiwčěšče šarowšćma mačž šynej še šiwčětu do horčeho, žebřazeho, špřechatšnjeneho wšobčija. Ale tam žana šarowšć njebē, žana bōl nab žebazej nadžiju; šama radobčž a wšchěle šiwčěšče šo š nješo. A něšto wón, runjež mučžny wōt dořhošo pučža, šwojčšo wo bžnow-žej mačžěžy wšcho šwupowjeba, šchťož my bžjom wěmy. A šotom buščtej tež šwōdowjena šajnitoma a Lešta wšubudženej, a šowje-šante šo š nowa šapōčža, a šduž bē š nim šotowy, dyrbješče wšcho hřičěže ras a wšchěho hřičěže ras wšpjetowadž. Ačž! to bē wšchěle, špōdžiwjenje, wšyštane we wulfej štwicžy mačžerjowje wšobow, šaž šnadž hřičěče ženje hewať. Šalle šowdže šo wšchěžy šašo š nowa šlešču.

(Přchěwōbnje dale.)

Wšchělake š bliška a š daloka.

— Knjes přchěkuz Bart š Wřěšnyšci je šo š wulfej wjěščinju jako šapōšłanz do šafšeho šejma wšwōwik. Duž mamy šašo šerbšeho šapōšłanza na měřšo nješobčičžeho šapōšłanza Šoby.

— Šerjebu po jutach je šašo šerbšti bžej š Wubyščinje, Wotrijady Mačžyž Šeršchěje šo šowpōtinja šchabžuja a šowpōdnju je šlowna šyromadžina Mačžyž Šeršchěje.

— Nowowšibny do špěčoršiwoweho šejma šmēja šo šalle we wulřim rōžu přchěwōbného šeta.

Š Dražžyno. Šawidžena njebžela bē: tu šašo njebžela Šer-šer. W šchěžnej žyřčiti šyřchadmy Wōže šlowo w ũbej mačžer-nej rěčji. Špownjednu wšobwōnu bē wšobč šemšćenjow, šo šarč Domaščyša š Wubeste, šwōdowanje pak š šaradž Wšičěj š Wšpšlanta nabewat. Šwōbata ličžba šemščerjow bē šo šchěta, nabōdna pak bēšchě mala ličžba špownjednyč; bēčmyj čij 108. Ličžba špownjed-nyč šeta dořho njeje wotebjerata, tón šróčž pak bē wo tola 40 wšobšow mjěščaka hačž hewať. Š wōščěže šebi, ũbi Šeršja, tu šwōtaju wšchěž našchego Šbōžniša! Šduž wón prošy: „To čžinčje š mojemu šowpōnjenju! a my šo njěčžinimy, šimy my šotom hřičěže šchěščćenjo? Šchťož te čže twōj šuby nan na šmjetnym ũžu prošyť, šchťož je čži mačž mřejo na wšobro škšada, to ty šotōnjěch a šchťož našch Šbōžnit ũ wšobšednič špōdžinač do šwo-jeje šmjerče prošy, to ty nočnyž čžinčej? Tōn šknjes ũwať šwoje škřetow mjes Šeršbami wšchubže, domach šaž w žubje.“

A šowpōmnanju.

Tōn pučž je wulři, šiz š žiwjenju wjedže, praji tōn šknjes. — Wšōn ma jeno šchěrotolščž šknjetowych štopow.

Šot teho wotwřijaje, šchťož pytamy: Pytamy-li šamčyž šebje, namašamy wēčjne štaženje; pytamy-li šesušša, namašamy wēčjne šbože.

„Bomhaj Wōb“ njeje jenož pošla šknjefow duchownych, ale tež we wšchěch přchě-šawatnjach „Šerb. Nowin“ na wšch a w Wubyščinje doščak. Na šchřtwórcž šeta plačji wón 40 np., jenočkwie čžiščja šo ša 4 np. šchědawaju.

Sy-li spěwał,
Pijnje džěta,
Strowja de
Swójbay statok
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw sprěcny
Napoj mócny
Luboś ma;
Bóh pak swěrný
Přes spaf měrný
Čerstwoś da.

Nječ ty spěwał,
Swěrnje džětaš
Wědne dny;
Džěti pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođu ty.

Z njebjes mana,
Nječ éi khamana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew éel. F.

Sserbske njeđzělske lopjeno.

Wudawa jo kóžbu hobotu w Šsmolerzej knižicizšćejni w Budyšinje a je tam ja šćwórtćetnu přichěplatu 40 nr. dostać.

Žutry.

Matth. 28, 1—10.

Žutrowna powjězć jandželow:
Njebojće jo!

1. Njebojće jo šmjercźe! Wón njeje tudy, wón je horještanył.

2. Njebojće jo žiwjenja! Wón prjedy waš póidže a wy budźeće jeho widźeć!

1. Njebojće jo! tak běšće nusne wučobnikam prajić. Woni běchu jakožnu móž šmjercźe našonili. Morowy je tón, kiž je prajił: „Ja šym tón pucź a ta wěrnosć a to žiwjenje“, kiž je šlubil: „Ja šym to horještawanje a to žiwjenje.“ Kamjeń běšće waleny přichěrowowe burje — a wón ležěšće jako kamjeń staroźeje na wutrobach. A na kamjeń běchu šył sežinili a wožhtarjo wobwochotowacy row. Woni widžachu šamu šmjercź. A tola, lajki džiw to! Kamjeń běšće wotwaleny, šył šamana, město wožhtarjow šmjercźe — pólši žiwjenja: „Njebojće jo!“ A jako to wěrić njemoža, wobkrući tón žiny Šbóžnik: Njebojće jo!

Njetriebamy tež wy tule powjězć? Žaložna je šmjercź. Wotwe, šćtož běšće krotko prjedy žiwjenje. Dube džězo jo tebi wojnje. Wandželsta jo torńje wot bota mandźělskeho. Wulke polo morowy widžimy na bitwischějach. A pomysl šebi: tež tebi spěwaja juntróć šmjertne šćerluschě.

Šsmjercź praji: Wój jo! Me žutry tebi pšči-

powjědaju: Njeboj jo! „Šlaj to město, hđež šu jeho položili. Boharjo tam šteja bjes nadžije. Tebi pak je to město měra: „Ja leži a špiju zyle jměrom“, rola Boža: „šyte budže jakožne a horještawjez budže nješachobne.“ Wón je horještanył. Žesuš móž knjes živy je a ja budu s nim šobu živy. A njechali ty jandželam wěrić, tón knjes jo šam wobkrući: „Njebojće jo!“ Wón štupi k rowam laž k Lazaršowemu rowej. Wón na šłowa wěčnego žiwjenja. Kamjeń je wotwaleny: „Šsmjercź, hđe je twoje žahadko? Šdže je, hela, twoje dobyće? „Bohu budž džat, kiž nam to dobyće dawa pšches naščeho knjesja šelom šćryta.“

2. Njebojće jo žiwjenja, pšćtož wón prjedy waš póidže. „Njeje-li šćrytš horještanył, dha je wašča wěra podobna a wy šće šćěšće me šiwójš hřečach.“ Wón prjedy naš džel! Za jandželsta powjězć pošajuje do žiwjenja. Šćěšće hač šmjercź je žiwjenje bjes njejo. Me či wučobniky jo jeho widźeli, teho horještawjenego. Šdže je wón wšćubžom šćof s maleje šćěže w Bethleheme a s rowowjeje tomorki, šlaj, ja šym pola waš wšćitte dny hač do šćonźenja šwěta. Woni šu jeho widźeli: Pawoł pšchě měštom Damaskonom, Šćežepan tež nješjeba wolewřene widźešće. Wšćitzy či šu jeho widźeli, kiž běchu pobožni, bohobojšni a šbóžni, dolež do njeho wěražacy, wšćitzy či, kotrychž žiwjenje na pšćekrašnjene pšches nješješte šwětko, wšćitzy, kiž mřejo nješješte powětr dychacy — hač běšće jich žiwjenje loške abo čěže, woni šu jeho widźeli a dolež šu jeho namatali, móžachu

wješeli bycz! Kaž Luther w czašach stysknoče na blido napiša: „Wón je žiwu“, taž je to mōz a trošči našeho žiwjenja.

„Njehju ty jeho widžil czaš žiwjenja? Wón pščinbže pšči žwajate kščeženizy, pšči werowanju, wón je blisko w domach, w trudobje, wčudždom se žwojim słowom. „A hdyž je tež žnawo twoje žiwjenje nětko žrudne, „njeboj ho žiwjenja! Čžeptjenja tuteho czaša njejšu hōdne teje krašnosče, kotraž ho nad nami šwetic budže. Žesuj šetka žwojich wučobnikow a džešče: „Wombaj Wōh wam!“ Wo hebrejskej rěczy to słowo rěka: „Wješetele ho!“ Našcha jutrowna powješč: „njeboječe ho, hlaj, ja pšcipowjedam wam wulke wješele. Njeboječe ho, ale wješeleče ho!“

Šamjeń.

Na pohřebniščeju.

Ubi čitarjo, ja ho nadžijam, to wo j czašami, wošebje jutrowne ranje, taž rabiž na pohřebniščo žhodžče taž ja a ho w duchu s tmyi roščezjuječe, kiž hu bžjom t žwojemu mēreje sa-šči. Tam woni wčhizy leža a spja, cžajato na tōn džeń, na kotrymž hōš horještanjehoch šerchij žiwjenja jaštjcha, kotraž je nēhdy wokal: *La z a r i e, p o j w o n !* Tōn hōš, kotraž wšat budže junu pšches žyty šwēt klincžej, je w czašu, hdyž hlabady pšches šcipibel w potajnym žwojce, najabnišcho hšwječej na tym mēščje, na kotrymž je hebi pošledni njejščežel, šwjercž, žwoje lēhwo šejnita. Za ho lōždy křoč, na pohřebniščeju štejo, s tmyi wješetu, kiž tudy spjo, so je tutemu njejščeželej mōz wšata!

Taž hym husto won thōbžil na našče pohřebniščejo a hym hebi rowy wobhlabowal. Tam wšat ičh wjele njeleži, na kotrychž rowach wulke kamjeitne pomnik šteja je štorymi piškankam, kotrež hu daloko widžej; tam leži wjele žhudyč, niškich, kotriž w žiwjenju wjele njeptadžaju a hu dawno šabyčej. Kaž wjele cšēlneho hūbjen-štwaw, taž wjele šejšete žrudob a wuhy je šwjeřebane pod tmyi rowowymy hōřkam! Ale hdyž tež woni ničo wulke njebeču, nje-mōža woni žnawo na dnju horještadža poštanyč pščečžiwu tebi, kiž ho ty wulki a mudry cžujej, a pražič: „Ja nješhym ničo byl — ani wulki ani wučženy ani mudry; šwēt wo mni ničo wjedžal njeje; ja hym šhory a hūbjeny by; ale ja hym teho šnješa žesuja lubowal, hym hebi žadal, so bych pola njeho domach byl a hym wumrjel, na jeho šaštžbu ho šotožuju.“ Wuž hebi husto pščeju, so bych mały a nišk a šjes wulkeho mjena byl, taž woni, to pak bych tež, faž woni, teho šnješa žesuja lubo-wal hačž do šwjercje. Šdyž pak čyžyl mi kamjeń na row šajich, je moje žadanje, so mi njebeču ničo druhe na njōn napišali, hačž te słowa, kotrež čyžyše pobožny šecha nēhdy na šwōj kamjeń napišane mēčž: „Ja wēriju wobowanje hřečhow, horještawanje cžēta a wēčžne žiwjenje. Šamjeń.“

To je njeboj profesor Wilmar pišał, kotriž je w lēčje 1668 wumrjel. Tōn bohacže wobbarženy, wučženy a pšches Wōžu hnadu roššwētenty muž spi na pohřebniščeju w Marburgu a jeho pščečželjo hu jemu na jeho pomnik napišačž dali: „Sa hym wērit wobowanje hřečhow, horještawanje cžēta a wēčžne žiwjenje. Šamjeń.“

Džitwa wēž pak je, so tajzy wuštoleni mužojo Wōži, kotriž hu Wōžu šluzili a žesujehow słowa wobarnowali, hami wo hebi taž niško hūdža a wšču šhwawu a nadžiju w tym pytaja, so wēria wodače hřečhow a wēčžne žiwjenje. Za bych čyžyl, so ty, luby čitarjo, a ja byčhmoj temu šnješej šamemu žiwaj bytoj a njezewjedžaloj wo žanej wješčej šwalbje, šhība tej: Za wēriju wodače hřečhow.

Jutrowny khēclušč.

(Matthias Klaubius.)

Šlōh: Djeńš žwawče Wōša, šwēčjenje —
Row prōšny je, hoj prōšny je!
Našč wječer nješesti
Nēt s kralom je a žiwjenje
Ze dobyt šwētewi.

Wč, mōzni prōžowachu ho
Wēže žwoje mudroščje,
Na šnješowy row šedžbujo
Žōn křučje šawječu.

Šiā prōga pak je podarmo;
Žin křučj t hantije,
Šdyž Wōža mudroščj šweti ho
Nēt krašna na šwēčje.

Wučž Wōži nješōnawachu,
Tōn krašny, špōžiwu,
Kiž j wōdžerjom bē t žiwjenju
Wščas hūmječ, hōd čženjowu.

Wōh je dal šwētje šlubjenje
Žōb w paradisu tam;
Wōh słowo šnadu šičešče
Tež dale člowjetam.

A jako czaš ho dopjelni,
Šso njebo wotanku,
A knježa Marja porodži
Štam šynta we nozy.

To bē našč Šbōžnik j mikošču,
Kiž bōšitwa polny je,
Wōb j wotročšowščj podobu
Wšču krašnosčj šwjuje.

Wōn šajpjeny a hūdženy
Wu martrowany tam,
A šlōčžnje na šchjž pšchibity,
Kaž bē to wēščyčil šam.

Bu pohřebany, želenu,
Kaž drusy po šwjercji;
Nēt je pak horještanjeny
Wōh wēry w krašnosčji.

Šaleluj, row prōšny je;
Šwēt wumōženje ma;
Wōb j šnješom dže do žiwjenja,
Žom' wēčžnu šhwawu da!

Šurij Wōřil.

Kamjeń.

Wē šobotu do jutrowo. Wluto šwēčješče ho lampa w žhobnjej štwičžy, kotraž bē hačž botal jenōž šwōje a špotožnosčj widajta, nēt pak bē polna cžēšjeje žrudob. Dwoj člowjelaj, kotraž w nej bypšchajaj a po Wōžej woli hromadu škūšchajčhaj, bēčhaj ho runje w hūwēje a njeptčeštelitwje džełitko, a nēt šudželje muž nēhdy wokalaj wofoto a nješčafče šašo dom, a žona šedželje, šrudnje pšče ho hlabajo, ja šlōdom a mēščelje tam po štarym

iwuczonym waschnju swoju bibliju lezo. Chybych, kaj hevat pšehzo, staw, sa tón dzeń postajem, cžitacz. „Šchtó nam kamjeń wot rowowych durjow wotwalí?“ Hacz f tutemu praščenju bė pšichšča a něšto njemóžejše dale, pšchetóž wona durbjeješe hebi pšehzo šašo na swoje šamšne srubne wobštejnóje mšhlicž. Tež na jejnej wutrobie ležeješe kamjeń — a cžęžo šdychuju šo hana hjes pšehšča praščeje: „Šchtó jón wotwalí?“ Bė mala wěž była, totrežj dia bėštaj šo šwabšjot, ale f wjele wurčęžowanjom bė pšchetora pšehzo bóle rofka. Žanemu šo njebdaješ možno byčž, darcuemu wobacz, byrnjež dwe wjedčejštaj, šo by jeničkė flowa wšcho šašo dobre sčžimio. Nėtt ležeje wina kaž cžękš kamjeń na žoninej wutrobie. Najajtra rano, jako šo bė mšči šwonjejeje wlečejše šo žona do Wožeho domu. Haj, wona šo wlečejše, pšchetóž kamjeń hjščejše pšehzo na nej ležeješe. Tež na mužowej wutrobie ležeješe kamjeń. Wón bė poľdže dom pšichšchot, njebė flowčęžo rėčzał a njepšehčejštwio mjes mandjšellimaj trajejše dale.

Žato šo jutrowna powječž wot woltarja pšichšowjedaješe, njemóžejše žona nimalo hšwjom hšłham wobmaracz. Dženš pak durbjeješe historiju hacž do bėnza hšychęčž a njehmėžejše pšči praščenju wobęju Marjow a Šalomu stejio wostacz. „A jako tam pohlabachu, pytnychu wone, šo bė tón kamjeń wotwaleny, pšchetóž wón bė jara wultš“, klinczejše je do duršje a wjekele naštręžena pohłaba žona horje.

By dša možno byto, šo by kamjeń šo wotwalit hjes teho, šo by wona to njepytņa? Bė šbože, šo žona žočlo šnajeseč a tež pučž tam, f wotfelž móžejše jej jeničžny pomoz pšichšičž. Wšchaf bėchu tež jutry a wona bėdžejše w lemšchach a hšychęčje flowa wo lubošči a šjebnanju, wo wumozęžuju wot wšęjeje winy, a wo pofortnym wušnacžu teje hameje!

Wječšor šo lampa šašo šajnje a pšehčęželniwje w stwiczžny šjebnanęju mandjšejše a rosšwėtelčje šušownej woblicžj. Šaž šón šo wobėmaj šbačše, šo bė cžękš kamjeń wot jeju wutrobow wotwaleny a stara lubošč šašo štanča. Woža hmlinočž bė to cžimta! — we wšęje cšłhinej.

Powitanje jutrowniczki.

O najšwječjšičha jutrowniczka,
We hšychčęju šelenym, naščimn,
Budž nam šwjatocņnje powitana
We templu šnjejonym, wyšpofim!

Šawjate pšehęnbje wutrobo čuče,
Njenuprajne hiba šo hnuče,
Šhdžž twoje šwonny nam klincža
A twoje ščrlučiše hnuča:
Šaleluja dobyčęřke!

Handrij Zeľof.

Dobre pšelstwo.

To bėšče džen 14. dezembra 1873, popoldnju w tšoch hobjinach, jako puřka kralowa Šilžbjeta swoju dwobřku šajeni, hrabimu Šditu Sacke, f swojemu tožu pšichšičž da a žadaješe, šo by jej dženiši špurch pšichšičšeho pučšimta. Wšalm 147, 11, cžitata. Njes tym bu tež dwobřki pšedab Šeym f Wotšdama šem šowolany. Tón wotšto šchęřčž hobjšnow f tymi flowami šajutu: „Ša šym pšichšičšot, Majestojčž, šo tšch Šlam dobre pšelštwio pšichšičšł mjenušaj to flowu f šnjejoněho erta: Njemoj šo, pšchetóž ja šym čje wumohčł; ja šym čje f twojim mjenom wořaf; ty by mój.“ Wšona mjelčejšeč a mjelčejšeč tež mjes mobilnow, totraž šo f temu pšichšamšny. Šalle po tejšamej wona cšłče rjetny: „Aš, bėčęje

to rjenje! Něšto hjščejše pošohnowanje!“ To bėchu jejne pšelbne flowa na jemi.

F.

Jutrowne jeja.

Waschnje, šo jutrowny šwjedžen f jejemi wobdaręčž, je jara štare a jeja pošanimišč ludow a hšehčęščijanow nađečž. Pošanam pšaca jeja jako šnamo radobčę, mjes tym šo šu wone židam šymbol žarowanja. Wola pošlebmničšich šo želagym jeja jako jėdž pošlečšowachu a pšbla jutrowneho jehnjecža, totrež f šowomnjecžu na wučšah f Šęgotowškeje jutry na blėže wėriměho žida štej, njehmėžča jeja powrachowacz.

Hšehčęščijanam pšaczj jejo ša wobraz horještaczka. Šaž f njehšibiteho jeja žnyw pšaczł wušhabža, twjerbu šchtorapaw pšehčęšama a šo na swojimaj hšchibčelčškomaj do powėtra ščęha, tak je Šchychšub w pšehčęšojnęje podobje se šamšnjehěho rowa poštančł; tak durbimy tež my junu f rowow šestawczž, hšdžž šo wone kaž jejoze šchtorpiny rošlenja a šęny na Šhžnitowu pořiw šo jemu napšehčęštwio pošbėnjemy.

W žanym kraju njewjele waschnje wobbarjowanja f jejemi tať rosčęřenje kaž w Ruřkej, hšdžž ščđby domozaj, haj ščđby wořaf jejo w nękajšejšlki podobje dořlama — nišbže njefakncjuje pšči tym pať tež lubošničšj pšotrow dęžš tón, totrež tam jutrowniczka je wšęčęž lubow hšychšičš: „Ščđn šnes je štanyč!“ jebny drugemu pšichšowa, a ženje njepobračuje wotmolowjenje: „Wón je woprabwđe štanyč!“

F.

Wón je žnyw! —

Šhdžž bėčęje D. Luther f štwimni štruchš a šrubny, šo wón ščđby čšaf f tym flowom trořčtowajše a wošchewojęje: „Wón je žnyw!“ — Čęštio wón tute flowa f šrubu pšehčł šo na šlido nawšja: haj, na wšęje durje a šęny wón pšihafčę: Wón je žnyw! Wón je žnyw!“ — Žato bu ras prašchany, šchto čęje f tym prajčž, wón wotmolwi: „Želuš je žnyw, a njehš-li wón žnyw był, njehubč hęj žaneje hobjšnti žnyw byčž šabal. Šeno dořelž je wón žnyw, budžemy tež my pšehš njeho žniwi, kaž wón šam praji: „Ša šym žnyw a wy budžęčje čę žniwi!“ —

—n.

Prořh w Žesufowym mjenje!

Mašch njebękški Wšęčęje je wšbz křočž šwólničšj dawacz hacž my bracz, hotowiščj wuščęšchęčž hacž my pšehčę. Wón žyty džen hłaba a pošlucha, hacž my swojeje ruzy njehšęnjemy, jej f njemu njewowpšehčęřčęm a swoje šdychņjenje f njemu njepoščęšewo. Žeho wóžowšta wutroba šo je žebženjom pali, šo moħta šo wotewričž wšęčęm, tořšž šo f njemu wořaju. — Wėrno wšchaf je, něfortny prořh a ničo njedopšije. Žola ščtóz w Žesufowym mjenje njeprořh, t. r. to jeho šmyřke, po myřlach šwjateho Wščęžewošča. ščtóz šo pšehčę wšęčęm do Žesufowęje křwě a prawmočęje šawali, tón móže wšęny byčž, šo Wšb jeho wuščęšči. Pšchetóž wón šwój lud njefaktorčj a swoje herbštwio njewowpšęčł. — W štarej Šwiczšjčej bėčęje něhby flawanu wójničł wobčęł, f mjenom Žhemistofkes, žnyw. Ščđn šamny bu pať wot šwojich šawššęch krajanow do nuřy a hujbenštwu šahnaty a njewjedčejše, hšdžę žybi šo wotšwrocžičž, hacž jeno f kralej Wšmetej w Šeršškej. Doteřž pať bėčęje tučđn kral jeho wušprajem njepšehčęčł a wón durbjeješe to najšbčęřčę wot njeho wuřčalowaczž, wón na dworje kralowšeho šynka šfrawny, jeho na swojeje ruzy wša, f nim f temu kralej bėčęječ a bęčęječ: „Škralo Wšmetęje, w mjenje tuteho bęčęřča, totrež ty taf jara lubušęčł, ja wo twuju šnadu prořču. Šuteho twojeho šynka

imuzčenju wašnjaju swoju bibliju ležo. Chyžsče, kaj hewat pšeho, staw, sa tón džen postojem, čitacz. „Ščitó nam kamjei wot rownowyž burjow wotwalí?“ Hacz í tutemu praščenju bė pšichšča na něto njemóžesche dale, pšchetóž wona dyrbejše kebi pšeho sašo na swoje kamnje srudne wobstejnójsche myšlic. Tež na jejnej wutrobje ležesche kamjei — a česko špuchujo so hana bjes pšefestaczja prašesche: „Ščitó jón wotwalí?“ Wė maka wěž byla, kotrež dla bėštaj so swadžitoj, ale í wjele wurczowanjom bė pšefetora pšeho bóle rostka. Žanemu so njebóšče móžno byč, drahemu wodacz, byrnjež dtje wobješčstaj, so by jenicze stowu wšho sašo dobre ščinito. Nět ležesche wina kaž česki kamjei na žoninej wutrobje. Najojtra rano, jaso so fe mšči swojlesche wlečesche so žona do Wóžeho domu. Šaj, wona so wlečesche, pšchetóž kamjei hšesche pšeho na njej ležesche. Tež na mužowej wutrobje ležesche kamjei. Wón bė pšohže dom pšichšol, njebė stowozke rěčal a njepšesčeslwo mjes mandželimaj trajesche dale.

Jaso so jutrowna powjesč wot wostarja pšichowjedesche, njemóžesche žona nimale swojim byklam dowobaracz. Dženš pak dyrbejše historiju hacz do lánža štyšesč a njekmėdžesche pšči praščenju wobuju Marjow a Salomy stejo wostacz. „A jaso tam pohlabadžu, pytnychu wone, so bė tón kamjei wotwaleni, pšchetóž wón bė jara wanki!“, klicžesche jej do dnjesche a wješele nastožena pohlada žona horje.

By dha móžno bylo, so by kamjei so wotwalil bjes teho, so by wona to njepytynka? Wė šohže, so žona žrdlo šnajesche a tež puč tam, í wostelž móžesche jej jenicžy pomoz pšichš. Wščas bėču tež jutry a wona kedžesche w kemschadž a štyšesche stowa wo lubošči a šjednanju, wo wumozženju wot wšesche winy, a wo potornym wupražču teje hameje!

Wjeczor so lampa sašo jašnje a pšesčelawuje w štwicžy šjednanje mandželjesche a rosšwėteljesche šwóžownej woblizči. Šaž šon so wodėmaj šdajše, so bė česki kamjei wot jeju wutrobow wotwaleni a stara lubošč sašo stanje. Wóža šmilnošč bė to činita! — we wšesche čiščinje.

Wopitanje jutrownički.

D najšweczišča jutrownička,
We bšychšcu selenym, nalėtnim,
Wbđž nam šwotocznje powitana
We templu šnješojnow, wyšofim!

Szwjate pšehatje wutrobje čnjež,
Njewuprajne bida so huncje,
Šdžž twoje šwony nam klicža
A twoje ščelnsche šyncza:
Šalelnja dohčeske!

Handrij Zenle.

Dobre pšeslwo.

To bėšče džen 14. dezembra 1873, popodnju w tšohj hođžinach, jaso prušta tralowu Šilžbjeta swoju dwóřku šnjeni, hrabinu Gwitu Šade, í swojemu toju pšichš do a žodajše, so by jej dženšči šspruch biblištesho pučnita, Psalm 147, 11, čitata. Wjes tym bu tež dwóřki přebat Šejm í Woisbama hem satowaty. Tón wosoto ščesč hobjinow í tymi škwami šastupi: „Ša hym pšichšol, Majestošč, so tšyž Wam dobre pšeslwo pšichšejš, mjenuju to škwon í šknjefoweho erta: Njebój so, pšchetóž ja hym čje wumohč, ja hym čje í swojim mjenom wofaz; ty by mój.“ Wona mjelčesche a mjelčesche tež mjes mobilnwa, kotraž so k temu pšichšamny. Šafke po tejšamej wona čšishe rjetny: „Wch, bėšče

to rjenje! Něto hšesche požohnowanje!“ To bėču jejne pšlebnje stowa na semi.

F.

Jutrowne jeja.

Wšesnje, so jutrowny hwojšerš í jejemi wobdarjec, je jara stare a pola pohanišči ludow a ščesčijanow nabešč. Bohonom pšaczja jeja jaso šnamjo zabolčej, mjes tym jo šu wone Židam šymol žarowanja. Pola pšobednišči so želazny jeja jaso jebž pšlicžowadžu a pšbla jutrowneho jebnjeczja, kotrež í dopomnjecu na wotčadž í Ešiptowšste jutry na šitšje wėrnwego Žida stej, nekšmėdža jeja pobrachowacz.

Ščesčijanam pšacz jejo sa wobraz horjestaczja. Šaž í njehšibiteho jeja žwy pšaczł wštyšadža, twjerbu šchtorpanu pšesčana a so na swojimaj ščibšesčtomaj do powėtra ššha, tak je Šhyršuš w pšesčakšnjenej podobie fe šamknjeneho rowa postanyč; tak dyršim tež my junu í rowow šestawacz, hđžž so wone kaž jejaze šchtorpny roslemja a my na Šbđžuitowy pokiw so jemu napšesčšwto pšobėhujemy.

W žanyu knaju njeye wašnje wobdarjowacz í jejemi taž rosčesčjene kaž w Kwisle, hđžž kóžy domojaz, haj kóžy wofaz jejo w netajšejškuli podobie doštawa — nihžje njefaktinuje pšči tym pal tež lubošnišči postow. Wđžli tón, kotrež kam jutrowničšcu fe wšesčej hubow štyšičij: „Tón Knjes í stany!“ jedyn drahemu pšichšowa, a ženje njepobrachuje wotmolwjenje: „Wón bu wopravudže stany!“

F.

Wón je žwy! —

Šdžž bėšče D. Luther í šhwilemi štruchy a šrudny, so wón kóžy čaš í tym škwom trošchtorawšche a wofšchemjlesche: „W óu je žwy!“ — Čašo wón tute stowa í tšybu pšeh do na šlbo nawiša: šaj, na bėšče durje a ščšny wón pšesche: Wón je žwy! Wón je žwy!“ — Šaž bu ras praščan, šcho čše í tym brojčč, wón wotmolni: Šesuš je žwy, a njebu-li wón žwy byč, njebych šej žaneje hođžinki žwy byč žada. Ženo doščł je wón žwy, budžemy tež my pšes nješo žwił, kaž wón šam praji: „Ša hym žwy a wy budžesč tež žwił!“ —

— n.

Prošy w Žesušowym mjenje!

Nadž njebješči Wóčez je tybaž křoč šwólnišči dawacz hacz my bracz, hotowišči wštyšesč hacz my proščy. Wón žył džen šlada a pšlicšca, hacz my swojej tšy njehšylujemy, bječ í njemu njewupšchřejemy a swoje šdychjenje í njemu njepšesčelemy. Žeho wóžowšta wutroba jo fe šedžonjom pali, so mošta ho wotewrič wšchem, šohžž so k njemu wofaju. — Werno wščas je, něšotry prošy a ničšo njedozwiwe. Tola ščtőž w Žesušowym mjenje njeprošy, t. r. w jeho šmyšče, po myšlach šwjateho Wóčesnašča. Ščtőž so pšesche wšchem do Žesušoweje ertě a prandšesche šawali, tón móže wšty byč, so Wóh jeho wštyšči. Wšchetőž wón šwój lud njefatowčzi a swoje beščitno njewopuščije. — W starej Šriščištej bėšče něbdu škwony wóšnišči wodžej, í mjenom Žchemistofles, žwy. Tón šamy bu pal wot šwotič šawištnych trojanow do nuly a hubjenštwu šahnaty a njewjedžesche, hđžž dyrč ho wobrocžič, hacz jeno k kraješ Admetej do Wšřištej. Dolešč pak bėšče tutón kral ješo wuprajeny njepšesčel a wón dyrbejše to najbóřčje wot njeho wóžowčawacz, wón na dworje tralowštesho šynka šhradny, ješo na swojej rnzny wša, í nim k temu kraješ džesche a džesche: „Kralo Admeče, w mjenje tuteho džesčja, kotrež ty tak jara lubješč, ja wo twoju hnadu prošču. Tuteho twojeho šynka

Sy-li spówał,
Pilnje džátał,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw spróony
Napój mócny
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Přez spať mény
Cerstwoś da.

Njech ty spówał,
Swérnje džátał
Wádné dny;
Ódnó pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpośá ty.

Z njeboś maana,
Njech dí khmanna
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřaw ćet

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa šo lóđu hobotu w Šsmolerzej knihójičječćetni w Wudyschjine a je tam ja šćiwórtóšćturu pschepłatu 40 np. dostać.

Quasimodogeniti.

Jana 20, 19—23.

Sady naš leži jutrowny šmjeđeń se wšćem šwojim bohaktiwom, a je šo šmjećit, kaž kóžde léto, a je pschijeńšl wjele ja jich wjele. Šćóbnje dny wabidžu won do šćórbny, a šćtóz wjeđžije prawje leđžowacž, mjeśešće šwoje wješele nad rośiwowanjom na šćomnje a tectu, tak wšćo potašuje na nowe, rjane žiwjenje. Jutrowny cžab pschede wšćem nam potaša, šo to žiwjenje šo njeđa potkóćije. Ša šćešćejjana pak je jutrowny cžab šwedeńčenje ja zyle hinašće, dolpólnišće žiwjenje, a šćtóz je rošymit prawje wužiwacž tajš cžab, temu je šašo i nowa šo šćemito, šo je šmjerčž póžrjeta do dobycža, temu bu to wješela powješć, šćtóz bu tam wot janđzelow wěrjazym młobeje wošabdy pschiwołane: „Tón šćnješ je šćamp; wón je žiwy!“ Temu bu powješćž wo horješćawanju i šašglowanju Šhryšćušoweho šćowa: „Ja šym žiwy; a wy budžerže tež žiwi.“ Wšćetóž šćtóz je tam šo šćato na přenim jutrownym ranju, to dobyče žiwjenja wšćes tu šmjerčž, to je šo šćato našće bla; wšćetóž t temu je tón šćnješ pschisćot, t temu je wón ćetpřil a wumrjeł, t temu je wón šwój šćitk křónował i horješćacžom, šo byčymy my měr měli. A kaž horješćanjeny tam t Marji praji: „Šónšta, šćto plačješć“, kaž čže i tym prajicž: šćto šy ty tak šćrubna? šćto pytašć mje pola mowycž? šćaj, ja šym žiwy, šym šam to žiwjenje; njeplataj, ale wješel šo, tak wón šćupi šćređža mješ tyč wučóbnitow i tym

wješelým postrowom: „Měr budž i wami.“ Dwojžy ša šobu šćinčy tutón postrow wučóbnitám napšćežyno! Wty wěmy, šo pschidže ša wučóbnitow cžab, kiž njeđe podobny na měr; to bu wjele bóle wojowanje, šćajne do přeđta troczenje, móžne wobaranje pschecžiwu šyle nješćešćelow, kiž pschecžiwu nim wuřćupiču na wšćeč šćronacž, jebun cžab, kiž nimale wšćitkič wučóbnitow šćóbnje njeđžešće do marćatšće šćmjerče. A tola wěmy, šo je nad nimi tuto šćowo wo měrje šo bohacžće dopjełito. W nič běšće tón šćuštšny měr, dokełž šo wšćes jene wjeđžachu i šćnješom měra, i tym, kiž běšće na šo wšćak jich hřeč, a šamo w cžejšće šćmjerćnej hóbžnje běšće w nič wješćelý měr, dokełž wěrjadu a wjeđžachu, šo šćmjerčž bē ša nič šašćup t wěčńemmu měrje.

Šdžyž my pak dženša nušš hładamy do cžłowšćwa, šdžyž wíđžimy nje měr w domje a šwójbje, we wošabže a w šćacze, dža čypli šadwólowacž, dža šo prašćam, hač ma tamny postrow měra tež hřečće dženša tu šamšćmu móž, kaž tam ša wěrjazycž přemješo cžaba. A tola, nječ je wulki tón wšćelati nje měr, wono wořćanje tola pschit tym, w nim, tym horješćanjenym a dženš nješo tež hřečće dženša šo šobubžili to šobnowanje měra wšćitšim tym, kotliž čžeđža ješo ptačć, kotliž šwoje wutrobny nješamitny pschecžiwu nje mu. Wty tu šćuřćim, šo cži wučóbnizy šo šmješćelicu, šo teho šćnješa wíđžacu. Šo je to wažne, teho šćnješa wíđžečć, ješo pšćnacž, i šim jene byčć. Potom tež pschidže zyle šam wot šo tón měr. Drje to budže najpřeđy šćuštšny měr; ale šćtóz ma měr we wutrobje,

tón tež bórny pschůndže k méréj se štwětom. Šdžez nam tón knjez napischěco stupi, šdžez jeho prawje horjewošimjemu, tam budže psches nješo šanicžene wšcho dwělowanje. Dwělowanje wubudži njeměr, čžini njewěštych! A našč cžab je cžab dwělowanja wošebje w nabožnišćich wěžach. Ach, jo bychmy to pšnacze mjenje pytali kam to šebi, ale so bychmy dali k nam rěčesčez temu horjestanjenemu, jo bychmy jeho pšnali jako teho, kiž čžini tónž wšče nje-wěštožči. Žeho štwěto je šo jako wěrnosć wopofašalo psches te letyšacy, a wšcho pržowanje njewěrja a dwělo-wanja je šo hačž dotal pschěčšimo niemu šlabe potašalo. Žeho štwěto je šo i najmjenšćich, najšlabšćich šapocžatkow rošnił i mozy, kotraž je pschewinyła hačž dotal wšcho hroženje štwěta. Žeho wošoba šteji hišchěže a knježi tež w tutym štwěče. Ščhtóž jemu šo podawa, tón namata pola njeho wopravdže měr šwojeje dušče.

Abó hžje byrbjeli my měr namafacž, hždž šruboba k nam nuts cženje, hdy bychmy jeho njeměli, teho horje-stanjeneho? Wš bychmy šo šubwili w šadwělowanju a w štwětožči. Ale wón je žimy tež hišchěže dženša se šwojim štwětom: „Pščeže šem te mni wšchity, kiž wy špřožni a wobčženi šče, ja čžu waš wošchewić!“ Štunje w tajšći hōbžinacž pšnamamy hašle prawje, šo štwěto, kiž by jeho nam taš raby wšal, njemōže ničjo na jeho mēšto štajić, ščhtōž mošto nam dacž mēr wutroby, kaž jōn taš bohacže pola njeho namafamy.

A hžje čžyli šo wobrocžić, hždž je našča wutroba njeměrna dla našćich hrěchow, hždž njewěmy, hžje nuts a won. Dža štupi wón nam napischěco, kiž je na šchžju wumrjel fa našče hrěchi, a postička nam šwōj bohaty mēr we wodacžu našćich hrěchow. To je mēr, kiž ma wobštacze taž fa pšplenju hōbžimu naščeho žiwjenja; pschě-tož w tešim mērje šo šwjeržce njebojomy, došelž wěmy, šo šmějemy wotom psches horjestanjeneho šastup k wěčžnemu mērje. Žehobla čžemy horjestanjeneho raby horjewošacž, jo by tež pschi naš šo dopjelni tōn ržany knješowuy postrow: „Mēr budž i wami!“ Šamjeň.

W. we W.

Bjesbōžni nimaju žaneho mēra.

Sa šwojom wšchōn štwěto wola a hōni, jako by to najwšchšći nadawł žiwjenja byk. A hždž šo to lždom po jich žabanju nje-rabž, dža woni i mjeršanjom a se šawišču na tajšćich hlabaju, kotřž šu w tym našlapanju šwožowišći, a hōrčica šo na tajše, po šwojim šbōcžu njeprawe rošžženje cžahnych šubow. Šdždž to tež Wože džěčš njecžinja, dža wšchal njemōža drubdy cžiche šdych-njenje nad tajše njewopšchōmnošću cžlowšeho dōšita žyle potajč. Ale hdy by tež wšchšta štwětna šrašnosć bjesbōžnym pschpudnyta — jene jim pōbracžuje: woni nimaju žaneho mēra a teho dža žane wopravdžite šbože. Pschětož žane šbože njeje bjes šwěšštwě-neho mēra, a tōn bytbi wupřošeny byč. Ščhtōž pak je mēr pola Želuha namafal, tōn mōže wšcho drube parowacž a njec w žanyh pōbenžnju žiwjenja bjesštwōšćny, ale w šōbžy cžab džalowomy. Duž pytal jeno Želuha, wšcho drube ničjo njepomha.

Žednu wěriwuy powjeda: W lěče 1874 wopytach w Lonbonje šwateho cžiršeho pučowarja, i kotryž bēch šo we šwojim cžahu we njecžernej Aržy šefnač. Ža jeho w pōšlednim šlabiju šuchō-čžny nabešōžecž a mējacž fa pschšprawne, jemu něščto wo Šbōž-nišu projecž. Wšōn mi ššedowaze šnapšchěčžni: „Njerěčže wo tym, ja wšcho wēn; ja šym šchěžžonžy wocžchujemy a močž předowanje wubžlacž, kotrež mošli: Wš džeržecž; ale ja i žyla ničjo wōazy njewěrju. Ššwoju pōšlednju knihu, kotruž wudach,

šwšach pschěčšimo Wožemu byčju, a ja wumru i šilosoššim mērom.“ — Šo tajšćile štwōach njemōžach wjele wōazy prajicž; ja polnje wopřšchajach, taš raby by muž, kiž šebi moralnošče dla žaneho šwědomaja njecžini, Woža a wěčžnosć je šwojich mššlow pschšćil; ale — wōn to čžinič njemōžčech a to wōn mi pschēd naju džele-njom je šwojimi šamžnyimi štwōami wobšwēdčil. Wōn džechē: „Wěčže šo derje! ja Wšž ženje šašo njewoššabam; njec-li šabny Wšž, dža je šošowidženje njemōžne: jeli pak tola Wšž, dža Wšž tež šašo njewidžu, pschětož Wšž pōšidžecže na drube mēto, jako ja.“ Teš štwōa mi to štwětoščuja, jo tež bohapřerjet žaneho mēra nima, došelž ma tež wōn wutrobu, kotraž je ša Woža a wěčžnosć štwōorjena a jeno mēra namafa, hždž je jōn w Wošy namafata.

F.

Malētni cžab.

Mōž Woža nam nēr i noweho
To ržane šrašne nalēče
Šo šwššim cžahu dawo,
Šdžez šemja, kiž bē šmjeržjena,
Šso šwo rjenje wupšchca
A wšchubžom ročje trawa.

Nēr šašo šchšowoncžl wješele
Šso k nješu horje jnošchuje
A ržany šchšlušč špewa;
Nēr buršil cžlowjec i noweho
Dže šwješeleny na polo
A k nowym šwoam džēla.

Wšče šchšom, kiž we šymje tu
Šaž wuššhujene bjes šlčja šu,
Nēr šelenja šo rjenje;
Nēr šwo šōbža šruboba
Že kaž najrjenšca šlšja
Pschēs množich šchštomow ščjenje.

Nēr Wōž tōn knjez pschēs šrimanje
Tež šemju šašo roššchacše,
Šo pšōdnšca by byta,
Žu i mšškom bešchšom wošchewi
A i mššym ššōngom šwješeli,
Šo došry plōb by mēra.

Nēr w žiwym cžahu nalēča
Tež šōbža wacžta wješela
Šo šwojim wajšnju džēla;
Šaj, žyle dny šo pržanje,
Šo pak, hždž šyma naštanje,
Wš jēdž a bybto mēra.

Duž pržaju šo tež, cžlowjecže,
Špomni, šo to ržane nalēče
A lēče šašbže rucže:
Taš fo mošč wotom najrčž šo
A šwoje cžaple hbdlenjo,
Šdždž šyma pschšidžje šrucže.

Šaj džēlaš, šuby cžlowjecže,
Ša šwoje ržane nalēče,
Taš došho hčž šy mōby;
Ščhtōž fa mēdolčje je džēlašwy,
Ma, hždž je šary, hūbjem,
Wšchšal džēla šrašne pšdoby.

A pšči tym pak tež pomyšl bej, hdyž na semi tu ischodneje ze wjsho tak krašnje, rjane: Skaf tola wjele krašnjije Ze njehjo — Wože byhlenje, Wot Woža ishotowane.

Tež našch duch junu jatweče, hdyž derje našch časj wuschot je, Tam wečnje bydlje budje. Duž, sprawna dušha, wješel so, Wudž sečepšliva a pščečepšl wocho, hdyž sčičj cje trzechj wuchudje.

Saj, swaduj tež a wješel so, Ly spraznawo sčičjnowščerjo, Tež ja tebe wjsho sečeje, A hladaj k njechju i wješelom, Tam je našch wotšny kraj — našch dom, Tam našch duch sčičnosć smje.

Pét Mlónk.

Mólz pščečelnineho słowa.

Wóřy po swojeje konfirmaziji pada so holcšja i dželacžefstje hwońjshy do wulleho města, hdyž wje wjele wopytowanym hoščenzju jako pincžnja do štružby stupi. Swojeje rjanosće dla bečše wona wot holcšji raba wdšana. Zola tam tež wjele mkođženszow pščišlbudže, kotzij i neje rjenje cšijnjadu a so jej i liščžefstimi ljubienjemi bližowadhu. S wošpředla jich wona kručje wotporafalo- wadže; sčóncžnje pak be tola hjožom tak daloto, so jim pšči šamym do byče džěše, so cšijnž by i neje wěčeje wot šwodžerita k sřpo- džeritu do hšubiny sřozjenja sědło. Duž ras džwota nahlabnjeje hwońjshy je swojinaj staršchimaj, kotrij džěhtaj i neje na wjechšim wućeče, do špomeńčeho hoščenzja isřupaj. A jako pincžnjiza tymle nowym hoščenzjam džabony nowoj pščinjebe, ta młoda knježna i pšče- celnym bšošom k neje rjetaj: „Mjeńajesch mje wjažaj? Wól sčimóž džě hromadžě konfirmetowanaj!“ Zele pščečelnine slowa pak šamochu, tamm holcšju pšech sřazjenju wobarnowadž. Šeozwone hobjšny džěčšatwa, pacšerisa wučba a konfirmazija i rjanymi, na- wozrajzjymi napominanjemi jej šabo žiwje pšech dušču šupidhu. A dotelž so wona i tymile pščečelninami šlowami wožebnjeje knježny poiběhnjena cšijnječe, bečše jej nječžištočž a nječšmarnosť, do kotrejež džyžeje wo sčabnyčž dačž, cšim wošidnišča. Š Wožej pomozu je wona tež na wušlím pučžu žiwjenja wostata.

Wopomá, luby cšitarjo, kaf malo drušby k temu štřušča, cšlowstwu dušču pšech brěščnym sřazjenjem wobarnowadž. Čłasto so to i jednowym pščečelninym šlowom dospje, položi-li Wěh na tajše šlowo swoju poščowowozu mđž.

F.

Młóž šwěrneho wuzwanja biblije.

W nalěčžu lěta 1781 awštriski šhěžor Josef II. pod mjenom „hrabja Falkenstein“ pšech Čžěstu pučžowadže a pščińidže jebnu bjezi popođžnju do města Latenstein w cšičšich rubnych horach. Wšěil a bečejž jemu dale njedabščaj; duž wón je swojin pšče- wdožerstwom na jentym hoščenzju nowowadže, hdyž so wječor tež burjo sřabžowadhu. Čž i hoščenzjarjom wo šhěžny pšech mššom rěčadžu a jemu ponjedadhu, so w neje čřowni je šwěcamo na ruzo wotšolo šhodža. Woni hebi myšljadhu, so je tannu dum štrasčne šukonje šhdto a so j njeho hiščěče wjele njehboža na mššo pščińidže. Šhěžor Štranž rjetaj: „Tam dyrhu džónčž a so wo tym pšchepofasadž.“ hdyž bečhu jemu wšichžy k temu šhožje pščelji, so wón na pučž pada. Zeho ludžo šhěžu wobštupidhu; wón pak

wo burje křapadže. Wobšedžel Senič wuštwiřšaji so woprašča: „Čęhtó měr šprawneho muža tak pošžbe wječor ksz?“ Josef wotmalowi: „Čęže-li šprawny muž, dha žiwu wostanječje; nješčęje-li pak to, dyrbečje hiščęje w to nđž wumječej!“ Senič wotewri a Josef isřupaj. Wđ jstjwe blido šřejčeje a na nim wulle knji ležachu; to bečše biblija a ja šlbdom 12 muži šedžesče. Senič dyrbečje dale rěčejž a šhěžor so na šachlowu kawku šyže. Wón čšitajče Jana 3, 16: Tak je Wěh šwět lubowat x. Wošefej ho šyřly po křomaj ronjadu, a wón wumota: „Wę swojim žiwjenju ja přeni křočž šhonju, so hu hiščęče ludžo, kř bibliju čšitaju!“ Wbnu temu muzej pščitajšo, do Wina pščitajč a so w šhěžorškim hrođže ja hrabju Falkensteinom prašječž; šon ja njeho wěčeje pola šhěžora dobre šlowo šapoloži. Senič je tam na to je swojim šynom pošyl, hdyž se w hrabi Falkensteinu šhěžora šameho špřina. Šon jeho i woběmaj rutowaj wošja a jemu wufas pšchepoda, i šotymž hu ewangelškim hřowoba wěry dala. Tež 500 isčřnawo be pščiřotožemž ja twar modřeteho doma w Latensteinje. Še šwěrnym wužiwanjom bišljje su potajšim ewangelšžy w Awštri- štej hebi šwobodu wěry dohđli.

F.

Wobšadženje šary w Mersburgu.

Wowjebańoža je šarsh časšow.

(Woštracžowanje.)

Zola wotšćmy ho šako k naščemu Wošuwěrej. Zato wón na dostate pišmo do wójwobšeho šradu pščińidže, bđžu wot šluzšbnika do wulleje šwy wjedženy a myšlěče něto, ščžu wotomil wđž- wodu isřupičž wiočž. Wšto njeho šjeni šo pak ščřty drušji čřownošubnjak, kř i runej najšiju šotupimšči nad pščitannosčju naščeho Wošuwěra šo runje tak džiwadže, kaž tatón nad šřewje- njom jeneho druheho. Wóřy šo tym šastupi i přubami nažije na woblicju ščęži a džiwadže ho njemato, oweju šizom pščitannjeju naděččž. Šemu šłědowadže šřtworty, pjaty; potom pščińidžěchu šnydom njše na ras, potom šřejčo, a tak dale, hačž jich wjažaj a mjenje tjebe džzij 17 mužow. Wařpoščimi mjes nimi, jako tu wullu ščžbu isřiošiščiči bratrow šiožom šřromadženu namata, bjes- wólžnje šawela: „Šydomnačž ošpirantno a jeno jeba wafana! Zo je hšubjena čhana!“ Na to džědže jebnu družji šortuju: „Woji šřęža, ja štajaj namjet, šo wo tu šaru šobujem!“ Šsmječje, kotřž tutemu namjetje ščěřowadže, pa pšchotrbnyjem pičšes šřewenje wójwobšeho šowornika, kř jich naměwuj, jemu do jeneje pđblan- šteje šwy šłědowadž. Žiž woblicša ho pšchekrašničhu, jako w šali, do šřotřejž džyž wjedženi. Šřtye blido je wšchelakimi šyščęčšimi šymnymi džěđemi a winami namafadhu. Wóřy po tym šastupi wójwoda: „Dobre ranje, wyšřotobšojni šřęža!“ šawolačhu Zebo Wašnojčž ščřhtnwidje hebi ruzy ščřurajo. „Ššym wyšřoto šřwěbe- leny, so mi tu čšęčž wopotadžęče. Šęřpođaje šo ka blido a hlabočęje cščla, kaž šřiwatj Pawol proji, tola tak, šo šamopajčgne njebudže.“ Wbón šam wša mešto wošřejž blida a šnydom bučny jemu šłidowe hškie mjes najšoňnjšči šolju šřowene. Našřaršči mjes knježami duchownym wušřwota šřitku šłidowu modšttou a wójwoda pšchęčęje wščim dobrý appetit. Wđ, jeho pšchęče ho šoháčje dowjelni a Zebo Wašnojčž njetřebadže hiščęje šuntčęž i džđži napomináčž. Tež wino podarmo na šłidže nješřejčęčž; řwadže ho, šo čšřyčęje něřorty mjes pščitannymi je šameje šwěřni- woseče hebi pobobnu cšewjenosčž na nob napičž, šajžuz najšoňnjšči šřwjny džžž mječelje. „Wy wěčeje“, džęčeje wójwoda, jako přene hšibanje appetita pola jeho hoščszow ho šřowenje řadče, „so šče ho wšičity wo šwěřku šaru šamšowili. Doležž pak Wšaj jeno mato šaju, dha njedž mi něto jebnu po družim šřitke wšidicium abo curriculum wšane, tak džje něka řěča, da. Škž mi i prawizj hežđi, móže šapocžat šřęčime.“ Šta šo, kaž be wójwoda pščińitaj.

Sy-li spówał,
Pilno džéłal,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradyń je.

Za staw spróony
Napój móony
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mórny
Čerstwosć da.

Njoch ty spówał,
Swérnje džéłal
Wódné dny;
Džéł pak awjaty,
Duši daty,
Wotpoďa ty.

Z njebjes mana,
Nješ ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pada,
Wokřew óel. F.

Šserbske njedželske lopjeno.

Wubawa ho lóđu hobotu w Šmolerjez knižicisćičestwini w Budyšinje a je tam ja schwórtlétu přichéplatu 40 mp. dostać.

Miserikordias Domini.

Jan. 21, 1—14.

Hišćeje šu jutrowne dny. Na zylim čakaŋu mjes jutrami a hwojatkami pruhi přicheražujeneho šwěta leža. Tež s našeho hlowa Wozeho šo nam kaž šwětko přicheraženja napřichéžimo šwěći.

Tych hamych lubych čłowjekow, kotrychž my wot přnjeho wustupjenja Jezusoweho hem inajemy, my jow sašo šjednocenyh namałamy: Šchimana Pětra, Žana, Nathanaela, ale nětk šhronabženych wotolo horještanjeneho Šbóžnita, hwojeho přicheražujeneho přichéžela. To je tašama stara semja pichi šěhorje Genzareth, tón brjoš, pichi kotrynjž Jezus něhdy lud wučěšće, pichi kotrynjž čzi wučóbnizny hwoje lóžje, hwoje hycze, nana a macžet mopusčičidžu a ja hwojim lubowanym knjejom džéču. Tónhamy šěfor, tónhamy brjoš, — ale nětk tón Horještanjeny pichi nim steji a s nimi rěči a jedna, jaťo bychu hižom seřhadžane byle tamne šbóžne dny, wo kotrychž pišane steji: „Glaj, ja činiŋu wšo nowe!“

Ščtó može wainosćž šewjenjom Horještanjeneho w šriedžišnje jeho wučóbnitow wuměric? Jednašće šo tola wo to: jich se šrudoby a bojošće, do toterjež béchu s Jezusowej šmjerezu šapabnyli, jašo pošěhanej; w nich wjekele dowěrjenje wubudžić: Jezus, naš Šbóžnit, je žiwy a je do krašnosće hwojeho Wóžza šašoł a je tola pola naš se hwojeje pomozu wšičite dny hačž do škónče- nja šwěta; do jich wutrobow tamnu šbóžnu nadžiŋu

plódičej, šo jich knjes a mištr, hdyž budža hwoje semje dželo dokonane měz, jich dom šawola s šbóžnej hošćinje w njeju. Š šbóžne huabyholne jutrowne dny! A tašta radowšć, tež sa naš s tamneho bohateho blida šrijódi padaja; tež nam t troščtej šo powjeba:

Našch horještanjeny Šbóžnik tych hwojich
vyta a hlada.

1. Wón jich nusu šnaje.
2. Wón jim na pomoz šhwata.
3. Wón jich se hwojim žohnowanjom kónuje.

1. Ša šrudne wutroby je našče šćenje napišane. Trošcht, wjekele, wóšchewjenje, žohnowanje je jeho wopřichiječe. Tón Horještanjeny, to nam wono přénuje, tych hwojich šnaje, njeje wot nich šdaleny, widži jich nusu, wě, šo woni bjes njeho ničjo nješamóža, šo šo jich wutrobam po nim štyščeje. A tašče jich hušjenstwo a žadanje jeho t nim čehnje. Teho dla jim šdaleny wostáčž njemóže. Škačŋu trošcht wšičitich wěrjacych: woni nješu hami wostajeni; tón knjes je pola nich wšičite dny.

Š toškimaj wóczomaj je japošchtol Jan šewjenje hwojeho Šbóžnita wobhladowal. Wě wyškofej štarobie je wón hwoje šćenje wšah — ale tak žiwe jemu hiščeje wšičitko přšed wóczomaj steji! Wón wě, šelto rybow šu tehdy nalóžiti: 153 a tať wulke, šo móadžu napjel- njenu hycž šedom dočšahnyč. Přjedy béchu šo podarmo přžowali a nětk béchu tak bohate žohnowanje dobyli. Dža bu jim wěšte: tón Horještanjeny šo po tych hwojich

horjebjerje; wón jich nusu snaje, njedž je to na kraju abo na morju, njedž je to wo potnozy abo pšči hwitanju czišwego ranja.

Teho czišmy šo trošchtowacz; my tułón trošcht wšchtizy trejbamy. Našch Šbóznik je prajit: Kłudnych macze wy łódyž czaš pola waš, a tuto słowo je šo pšcheg wšchtite leštotteti wérne wupokasalo. Runje tak móže šo i potnym prawom prajit: Zajtich, kotřiz hebi wo trošchce žabaja, macze wy łódyž czaš pola waš. Niz jako dyrbało to wšchtim na wobliczu napišane stacz. Ně, někotry die, taž šo ša, i wješelej myšlu pšcheg šwet, a ma tola we swojim domje město, hódžej je křizy postajeny, šnawo prawje cžemny, cžešči křizy, a hdyž jeho wóžčo na njón padnje, dža šo jemu wšchtite wješele hórke šezini. A druhi šožo, šwontowanie wješeł, ma we swojkej wutrobje žahabalo, tak wótre, to wón šredža we wyštanjú šachepjeze, ma tam ništach ram, kotřiz šazicž njecha, a je šredž wšchego wješeła tola prawje křudu, křory, bjestročajny člowjek. Jim wšchtim ta powjezej placzi: tež wašdu naju widži wóžčo polne miloteče, tež wašče hubjenstwo šnaje wutroba polna šmiljenja. Šbóznju tež pod hólcožu je tola tón, kotřiz do teho šorještanjeneho, wěcženje pšchtomneho Šbóznita, wěri a we, wón našču nusu šnaje a našče šdychowanje jemu potajene naje.

2. Ale Ješus njewidži jeno našču nusu, wón nam tež na pomož šhwata. Ščenik Jan nam žiwje a lubosnje wopišuje, tak šu šo czi wucjobjnazy wonkch na morju zpličáž nóz podarmo přezowali, a tak dyrba něit, jato ranje šwita, i prošdnymi lódzemi a prošdnymi šwecemi i brjohej šo wroćizy. Tež to je wažne. Čži rybazy na morju dyrba šo rybazy člowjetow šezinič a dyrba jow šhonicž, tak wšchtón štut čłowštk rufow bjes teho knješa žaneho žohnowanja nima. Dža tón knjes pšči brjohy šteji. Čži wucjobjnazy jeho widja, ale jeho njepšónaja. A tola je to wón šam, wón jim na pomož šhwata, wón jim jich šrudobu potaje a jim je swojim słowom swoje bohatstwo šobudželi. Woni jeho słowu pošluchaja, swoje šwecje na prawy boš wucjobjnu a i nimi ryby wotwobšawnu. To běšče přewowanje a ja jich žiwjenje, ja jich žyle japoščitostke štukowanje a to jich přewowanje tež ša naš.

To pat ma nam wno prajit: Bjes teho knješa njeje žane žohnowanje. Hódž pat hebi po nim žabamy, tam šo wón namafacz da, hódžej hebi jeho pomož wu- prošnymy, tam wón na pomož šhwata. Žane šdychowanje wutrobzy po nim njedyrbi njedopjeljene wofacz. Nam drje tón knjes tež cžafacz dawta, taž je tam swojim wucjobjnitam žyfu nóz cžafacz daš. Ale

Ze cžaj prawy, je plód šraty
Wotom šhwata pomož šnata

Š nam, haš, pomož njebjesta.

Duž šmy wrošćtini.

Šacz by šo dlito do nocy

A do šwetkeho ranja,

Dža wšchat na Bozej pomozy

Ja nimam dwělowanja.

Hdyž ranje šwita, dža tu wón je, dža wón pšči brjohy šteji, i pomož hotowy, najprjedy niž pošnata, ale pšchego jašchtič šo nam jeho wotras šezini a jeho pšcheczelny hłóž: „Lube džezčata!“ nam do wutrobzy křezži.

3. Tón knjes nam na pomož šhwata a tych swojizch je swojim žohnowanjom křonuje. To je najwažnišče

wo našchim ščenju a jeho wotryšnienu kón. „Džezčata, nimače ničjo džezč?“ tak šo jich Ješus prašcha. K čžemu? Ze wón tón hłóžny, kotřiz hebi po jědži žaba, abo dže wón jich našchyciz? Wly to na kónju wódzimy: „Duž pšchtizne Ješus a waš tón hłěb a da jón jim, teho runja tež ryby.“ Wón je tón hólpodat, wón dže jim hólcožim pšchtihotowacz, wažnu ša jich žyly pšchtichod; wón dyrbi jim potafacz, šo wón tych swojizch je žohnowanjom křonuje.

Trojate, dže šo mi šdacž, nam tuta hólcožina pšchod wočji šaja. Našch štut, nam wona najprjedy praji, njedyrbi potarmo bjež; wón dyrbi swoj plód a swoje wješele muezč. Knješowi japoščitolu dyrbačdu do cžešwego džěla wuezč; woni šu šo žuzenzy šezimili, kotřiz mějaču pod wulkej horzotu a wjele potom swoje žně domoj křowacz, ale to beču rjane a wulke žně. Pšči wjele džěle a prózy bu knješowym japoščitolam tež wulke wješele wobradžene. „Ja šo džatiju swojemu Wožu“, tak Pawoł na Šilipijich pšche, „tak hušo jato na waš špominam, kotřez ja pšchego cžimju to šódzej swojkej proštwje ša waš wšchtich, a cžimju tu proštwu i wješełom“, a dale wón pšche: „Teho dja, moji lubi a požadani brašja, moja wješełotč a moja křona, woftejeze tak w tym knjeju, wy lubi.“ Tute šlubjenje tež nam placzi. Wly ženje we swojim powolanju prajitž njedyrbimy: našče džětanje je podarmo, my žane plody swojeje prózy njewidžimy. Ně, tón Šbóznik dže tež nam takšu hólcožinu wješeła pšchtihotowacz, taž tam swojim japoščitolam. — Dale naš tuta hólcožina na tamne šóžne wješele pošajuje, kotřez na naš cžata, hdyž tutu šemju wopušchizimy. Našče žiwjenje je šeba na njemětnym morju, našče wuwrječeje domboždenje i brjohej šbóžneje wěcžnosče. Žiwjenje najwjazy křchecžijanow je prózy- polna šeba po morju, mješ wjele štrachny mi šatami, pšcheg někotry cžešči wšchor. A druhišwo ma člowjek bišchjeje cžešči šwec i temu cžabntěč a wutroba je jemu staročěžina, hač šo tola rostorchnyč njebudže. Raš hušo potom ruzy wopušnitelja a pót šo i cžola lije. A nět dže i brjohaj, i wulkeny, czišchemy, rjanemu brjohaj šbóžneje wěcžnosče. Tam šteji tón knjes; wón na naš cžata. Wóčžo pučowarja, na cžemnočč tuteho šweta šwucžene, jeho šedom špónajne, ale dušča jo wě: to je tón knjes! Wón hižom na naš cžata; wón je nam hižom njebjestu hólcožinu pšchtihotowal. — A napoštedk my w tutej hólcožinje tež pošakanje na wěcžne žiwjenje namafamy. Tam czi šbóžni wot swojizch štukow wotpočizuju, to wotafčnje šelom škrpša. Tam šo dopjelni:

Našče džělo je šo štalo, nět šo šabat šawocžnje.

Šehujo je wšcho dotojato, wšcho je ja naš šezimjene.

Tam nam tón knjes hólcožinu wěcžneho wješeła pšchtihotuje. W našchim ščenju reka: „Šato pat na šemju beču wuštwili, wídzichu woni wušlo šladžene a rybu na nje položene a hłěb.“ Ale tež czi wěražny šmedža wot tych rybow, kotřez šu naložili, i tež hólcožinje šobu pšchtinječ. Tež wone šu wšchat jeno knješowe žohnowanje, dar jeho hnadny. To je našče džělo, w šowy cžinjene, to šu našče štut, kotřez ja nami džěja. Šražny wušlad do wěcžneho žiwjenja! To šo by tež ja naš wšchtich tuta šbóžna hólcožina to njedyri pšchtihotowana bga! Jan we swojim šewjenju hólcožinje: Pšch, šbóžni šu, kotřiz ke twašnej wječeri Šehnjěča šu pomožani; a wón džěšče ke mni: To šu wérne šłowa Bože. Šamjei.

Lubofca k Jefuskej.

Jefu, duške hozja žabofej,
Ty wječ, fo čje lubo nam;
Woži měr a šbóžnu rabofej,
Wanam-li tebe, jačumam.
Ja hym twój, a ty by mój;
Wječnje, Jefu, hwojeje hmojí!

Twoja mišofej je mje jnaka,
Pječeh hacj hmoč wuhlabach;
Ja mje na hwoj klin je wjala,
Hónž čje hšičeje njejnajach.
Ja hym twój, a ty by mój;
Wječnje, Jefu, hwojeje hmojí!

Zafo džěčo by mje wobjit,
Zambjel twój mje ktaščej,
Wěrnolčej by ty do mnje plobžit,
Twój Duch da mi pobjnaćej.
Ja hym twój, a ty by mój;
Wječnje, Jefu, hwojeje hmojí!

Ač, kač by mje wobarnowal
W strachnych letach mlodofeje,
So hym hwoju wěru křowal,
Wofat w Wožim kralesťowej!
Ja hym twój, a ty by mój;
Wječnje, Jefu, hwojeje hmojí!

Ty mje pytašč, hódž ja křubžju,
S padom mje saš pošběfašč;
S trojčtom křowatašč, hódž ho rudiž,
Wufławam, mi hynolčej došč.
Ja hym twój, a ty by mój;
Wječnje, Jefu, hwojeje hmojí!

Nječ hym žiwj, njech ja mřežju,
Tebi ho ja poručam;
Kóždy čas by te w duški iměju,
Twoje ranj wofofčam.
Ja hym twój, a ty by mój;
Wječnje, Jefu, hwojeje hmojí!

Hónž mi widženje ho minje,
Wjagj rěčej njemóžu,
Čžěto kłabnje, wofča mój hinje,
Dha njech hšičeje šbuhuju;
Ja hym twój, a ty by mój;
Wječnje, Jefu, hwojeje hmojí!

K. A. Fiedřej.

Přihóž, Knježe Jefu, budž nraš hšćej!

Š wutrobu pobožny wječnanj w jenym jatrownym přědowanjtu ju ewangelsku podawisnu Jana 21, 5—14 čitajč hšičeje. Wón běšče taf hnyty, so ho pokóbněje, hwojemu hšuhodě hšychomnje, tafte wobšejče: „Wój njnuběšči Knježe Jefu, ja hěbi tu hnadu wupročam, přichóž a jěs blížku njedželu so mnu a mojimi džěčimi. Za wšofal hym jědnory muž, ale ty by ty hšuf jo ušifimi ludžimi jědł a pič, ty tež pola mje ja lubo wofmjěšč.“ Wón hwoju moblitnu kóždy přědowazj džěč wofpjetowalčej. Šsobotu, sahe rano, wón k hwojeje žonje džěče: „Mojje džěčo, šarěšči naju najšćepšku kofofčej; jutšje domojo počejja, wušpž lubeho a wofšebneho woščja; jmoblelač džěčji ródnje; poštatač ho ju wo to, so by wječej

prawje čšite byto.“ Wobarmo wo macj a džěčji ja njenom a wofobu hoščja praščachju. Tola žona wšičito hacj najnaješeje wofkonja. Muž poštajenu njedželu wote mišče domoj přichóž; dwanata hodžina bje; bšido je křte a hódž by pšichotowane. Wšičitj hoščja woščaluju, žona štrachofšnje, muž měnjeje a rabofšnje. „Ač, wón drje njepřichóžej!“ žona rjeknu. „Wón j wšětošču přichóžej a to bórhy.“ muž jnapřěščěšči.

Hšičeje nšěšto čšaža ho woščala. Džěčji by hšódnje; dobra žona ma štrach, jědše mošhe ho wšiči wobnuju křawčej. Muž, hwojeje wěžy wěštu, hšofěnje na bšido nobyščj da. „Wječje, džěčji.“ wón džěče. „my čžemj ho moblitč. Nraš hšćej tu bórhy budž.“ Wón ho mobli wofšje a nutrinje: „Wój, Knježe Jefu, budž nraš hšćej, a žohnuj, ščtož by nam wobradžil!“ Duž ho šakřapa. Žona dže a burje wotewri: ščěžšiwj, wuhšóbnjenzj starz přohy křystija dla wo šuff křěba. Muž jemu napřěščěščo křwata a jeho ła bšido domječe. „Wónž nam wítanu, ty luby hoščjo.“ wón rjeknu. „jowle bš sa tebe hšžom měštno poštajene. Šlej, macžej, ja bšěš Knježa Jefusa k bšidu wofpřewoščej; ja wjedžach, so ho wón njepřepowěščej. Šowle je mje hwojim šhuhym bratšej.“

Tale podawisna wuškabuje Knješowje šlowo: „Ščtož wy čžinili ščezje jenemu mješ mojimi najmjěščimi bratřami, to ščezje wy mi čžinili.“ (Matth. 25, 40, 45.)

F.

Wobšadženje šary w Měščeburgu.

Powjebadžěčo se šaruch čšašom.

(Wofrašćowanje.)

Wójwodja, čšepł wš, taf to pšichóžej, bše podobnje wječšćinje družich bšerjy pšiči hšofčarju woščji šanfšćel. Wšćetoz tež wón njemóšejče to šafhobženje na kšěžy wšđěščj, doščej ho jemu šlowa wjerčžěšč počja, a taf ho šta, so žyle wušku ja ja žyke přědowanje ho hwojicj hšuhom njedžěšči. — Tola špomjenjy přěbat došta hšičeje w drašřomorje hnadne pšěpřewošćenje k wobjedbu na hšób, a to bš wěščej dobre šnamjo, kotřej jeho nabžuju hšynjěšče. Šaj, hšičeje wjagj. Šob talemjor namafla šafšojššite pišmo w najwjěšćim šowmacje, kotřej bš na njeho adrešřowane a j wuškim wójwodšćim pječatom džejene. Nrašćemu malemu mužšej wutroba pušofaščej. To tola dale ničo žyč njemžěšćej hacj jeho wofazja. Džafšownje šladowalčej na wójwodu, hšj je ščřibakym pošmėwanjom jemu napřěščěščo hšěžěšče, a čžyščej runje pišmo woščintčej, jako wójwodja jemu pšichowla: „Womacu, luby muž! tudy ho jš a piže, ale ho njčžita! Hónž Wón domoj přichóžej, budž hšičeje čšaš k temu.“ Ač, to bš čžěla pruha ščěřepnoščej ja njeho. Duž dyrbješče hwoju wšjwopněščj šmėrowaščej nato jšěšč a pičej. Šaf bš ho po wobjedže wójwodžej poručil, jemu možno njebš, dšej čžatač. Hšičeje na hšowdomj šřobdžej wočšini ššř, přejdy jón šofšiwšiči, njenamafla pak dale ničo napřigane, hacj:

„Šešš Štrach, 11, 35.“

M o r i z W y l e m, wójwodja šafšonšći.

Nšěto bš runje taf mudry šaj přejdy; wón dyrbješče tešo dla hšičeje taf došho ščěřipitowščj mšěšč, hacj do hšěščenzja pšichóžej. Šam pak hšebi hšydom biblijju wupřohy, pytašče ščěpřětajajo wofnamjenjenu ščuhčuju wjedžěščeje nšěto š rafom, na čžim bš. Wón wofšćojčji, niž j rabofčuju, ale šaf bš jeho ščššorpien křot; pšćetoz ta ščuhčujča wšćafčej: „Wofmjěšč ty žulešo čšłowjeta do hwojeho domu, dha čži wjele wofšludj nacžini.“ — Čžitajč drje runje taf loško šřuba, šaf moły šakřan, ščto čžyščej najšobniščji wójwodja j šutej ščuhčuju wuprajčej.

Nšěto bš po šafim družij šanfšowjei na rjedže, hwoje přědowanje džěřčej. Šafšom, po žyšćim kraju dla jemu pobračšowazěcho šřitoweho čšlowišeho šofoma šnaty, mšejšče, šaf hšžom přejdy wrajčakym, šom tšžt: „Ja hym šon najšłuwšiči, a čžłowšći šojom

njeje pšči jnri." Zola tón bē mudry dočej, w prawym czaſu wróćo ſtupiec z prēdowanja ſo wſtać.

Taf dſa pſchitńže naſch Bohuwēr tydſej prjedy, hačz bē po prawym poſtanje, k wſownem prēdowanju. Na to ſoože bē wſownem hſžom dawno ſ nim hotowy, a wot žohnowanja ſwojeje ſtareje mačerje a wot Wenſi pſchewođžany, pučowoačje wón we ſwojeje nowej draſje do Merſeburgu. Zeho tejt bē: „Kurwartſho, wopitſtwo a moſčyt poduńča rojom“, a wón prēdowoačje po naujedowanju teho hačeho 1. wo njepožčywočejſi a 2. wo wopitſtwje.

W prēnim dſželu wopiſa je hynlſnymi ſłowami hubjenſtwo a ſrudne ſečžje njepožčywočje ſ kulmowa. Bolom pſchi naloženju na wójwodu na kſžy prēnjeho dſžela prajſeje nēhđže ſečžowaze: „A nēto prajćeſe raſ, ſiž wy tajke hroinočje ečžerje, ſ čjim žečje ſo ſamolnyc? Wy hnadž prajće: „Ežeho bla je Wſh žſnife taf rjane ſworit, a muſjam tať horze lſdſty do wutroby ſačžepit?“ Šaj, to drje mačje prawo, a ja hičžeje wojaž praju, žadna kraj njeje, hđže hčyhu rjeńiſche žony ho nabedeſje, hačz w žohnowanju kraju naſchego wójwody a kujeja. Woſlaođže wſchaf na naſchju najjaſniſchju wójwodžim! Njeje wona pſcha naſchſch žonow? (Rumbſ, rumbſ, rumbſ! klničeſje ſ dwobſje lože.) Šaj, to wona je! A wjele žonow tuteho nēſta a kraja je jej podobnych. Ale hdy hčyhu tež wſchē jej rune byle, dſa waſh to tola njeſamolwi. Woſlaođže wſchaf ſ dohom tež na naſchego najjaſniſchego wójwodu, ſiž je wam pſchitlad ſečžejjanſeje ečžitſočeje a požčywočeje (a w tym wón pſchewjele njepravjehe). Wſón tón poklad we wyſhokej ečžejſi dſžerč, kotrſž je jemu Wſh w jeho mandſelſtej dat; wón po žanej druhej rſži nježada, hačz po ſwojeje rſži ſ Zericha. A doſteſ je Wam Wſh we Waſchſim kſniſču a krajnym wjeičju taſi rjany pſchitlad w tym naſtupanju bač, wy luđžo, dſa dſžeje a ečžitſeje teho runja.“

Bolom to druhim dſželu rečjehe wo wopitſtwje a hrinaſeje ſ žylet mozu ſwojeho hynleho hłſba na wopitſtwo. Tež naloženje na najjaſniſchego wójwodu, na kotrſž wſchitny pſchjopoklučarjo napječſi ečžadny, wón njeſawa. „A nēto prajćeſe“, taf wón wobſamfny, „Wſh, ſiž Wſh hroinočſji wopitſtwa gođwječeje, prajćeje, ſchto Wſh ſ ſwojemu ſamolnjenju wēčeje? Mđžečeje Wſh, taž ečji njepožčywočju w prēnim dſželu, prajće: Wſh je wino w tutym kraju taf kłſtoe, taf kraſne ſworit a jemu luđžom ſ wjeſelju naroleč dat? Mē! žadny hubjenſchſi a njeſničžomničſchſi napoj na žytnym hwečjeje njeje, hačz wino, ſiž kſowje w teju woſto ſkaumburgu a nad Salu a Unſtratu roſeje. Po taſtym tež to Waſh ſamolnec nježoje. Ale, huđžečeje Wſh prajće: Nlačh najjaſniſchſi wójwodba dſže tejt pje! Šaj, to je žyle nēſchto druhe. Žón ma! Temu ſkſoži! Wſh žohnuju jemu! Šamjeſ! Rumbſ! rumbſ! rumbſ! klničeſje ſ wójwodſeje lože.

Wo prēdowanju bu wón ſ wójwodſtewu ſlidu ſtafany. Wo kſtſkej hſbiewej modlitwje dſžečeje wójwodba: „A nēto, moji knjeza, nječ hēbi kſžy ſkſožičſ daj!“ Wſchitny ho nēto jeſybačy, a jaſo naſch Bohuwēr ſwoju ſerwietku do ruſi wſa, wupadny ſ njeje wuſke, ſ wójwodſtim woſopom ſapječatowane piſmo na ſtim a bohužel wot tam pod ſlido. Wſžowoda to widož, rjeńny: „Woſhēny hebi Wſón to kſroble! to je poſbēhjenja hđbne!“ Zo tež naſch Bohuwēr hnydom ečjinjeche a ponſri pſchi tym hſowu žyle pod ſlido; pſdſtečſ bohužel bē mſkoba jańdeſtjerna dwſrſcha knježna knjeni wójwodžineje, kotraž jemu po bofu beđeſeche, bjeſ teho ſo to wježeſeche a myſleſeche, ſwoju nēžnu nſku na nje ſtaſija. Šchto dſyrbječeje wón nēto ſapwečje? Wſón tola nježoječeje taf pod ſlido ſtuleny, nohu ſwojeje ſuſobnižny na bof ſunycz abo piſmo ſ mozu wutorbnyč. A hinal wſchaf je njeby doſta. „Sa mam ja to, žón muſ čſita moje piſmo pod ſlido!“ jaſowta wójwodba, ſ hłſkom ſo kmejo, a naſch Bohuwēr ſčahny wſchſh woſańſjenty

je ſačžerjentyjem wobličžom ſwoju hſowu jaſho wot pſoby horje „Mē? hđže dſa ma Wſón to piſmo?“ jaſowta wójwodba. „Moja rjana ſuſobniža“, wotmolwi Bohuwēr kmejo, težy hſowu mojeho knjeja ſ nohomaj!“ Na tele hſowu ſčahny mſkoba dama ſwoju nſžtu ručje napjiet; hičžečeje juntrſčej ponſri ho naſch rjeť pod ſlido a pſchjineje nēto ſ hſyčžyčžym wobličžom to piſmo a dſžyſje je do ſwojeho kraja tſnyčej. „A, pſchewočſitož Wſón, ſchto w tym piſkme ſteji! rjeťny wójwodba. Naſchemu rjekej ničo druhe wječeje njeſowla, hačz woſhſudac a ſ ſchewjčatſymaj ruſomaj wočſini ſſi. Wobſhač liſta be kſtſki, mjenujaž ſčžehowazy:

„Seremias 15, 19.

W Merſeburgu, na njeđželi 20. julija 1704.

Morič Wylem, wójwodba ſaſkonſki.“

Wſho bē nēto dobra rada droha. Wočji wſchēje pſchitomnyh wčžynje na Bohuwēra hlaſadaju. „Mē, mužo Wſoži!“ dſžečeje wójwodba, „ſchto Seremias na tutym mēčeje praji? Ka! Wſón to njeſe? A, ai! ja mēnju, dučžony jaſo Wſón, može žyle ſwiate piſmo ſi hſowu prajće, ſo jeno taf ſchubwečſ? Šruſiſho!“ wobročſi ho na ſwojeho komornika, „pſchjinež Wſón raſ bibliju.“ Nadobny wjeič pſoda pſchjineſjeru bibliju potom kam načhemu Bohuwērej a tón ečžitaje ſ ſchewjčatſym hłſkom te ſkwa: „Teho bla praji tón knjeſ tať: Budſečſ-li ho te mni wobročſječ, čžu ja ho ſ tebi wobročſječ, a budſečſ mſj predať. a budſečſ-li dobučyž waczječ, ho ſchđ wſtojačſ, dſa budſečſ mſj wozječ. Ečjerje dſyrbja ho ſ tebi wobročſječ, hačz jo by ho ty ſ nim wobročſječ.“

Zo bē tola jańne dočſj wuprajene, a budſečſje ho drje ho-điſto, jo by naſch Bohuwēr ſa to hnadne wſowanje hnadnemu wójwodže hnydom ſwſj dſať wuprajit. Ale jeho hłſſ jemu žyle japraji je ſamym hnučžom. Zeho wočſto pať hlaſadaje taf doſho a taf wſone wutrobneje dſaſowlenoche na wójwodu a wón požeji ſwoju prawu ruču na wutrobu, jaſo by čžyť prajćeč: „Šaj, ja čžu ho ſ ſwojemu knjejej dſječej.“ Wſotom ſo wójwodba ſ hla-đajžym hnučžom nad nemyj ſpſođživanjom ſwojeho wuſwolenecho woſeſche, potom pať pſchitńže jemu ſ pomogy a poſtanjwačſi a ſwoju napjeltjenu ſchſtenžu ſapčžimnywſchſi, rjeńny: „Luba Eleonora, ja eže prajču a wſchēčſ druhičſ hočſežow ja ſlido, je mnu na ſkajne dſerječeje mojeho wuſwolenecho dwſrſkeho pređarja, knjeja Bohuwēra! Šeřony, ſabrinſnyč. Žón ma, temu ſkſoži“, jaſowta wón kmejo, jaſo je ſwojeje mandſelſke ſabrinſny, a pſchēſ brinčženje ſchſtenžow hēču ſkwa noweho dwſrſkeho pređarja hſyčječej: „Wſh žohnuju jemu! Šamjeſ!“

Wo hańnyč žortnyč rečžach wójwody, pſchi ečimž dſyrbječeje tež naſch Bohuwēr ſ wjeſelju žyſeho ſlidoſewo towaſtawu nam ſnaty podaw na lođe wupowjebač, ſkſončjaje wot ſlida ſtanjču. Naſch rjeť ho ſ druſimſi hočſemſi pola najjaſniſchego wójwody a jeho wſyſeje mandſelſkeje poručičſ to wſj wot wójwody ſ tymi hnańnymi ſkſomami pučſečſjenu: „na bſrjſowne ſaſonidženje, luhy dwſrſki pređarjo, a wjele dobreho Zeho Wenžy, pſchjčdobneje knjeni dwſrſkeje pređarjowej. „Wote mnje tež“, wójwodžina pſchēčeljenje pſchitſaji.

(Pſchjč. kſčženje.)

Wſchelake ſ bliſka ſ daloka.

— Knjeſ ſuperintendent Kſčej pſchſi kſchjinej žyrtwi w Draž-đžanadž bu ſańženu njeđželu pſchēſ knjeja wſyčſchego dwſrſkeho pređarja a nameſtjenu prađidentu konſtitucſtwa do ſwojeho noweho ſaſtojńſtwa ſapſaſafany. Wamy nadſtiju, ſo budže tejt taſi pſchēčelny ſpēchowat naſchſch beřſchſi Dražđžanſchſch kemjeńžony, taž jeho prjeđowit, nēčſičſki ſ. wſyčſchſi dwſrſki pređať Dibeliuſ.

Sy-li spěwał,
Pitnje džětal,
Strowja ćo
Swójnyj statok
A tvoj awjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoř mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Corstwowě da.

Njech ty spěwał,
Swěrnje džětal
Wědnodny;
Džěł pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpođa ty.

Z njebjes mana,
Njeon ći křmama
Žiwnosć jo;
Žywa woda,
Kiž Bóh pada,
Wokřew ćel!
F.

Šerbške njeđzelske lopjeno.

Wudawa šo lóžbu šobotu w Šsmolerjež knižicizšćerini w Budyščinje a je tam ja šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. doštać.

Inbilate.

Jana 21, 18—23.

Kaž Bóh mje wjeđže, tak ćhu hićž.

1. Tón Knjes wjeđže mje — to je jeho wěž.
2. Ja fa nim du — to je moja pšchisłudnosć.

1. Pětrež šo jeho pšchichod šewi. Wies pšchecziwjenja wón Knjesowe šlowo pšchimošnje. Šsamowólny wuczobnik f něto poddany. Ale jako tón Knjes woteńđe a jemu tafa šobu hićž a Jan šo bjes napominanja pšchisłantnje, bratrowške džělbrazče Pětra f temu prašjenju pšchisłuczi, fortež ma Jan šam na wutrobje, ale njenuđraji: „Šchto budže jeho pšchichod?“ To njeje wěžipnosć abo horbojež. Tón Knjes pak jeho wotpołaje: „Nještaraj šo wo druhich pšchichod. Moja wola tež jeho žiwjenje postaji.“ To je došć, šo by wjeđtal, tón pućž budže prawy. Wón budže tež šo swojim pućžu nam šlužićž a Boga šhwalicž.

Knjesowa wola postaji našče žiwjenje. Tež tam, hđžež jo my abo drušy šo špaczi postaji, wón tu lóžičtu wodži šo šwojej radže. Duž je nišnje, najprjedy wutknećž a šo do tyč pućžow namataćž a f temu roššudženju šo pšchedobyećž: „Kaž Bóh mje wjeđže, tak ćhu hićž.“ Ćzim bóle my f temu pšchidžemy, ćzim lóžiči budže pućž žiwjenja fa naš. Šsamofarotčž jeno ćwiluje. Nješpotojnoćž a pšchecziwjenje jeno ćwilu ćžimitej. Pšchecziwo temu pšchecziwjenje twojeje wole pšchecziwo jeho woli pomha šame špoddacze. Šchtóž šo šobda, móže f merom a ćžiče byćž. Wón trošhtuje šo najšpěšeho wodžerja.

„Njech wón šam knjesiwo wodži,
Wón nudry šeršćta je,
Wón knježi, kaž šo šobži,
Škal wěćžny wotšanje.“

Womylš šebi tež na to, hđyž mašć šo wo pšchichod tyč štaracž, kotřž tebi blišto šteja, twojich džěćž a druhich tebi porucženych. Njenušuj jich f roššubam, kotrež šu pšchecziwo jašnym potašam Božim.

„Wjeđž naš šam šwój pućž,
Šeju, ty naš wncž!“

2. Něšto druge pak dyrbi twoja štarotčž byćž: „Bój ja mnu! Najprjedy to reka, šo dyrbi f nim šobu hićž, šo by dalšče šhćhać. Ale to ma tež hšććže druhu myšl. Wón dyrbi fa nim hićž w šwojim žylym žiwjenju. Šo tym šo šlož, mój šcheczižjano, hđžež šo wo twoje šhodjenje jedna, w žiwjenju a ćšetjenju fa Šešuhowymi štopami šhěđžićž. Šhđžež budžeš wjeđženy, hđžež budžeš šhajeny, wopotaj, šo šu wuczobnik Šešuhow. W twojim powolańju, w twojim wěćždnym šhodženju, w twojim šabžerženju pšchecziwo blišćednemu šhodž šo jeho pšchitladže a móžeš šo jeho šlowje. Tak ty wěšće šupašć a wotšhowašć dobre šwědomnje. Tak wopotajnješć twoje šjednoczešćtowo f tym Knjesom a budžeš w nim wotwjerženy a móžeš šo jeho hnadu halke pranje wješćelicž. Tak tež pšcheczo bóle šacziwešć, tak derje wón tyč šwojich wodži. Šeno ta wotwza, kotraž fa paštyřjom dže, ćžuje jeho šastaranje a šwěrnosć. Šotom šacziwešć: Wón paže nje na šelenej kuzy. „Bój ja mnu!“ płaćži tež wotšebje, hđyž dyrbimy

czerpici, hdyż durbimy tam hieć, hdyżę ǳo nam njecha.
Swietne dżeczi ǳo wodaraja. Wone ǳo w czerwjach pųchi
puczju waleja, mešto teho, ǳo hdyju pųches nje ųchli, a tak
ǳwoju nysu czim wjetichu cziinja. Ty pał do przedka wjech:
Schtoż dże sa nim hieć, dyrbi swoj ųchiz na ǳo wjacć.
Czim ųwólumiwichu ty to cziinjich, czim bóle po jeho pųchi-
kadeże czerwijich, czim bóle nawinujetę też sa njeho czerpici,
czim bóle twoje czerpjenje njejo żahadło ųhubi, czim
bóle potáže ǳo pųód żohnowanija.

Słoneżnje pohladaj na tónz! Czeżki pucz leży pųched
Pétrom. Ale na tónzu steji ta kraųnosć. Kiz jeho na-
pomina sa nim hieć, je wor ųmjerčeje horżestanył. Ze-
li ǳo hodu czerpimy, budżemy też hodu tnjeżicz, je-li ǳo hodu
wumrjemy, budżemy też hodu žiwi. Tónle wuųlad dawo
ųhrabłoscę a móz a trojcht a radoścę. Żanowe žiwjenje
ma hniajchi bęb. Schtoż tón Knięs napomni, ǳo ųtauje:
„Wón dyrbi cżatacę a woųtacę, hacę budże wotwolany.
To ma też ǳwoju wobćeżeniocę. Cżlowjek móże loųho
wuųtacę. Żan njeuųtanie. To, wo czimż ma ųwedećicz,
je sa njeho najlepųchi trojcht a podżjera: Jeho Knięs ųaho
pųchidże, ǳo by wųchitko w kraųnosćzi doųonjal. Ke kraų-
nosćzi budże swojeho ųluzobnika poųbehnycę. Tónle tónz
pųched wozjomaj, móże wutracę a wjekeły woųtacę. Tak
móże njepróžnijiwojowacę, jeho je to dobyće. Na tónz
woczji wobrocżenje, ny wojomiarzi ųchryųtuųowi! Kónz je
kraųny. „Budż ųwerny hacę do ųmjerčeje, dha dżu tebi
trónu žiwjenja dacę!“ ųamjei.

Bóh mój wodżet.

Esym-li hnadu namalat
Pųched tobu, o Wożo mózny,
Ach, dha ųpożę, ǳo ųawotak
Mi by dale wodżet wótziny;
Njech mje wjedże rula twoja,
So je jaųna ųchćeżta moja.

Njeųboża ǳo njeboju,
Ty ǳy pųchi mni a mje kryjeų;
Sdobom mi też ų lubosćju
Żohnowanje na pucz ǳyjelich;
Dyųchu ų trojchtom, męrom ųchewijich,
Swoju milość wųchędnje ųjewiųch.

ųdyż ǳym ųpóznaj, wotpijaty
Wot ųwojeho drowowanija,
Dha ty ų mozu pųchi mni ǳy
Wot wječorto a wot tanija;
Kųchiz a horjo wjech ty wużiczę,
So ma budżi ų ųboży ųluziczę.

Šbóznit ųchol je do prjedy
Czeżku drowo wużoženija,
S ųchizdom, ųmjerčeje pųcheboby
Wón ǳo na trón pųchekahjenjeja;
Duż njech sa nim noųa kroćzi
ųacę tam, hdyżę ǳo tróna kroćzi.

Ty pał ųchiz, o wodżerjo,
Moju próųtu wo ųchryųta mjenje:
Spóžk mi węru, dobre wųcho,
Njewopuųdycę mje w ųwedeće ženje;
Żwoja rula njech mje wodżi,
ųacę tam duųcha ųbóžnosć ǳbóžji!

K. A. Fiedler.

Kroćenje sa Jeųukom.

ųtós: Żewta a njeuųchęju —
Sa Jeųukom kroćiczę chju,
ųorzo žadam pųchi nim woųtacę;
Wųchak pųchi swęta Šbóznitu
Nabodęć, mę a trojchi je dotacę;
Wųchitko, ųchtoż mje wotųiboża,
Jeho milość wodarba.

Sa ǳym jeho, wón je mój,
Duboćę naju towarųczęju;
Sa cżas, węcznosć swojeje ǳmój,
O to dycųhu bohacęju!
Wųchetoż jeho ųaųbaża
Njebeųna mi wotanba.

Swęt by mi byt bjes njeho
Żeno hela, cżęmna jama;
ųdyż pał ų nim tu woųbu ǳo,
Schto mje potom tųdųi, tama?
Sa mam njebo na ųeni,
Kųhobu w haųej ųwęcłocęzi.

Kódy ųchiz ǳo pomjeųchjo,
Wón jon hodu na ǳo kadeże;
Duż ǳo dżerżu wodżerija,
Tón mje wjedę po ųwojeje radże;
S dowęru a ja nim du
K rjenjechmu pųchębhtu.

Rucę du pųches žiwjenje
W ųachwuch homacy, w cżęmnyu dale;
Węm-li pał: wón ǳo mnu dże,
Stajam wųcho do jeho wole;
To je moja nadżija:
Wón mje wjedę do njebja!

K. A. Fiedler.

Wohladajće lilije na polu, kak wone rostu!

Matth., 6, 28.

ųaj, „woptajće sa hladajće, ųal dobrocżimny tón Knięs je!“
ųdżęj móćžo hlada w tymle lubym nalętnym cżahu, tam je rózł
a kųżęw a czerųtwe žiwjenje. Sęmja steji w pųchę swojego womfo-
dżenija, kųtomy deųi jich najkraųniųchi ųhat, wtacę ųpewaju pod
hatoųami, wųchitke ųworożenija radujaja ǳo w swętle miųch ǳłóncznych
pruhow a jich dżakny wopor ųtupa ų kóžnym ranjom ų njeųjellet
módrinje.

Duż nočny też sa nęmy woųtacę; mój róz dyrbi Wożu ųhwalbu
ųpewacę, jeho milość a dobrocżimnosć ǳawicę a jeho wųchępomą
poųbehowacę, totcaż tak wulle ųtuffi a kraųne dżiwo čini. Cżlowjctam
je dżę Wóh tón dar ųpożęzil, wo móža jeho njełbóncznu móg a węcżne
bóųųtwo ųacżuwacę a ųpóųnawacę. Naųcha pųchųųuųchęnosć a radoścę
tehobla je, ų ųaknadnitę woųchęgo dobrocho ųwojego duųcha poųbe-
howacę a wo wuųłocęzi jeho mozy a lubosćze ų wjekekej wutrobu
a ųhwalagym ertom ųwedećiczę.

Spóžęć nam naųch ųwerny Wóh a Wóbcęje, wo naų też pohla-
dowanje na jeho kraųne wųchępomózne ųtuffi a widomme inamjenje
jeho milośćje w ųwótęwje poųųnajuje w dowęcje ų njemu a jeho
ųchęderiwje ųarocężimowicę. Tón ǳi kwęti na polu tak wobleka,
jo žana krałowųta pųcha kraųniųcha njeje dżyųi jena tųch ǳamya,
tón ǳi ptał pod njebeųnami žiwi, tón nočje a njebudże też naų
jałomžęć. Wón je naųch Wóh a my ǳym jeho lud a woiwyz
jeho pajny.

„Ach, ale tak fachoďna je wŝcha pycha widomnego hweta! Trana swobodnie, twierda wotrabnie. Seniecka moga pomierzina moze wŝchitu kraŝnosc kŝezjazdy ŝchtomow ŝnieczek. Njewjedro moze pŝieczabnucze a wŝchu krajnu rjanosc i naŝchimi nabziem! Jahubdzi. Duŝ chemy wuknycz mecz jako bchydm nyemeli, wjeŝeli bwez jako bchydm ho njewjeŝelili, kupowacz jako bchydm njewob- hebzili a ŝwiet wuŝimacz jako byto to i njewuŝitowom, pŝchetoz byczje tuteho ŝweta ŝaŝbje. Chzemy ho wjele bote huczewowacz, ŝa tamuje kraŝnosc hlabacz, kotraz je njefachodno, a ŝwoju nabziu na tamne wobhyblenja a naŝchego Wŝtza domje ŝtojomacz, wo kotrzych ŝelub w ewangeliju a ŝwojim wuŝobnifam rezi, tak ŝo ho naŝcha wutroba nad pŝchemotofczju fachoďnego wjazny nietaofdzi, ale ho njefachod- neho we werte troŝchynu. Haj, mi chzemy ho wjeŝelicz na to wulle naletne ranje, hbyŝ kraŝnosc Wŝtza mornych ŝlubdzi a nowe njew- bjeŝa a nowu ŝemju ŝtwori, hbyez budje ton knies ŝam je ŝlŝozom wczŝnje.

F.

Staroba a ŝmjerck.

Dŝed beŝeje 85 let i ŝjeŝuju dozif. Wŝn we ŝwojim dŝedow- ŝtim ŝlŝozu hebzjeŝe a njewidŝeŝe ani beŝy dŝeni ani ŝlŝozu wjazny, kotrez jeho pŝech wotewriene woŝno je ŝwojimi mitymi prathami wŝjeweŝeŝe; pŝchetoz jeho woŝno beŝeŝte wolewitej. Tola won be ŝjeŝerilny a mŝjeleŝe we ŝwojej wutrobie: „Wŝrŝy mi nowy dŝeni ŝaŝweczi, dŝeni mojeho wuwozŝenja! Za ŝlŝozu jako wobladam!”

Wŝeŝe w ŝaŝu naleczja. Duŝ pŝchubŝe i hŝolczatow jedny, jeho wnaŝ, i pola domoj a ŝwaleŝe je mu pŝdnoŝez leta a nabŝiju wuŝywowom. Ŝeŝebŝiwz ho woprachja: „Waju dha teŝ ŝchtomu ŝijom teŝenje a tojpena?” Hŝolczez ho ŝpobŝiwowacz a dŝeŝe: „„Dw haj, hŝjom dawno, dŝedo! Njewecŝy dha to? Szam dŝe ŝi wczera teŝewno haŝozju pŝchijneŝi a pŝenu rozu je ŝaŝwob!”

Duŝ jo ŝtary wuŝ pomŝewny a rjetny: „Moje lube dŝeŝo, twoje wczera a twoje dŝenŝa ŝa mnje wjazny njeje. Teŝ twoje twetki ŝu ŝa mnje ŝwoju won ŝwibite.”

Wo ŝwibili ho won ŝaŝo woprachja: „Spewaju dha ŝchto- ronczki a potobifki?” — A hŝolczez ho i njemu pokŝili, pŝchetoz won czŝeto ŝjŝchjeŝe, — a dŝeŝe: „„Haj, dŝedo! to je raboŝez, je ŝjŝchjeŝez. Zeli chŝezŝ, dha cze won do ŝaŝwobu dowjedum.”

A ŝaŝo pomŝewny ho ŝeŝebŝiwz a rjetny: „Haj, hdy by mi ty teŝ ŝwoje ŝjŝchjenje woŝeŝez moŝi! Szto chju wonta?”

Na to won dŝeŝe: „Dŝi ty jeno ŝaŝo won, moŝ byno! ty maŝch wonta czŝimecz. Ale poŝezel mi ŝwoju matu ŝotru, lubu Warku, ŝo by neŝto pŝchi mi byt w mojej czŝimnej komorie.” — Duŝ hŝolczez i bolozŝewny hŝojom rjetny: „„Ach, dŝedo! maŝa ŝotra dŝe wjazny doma njeje!”

„Niz wjazny doma? Dŝe dha je to lube dobre dŝeŝo?” ho ŝeŝebŝiwz prachjeŝe, a hŝolczez je ŝuŝnym hŝojom wuwofa: „„Wona dŝe je pŝcheb ŝjom njebŝelami hŝjom pobrzebana!”

Duŝ ŝimeŝotajŝe ŝo ŝeŝebŝiwz a i bobom pŝataŝe, prajjizy: „Ach haj, ale tak dŝe je wona tola doma, a je czŝab, ŝo ŝa njei du!”

Wŝes tym beŝeje hŝolczewo maŝez czŝiŝe ŝaŝwite, a jako tole ŝjŝchjeŝe, padŝe wona wŝplepienemu nanej woŝto ŝchje, a jejne byŝny maŝachju jeŝo liŝy. Teŝ hŝolczez pŝataŝe a ŝaŝchja dŝedowu ruŝu.

Duŝ poŝeŝe ho ŝeŝebŝiwz na jeme dobo kaŝ pŝchekraŝnjemy a dŝeŝe: „Dŝeŝi, dŝeŝi! ŝchto ho ruŝdize? Njebadzje ho ŝ tym wŝjeŝe, ŝo je mi ŝwiet ŝaŝofu a czŝab ho mi pomini!” Kaf dyr- bjaŝo to ŝinaŝ bycz? Za ŝteju na proŝy wŝoznego domu; moja ŝlaba ŝtaroba je dŝezŝaŝtowo horjeŝtaŝa a wczŝnego ŝjwjenja!”

Wŝeto beŝeje ho dŝeni naŝchil; ŝaŝabdzaje ŝlŝozu poŝweteŝeŝe ŝeŝebŝiwzowe mite, pŝchecŝelime czŝahi a barŝjeŝe je i ŝjwitej ŝjwjenŝej czŝetwemjenu. Wŝn ŝdache ho drŝemacz. — Ale won njew- drŝemaczje; won ŝpachje, ŝo by ŝa ŝwŝebani je ŝwŝetom nowyŝ tawifchjŝ ŝerow ŝaŝo wotuczil!

F.

Domjazny ŝchŝj.

Wŝeŝe do ŝlŝobho ŝchecŝjŝimŝeŝe doma byŝ a byŝ horjo abo ŝchŝj ŝaŝwaju. Ale runje w domjazym ŝchŝju byŝja man- dŝelŝy we werte a luboŝczi twjerdŝe bromadu dŝezetŝez, ho ŝwapŝchecŝenje poŝbeŝowacz a troŝchuwowacz. Tak njewmeŝez czŝimecz, kaŝ ŝjowowa ŝona czŝjwjeŝe, kotraz i ŝwojemu czŝeto a doŝho ŝhoremu muŝej rjetny: „Dŝezetŝi ty hŝchjeŝe twjerdŝe ŝwoju ŝwŝetnoŝeŝ? Woŝoznuj! Woha a wum!”

Kaf ma ho wot muŝa a ŝony ŝchŝj, jimoj wot Woha na- poloŝem, njejeŝ, to polaluje nam na rjane wŝeŝnje pobozŝno pruŝta kralowa Louiza, kotraz we dŝjach czŝeŝeŝe njebŝoŝa ŝwojemu nanej pŝieŝe: „Naby budŝeŝe, moŝ luby nana, ŝjŝchjeŝez, ŝo ho njebŝoŝe, kotrez je najju potrzjeŝido, do najju mandŝelŝeŝto a domjazego ŝjwjenja ŝaŝchŝezŝato njeje, ale je toŝamo czŝim baŝe wob- twjerdŝito a namaj hŝchjeŝe lubŝeŝe ŝeŝinice. Wŝo mandŝel- ŝi je miŝoŝchŝiwŝiŝi a luboŝchŝiwŝiŝi dŝjŝi hdy. Wŝezera won rjetny tak i niŝla pŝezŝ a jednorje je ŝwojimaŝ ŝwŝetnomaj wozŝtomaj na mnje hlabajizy: „Ty luba Louiza, ŝy ho mi w njebŝozu hŝchjeŝe drŝjŝcha a lubŝjŝa ŝchŝinica. Wŝeto je ŝhonenja wem, ŝchto na Tebi mam. Njehcz wontach wŝchot horwi. hbyz jeno w najju mandŝelŝiwje dobre wjedro wobŝchowamoj.”

Taf be pranje. Njebŝoŝe luda, kotrez dŝe beŝeje kralowŝeŝto doma ŝamŝne njebŝoŝe, ŝwoja krala a kralowu jeno hŝchjeŝe twjerdŝeŝo hromadu. Teŝ Dr. Ruther, kotrezhoŝ je dŝe Wŝh do jara wjele domjazego ŝchŝja wozŝil, moŝeŝe ho ŝwojej man- dŝelŝtej prajjeŝ: „Za mam pobozŝnu, ŝwŝetnu ŝonu, na kotraz ŝim ŝo muŝowa wutroba ŝwŝchjeŝez.”

F.

Dŝakownik.

Nowowobroczeny poŝan leŝeŝje na ŝmjerctym koŝu. Zato miŝionar jeho wozŝta, won dŝeŝe: „Sa njeto bŝwty i tuteho ŝweta pocŝahnu; hbyz potom do njebŝia pŝchjndu, pŝidnu i ŝwojemu Knjejeŝ Ŝtrŝjŝeŝe a budu ho jemu ŝa jeho wuŝtu luboŝez dŝzo- wacz; na to ho ŝaŝo i njebjeŝim durjam wŝozu.” — „Ale ŝchto dha chŝezŝ pŝchi durjacz?” ho miŝionar pra- ŝjeŝe, „„wŝchaf dŝe ŝimeŝi pŝchi Ŝbŝozitowym trŝnje wotacz.” — „Tam chju ja”, wotwolwi mŝezjaj, „na tebie czŝataŝ; a hbyz ty pŝchjndŝezŝ, powjedum cŝe i ŝukemu Knjejeŝ Ŝelubje a rjetnu i njemu: Knjejeŝ Ŝetu, hŝej, tole je ton muŝ, wot kotrezhoŝ naj- pŝrebye twoje ŝlŝobte ŝlŝozne mjeno ŝjŝchjŝch; o ŝohnuj, ŝohnuj jeho!” —

D ŝo bchydm teŝ mi pŝech ŝwoju luboŝez, ŝwoje modlitny a ŝwoje wopory tajŝy poŝohnonani czŝlowozko byŝi!

F.

Wobŝadzenje ŝary w Alŝeburgu.

ŝowjedariŝeŝe je ŝtaryŝ czŝahow.

(Ŝlŝonczenje.)

Njeto ŝwataŝe najŝ Woburner do ŝwojeho hoŝczenja. Ale jow doŝho njewoŝta. Nŝchje noja ŝebŝi pola hoŝczenjarja wŝb; pŝchetoz won ŝeŝeŝeŝe je ŝwojej polnej, pŝchepoŝnej wutrobu po

hwojej macerzi a po hwojej Leizy, jimat hwoje sboze pschypowije-
dacz. Woryj bė wos sapchepujenty a wón wotbėdže. Ale po lėdy
schyćsćbėdžbacz kroczelach fallincza jady njeho wołanje: „Knijs dwob-
lki prėdario!“ Wón ɣo wołaba a pschitaja ɣo ponaczej, to by jacta.
Młafaj dworŃi kłuzobnit bėdziejce jacho ja nim. „Wożo!“ myklesche
naŃy Bohuwėr, „je ɣnadz wójwoba hebi i tobu hacz dotal jeno
ɣurony żort Ńiżini a cħyje cħi nėtko ɣalle hwoju woprawdźitju wotu
ɣobu na dompuc dacz? To by bylo żakojnije!“ Ale jecho wo-
bojenje bė ɣo darino. „Knijs dworŃi prėdario!“ stonaŃche kłuzobnit,
kiz nićdy drubi njebė, hacz wójwobiti pincziŃk, „najjŃhijiczi wój-
woba mje sećele, to bych Walschej Wschofodostojnioczi po tubomnym
walschnju prėni dar na winje ja dženŃhijicze prėdomanje pschepobał.
Wšoɣmonacze ɣmyfow wuźcinja wšoɣmonacze bleschow, jeli ɣym
pramje lićzi. Wdy icze tola te kontrolni sleitiki do ɣhonoraczi Ńiżini?
Niz? Nė, Wdy wódczeje ɣo ɣhroble na mnje Ńpuchćeć. We woto-
miku budze wino tuby.“

A bėryj po tym dwaj kłuzobnitaj jacho 18 bleschow wina
w forbie pschijnėbėschitaj. Pjatanacze i nićy bėchu i cħerwjentym
wótkom Ńalėpjentch, te tŃi drube pał mejadu nėŃajtu bleschomu
kħapu na hwoje. Żane wobaranje tu nijepomahaje. Sħećeć
bleschow a mjes nini też te tŃi i btychćydzajomy kħapani buchu do
wójwoscho Ńalėpćejta tħnjentch. Ze drube dwanacze ɣłubi pincziŃk
na kłwitu jaŃo do pinzy stojic. NaŃy Bohuwėr da wójwobde
pschės pincziŃka ja tole snamjo najwuyćhijicze mitolje ɣo naj-
wutrobnićij dżak wuprajic, a jėdźeće nėtko bjes Ńabjėwanja
i potnej wutroba a i potnym wosomym Ńalėpćejtkom i hwojej liubej
wjełdy. ɣalle ɣo dje wjećor ju doćećahny. Ale bė tu wyłtanje
domacz! „Wożo! hby buďŃicze to njeobćiziczi nan hjićeće do-
żiwik!“ wosaleche i wjeħetym płaczom macz na jecho wutrobie, ja-
ko bė jecho wurle sboze ɣhonita. Zeż Ńinjeni hajnikowa bu jawotana
a Leita pschitabde njewotana. O ta raboćki! tole jboze mjećeće
łedom rum we wurle stwićzzy wućećki. Nanje jaħwita, ɣrjedy
hacž ɣo te Ńhobowne ludźicħta dźelichy, to bychu janďelje sponja
ɣo do rufow lejnoli.

Na druzi wjećor bė ɣoła hnowdowjenice hajnikowice wjeħeta
bjeħada. Tam bėdže wmenjazy wjeħony Ńarať je hwojej manďeljeŃke
a je hwojimi ɣydom nadźijepoknymi, ale hjićeće njelastarantymi
dźowlami, potom wjeħony kħyħab je hwojej żonu wot nałcheho
noweho dworŃieho prėdaria pschepocheni, to bychu pschi wjeħelje
wjećerici hwojibiny kħwėdźeći hwićećieć pomħali. Wė też jėdź,
we wħećej Ńpħićmoćej wobħarana, jara jednora a frugalna, dya bė
fa to wino, lotreż naŃy Bohuwėr na bldo staji, cħim lepicħe a
kłodźeće wubjernje. Najɣrjedy buchu tŃi blesche i cħerwjentym
kėpnom na Ńalćyca pschijnėhene a wupite. Ale Ńaljeć woćzi
wŃhijity cħinjachy, jalo Leita nėtko tŃi dźiwone, tołkubowućach blesche
na bldo staji, lotreż mejadu, każ kħiżni rjećerjo, kħapu wot
btychćećazeho błaħa na hwoje. Ale tujes Ńarať hnydom radu
wjeħeljeće. „Ze budze wjeće ɣajfe wino, lotreż cħampagnie rėta“,
mėnjeljeće wót. „Za ɣym wo nim cħitat a kħyħał, wono ɣjećza
jara ludobnje ɣhobdzj, ale też ɣħėro do hwojy Ńupa. Nė, my cħzemy
hnydom wobładacz!“ A wón ɣoča ja rucze pschijnėhenty mlėħćezemi
grót wotwivacz, lotreż bė wotoło bleschowaje kħapy Ńwity. ɣo
wjele ɣrjedy ɣo jemu tole dźeło radzi, a wón dźerzeće bleschu
ɣobu w ruzy, jalo naħny, tať ɣylny suut ɣsħe jstwu fallincza, to
wotna Ńećećerćachy a wŃhijity nastroźeni je hwojich stołow seřakachy,
kħyħab pał se stoza padnywŃicħi wosaleche: „WŃhjeħomdžny Wożo!
ja ɣym ɣħes hłowu tħleny!“ WŃhijity jemu i pomozu tħwatachy,
jeno Ńarať mjećeće i też cħertowsej bleschu na doleć cħiniec. Wħe-
to ɣo tuthym ɣylnym wuħłelenju bė wono, ɣobodoenje napjeljenje
raćeće, taťi hołt, taťje hyczenje nacħimta a pschi tym duchownemu
njeljeć tať do woćow naħylata, so w hwojej Ńraćhnej nuħy hebi

żaneje rady njewjeďeće, a na żane walschnje njebodżony, rosnjem
drjenu bleschu k mjełczenju a i rołomej pschijneljeć. Wón i njej
jalo wobħyjaneny po jstwie wotoło bėħajće. Zeħo mandźelsta
cħyħijće jemu i pomozu pschitće a doħta ja to ɣrjebu ɣłobteje bėćki
do nastroźenego wobłicħa, so jej wiďenje a kħyħjenje Ńalėdže. Na-
woħledtu hebi tón woboi muż hinałćeće pomozu njewjeďiće, hacz
jo ɣyltej blesche do ɣolnowoswego napa wubėećeć da. „Ze dya je
cħertowŃi napoj!“ jawota nėtko, ruzy a ɣhonoraczi hebi trejo, a
kħwataŃche potom też i cħyħbarje, lotreż bė mjes tym wot hwojeho
nastroźenja jaŃo tħdu i hebi pschitach. A wŃhijicħy wjeħetu ɣo
ɣofala, jo wurłel i nabteje tħlby pschitach njebė, każ kħyħbať i wo-
předa zyle wjećeće wjećelje, ale i teje cħertowseje blesche, a so
wón i kulku ranjeny njebė, ale jeno je Ńalćyćkom do cħota tħjećem.
Wo doħim kħacħalanju a jało bėchu zħył ɣowawł je hwićezkom ro-
sopniel, ɣu i drubej bleschu spytane, ale tón křoz doħladnikow
a i lepicħim wubłechom; a bėryj tam heħachy a ɣrėbachy to nje-
lnate wino. ɣarať wunjeħe ɣławu na wójwodu a kħyħbať jeno
na noweho dworŃieho prėdaria, lotreż wŃhijity wutrobnje pschi-
błogowacħu a na lotreż Leita hwoju potnu kħlełeħu wupřobni.

Ze tym je nałche wowedaćećo kłonćzene. Żeno to hjićeće
njek je spomunjene, to hjiżom pschidchomny njedźelu nowy dworŃi
prėdai ɣylne prėdomanje w dworŃkej zymki w Merleburdu djeźeće
a tŃi hmyłi doħta. Hacž też wón pincziŃka i tym kontrolowalje,
jo pschi tődzym hmyły Zeħo Żaknowseje sleitiki do ɣhonoraczi křini,
njeħytm pschi wŃchėm wobħonjowanju hronicz wotł. Żeno to moźu
i wėstoljeću ɣrajic, jo wójwoda hacž do hwojeho kőnza jaħny
wosomil wobħarowal njeje, so je nałcheho Bohuwėra ja hwojeho
dworŃieho prėdaria Ńiżini.

W—o.

WŃhelake i bliska a i daloka.

— Zowastrowne dny janůłownego miħionitwa mejadu ɣo
ɣrėnje dny meje w Draźbjanacz. Wosħeje jednaħe ɣo wo ɣasta-
ranju a wosħarowanju mlodocze. Ze noweho duchownego ģnůł-
ownego miħionitwa bu tujes duchowny Wendelin ģapofolam.
Żołutna kollekt, lotreż jenołtwe roďźelenje ja wŃhelate wustawy
ģnůłownego miħionitwa ɣo wobħantju, je lećka wunjeħta
23,700 ģr.

— WŃlchy do ŃakŃeje ģhnydy ģmėja ɣo ģrjedy 10. meje.

— Żako radźicel do ew. lutherŃieho ŃakŃeho konŃistorŃta je
ɣo pomjenowal dotalny ģamŃŃi ģejtman w Gławħawje, tujes
i Włel.

— Każ btyħim, budze kral Wjedrich August w bliħćim
cħahu křaine ɣuźowanje cħinicz ɣħes Łuźiju. Nadźijamy ɣo,
jo budźemy nałcheho łubowanego křala też w nałchej křebitej Łuźiju
połkrowicz młd.

DalŃke dobtrowne dary sa wosħe armenŃie ģyrotu:

Knićej Ńaraćej Wicłajej w Koħacźicħacz:

R. R. 2 hr. 40 np.
R. R. 2 " 60 "

Ţromadźe: 5 hr. — np.

W mjenje wosħich ģyrotow wutrobny djał.

Włel, redaktor.

„Bombaj Wob“ njeje jenoż ɣoła tujesow
duchownych, ale też we wŃchėch psche-
dawarnjach „Serb. Nowin“ na wħad
a w Wudyschnje doħacz. Na Ńħt wódcz
lećta ɣłacħi wón 40 np., jenołtliwe cħiħta
ɣo ja 4 np. pschedawaju.

Sy-li spówał,
Piłnje dźiałal,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw sprówny
Napoj mócny
Lubosć ma;
Bóh pak swórny
Přez spať mórny
Čerastwoś da.

Njech ty spówał,
Swórnje dźiałal
Wšedne dny;
Děla pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoťi ty.

Z njebojs mana,
Njech éi khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kia Bóh poda,
Wokřew éel

Ssersbske njedźelske lopjeno.

Wubawa ho kóždu hobotu w Šsmolerzjich knižicich čitajni w Budyšinje a je tam ja ščitowčičtwn pšchedpłatu 40 nr. dołcať.

Caŕtate.

Matth. 28. 18—20.

Tón zylj čjaš, kotruž je horjejtaniemu Šbóžnik hišćeže na semi pšchedywał, je był bohače žohnowany čjaš wošebje ja jeho wučžobnikow. Wly wěmy, kať bu jich wěra tħabłata, hdyž widžachu teho knjeja w najhłubšim ponižowanju na hčijju, hdyž měješe knjercz čjerpicz tón, wo kotruž mjěchu, jo je wón to žiwjenje. Wšech šjewjenje horjejtanieho bu móžne jich pónače jeho bójstwa, kať to Łomajš wuprajaj: „Mój knjeje a mój Božo!“ A nišne bē, jo woni, čji wučžobnicy, w polnam dowěrjenju, w móžnej, njeħabłajej wěrje k temu knjejej štejadu, jo bychu hotowi byti, ččinicz po hłowje teho knjeja, wuwješč jeho wolu, jemu pofludžni byč hač do knjercze. Wšchetž tón knjes je swoju wěž do jich rukow položil, na jeho měječe dyrčja woni ho přozwować, jo by jeho kralestwo dobylo! A temu ščejele wón swojich wučžobnikow won s tym hłowom, s kotruž wón do swojeho do-njechješ-spěča ho s nimi rōžohnuje: „Mi je data wščitla mōz w njebjeħach a na femi; teho bla dźiće a wučžeje wščitlich pohanow a hčejčizce jich w mjenje Wōtza a Šsyna a hwiateho Duħa.“

W tutym knjesowym hłowje je wuprajene, so je to wola teho knjeja, we swojej wučbje, we swojim kralestwom ščoncžnje žyle čłowitwo na semi wopřichjeć; haj, kať wón po swojim bójstwie knjezi w njebjeħach, tať aťe wón knježicz tež na femi. Ale binalče je tuto jeho knježitwo, hač žane semšte. Semšte knježitwo ho šaložuje na šemštu

mōz. Tón knjes pak aťe knježicz pšech lubošč, kotruž je wón do teho hwiata pščinjeł. Těhodla wón tych hwožich won nješčele, jo bychu jemu šemju s mječjom dobyli, ale wučjež dyrčja woni pohanow, jim předowacž wo jeho lubošč, i kotrež aťe wón hšubjenyč pytač, wotšćewicz šprōžnyč a wobčeženyč; předowacž dyrčja, kať aťe wón hřešnyč čłowjetow šaħo wročžo wješč k Wōtzei, s nim jich wujednacž, kať so by šaħo tón rjany mēr we wutrobach knježil, kiž je tam namatač, hdyč čłowjeť ho wē a čuje jato hčēžo Wože. A wučjež dyrčja wučžobnicy pohanow, šchetž je wón jim pšitajak. Woni šnajachu jeho wolu a šu woprawdže činili po tutym jeho hłowje. A šu w tutym swojim čejštim štuťu mōžnyč pomoznitow namatali, powolanuť wot Wōħa, wuhotowanuť s jeho swjatym Duħom, kať tam Pawola, kiž bē přeby Šaulus. A šu wjele dokonjeli w tannym mišionistm škutowanju přenjejo čjaħa.

Alle tuta knjesowa pšchitajnja wobštej hišćeže dženħa, a to ša wščitlich, kiž šu boħaitwo Wožeje luboščje ħami na ħebti šonili. A k temu je tať wjele šladnoščje w domje a hwojħje, w dźele a wowanuju, je hłowom a štuťom, se žiwjenjom a pšchednamjom, kať so móžemy tež my kōždu hōdu pomhač, jo by knjesowa wučba pščežo mōžnišħa byla tež w ščejčžianju hnamym. A tam wontach w pohanšich krajach čaka hišćeže na 1000 milionow pohanow, so by ho tež jim jich čemnošč, w kotrež křoħza, pšewobroczita do rjaneho šbōžneho hwiata. Wošebje našč čjaš je mišionisti čjaš; pšech

poħanste kraje dže mõzne ģibanje, a wutrobny ƣo wotew-
rjeja ewanġelijej, a njeje tola doţeġ džełaczerjom do
wulkič Krnjejomych žnjom. Tu rěta ƣa toždeho, ƣobu
pombacę, ƣej wedomny byč wulkeje pţiħiħliħnocięe, kotruj
wţiħitzy mamy, ƣo by ƣtowo teho Krnjeja stajnje dale
kinczalo. A to mõze kóždu, tež tón, kţ ž njemože ja to
miħionar ƣobu won cħahnyč, ţ tym, ƣo won ţtutt
miħionţtwa ţ moħlitwu a ţ woporom podpjerca. Ğtutt
miħionţtwa je ţ wjełdţa potaħany na pomoz bratrowskeje
luboţeġ, a dħyž do předa njedže, kaž moħto a kaž
dychało, dħa leži na tym, ƣo na ģrełdach pobraduje.
Tak pať njedyrbi byč! Wudžny hebi wedomni wulkeho
powoławanja, kotrež tež my ja to ģħeġeġijenjo mamy! Do
předa, ƣo byħmy tež my ƣobu pomħali, ƣo by byl jedyn
paħty a jere ţtado! A w taħim džełe ţtejny ģħroble,
pţeħetož my wěmy, ƣo budže dobyče ţtonečnje tola naţeġ,
niž pħeġe moħny, ale pħeġe mõz teho, kţ ty praji:
„A blaġ, ja ƣym pola waţ wţiħitţe dny hacž do ţtonečnja
ƣwěta!“ Dħyž tež ƣo wjele temu kraleţtwu Wožemu
napiħeġewo ţtaja, dħa je ƣo tola ģħryħtuħowa mõž do-
byčejţka potaħala nad ţtuttom ģħeġeġijanjewa hacž do
tuteho cħaħa. Ĥeħo mõž njeje woħłanţtwa. Wón je
wopradowže kral wţeħeġ kralow, kral wţeġe mozy. Duž
budžny tež my jeho ƣwětni poddanjo, kţ jeho wolu
rady wuwjeduju, ƣo by jeho kraleţtwu pţeħeġo doţpoħniħe
był na ţemi a jeho mjeno ƣo ģħwaliko po wţeħem ludu.
Ĥamjni. W. we W.

Dobre' wam je!

Jana 16, 7.

(K. Ģerof.)

Wam dobre je, ƣo ja tam wotědu,
Ĥacž runje ţrudni ţeje dla moħny ƣtowa;
Wy ţwěteġe pať ţwoje ƣa ţrudžbu,
A ja ţmjercę ţħadža žnjewje wam ţ nowa.
Wţaħať pţeħelata krej moja ja waţ je:
Wam dobre je.

Wam dobre je; wy njefłanajeġe
Wje w duħy, dokełž njem ţħeġe w přeħčym rubje;
Se jorno ţħafo, dħa kţm ģrawujuje;
Kicę rostocžena dawa wino ģubje.
Wy ţ njebęţ ţ Duħom ģħeġeni budžeġe:
Wam dobre je.

Wam dobre je; ač njóžy trjebuje
Tu džeġo, kţ je macž dže wotłajita.
Tón, tomuz tož hby ţamada ƣo je,
Ma pħuwacę, ƣo ƣo duħţa ƣħowa cħta;
Wţaħať ţ bėdženja myħ ģħrobla wuroţeġe:
Wam dobre je.

Wam dobre je; mje njefłroħmiceġe,
Dħyž něko wóčko wam wţaħať w ƣyħłach płowa;
Pať junu w ƣwětle widjeġ budžeġe
Tam tónu, kaž wam ƣlubja wěry ƣłowa.
Duž wěcę, njehč je wam tež bolţne:
Wam dobre je.

Zurij Wroţt.

Halětny wuħdó.

Njedzetu popoħdnju je; — powěť je mity, njebeħa ƣa ģaħne,
wţiħitko ƣo jeleni a kęje. Wóġ, luby ģitarjo, wuħtoħymoj wo
ƣwilitu. Dže póħžemoj? Wón do Wožeje rjaneje ţtobęby; na
pola a w ģaju je rjenje. Tola mõj mamoj nimo cħeġeho po-
ħrjebniħęħa ģicę — a ģleġ, wrota ƣu wotewrjenje; duž dħa na
ƣwilitu ţaħwajno, ja tať raby do tuteje Wožeje ţabrobny ģħobu.

Ĥladaj, tamle pţiħi žyrtwi jednowy kamjeħtny ģħiħž ţleġ; ţe
ţħotym piħimamni je na nju napţikane: „Wěčera, luboţeġ,
nabžija“. Wħ, ģ temule ģħiħęej a rowej mje pħeġo jaħo
cħeġnje. Wta ƣu ƣo mnyħe, bėħe tež tajţe rjane popoħdnje
w nalěčju kaž dženħa, dħa ţwony ţrudne ģyħi ţwonjachu a tute
ƣo pţiħi wotewrjenym rowje wjele ƣyħow pħaħaje. Něto je ƣo
na rowje ţoleńito a mjete dħyħiħ dęwne póħła wurpy, tola na
tamnu ģodžinu pħeġo jaħo myħli a napţimo tuteho ģħiħęa je mi
ħlaboto do wutrobny ţaręe. Ĥaj, ja ƣym ju derje ģaħ, kotraž
luby w cħeġeġe tomorę wóčnemu nalětnemu ranju napħeġewo
ħlada, kotreġež žyłe žnjewje bėħe wěra, luboţeġ a nabžija był.
Duchowny mjeħeġe prawo, ja to wón teħby w cħělnym přebowanju
wjeħny: „Semrjeta bu na ģwěcę jara luboţowa, teħobla ƣo tež
tať jara wopħakuje.“ Wona njebeħeġe žana myħota woħłoba, ně
jeno jednowa burţka žona, ale tať pobožna, ģwětna duħţa, kaħnyž
na žyħtm pučju ţwojeho dotaluħe žnjewja ģiħęeġe njenamatač.
Wona bėħeġe jena „ģ ģyħ cħiħiħ w kraju“, kotraž, njewidžena
wot ģwěta, ƣwoju pţiħiħłnoţeġ ģwěrne dopjelnejęe a taţte
boħate naħonenje duchowneho žnjewja we ģħubnje ƣwojeje duħęe
njeħeġe, ƣo ģiħęeġe dženħa ţ luboţoġ na nju pħominač. Ğwə-
wemu njebęţewnu paħtyreġ bėħeġe wona ja to wozniža wozţka deġe
ħnata; jemu wona po cħeġim ģħeħonimym žnjewju a wo wuħęeġu
Wožeho wotłajanja ja to pħyħlanjenje ja pţeħednje pučęowanje mało
ģodžinow do ţwojeje ģmjercęe ţ jaħnym ģħoħom napħeġewo
přewoġeġe:

„Kaž dwaj, kţ ƣo lubo maťo,
Tak ty ģ nawoženj ģħwata!“

Wy ţ wulkeġ ģrudobny wołoto jejneho ģmjertneho kóža ţteġač-
my, na kotrymž wona ģečępliwje a poħna nabžije ģnjeġowe pţiħi-
djenje wocħakowacħe. Na jere dobo wona džeħeġe: Ģħtajeġe mi
12. ţlaw ţ přetęty Zeħajaħa a wuţpěwoajeġe mi potom ģiħęeġe mõj
luboţowany ģħełiħč: „Wóġ je wţiħón tón ģħiħžowany, moja luboţeġ
Zeħuţ je“. Na to wona je ƣeħabym ģħoħom powjebacħe, kať je
něħby w cħaju cħeġeġe tyħnočnje prawħala: „Wħ, ģnjeġe, cħeħo-
bla tať doħto?“ na cħoġ je kať wo ģnje te ƣłowa jaħłyħala:
„Wtaġ hebi w biblijy 12. ţlaw Zeħajaħa!“ Wona wujna, kať je
jej tónle předy njefłatny ţlaw potom pħeġo ţ mõzym twoħłom
bł. Ģtónčnjeġe wona ţ ģħoħom, kţ bu ţ toždeġ mjeħţiħtu ģħeħiħč,
tu ţħęeġtu přewacħe: „Wam junu wotħať cħahnyčę, ƣo njedžł
wote mnje“ ad.

Wóħny na to wona cħiħe wuħny kaž džeġo w macęejnyġaj
rutoma. Wona něto ja woħbyłekta njebeħeġe ģiona iħrael-
ţkeho Ğwajateho ģħwaki, kotrež he w žnjewju wulki pola njeje. Na
ţemi wona wjazy njeje, kţ bė mi tola tať wjele; jeiny waw pať
je mi ģwajate měřna, wot kotreħoġ ƣo ženje bjes duchowneho žoħno-
wanja domoj njewóččam.

Luby ģitarjo, mõj ģzemoj něko jaħo domoj ģiġ. Dħyž tež
daloto njepoħęymoj, Wóġ mõže tola namať tón wuħdó žoħnowacę.
Domacħ pať ģzemoj biblijy wţacę a ţ wěraġewy wutrobny hebi
12. ţlaw Zeħajaħa pţeħęitacę.

F.

Džeczaje wječorne Snyhnyjenczko.

S njebeši dele stote hmwěczi
Gładaj do kóžka mi.
Luby Wožo we njebešach,
Dobru nóz baj něšto mi!

Siwěcžeje mi, wy lube hmwědži,
Pač nje stónčto wubudži.
Luby Wožo, gładaj na mnje,
Dobru, hědbu nóz baj mi!

Póščel jandželka mi hmwěnoh',
So by pšchi mni hřadk tu;
Daj tež mojim luby staršchim
Dobru nóz a hřemowaju.

Gładaj tež wšče sprázne džězi,
Wšmi je hmwěru na ledžbu,
Wobrabž, Knježe Wožo, wšchitlin
Dobru nóz a cšřichinu.

Wšchěcžeje ho, wy stote hmwědži,
Cžěmnočě sahnadž macze móz;
Sbrěmnyč rady čhu a wušnyč,
Nětk tež wam dam Dobru nóz.

Suriy Brósl.

Dobre wušnacze.

Stawny šwědski kanzeler hrabja Axel i Dzenstierna, kotryž běše ho za čas hřiwěcziłetnje wojny wo ewangelsku zřetelnu wulgy sařuzbuňny sčinił, ho w poslednich lětach swojeho žiwjenja do hamoty wróćo sčěže. Žato jeho tam raš jendělski pobjanz wopřta, wón k temu pšchi dželenju hřěbowaje pomnjeczahódne hřowa rěcžeje:

„Ža hřym wjele w hmwěce nahonil a tał nětotru radowěcziwu hodžinu pšchěziwł. Ale tón křumščik, prawje wješeť a šobowany žiwj byč, hřym haste něšto nawuknył. Ža ho swojemu Wobu džataju, jo mi wón čjaha dawa, jeho a hěbe hameho prawje pošunamac wulnyč. Žemjeła radowěč kotryž mam a pytam, a kotraž mi wjazy dawa byłi wšcho, sčtož móže hmwět dač, je pošnacze Wožje lubošće w mojej wutrobje a čžitanje tuteje krańjeje kniži (pšchi tyčhle hřowach položi kanzel prawnu ruku na břikiju). Wš, mój knježe, hěže nětkle w najrěčšich lěčžnje hřiwjich lět, stěričeje we wyškofej hnadže pola kawow a wječowach, hěže k najwadžnišchim nadawřam trjebany a dopjelniwječe hřkame hřiwěče pšchi polnej strowošči a najwječšej čřikowěči. Ale to wšchito Wšas ras wopušćěži. Potom moje hřowa lěpje žyłymieče a wotwěrčžžene namafacze. Potom pošnaczeje, jo je wjazy mudrosče, wroščta, wěrnosče a radowšće w čžichim, Wobu hřiwěcženym žiwjenju a w čžitanju jeho hřowa naberěč, byłi na wšchěch dworach a pšchi wšchěch gřnodnych wopokajmach wječow.“

F.

Sčto i hřiwěcziłanstwom hřubish.

W Njehžezach ho ras čřiwěka ludži wo wěrye rozrěčowafacze a pšchi tym na hřiwěcziłanstwo hřwarčelje, prařizaj, so wono ludži wječja hřupwje čžini. Žemu tež jedyn džělacěč pšchipořkuchajšče, kotryž stončnje rěčtaw: „Dai, hai, sčtož ho hřiwěcziłanstwe wěry džerži, tón wjele hřubi. Ža wřejby palenz lubowach, tón pał bym i hřiwěcziłanstwom hřubit. Sčowaju rozstorchanu hřutnju, hřiwj se-dwjeny hřobul teho runja i hřiwěcziłanstwom hřubich. Sčowaju hřanibu, hřiwje šte hřiwědomnje, sčž nje čžiwěcželje, hřym i hřiwěcził-

janstwom hřubit. Želu, kotryž mějach w domje, hřydom i hřiwěcziłanstwom hřubich. Lubi towarščeho, sčtož ma njes wami tež něčto podobneho hřubic, tón byrbi ho hřiwěcziłanstwa džerčez.“
F.

Jantar.

Wo zřylich hodžinach hřobžachny na pobřysoj naraščeho morja a pšchepytowadmy pšchi tym hřomaby hřiwěcziłaneje móřšče trawu, hřchego i napřatowšju za tym gładaju, hač ho nam šcho luschěčel jantarka (Bernstein) njepofale. Wšubladachny jón, hřiwěcželje a břiwěcželje ho nam wón mjes čžemnymi wušhnyenymi móřšimi rostlinami napřchěčžewo, dha jón hřěbnychym jato wulki pokřab.

Žemu runaju ho čžiche hodžiny, w kotrychž na pobřysoj hřiwjeho žiwjenja pučžujemy a wušhnyene łopjena hřiwjich dnjow, wot wčhora a žolnow hřiwěcziłane, rozšchěčejamy. Tež pšchi tym ho nam na mřohich něščtnach ta wošchewowaja myšl radostnje i nje hmwězi: Žón knjes je wšchitko berje čžinił; jeho hřimjenje hřiwěče žaneho kónja nima, a jeho hřiwěnosč je wulka!

F.

Čžerpjenja wjedru k Bohu.

Pšledni džěni lěta 18** bē sařwitał. Sčłónzo sčhadželje je hřowžnjej čžewjenosčju na jařnym ranščim njebju a rozšchěričelje hřěbrojagnosčju na bēku pčachu semje. Wš je hřiwjimi jěbłemi a sčmřelami, hřewal čžornolenny a čžmowoy, bē polny žotowweje pychi kaž hodowne sčtomiki, a tuta bēta pycha bēšče tał čžesťa, jo hřowly dele čřiwěcželje. Wšchelaki bē napohlad, kotryž křčžiny postičowawchu, tola hřoby bē rjany a krařny. Žednowe wotšchězene sčtomny dawaču bēłej krařinje wšchelakosč a wotměnjenje, kotřž wošo hřiwěšeli. Džěni wřejby bēšče ho hřěnosčto popoždnu hřěto čopie na hřowly hřowawo a hřěh, na nič wšchaj, ču rostaty a nětotru do dyma pšchewobročženy. Wšchězorna a nōžna hřma pał bē jón šcho dele sčiwěčžžala a rostaty hřěh bu i hřowalim pšchilěpieny, tał jo bēchu sčtomny i břiwěcželjej sturu wuděbjenje, kotraž pšchi najmješčim katščahņeniju i džiwnyim sčččertotom pitotalaje. Wšitny ho něčto i sčjom tutych wošchilčerženyč hřowšow, padachu hřobolote trjpalowse kniščki na semju a namafachu hřiwj row w mješkim hřwěh. Sčtomny budžiču radicho w přěščdej selenej naturškej draščje stale, kotřž bē jim njebešeli Wšož k wōdžěču dal, hač w tej, kotraž ho jeno trótki čšoh břiwěcželje a wotpada. Čšopla hřěnosčna pruba, dwjazy wětr, sččžazy pčazč, sčibaty čšlowej rostorchy jač njeděłuju drařtu, sčtož jo pola přěmječeje tał loško njesta. Tala namafachu ho w tutym rajtu tež tožny, kotřžnyč ho hřobolaty břiwěčš, runjež sačhodny, lěpje hřowobabčelje, byłi wopřawdžity a krařaj.

Wš, wo kotřžnyč je tuby rěč, leželje na horje, 400 loščžow wyškofej. Wšłōne strowy i polnožny trjajchu pola a lufi. Ž wječoru leželje wjeřta, pčes kotřž ho hřěborna rěčta čžehnjelje. Ž ranu trjeljele bēłičuju horu dołhi a sčřowki čžorny lěš. Tala hora wšchajše i dwbeje, runje tał wyškofej, w hřomadže, a wobej bēčštej hřowčat retomaha hřorinow. Pšchi šłopje hřomjenje hory k wōdnju leželje wjeř, kotřž mješelje něhže što hřěžow, w kotřžnyč hřiwěčžinje zřetel, fara, wučerjnia a mječelke křlo i hřobom ho wřinamjenjowachu a napohlad žyčel wšy porjenščachu. Wšchitno pokřowosčje na to, jo w tutej wšy ratarštwu a rjemjěhništwu křčžetel a tyčtel, pšchetož berječije ho w žyčel wotłownošči tuteje wšy wotřnamjenjowafacze a pšchěčelne wobłico tutych hřěžow pšchřiwajše pučžowarčej lubowne witanje. Čžim bōle ho ta žama hřobželje, čžim poniznišo leželje na wječornym bōku hory wjeřta Wš hrowž. Žeje žyč napohlad pokřowafacze na to, jo tuby jenož „mali ludžo“ byłachu, kotřž mječachu wotłoto hřiwjich niščič

domow, je płomiu krynicy, i wjechtcha jahobdu. Ie kotreży ho njebje kórz abo nělotre kórzj polow pichšifamnychu. Někottf mejachu lědu pol kórza, a druhy jeno hoj křezku. W lědu ležeće wješta w krajnej wofolnošći a wuabud na wofolnu kairinu bješe wulky jara wjechtelazy. Křezki bjechu i wjechtcha wjechtite wot schotomow pichšitrye a jahobry derje wobkubzjane.

Njewuřnamjenješe ho tež Wjeřow pichšes swoje rjane a wulke twarjenje, bješe tola we dalšich wofolnošćich inata wješta. Dwe žonštej bješeće, kotreży tutej wjeřjaj mjeno dajšćej, pichš bje daloto a schěroto inate. Wobcej wuwifowanoćej cłowku pichšewerje k hamowužitym wotpohlabanjam, a to ho wobdajće derte radži. Zena, kotraž bješe we młodych lětach swoj křezk i lěnošću jedla a hebi jón pichšes wrochtelstwow nahromadźila, žiwjeće ho na stare dny wat wjeřćenja a fcharytkadźenja. Dolež bješe pichš profelstewny wjele ludži a jich wubtejeinštwu, wofobnošće, njeřmanowće a t. d. Inač nawulka a to we schěrofm wotkřenje, njeb žana czeža, hdyž jim wo řaidženych czařach a pobenžćenych zaděchach, kotrež ho woprampbje tal mejaču a na cžimž ho wospytomarjow wulkyčćenje bje wječu. Wječe pak wona řaidženofč tal derje wotkřa, durbješće tež, řaž mejaču, do pichšichobnoćej czařow pohlabadč móg. Winořy wjeřjadu do jeje wuprajenjom a džeřjadu jeje płomow wjyše hač ewangelion řamy. Wudra dočej pak wona bje ho swoje płomow řtanje tal řtož, jo ho to a tamne trječće durbješće, dolež dwojake wukřadomanje wotpuřće. W je ho to a tamne trječće, namataču ho pchšće wozajy wjeřjadu abo lěpje pichšewernych durbšow, kotrež hebi pichšichobnoćej, wofšitfm řmjetnym řakřu, wotkřež dač čyžyču. Na njebšćich dajach pučowadču řkly młodych ludži i mešta a je wřow k tutej Sibylli 19. lěstřota. Wona bješe pichšes wječelakf hofuřšpofus swojemu mařanemu wobychdenju wawnižiči a potajnořny wuhot dala, a pichšes to ho jeje pichšipad powjechtelšće. Čařepjenje a potajniřto njeje tež řichšće w netřifidim lěstřotěto swoju móg řhubyto, hač runje ho řačej řožđěřny a wučeřny mjenuje. A řažy, kotřij hebi w žyřkni najwobšednišće řkudf ředowanja njeřmětowadču, mogaču to płomow wot řtowa i płomow, řtož bješe jim wječćeřta jafo wažne řichšipowjedata.

We wjeřtych czařach, kotrež pichšewerńi řa wažne džeřta a na řony bóle dylži hewaf ředžbujaj, meječe wječćeřćenja, kotraž tež swoju wukřadowalšće, řatowny pichšipad. Na pichšitak bječu to dny řo Gandrij, řomalču, řo patoržjaj a t. d., dolež w nožach tutyč dnyrow ludžo wječelake pichšewerńi czeřjadu. řak řo wotwj řchřeřćeje a řiješće, řupničćki řo mjetadču, přto řo řchšćešće, řod wotřnami řuřodow řo řobřtwaršće a t. d. řotom čyřjše řoždy najajřta wukřadowanje řwotječ čřimow mječ a pichšitbže teřo dla k tutej řuřřarńičj w nowym řendrye.

We wřy řeladču jej „čřorna řana“ a řoždy řo jeje boječe, dolež jejny řly řařř jara řhuto njeměr a řwabu mjeř řuřšodami řhotowa.

Najbóle pak meječe jejna najřlřižča řuřšodžina czeřpicž. řenofčřobna řhřiž „čřorneje řany“ meječe pichšičowny pichšitwar, w kotřymž bješe řmjeřta i řjomj wofńeřćenja a w kotřej nělotre řeta řem wudowa řahrodnitowa i dšowčćeřču bydlečeje.

řahrodnitowa řebješće mjeř dwemaj řřmaj řuřšodžinomaj a bječe řřom wjeře řorja řuleč durbjata. Pichšćto jeje drah řuřšodžina bječe řowšerowana řona a wobřeběřta řwotjeho wobychdenja, kotrež bje ředom 20 řročelow wot řahrodnitowe řalene a hřižej durbješće nimo, hdyž čyřjše do wřy. Čeřřla řwjeř bje řřotki czař jeje mž pobř, ale wona bje řo w tym řřotfm manžšelřtweje řorjčřa dylži wjeř wopřotafata. řwjeř pak řwa řebi „řwowerjeř řiku“, dolež meječe wona řhřiž a něřřto řamozjenja, kotrež bječe řow nana namřela. řon řamy bje we řwotim czařu meječef na jenym řnjeřim dworje pobř. řot njeho natuřny wona wječelake

jela řejnawacž. řwchafu řu wowerčerjo řa řwotje řtadło najbóle řami řekarjo, řaj czařto řetujaj tež řubži a řřot. řež jeje nan bje řtary řřotny řetaf był a jeřa wječćenje a řhonjenje njeb řazpicž. řakto řo nan miny, pichšipadže „řřyž“ řhřiřta, pichšipobłanřta řahrodta a řracy pola.

řwona wobřeběřće řwotje pola, řwřačće a řwřečće jeła, wawječe wječelake pichš a řwřačće do řtowoř nana, tola i mjeřćeře wufřotnořču a wjeřobłanřiwofču. Pichšćto wona njeřaradže řo wo řbože řřlřižćeho, ale wotčćenje řamřeje mřčujaj a řubta bje jeř naležaje. řeřo dla wona bóle ludži dylži řřot řetowafčeje. řola pichš řhorofčřač řřotu řo ju tež řhuto wo řadu řracyřač, a to najbóle řeřdy, hdyž řebi pichšewerńi mřčlachu — a řařře je řřečće dočej na řwěče — řo ma jich řřot naczřnjene abo řo je wukřotlowamny. řw řařře řadach wuřafa wona řřobřtwene wřy. řak durbjadu řubžo n. pichš. řhore řřočjo řoždy řeř pichš řakřadźenju řřotčřta řřojzy wofoto domu abo řwřeho dwora řnacž a pichš tym wjeře řchřćuřč bōřotacž, kotrež meječe wufřotlowanje dořonječ; tež durbješće řhore řřočjo je řelomej řuřřtu řo mřč.

Drahby wovřačće tuto wukřotłanje, najbóle pak nječřašće řhorofčř twowčřej. řotom řo něřřto drahje wuřafa a jeř dōřra natuřa řerčezje řhorofčř pichšewiny — řchřž řo řhuto pichš wječřem njeřotomnym řetowanju řta — wotčćečće řřwřaba řetafke.

čřim wřajaj pjenes je jeje řetowanje pichšijeje, čřim řřwřičřa řu jeje wuřřwa. ř tuta řřwřočej naczřni najwřeřću njejednotu w manžšelřtweje a to řařř, kotraž hač k řuřřam a řa wjeře řetaf k řowřajenjom manžšelřtwa wječćečće. řo tymřřamny řu řřta njeřnejřšiwřičřa a řōřřč.

řwudowa řahrodnitowa meječe tule njeřřmanowčej najbóle řačřuč, pichšćto jeje wofšomřetna dšowčćeřča njeřmēžće řo wou řřonycž a njemōžće je je njbže řwře řřwřač. řubry bječe řo řřotowa dōřnyřta, tam bje najřmjeřču řwřtu wječćeřćimřta, řařo bje řebi řabřtu řřeřnyřta, řeř padže na jeje řahrodče a něřřto řrany řo řřečej; wchřřto, wchřřto řu jara wōřňewo a pichšijeje wōřohemu džeřču řatowny řwar a wjele njeřownyč řřowow, řaj řamo drahby řuř. řakřto řolowčej řařta njeřownyč mazeri naczřni, mōže řebi řoždy řam mřčlicž, a tola njemōžće řwona řube džečjo dočej řakřowacž.

řwřetowna řibješće řahrodnitowa a jeje džečjo řřřom něřřotny czař řem hač na najbōrje. řřeřćeřina k řemu ležeče w něřřatřim wuprajenju řahrodnitoweje pichšćeřtwa řwřetowneje řojenju řuřřeho, i wdbřičćeřni řřwřitowaneho džeřče, kotrež bječe řwřetowna řařo řřonita.

(řřeřćichobnje dale.)

řwřelake ř blřka a ř daloka.

— ř radobčřu mōžemy řřewieč, řo mamy řařo řerbřřeho durbowneho w krajnej řřowže w řakřeř. ř řubřřřřim wotřeřu je řo řřes řaraf řwřabł a řřobřřřčřu i 69 řřořamj pichšćeřtwa 17 řřowam wuřřotaf. ř řwřdyřřo-řřamjeřřim wotřeřu wuřřwotf řo řřes řaraf řřwřow.

— ř řwřeřmāřble řo w řřřřřřim czařu 4. wuzetře meřto řatōž. řo řarēčje je pchšeb řřřřřm 2. wuzetř pichšřčol.

— řřes řaraf řřwřčřa w řalřřřřwřeje, wōžženy řēēēř řřwřalafřteje wōřaby, kotřij bječe we řřwotim czařu řerbřři durbowny w řřamjeřřu, řo 1. řulřja na wotpocřřit wōba.

„řombaj řōř“ njeje jenōž pola řřwřow durbownyč, ale tež we wchřčř pichšebawarńjach „ēēēēř řowin“ na řwřač a w řwřdyřćinje dořřač.

Sy-li spěwał,
Pilinjo dšlat,
Strowja de
Swójbnj statok
A twój swjstok
Zradaj je.

Za staw sprócnj
Napój mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spaf měrnj
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dšlaš
Wšedne dny;
Džeš pak swjaty,
Duši daty,
Wotpošá ty.

Z njebojs mana,
Njech si khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew šel

F.

Šserbske njedzělske lopjeno.

Wubawa ho kóžu hobotu w Šsmolerjez hntičiřičešćej w Wudbyšnje a je tam ja řichwórtlětnu pšchednatu 40 np. dořać.

Rogate.

Mat. 6, 9—13.

„Šswjaty Wótčzenař“ řtupa nam na dženřniřkej njeđeři Rogate žyle wořebje nawiřćežiwu. Ze nam řiwěrnj pšćeřel ř nasřich mlóduř lětom řem, kiž řže nař pšće- wođež pšćes našće žyłe žiwjenje hač ř našćemu rowej. Hjo přeni džeř twojeho žiwjenja řu lubi řarřki ja tebe tutu modlitwu řpěwali, řwjaty Wótčzenař řu teř řmóřija pšći řwiatej řřćeženizy něđy ja tebe řu modliř! A řať hujto řy tutu modlitwu potom řam řpěwał! Domadž ř lubej mačerju, w řhuli, pšći řonfirmadžiji, pšći wěro- wanjju, pšći řpówiežiji, w teřbej Wožej řřužibje. Haž, je pšćežo řařo řwjatocěnj wotomik, hđnj w Wožej řřužibje žyła wořada řwojeř řizy řtjnjje a jenohłóhnje řpěwa: „Wótče našć!“ A wěř řy teř, řhto buđže to pořledne, to pořledne, řhtož řpřek tebi pšćiwosća? Žy njebudžeř đrje ničo wjazy řřijřeč, ale buđowny a twoji lubi buđža do rowa bele a horje ř njebeřkim wyřřokocěřam řu modlicę řwjaty Wótčzenař. A tutu modlitwu řžemy něřto hromadže řospomnič a ř njeje wuwřač myřle řa řwoje modleřke žiwjenje. Wj řo prařćamj po řařladže řwiateho Wótčzenařa:

W kotrym duřu a w kotrej myřli đyrřimj řo modlicę?

A my prařimj: I. řaťo Wože đžeři, II. řaťo pučžo- wario na řemi, III. řaťo řřečejianřzj bratřija.

I. řon řnjes řapocěnje: Wótče našć! řřto řo tola řeřa? řon, kiž ma lubeho, řiwěrneho nana, kiž řo ja řwoje đžeři w lubořci woprowa, kiž řo řa nje řara a pšćežo to najlěpře řwojich đžeři řže, řon řořumi, řhto to řeřa, hđnj řon řnjes praži: Wótče našć! Wj unamy w njebeřač wutrobu, kiž w lubořci řa nař bije, w njebeřač je řednj, kiž pšćežo na nař řlada, kiž wauřje, kiž našće řpřewj wuřřyřa, řednj, kiž řže nam we wřřěđ hđžinadž jeno to najlěpře đač, řednj, kiž nječa ničo đrube hač řbóžnosć našće đrube. Ale řiměnj teř my tuteho wuřřeho Woža řať mjenowadž, řaž je to řeřuř řřryřuř, Woži řsyn, čřini? řřto đha řimj my tola, my řubžji, řubjeni řřečnjzj, a řhto je wón, řon wřřehomóžny řwjaty Bóh w njebeřač! Haž, to je wěřte, hđnj řžemy řo řať ř Bohom pšćirunadž, đha řěba nam, hđnj řžemy praži: Wótče našć! We řlaj, řehobla je tola řeřuř řřryřuř, řon jeničři narodženy řsyn Woži ř řemi bele pšćijřoř, řo by nař ř Bohom řjednocřil. Wón je řa řařće řeřči na řřžiju na řolgačje wumřel a wón je prařil, mojeđa, Wótče, mojeđa woadj čłowje- řam, mojeđa wimi čłowjeřow řařo řaťo řwoje đžeři řorje! řeřom řřryřta dla řiměnj Woža w njebeřač řařo řwojeho Wótča mjenowadž. řapřćimj jeno řwojeho řbóžniřa we wěře prařje wuřđež, potom řlejřž teř ř Bohom Wótčom w nařřuřćniřćim řjednocěřiřtwje. řmėnj we wěře řřryřtuřa řwojeho bratra, potom móžeř teř Woža řwo- jeho Wótča mjenowadž. A hđnj řy řaťo Wóže đžeři řapocěř řpěwadč Wótčzenař, potom đyrřiř đale řo

modlicz jako Boże dżęcjo: śwjećene budź twoje mjeno, pśchĩndź k nam twoje krãlestwo, twoja wola ƚo stãt. Nã tym wãchtito łeżi, ƚo my Boże należnošće k swojemu cżinimy. Kãk hušto Boże ƚwãtaje mjeno w tutym śwjećej njenuwãtĩnje wużiwãuju, kãk hušto stupa cżłowšće mjeno na męšto Božego mjena! To njemõžemy jako Boże dżęczi ƚwjećej, teħobla prošymy, pomhãj, Kńeže Božo, ƚo je twoje mjeno pręnje a najwõchšije mjes wãchtĩtĩmi njemãmi, ƚãj, ƚwjećene budź twoje mjeno. Abo my wĩdzymy, kãk luďžo krãlestwje řęchtũy tuteħo ƚwãta swoje zyle žĩwjenje wo-pruńa, kãt jemu stãjnje ƚĩstã, a mõže to ƚo spãcz, tãž by krãlestwo fatãnãħa mõžũwšće byto, duźli krãlestwo nãsdęħu Boħa. To nãž w nãrdzej wutrobje boli, a jãto Bože dżęczi durbimy ƚo modlicz: Kńeže Božo, pomhãj, ƚo twoje krãlestwo pšęħo mõžũwšće buďze tu na semĩ, ƚãj, pšchĩndź k nam twoje krãlestwo. Ale teź Boħa wola ƚo na semĩ njęstãnje. Cżĩ jeni nõchęďba wo Boħĩch tãĩnãch cżĩnĩch, łõcht tuteħo ƚwãta jãch pšęħejãra wãbi a teħobla doħywa jãch wola we wãchęch bręchãch, abo tam ma jęħũn kãjĩž na ƚo wãcz, a wõn mõczĩ pšęćęzĩwo Bozej woli, dołħęž ƚo jemu ƚã, ƚãž by ƚchĩž pšęćęzĩwĩ był. Ģduź ƚo ƚwjećimy, dħa jãto Bože dżęczi hĩnãł njemõžemy, ƚãcz ƚo ƚo pšęħo ƚãħo modlimy: Kńeže Božo, njęħęstĩ Wõtęze, pomhãj, ƚo ƚo twoja ƚwãtã wola pšęħo bõłe pšchĩpõsuãwa, ƚãj twoja wola ƚo stãt ƚãž na njęħũju, tãk teź na semĩ. Ģduź ƚo tãk po Bozej ƚwãtãj woli pšęħo modlimy, dħa budźemy ƚo modlicz w duchu ƚwãtãħo Wõtęczãnãħa, budźemy ƚo modlicz jãto Bože dżęczi. Ale to hĩchęje došćz njęje, nę, my durbimy ƚo II. teź modlicz jãto pućowãrjo tu na semĩ! Wõ durbimy pšęħo ƚãħo w žĩwjenju spõsuãcz, ƚo ƚĩmy tu na semĩ jenož zĩfõmĩnĩy, ƚo nimãmy tu žãne wõbãtĩnje męšto. Nãħã domĩnã je Ģoręclãch, tam, Ģdźęž Ģħrystũš je, kĩž řęďzi na prawĩzy Bozej. A tola jãto pućowãrjo tu na semĩ, kĩž pućowãcz durbja, tãk dołħo ƚãcz Wõħ tõn Kńeže jĩm žĩwjenje a Ģnãdnũ cħãł dãtĩ, trębamy teź ja swoje cħęłõ, ja Ģęũtĩ dũšće, jęďz a pĩczę, Ģħęžu atd. Kãž wũslãdowãnje pręnjęħo artĩkã to wũprãja, a wo wãchtito to prošymy je řęchtwõrteř pštõwto: nãšch wãchędnũ Ģħlęb daj nam dęħãja! Žãko pućowãrjo tu na semĩ, kĩž pšęch ał nęfõtru wũšęĩtũ pućujã, njemõžemy teź wũłte bręmjẽnã ƚõbu brãcz, Ģęwãł dopręďã njępšchĩndźemy. Ale na nãž łęzi cħęłę bręmjõ, to je wĩna. Wãchũdžõm, Ģdźęž Ģħãbãmi, wĩdźĩmy w zplym žĩwjenju Ģřęchĩ, a nãħã wĩna bywa dęħ wõte dnã pšęħo wõetřãħa. Kãk mõžãchmy dħa wjękeli řĩwõj pućz dãle Ģĩcz; to mõžno njęje! Teħobla cħęmy ƚo wãchędnę modlicz: a wõbãj nam nãšće wĩny, wĩmi wõt nãž pręcz wõħõ bręmjõ Ģřęchõw a wĩny. Žãko pućowãrjo w pućęĩnje žĩwjenã trębamy teź řęcht pšęćęzĩwo řtrãchã, a najwjętřĩch řtrãch je tu řtrãch ja nãšchũ dũšchũ. Wãchũdžõm cħãta řpũtowanę tãž łãw na pućũ a cħę nãž k padũ pšchĩnjęcz, njęch je w Ģõdźĩnãch řboħa abo njęłõħã, njęch je w młõdych abo řãrnych lęãch. Kãk nũjno je teħobla, ƚo ƚo pšęħo řõħõ modlimy: a njęwjęďz nãž do řpũtowanã! A Ģduź nãž nãšće cħęłõ, tutõn řwõt řpũtũje, dħa prošymy teħõ Kńejã, ƚo by nam mõž dãł k doħęczãm w řpũtowanãch, ƚõ nam pšępõmõħa k męrez dũšchẽ! A jũnu pšchĩndźę põħlębna Ģõdźĩna nãšchõ pućowãrjã tu na semĩ. O kãk řõħõna ta Ģõdźĩna, Ģdźęž budźemy wũmõženi je wãchęje řpũtõwšće, wõt wãchtĩřch cħępęnjõw tuteħõ cħęłã a tuteħõ ƚwãta. Ģõtom nimãmy žãnu wĩny wõzã, pšęħetõž my mõžemy řpęwãcz: tã řřej a prawõdęč Ģħrystũħã je moja drãkã

pšchĩstõjnã; potõm Wõħ tõn Kńeže řętręje wãchtĩte řpũy j nãřchęju wõczõw, potõm mamy męř, wõjękeli a řbõžnõcz. Teħobla nãħã pštõwa pšchĩ tõnũ ƚwãtãħõ Wõtęczãnãħã: a wũmõž nãž wõt teħõ řlęħõ. Ģãj, mõj Wõħõ, doj pšęħes Ģħrystã řřej, ƚõ w Ģũnjęczĩ ƚõ mnu berje řřej. Ale ƚwãtã Wõtęczãnãħã nãž Ģĩchęje nęřãto řřęczę wõczĩ, my durbimy ƚõ modlicz jãto Ģħęćęzĩãnjãř brãřjã. III. To ƚõwõ nãž, kĩž ƚõ pšęħes žũy ƚwãtã Wõtęczãnãħã cħęħnję, põ-kałũje na to, ƚõ durbimy ƚõ modlicz w řľędnõczęnĩtũje zyleħõ Ģħęćęzĩãnjãtãwã. Tũto řõwõ prãjĩ, ƚõ je tõn, kĩž ƚõ ƚõ mnu w mjenje Ģejõm Ģħrystã ƚwãtã Wõtęczãnãħã modli, mõj brãt abo moja řõtra. Ale my njęchãmy teź ƚwãtã Wõtęczãnãħã ƚõ jenož modlicz w řľędnõczęnĩtũje je ƚwõjĩmi brãtrãmi, ale řõdžy prošy j doħõm teź řõbu ja brãtra, a pšęch to durbjo Ģõ wutrobny pšęħõ bõłe řľędnõ-čęcz. Ģduź ƚõ ja jęneħõ cżłowjeka modlu, dħa njemõžu jęħõ wõzã řãbęcz abõ řõdžęž, dħa njemõže mi wõzã wõħõ jęne bycz, nę, pšęħes řõdžę dobroprořęchjenę ƚõ mi pšęħõ bõłe blĩzi, pšęħes řõdžę dobroprořęchjenę jęħõ pšęħõ bõłe łubĩju. A tãk cħęmy nętkõ nãšch łuby ƚwãtã Wõtę-čãnãħã rãno a wjęczõ, wjęchędnũ dęnã a njęħlębõ, na řõrnych a řtrõwch dnũch, w młõdych a w řãrnych lęãch ƚõ modlicz jãto Bože dżęczi, kĩž wjęďba, ƚõ mãja Ģnãdnęħõ Wõtãgã w njęħęřãch, jãto pućowãrjo tu na semĩ, kĩž ƚõ řębi teħõ wjęřęzi, nãħã domĩnã je Ģoręclãch we węczĩnym řwõteli, a řtõczĩnje jãto Ģħęćęzĩãnjãř brãřjã, kĩž njemõžã jęno na ƚõ řãnjãch wõgłęcz, ale kĩž durbja teź ƚwõjĩch brãtrõw a swoje řõrny řãnjãczõ do ƚwãtãje modlitwy. Ģõtom mõžemy teź pšęħõ ƚãħõ řĩwõj łuby ƚwãtã Wõtęczãnãħã wjękeli wõbãnjãnjęcz j wutrobnym dźãkõm k Wõħũ, j Ģħwãłũ a cħęćęzõ Bozej, Ģduź prãjĩmy: pšęħetõž twoje je to krã-lestwo, a tã mõž a tã cħęćęž Ģãczõ do węczõwšće.

Ģãmjenĩ.

B. w B.

Swãtã Wõtęczãnãħã.

(We wõjãnej ręczi.)

Wõtęze nãšch — pšęħes Ģħrystã jęno —

W njęħũju Ģħlęb nãž modlicz ƚõ:

Sswũczęne budź Twoje mjeno;

K nam pšchĩndź Twoje krãlestwo.

Kãž ƚõ stãwa Twoja wola

W njęħũju, tãk teź na semĩ;

Twoja miłõcz řpõcz, ƚõ rola

Wãchędnũ řħlęb nam wõbrãdźi.

Nãšće wĩny teź nam wõbãj,

Kãž my ƚwõjĩm wĩmĩnãñ;

Cħękĩ pãł Twõj, to Ģnãdnę dobãj,

Njęďãł řpũtõwãnjũ k nam.

Sřõczĩnje njęqãpõmũ wõřãł teħõ:

Wũmõž nãž wõt wãchęħõ jęno.

S krãlestwõm njęch Twoja je

Wõħõ, a cħęćęž do węczõwšće!

Ģãmjenĩ.

K. A. Fiedłef.

Budźęje wõbãnjãni w modlitwje.

Řomk. 12, 12.

Cħęłõž je wõdny řã cżłowjeka, to je modlitwa ƚã Ģħęćęzĩãnjã. Njęch to řpõdnęwõ byto, řdu by dżęcjo ƚõ potrzebnožć njemõłõ, je ƚwõjĩm nãnom ręcęczę? Modlitwa je rořřęczõwãnje wutrobny j Wõħõm, w łõtrnyh jęħõ řħwãtĩny a cħęćęzĩny, ƚõ jęmu řã jęħõ

dobroty dżakujemy a hebi jeho dary wuproszujemy. Duż dyrci
 njechscjanowce żiwjenje mobileste żiwjenje a jeho dom Wetel dyrci
 i njehejskim rebelom, kiz wot semje do njehejsz wjedże. Nimamy ho
 mo wchizyży poniżowacz nad mnozimimi fiondami w tymle nastupanju?
 Wchizamy teho sknjeja wo prawu sweteru a wobronjenje i Duchom
 mobilnym! Tónle Duch wobji do Żesujkowce škole, a jeno pola
 Żesuja nauwanyjesz ho prawje mobilki. D derje tebi, hyl-li to
 nauwanyż, potom masz mój, so samozjeż njechscjejeła pchewinjeż,
 potom smjejsz kluc i njehejskim wostanizam. Ale budz wost-
 panim w mobilnity. Njechuwaj njechscjepliw, dyrcich-li też hwiulu
 szafacz. Wschiznje prawa hożina, dha Wch i nuty wupomha.

F.

Wschednje saspewacz.

(M. Klaubius.)

So wschednje Wosju dżakuju,
 So dżęco wobnabżene
 Mam rjanu wycu cziłowecznju.
 — O tebe imowebjenje!

So widzu słonczko skociane
 A Wożej swórbu krajsnocz,
 So wječor i meščazom tu mje
 Też swiešli twórdow jasnocz.

A lo mi pšči tym pšęzo je
 Kraj dżęczastam na hodu,
 Dżęsz wujiwacu rabotnje
 Wschęch wobrabżenjom hčodu.

Budz Wosju dżak, so nješkim ja
 Też kral tu narobżeny,
 Drie hčyž mól wulke czešćenja.
 Esnadż byt wól jawobżeny.

Też hwiulu Wosja i wutrobu.
 So nješkim tu na sem
 Esnadż bohacz i wulke móšćniczju,
 Njech njebudu to ženje.

Gzešć bobastwa wšćal nabuma,
 Za i spytowanjam wobji
 A husto teho pšętwórcja,
 Kiz i Wože pucje hčobji.

Drie tabla wšće a pienjeży
 Mam wjele wobrabżuja;
 Pał czeštwe, swabne wutroby
 A swanje nješčicuja.

Te pał sw mba mi woprabwže
 A wérne žobnowanje;
 Čšto dha wo swabne žniczomne
 Tak njšćne postaranje?

To jeno čhył Wóh wschednje mi,
 Čštož trjebam, wobrabżowacz;
 Čštož wrobeli dawa na ščęšči,
 Też mi čže pšęchotowacz.

Suriž Wóřf.

Čęćpenja wjedu k Wosju.

(Wotrazowanje.)

„Tši hożiny wot Wšowza hčblaza mač sebra junu na
 lymuny, wétrojtym nauwymim dnju swoje špore dżęčo, so by je
 wot Wšelkowne hojicz dala. Dolež wól pola teje hameje hžim
 toščito cziłowekow cšakache, lastuju žula žona pola Sahrobnikowce
 do jityw, dolež hama cziwječe, so je waišči wér ja to wobhe
 kurjatto ščšobny. Pšči tym woprabwže ho Sahrobnikowa, lastu
 šporozęž dżęčo ma a hač hjiščęje pomoz pola woprabwžiteho kšarja
 pytala njeje. Wona šhoni, so je jeno pola Wšelkowne pomoz py-
 tala a to hžim: pšęch ščwórtiketom, jako ho šporozęž spozę; wo pał
 njeje ho ničo pokšęchito — haj, škericho wobščęchito, hač-
 runje hu wšćito cžinili, ščtož bę jim Wšelkowa wulalata.

„A šćto je wam moja hšubobjina wulalata?“ praščęče ho
 Sahrobnikowa.

„Wona praščęje, so dyrcju dżęčo w selowej juščy wot
 9 wšćelackich selow, lotrež mi hodu ba, špacę, so dyrcju je i jentym
 a tymšamym trjenjom wutreč; a potom pšči woteberazym meščacju
 tuto trjenje pod bojomy kšf jaryč. Wona męnješe tež: taf
 rucje hač pčezina tuto trjenje hnič, šćtož ho hžim a nětoz
 njehele štanje, wotebjera šporozęž a dyrci ja 2 abo 3 meščazy žyle
 šanic. Wo jeju męnenju je ho dżęčo pšęch tonjom, pšom a
 cšotnej kotoščju naščžalo.“

„Tato bę tuto žona wobščęnje a i mnozimimi hłowami hwoju
 ręcž ščonczita, dżęčeje Sahrobnikowa i njei:

„Žuba žona, wćeče wy woprabwže tajšle slady? Wola mojeje
 hšubobjiny ma kóžba šporozęž hwoji šamžk a pčozat i w trojčij
 štróšelach. To je hmeščęne. Tež njehožji ho kóžba šporozęž
 i jentym a tymšamym hšędom hojicz. Wby wibžiče jo hama na
 hwojim dżęčju. Za nožju jeje šela šazpic, tola husto wone
 wjazy ščšobnja hač pomhaju. Čžeho dia njeowpraščęje ho kšarja
 wo radu a pščišćabujęčeje ščwórtiketo, kał to wobhe kurjatto hjes
 polžnoscje hwojeje čhwi wostanje? Š temu: je dženka taf hruby
 a šunny džen, so mže dżęčju hmeščęz pšćinječ.“

„Žona ho na wšćelake waišnje samotječe, tola woprabwže
 rošomny šakoz i porjaničhenju jeje žpřeho šobžerzenja njemóžeje
 dač. Haj, wona bę iakšepjena dočę, so Wšelkowne wupomjeba,
 šćtož bę jej prajene.

„Tato bęču (ubžo wotečšli, pšćitęzi Wšelkowa i Sahrobniko-
 wej a pčęza ju žalohnje hanič a šelęče šatrašnje na nju. Wona
 porokowaje je wčazy, lotrež dyrcjadu, hčy-li wérne hyle,
 Sahrobnikowu do ščotšafnje pšćinječ.“

„Wot tamneho cžaha šapšćija Wšelkowa kóždu ščabowęč i ra-
 doščju, pšči lotrež mōžeje Sahrobnikowu hanič a jej ščšobčic.
 Wjele tyžaz hšilow je Sahrobnikowa wot teho cžaha wu-
 plafata, hčyž bę hebi njehnadu Wšelkowne pšćišćahmwa. Tež
 cšorna hana cziwlowašče ju pšęch wšćelake wumjetowanja wot
 teho cžaha, hač bęčeje Sahrobnikowce prjedawaje pčebdžęnja
 šhoni a to najšóte tešdom, hčyž pobrožijnu dań na pošlajnym
 dnju njewotwježže. W přenich lětach bęčeje ho to štajnje w pra-
 wym cžahu stalo, ale polžšćho, hčyž wěšęje jeje hólczka ščulu
 wopytowacz a wjazy dwaščęnja triebóšče, šakšajba waf ho pšęčo
 bóte pomjenčchowaje, dolež pšęch šhuitšomnu šporozę jeje mozy
 woteberadžu, njebę jej kóždu ras móžno, pjenjeży w prawym cžahu
 pokozic. A to pomjenčči jeje žrudobu a jeje čęćpenja.

„Ale cžeho dia wosja wona w tutej hčęzi? Njebđęče we wby
 žane wobhdenje ja nju? hšyščju čštarja ho praščęje.“

„Wčhu drie hjiščęje nětoze wobhdenje we wby, tola hšudoba
 nucječeje Sahrobnikowu, so dyrcječeje w hubięnej štwje, lotrež jej
 a jeje dżowczicęzy hodu sa tomoru kšęžęče, wostacz. W kšęze
 cziwlowašče ju horzota, w šmje šhna. Džyž wér jeno tročju
 duječe, šapotalęče hšęža na bližze tam a sem. Ščhęle, šastar-

Iste mōdy a jelence darby, mējachu dokojze hščaklyz a dawachu dobru čpōplotu, hdyž hō brjewa doščy do nady nauka. Me hšču-
doba nuščejše tež pščy teperju k lutowanju. Čhasto hščepo-
taščtej mačy a džęčo hmy bła a mōščejše hō pščed hmy hščęče
najlępie pščes sažne lehnęščęhęe wobarnowacę. K hōžu męščęhęe
riane čpōte tožo a pōstleščę. Wōhędnęhęe bę lępše, hačy
wščitlęe druge węzy we jstwe. Wōno bęhęe powoistana f tamnyh
čpōhōw, w kotoryž bęču lępše dny pola Sadržonitowaje s knęjom
a hščudoba a trabanje hščęče je jeje domu sačahajnyj nębęščętej.
Tožamo pač bęhęe tež jenęčte, hščyž bę s nętoręj drastu s tam-
nyh čpōhōw hščitne wōstato a hščyž wōna pščed bęče dęžly
pjeczimj lętam, jato do tuteho wobhđlenja sačęše, hōbu pščinęje.

Stare nębaręhene blido, dway brjewanaj stolaj, a kotrymajž
mōščejše hō prjebawęhęa barba lędom hōpnacę, a hščaklęza lawta
bęču zęta nabosa jeje stwiczlę.

Sadržonitowa hędęhęe na stęžu, s woblicęžom hščaklam
wobročena. Wōna bęhęe ložy na hščabate blido a hōnu na ruku
sepręta. Pščed nej lęščejše list, kotryž na hščlow mačy pōstalo-
wajše, pščętož jašne krepli, čęstym pačęklam hō runęze, ronjachu
hō s jeje blędu mōščęžow, s teju wōščęžow, s kotrymajž bęhęe junu
tač hščobę a ludojnę do hęwta hłabak. Dęwōwiczęza bę s hōrnę-
žom wotejšęta, hō by po wodu hęta, a teho dla mačy hōwjim
hščlam nęwobaračęte. Hdyž bęhęe hōnęza pōbła, sawręje Sadržo-
nitowa tač wera, hačy do džęščę, hōwju tędnęstoję a hščudbu hšču-
boko do wutroby, tola hō jej to stajnje nęporodaj.

Wst, pščed nej lęščę, bęhęe jej wutrobu s nowa hranit, jej
pač tež wmoņęenje hłubit s traha dweja surlęw, kotryž ju stajnje
čęstlowajęhęe. Wst męščejše hō tač:

Luba hłowata!

Ja nęhęhym Tebi na Twoje listy wōtmōtwęjenje dač, dokež
pščęčęžow woli hōwojeje žony s hłowacęj njemōžacy a nočęhęčy.
Ta hama pač męnjęhęe, hō by hōwju hščudobu hama jaščuzęta
a na hęmęręčę jeje bratra wina a hō nočęje Čęje we hōwoje
wōstloščęj męčy a wđščęčy. Hōwč hęm jej rjenje čęstoj Twoje
jawęne žiwjenje pščed wōdęj stajaj, tač bęču to wot Węhōw-
steho ręchatarę hōwnit, kotryž bę Twoje hāmęne stęžęby
we wščęhęj hrudęhę wōbtręčęj; dęa njemōžacy tola jeje wu-
trobu hęnac a jeje twęrdę męhl wōbtręčęj. Nęst pač je
staidny podawč moju žonu hnuč. Pščed hščępjomj nębęželemi
wja nam Wđh našču lubu Čmtu po krotčte hřoręčęj pščęs
hęmęręčy. Wōna bęhęe nęhđže tač stara, kož Twoja hōnęta.
Žunu bęhęčęj tež hōlęčę hęčera hębi pōwobene. Sęo na to
dępōmniščęj, čęje moja žona hōnęta dla sańdęnoščęj sapōm-
nęčy a Tebie joja naž hōręwajęčę. K nowemu lętu naščy
pōwōžimj s naščęho domu pučęhęnje a Ty mōščęžy jeho
stwiczku wōbtręhęmęčy. Pščęhęndž teho bla bōhcy po nomym
lęčęe k nam. Twoje węzy pščępōdaj ręchataręj. Sęnabž
mōžemy je je stławnoščę k nam pščęwjęčęj dač.

Tebie a hōnęžku dočękajęje s wutrobnym postrowjenjom
Twoj hřwal

W Břęfowozu,
20. dęzembra 18**.

Wjebřęč Njada.

„Haj, ja Čmu do Břęfowęza, Čmu tam hōwojeho džęčęza bla;
pščętož hščy by hō po nira hōręe brač, hdyž hęm hō mnyga, a
moje dny hō wōstlęčęne — kajsęel budže męje stęwzowacę — a
mozy hđždy dęst bōle wotehęeraju. Se tež hōtra mojeho nębo-
čęčęsteho manđęstlęsteho hščęčęje twęrdęa pščęčęžimo mę, ja hęm ju
jaščękuzęta — budže hō tola nab mojim džęčęžom hęmlicę — Wđh
hām je ju k hęmlicęj a miloščęj nučęł — pščęs hęmęręčy jenęčy-
teho džęčęž — tač ręčęhęe bōrbotaju, tola hřolęhęwęje, hačy runęje
bu jeje ręčę čęstoj wot kalęhęta jatōręhęnja.

Sadržonitowa bęhęe nęhđže 40 lęta stara a hřoręčę, staročęje,
hřudęba a hščudoba nębędęhu jeje prjebawęhęy rjanoščę žyle wu-
hāmęny hōhste. Zejne dračęnjęna, hačy runęje staroży bla hęčtro
wōtmōtwęhęe, pščęradęščęhu, hō je junu w hęmęščęhym rębęje žiwjenja
stala, hačy bę po męčęščęhým wōbhđlenju wđščęčy.

„Čhto to bę? Nębęž to hęhō hōwojeho džęčęza?“ džęčęje wōna
pōstękudaję a s hęmatom hęhly sepręje.

Žakolęčęžaj stęžęžny hęhō jaščęzęca a wōtręy plęčy sejna na-
stędžanu mačęř tač ručę k burčam, hačy jej to jejne mozy do-
wōstlędu. Wđom pač bęhęe buręje wōwotęra, hōčęž hōnęžta s hęwotom
męts a sřowę hō jačy mačęręje. Ča nęje hō Wjęłetowa kaž na-
hřabny hręhōž hō do jstwy wali, w ruzy hęhcy wut dęščę, s kotrymž
ja hōnęžku pęręščęje. Sadržonitowa jašupę jej pučę a džęčęje:

„Čhto ma tučōn hōřt na hębi? Čęto je wam hōlęčo čęmęta,
hō hō tač ja nęje wōtęčę? Ča to nęčęręjęca a —“

„Haj haj, pomhąęęe hōwoje njęrōdnęzy. Nętņęčęžomne
hōlęčęhęje je jašo ras hōwju hōlęčy na mņje hōlęčo a je je starym
hōrnęčom pęnčęne wōtņo wōstlobo. Wđy tež hōly hōwščitō pščębačę,
wōna mōže wam na hłowęje ręjwacę a druhým ludžom hęčtōbu čęmęčy,
tač čęje! Wđy hō to nęjętaracęje. Pęręščęstę lopaty lud nę-
mōže hęčtōbu faruacę! Čala hđžy wy tutej njęmęčęmōnęsęj nę-
wōtpomhąęęe, hębi hama męř hřolęju; ja budu teho nębočęžęta
bičy, dđž wjazy jaščęly njębudže — —“

Tute a hęščęhęje węjele hōręčęje hłowę wuhępa jeje hębęčęjny
jašyt tač hřwatnje, hō nastęžęna Sadržonitowa k wōtmōtwęjenju
pščęmęčy njemōščęje. Wđhōa hōnęžta džęčęje s plęczōm:

„Wđ, luba mačy, njębudž Nę, ja hęm hō na hřabtej hęčęžęzy
wōbhęmęka a pōdnyta, hōrnęčy je mi wđęčęřat a do wōtņa stęčęł
a je hō hōbu wōstahęčy. Nętņo nimamy žaneho pščępřawęneho
hōrnęčta, s kotrymajž wōhla po wodu hōbžęčy.“

„Sęmęruj hō. Lubę džęčę, tudy njębudžemy wjazy hōrnęčta
trębačę. Hęčęje džęhęka čęmęjoj hō na pučę do Břęfowęza pōdacę“
— a hō hřwanęčęj wōbtręčęj hō k Wjęłetowęj a s hęwotęz pōdacę
dawoščęj džęčęje: — „tudy by moje pōbłędnęje hęčtęry s hębōrnęy,
wōmęčęje je a s tny hęby budže wajęra wōstbęta sčlęhęga jařlęczęna.
Wđh njębudže naju na pučęm wōpnyščęčęj a budže męje a moje
džęčęje wōbaruowacę pščęd hřudōčęj a lętaręhęnyh jaščęhęžomj.
— Nętņo pač wōpnyščęčęj mōže wōbhđlenęje a bęwaf wōh
wōhřoręku a potom mōhlo hō lohęo tež wo węzacy ręčęčęj, kotřę
wam lubo njębudža a mōhře wam węčęje čęžęte hřotęnje
pščęnjęčęčy.“

Hdyž bę hęščęje Wjęłetowa najhōręčęje lęstrowanje, mačęř a
dęwotę następaęe, hęčęřęłęto a wōlajo wuhępęta, čęstny mačęř
pęnjęshy pod noży a sapařęmęy buręje s tajšim wōtmōčęžom, hō hō
zęta hęžę jaščęhęmę.

(Pščęčęhđnęje dale.)

Wđęelake s blęska a s daloka.

— Sāndęžny hščwōrt męščejše wōtręčęna dučęwōnęta konfe-
renza Wudęsteho wōtręčęka hōwoje nalętne pōbędęjenje w mlōbđęstřim
domęe. Kņęs řaraj Domalęřta pščębōwōhčęwajęhę wo nabōžęstęj
wųčębęje w pōtręczęwōmęščęj hęhul. Kņęs řaraj Nęst dawajęče wōp-
řawau wo hōwjim pučęwōwanju do hłubęneho kraja.

Dalęšęe dowrowōne darę ja wōhęe armenęstę hřyrotę:

Na hębōrnęm hřwařu w hę. pščęs knęja
řararęja Waktaręa 6 hř.
W njęnje wōbhęch hřyrotow wutrobnęy džęł.
Čłęčę, redaktor.

By-li spéwal,
Pílnje dźśal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój awjatok
Zradny ja.

Za staw spróny
Napoj móčny
Lubość ma;
Bóh pak awérny
Préz spař méřny
Ceretwość da.

Nječ ty apéwał,
Swérnje dźśaś
Wódné dny;
Dźeń pak awjaty,
Duś daty,
Wotpoć ty.

Z njeboj mana,
Nječ dī khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kīž Bóh pada,
Wokřeń ćel

F.

Šserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa šo lóždu šobotu w Esmosterjez knižiczišćejeni w Budyčinjce a je tam fa šchwórtlětnu pšchedylatu 40 nr. doitać.

Erandi.

Jap. št. 1, 15—26.

Njeicjomne kwěti fatćejca našto a šašo jańdu, bjes teho, šo by šćto na nje pohladal abo wono někomu t wješelu pobyće. Tak někotražkuli cziłowka kwěta šejdže, šo by hnydom na to šašćca: pomyšlmy na dźećata, kiž se šylami hodžinu, džen, tydžen, mjeřaz stare šašo semreja. Dje na šwěće jeno po šlepym njeňadžuju? Wohlabajmy do žiwjenja: jedny, kiž je na rjanym mjeřce šejal, wot ujeho wotstupi, a drugi na nje přichůdže. Šymny dóit! Tola našće dny nješbu tajće něšto šlepe a šymne — tak wěřno hać našćeho Šbóžnitowe tež nješbu byle, šdžž rěta wo nim: Křyřtuš dyrbješće czerdjeć. W našćim tekeje šteji Pětr wopřejdž wulkeje byly Žesufowych pšechćelow, kiž na dar šwjateho Ducha cžataja a cžedža město pšcheradnika Žudafcha drughego ša japořćtola wušwoljeć. Duž ty cžitamy wo Žudafšcu: Pšikmo dyrbješće do pšelnjene bjez a šašo: Wono ho kšuća, šo by jedny wušwoleny był. Šćto wući naž tole šlowo, tak bu

pytać a šbóžne cžinicž, šćtož šhubjene je.“ Kello šbóžnych wučbow ž Žesufoweho erta je šobu kšyřćal! A wšćal je, kaž Pětr praji, „tolu warbowal ša njeprawu mřdu a je ho wobwěšnyl“. To běšće jeho šćajenje, šo ša njeprawej mřdu, ša pjenjejami šledžejće a Žesufa a Boga š nimi wotšaji. Šrudny tónž wobwěšjenja! Kello dženšći džen njeopšććajca šwědomnja, wobšćubdžca, jebajca, dowěřene pjenješ pšechćšiwjca! Storo lóždu džen šo mjes kšćejćšijanami wo tym kšyřći! Šlaj, mřda nje-wušwolitanje! Kaš šašćepeni wjele do šwojeje šćajenca bježa! — Mój luby! Doj ho lóždu wućić! Dobre wućižby, dobri kšćejćšijanajz šaršći pak njewućižnja: Na nami leži šamolwjenje! Njeđajmy ho něčemu šawješć do nješprawnoće, hanibnego šađerženja, nješćejćšijanšćego žiwjenja! Wučobnik běšće Žudafč a bu pšcheradnik, „kiž tych wjeđešće, kotřž Žesufa jimachu“. My jeho widžimy š cžirdu nješćechćelow š jich mordafćim gřatom. Šbalujmy šo nješćejćšijanow! Wudžmy w cžajbu pšcheradženja a nješćechćelstwa młodži, šćari šwěřni našćemu lubowawemu, šwěřnemu Šbóžnitěj. Tež Pětr je cžežto padnył, ale šašo šćanył a dženža jato šćala pšched nami šteji. Wudž ž Bóžej pomožu, totruz našć pytać, š cžajšom runy šćale.

Žudafč šćažićnjeny — Matthiaš wušwoleny? Žudafčowy šrudny wopud je š warnowanjom ša wšćitki, kiž šu Bóže dobroty šloni. Pětr praji: „Wón je mješ naž raćnowany, a je šwój hamt š nami doštal. Tež Žudafč běšće něšby kšyřćal to rjane: Wój ja mnu! Wón běšće š Žesufom cžajnyćž šměl do šćana na kwaš, šašćupicje do Wřćhanije š jeho pobožny, do Žačůňšoweho doma š jeho přěđowanjom: „Cžłowjca Šsyn je přichšćot

Šdžž jich wjele šhubjenyž dje, Bóža wola to byka njeje. Bóh cže, šo by wšćitkim pomhane bylo. Kaž je Žudafč hać do hodžiny pšcheradženja warnowaný był! Wón je „na šwoje město šćot“, kiž běšće šebi šašćuzil. Pytaj, šo by tebi lóž padnył na wješeke město, kaž pšalmista

Hebi to kŕwali. Ničto drje hebi sbožne město njesaŕkŕzi.
Tola rěka tež: „Schtõž cłlowjeł hujje, to budže wõn tež
žnjec.“ Wõh, kiz do wutrobõw hlada, na kõnzu ŕaplačzi
ŕjawnje, schtõž je dobre, ŕwjate a prawe widžik. Sbožni
ŕu czi wuŕwoleni.

Matthiãŕ wuŕwolenu. — „Wõni poŕtajicu drjeju,
Joŕeŕa ŕ mjenom Barŕabaŕa a Matthiãŕa!“ Wõbaj beŕchtaj
Jeŕuŕa widžilo, a runja Žudaŕŕej nektore jehõ ŕlowõw
klyŕŕalõj a nektory dživ widžilo! A wjazy — wonaj
beŕchtaj ŕõ tež k njemu pŕŕijamkõj a tež na kõnzu wu-
džerčalõj a ŕwõbõkaj Knjeŕoweŕo horjeŕtačã ŕõ ŕejinõjõ.
Dobre ŕadžerjenje, dowõra tyč jednacze japoŕŕtõlow a
wiŕčõch bratrow jeju pŕŕewõdžerše. Za ŕhromadžijnã
wuŕwolõ — wjele bõle da Wožej wołõ wuŕwolõcz: „Wõni
loŕowachu nad nimaj, a loŕ pãdže na Matthiãŕa.“
Esmõdža tež cłlowjełõto do Wožerje wõle pŕŕimacž a ju
ŕponõž chyzž? Esmõmy nu loŕ wjetačž? To beŕche
w iŕraelŕej ŕhromadžijnje huŕčẽdõto naŕupjeny puč, to
prawõ wuŕledžõcz. A tak japoŕŕtõlo jõn tu ŕ pohladõ-
wanjom na teŕo Knjeŕa, kiz wutrobõw jnaje, tež wuŕwolõchu.
W ŕwjatej ŕhromadžijnje, w Wožej naležnõczõto to cžinjachu.
A tak ŕu to ŕiŕeŕejõjenjo ŕaŕõ a ŕaŕõ cžinili, hdyž chyzchu
nětoŕõ wupõŕkacž do dalõta. A to beŕche wõczje tež
prawe a dobre. Teŕdy njespõtajmy jo, hdyž nam Wože
ŕlowõ abõ wutroba hižõm pučž priõdõpõŕŕe. To by rěkalõ
Woŕa ŕpõtõwacž: Kełlo ŕŕeŕõ je ŕõ pola pohãnow a tež
ŕiŕeŕejõžjanõw ŕ dawanjom jeda, ŕ naležõnjõm woŕjenja a
wodõbneho k wuŕŕledžõjenju prawõy ŕtucžõto! A kõdžy dyrčjal
ŕõ tu raŕ ŕpõŕčerč, kał dalõto ŕmõ e loŕowanju a tež
w hrãczõ hieč, a hebi roŕŕãŕnjõcz: Je to prawda? Je to
ŕiŕeŕejõžjanŕŕe, bõjŕŕe a dobre? Žato chyzŕŕe ŕpõtõwat
Jeŕuŕa nawãbič, ŕ wječõra templa dele ŕkõczõcz, tutõn
ŕnapŕečõczõwõ: Wiŕkane ŕteji, ty njedyrbõŕŕõ Woŕa, ŕwjõjeho
Knjeŕa, ŕpõtõwacž — to rěka ŕ ŕhrobõlõczõ na pruhõ ŕtaječ.

Nãŕŕõ lubõwany kral, kiz nẽtkle ŕwõj narõdny džen
ŕwjerčerše, beŕche prjeđy raŕ ŕ wojeŕŕõm hejtmanõm a
mužŕtwanõm ŕwjõjeje kõmpãgije ŕwõj wobras da a jim
praji, ŕõ maja ŕõ, hdyž jehõ raŕ trjebaja, na njehõ
wõbroczõcz. To prynžõwa lubõczõ a dobrãczõwõczõ dowõli.
My mamy wjeŕŕeŕeŕõ, kiz je nam we ŕwjõjim Eŕgny ŕwõj
wõbras podã, a naŕ wabi, ŕõ dyrõimõ ŕõ we wiŕčej nuŕy
a naležnõczõ na njehõ wõbroczõcz. Ežãndi rěka: wuŕŕõhč!
Wõn cžje naŕ wõmõž. Cžõhõmy ŕ japoŕŕtõlami, Bẽtrowõm,
Žãnowõm, Žãkubõm, Matthiãŕõm Wožu Jeŕuŕõwõm drõhu a
wołajmy ŕõ temu, kiz je prawõy wulka mŕda.

M. w M.

Đedženje po njebjeŕkej domŕŕnje.

Stõp: Ač, wõŕõõn pŕiã nãŕ ŕ gnadu —

Ač, jo hõch hõračã hižõm.

Wõj Sbožnikõ, ja był.

Kiz jow ŕõ nõchõ ŕ ŕižõjom.

ŕak hõch czi ŕpõwacž chyz!

Hõčž teđe wõhladamy,

Tam žõdõczõ moja dže;

Tam wõczõne hõy momy,

Tam derje bydličõ je.

Tam hałle budže ŕjawnã

Wi rada wõtõwõŕta

A twõja ŕnjerč, ta krawõwa,

A ŕchtõž twõj Dučõ mi da.

Tam twõji wõmoženõ,
Te hõy, ŕkõwõla cžje
A ŕwjerčõ dokõnenõ
To lëto ŕwjatõczõne.

Tam hõŕõy bõjŕŕe, rjane
Eso žõkõnja hões kõnã;
Tam njeŕŕõ hõrčõj žõne,
Tam wõjŕacž chyz tež ja.

Sã hõŕŕõ budžerčã rãdõczõ
Wi dawacž, Žõju mõj;
Ač, ŕpõtõj moju žãdõczõ
A ŕtõro po munje põj!

Jan Klian.

Wõŕŕõ ŕižõž do krawõnoŕczõ.

„My mamy pŕõŕõ wjele ŕižõnoŕczõwõ nuã hieč do Wožerõ krawõŕõwa.“

Žop. ŕ. 14, 22.

Sãwõj ŕižõž wõmi na ŕõ, ŕiŕeŕejãno,
Krocz ja Jeŕuŕõm hõwõn;
Nječ wõtry hõwõrã, nrõczõj ŕõ.
Wõŕŕõ tyčõnoŕczõ põãdžerčõ k mõru.
Kaž Wõh cžje wõczõje, dži,
Wõŕõ ŕ jehõ rakõ wõmi,
A wječõl ŕõ na tanõy cžãŕ,
Hõčž ŕŕãdža dũŕčãm wõczõny kwaŕ.

Schtõž ŕiŕeŕejõžjan njerčõ ŕãwõže,
To jnaje miłõczõ Wožã;
Duž pŕõŕõ mõž brõimõ njepõãdžõ.
Kiz Wõh czi napõlõža.

Schtõž ŕãdžõ na ramjo,
Wjõrõ j õkãlam, podõwol ŕõ;
Zã wõŕtõczõ ŕmõruj, troŕŕõhuj cžje;
Schtõž cžõni Wõh, wõŕõõ dobre je!

Eŕãm ŕŕerõŕŕõ pŕõŕõ ŕižõž, cžerõpienje
Je njehõ krawõnoŕczõ dobõk;
Duž cłlowjeł žõdãczõ njemõže,
So by tu w rãdãch pobõl.
Hõje, krawõnoŕczõ njebjeŕta
Zã ŕ cžerõnjõw ŕãczõwõwã;
Schtõž njehõ ŕižõž ja Jeŕuŕõm,
Eso wõbõczõje tam j purpõrom.

Nječ Sbožnik ŕchõti a kõnõjo je
Wãm wõrõgõm na ŕemõ;
Eso jehõ ŕiŕõžã troŕŕõhujcõ,
Kiz mõzy hrẽchã lemõ.

Schtõž cžerõpi j Jeŕuŕõm,
S nim põãdžõ junu dom,
Hõčžõ pãlmy wõja Salemiŕŕe
A kãwa krawõne dobyčõje.

Duž bõdžõm ŕõ a ŕeŕerõplõwie
ŕiŕõžõ njehõmy w hõrju hõwõta;
Wŕčãk Wožã lubõczõ dõta je
Žõn nam ŕã cžãgõne lëta.
Nãd ŕižõžõm na ŕemõ
Eso křõna hõbõli;
Ty ŕmõječõ, dũŕčã, ŕraduj ŕõ,
Po hõjŕõch Wožerõ krawõŕõwo!

K. A. Fiedlof.

Też hwędy k niejwu wodza.

Na niejbejstej mórwinie hwędzy słaadżaju a salsadżaju po wędzynych satorjadach, jim wot wsięchomóznego sliworiczela postajenięch. Zato bęchu pśesę jwiał najhwiętniejsze lubośce je sębu sowaś-schene byte, tam hwędyna po niejwu czabają a słaadżaju kśmęfotajo dele na łach najobnych człowiękow. Wjesnówinie tśojaja wone wożę a wutrobu horje te kraje męra a sęu nam taf wobżęki i wędznej domowinie. Sęle, tam horfa widżićk tśoj w słaetrafnijazyj bęhychy. Jajo bychu czi prajcę chęte, jo też ty nęduy pśetrafnijany budżęch; tam bęhęczi sę h róna — też ty budżęch junu kóruu nojbyć, hdyž sę hwędny byt hacz do sjiwercę; kiejżna czi siwa, jo mańch sębi njewinofcę a cziłnu wutrobu wobarowowac jako naj-dróżęchu pęchu; tamle dopomynuje cze waśa na prawdośc teho sameho, kotryż je też ja tebie jwioje niejbecha sliworik. — D słaadżaj i hwędżynie horje a sjiwonawu w milijonach bęhęczięch częłęgow wsięchomóży Wędżnego, kotroboż mógne woło nad nimi na tebie kędżynu. Sęhadnj horje i miłej hwędżynie, hdyž sęhly rośkřywałch w noży sjiwoje horja, hdyž twoja buśha bjes człowięcho a hójfitego trojchta srubnje wotolo sładzi; hlej, hwędy sę czi jako pęgił męra njewja a budza twoj wutrobu i trojchetajoniemi najdżijemi najpel-jonowac. Pohladuj i hwędżynie kottaż sę nad rowami twojich sęwretych lubych wupśęcęcera, hdyž je stajnje sruobu na nięch sjiwonajac — njewęch, jo sęu nam borłach wobydlenja, kotreż je twój Sbożnik pśichotowaf? njewęch, jo czi, kotryż tebi w tym kiejseju wumrećchu, i tamnych stronow na tebie dele pohladuja a cze sziwuja? Sładaj, taf tam cębnjeja, wobrały wędżynie lubośce! i kaisej njeporóznimoczu kłęno wobkrużaja, wot njeho hwędlinu dostawoja, jo bychu nam cżemnu nóz rośkwętkale! Wjedż! taf mańch też ty niejbečajinje po Wożędź pucacęch srodżicę, ja sjiwoini wuświęcenjom honić a wobhaty i jęgnofczu hójfiteje mudrośce, drugich sębu rośkwętkęcę. — Sęle, takle mógja też hwędy i niejwu wobydźić!

F.

Czerpjenja wjednu k Bohu.

(Wotrącowanje.)

Każ janicżena padże Sahrodnikowa na tożo; kłowa sęubodżiny bęchu ju pśęmowite. Wona bęśche ju mjes druhim też mowadaku mandęśkłego njemowala, a to w pśichotmofczi njewinowateho dżęcęca.

Włafajo podże Wańżka na macerę, majłachc jej woblebdnijenej lizy, kofchęcile bśedej huwie a dżęcęcęche ju twerdze wopśchijatu.

Wedom sęępajajo wuprajaj macerka tute kłowa:

„Wańżka, wostaj mje, ja chęu poł hódżinki wotpoczņnęs a jeli mógno podręcacz — węc mi, dżęcę, twoja macz je wjele sjiwęcłcha, ale mowadawno jeje wutrobu njetychci“; — a bótęy sanżęsle wożęny a sapađe do spanya, mnohe hóbżiny trajażeho.

Wańżka woblebdżowalchc sjiłkniuje dręmanje maczerje, bęże sęctyri sęeborny je jemje a tyłny nęśchto drowa a nękotre sęęępęki do słaadżow.

Cżęsto postrożi sę maczerka w spanya a hrabacęche i rukomaj do powętra, tak bę nęśchto popadnyć chęta. Seje mjeswoczjo sę pśęmęniowalchc, tak pola dżęcęcęca, kotreż je wot sęchęcęchżajow ato widlicęchżow sapsijajate. Wotom pśichinđze cziđaj męc na nję a miłe pośmęwotowanie potajowalchc sę na twerdze samskijenej huwie.

Wańżka cziłchęc sjiwili w sjiwoiny sęuńlicy kłach, wotom pak sębo postłany a słaadżche ja dręmatej maczerku.

Sębo pśichinđze bolony kajeł na nję a sęhna na sjiwili cziđe dręmanje. Wańżka sęhny rucżęy a bórbotajęce cziłchęc, tola sęojmłtwje:

„A luby Wożo, pomhaj mojej sziorej maczerę! Pomhaj jej, jo mógemaj i tuteje wśy wucśahajęcę, hdyż je sli ludzo pśchęcęcę-haju. Wodaj kiej Wjęłkowaj jeje bęchci.“

Sę polebdnyć kłowaj jeje mobilny sjiwonawny, jo bę woda-waga żónfka wutroba na niejbej dżęcęcęzej buśchi i dobyczjom dżęcę-tawa. Wstta, hdyž bęśche Wjęłkowa macerę a dżęcę hacz na naj-hórčich sętrawata a Wańżka hórle kłowa ręcęcę pocza, potala ju macz na nasęcho lubeho Sbożnika, kotryż njęwiarjeje, hdyž jwarieny ju, też njęwiarjeje, hdyž jębo hanijadu a kotreż hamo pśchi najhórčim czerpjenju na sęhiję ja sjiwojch njępśchęcęcelow nejbejsteho Wótza w wobacę pśchęcęcę.

Na jainym kłónčnym popołdniu poślebdnjeho bezemóra 18** bę hajnik Sężnik sjiwoju dwójnu sęłbu na ramjo wśaf, paś a waczoł na sziwrejt pojnynt a jo je sjiwoini dobrym homjećim pśom wot doma wotśalił, jo by sjiwoi wotreżę pśchęcęhódził. Sęho wobydlenje kęśęcę w Morawu pśchi kromje wjeśchęcę lęka. Sęma bęśche sęhoro wułta a sęhę pśitalohę a twięęcęche pod sjiwu jęho wuśkřęje nohi, bęśche pak taf twerdy, jo mógęcęche też najęęcęcęchęcę człowjela njęćk.

Zato Sężnik i wjęchelej a lońkej wutrobu dale kotreęcęche a je sjiwojeje krotkeje trubki mógne a sęhne męcęcęle i niejwu sęęcęcęche, czabajajo jednore męcęcęcznik nimo kłónza a nattaču jemu sęwlewejt, kotryż pak sę bótęy sębo rostozę a wobliczo sralowaje na niejwu sębo najhńmę a rjencęche wołky. Zola huścziłcho a huścziłcho wot-męniowadajaj ho kśwęcło a sęčęn, hacz bę na pohłedu yře nejbojo i tołtym sęhęwrejtjom sateje, taf sę jo žana kłónčnża pśchęcę hacz i bęlej sęmśtej płaęcęcę pśchęcęcę njemógęcęche. Wórch padachu pła-wojna dele, taf lohę a talybne tak mołch a potlicżowadcu pucę-worzej sfiwadnoćcy, jo mógęcęche křylafizacijny hńęha woblebdżowac.

Też nasz hajnik bę dobry woblebdżowaf sliworicy. Żane pśęmęnienje njemowstaj wón njemowbęłkowana a jęho wótre woło pnyty też to najmjencęcę. Sędżowalchęc wón na nalcęzu, w lęczu a w nohymje na rostliny a swięcjata, sta sę to w sjiwje i tym, sęchoż powęcę, woda a lęż w pśęmęnięju potajowadcu. A wsiędu-dże sjiwana wón we sliworęje wufłotnoćcy, mudroćcy, wsięchomóży a dobrotczniwoćcy najmitoćcziwiłchęcę Wótza w niejbeśach, kotryż też sęmi sęhę i płaęcęcę sęčęle, jo bydu wicelate rostliny cżopku sjiwliu draży dołate, kotreż nuńje trjebachcu. Wón wjęchęcęcęche sę, na tutón pad sęhęha słaadżaj, kotryż sę i sódzej sjiwórtchódżinu po-wjęchęcęcęche. Najpręcęńchęcę padaje sężnik ppopadę wón na sjiwoje rukawo a widżęcęche, taf sę jęnotliwe cęńke sliworiti i rjanyj por-jadnym hwęžtam sjiwocnowachcu. A wsięchłafocż tuchę hwęžkow bęśche i sjiwódnianu wułta. Zute i lutych sęčęcęsranituch hwęžkow woblejtaje sężnik bęchu i wopřęda jara wułte, dokęž bę sjiwa trowu popuřęćkaj: jaco pak sę sjiwa sębo woiwjećki, buchu sęń-żinkti pśchęcę mjencęcęche, tola wone sę woprambje dele sępaczu. Wśęche to sę hjiżom wotolo sęctyrojaj jara sęczmi a najłęcęcęche pucę bęchu sę hódżinu wóbdżichę njewidomne sężimie. Hajnik pśchęcębže loho pśęś sęhę, taf dohjo hacz wón runje dele padacę. Zola hdyż sę węc sębny a je sęhęhom hracę sęwoczę, jo sębo njehomaj wjęśche sędżęńki najwęcęcęcę sliwajow, a t emu bu cżma pśchęcę cżornicęha, wředje hacz bę sjiwoi sliwó dołoniał. Cziw wjęśchę ju sęhę, cziw mjeśchęcę mógęcęche kotreęcę czińicę a cziw mjenje pśchęcębže do přęda. Sęż runje wsięchęcę pucęćki a sęčęcęćki berje sjiwęcęcęche, bęśche sę tola nękotrej křóć sabsłubđi a praweho pucęja sjiwlicy.

Wjęcęcor wotolo sęchęcęcęch hódżin bęśche hajnikow sęmaf njęhantj njemęc sapsijajak. Wona bęśchęcę lođdy wokomil i durjam abo i wotnje, jo by pobkřawala, hacz sjiwęcę sęčężom abo wuśkřę sjiwęcęcęć njęje. Ale wsięhlico wóćja sjiwoinom, jęnot węc hwiśalchęc wotolo wuśkřęćki sjiwliw stareho hajnikęcho doma a sęrawa sliworcy

frudnje na istejše stonajše. Pšichezo hórje a hórje hawlowasche frudnje wjebro a pšichezo pšichowischo hownejše hownjaty wéur wulke bromady frudža k wyškolin hejpan, a bódže ho wone sašydlichu, bé ludšom pišestup njemóžny.

Dawno hžom méjšeje Sažnikowa wjecejer hotowu. Zenicža sčytirielna bšowczička, žywa a čornowódzjata tošta holczta, bé ho hžjom wjozaj ras naprawšowala, hač nan štoro domoj njejščidžbe, a hač ho hiščeje wjecejereč njebudže. Macz ja nasyčje, a dokelž béše mužana, položi ju do lžja. Zato bé ju wokolšala, čyžyje ho wokolšaje. Duž pošbénny lubonje bžęgato, pštna škatka, hwojeje rucžaj, štytny tejškamej a bžęče: „Maczka modlicy!“

W staroči wo mandžifkeho, kotrž durbješe jo w taf starošnym wjebrje wontač wyžewoáč, bé wona na modlitnu šopomnika. Ššo wródczišči štytny ruzaj a šapocza modlitnu, kotrž kóždy wjecejor š škatku špewaje:

„Ach, luby Wožo njebjefi,
Daj pštna bžęčo bywoáč mi.
A njebrjwala na hwečje
Tu hšobžic pšehjo pobožnje,
Dža wmi mje š njeho do njebja,
So byč tam jandžel bydlika!“

Hnydom špewaje škatka hama dole a trjebajeje jeno tu a tam podpjeri, dokelž bé pol špyz. Potom sandžifščeje ho jejnje wóžžaj k čžičemu drėmanju. Sažnikowa sašwėžzi pak latarnju, šo by ja štorom pohladaba. Šwėžž béše pšichitow domiško a teho dla njetrjebajeje wona won šupiczi. Dwe trawje a hwinjo buchu derje wobštarane. Šiščęje juntkoč pšičkafže wona drjewa do škacšlow, pišihotowa wščitko nusne k wjecejer a šudže ho potom do róžta lėbanki.

„Kak šli, so dyrbi Šan w tajšim mječselu wontač bječ! To je runje tak šty bjei, takz tamny béše, čto buč ja pšeh 18 lėtami š hanibu a šapita š hrowu Dubowczina wuštana. Za budžič tehdy w šněhy kónž wšacž durbjala, njebudžifšeli mi Wšy w podobje nimožęžęcho bura hwojeho jandšela poškat, kotrž mi wumoženje pšichnješe a mje hōbu k wujej Wroničęje wša. Kaž mje tehdy Wšy bžiwaje šbžęža, tak tež wón wěšęje junu moju njewinowčž na hwečto pšichnješe.“ Wona ho do hwojizji myšlow podnōri a wobrašj š wješejeje a frudnjeje šašbjenowčje pšehed jeje dušku nimo bžęču. Wostajmy ju w jejných myšlach bežžo a pohladajmy do šašbjenowčje knjeni hajnikowjeje.

Selnitež Maruščta béše hač do dwanateho lėta pod nawjedowanom lubowanaju šarščejju w mačym mělacžtu bydlika a dobre wóčęznjenje dostala. Zeje nan hšubšęčeje k tomnyj nižščim šašojnikam, tošjiz š próžu jeno tak wjele šašžaja, kaž k potrjebam šręnjeje domjaznowčje došaba. Tež wón béše wještly, hduž ho lėtne šlicžbowanje tak wobšamšny, šo dokšody runje k wudawamšam došabadžu. Wnohe lėta bé šo jemu tajše šlicžbowanje radžito. Ša šublanje hwojeje bžowki a ja prawe powučenje w domje a w ščuli bé ho wón š žylej mozu štarat, dokelž derje wjedžęše, šo jeje druce pokłady šawostajščę abo junu hōbu dač njemóžęje; buž durbješe hēbi wona, š tajšimi darami wuhotowana, pošbžičho hōwž hšlėb hama šašžęž. Njebéše jemu pak móžno, šapocžate šublanje ššowčęzi. Šiščęje njebéše Maruščta hwojeje 11. lėto došonjata, dža ššori nan, a hač runje ho wšča móžna domjazja a lėkafka pomoz naložowasche, pošbžičju jeha ša pol lėta do čšęjeje hšubšęnje komorki w jeni. Dóšta štoročž bé dokšody pomjeničšita, wulke wopory pišętrjebaka a bžowta a mačž durbjęčęjeje potom nusju tradacž. Šrudžba wo šaše šemrjeteho mandžifšęje a štoročž wo wščębny hšlėb a wo Maruščžnyj pišichod pšichnješe tež štabu a hžjom dawno wot čžętrjenjow šapšičajtu macęž na štoročžo,

š štoročž wjozaj nještany. Tak bé Selnitež Maruščta 12 lėtšom štara hžjom šyrtu, kotrž ani nana ani macęrije njeměješe. Zej šawostja hōw wuj wot macęřetno hōta a jebny pšichrowny bratr nješobj nana. Wěšęje pjeby we wještelu a hēš štoročje žywa byta a šbožowne lėta mēla, dža bé pošlednje ¼ lėta šrudžba k njeje pšichitupita a ju pošpšnila k nješenju pišichowobnyč čęšow.

Wšči macęřnym pohřębie bęšętaj wobaj wujej pščitomnoj. Wuj Wroničj š Morawša, kotrž méjšeje rjaju žiwowčž, čyžyje šyrtu k hēbi wšacž a šo ja njju štaracž. To šamo šlubi wuj po macęřnym šowu, kotrž béše na knježim dworje a hrodže w Dubowczinu šemjaniš ščobat. Duž našta w tutny nastupanju krašnje wabšenje, š štoročž ščobat jako dobyčęž wustupi. Wšōn wša hwoju čętu čžim radšho do hwojeho domu, dokelž móžęše pšehes to hwojeje wobštarnej hōšpōly pobdjere bač.

Hač do ščytirjateho lėta bžęčeje w žiwonuju šyrtu wščitto jara derje. Wuj šo ša nju štarasche kaž nan ša hwoje bžęčo, a rona dušta wščitto, ščtož hēbi žadalęje. Zola ješite šbože je a wostanje hšablate. Ščobat ho woleni. W měžazu junuju šta ho wėrowanje w wrėnjej aytwi mēta, hšęčž béše nēhby Maruščta bžęčęje lėta pšehyba. Wšchudje ža rjana mkoba ščobafša š wješešlow powitana a š lubowčju pšičajta; kōždy hšwalęje jeje lubowšowčž a wobšhadnivočž. Ščobat hšobžęčeje š mlodej mandžifšeti na wopšytowanja w žylej wokolšowčž a došta šašo wopšty š bšita a š dalota, tak šo hiščeje žane prawe domjeje čšęje žiwjenje nastacž njemóžęše. Wšęes to našta nēštaj njeporjad w ščobarowweje pišimowštej bžęšawowčzi. Wšōn nētotre bžęle bžęšow na šof položi a mēnješe, šo móže je na hrušičifšęj našymnyč a hšymnyč dnjach wobštaracž. Zeho mandžifšęj pač njemóžęšeje prawje k domjazej bžęšawowčzi pšičajč, tak šo bžęta štoro jeničžaj ša Maruščtu šawostajču, kotrž je tež š wulkej hšwōnikowčju a porjadnowčju wobštarowasche. Zola njemóžęšeje wona wščitto hama dokonječ, ščtož béšeje w domje, w šarobžeje a wšči pšotanju wobštaracž. Włoda knjeni méjšeje w ščęnjeje a pšči hwojizj dračęjenju dočę. Haj nabočę wobštaracž, čyžbyde-li ho wujej šdwačęna wšči wopštatč pošakč. Dračęjenje pak wona rošjymječe, šęje bačž žana druha. Wona pščinjęše wjele rjaneho dračęjenja a wščeltu pęču hōbu, ale ščtož druju hšubjenu nabodu a potrjebu našupa, kotrž njeměšta abo mkoba mandžifšta š wještęča wot doma hōbu dostawa, na tu čžafasche ščobat bžęč wote dnja podarmo. Šyma ho bšičęje. Ščobar durbječeje dokšjo w epredžizji šawostčž, šo by šakomžene bžęla šašo nashawata. Knjeni ščobafka powšdžji hwoju bžęšawowčž pšęes to, šo pšehęzo wjozaj ludži wokolto hēbie šjedowčji, šowjz mējadju ščaty a šumje dračęjenja wobštaracž. Wona méjšeje hama pšči tym wjele wobštaracž a šawostaj nēto tež wobštaranje kuchenje Maruščžju. Za pak nješt ba tak mnohe bžęta dočę a jeje wuwěšjenja njebėdu pšehęzo po woli a myšli knjenje. Zeho dla padže čšasto twerbe a njelubowne ščowu, kotrž mjehštu a čžacžim wutrowo mlodeje towačifšči šranti a jeje šrudžbu šhotowa. Wšči najmješęčęje ššawowčzi wopšofa šo knjeni worafana a wupraj hšwž šwar husto na to, ščtož béše bžęč dnęj prjedy hama ša nusne pšičafafka a š wuwěšjenju poruščita. Wšči wščifšim tym wobštaru Maruščta wščitto hšwōnitwje a hēš muršotanja a šladasche wšchudje na porjad a čšitowčž, tež hduž ho to njekofasche.

(Pšičichobnje date.)

„Bombaj Wšy“ njeje jenož pola knjęšow duchownych, ale tež we wščęch pšęebawarņjach „Serb. Nowin“ na wšach a w Wudyschinje dostacž.

Sy-li spówał,
Plinje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubość ma;
Bóh pak swérny
Prěz spał mérnj
Cerałwość da.

Nječ ty spówał,
Swérnje džěłał
Wědno dny;
Dźeń pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Nječ ći khmana
Žiwność je;
Žywa woda,
Kii Bóh pada,
Wokwěć ćel

Sserbske njedźeljske lopjeno.

Wudawa šo łóžbu šobotu w Šsmolerzjz knižiczišćežetni w Wudyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschěpłatu 40 np. dołtać.

Sswjatkli.

1. Kor. 2, 6—15.

To je tón dźeń, kotryž tón Knjes činil je. Wu-
hotujeće tón rócnyj czaš s mejemi hać do rohow wostarja. Tón Knjes je Bóh, kotryž naš roškwěći. Tak dyrhjełi
tež my wchitzy dźeńša spěwacj a wyřtać, hdy bychmy
prawi šćełcziženjo byli. Wřat je šwjatowny šwjedźeń
wjeřešy šwjedźeń šćełczižansteje zyrwie, jeiny narodny
dźeń, hdyž je šo něhdy šažyła a hdyž dyrbja wchitke
jeine dźeći šo šradowacj; ale prawe šćełczižanste šwjedźe-
lenje a šradowanje tak hušo pobrachuje na tutych dnjach.
Šdyž šu něhdy ludžo na přemij šwjatownym šwjedźenju
pohladawšy na přemij wučobnikow, tořiz buchu wchitzy
połni šwjateho Duča, šo prařehli: šćto šedže s teho
być? dha bychmy dźeńša pohladajo na te wořady, kiž
šwjateho Duča nimaju, je šrudnoćež šo prařehćež moħti:
šćto šedže s teho być? Šćitno a šrudno moħto nam
wofoto wutrobjo być, hdyž šćyřchmy wo móžnym šću-
mjenjo a řečženju s družimi šajskami a hdyž wibžimy
přenju šwjatownu wořadu, tořaz bė jena wutroba a jena
duřka, hdyž tak pšćirunamy teħdyšće czařy s něćziřćim
czařom. Daj, móžne šćumjenje cěħnje šažo po šćwěće,
ale žane šćumjenje s wyřkła šem, tež wohnjowych pło-
mjenjow je dořeć, ale tón Knjes je njeje šaralić, tež řečow
džerzi šo dořeć, ale bjes Wožeho Duča a tež dořeć wu-
czerjow a předarjow cžěła a šwěta, ale mało šajřći, kiž
šu se šwjatym Dučom žakbowani. Ženo je šrudnoćež

možemy šo dopomnić na přenje šwjatkli. A tola nje-
dyrbimy dha my něto žane šwjatkli šwjeczić? Šdyž tež
njejšu něto šwjatkli powšchtitowne wuleće šwjateho Duča
po žylm šćwěće, dha wřat možė tola łóždy cžiche šwjatkli
šwjeczić we šwojim domje, we šwojej wutrobje, kaž něhdy
tamny šornelijaš, tamna Dybja, wřchetoz šwjaty Duch
předžo hiřćeže wutħadja. Šo wón pak předžo hiřćeže
wutħadja, předžo hiřćeže šćutkije, to nam tež japořćot
šarwoł wobřwědźuje s tym, šo nam mjenuje te šnamjenja,
po kotrychž pošnajemy, hać šwjateho Duča mamy abo
niž. Duž rospominajmy šebi to prařenje:

Ma cžim dha pytnjemy, šo Wožeho Duča mamy?

Ma tym, hdyž to ewangelion šćryřtuřowe mamy
pořnate:

1. jako Wožu mudrořež a
2. jako Wožu móž.

Korinthižy bėchu to ewangelion šćryřtuřowe šćyřćeli
a pšćijeli me wěrije, ale něřoražkili šradota w tutym
Korinthiřćim měřće ewangelijej předžo hiřćeže hrožćeže.
Korinth bė bohate měřto, hdyž tež wulka šwětna mudrořež
a wučzenořež šo namařa a wjele duchapolnych a šdžělaných
ludži bydłedže. Duž móžacy Korinthižy tež tole ewan-
gelion šćryřtuřowe jara ložy měž ja wužbu, tořaz
dyrbjełedže hiřćeže s cžłowěřćej mudrořež dopořajana być.
Předčezno takjemu mēnjenju pał japořćot šarwoł móžnje
řeći. šćryřtuřowe ewangelion je wjele bóle wěž, tořaz
je wyřkło pošbėħnjena wěřće wěřćeje cžłowěřćeje mudrořeže

a wyście wsięcho rosoła człowieka. Człowiek człowiek imięje tole ewangelion pischego jeno sa blaśnosć a hłupocć, a jeno temu człowiek, wot Wożeho Duchu roshwětlenemu, je tole ewangelion najwsięchša mudrosć. Na tym pak možemy też my pynuć, hač Wożeho Duchu mamy abo ni. Je nam hišćeje ewangelion Khrystušowe, kšičij Khrystušowy, so smy pšes Khrysta čerpenje a wumrjeće wumoženi, je nam tal potajnistwo našeho wumoženi hišćeje hłupocć a pobóřčenje, dha my Wożeho Duchu nimamy; je nam pak wono najwsięchša mudrosć Woža, dha hmemy rjez, so Wożeho Duchu mamy. Tole potajnistwo wumoženi njeje nam čželo a krej šewika, ale Woži Duch.

Tuta mudrosć Woža, kotraž naš pšes Khrysta žiwjenje, čerpenje, wumrjeće a horjastaje s hrěcha wumoži a naš jekini sožo Wože džězi, je čželneuu człowiekej potajna, njeborofumljwa; čželny człowiek s žylom swojim rofomom ju japschjěz njemóže, wona je jemu blaśna. Duž tež tón knies ham proječe: Ja čže hřwalu, Wótče, so hy tajte potajil tym mudrym a wučenyim. So pak wjele hřwětamudrych a hřželaných ludži so temu ewangelijej hřmeje a so sačžijnje, dopožaje nam runje, so je wono Woža mudrosć. Hřejeje, tu myšlicžku, so Wóh swojeho jeniczkeho narodženeho Ssyna da, so bychmy my pšes njeho wodadže hředom, žiwjenje a hřžnosć meli, tule myšlicžku njemóžeje hěbi tola žadny człowiek wumyšlicž, ale to je myšlicžka, kotruž žane wóčžo njeje widžalo a žane wučo njeje hřžchalo, ale kotruž móžeje jenóž Wóh nam čželnowjetak šjewić. Čžlowjet je swojim duchom móže jeno srohmjěz a pšnacž činjenje a wašnje druhič čžlowjetow, ištož pak w Woju je, to ničto njewě hřba Woži Duch, a komuž čže to Wóh šjewić pšes swojeho Duchu. Tež duch hřwěta njemóže Woža a jeho radu pšnacž, doklež duch hřwěta nima ničžo pšesjene s Wožim Duchom a duž tež starči a wsięchši mešdžny židowskeho luda, napjeljeni s duchom hřwěta, nježbu žesuba pšinali. Duž praschjemy so něto: je nam to potajnistwo wumoženi pšes wěru do Khrysta Woža mudrosć, dha je nam to sa žuanjo, so Wožeho Duchu mamy.

Tole ewangelion dyrbimy pak tež šhonzene mječ jako Wožu móž. Čžeho dla wostawa tole ewangelion wjele, hřwěle hřelčžijanow potajna mudrosć a hłupocć? Niž teho dla, so maja twjerdu hłowu, ale teho dla, so maja twjerdu wutrobu a so njechadž pšnacž we swojeh hamo-prawdoscě, so wumoženi potreboja. Woži Duch pak dawna nam to ewangelion šhonič jako Wožu mudrosć a Wožu móž pšes to, so čžlowišt u hordu myšl lamje a ponizuje a čžlowjeťa potutneho čžini. Sčhóž čže Wožu radu a Wožu mudrosć pšnacž, tón dyrbi předy hřabiru swojeje hamšneje hřěchneje wutroby pšnatu mječ. Težby jemu šaidže jeho hamšna mudrosć a prawdosć a wón praschja ho: išto dyrbi čžinič, so hřžny budu? Šduž pak je wón halle šhonič ponizowazu móž ewangelijsa, dha potom tež šhoni jeho pošhynjazu móž pšes šhutowanje Wožeho Duchu. Šwětna mudrosć wšadł móže nam tež pučž ke trašnym wěžam potajacž, ale nam srožnyim móž dacž, so tež po tajim pučžu hřodžimy, to wona njemóže, a nowyč čžlowjetow naš wona čžinič njemóže, to móže jeno Woža mudrosć ewangelijsa pšes móž hřwěteho Duchu. To widžimy tež na hřwjatych japoschtolach, kotřiž su wobnowjozu móž ewangelijsa a Wožeho Duchu na hěbi šhoniči a duž bu japoschtol Petr, předy tal bojojuy a hřaby w

wěry, po hřwjatčah móžny a hřlyny we wěry, a Saulus, předy njeprěčel teho knjesa, potom přěčel teho knjesa. Tule mudrosć Wožu w Khrystušu mējaču woni šhonzenu a duž móžachu tež sa nju čerpicž a wumrječ, pšidotž wona hě jich šhonzene a žiwjenje. — Wšěla dha pak Woži Duch tež we naš? Šsmy my šhnutkownje ponizowani a a dowjedženi s pšnacžu swojich hředom, pokšotani našeho starého, hřičžomneho žiwjenja dla, ale tež pošhynjeni k nowemu žiwjenju pšes Duchu mozy? Wóh je nam to ewangeliju móž k wičjemu dobremu, Wóh budž nam to nim tež najwsięchša mudrosć. Šamjei.

Wulercze hřwateho Duchu.

Žep. št. 2, 1—13.

Wóh: Tal Woži Ssyn ham wšičlame —

Džej hřwjatow dopjeljeni je

A w j ene j myšli hřomadže

Šsu pošli žesuhowi.

O šhencžuju tež tonle wjas

Naš hřelčžijanow šžby džeh.

Kiž měr a lubosć nowi.

A s njebež nahle šchumenje

Kaž móžny wěr ho pošže,

S nim dom bu napjeljeni.

Tež nam, o Woži wudychu,

Doj šachowadž tal hřnje je ho,

Načdu duch budž s mozu kšičžem.

A woženjome jalyfi

Šsu wšžželne nad nimi,

Nič žyč dom hě jošny.

Tež našče žpřewje roshwětluj,

Do přeborjow hřwi wožen duj

Ša hřwaty wušywo čžahny.

A wšchžny polni Duchu su.

We druhič rěčadž rěčadž,

Šož Duch da wurjetowadž.

Wšel naš tež s tymle woženjom,

Dha s Wožim hřowom šžby dom

Šso budže wosřžowowadž.

Šwěť pak jich jeno wušměcha,

Wón njeiwrđi móž s wuškota

A prai: „Čži su jeni.“

Naš, knjes, wosřžew so hřnadže

S tym prawym winom radosć,

Šsmy w duchi wudženi.

Še swojim hřwětom wučerž ty

Nam, Ducho Woži, s wutroby

Wšču štoru wroščžinu;

Niech, ištož naš džell wot Woža:

Wud, čželnosć, ššosć a njewěta

Šso s našchdu duchow minu.

Twoj hřwaty wožen šahub wšcho,

Schóž hřěchne we naš hřba ho,

Wšón taboř čžiste žaby;

Budž ducha we tym hřwata,

Šo šraduje ho Ššhřniča

A jeho Duchu hřaby!

Někotre swjakowne myšle.

(Po Frommelu a Wilschdu.)

Swjatý Duch, křiz bu swjatký wulaty, je pšeho a pšeho hiščeje móžny a křystrluga me hrowje pšehetragnjuje. Dyrhju-li pšchirnanje wušwoliz, dha bych projit: Raž pšči telegrafu elektrifa rěka ho pšdes grót dole wodži, tař ho na řožbje stajiji tu hamřnu depelchu pšče a po mže ho depelcha wotpišče, hbyž tu jeno něchtó je, křiz na nju ledžbuje, tař dže wot přenij swjatkow kem rěka swjateho Duča na gročje řtowa a řatramenta do wšchěř krajow, a hžěřřkull je wutroba, kotraž na to ledžbuje, tam pšče swjatý Duch pšdes grót biblije, swjateje řšchženiji, swjateho wotřofanje, pšdes řožbe přebowanje ewangelija tu njebjelřu powjeseč do wutroby: „Sa řym eže ř wěčnej lubořču lubowař teřo bla řym eže ř lutej dobrotu ř hěbi čřahnyř.“

„Woni počřachu rěčeř ř druřimi řasřkami“. Druře řasřti, druře rěče. Wěču rěče druřich ludow, ale wě teř hewal řyle řimajře rěč. Raře rěče ř řkřyřluga njeřřu hiščeje ničo hač džěčage bajřanje. Dyrbi nowa twerba rěč byč; twerba pščečřiwu jebanju řtajeje wutroby, kotraž řkřyřluga a řwět hromadu mēřdu; twerba pščečřiwu řwēti, řbž čhe nař je řřōđřim řřowom řawjeseč abo ř hordym wotřanom řřōřičř.

Prōřřwa.

Twōj Duch, o řnježe, wodž
Mje pšeho w prawej čřej,
Wřcho dobre do mnje plobž,
Mje domjebž ř řwēje wērie;
Njech wōn mje rořřwēřř
A wjebže ř řewuře,
Řučř ř duřřow řbžōřnořř
Džē řadny druři njei.

Eřtož řebi hrowřnořř je,
Njech w Duča mořy řřidzu,
So ploby prawdořře
Řořč je řwōjenju widžu;
Řř je jeno pořřuřat,
Řē, čřinječ řřowa byč,
To duřřowny je twar,
Řřž dyrři ř řbožu řřčř.

Duž, řnježe, pořřul mje
Teč čřinječ řřtož řa řřidžu,
A řpořř, řo me wērie
Eřo ř řwōřnej drařtu pšřču;
Twōj Duch njech řnadnje da
Mj prawe pořřnaje,
Dha řmēju pšdes řkřyřta
Řam řřōnu řbžōřnořř!

K. A. Fiedler.

Ō swjatý Ducho, pōj wřřak k nam!

Řřany džen bēře, čřořly a lubořny. Semja bēře řo řwōju řřanu drařtu wobleřta, křiz řo me wšchěř barbach řwēčřeře — řřena a bēřa, čřewjewa a mōbřa. Wřřchubžom bēře čřicho, řur řjelje horje čřewjewe. Eřo řaře, řaž bychu řwōřenja řebi njeiwēřie wodobnučř a bychu řebžimje čřatate na řřubjenje řwōjeho Eřwōřčřela. Duž na dōbo řwōřatkowne řmōny řřwōřicu a wotřču ř řařřny řřymom pšdes hory a dořy: Pōjče, pōjče, čřař tu je, wřřitřto je hrowe! Ra řarje, křiz w řřpach řřwōřowa řejeře, wōny řararja ř jeho myřlow wububžiču. Čřař je, wōn řam

pšči řebi projti. Hiščeje řwōřčē nutnje řo řwōřatkowne Duča řa řwōju wutrobu pšřeřčaje a potom hiščeje wo to, řo čřiz jemu tōn řnjeř tola řeničřu duřřu dženja wobřařiče, řotřeřž bychu teř woprawdže řwōřati pšřičře, řo řy napřeljena byřa ř mozu ř wřřōřčē! A jako wōn řwōju mōbitow wupřewawřđi postanu, bēře jemu, řož by řřōž řařřōřat: „Teři řo řtař, řaž ty wēř řy!“ A Wōh bēře woprawdže jeho nutnu mōbitow wuřřřchřat, niž jenož řena wutroba, ale jebnu řřtu řom bu rořř řwēřeny a nowo řwōjenje řwōřati do njeho pšřinjeřebu.

Eřny řwōrow bēře ř wřřēm domo wo řřy řřnčřal. A durje řo wotwōřicu a me řwōjebžřře řaře čji řudžo čřewjewe, řwōje řřewarře w řutoma, horje ř Wōžemu domej. Pōla řbžōře řwōřa bēřu teř na to řwōjenje čřatati; hōj wōni bēřu řřōm dořho, wjele bēje hač čji druřy wo řřy, čřatāč dyrřiřli. řwōřowa manželřta bēře dořho řhōra byřa. Wjele wřřat bēře řu teř w pořřebōnim čřařu potřičō. Řana a mačēř a lubořne džēčřatō bēře řa řōřti čřař pšdes řřwēře řřubida. Řēřto bēře do řařčřřřřho doma, wot řařčřejju herbowaneho, řačřahmřa. Pšřebu bē dreje řo jei, řbž dyrřejeře mjeř řřřmi řbžim byč řřřō domoj čřyřō a řēřto bēře domāč a řo tola prawje domjaga čřučř njeōřčē. Wōni wřřat bēřu řēřto na jene dōbo bočāčji burřy řudžo, ale ta řřubōba, řotraž bē řu potřičōta, jei tola pšřchřubōbo do wutroby řēřaře. To dreje bēře nařřemu řwōřej wulle wjeře, jako Wōh jemu ř jeho řřwōřarōbžemenu řwōřej hiščeje lubořno džewōčřičřu wotřōžl. A ř řřej wutrobu řo tola wjeřelēčř njeōbžēje. Wōn řhōdaje ř wulle řřōřčřu na řwōju řubū manželřtu řēřtu a wōjēře, řaž bēře jeine wobliczo bēře řaž ta bēřa pľadřa, na řotřeřž řejeře. A wōna bēře řaž řřaba, řo bēře řřōm řuřčřřōho řwōřim řubym řōžemje projita, duž bēře řwōřej pšči jeinym řōžu řaž bēře řřatāř a řalle prawje řōřnāř, řaž ju řubuje. A jako řadny čřwōwēř, jako teř řēřat jemu nađřiju nječřinjeře, dha wōn řořo řapowēř řo ř Wōhu wo pomoz wotāčř. Wōn to dořho čřinječ njebē a duž řo to jemu teř ř wopřēřta řaž prawje řađičē wōjēře. To bēře jeno řōřē bēřenje ř Wōhom. „Wōna njeřmē wumwēř, řu mi ju wōčēč njeřmēřč, řo njeřmēřu řjeř njeje byčř!“ řemu řo řaře, řaž by jeho mōbitowa nočřřta ničo pomhāčř. řako řař řēřat řo bēřimřim čřařu řōřna, řo řo ř řhōrej nēřōmo mařo polpřřuřje, řo wōn džimāčē. řwōřej njebē to widžat, ale wōn řo teřo bla nje- džimāčē. Wōn řo dale mōbleře. Řhōra řebi řařo nowje řhōřōbčē nadořby, mēřu nařēny wōwēř jei dery čřinjeře. Wōřny mōjēře řamčē. Duž řo řēřto mōbaj nutnje ř řwōřemnu Wōhu mōbleřčřati, řo mōřto řwōřati řařo hromadže do Wōžeho doma řečř a řwōje džēčřatō wuřřčřēčř dočř a řo byřitōř řo teř na řubim řwōřatkownym řwōjebženi řu nowa nadořžitōř a nomu wutrobu dořtato.

A tōn řnjeř bēře jeju řřōřtu wuřřřchřat. Řēřto mōčāřu řwōny: Pōjče, pōjče, řwōřati tu řu! Duž řřwōřčřtož řwōřej a řēřta wōn ř domu, wutrobu řōřnu nařřřubřčřeho džata napřčēřřwō temu, křiz řhōřyř wuřřrowja a křiz mže nař bořatřy a řubdyč čřinječř.

Řaž řōřa dēle paba na řemju, řaž to řřōwo Wōže řimaj wutrobu wōřřewōi; řaž řwōřa řemja mēř dēřčřit do řo řřēřa, řaž wōnoj to řřōwo pšřimāřčřati, řotřeř řřwōřta Eřwēřiel ř me čřēčēřřim duřřom džimōwo na wulečē řwōřateho Duča wupřait: „řa čřu wam nomu wutrobu dačř a čřu wam nowořo Duča do wař dačř, a čřu tu řamjēřnu wutrobu ř wāřčeho čřēřa wōčēř, a čřu wam nřōřnu wutrobu dačř. řa čřu řwōřeho Duča do wař dačř a čřu řēřinječ, řo řubdžēř w mořich řařřāčř řhōřičř a moje prama džerčēčř a po nič čřinječ.“ řwōřej a řēřiz bēře, řaž by řo to wřřitřto jeno řa njeju přebōwō. řako řo na to řřēřelřřř řařēřwa: Ō swjatý Ducho, pōj wřřat k nam, — bē jeju

Sy-li spéwal,
Plinje dšélat,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw spróeny
Najoy mšeny
Lubosá ma;
Bóh pak swérny
Préz spaf méry
Čerstwoé da.

Njeob ty spówał,
Swérnaje dšélat
Wšédno dny;
Džé pak swjaty,
Dušá daty,
Wotpočá ty.

Z njebjes mana,
Njeob éi kbmána
Žiwnoé jo;
Žiwa woda,
Kíž Bóh pada,
Wokréw éel

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wubawa ho bóžbu hobotu w Šemolerzj křóćicšćichceti w Budyšinje a je tam ja ščtówórtičnu pschepłatu 40 up. dostać.

Sowjedžen swjateje Trojizy.

1. Jana 4, 12—15.

Sady naš leži ščo přena položja žyrtowineho leta se swojimi tšjomi wulkimi šwjedženjemi. Hody je ho nam předowało wo lubošći Boha Wótza, kiž je s lubošće k nam ščubym hřešnitkam šwojeho Šayna do šwěta póhłal; jutry šu nam pschéd wóći štajice ščijowaneho a stanjeneho Šobónika, kiž bu našich hřešow dla podaty a našeje prawdošće dla šhubeny; šwjatki je šo nam pschopowjedalo wo šwjatym Duchu, pschés kotrehož njebejški Wóž naš k Šaynej čěhnje a bydlicž čže w našej wutrobie a nam šobudžéž te krašnje tubia hnydy a šboža, torez je ščrytišš nam hřešnitkam worbował; dženska na šwjedženju šwjateje Trojizy špominamy pak šchromadnje na te wulke štatki, torez je Trojjenički Bóh nam k šbožu dokonjal. Tutón šwjedžen potaje naš tak na naššlubche potajnišwo Wóžejo šjewjenja, torez je wjele ščhešćijanam kamien postorka, torez pak je wěrjazzym róžny kamien jich wěry. Napóštyl Jan rěči dženska wo tym, šat móžemy Trojjeničkeho Boha póšnacž, a praji nam, šo njemóžemy Trojjeničkeho Boha póšnacž s naššim čłowškim rošomom, ale šo móžemy jeho póšnacž jeno s naščej wutrobu.

Napóštyl Jan nam najpředy praji: ničtón nišdy njeje Boha widžal. Wón njemění to, widženje s čělnymaj wóćjomaj, pschetož Bóh je duch, kiž bydlí w šwětle, hđžéž ničtón pschínéž njemóže, Bóh je wěczny, kotrehož tež

wščitkiš njebešow njebešja njemóža šwobpschinnučž, tutón Bóh tež wot najšpěšeho čłowšteho wóćža njemóže widžany býčž. Tež ščtož je Wóžšaj widžil a šelišaj a šelajš wot Boha, to nješju woni šwonkownje, ale šnustownje widželi. Ničtón nišdy njeje Boha widžil, tole ščtowo plačži pak tež šnustownemu wóćžu, to je wóćžu čłowšteho rošoma a jeho myšljenju a pitanju. Tež naj-mudřišči mjes pohanišmi šwětamudrymi nješju dale pschidšili se wišem šwojim myšljenjom hačž jeno k temu šrudnemu wušnacžu, šo njewjedža, ščto Wóh je a šo, ščtož wo nim wjedža, tola prawy Bóh njeje. Žako bš ho pak Bóh čłowšekam šwiel pschés ščrytišša, dha bu šinat, dha móžešče potom Pawol mudrym w Ašhenje rječ: ja předuju wam njemateho Boha, dha pola naš hšjom džězo wjazy wo Bohy wš, hačž tamni šwětamudři. Tež nam ščhešćijanam pak plačži to ščtowo: ničtón nišdy njeje Boha widžal, šhjom to jene, šo je Bóh wěczny, je nam potajnišwo, wjele bóle je nam pak potajnišwo, šhžž wušnacwamy, šo je Bóh trojjenički, šš parščony a tola na dobo tón jedny a wěczny Bóh. Š tutyw wušnacžom šny drže se wščitšimi wěrjazzymi ščhešćijanami pschés jene, ale my šejny pschéd tutyw šjewjenjom naščeho Boha se šwojim rošomom, ščž džězo pschéd wulkim morjom, kiž šo podarmo přójuje, tole morjo wučperćaz. A tola myla šo jara čži, tošž ššbi myšla: šo je wščitšo, ščtož dže pschés našč rošom, pschés našče póšnacž, ščž njerošomne, šat šo jo njetřebajmy wěríž. Wščtal šu ščhešćijanajzy mudři šhjom dawno póšnali, šo móže jeno

Trojčenički Bóh bycz żywy Bóh, kiz ma luboscz a sbożnoscz w hebi sam, kiz je jako Wótz jebny se Ssynom pšdes hwojateho Duča. Ale tež tam plačzi to słowo Janowe: nichtó niđny njeje Boga wiđal, pšchetóž je swojim rojomom njebudźmy ženje sapšchijecz móž teho, kiz praji: i kim wy mje eunacze, to bych ja podobny był?

Zapowšchtol Jan potaje nam pať druhi puč, vo kotrymž možemy ł pšnacze Trojčeničkého Boga dóńcz, wón rjeknje: hdyž my ho pať mjes hodu lubujemy, dha woſtanje Bóh w nať a jeho luboscz je dopjeljnena w nať. To je bžiwne słowo, ale i nim nam japošchtol potaje, so dychi ho pšnacze Trojčeničkého Boga najprjódžy i wutrobou ſtač. Zapowšchtol ſnaje jeno jene prawe wiđjenje a pšnacze Boga teho ſnjaja a tole wiđjenje a pšnacze je jemu i tym žiwjenjom w Boly jenať. Duž njemože jeno mudry Trojčeničkého Boga pšnacž, ně, tež njemudry, tež bžecz, kotrež je nawuťno, w Boly, pšdes ſkrytuša a pšdes Duča a słowo ſjewjenjom, žive bycz, je Boga pšnalo lepje hač najmudrišči mjes mudrymi. Tajte žiwjenje w Boly mjenuje pať japošchtol žiwjenje w lubosczu a rjeknje: hdyž my ho pať mjes hodu lubujemy, dha woſtanje Bóh w nať a jeho luboscz je dopjeljnena w nať. Teđny mamy tež Boga woprabdzje, a ſchtóž jeho ma, tón tež jeho ſnaje, taž bžeczó macerž ma w lubosczu a ju ſnaje. Bóh je hwoju luboscz ſjemik pšdes hwojeho Ssyna a Duča, a hdyž prawa luboscz ho we wutrobje hory, tam je wona wot Boga ſapalena; hjes tajteje wutrobje, bželanweje lubosče pať žane žiwjenje w Boly a žane pšnacze naťcheho Boga.

Čełny čłowjet pať tajtu luboscz njenawuťnje, ale najprjedy dychi wutroba wobnowjena bycz pšdes hwojateho Duča. Duž tež japošchtol rjeknje: na tym pšnaczym, io my w nim woſtanjemy a wón w nať, so wón nam wot hwojeho Duča dať je. To je tón wuľti bžiwny ſkut, io Bóh do tych wutrobow, kiz jeho pštaju, hwojeho Duča wuľwa a pšdes njeho wobudjenje w nič čžini. Tajte wutrobje ho wobnowja jako ģimle a pšdesč luwie, jako čžiste a pšczjeme a ſčezepłime wutrobje, polne miera, kiz čžiste neje wuťna. Mamy-li tuteho Duča Božeho, dha mamy Boga, dha jeho ſnajemy a w nim živi ģmy, dha ģmy Boly bliže hač mudri a wučjeni je wčejje hwojeje mudroćžny, a našta wutroba, pšdes hrěch ſapučžena, čžini ho ſahroba Boža. Tón puč i Bóhu je pať wera do ſejom ſkryta. Ženo, hdyž do njeho wěrimy a pšdes wěru hebi wodadža hrěchow wěćži ģmy a jeho ſašo lubujemy wo tym, io je wón nať prjedy lubowal, dha je mjes Bóhom a mjes nami poſtajeje njebjeſti wěrb, na kotrymž njektupja i nam jeno Boži jandželjo, ale tež Boži Duch, a tať ģmy hebi Božeje hnadu tať wěćži, runje jaťo bučymy jeho nětő hžjom wiđelž i jeho kraťnoſći. Ąamjen.

Legenda.

Wučba wo hwojatej Trojcy je ja nať čłowjetow potajniſtvo, t. r. naťch rojom ju wopšchjecz njemođe. Duž něloti njeměrniw praja: Sčtož njemopšchjam, wěrnő njeje a teħodla tež njewěrju. Wčjő čłowjet je hebi ģam ģudnoczi ho io ani hebie ģaměho wopšchjecz njemođe; tať čyž wón Boga wopšchjecz, kotreħož njebjo a wčħeč njebjom njebjeħa wobječ njelamoža! W tymle naſtupanju mamy wo hwojatym Auguſtinu rjom legendu abo praju. Tõbanym ras, wo wčħeč hwojatej Trojcy meňſlowawšči, wo mōřſkim bryolj bžjeħe. Duž wón hōľčžsa wuľłada, kotrež i jenej čħortorawu mōřſtu wodu do „maleje jamki čħepalče.

Sčto ģħeč ty čžinič? ho Auguſtin woprachja. Za ģhy morjo do mojeje jamy wjeľnicž, bč wotmoľłanje. D ty bħajne bžjeħe, bžjeħe Auguſtin, tať jamōħeč ty wuľke, njelčłowne morjo do hwojeje moľkeťje jamy wuťepač?!! Na to ho tón hōľčž do jandħeta pšħečtoħni a rjekny: Sčto je wjeťiħ blaħni, ja abo ty, kiz ty meňiħ, io jamōħeč njelčłowneħo Boga do hwojeho maťeħo roľmoćħta ſapšħijecz? — E tym ho jandžel ſħubi.

P.

Na hwojatu Trojicy.

(Matthias Voriffen.)

Djať temu Sčwōrčzi! Ąħwalče jeho luboscz!
Wōtžowjy ſtara Wōn ho ja nať bžječ!
Wyħoko ģħwalny ſnajje jeho mjeno!
Djať Tebi, Wōtčze!

Djať temu Ssynej! Ąħwalče jeho ģimľnoſcz!
Wratrowjy ſtara Wōn ho ja wčħeč ludži.
Sa nim wy ģħobdžej! pomħojčej tež ģħudny!
Sčōžniťa čħečejčej!

Djať temu Duchej! Ąħwalče jeho ģwěrnōſcz!
Wčħečeljnje poħe Wōn wčħeč wuľmožehč.
Wčħōħ jeho bħyľčej! Wotemrčejčej hrěchej,
Sčwēni we Duchu!

Wčħečej! Sčħwjeľa, i.

Ponižnym dawa Bóh hnadu!

Ąłabaj ģy, io njebžny ģorde myħle do twōjeje wutrobje pšħečħe a ho tam ſatorjenile, io maťħ ho ja ſepħeħo, Bóhu jpodobniħeħo, hačž teħo abo druħeħo. Ąordōčž bēħeje přeni hrěch a je pħečjo bħyčħe najħorħi, pħečjo bħyčħe žōřto wjele bryħiħ bħeħow. Bóh ſteji napšħečħewo ģordym, ale ponižnym dawa wón hnadu. —

Njemylħ hebi, io ģy, dolež ģy ģħudy a ģubjenty, pšħečħo ģordōčžny ſaħřowany. Ty moľčeh ģħwotłownje žyľe niſki bycz a tola ģħwotłownje ģordy. Ąotom n. pšħ. hdyž hebi myħſħiħ, io dychi tebi Wōh, dolež maťħ tudy teľto čħepčiz, junu wuľbeħite čħeħne meľto pšħipōľaſač. Wopomā — ģamo Žeľuħomi wuľčobnizy pšħeč tajtej ģordōčžny ſaħřowanu njebeħu a ģamo niť na pučju do Žerulaľema, hdyž tón ſnjēs w hwojej wuľkej ponižnoſći wrydjo nič bžjeħe a ģim praji, io ģħyčħe hwoje žiwjenje woſtaječ. Ąak moħta twōja wutroba pšħeč ģordōčžny ſaħřowana bycz!

Wy njemjēmym jo jedny wčħeč druħeħo poſtojač, ale jedny pod druħeħo. Sčtož ģħe junu přeni bycz, dychi tu poľeďni bycz ģħyč. Sčħwjenje dychi nam najwjeťiħa čħeč bžječ. Wdyž je nam ſħwjenje najľubjeħe, ģordōčž do wutrobje njemođe. Ąħe dha ho tebi prawje ſħwječ? abo ģħečħ raľđjo hebi ſħwječ doč? Ssamo najmžħemmu ſħwječ, i temu njeměťħ ho ja dobreħo meč. Wobħłabaj ģy tola Sčōžniťa! Wōn bžječ woľoľħa. Ąak lubo ma ģłabe bžječo — tať lubo, so ģħe to, ſħtož ničħō bžječnu i luboscz i ģčini, tať wobħładowač, tať by jo temu ģamemu čžiniť! Njeje ģħano w twōjej bħyľtočzi ģħude — wopuľčžene bžječo, kotremuž moľčej Žeľuħa dla w lubosczu ſħwječ? Wčħemyħ hebi! —

A daľe: Ssamo tym bryħiħ ſħwječ, koſħiž i tobu ja Žeľuħom njekħōħa. Ty bžej ģim do wutrobje ģħabadž njemōľčeh, wōľčžč njemōľčeh, hačž Žeľuħa runje tať lubať ho, na ľōžby bať ma ģy Žeľuž runje tať lubo tať teħe, je ho runje tať derje ja nič na ſħyž pšħyčiz bč, tať ja teħe. Wōn ģħe ģħe, hdyž ģħwjeje pšħečħewo njemu njeħu, do ģħwojiz pšħečħewo ličžej. A ty

čhyt prajic: Što woni mje staraja? — Snano su tebe hysom
i nekotrej skantu woby napowali a tón knjes je to widzał a jim
to sapači. Š tak tebe do haniby staja — hdy by ty jim skuzić
nočny! Chyžeš-li horje, — dyrbišć najprijeby dele!

Aščešcijanowu kšyž.

(Filipp Spitta.)

Mjad krahn, pycha ščešćjana,
To kšyž je knjeelow.
Šchyž jeho wažność spownowa,
:; Wón nohy šradowny. ;;

Wón pomizaje ho pšchyjeć ma
Ša wufram wultotny,
Ššo njenošy pał wot wona,
:; Mě! šautša wutroby. ;;

A hdyž tež boli, čyšćeji cze.
Šlej, wera nještjaba;
Ta wě, jo Wóh jón póhkał je
:; A kajti jaměr ma. ;;

Tež nohy wón ho šrotli cžaš
Tu jako šambacze
Ma czešny šchat ja tamny šwaš
:; We lučej wóšćinje. ;;

K. A. Fiedlef.

Mještaraš ho!

(Jul. Sturm.)

Duška, špudščy staranje,
Staranje cžešni cze
A njepomha;
Doměrjej Bohu ho,
Pomoz njej daloto,
Wóh njebréma.

Šlej jeno šlijje,
Šchyš i tajšej pychu je
Wuframjeni?
Wóh je wšče šwudbejal,
Šwajatočny šchat jim štał,
Štał jón tež cži.

Dopomni ho ptačatow,
Štał te hjes štaročow
Šradnja ho;
Wóh wščešnje žiwi wšče,
Ty wjazy by: ty bže
Wlašć bžečastitwo!

Hdyž i Wóžim bžečjom by,
Šatych šłowa škrysta ty,
Škiz prajeche:
„Duška, ščto štarošć ho?
Wytał ty jeno to,
Ščtož horka je.“

K. A. Fiedlef.

Móže Jesuš tebe šahojic?

Wón to móže, pšchetoz jemu je data wšćitła móz w nješjebač
a na šemi. A tola i šenym wumnjenjom. Wón móže to jeno,

hdyž ty do njeho wěršč a jeho šłowo rad pšchymowščejš. To
cži ludžo w Nazareče nječijnaju, runjež jeho hysom dljeje a lěpje
hacž cži druhy šnjaju, ščo dla jim pšči wščej šwojej škroje
woli pomhać njemóžešče. Wóni drje jeho ludošne šłowa wo
hnađe Wóžej rad šhychaju, ale šłowo wěrnosće, totrč jich šwě-
domuje šhofsasche, bēšče jim trute. Tež ty rad šhychišć, hdyž
wón tebi praji, jo čže tebe šbžneho cžinicz, tebi mēr dacž ja
trowu bušču. Chyžešć pał tež šhychēč, hdyž wón tebi praji, jo
šy šhudy hřešćniš, hž dyrbi hjes njeho šhujeny byč abo wšćilich
šebi, jo šy pščežo šwěru šwoju pšchylučajnosć pščeš Bohom a
cžłowješami cžinil? Šeno potom, hdyž wšćitła jeho šłowa wěršč,
móže wón tebe šahojic.

Čezpjenja wjedu k Bohu.

(Potražowanje.)

Knjeni šchošarka pał na porjad jara nješlabasche. Wona
njebē doma porjad nawuhty; pšchetoz jeje macž ja nju a ja jeje
šotry bželasche, te pał šo wo šwoje drasćenje a pšćenje štaracu
a pōbla romanu cžitacu, šo bychu šebi cžaš pšchitrotščitje. Wšćelje
žōnšle bžela wobštaracu jeno teža dla, dolež to mōda žabasche,
niž wužitnosče dla. Wōšlebnje lēto pščeš žeritow pał bēšče
Theresija Domanjež maczeri w lučijnje pomhać dyržata a bē po
tajim i najmješčemcu to nawuhty, ščtož bē i pšchotowanju
dobtre je jēbže nuše. Šaj, wona njebēšče jeno to nawuhty, ščtož
žōdšl derje naščowanasche, ale tež pšchot šhōšćščyč a dobručy
šhōšom. Domanjež šwošba dobre šhōš a dobre šłida lubowasche
a mēješče šhwalbu, šo šo na jalyš derje wuštjeji, ščtož pał šhēro
cžešče pjeněžne wopory žabasche.

Tež šchošarješ šłida a jēbž na nim šo bōrny pšchemēni a
i šhōšćčēšćami nastaja, totrč šchošarjej pōčijnaju derje šbžićč
a jemu cžim lēpje šhōžōšču, mōješče-li je i manžšlštej šamej
jēšč, ščtož pał šo jara porēdo šta, dolež mējaju špochi wopyt.
Tōnšamy šchošarja husto bōle wobčšowanasche bžyš šwješeli. Wot
jeho šhōš hwalowom bēšče štajnje jena pola nič, drušdy tež
bwē a hšćčže pšchōšdna macž.

Wōdnjo šchošar šwoje bžela wobšlara a pšchōšnje jeno i jēbži
do wobšbljenja šwojeje manžšlšteje. Wjeczor pał budžšče raby
Theresiju widzał, hdy budžšče mošt šam wostacž a šo i njej wo
tym a tamnym roščēšowacž. Wšchat mēješče nēščtožšuliz i njej
porēčezč a wšćelje wotrēčezč. Ale pščežo a pščežo šašo šašbže
pšchšprawnna ššadnosć, dolež njawuhtni pšchšpōščarjo pšchš-
štupaju.

W šymje šo w bliščim mēščje šwješelenja mjerwajacu, a mēr-
lubowozh, tracu šegmatiški šchošar dyržješče šo na nič wobžēleč,
dolež mloda manžšlsta wotmēnjenja lubowasche a jej žiwjenje
na wšy pščežo šhēro njepšobnje wošta, dolež mēješče pšchemato
wotmēnjenja. Wliščti bžēš po tajim wužitim wješeli pščinješe
potom wšćelje cžeš. Šarpnnošč, mučnošč, njelubosć a njelōšć
i bžēlu pošawowacu šo šhlyne na wobliczu šchošarški. Duchowne
wōšblanjenje trjebasche nēšajšego šrēdla, totrč by prjebawšču nje-
lubosć šahnał; tola njebu ta pščeš to šahnata, ale jenož do dru-
ščeje nještmanosče pšchewjēšjena. Š wjēščtja dyržješče to Ma-
rušča byč, na totrč šo worakawošč šchošarški wuššapa a tročny
pomjenšči. Wšchetoz šmērnny, cžiči a mišy šchošar nješobješče šo
tutyč šwojich wōšebnosćow dla berje i njewjēdrowemu wotwodēj
trjebasč.

Toła tež ja njeho domške njewjēdro pščežo njewuštita.
Wón pał jo i tym šam šawinowa, jo junu pšči šamotnyj hro-
madžebycju na to špōmni, šal by ja žyšć dom nušne byko, hdy
bychu šo wudawšti a žyle naložowanje cžaša hinal štožite.

„Luba Theresija, ja šym w prēmim lēčeju naju hromadžebycja

dwě seže tolerow wozaj wudał, hačz moje dołhody na zyle lěto wučinjēja a pšči tym hišćyce nježu te pjenjeŝy božu lěčene, kotrěz hyn fa pobjěžijho woštaranu njewješčiznku nadobu zaplaćešy měł. Tak na nježoměny dale hošpobaricz. Wobji dyrčimoi jo hinat hožkež."

Tute słowa pščinješču přeni wchow do mandželskeho žiwje-
nija, fa kotrymž so pobjěžijho druge sbežnachu. Wščes to so nje-
spofojnosč na woběmaj bolomaj powješčije. Wobrot k lěpšicemu
pščinidže do domu, jako imaj woža miłosč hynfa wobradži, kotrěz
w hynjatej hišćicenzaj po nanje mjeno Eduard dosta. Tola tuto
pščenjenjenje dožo njetraješce. Pšchotěz nětko nastachu runje
pšches tutón Woži bar wšchelake pšchefory. Nan, mačz a wowa
běchu na tym božu wina. Róždy džyščy hynfa to drubich šachadach
tublaneho mězč a hólžby ja swoje wojawoščy. Sa lěto stowaščy
so k hólžkeje hólžby, kotrěz mjeno Serja dosta. Wobej dželkzi
wščiznjatej po čkle kaž hribaj, tola jeju duchowne dary njedo-
stachu pšči snatej pšcheforje praweho nawjedowanja, a pšches to
nastachu wšchelake duchowne njedostafk.

Stajna swada a njeporjad w domje, w kotrymž šchořařta
wšchito ležo wostajaj a tež najmjensčju naležnosč Maruščyž k dželku
sawostajaj, kotrěz budžičke wona ložto duzy nimo božu sčiničez
wona, dželčozomaj šchobželšce. Wobobnosčez, napřičeznosčez a
spječeznosčez, hebelubowščez atd. so hižom sahe jako kamownosčez jeju
karakteru polowowachu. Mla Serja hižom 4 lěta stara rostawo-
woščce, jako by snjeni i woschewo hroba byta, a to taw tořim ni-
hacibitym a staromudrym wučinjow, so so wščiznjaj hnewoču, kiz
ju hišćachaju. Pšdžez budžičke wo něščto prawěščy dychajta, tam
hebi jo sařawščy a hantuju žadafce, a to tal berje wot mačezje
taž wot drubich wobydlercow doma. Tež wot njeje mějšce
Maruščyfa wjele njučješ, kotrěz wu nimo teho wot worakawoje
šchořařki wščednje čynlowwana a hiščke njelniczowneho hólčizifa
dla wot njeje šwarjenja dostawošce.

Šchořarje so doma wozaj njelubješce; jecho wola ničzo nje-
placelšce a teho dla pytašce w rozčimje a w klamačim, hōžez wino
a dwójne pivo pšchedawoču, sořezčerjenja. Wšči šarancžtu a
šhatačy wostawošce hačz do potnožy hečzo. Žeho berjeměčce so
i kōždym lětom pomjeničelšce a pjenječne naležnosč so pšchezo
bōle a bōle hišćiwachu. M temu ho čzajto i jecho privatnje po-
skladnizy na tajne wošdnje pjenjeŝy šhujowoču. Mas bē saho
pječzoleřta papjera přecz a tola njebēšce ničtō žuŝy do domu
pšchizšchot. Maruščyfa a šchořařta bēščyčej hamej wō žitnje pobytčej,
hōžez so postladniza namaka. Snjeni šchořařta wuprojaj nojprjōžy
pobylad pšchězomaj Maruščyž a mējšelšce, so na ja jeje hwe-
nosč najšerje špuchčezčez njemōžej, šchōž pal šchořat njepřidajta.
Dołho traješce mješ nimaj tuteje wēžy dla swada a napořlednu
šchořat wobšafantju, to čže jeju hščinju pšchepytadž.

Woworžensoi! Dwiščaz žyle na dnje w matym kaščezičku ležešce
do bančiznow šarjzeta kradnjena pječzoleřta papjera. Duž šcho-
řařta wuwota: „Tu mašč nětko njeminowateho, šwēneho hōřitca,
kotremaž je twojaz žona stajnje hščinbu čynitca. hōžez je jeine ludac-
stwo wopřichajowščy wēnosčez prajila. Ale wēnosčez njemšēšč
dženjijšiči hšej rečezčej. Přecz dychi tuta ludafca, přecz w tutej
hōžinje; ja ju wozaj waloto heje njeczgēpju. Ze wona tute
pjenjeŝy kradnjca, ma tež tamne, kotrěz hō předy přecz pšchizšce.
Hōy by po mni šchō, bē dawno hižom i hšēze wupofajana. Ale
ty hō po pšchezo po nej horjebrat.“

Maruščyfa, pomniža čejžata towaščyta, bē pšched kōřtim
hwoje dwazgite lěto dořojata. Wona njemēřowošce ničzo wo
tym njewješčej, kotrěz ho nad njeje hromadju seřahowošce a jeje
žytemu pšchězobnemu žiwjenju hinajšči bēh dacz hōřelšce. Nje-
dšiziwajzj teho bu pšched domšil hūb, pšched šchořarja a šchořařtu,

wowołana a ji wupad pšchepytanja jejeje hščinje wošjewjenty,
Wona wobtracelšce hwoju njewinowšč, štorješce a pšofaščej; ale
namakana papjera hweželšce pšchězomaj jeju. Šačz runje čyščyke
šchořat miłosč ja prawo pšchězč dacz a te w wobacze hłubi, jeli
ho roščacžapornca wušna, šchto je i tymi drubimi kradnjemymi pjenje-
šami čynitca, dšha to šchořarka njepřichida a to teho dla niž, dořez
Maruščyfa stajnje přezješce, so je hōy pjenjeŝy brala. Na šhymym
dnju nowembra bu wona i matym brēmješčym, w kotrymž bē
džel jeje wobšchězšitawa hujasany, i hrowu Dubowčizna wuwotana,
w kotrězōž jenym rōžku ho šchořarjow wošhoblenje namaka.
Drugi džel jeje smachow šchořarka šhowa, dořezč mējšelšce, so ma
so pšches to jich šchodowanje šarunacž.
(Wščichobnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Knjes Superintendent Kuring we Wbožeradž so 1. oktobra
na wotpočezni pada. Wobhōždenje ma wjichnosč, dořezč ho wo
superintendenturu jedna.

— W Wudychščinje, hřezbu 7. junija. Wob pšchězšbitwom
naješeho čelčzeneho f. šararja Mrořata Grobžičezanskeho a potom
f. šararja Domalchyi-Wudczewjeznoho jako měštopřezchōžy ho na-
lētinja hłowna konferenca hēřblich duchownych w Šserbšim Domje
wotmē, pšči kotrězč bēchu 27 pšchitomni. W nastapanju njedo-
stafka, so je lēčba pšchēdatych hēřblich biblijow woteřerata, wob-
šamknyščy pšchitomni, so čhezba je wšchej mozu temu napřičezno
dželacz, so njebu tal wostaz, ale na wurunanje hūbjenyšč biblijow
i nowymi nučješ, wērowanšce biblije hweřu postřechowacz, na to
hladacz, so by kōžde pačezšce džezzo po mōžnosčej hwoje hwojate
pišmo mēlo, šči moht kmōtr abo kmōtra hwojemu mōtej darič.
Wšyde teho pal ma ho hłowne biblišce towaščitow, kiz je čizčezčez
dawa, pšchēž, to by ho placžizna mješčelšce šchulšce biblije na
1 hr. 50 mp. a wotřelšce na 3 hr. pomizila. Knjes šaral Mikela
pšči tym na bibliški hwojebšni na blizščuju hřezbu popořdnju do
Malesčez pšchepřichowošce (šl. tež nawēščit w Šserb. Now.).

Hōžez bēšce ho koleřta Naleczanskeho šmatskowneho mišion-
ješho hwojčezjena roščbžilika, ho dořto a naležnje wo štaranju
žyřkwe ja wotrořezōžu šonfirmitowanu mčodobšč wuradžowošce.
Štrachoty, dale bōle fa naidču lubu mčodobšju hwojczaj pšches wote-
hjeranje hšchēčezjanštwu w domje a ludu, ho pšchōžiwinaču, a pšči-
tomni ho i čzōpčej wutrobu wuprajichu, po potrjebnosčach a wob-
šchēnosčach jim napřičeznow dželacz po duchownymu a po člētym
hoku, a pōbła fač ja natwarjenje tal fa wobštaranje a dobru
šabawu ruzy hibacz. Trēbne je, tal ho wuprajichu, žyřkwinšce
rosčiwčowanje i wješčelšce mozu hōřezč, mčodobšč do hšchēčezjanštwič
towarčiznow šhromadžezč, jej nadōžnu wučšbu w pokacžowanšcej
šchuli podawacz, a hōžez je to mōžno, jej kniži a mēřtno postřezč,
hōžez moht pšchēde wšchēm žuŝy ho domjazu šačzowacz wōb-
šchēž njom a nadbēždu. Tež wo tym ho rečelšce, tal by hižom šchulka
mčodobšč ho i porjadnomo šemščichōžbenju pšchuwužitca. Wščēžce
wšdelšce, nošč lud, šaradž a mčobych, nastupaje proščenja ho ros-
pominachu a hšune šačuzje a wotmūhjenje, jecho derječize špēcho-
wacz, pšches hšwomadženyšč dželšce.

Wščyž i dobroho słowa tež dobru, wjeletrōžny pōb wutřabžca,
a njech Woži Duch, wo kotrězōž pomoz ho proščelšce, nad lubym
hēřbškim ludom a jecho duchownymi ruřuje.

„Wobhaj Wōb“ njeje jenōž pola njefow
duchownych, ale tež we wšchēch pšche-
dawarjnych „Šserb. Nowin“ na wšach
a w Wudychščinje dostacz.

Sy-li spéwaj,
Pilnje džátał,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny ja.

Zs staw spróeny
Napój móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spať méry
Čarstwoé da.

Njeh ty spéwaj,
Swérnje džátał
Wébdne dny;
Óžeš pak swjaty,
Duš daty,
Wtopóu ty.

Z njebes mana,
Njeh éi khnana
Žiwnoé je;
Žywa woda,
Ká Bóh poda,
Wokféw čel
F.

Šserbske njedzelske lopjeno.

Wdawa jo kóžu hobotu w Esmolerjez knihičičejeni w Budysčinje a je tam ja isčwórtlétu wšchedplatu 40 np. dostacj.

1. njedzela po swjatej Trojicy.

Sap. št. 2, 42—47.

Mjany wobraz přenjeje křesćejianstwe wožbady mamy tu pschéd hobu. Tón wobhladawšij ho pschecel knjesowu swjeheli a jeho wutroba ho posbóhjuje a wuwóła: „slaj, hěta Boža pola čłowjetow!“ „Daj wšchal, „hěta“ jeno, wo swoonkownej krašnosći a wuktošej njeje ničjo wobladacj; tu njebe žadny rjany Boži dom, kotryž hižom přenje křesćejianstwe wožbady mejachu, ale mona ho w tempłu je Židami hobu abo tam a hem w domach šhabžowasche, a t temu běšče maleje licžby porno tym tawšyntam, kiž w Zeruŕalameje byblachu. A tola „hěta Boža“. Bóh je w njej, jemu wšditte wutroby w lubošej a šwérnosćej napšchecžiwno bijachu; „slaj, ja hym pola waš wšditte dny“, tuto šlubjenje šwjojeho nět přijetkabjeného Šbóžnita móžachu wšchédnje našlonič; „Bóh čže naš j Duchom wobdaricj, w tej bitwoje pšči naš wostacj“ i wyslanjom spéwacj. Šdže je pak nětto hiščeje tajta křesćejianstwa wožbado, tajta čžista knjesowu njewješta bjes poroka a brošnosćje namatačj? Žow pola naš to wjazy njeje a po žylm šwěče by ju podarmo pytał. „Šlabod, ta krašnosć je přecj wot Šraela“, tak dyrbi pschecel knjesowu je šudnej wutrobu prajicj, bđžž našde wožbady pschiruna i tamnej přenjeje. Ale runje tehdla je tajke pschirunanje trébe, jo dychym pošnali, ščito k prawej křesćejianstwej wožbade šljuchá a ščito my wot teho hiščeje mamy a na čžim pobrachuje a ščito čžiničj dyrbumy, so by tajta

hěta Boža pola čłowjetow šašo nastala. Tehdla dženska to prafšenje:

Kajta dyrbi křesćejianstwa wožbada byčj, so by hěta Boža pola čłowjetow byla?

My wotmolwjamy: wona dyrbi wostacj

1. w Božim šlowje,
2. w bratrowskim towaštwwje,
3. we wuzjawanju Božeho wotšasanja a
4. w proštwje.

1. „Woni pak wostachu wobštajni we wučžbje japosčitolow“, rěta žow wo přenjeje křesćejianstwej wožbade. Mly wěmy, kak je ta nastala. Běť hě na přnim šwjat-kownym šwjedženju Žejuska, teho křšćijowaného a horje-štanjeného, jať Božeho Šsyna a Šbóžnita křšćianych čłowjetow pschjowjedaf, a wotolo ščjoh tawšnt dušchow wérjachu to a duchu wučščeženi na njeno Žesom křhřta t wobacžju hrěchow. Nětto pak běšče na tym, žo we wěrje, we wučžbje, w pošnacju wérnosćje hiščeje ščubšjo šalozicj, a tat džet a bóle pošnacj, kotra je ščérotošej a doščošej a wuščotošej a ščubotošej lubošej Božej, kotraž je ho w Žejusku křhřšćuju šjewita. A t temu wostachu we wučžbje japosčitolow, pošadachu dale rošonne čžiste mloto šlowa Božeho jaťo nět naroždžene bđžžajta.

Šlajče, tutu wučžbu japosčitolow, Božu budž džat, tež nětto hiščeje mamy čžistu a njewščirčotčžemu w ščibšji. Šam tučži Boži nužjoje runje tat možnje t nam rěčaž kaž tehdž, bđžž Běť w Zeruŕalameje poštaž, šwój ščibš posbóže a rěčejše: „Mly Židži, lubi nužjoje, to budž wam

šewjene", a Pawol w Athenje Skrytuša, teho škizjomaneho a horjetjanjeného, pšihpovjedóšče, a Jan šromadžimni w Grekušu pšidwola: „Džezakta, lubuješ ho mjes hodu.“ A wošebje našča droha lutherla zyrke je na tutej wučibje japosčitolow šaložena, kotruž je nam Luther pravno wobtrabljil a my ju mamy w našej lubej maczernej reči. A to móže ho tola hiščeje prajice, tu pola naš budže tuto Bože šlowo čitje a pravje predwone a wučene. Ale hu tež nět wšitizy we wošabže wobštajni w Božim šlowje? Kat je pola tebe? Haj wšak, jich mjete tu, je kotružny je lošči a mješče, Bože šlowo šlyščeč, a nije je na nič jana prawa njedžela, hdyž nejšfu w Božim domje pobyli abo s najmjenšča domach Bože šlowo čitali. Ale hdyž hu čji druzy? Wošebje tež čji młodži? Ichto činja woni njedžela? Šnaož dželaju, abo ho swjebešja, abo čitaju jeno nowiny abo druge knihi. Zo hebi wšichčo moza hacž Bože šlowo. Wšak, tat s kalščinami profetami mjenja, je biblitja jeno čłowiška mudrošč, a žadny Bóg tu s zyła nije; a tat wopuščežca Boži dom a Bože šlowo, hdyž tež šwětni šlaršči a šnježca wutrobaje profcha a napominaju, tola woščacž w Božim šlowje, taž hu to tež nešdy šlubili. Njeje dha tat, so čiti, tiz biblitju tat šastorčca, ju s zyła ženje nejšfu pšechčitali? a njeleži dha mjete wjazy mudrošč, troščta, mozy, žiwjenja w jenyum špřurcu biblitje hacž we wšchelatic nowinacž a druhich knihach? Haj, dobre knihi a nowiny w čzeščzi; ale wučžba japosčitolow je mošla, ščtož nije jana čłowiška mudrošč šamohša, pšichobšitno šastorččez, škfeščijanštu zyrke natwaricž, hrěščinštw wobrocžez, šrudnych troščtowacž, mječajnych wobšobozjež. A to budže wona tež dale čzinič, hacž to šazpivarjo Božeho šlowa a Knješow nejšpěchčezeljo čzjedža abo niz. Čzemy tehdola woščacž w Božim šlowje, jo rady šlyščeč a čzitač a tat jeho žohnowanje wužimacž a šo wopofacž jač hěta Boža pola čłowjekow.

2. A temu pač je tež trěbne, woščacž w bratrowškim towarštwje. „Woni pač woščachu wobštajni w gmejnjštwje“, reča jow dale. „Žena wutroba a dušča“ beču. Hdyž tež wšchelateho šlawo a powołanja, wšchelatic šet a wšchelateho šamozjenja, beču tola hromadže šwajšani pšes šwajš lubošče a mēra, jato bratšja a šotry w Žesušu, jato džěčzi jeneho Wótžca, jato pučowarjo do jeneho njebjelšeho wobšydenja. Tat hebi w čzělnym a čzajnym pombachu. „Wšchizy pač, totizž wěrjachu, beču šromadženi a mječachu wšchitno pšes jene. „Wšchizy pač, totizž wěrjachu, beču šromadženi a mječachu wšchitno pšes jene. A pšchedawachu šwoje tšba a žiwnoščje a dželachu je hje wšchitšiči, ja tym hacž komu potrebnje bešče.“ Ščtož je moje, to je tež tвое, pšchetož mono je tšho Knješa, rečafaje pola nich, a tat hebi mjes hodu šlyžachu. A to tež w dušowomny; šchorych wopytowachu, šrudnych troščtowachu, šyrotcy a wudowcy šastarachu, šabšudženjych napominaju. A runje tuto bratrowške towarštwo přenjeje škfeščijanšewe wošaby bešče ja Židow a pohowanow s wulim šacžičžjom. „Šlajče, tat ho mjes hodu tat lubo maju!“ rjeknychu a tat nešotry hu runje pšes to mašeny, s škfeščijanow byč. „Tón Knješ pač pšchida wišchědne teč zyrkwi, totizž budu šbžini.“ A to dyrčimny tola prajice, tež nět je hiščeje tam nanajšuboinišcho, hdyž škfeščijenjo w lubošči a jednocže hromadžje bydla, hdyž tat je w mandželštwje, šwobšje, gmejnje, haj w žylim ludu, tat je to tež jedyn ja druhého, jemu pomha, jeho

troščtuje, napomina, warnuje, hjes pohladanja na wošbu. Štutli šwontowneho a šnuštowneho mišionštwu, Štutlowskileho towarštwu, biblišeho towarštwu hu tat rjane rōže we wěnu bratrowškeho towarštwu w škfeščijanštwje. Ale tat wobželjšho hu ty pšči tym? Njebyrti ho hiščeje wjazy štač? Njeje štač, jo šo tuto bratrowške towarštwu mjes škfeščijanami šubi? Kašta njejednota w ludu, šafje nješpěchčezelšho mjes wšchělimi štwami, šafje njedžal a šafje njepšojnošč pšči došatej lubošči! To wšak je wěrnó, tamne, „jo mječachu wšchitno pšes jene“, bešče w přenjej škfeščijanškej wošabže tež jeno trótti čzaj, a nětto, hdyž škfeščijanštwu po milijonach liczi, nije to wjazy móžno, ale ščtož šo dyrbi tola dale žadacž a namatač, to je lubošč, kotruž šobu na šbože druhého džwja, tiz nejpyta jeno to šwoje, jo njeda rošhěwacž a šo šraduje nad prawdoščju. „Na tym budža pšnacž, jo mono wučšobnijy šče, hdyž šo mjes hodu lubuječe.“ je tež Žesuš prajil. Duž dha, jo bučmy prawa škfeščijanšta wošaba byli, woštajny w bratrowškim towarštwje. A

3. we wužimawju Božeho wotšafanja. „Woni wotšachu wobštajni we šamanju šleba“, reča jow dale. Š tym je Bože wotšafanje mēnjene, kotruž hu wšchědne pšči šwojich Božich šlyžach wužiwali. Tat wobnowjadu a wobtručajučahu šwoje towarštwu s Žesušom, šwojim Šbžinštom, jow woptowachu wošebje, jo je wón šrjedža mjes nimi, jow buchu wobačža šwojich hrěšow wěšči a napjeljnjeni je šečerpilowščju, dowěrjenjom, s nabžiju wěžneho žiwjenja, jo buchu ho dobre beženje bežžili a wěru džerželi, hdyž šnaož buchu pšchěščehani a na šmjerč martrowani. Še pač nětto hiščeje Bože wotšafanje w šaftej čzeščzi? pšchitšabžaju dha, jo buchu žohnowanje teho šameho wužiwali? pšchidnu doštojni a derje pšchitowani? Haj wšak, tu w našich šeršlich wobadah pija hiščeje rady tutu žiwu wodu a jebža tutón šleš žiwjenja. Ale tež jow licžba špowednych wotebaju, a šak šrudnje šteji s tym druhého! Wot šwojeje tonšmarizaje šem njeje tat nešotry wjazy k Božemu šlidu pšchitšol, a ščtož šnaož ras hiščeje do Božeho doma dže, dha tola k Božemu šlidu nješchidže. A hušo, šafje njedostojne wužimanje Božeho wotšafanja! Jeno jo hiščeje pšchidže, ale žane prave pšchitowanje, žane šlubjenje k nowemu šwjetemu žiwjenju. Šak móže Bóg w nich a mjes nimi byč? Š škfeščijanšta wošaba, jo by ty byla hěta Boža pola čłowjekow, woštai we wužimawju Božeho wotšafanja. A

4. tež w proštwje. „Woni wotšachu wobštajni w proštwje“, reča jow hiščeje, a „štwalachu Boža“. A to čzinjachu w templu, w domach, ja šlidom, rano a wječor, w šbozu a nuly, s modlenjom dželachu, čzinjachu džimny, pšchewinjachu šwět a džědu do šmjerče. Přenjeje škfeščijanšike wošaby broš a škit beču te šlyšy a wošebje modlitwy. A ščto je nēt naščim wošabam modlitwa? Šak nešotry dom je, hdyž nije žaneje modlitwy ani wot muža, ani wot žony, ani wot džěci a domjožny, niz rano, niz ja šlidom, niz wječor, niz w šbozu abo w ušy. A tat mjete modlitwom, hdyž jeno rōt reči, ale wutroba nije pšba. Še potom džwja, hdyž nije we wutrobje žadny mēr, w domje žane žohnowanje, pšči přegowanju žane radženje, w ušy žana pomoz, w žiwjenju žana šwajotšic! D čzemy modlerjo byč a woščacž a wošaba budže, ščtož dyrbi byč, hěta Boža pola čłowjekow. Njech s mojej tat je a s tвоеj. Šanjen. S. w M.

Isus, naša pomož.

(Sam. Preiswert, št. 1—2. Fel. Barents, št. 3.)

Ta wěz, pšči kotrež stajim,
O Isu, tvoja je;
Se tvoja pač, dha wěščj smy,
So sónza njewojnje.
A tola pščenčžne sornječšto,
Njej pšdne hiščžje na hwičto.
So sro mrejso femi do kina
Najprjedy hwojoh' byčža wsba,
We semrječju ho hwojoh' byčža wsba.

Ty džešče, luby Sbdžniko,
Pščeš kščiž do krašnojče,
A wjedžeš tón puč' ščždeho,
Kšž wěri do tebjje.
Mó, dha naš wjedž wščžčj na dobo
Pščeš čžerpjenje a krašewo;
Wjedž naš pščeš hujerčj a čžemny row
Do tamnyh jašnyh bydlenjow,
Do bydlenjow pščeš hujerčj a čžemny row.

Ty wumrjel sam tož jorno huj
A pščišče do rowa;
Duž wožiw, žima studeži ta,
Sawět, kotruž Wóh čži da.
Sčžel pščlow do wščžčj krajinow,
So tvoje mjeno tam a jow
Wščžem snate budže t' ščžžnosčži.
Tež my smy t' kšžžbje hotowi,
We džežnju a kšžžbje hotowi.

K. A. Frieder.

Prawy rěčnik.

Dr. August Hermann Franke na jentim hwojich přebowanjom wo wobčeženju wutrobny je staročsjo praji:

W jentim měsčje běšče wudoma, kotrež mandželstwi bē jej tež wšchelate listy a pišma sadowajit. Duž ho wona hujže, je čžita a hēbi te wšchelate sličbowanja wobhlada, ale ho do nič njemata. Sčžto tehodla kšžini? Wona wščitke pišma woiwje a je t' rěčnikite donjehe, prajiwšči: Serjadujče tole wščo po hwojim dobrym hwešdomnju; ja ho do wščeho namalac njemóžu; duž tu wěz Wam pšchewostajam. Wobstarajče ju berje!

Tajkile rěčnik čže tež našč Sbdžnik byč. Tón widži, so huj w podobnyh wufšočžach a we wšchelatej staročsi. Duž dyrbitny tež my listy hwojich staročšow hromadu sawalčž a je jemu donječž a pšchepočž t' tym pšchewědčženjom, so won wščitko berje wuwjedže.

Luby čžitaro, kšwataj t' njemu! Twój Sbdžnik je dže twój najšpšči šastupnik we wščžch čžžžotach twojeye wutrobny a twojeho žiwjenja. Wola njeho ničo šhujbene njeje.

S.

Sčžerpilwosčž.

(Epitta.)

Rom. 15, 4.

Tu čžehnje jandžel merny
Pščeš hwičja šahony,
Joh' pščłal je Wóh hwičny
Nam t' kšžčtej do nudy.

Ma wóčžto potnej hnady,
A pokoja ma doščj,
S tym jandželom dži rady,
Wón rěka: sčžerpilwosčž.

Pšče wščitke šyštne čžahy
Čže hwičru pšchewodža,
A rěčži pšchego jašy
Wot krašnoj' žiwjenja;
Wón wječ' tu dusču dawo,
Sčžy žyle stajeny,
A t' pomozy čži stawa,
Sbdžž kšžžž mašč pšchewječž ty.

Wón lóžiču čžini tebi
Tež boločž najčžžčšču,
A naštu dusču hēbi
Wón čžini sšubženu.
Wóž čžemnu tebi sošo
Po čžahu roščženi,
A lóžču ranu sošo
Čži wěčže šahoji.

Wón nješwari to' u žadošč,
Sbdžž spotoječ čže čže;
Da čžiču wernu radošč,
Sbdžž tebe šmeruje.
Ma twoje morłotanje
We čžžžnyh hožu tu
Ma jeno pošłanje
Tam horje t' žiwjenja.

Wón na wščo woprachšenje
Wščaf hujdom njentowi,
S tym kšžčtuje pač rjenje:
„Twój row nječ' dalok!“
Tak njerčži wón wjele,
Sbdžž wodži t' tobu ho,
Pščež' hwoju myšł tam ščžete
Do roja nješčestoh'.

Suriy Bróšł.

Čžerpjenja wjednu k Bohu.

(Pščracžowanje.)

Sradžu šchōar jady dwora wufšupi, hčžž nimo wje-
džičče, po kotruž mējšče Marušča čžahnyčž a kotruž do Wo-
rawža t' Broniščej wjedžšče. Wón jej woiwjane wodčžče a
tolet pjenješ poščiči a nujwosčje ju, so to wa, tež wobkručži jej,
so je žple wo jejne njeminosčži pšchewědčženju. Wóšnje pšłajno
Marušča wujej wołoto ščije padže a čžahyče ho jemu dšawowacž;
tola rěčž jej šapowjebži, so njemōžšče ani šłowčžka prajičž.
Wěma bē nšatne šobžiny po hwojej drošy čžahnyla, našta žadošne
hšehowe njewjedro a šatracžny mjerčel a wějžwa, tak so budžičhe
šóž wšacž dyržaka, njebudžičhe tamny bur t' Morawža pšchijel a
ju štromu t' jeje wujej pšchuwjel.

W domje šchōarja pač pšchijowawšchtej njemēr a swada dšej
wote dnja. Džččči roščžičtej, ale niž t' wješelu šarčšej, pšchetož
jeju njepočžini nanej wjele staročje načžinichu a macžeri ho Serja
je šlowami pšchewědčje a ju pščes njepoščžnosčž hšewajče.
Seje kšžčžče nujšlowanje pšchijenje jej bolosny hujerčž. Wona
hē berje šawaleny dšy proch wščžžžka, ša drobny šolow mēla a
lójščto wot njeho šjēka. To pač bē jēd huj. Pomož njebē

môzna a tat Serja 10 lët stara wumrje. Szyna, 12 lët starego, pòšta nan na gumnajtj do blizkòwego mješta. W prènich wjejtšijich pròdninach druzhego lëta pšchindže wón, kaž hemač husto, domoj. Po cšaju pał so šubi a njejšchindže wjazy buhno; njebu teŝ w mjeŝje namataju. Słowna pokabniza bje motewcjena a pšcheš 200 tolet f njeje wuwlatadž.

Dwè lëcže pšched tym šrudnym pobawtom bje Wóŝ staršchimaj jašo holecžu wobradžil a šjadaje šo, jo šnadym Wóŝ pšcheš tuto džečžo wobeu na lèpšich puč pšchowodje. Tola rozpad jeju šwoza bje pšched burjeni. Wot lëta f lëtu bje šo doły pšchisporjal; a doŝimuz šchoparja džeit wone dnja nabběwomachu.

Šiŝčdze njebje džeowcziŝka 3 lëta stara, pšchindže na jene dabo powjeleč; šchopat w jo w rëcy, poŝ hobjuzj wot Dubowcziŝina bjeŝaje, jatepi. Na brojoh pšej jara hšubowčin f iŝilënej džeowcziŝtu wopuŝečej. Šdže durbjeŝke njeŝ šwoju nobu nastajez? Plan, macž a jena kotra bječju wumrjele a pobleŝenje hoŝije bječteŝ w šrudobje žimje; teŝ bječju dawno hšom pšcheloruj mies šotrani nastafe, fotez je džełachu. Šhwilu rëczjeŝe šo wo Dubowcziŝnu a wofol. noŝej wo šchoparjowej šwidžije a jeje pobeŝbenjač. Po trótkim cšaju bje wječjo šabute a nječto njeŝtarajeŝe šo wjazy wo macžet a džečžo. — —

Wbrëczuju jo jašo f Selnjeŝe Marušczyž do Morawca. Wona bu wot wujja Wronička luboŝčijnje pšcijata; wón wobtruceŝuju jeje njeownoŝe wëreŝe. Doŝho njetajeŝe, bje šo Maruŝčja do burŝtwa ŝoŝita a džełakeŝe w domje, jaŝrobže a na polu tał piŝnje a iŝečnjeje, kaž piŝna Maria w biŝliji, runajeŝe wo pał w druzim wotpohlabanju pobožnej Marij, fotezž husto pał w zyrkwi, pał w cžijej komoruj f nohomaj Šbójnita šedžo hšbòkemu ewangeliju šwoje wječjo ipožej. Wo njeŝtorich lëtač pał wona pobožneho, ŝprawnego a hšwernego mandjeŝkego namata, hajnika Sažnika, fotezž jeje wobneboŝe, jeje potornoŝej a šwërnju džeławoŝej wuŝoto wožełe, a fotezž f njeje w jenym duchu jeničjeŝe džečžo — dwè bječteŝe wumrjeŝej — w pobožnoŝej a cžeŝelnoŝej tublačje. — —

Jednu wječor po 8 hodžináč počja šo rječajnik w dworje šibacz a ŝečowakaje njeŝtorje raŝy. Naŝkala wuŝeŝka hajnikowa ŝečowantje pša, po trótkim wuŝlaba klyčezž latarnjoj. Tež wšelake hšohy rëczachu pšched burjeni. Š hwatow hajnikowa f burjam ŝkečji. Šižom pšchindže jeje Sažnik napščečžo, wopščija a wofolaju ju hwatnje a džečje: „Lubowana Maruŝčja, ja wjednu woyut dweju hoŝow, wo fotezžymaj pał njewëm, hačž ŝtaj žimaj abo morwaj. Čžeŝeŝ ty wotphlabanje dweju w hšeŝy namatajeju ŝhječezžanjow na wo wjačej, bam ŝmjerijnjeju do pšchisbłanŝke ŝmuj donječej. Želi pał nođzečej, durbju jeju do wšy donječej dacz. Tola twoja luboŝej mi praji, šo čžeŝeŝ. Tudy maŝej moju njebu, powižni ja na prawe mjeŝtno, ja pał čaju pomhagym wofeŝnym pšchitajacz, ŝečto moju cžimicž!“

„Dak budž Wobu, šo šy dom. Za šym šo wjele wo tebie ŝtarata. Š pomozij šym ŝwolniva a hołowta. Raŝtej njeŝbožownej šy namata?“

„Šhubže ŝračezjenu žonitu a małe hołczo — tola ja cži pođbžičho wječjo wofečernje powjedam. Nječ durbti šo na mjeŝe

„Šhubže ŝračezjenu žonitu a małe hołczo — tola ja cži pođbžičho wječjo wofečernje powjedam. Nječ durbti šo na mjeŝe

„Šhubže ŝračezjenu žonitu a małe hołczo — tola ja cži pođbžičho wječjo wofečernje powjedam. Nječ durbti šo na mjeŝe

„Šhubže ŝračezjenu žonitu a małe hołczo — tola ja cži pođbžičho wječjo wofečernje powjedam. Nječ durbti šo na mjeŝe

„Šhubže ŝračezjenu žonitu a małe hołczo — tola ja cži pođbžičho wječjo wofečernje powjedam. Nječ durbti šo na mjeŝe

pomozj podacz. Derje je, šo mamy w pòblanŝkej ŝwje dwè loži ŝtejo. Wobŝlitaraj njeŝtorj f horzej wobu napjełnjenje bjeŝe, šo šo loži wuwobjeŝewaje, tola fežduj na, šo w pšchehorze njeŝju, ložo ŝmje jeno hreŝenje cšopje byčž. Želi namatare do žiwjenja pšchijnjeŝem, bywitej hšubdom do wuŝrečeho loža!“

Dwaj bytnoj mužej njeŝelŝtaj na noŝybłach ŝmjerijnjeje, na fotezž bječju pšadžeŝe nakladji, a dwaj druzaj džečŝtaj pòbla. Pšchi tym hšubotim hšeŝy njebje dalehšob hwatnje ŝchot. Šchitno noŝčerjo, blizkič huŝobža hajnika, durbjachu huŝto wotpoczowacz a šo wotmënzje. Noŝybła pšched burjeni lahozdne ŝtacij. Potom mužoj wufku hromadu hšeŝa do žimny nannoŝčuju, do fotezž durbjachu ŝmjerijnjeje pšchijnječ. Hajnik njeŝtorje lãwki na ŝchpundowanje hšwëczji, tał jo wobmjeŝowany nam naŝta, do fotezžo hšeŝe napšchuchoj. Na ŝon žonu a džečžo položuju a wobeuje je hšečom ŝatryču, jeno nož a hurbje wotŝachu njeŝchoppane. Njeŝbže hožimju bječteŝe tał ležaje, dha lëtał pšchindže a wječjo ja dobre ŝpòna, ŝečtož bjeŝe ho hačž botal ŝtalo, pšchitaja teŝ hšječje wjazy hšeŝa na njeju napšpacž. Šo pot hožimju poloŝowawše šo ŝašo žimjenje w hołczju. Hšubdom lëtał pšchitaja, šo hšuch hołzu derje wutëli, ju do ložo položiti a prawje f wofkajnym lapami rybowati. Wón hañ jeje njeŝtorje raŝy bječju je ŝalmiakowym ŝpiritumom pod nož džečječje. Pšches to šo pščezo wjazy wopofaŝowom žiwjenja wudžezž dachu. Na pšchitajnu lëtarja hajnikowa hšynu cžomny ŝhoŝej nawoti. Dwa a dwa jeje žizju ŝhoŝeja do rta ŝmęču, wjeŝe cžož šo mozy jeje žiwjenja pščežo bóle wotwječachu; a napobledu šo teŝ rołom namata.

„Ša šym tał hšbòna, macžij, hšje šy ty? Šdže šym ja?“ —

„Šemërom, ŝmërom, džečžo“ — wotmolwiti lëtał. „ty šy pola dobręŝe ludy a maczeŝta njeje dalota.“

Džečžo doŝta ŝchaltu dobrzej mjaŝpwojeje juŝki, kotuzž bje hajnikowa trótko prjedy na cšoplo ŝtacija. Š hwatow wona tu-hamu wuŝreba a ŝapabny potom jašo do hšubolého, ale cžomny ŝpawja. Wòŝy počja šo počezž a tał bje žyle je ŝmjetneje nuŝwutornjena.

(Pšchichodnje dala.)

Wšelake f bliŝka a f daloka.

Šerŝtim duchowomym naležnu pròŝtnu, šo čžyŝi juŝke blizke hreŝte Drazdžantje kemŝenje, hž maju šo 25. junija dwoŝol. 1/2 12 hodž. w ŝhježimje žyrwiti, wozhadnym wofjewiczž a wšchž ŝtaršchich nutnje napominacz, šo hšuchju ŝwoje džečži a ŝnatyŝ w Drazdžanach a wofoluje f woyptej pohojnjeti a napominati.

Š wòčoš. W nowej dračejze počajnje šo naŝcha luboŝna žyŝewiczka. Na wobŝamkajenje žyŝewineje raŝy buŝčitej žyŝtej a wježa wot wonka wonowjenje. Džeŝto wumječejŝtaj miŝter Klëmmër f Lucja a ŝwagel f Wjeke Wobdy. Teŝporujna w ŝtary kęčchow wofoto žyrkwoe frumany a f rjanymi ŝchotnikami wob-
hožanju. Šchotnik f naŝch patron, njeŝe hraŝba f Wruim miw-
ŝejimje dazik. Nječ tuto džeł, fotezž je wobaŝa f raŝoŝeju wu-
wjeđka, teŝ Wòŝi dom a Wòže ŝłowu wofpaŝje lube cžini, šo polne
kemŝe woflanu a Wòŝi Duch we wšy ŝnjeji.

„Bombaj Wóŝ“ njeje jenož pola fujeŝow
duchownych, ale teŝ we wšchžch pšche-
dawatnjach „Šerŝb. Nowin“ na wŝač
a w Budyŝchinje doŝtačž. Na ŝchtwórcž
lëta pšaczij wón 40 np., jenotliwe cžiŝla
šo ŝa 4 np. pšchedawaju.

Sy-li spówał,
Pilnje džiłal,
Strowja čo
Swéjbny statok
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw sprócný
Napoř mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf mérný
Čerastwoś da.

Nječ ty spówał,
Swérnje džiłal
Wáśne dný;
Džeń pak swjatý,
Duśi datý,
Wotpoďá ty.

Z njebjes mana,
Nječ čí kłmana
Žiwnoś jo;
Žiwa woda,
Kíž Bóh pada,
Wokřew čo

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa ło kóđu kóbotu w Šsmolerjez knihicizšćejerńi w Wudychinje a je tam ja šchtwórtletnu pšchedplatu 40 mp. dojtac.

2. njeđzela po swj. Trojizny. Zap. štutki 3, 1—10.

Dutkje našej lubowany kral našuju herbistru Łuziznu wopyta. Wšchizny ło wješelimny, ło šmémny jeho do naš witacj a šrejđza mjes nami widjeć, nječ tež jeno na krotki čas. Wjšćeje wjele bóle móža ło šfěšćizjenjo wješelicj, ło maja, niž jeno krotki džen, ale wšćednje teho krala šrejđza mjes kóbu, kiž je jim šlubit: „Ja šym pola waš wšchite dný hač do šlónćenja kmetá“, ło šo jim kóđe ranje š nowa jeho mile woblicjo kwećzi, ło šmėđza kóđu hodžimn š swojim naleženjom pšched njeho šupicj a šo we wšćej nuhy jeho krańeje pomozu trošćtowanć. Še wšćelkej nuhy a hubjenštwom šmy tu wobćeženj na czeła a na duški, ale my nješimny wopušććenj, tón knjes je blišto pola naš a pómha hubjenym krańje. Šo wobšwėđzi nam našej dženšćiczi njeđzelski test.

Tón knjes pómha hubjenym krańje.

1. Wšchitńđ jeno š swojim hubjenštwom pšched prawe durje.
2. Žadař bebi jeno ša swoje hubjenštwu prawu pomoz.
3. Wopruj jeno po swojim hubjenštwje prawy džaf.

1. Wuz bėšće, štromy wot maćerneho žiwota šem, a da šo nošćej, kotrohć šadjaču wšćednje pšched tempłowe durje, kotrymž rělaču te rjane, šo by prošćl šmitne dary wot tuč, kofiz do tempła šhodajcu. Tu je nam wulke hubjenštwu š malo štomami wopřijane. Tež džena bšćeje — tak wjele hubjenštwu na wšćěch štronach! Ženo

tařćiz wbohich bėdnach cšłowjetow, kaž tutón štromy jow, je w našćim nēmšćim šěžorštwje na 50000. Ale nima tež hewal kóđu swoje brėmo a wobćežniwć, nječ tež pšchedo tał šjawnje na woczi nještupa, šhorocjz abo štarocjz abo wšćelku druhu nuhy a žalocjz w domje? A šdy by ty tež ničjo wo tym hač šem nješomil, nješimny my wšchizny š pšchirođženja na tamneho štromeho prošćerja podobni? Wšćetož šćtož je wot czeła šo narodžilo, to je czeła, a kaž doho ło nješby š nowa narodžil a nowy cšłowjet šo šćinil w šćyřitšuju želnu, tał doho šy a wostanješć tež štromy wot maćerneho žiwota šem, dušćownje štromy a nještmanu šhodjeć po šožich pšchitajac, tał doho wostanješć tež šćuby prošćer, šćuby na tej prawdošćej, kotraž pšched šohom plaćej, šćuby na trošćće, mjeće a nadžiji, šćuby na lubocjzi š Bohu a cšłowjetam, šćuby na prawym wješelu a wšćewjenju, š jenyum šłowom: hubjeny cšłowjet. Derje tebi bšćeje, hđnj tajfe swoje hubjenštwu cžujješ; pšćetož džja wšćal budžćej šebi wotom tež pomoz wćacj. Ale šđnj žu wćatač, wćataj ju jeno tež na prawym mjeće, pšćitńđ se swojim hubjenštwom pšched prawe durje.

Wšćed tempłowymu durjem, kotrež rělaču rjane, hđćej najwćajzu ludzi won a nutš šhodjećej, bėšće šebi tón prošćer swoje město wšćwolil. Dženy tež my še swojeje nuhy kóđu cžaf pšched prawe durje? Šćitńđ je šćoru, wćta šebi šćatšćtu pomoz a wón na tym derje cžini; ale, ty šćoru, nješanješć tež bšćeje druhe durje, hač durje cšłowišćeho šćarja, durje, pšćed kotrež maćej našej

prjedy vschitac? Gdy wyschtej Marja a Martha w Be-
thaniji vschi thworzeji swojeho bratra psched tele durje
niepschichstej, wonej niebyschtej tu krašnoeje Bozu wo-
hladafej. Schtoż je thudy a we wulstej nuhy, prochy
swojich houbucławofetow wo pomoz, a schto chyzj jeho teho
dla hwaricz? Ale, ty thudy, niekajneje tež hidsche druhe
durje, wo kotrez maščy so klapacz we swojej nuhy? Gdy
by thudy Lazarus žane druhe durje niekaj, hacž durje
bohateho muzja, psched kotrymž wón wiščednje leščejše,
wón by tola prawje wopuschčejemu byl. A schtož we swo-
jim hweđomniju žaneho potojja a miera nima, dolešč
swoje hrěchi czuje a pta swojimu suščetownu nuhu psches
wiščelke hwečne rospročhenja sabycž abo čže hebi ham
je swojeje mozu wupomhač je swojeho duchowneho hubjen-
stwa, tón je psched zyle nieprawe durje pschidžof. Ani
hweč ani ty ham niemóješč swoj wumóžnik byč. —
Kotre dha hu te prawe durje, psched kotrez mamy pschicnež
je swojim hubjenstwom, czelnym a duchownym? „Ja hym
te durje“, praji Isus Chrystus. Haj, wón je te prawe
durje; te rjane durje, pschedo schto je kajtž ty, Isus,
lubosny? a te jenicze durje ja wschitich, šij hebi pomoz
wot Boha žadaja, pschedož ničto niepschidžde k Wótzej,
šhiba psches njeho. D wy spróznj a wobčeženj, hdež
hwalacaje wy je swojim brémjenom, je swojeje nuhy a je
swojim hubjenstwom? Jow hu te prawe durje, jow bydli
tón prawy lětal, jow čahajče swónešč, hacž wón pschidž
a wam wotewri a ho waj prašča: Schto chyzelch, so bych
tebi čjinil?

2. A potom žadajče hebi tež tu prawu pomoz.
Schto proščejše tón thromy wot Wětra a Jana, jako
nimo njeho do templa džeščitaj? Scherpatku jeno, thudu
scherpatku, kajtž bę hizom tal hujto wot ludži doštal. Ale
schto by ta jemu wjele pomohala? Wón by tola hubjeny
wostał, kaž prjedy. A kajtu pomoz žada hebi najwiozry
ludži dženja hiščejče? Swonotownu pomoz. Haj wschtal,
tón Knjes čže tež swonotowne pombače, ale najprjedy tola
a pschede wiščem suščetownije. Wón čže prawje, wón
čže na duški pombače. Tehdola rjeknje Wětr k njemu:
„Wohladaj na naju! Sčleđowo a što ja nimam, schtož
pał mam, to čži dam; w mjenje Isjom Chrysta wostał a
thodž!“ A sapschijawšchi jeho ja ruku, posčže je ho a
hubdom buchu jeho nobi koščje wobtwierždene. Tu widžich,
kotry je tón stromy balsam sa te thore stawy a sa tu
hrěščnu dušča, sa tu strednu wutrobu a sa to njepojkone
hweđomnje, ta prawa pomoz we wiščej nuhy: to njeje
što a hčleđowo, ja kotrymž hweč loji a kotrez hiščejče
jenje žanu dušku prawje nabyciło a spokožio njeje, ně,
to je Isusowe drohe, wyščto hwalene njeno a wiščitko,
schtož je w tutym mjenje ja našč wopidajate, ta zyka pol-
nosčž jeho hnady a hmitnoščje. A schtož tu něč weri do
tuteho mjena, tón šloni na hebi jeho spodžiwnu móž, tón
štanje a thodži. Ščy-li so swojich brěđow dohladał a
kajčič so jich i wutrobu a sapschijawšchi we wěrije njeno
teho, kiz je nam wot Boha isčinjenu k mudroščej a k praw-
doščej, k hwoščejenu a k wumóžjenju — ty jeho móž na
hebi ischonič, ty wot brěđow štanješč a budželch w notnym
žiwjenju thodžič, kaž tamny Zachauš, kaž tamna Marja
Wablana. A wy spróznj a wobčeženj, kiz wy ischidžejče
pob wščelatim hčičjom, o budžejče-li wy jeno i zykfej
wutrobu k tutemu mjenu so wolač, dha budžejče i troščtom
wofčhenjeni a s nowej mozu napeljnenj, so budžejče šlawoč
je swojich byšlow a i troščtnej nadžiju hlaboč ja to

herbstwo, kiz je wam pschihotowane w njebeščach. S tróta:
„Tam žana hórka bolosčž nej“, hdež je ho hłóde njeno
šiej.“ Tehdola dyrbi tež kóždy čžah pola našč rěkač:
„Isus, Isus je to njeno, kiz mam w swojeje wutroby,
Isus je tón Ščožnik jeno, kiz tu dušku wofčewi. Na
Isusa pohlabam, hdež ja troščta potriebam.“ — Haj,
pytaj hebi ja swoju nuhu tu prawu pomoz. Dušča, pytaj
Isusa, wiščitko druhe njepomha. —

3. A fa tu doštatku pomoz woprui temu Knjesej
tón prawy džal. „A posčeziwšchi wón štanje a thodžejše
a džeščej s nimaj do templa, thodžejše a štatofče a hwa-
lešče Boha.“ Doščž hlowow hwojatj Lutafsch jowle nj-
móže nabracž, so by nam džałowne wješele tuteho čłowjeka
wopisat. Wón thodžejše a džeščej — haj, hdežcha dha?
Wón džeščej s nimaj do templa, a myščičž hebi móžema,
schto je tam čjinil: Wón je Bohu tam swoj ponizny,
horzy džal woprwoł. Wón thodžejše a štatofče i wje-
heloščej, wón hwalješče Boha: Budž hwalba Bohu
hamemu a džal ja jeho hnadu. Dopjelnišo wěščje so na
nim tamne Isesajawore wěščhenje: „Težby budž hromi
štatofč a němých jašč budž hwalbu spemáč.“ A wěščje
njeje wón jeno tamny džen a tamnu hbožimu Bohu hwalil,
ně, jeho zyle žiwjenje je wot něka štajna hwalba Boha
była. Pschedož, kaž je nam potom hiščče dale powjedane,
wón džeščejše so k Wětrej a Janej, wón da ho wot njemu
dale wješč je w hnadže a pónacaju Isjom Chrysta.

Tón Knjes pomha hubjenym krašnje. Hdež hmy
tež my jeho pomoz šlonil, hdež je tón Knjes tež nam
jašo na nohy pomhał a čjelneje abo i duchowneje nuhy,
schto mamy potom čjinicž? Wopušlčaje sošo te wustate
kolena a čjinicze rune štopy je swojimaj nohomaj; hoiče
sa hwoščejenjom, hies kotrehož ničto teho Knjeja njewohlada.
Haj, w jeho mjenje čžemy thodžič, w jeho mjenje ho
mobišč, w jeho mjenje swoje džešč čjinicž, w jeho mjenje
čšetpizč, w jeho mjenje wumrječž. Zač čžemy ho jenu
džalowáč psches swoje zyle žiwjenje, hacž budžemy jemu
tam horjelach wěščny džal a hwalbu sa to spěwáč, so
wón nam pomhač je je swojim woblisjom. Hamjei.

K. w P.

Na prěnim lěčnym ranju.

Šhwal teho Knjeja, moja dušča, a schtož we mni je, jeho
hwojate njeno; woběhni ho k njemu a wupidčelrej swojeje ruzi
k temu, kotrzž twoje žiwjenje wot šlakenja wumozje; kotrzž tebe
šronuje i hnadu a je hmitnoščju. Swosjemu hwečtu dawa wón
wotlofo semje hčejáč; i daloshego ranja swojemu ščleđowčemu
hischčejel k nam wiščthodžel, so čžopit a mitl i noščimaj noty-
maj dele paba. Nječne wón k swojemu ščónzu, dha wono nje-
šhodaž; sohlajuje wón hwešč, dha wone nješwěča. Wón psche-
hadža hory prjedy hacž to šlonja, hdež je we swojim hweče
pschewobročji. Wón šhiba semju, so jeje štopy šarža; so ho hčel
šurčija kaž proch, a morja we swojich hlabinač ržja. Tola hlej,
čjido je wščto kolowofelo — po wjoštim njebu ščónzu w potuju
čjekuje — na horach, w mđbrej dalinje štejazych, wono hwečž, nab
tramu, twětkami a lěkom wono swoje prubi rošččerja, do murjom,
w kotrzžch bydlišch, ho jeho pschčelneje jačne hwečo dočyma.
W žohnowanju tón Knjes k swojim čšleđiwim džečjom pschidžaba.
Ješo dobrota došaha tal daloto, hacž njebešč hu, a jeho miščej
tebe njewopušlčej.

Šhwal teho Knjeja, moja dušča! K swojeje podobnoščej wón
tebe štonaj; k podobnoščej swojeho Dušča, so by w hwojatoščij
psched nim thodžič wščitke dny, i kotrzžž twoje žiwjenje woblis-

Pšehed tobu dže Człowski Ssyn, jo by wón twoje bładzate kroczele wobzřik. Jeho hwěto do twojeje duske hwičěži, jo by ty stufki czěmnošće wotpołojik; jo ty wěšč, sčto ho w njebieškej tajnej radže nad tobu wobfankuje; jo by hebi teho wěšč, sčtož we smjerczi na tebie čkta. Wobkřowjenje kaž žrale stwjełza wot košy žnjezarja, s kotrychž na roli žane žbytnje njemostawa; wottorchnjemy wot jemje a pšehesbadženy budžěči junu do njebieškeho duchowstwa, hdyž čži smjerczi njeje čkajne žiwjenje woliuje. Ale ty móžěš žmětrom pšychładować, kaž čže jemja něšto saho na to dopomina. Za hym horještawanje a žiwjenje, twój Wumožnik praji.

Khwat teho sknješa, moja dušča! Wopruj jemu dzał, niž taf derje s tobu mēni. W jeho sčuzbjje wuzimaj te hodyny, kotrež čži wón wobradža, wot sožneho ranja hem. Zemu hwičej žiwje myšle, wjchě kłowa, kotrež rěčžije, kōžde hibanje, něšto saho w twojej wutrobje ho posčehowaje. Wopruj jemu dzał, kaž džěčo, kotrež pšchi raiščim postrowje w luboščiwym wōčřtu swojeho nana teho wolu čkta a něšto ničo čžimōž nočže, sčtož jeho tšychi abo wurudža. Woko njebieškeho Wōzka nad tobu wotewriene steji, a tajki dzał wjele pšehed nim placži.

F.

Boža škrědriwošč.

(Matth. Kladius.)

- Solo. Wty hynjo wubhywamy
Na rolu sworanu,
Cřósti pak a tycže mamu
Pšehes midošć njebieštu;
Wōh tajnje s čžichim wōčřom
Nam hona žohnuje
A dawa s kōžbym lěčřom
Žim tycže, žwōčjenje.
- Chor. Wščitke dobre dary
Te pšchřinu wot Woža;
Duž jemu dzał, duž jemu dzał
A nadžija.
- Solo. Wōn rožu, dejščiči ščele
A hčōnčnu jahnotu,
S tym žohnowanja wjele
Nam čžeče na rolu
A pšehenōšča jo duzy
Nam s pola do hylčba;
Tōn dže pšehes naiščej ruzy,
Ze dar pak wot Woža.
- Chor. Wščitke dobre dary
Te pšchřinu wot Woža;
Duž jemu dzał, duž jemu dzał
A nadžija.
- Solo. Njech s blisja je, njech s dala,
Wot Woža wščitko je:
Soj' stwjełza, hwěšdy hwalo,
Pšič, morja šchumenje;
Křet, liščje, řad a žita
To jeho dary řu,
Wōn s nalěčřom nař wita,
Se hñehom, njehōbu.
- Chor. Wščitke dobre dary
Te pšchřinu wot Woža;
Duž jemu dzał, duž jemu dzał
A nadžija.

Solo. Wōn kłōnu sřhadžec dawo,
Wěh staja mēhōaje,
Wěčž wětram pšchřifajawa,
Čžez s mřčejna dejščičej.
Wōn radošć wobradžije,
Tež čžeriwōšč, řtrowōšč nam,
Sčtōt s paštu nařčuzaje,
Křlčb dawo čžlowjełam.

Chor. Wščitke dobre dary
Te pšchřinu wot Woža,
Duž jemu dzał, duž jemu dzał
A nadžija.

K. A. Fiedler.

Boži Duch.

Wot pohansřwa wobkročeny řchelčžijan, s mjenom Taroniara, jebyn džen t swojemu biskopkej pšchřinbže a ho prawšesče:

„Wšitkoje, taf to pšchřinbže, jo něšto myšlu, sčtož hebi předy ženje myšlic njeřym? Ty wěšč, ja buč s wufanjenu swōlniw, ale we hřubotich myšlach wotlo řhōžach. Tola pak mi něšto wěč, jo hebi ženje wjazy ničo myšlic njebudu, hač jeno na Wože kłowo pošlučać. Za ho wot něka žle hinajši čžuju; ja lubuju a řadam hebi wězy, wo kotrež ho předy ženje starat njeřym. Pšchi tym pak ho něšto wjazy wo tajte wězy njestaram, kotrež předy lubowach a ja kotrež kčž žiwu. Kaf to pšchřinbže?“

Wštop wotmolwi: „Sčto hebi ty wo tym myšlic?“

Taroniara řnapřesčžini: „Ja hebi myšlu, jo je Boži Duch w mojej wutrobje.“

Kaf jednorje je tole prajene a taf hřuboto je nadwanje a řtufkowanje řwjatelo Duča řapřchřimjene! — Hinal myšlic, hinal lubowach, řo wo hinajške wězy starac hač předy, to řtufkaje Boži Duch, kotrež nam Šbōžnik s njejeř dele řčele.

Čžerpjenja wjedu k Božu.

(Wokračowanje.)

Taf ruče njeporabji pak řo prōžowanju lčarja, hajniša, hajnikoweje a nělotym řuhōžđimam — mužojo bčhu wotlčšiti — pšchi řmjerinjenje ženje. Dohlo řdajšče řo jich prōžowanje žle podarmo bčš. Řapōřlčdu pak widžachu hibanje, a žiwjenje do njeje pšchřinbže. Žyła nōž řanbže, předy hač móžšče řo prajic, jo woprawbže wōžni a řtwa wōstanie. Šsnčbu bu wunolčšeny a wo řstweje bojnikowa řatepi. Tež durbelšče pščežo taf wjele pšchřipōložowac, jo čžopłota řny jenoře řeady wōřkřowa.

Žato bč žona t žiwjenju pšchřinčjena, bčštaj ja nju řpat a řbt najnuřniščej. Ale woboj wunwōřlčštaj. Řkřuba žona řopadowajšče wjele řas ja wutrobu a řty řajčel ju čžasto jara čžiwōwajšče. Šatčahōmatowa řyma, řorkanje, řrātiti bčš, haj řaduščenje a řylnje řahorjenje řořawajšče řo jara řajnje, taf řo bčšče řahorjenje řtuzow woprawbže pšchřipłito.

Řčtat řapōčja tutej řhorōři řnapřesčžimo džčacž a da řhorej najpřebdy maly řōbřet, kotrež je wōwjele durbelčnejje řapřiti řsa. Hajnik wupraji nad tym řwoje řpōžđiwanje, jo řčtat nočžyščje tutej řhorej řitu rubacž, sčtož bu tola hewat pšchi tutej řhorōři ja dobre řhwalene a s řwjełča nałōžowane.

„Rubu pšchřčelo, čžyř ja tutej ženje pšchi jeje čželnej řlaboščji řitu rubacž a jej řrej wotwřacž, by to woprawbđite mōrdatřtwa bčto. Nutsčpelenje řrwe by jej řrebniščje bčto. Řjemerna řahorjena řrej durbti řo pšehes hinajške řrčđiti řmřowacž. Za řym hōmōpřahřiti řčtat a ř řhoreho žle ženje řrej njepuščžam“.

Wot hodbjnt i hodbjnie pať ho jahorjenje powyšchowawše a to tať jara, so thora žyle bñudnje rěčelcše: „Bože bla — lubowany nana, čłafaj, ja njedam — njefelėj — njefkoč do wobu — hlaj, tajku wullu rěbu — Gařizka, wučerž ju přecž, wona hewať twojeho nana težeje — džěčo, wobdej ho — ja njemōžu, Wjelkowna čje bič njemēm — čzorna Hana je poľelcšečy škowana a na dyrbjny hymu mřeč, — wjmi mi pjenjeli přecž, wona mje na wutrobje pala — Marušča, pōj řašo k nam — njefatamaj mje — wuamōž moje džěčo — nēto, o Wōžo — wono paba, Božo w njeběžach, pomhaj jemu — mōj řyž je morowy — morowy, je dyrbju k njemu, njeběžerže mje, ja dyrbju, dyrbju. —

Na doho ho wona we ložu pohyže a do rōřka řawy pokawše, do kotrehōž profje hladaje. Potom potawjowawše i porsom na senu, hōžž bē wotowōčeny řawy moľaf haj sawofajit, a wotajcše potom i wōtrym řiřitom: „Řudb teži mōj řyn we řiwowej řwi, morowy, — morowy je a ja řyn w řawje — a njemōžu k njemu. — Potym řamacše ruzy a ho k řekawje wobrowcšuwaj džejcše: „Řučkćcše mje won, ja dam wam džekáč tyřaz tolerow.“

Řrēni džēn noweho řeta wosta pšczezo we wullim njemērije. Pať řandželi wōčzy k njemērnemu drēmanju, pať wotučji je řylnym řawowawomaj, řlatacše a proweřcše řawōnje a řudnje. Řekā na nēřore hōbjny řajnikowu dom wopušćij; pšćidžje pať wotom řašo, so by řhorolč wobkēřowal a řajnikaj a řajnikowej k radže a k pomōžy byl. Řēřotij tyč muřow, kotřž bēču džēn přejebu pomhali, pšćidžbēchu. So byču ho woproweřeli, řať i tei žonu řlej. Řato řejbn i nič řiřćejcše, řať bēudnje řona rēčji, mēnjelcše, so dyrbja jej lōb na řlowu řlajć. Řola řajnik njemowčny wot teho, řchōž bē jemu řekā pšćifal, řať runje njebējme we wčřitkim jeje mēnjenja a ř nim pšcēs jene. Žitrubanje a lōb na řlowu řlajcše ho tež jemu to najřprawniřcše byč, haj wōn mējelcše to řa jenicze řrēřić, pšcēs kotřž mōjelcše ho thora pšći řiwjenju džeržecž.

Řlata Sahrodnikaj řařizka — pšćetōž wona to bēcše — bē žyle čřita a čřetlwa. Řlona řrajeje wo řtwje i lubofnej džiwōčicřku řajnika a pšćiwajp řyřto k ložu jara řhoraje waczeje. řyřto řo k njej pōřili a wotofčji ju na palatej řubje a řačejewjenej řizy. řyřto rěčelcše w nēmej mobiltiwje je řiwojim najřbjelkim Wōžkom a proweřcše wo wothrowjenje lubowawane maceřci. Wōž na tuto džěčo hnadnje pohłaba a řeho nutru mobiltiwu wuřřćcha.

Na wječor thora nēřajtu drobnu wumpjeru dosta, nōř pocza jej řrawičž a potom řylny pōť wudyr. Řato bē pōť řyřtu wudyr, řo řpanje namata a wona pocza drēmacž a potom wjele hōđřnow pōřpochi řlowcše.

„Řpřćidžda-li řo ničo drube“, řekā džejcše, „je džal budž Wōhu! řimjertny řřach nim. Najwyřřćij řekā je řiwowej najřlepřej řekāřiwje, wotřewjwaje a pōřlyniwaje řpanje a řařny pōť, pōřkal a ř tymaj wona wotřori. Řy pať, řudb řnyš řajnika, budžcše dyrbčej, čřecze-li řiwōj řařny řřak woprowdže řrownacž, řutu řonu řiřćeje tōjřto njebjelow, řaj řnadž mēřowoz, wo domje wobřřowacž. Řaž řym wot jeje řolcř řiřćah, je ta woboha řona řiřkom dořho čřerpiwaja bēřa a jeje plęga njeřju najřlepře byle. řřōb na patorčřiwu a řamne pšćewulle pšćemātrowanje bē řa nju pšćewjele. Dřenča budž najřřericho řřu nōž řpacž. Řēřōb budž pšći njej wotřacž dyrbčej, řo njemotřwaje. Řa čřu řa nju řiřćeje řejbn pōřberč do wobu rosmucřicž, wot kotrehōž mōjelcše jej řejbu 4. abo 5. hōđřny řizy dač. Wčřitko drube wy a walcza řajnj řajcše. Řa řale řiwje pōřpōřju řašo pšćidru, řřiba so by ho řhorolč pōřōřćřika, řchōž čřyř Wōž wot wobroćicž. Wyl řo to řlato, pōřelcēje řymdom po mnje.“

Řa nēřore njebžele bē ta řona žyle řrowa, jeno řlabořć w jeje řlawach řawofra, kotřaž pať ho džēn wote dnja bōle řřubjowawcše, řať řo pōčza na dalečicze do Wřejowja myřlicz a řyřto w tym rěčelcše. Čařnikaj pať do teho njewoľiwu. Řlata řřata mējelcše řařizka řať lubo, řo čřyřcše řřajnje jeno řola njeje byč, a bē řowna njemēra, řřyb wona drubhy řřtrowčř hōđřny bēwje w řřali wosta. Řež „čřtu“ — řať njenowelcše řřata řřawdnitowu — lubowawcše wona jara a wopotajowawcše jej wullu pšćiwřřiwu, doleř jej a řařizka pšćiwje nēřito řřane pōwjeřdače. Čařrownitowa wčřelcše wotřřawnje wo domje na ho řřa a to njebē pšći wōčejnjenju maceje řřatki bjes wuřřita. Řečo bla njebželcše wona řiwōj řřelč řola Čařnikaj i řřeřom, řať řyřto mēnjelcše.

Ř Wřejowju njemējelcše tež řama řiwōj řřelč a dyrbjelcše wot řnadhy pšćeřelcřtwa řřba byč, haj wona tež njewjebjelcše, řačž budž jej řady řaw. Řudb pať bēcše řřikom řať wjele wopotajow lubořcše a dobročřiwōřcše dořlata, řo mōjelcše řřawnje wibčecž, řo njeje wobčejřna. Řřyb pať bē Čařrownitowa řama, pšćečejcšechu jej wčřelcše myřle řlowu a wutrobu. Čřudna řleži řlowu na řuku a řejnje wōčji najřelcřiczej řo ře řřlyřam. Ř řawřć wotomimljenjach wona wčřitko wotřto řebje řabj a njewjebjelcše řo nad tym, řo wčřednje jeje řrowořć pšćibjewjeřcše. Ř řagama wo woprowdže džēn wote dnja řepřcha, haj řamo jeje přejebawřcha řhorolč na wutrobnje řo řřub, a řato nalcēž wo řiwowej najřelcřej řyřde pšćiwōž, mōjelcše Čařrownitowa w řadowdže, na pōřah a na řudah řiwōž pomhacž, řato by přejbu řenje thora njebřla. řřyb mējelcše řať prowje nuřne a mała řřata wotřto njeje řřalajcše, řo řřajnje wo to abo řamne pšćeřcjo, wona řrowu řřawřrowu řřawřbu řabj.

Řubofny řalēni njebželři wječor řrawčřiw řemju řřajcše. Ř řahrodnje řřōđřny Čařrownitowa řřawōa řamjřlana řebjelcše. Čařpōčta nobjwja na řřine řejcše. Čřilcše řo řajnikowa pšćibřza a řřřlowate wot wibčejcše.

(Řřčřchōbjnje dale.)

Wřdelake ř bliska a ř daloka.

Řo dořřim wuradřowanjju je nēřto k řemu dořčřto, řo řo w řřřwō je Wōjeřezach řepjenje natwari. Č řtwarjenjom je řo řřikom řapowčato.

— Wōjowanje je nēřto wo řeleznizu, kotřaž ma řo wot Wubřřow-Raķeřanřje řeleznizy do Řamjeřiza natwaricž. Řēřto Wubřřin by najřrabčō čřyřto, řo by řelezniza wot Řatarjež do Řamjeřiza řčřa. Najřřčibōdniczej pať tola je, řo by řej pōľnōžna řřajna řiwōj wuřřit řmēřa, řo řo Wōřowřto-Radwōřřta řelezniza wot Řadwōřiza do Řamjeřiza dale twari. Řať je řej řejřčřōž wryřcnořcše řřikom 1899 břto. Duž je řo nēřto wubjeř řatōžij, kotřž čře řa řwar řejele řeleznizy po řymle pucžu do Řamjeřiza řawřicj.

Řrowowanje.

Řa řřawu to Řořařćij řewōřaje je řo 10 řt. řa miřioniwō najřřerato.

Řičřāř, řaraj.

„Řombaj Wōy“ njeje jenož řola řřewow dychownyč, ale tež we wčřelč pšćedawarňjach „Čerb. Rowin“ na wřach a w Wubřřinje dořćač. Řa řčřwōřć řēta placři wōn 40 řp., jenotliwē čřřřta řo řa 4 řp. pšćedawaju.

Sy-ll spówał,
Pilinje dźélat,
Strowja ée
Swóbnjy statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróczy
Napoji mócny
Lubošć ma;
Bóh pak swérny
Préz spať méry
Čerstawó da.

Njech ty spówał,
Swérnje dźélat
Wšéadne dny;
Óžéđ pak swjaty,
Dušá daty,
Wotpođu ty.

Z njebjes mana,
Njech śi khmana
Ziwnošć je;
Žiwa woda,
Klá Bóh poda,
Wokřów ée
F.

Šserbske njeđzelske lopjeno.

Budara ho lóđu jebotu w Šsmolerzej knihćišćičešćejni w Budyšćinje a je tam ša šchwórtlétu pšehedplatu 40 np. došćak.

3. njeđzela po šwj. Čražjny. Zap. štuttí 4, 8—22.

Šsmójebjeň Marje domapytanja radnje na dženšnišću njeđzela a dopomina naš na Marijny wopyt pola Húže a na to šłowo, š kotrymž Húža tu požohowanu njese tymi žónšćimi pomita: „Š wortal mi to, šo macé mojego knješa te mni pšćitidže?“ — Hšćežje krašnišćeho woputa kněmy my šo škwalicé. My nješobžimj wjazj w ranšćich šměřakach nowého čjaba, ale w pokřym šwětle šetřabžaného Wožeho šłóněžta, š nam je to šřabženje š wyšobtožće šame pohłabało, my prajimj nětšo: Š wortal nam to, šo je wón šam š nam pšćišćoh, tón drohi Woži a Marijny šyn, š nam do čjaba a š nam w duchu, wón — š nam, štwóricžel š šwojemu štworjenju, šnes š šwojim wotročžtam, šwjaty te šřudym šřěšćnikam? Šaj, š wortal nam to? A my dšrbimj prajje: To je ta wulła, wěczna hñada, šř š wumyšljenju niđby nješ. Pšćetoz šdy by wón nješćišćoh, šřto čhpyl mi šapoczež? Wšćak „njeje w žanym drušim ta šbžnošć, tež njeje žane druše njeno pod njebjom date tym čłowjekam, w kotrymž my mohli šbžni byč.“ To je, ščtož našče dženšnišće Wože šłowo naš wući.

W žanym drušim njeje ta šbžnošć.

1. Wóh je to wobšwědcžik;
2. šwět to rad nješćyšći;
3. wučěbnjzy wo tym njemóža mjelčecž.

1. Pěť a Jan šejitaj pšched wyšćotej radu, šo byšćtaj šo šamolwioj teje dobroty bla, na tym šřromym prošćerju čžinjenj. Runje bēšče wyšćota jada jeju šo prašćalo: „Š kaješe možj abo w kotrym njenje štaj wój to čžinjoš?“ Duž wotmołwi Pěť: „W njenje Ješom Škřyšta, kotrehož wy šče šćizjowali, kotrehož je Wóh wot morwých šbžďil, šřej tón pšched wami křowu. Tón je tón kamjeň, wot waš čžěšćow šćizjajenu, kotryž je rójšny kamjeň šćinjenu. A njeje w žanym drušim ta šbžnošć, tež njeje žane druše njeno pod njebjom date tym čłowjekam, w kotrymž my mohli šbžni byč.“ Wóh šam je to wobšwědcžik. Wón je teho, kotrehož bēchu isřalšćy wyšćišći šćizjili a šćizjowali, š rowa šbžďil a na nim jato na rójšny kamjenju šwoju žyreč šćožil. A wot teho čjaba je Wóh pšćežo š nowa šašo do šwěta šawolał: Wón šam je tón prawy rójšny kamjeň a šjes njeho a š wóna njeho njeje žana šbžnošć. Šat bēšče w čžabju reformazje? Čžěšćioj, duchowna wyšćnošć, šamžojšo a bšćłwojo, bēchu tón rójšny kamjeň do kuta čžihnyłi a njekřachu na žane wošćnje pšćidač, šo by šo šašo na nim štwario. Š wohenjom a mjeczom a wuhonjenjom š kraja pytaču šabžnawč, šo by šo Škřyštuš šašo přewołak jato- jeničšći šřědnik mjes Bohom a čłowjekami. Ale podarmo! Wěřmočž dobi, Wóh šawola šašo do šwojeho šćěšćjajenušwa: Wšono njeje w žanym drušim ta šbžnošć. A šat bēšče pšched pošćra šta a hšćežje pšched šo šćami, jato bēšče duch šohapřjetšwa š Frankowšće šo tež š nam dočžiććžak a šat njenowané šwěłšćišwa šaloko a šćeroto šněžćeže a wšćiřćik

razpitiwacze a wuszkemowacze, kiz hichdze do Khrystusa jako swojeho Sboznita i wutrobu werjadu? Njeje Boh tehdy temu narodej, kiz ho swojeho Sboznita hanibowacze, w dobkich wojnitich nujad a domapytanjach sabo do wutrobu pifał: Wono njeje w zanyim druhim ta sboznosc? A sabo je wotpad wulki w nachizich dniach; ale we wicsem hubjenitwie, czelnym a duchownym, kiz i tajtego wotpada wuszkadza a nett wuszkadom pshedo jstawnitcho na woczji stupa w ludowym ziwjenju, hlychymy Wozji hloš, jeho warnowanje a hwedejenje: žane jatone, žane wužitne tu namakanja a napravawjenja w swontownych wězach njemōža pomčacz bjes Khrystusa; wono njeje w zanyim druhim ta sboznosc.

A sčotz wot zykeho luda płaoci, to płaoci wot tōzdeho wošbeje: tež ja tebe njeje w zanyim druhim ta sboznosc. Szalono moznuch a mjeno wošbotich na semi samōže wjele a mōže woškelke samnjene durje wotewricz, ale durje njebejseho parabisa njemōže czi žaneho czlowjeta mōz, mjeno a bošatstwow wotewricz. Tež niz twoja kamfna duschnosc i prawdoscz; ničto njemōže ham sbož Sboznit bycz. Ale hōžez rostaty žonit na swoju wutrobu dyri: „Wōžo, budz mi hrēščinju hnadny — Khrystusa dla!“ Hōžez wērjazy sčachar ho na teho sčizjowawaneho wobroczi: „Kneže, spomā na mnje, hdyž do swojeho kralestwa pshidzēš“, tam ho pšched tajte dišdu wrota žiwjenja sčēroto wotewrica. Zawjyntu a sožo tawjyntu šu na tuto mjeno swoju nadžju šajili a šu w nim mēr a pokoj sa swoju dušdu namakali a sbožnje wotpal czahnyli. O pōj tež ty, mōj bratje, moja šotra, twaž swoju sbožnosć na tutōr wuwolensy rōžny tamjen: wono njeje w zanyim druhim ta sbožnosć. Wōž je to wobšwēžic!

2. Ale haj wšchaf, hwēt to rad nješhlyži. Tamui židowjazy wšchlychi mōz wērnojeje derje czujochu, ale nochydu ho jej podczjbnyc. Woni pohlabachu na Pētra a žana Khrōbolec a wjedžichu, to štaj njewucjenaj czlowjeta; dužo ho dźiwochu; pšdetoz woni jeju derje snajachu, so štaj pšči Zesuhu byčaj. Težo czlowjeta pał tež wižachu pšči nimaj šteho, kotryž bēšče wustrowjenzj, a njemējadu ničo pšchecziwo rēcēcz. „Sčto czgemy“, tak praja napōšled mjes bobu, „sčto czgemy tymaj czlowjetelaj czjnic? Žeju dźiwu je wšchitkim wobydlerjam w Jerusaleme snajomny a my to njemōžemy šaprcē.“ Brēc njemōža, ale wērēcz tež njechabōz; ho jato šhubzi hrēščinjy pšched Zesuhom šhibowac a jeniczyz w nim žiwjenje a sbožnosć ytačez, to je pšchecziwo jich hordoczi. A tak samknu swoju wutrobu lepšchemu pšchewēdzenju. Ale so by ho Zesuhome mjeno i ludoweho pomjatta wutpido, duž jinaj šurotwe šafajuzja, so byčhtaj nikomu wjazy wo tutym mjenje njeprajiloi.

Tak je pšchedo hlydžez. Njewērjazy, hordy hwēt wo tutym mjenje rad nješhlyži. Woni drje njemōža brēc, so Zesuhove mjeno, Zesuhove šlomo a ewangelijon nowych czlowjetelow czi, hwērnych, pohlušnych, pomžnych, ščetplichych, mērnych, sbožnych czlowjetelow, ale tunje tole nowe, pšches Zesuhoweho Duča we wutrobach pšodžene žiwjenje, hōžeztkuli na štatne stupa — a wone wšchaf hinal njemōže, hacz na štatne stupacz — je šwētnym ludžom czerā we woczjomaj a štajny porot, dočez pšchecziwo jich šluffam hwēdci. Žena dźowka bu wērjaza a wobroczi ho i Zesuhšej; jejna mač wulna: Haj, wērno je: hewak bēšče ty njepohluščna, šamomudra, špēžiwna, nētšo hly pohluščna, pšchitlojna a pošna luboče pšchecziwo mi; ale to ja njemōžu czerpicz, so by ty mi wo Zesuhu rēcžala a i šubzimi

wotšhad mēla, kiz do njeho wērja. — A temu pšchidze hordocēz czlowšteje wutrobu, kiz njemōže šnjecz, so žadny drugi puč do njeběž njewjedze, hacz tōn pšches Zesuha nam wotewrienu. Nē, hwēt to rad nješhlyži, so njeje w zanyim druhim ta sbožnosć, a by-li wōn mōz mēl w rukomaj, dha by najradšo Zesuhowe mjeno wutpilo a pšchecžehal jeho pošnojerjom. A my wēmny, tajte cžaby junu šabo pšchidzo a nješbu hnaž wjazy baloto. Ale dyrhjeti mi nētšo mjelēczē a swoju wērnu pšched hwētom šaprcowac? To Wōž njedaj!

3. Wuczobnizy wo tym mjelczēz njemōža. „Sudizicje wy hami, hacz je pšched Wošom prawje, jo bychmōj mōj waš bōle pošchudajoi, dźiži Woša? Wōj wšchaf ho teho njemōžemoj wostajēz, jo bychmōj njerečžaloi, sčotz smōj wibžaloi a hlyhčaloi.“ S tym powolataj ho Pētra a žan na hwēdomnje hwojich šubnitow a potajtoj jim: Jowle je njēja; w tym twam njemōžemoj wjazy k woli bycz. Hdyž Wōž we swojijm šlowje pšchilaje: cziui to! dha žana czlowišta mōz wēdēzē šafajacz; to njebe hmeš czjuciz. Sčotz to je nam wucziwena šwjata wērnošč, tak mohli my to i bojoježu šamjelczēcz? My wēriny, tehodla mi rēcžiny; my ho teho njemōžemoj wostajēz.

Hacz-tež-to by tajta rēcž ho tež dženša hlyčez ke husto pola naš hlyhčalo? Hacz bychu wšchlyzj kšchēčjizjenu, hdy by ho jim šafajalo, šwajate wišmo czičaz a šwaje kšchēčjizjanste šhromadžiny woyptowacz a po swojeje wērje živi bycz, hacz tež bydu woni tu kamfnu šwajate khrōbolec mēli a pšched hwētom wulnali: „My ho teho njemōžemoj wostajēz, jo njebychmy pošchudali na to, sčotz ža ton Knež nam prajēz, jo njebychmy rēcželi wo tym, sčotz šmy wot njeho hlyšdeli?“ Džahimy ho Wōžu, so nam to šafajane njeje; ale njedyrhjeti my tehodla tež cziim hwērničho a wješēšcho hwēdēczē wo našim Knejeu Zesuhu? Niz je šhlowami jeno, ale se hwojijm žylim žiwjenjom a kšobženjom, so bychu ho tež drugi pšches naš i Zesuhšej dowječez dali a s nami wješele wulnali: „Wōno njeje w zanyim druhim ta sbožnosć!“

My wotgucz, dučo hwēdow prēnich,
Sibž steja na muri a wachuzja;
Sbōž šaparnych, šubž hlyhčik lēnich,
So wodnojo, w nožy nihyž njemjelēza,
A bjes štracha na njepšchēžala du
A šlyh lubow i tebi pšchjowedu.

Hamjen.

K. w P.

Sbožnosć w Zesuhu.

Žap. št. 4. 12.

We zanyim druhim sbožnosć njej.
Tež žane druge mjeno
Njej w hwēczē date czlowjetej,
Naš sbožni Zesuh jeno;
Haj wōn, naš Sčōžnit jenicž,
Ze puč a wošbej i sbožnosć,
Hōžez mēra pašny wēja.

Našy doh bje Zesuh šapčazi
A wutpilo naš i šle,
Hdyž na šhlyhu šmjereč pšchēczepi
A pšchētra martw wjele;

Wōn wōno naš je swojeje šwaj
A wobleče naš i prawdosču,
S tym wujedna naš i Wošom.

Wón Jezus jeno njeréka,
Wón je, štož mjeno praji;
Wšak pomoz, trošit wón sa naš ma,
Dyž hreća mož naš doji.
Daj, štuk je s mjenom pšchajene:
Wón pyta, štož je s hujbene,
A dušje sbožne čini.

Nječ mjeno Jezus w dušči mi
Dyž Boži pšchetrastuje;
Štož to, štož wono inamjeni,
Dže ženje njeočajuje.
Kaf mož tež rojom sapšchajec,
Štož bójsti bšchajec w roškwetec?
Mě, ja swět je to tajnoč.

Ač, nječ ho mjeno Jesuša
Kaj sčono we uni kajni,
Taf lo mož jehu wujnama,
Wi we dušči ho krašni;
Dha bašnu hreća tšchajnočje
A Boži mēr mi w dušči teže,
Daj, dha sčym jumu sčojni!

K. A. Fiedler.

Pšchiroda dopomina na smjercz.

Mjewopšchajena sčawa ho woštrjebž lěta hiščeje žiwjeństa mōž pšchirody byč, nješaraczeny čeritny ištš rošlino; w rošwólnej potnočej ho hiščeje nalěte žohnowanje pšcheg kraj wulitwa. Wy-što što pščono na njebo postujaje; jehu najšmje špadowanje, kaf tež šahonow najšmje wotemrěwanje hiščeje w dalofej dalinje pšcheg hōbu wižimy. Ale bjes teho jo bšchym to myšliti, je tež w tymle čašni smjercz wotolo naš džkawa. Wšchym w nalěta přemim woštwjenju je wona te šajne kwěti, kotřez pō mještim šmehom je semje wurčofowacy, hōžni šašo šohubita. Ščlym pšchajam po nima je hwojmim horjazyim barčami, hwojmim forjentyem kščenjom da wono šašo wušknjuc. Wšy stpamy t jich smjertnemu tož, hōž je nětkole pytamy — ale my jich měšto wjazy nje-namafam.

Taf ščelje Woža ruka wšchubže smjercz mjes žiwjenje, waf čšiče a njeptwjomnje kaf w nalěču a lěču, waf s polnej šahubny kaf ja najšmiti a šmiti čaš. Wón naš wuezi, jo durbimy wumjercz; wón čže naš na tute myšl šwocžic woštrjebž młobolčje a mozy. Wšy jeno tam, hōžje jo čšiwolje rowy postujaja a mowych kolčje wotolo leža; niz jeno hōžj šma žiwjenja hwoje šymne smjercše tuhi do naščich štawow wulitwa, abo šhore čždo bšiti rowias šaćuwa: durbimy na smjercz špominacz. Pšchiroda naš wšchědne na to dopomina. Hiščeje we hwojmim šwěču stejaga a s polnej žiwjeństkej mozu džkawa nam wona wobras šachobnočje napšchecjebno džerzi; wšpjetuje wona ja naš předowanje šwajateho pšima: Wšchitko čždo je jako trawa, kotraž wano teče a štoro šwjadnje a wušknje.

Čžehobla my taf njerab na to myšlmy — wano to kaf t wěre njeodobne, jo mošli wumjercz, předy hač našča našma pšchajebže? Dožo předy, hač šu našči šarčiči a pšchecželo wumjercz, předy hač šu jo nalčje nabžije ja tutu semju dopielnite? Što s j woštrjebž seleneho lišča šwajbke šwajone t semj padnje. Šchit mōže Wožej mozy wobaracz, šo naš wona je lečžajeho šruwa wotwola; jo wona našpłnje dny naščeho čšibneho putnikštna pšchitčiča? Džobne ja ščelčšijana wumjercz njeje; w Wožim kalesčiwje je smjercz dožčje. Ale myšlčič durbimy na hwoje

wumjercze, tež hōžj ho nam wono hiščeje jara šwalene byč ša. Šotom pšchewobaraczitje šo našča hōrdba a rošwólnočje do pšchajnočje pšcheg Wožom; my hwojmy lubowšiči a čšičje myšle napšchecjebno hwojmim bratram; my mamy težšbu na hwojmu wutrobny; my šo do špěcha damy, jo bšchym něčšto dobre wuwjedli, předy hač šonž pšchajebže.

F.

Špat a smjercz.

Jara husto ho špat a smjercz dwōjniczi mjenujetaj. Dwōj-ništ waf štaj j wješča taf wulkeje wotpnočje, jo mōšejš jeju na přem pohlab ložo dočje se hōbu pšcheměnič. Tež špat runa ho smjerczi w mnohym nastupanju. Wobaj štaj nješcheměnitny pšchirodny šakōš. Špat pšchšhōžja w wotpnočej mozow pšcheg špōžnime dželo, ščončiwšči džek a jeha škutkowanje; — smjercz jima čšlowjejo do špōskotny pšchetrjebanju mozow a do-čšončuje žiwjenje i jeha nabawkom.

Do woprawdžiteho španja pošujaje ho šajpawnočej; škutk-owanje šmškow ja šwotkownočej šo pomaku pošujaja a pšcheghōžja ščončaje do pošneje bšewšdominowje. — Taf je tež, hōžj ho smjercz bliži. Džšlbraczje ja nalčnočje wšchědneho žiwjenja wotčbjera, poškitnočej ša rošpōšchajena a šwětnje smjercšelenja ho pomituje.

Špazaj leži bšehibicze wušchštrjeny se šandšelenmaj wocšomaj; wšičke šmšky šu kaf špulate a nječjina žaneje ščubby. — Tež mowtu tu špōštnijny leži. Woczi a wuški ničjo nješwōžitje a nješhōžitje wo pšchitownočej durbich. Šmšky na pšchego hwojce. Jana pruha šwěta, žadny šyn, žana wōn, ničjo, ničjo ho wotemrjetjebo čžeta wjazy njebōta.

Špat poščica wotpōčžink wot špōžneho džela a mnohich wocžčšončowšow minjeného dnja, a je-li wōn čšiči a štrowy, wot-pōčžuje tež duch, kotřezho byta, jeho na čždo wjajaze, šo roš-wajalane byč šdawajny; — smjercz wobarčja wotpōčžink wot přōhy a štorozčow žiwjenja; ani trwōba a wješele, ani štorozč a tšch-ownočje, šhorowče a bolowče ho mowčeho wjazy njejmajaj a jeho wotpōčžink nječaja.

Šob džēženjom wocšajuje ho čaš španja po šwětnje do-pšelnajej pšchšhšchajnočej, a je wono polom ščōbte a mērne, mjes tym jo je nje mērne, čšini-li šwēdomnje poroki. — Taf ma šo tež je smjerczjo wōbōžneho a bšewbōžneho. Wšchetož šwiate pšimo praji: „Čži, kotřiz bjes poroka prawje šhōžšili šu, pšchajdu t mēreje a wotpōčžija we hwojčich šomorčach“ (Šef. 57, 2); „ale čži bšewbōžni, praji tōn ščies, nimaju žaneho mēra“ (Šef. 48, 22).

Wōšni dušča w španju dale škutkuje — Wšy ho teho tež wot smjercze nabžimajny.

Jeno někotre hōžšim špat nōžeho džemarja we hwojmimaj rukomaj džerzi; na ranje ščubje jemu wotucženje t nowemu dnju. — Tež nōž smjercze njeje žana wēčnja; pšchetož my woc-čšajujemy po smjerczi wotucženje t nowemu žiwjenju. Šemja wšchaf to wročjo doštowa, ščtož je šachodne, a šumšchym šwar čždo do přōha a wōpšeta rošpadnje; ale dučje, kotřiz je i Woža, je našč Ščōžnik měšto pšchitowawal, hōžje žana smjercz wjazy njeje.

Špat dawna nowo mozy ja dželo ščehowazeho dnja. — Tež jo smjerczi wocšajujemy horjestečaje j nowymi dučšowymmi mozami t nowemu čšiwšchemu žiwjenju.

Špat a smjercz wšchěčj ruzajaj. W španju je wocšownje taf dalolo wročjo, kaf njeumocženy; šhudy špi na hwojmim ščomitnu ruňt taf berje, šoj hūto hiščeje lewje, džžiti šohaty na hwojmim mošchomym ščiwje. — W smjerczi nješčitujaje žana wšhōločej pšcheg čšewjemi, kotřez čždo w rowje pšchetočjaja.

Bo dokonjanjem spariju wo rano jako s' tymi postrowajmy, kotrychz namga wutroba lubuje. — Težo nadzjamaj wo tež wo smjerczi, hdyž nam pšes Wožu hnadu ranje noweho žiwjenja jeshabžaj!

F.

Czetyrjenja wjednu k Bohu.

(Postrowajwanje.)

„Czechobla spochi tutu frudžnu, luba maczi? Wščat seže tudy pola hwojizk. Njmajaj woš wščitny lubo? Njeje moj muž dobry napřechczimo wam? Čšto čerzi waš přecz? Czechobla dzerče k lubžom, wo kotrychz njewošče, hačz smjeja waš lubo? Macze nusu pola naž? Njeje nam Wóh jeniše lubka bohacze wabradžit?“

„Za wulka lubošč, a dobroczynošč, kotraž mje tudy wšchudže wobdawa, mje frudži. Wščě dotate dobroty h'u žehiwo wubie, kotraž na mojej njedostojne h'owje njepřimlino h'mudža a pala. Za, kotraž h'ym tebi. Inba Mařka, junu taš wjele h'čimby čjinita, njeje h'ym h'odna h'učjczeta h'čleba, kotraž doflawam. Njebudž-li h'aužku mčta, byč ho dawno na pučz podata.“

„Čhtož je sačžene, je dawno jabyte; wščat bč to Wože mudre wobzenje, so wščitno pšchidžze, kaž je pšchischo. K h'wojemu šbožu dychžaj Dubowčžin wopušczjczě. Wjes tanneho frudneho poroka — Wóh je moj h'wěd, so h'ym h'es winy — njebudžich do Morawca a k tutej domowinje; a k prawej šbožownoščj pšchisčata. Wščitnožny Wóh staji mje ham na tuto mčto mi a wam k šbožu. Wšo njemčnice, so bč to Woža wola, hdyž wón waš tehdy i h'aužku prawy pučz šhubič, so w prawym čžaju wot mojejho žana a najšeho h'wěneho pša namatačz da? Tež to njebč šlepa pšchidrownošč, so wón wot wottynjczeho pučza ho šabžubi a runie k tej strowe lěba pšchidžze, hdyž w'y a h'aužka lěželčaje. Halle bžimne čjinitk pša potačahu a wježczeho jcho na prawe mčstno. Wjes pša budžičje wón dale ščol a sečžeta by waš šchó družki namata, ta dotho hačz bčče h'ijczje pomoz m'žna.“

„Waj, bai, Woža wola je mje wjedba, wo dychžič tudy nje-šajžuzene dobroty dostacz, dobroty wodawazeje luboščje; ale njedy ty h'woju tutu wote mnje wotczahnyta a mje tomala, by-ti žyfu wulfošč mojeje tehdomniščje žadlawoščje a h'ijczje šhoniła? Tola ty dychžič wščitko wjedžič, ja dychju wštolšč mčž — tutón stajnje toczazy čerzi we wutrowje mje šančzi. Za bčh ta, kotraž h'ym w Dubowčžinu mojemu njeboczjczjemu mužej pjenjež tradowyta a so byč winu wot ho wotwobroczita a na tebe pšchinjčeta, h'ym tamnu njebolžowinu papjeru do h'wojich wčžow šhowala. Wóh je mje tweržje b' so do domapřat a h'oslat; — ty wčž njč wščitko a njebudžičej a ujemožičej mi wobacz.“

„A tola, njeje moj Šebžnit h'ijczje wjazy wodač? A kol možta ja h'ewaf k čjeczju h'ijczjczjantia rčacz? W'y wostanjczje pola naš. Šančženošč je Wóh ham k lěpřchemu wobroczit, wón ham je mi waš pšchidřkat, a pola mje dychžičje wostacz. Zan je do Wřčlowja pškal a wašč h'wat je i tym špofojom, so pola naš wostanjczje. Wčžeta wječor je tež list i Wřčlowja wot wchčarja pšchidřot, i kotrowč je wjedžč, so je pšchi wščitkim waš potřiczech-eyum njebolžu waš Woža mila ruka wšed wječimim njebolžom šakitowala a so pod jcho mudrym wobženjom sečjczje. Waščje pobležimo w Wřčlowju šawotajene wošbčedčestwo, waščje pobležczmo, je ho potaržizny w nožy h'obu špalite; pšchetož tehdy h'u so tam tpi h'čje wotpalike. Šdyž Zan domoj pšchidžze, njedy wam tutón list k čžitanju da.“

Wona pomjedščje jej nč wobščeritnošč, šcho wo liščje sečjczje, a čžitarjo dychja to h'amo tež h'onič.

Wotaržizny h' je domje Wřčlowczje wošeti wudryč. Na tajče

waščnje? Njebč frate. Wšči tutym wohenju bč ho Wřčlowca h'obu špalita. Najšterice bč wona we h'wojej pšchiwčrije tufoje žabty warika, kotol je drje ho šahorit, drařtu je p'omjo šapopab-nyto, a taš je wona k'uz wata a wošeti najštercho je taš nafat. Namakana bu potom jara wopalena a s' bžela špalena na jemi ležo. Wóbla njeje sečjczje špaporowu kotol na železnym h'inoh'aczju.

Wobobne frudne pobeždženje budžičje „čžornu šauu“ trjczjczj možto. Zato wotuzi, palečje ho jeje pšchitwar wot wščitkišč b'owu, a mžno njebč, so budžičje ho jeje wošpoblenje p'omjenju wudobycz' možo. A tola staji wona dowerjenje na h'woju wu-ščitnošč, pšes kotraž dychžje wošeti šožohnowacz; teho dla wotstaji wščitke h'woje šmachi w domje. Čo by ho wošeti wot njeje wobroczit, napřija na wščitke durje wo h'čži i k'zdu tpi h'čžje a h'obu nich tpi h'owa: „Jifia, h'ofia, Nathasius“.

Wotom k h'wojej štokwizki toho runja čjinitelje. Wo jeje h'čupim wotm'p'henju dychžičje to pomh'oz, a jeje wošpoblenje kaž h'uhobowe dychžičje wošeti pšchepušczjczě. Wščitwar bč wot wohenja šapšchitaj, přeby hačz bč wona k žohnowanju pšchitč' možta, teho dla bč h'ubjeny. Tola jeje wobpoblenje — sečjczje w najjašnitčim p'omjenju, hdyž ho wot h'uhoda wroczj. Nčř štočzi nuts, so by p'omjenju wutorhnyta, šchotž předy so ruine dzeržata njebč. Nčřajti njewuščimy čžapor wohenju wutorom, wošho drahe ho h'obu špali. Wšči wšlednim šastupe do palozaje h'čje ješ šapalena defta na h'owu padže, ju poraly a h'četo štačhnyje h'wani. Njebudžičje-li ju wchčat p'omjenjam wutoromč, budžičje frudny k'uz mčta. Tež pola h'uhoboweje h'čje njebč šožohnow- manje wohenja pomh'alo, pšchetož wona ho žyle wotpali. W t'ch čjich wotpelenyšč h'čezho k' je wječřka wščitko h'obu špali, dočel bč jenož malo čłowjetow na pomoz pšchischo. Wčžowčzenjo mčjadu we h'wojich domach čjinitč, dočel ho šapalena bojady, a kotřž m'žozadž wotčič, bčdu pšchčstaji pšchczimo h'ynemnu p'omjenju.

Hdyž bč hajnikowa h'woje powjedanje ščowčžita, dčřche Šahrob- nikowa ruzy šyn'wajšči a k njeju pohladujo:

„Wozje p'omje h' bžimone! Zato bč Wřčlowca tehdy moju h'aužku nabita, mje tuta žadlawošč nawabi, so ho h'ymdom na pučz do Wřčlowja podacz. Njebudžičje ho to štačo — dychž ho halke w přenich dychžiw nowego leta na pučz podacz — wachmnoj wobej k'uz. Wřčlowca bč h'wěd w Wožej wazy; wčřče budžičje h'ewaf mje a h'aužku p'omjo p'žřeto. Ty njebudžičej mje wjazu frudnu a woczj h'yljuio wjedžič. Nčř wostanu raba pšchi tebi; pšchetož ja h'ym pšchewčžedžena, njebčeli Wóžz ham je mje k tebi wjedb a mje do wwojeho domu šajil. Teže a twój dom dčžk wón žohnowacz. W'y seže njebolžoinu žonu horje wiali, ja čžu ho p'rozowacz, so byč h'odny šlaw twojeho doma byta.“

Nafu w ruzy dčřčtje h'romadž do domu a dčřčji j'maj wječelje napřechczimo pšchčželčejste.

(Wščich'obnje dale.)

Wščelake s' bliska a s' daloka.

— Šakta krajna šhoba ho w septembrje w Dražžanadž sečjczje. Wo čjim smje wuradžez, h'ijczje inate njeje. Naj- wozniščje wuradženje pal smjeje ho najšterje wo nabožinje w šchuli.

— Dražžančle h'owne Wšitaw-Wobščle towaščimo smje h'woj čřitnišč h'wjedžew č. 3. hacž do 5. julija w Kamječju. Šhowna šhromadžitna smjeje ho wutoru d'opodnja w 9 h'obž. Dčřczjoze h'wješčelje k'emčjenje ho h'řebu d'opodnja w 8 h'obž. pšes h'njeja šararja Mařa s' Wšitny wotmčje, h'wješčelista Woža škužba pal tón šamy dčřč d'opodnja w 10 h'obž., w kotřž budže h'nje šarac Trušč i Šornjeje Wšej p'ředowacz.

Vomhaj Bóh!

Sy-li spówał,
Pinje džélat,
Strowja ée
Swójbnj statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróny
Najop móeny
Lubosá ma;
Bóh pak swérny
Prez spař méry
Čerawosá da.

Njech ty apówał,
Swérnje džélat
Wódbne dny;
Džéš pak swjaty,
Duš daty,
Wotpoš ty.

Z njebjes mana,
Nječ éi khamna
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh pada,
Wokřew ée
F.

Ššerbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóžbu hobotu w Ššmolerjež knjižničičičećeni w Budujsčinje a je tam ša ščitwórtlétnu pšchedpátu 40 up. doščaj.

4. njedžela po swjatej Črajsznj.

Žap. št. 4, 23—31.

Powjeda šo nam wo mnohich wóžderjad wullich wóšřkow, šo šu, předy hačž do bitwy čzahnyču, še šwójim wóšřkom na kolénah Bóha wječičněho wo dobyčež prošyli a tehorunja na kolénah šo jemu ša dobyčež džawatoli. Čajčich lúđi widžimy tež w džehnšichim tekčež, šyroblyč řjetow, kotřž šu na šwójich njepščeželach wulřotnje dobyli a něto še šwójimi šwijatóćnje janješu: Čže, Wóžo, šwólimy, š dobowm pak wo notw pomoz š novemu bédženju a do- bywanju prošča. Tučži řjetóž šu šnješewi japoščotšoj, wóšbeje Běr a Jan, pšched wjyščšičimi a šarščimi šaj štalóž, woni jímaj „hrožachu a puščičichu jeju, a nje- namatachu ničžo, tak bychu jeju čwizlowali, luda dla, pščetóž wščitžy šhwalachu Bóha ša to, ščtož šo bédže štaló“. Něto pšchitšičičaj wonaj é tym šwójim a pšči- rowjedajčtaj jim, ščtož jímaj čži wjyščich meščizny a šaršči bédžu prajiti. To šponišči, podšednu wščitžy w jenej myšči na kolena a molbach šo: „Šnježe, ty šy tón Bóh, tž čžiniš ty njebžo a šemju a mořjo a wščitko, ščtož w nič je“, ty šy nam tež pomhaj, naš wutóřnyš š ruki njepščeželow, džebža woni džatnje prajič, š dobowm pak nutenje proščež: Šnježe, pohłabaj na jich hrožnja a doj šwójim šlužobitám, šo bydu se wščež šyroblyču woje šlowo řéčež, to řéča: Šnježe, pomhaj dale! Čak tež byrbi bédže: ščhećičijanžy bédžerjo šu štajnje šwérni wóderjo, pščetóž w šnješewym mjenje je naša šyloščž,

taž Móšřoš hžžo junu šaspěwa: tón šnješ je tón prawy wójat, šnješ je jeho mjeno.

Ščhećičijanžy bédžerjo šu štajnje šwérni wóderjo.

1. Tón šnješ je tón prawy wójat, to woni wjedža.

2. Šnješ je jeho mjeno, wo tym woni čžinja.

1. Japoščotłaj Běr a Jan šaj pšched šudom štalóž wštrórowjenja šhromeho dla. Šelěboro a što nímam, bē jemu Běr prajiti, ščtož pak mam, to čži dam: w mjenje šejom šhryštá, poštat a šhodž. Šajša dobrota bē šo tola šhoremu wóšhemu mužež štalá, a šaj žara šarščich a wjyščich mjeršajče: přéč šo njehodžejče: šahorjenošč ša japoščotłow bē wulřa. Šwobobnaj šo japoščotłaj do šhjedžizny šwójich wróćičščaj. Móžemy šebi myščič, tak wutrobnje a š šajšej radoščju šu jeju witali. Tola niž jeju šu woni šwaliti, šo šaj šwójim wēž tak derje wjedłoj, ale Bóhu šo ša pomoz džawatoli: Šnježe, twój šřutk je, šo japoščotłow šřowaju šajšo mamy, ty šwójich ženje njewopuščešičš. Čak je pščežžo bylo: tón šnješ je bjiřto pola naš, wón šwójich derje šnaj; wón wořtanje tež kóžbu čžajš tak dołžo hačž šwět traje, tyž šwójich šbože, mēr a troščet, šaj mačž tyž džéčži čražny lóščet. Čžejčž Bóhu šnješej dajče! A we wěrjazyž wutrobač přenič ščhećičijanow wozučži dopomnježe na Dawitowy šřawm: „Čžehodla šlobja šo pohanjú a lúđžo wumyřša šebi proššne řéčež“. Šřalajo šemje pšchitšupa a šnježa šřabuja hromadže řabu pščečžimo temu šnješej a jeho šhryřtušu.“ Ščtož je Dawit na bédženjach naššonič a

(Pozdracowanje k.)

Janjny. Muz dyrbjeleje wotkac, runjez bješe jemu to wuzaj nijepodobne.

Wiskidhu nijebelu, jako jeho žena sašo po swuczenym wafchnju kempczazu ischczestu nastupi, jejny muž hobu dzješe a to potom date porjabinje czinješe. Spomnijeny hön bješe k temu dopohal.

P.

Šchtó s knjesom je?

(Wer ih ein Mann? Der besten kann.)

Šchtó s knjesom je? Šchtóž samóže
Eso modlicz k Wótzemi.

Njech spada wšeho, swet strachši ho ;
:: Wón pak ho njeboji. ::

Šchtó s knjesom je? Šchtóž samóže
Tež měticz křobliwije.

Wróbi wěru ta wšak njeleba,
:: Tu ničtó njeklamje. ::

Šchtó s knjesom je? Šchtóž lubuje
A wšchem tad požkati.

Tón duča ma, kiž laborja
:: A ruzaj pošylni. ::

Tón s knjesom je, kiž wojuje
Kraž rycetj so hwi dom.

Wjes lubošeje to njemóže,
:: Wón pobrije s wšestom.

Tón s knjesom je, kiž wumřeje
Ea prawdu, sa prawdu;

Hdyž wěru ma, ho jemu šba,
:: So wšeho je k lěpšchemu. ::

Haj, s knjesom je, kiž wumřeje
Ea Boha, wózajny kraj.

Wón njepricheta hač do kónca
:: Šsam dzělač s rukomaj. ::

Dba křobliwije a swobodnje
Měš s Bohom do bitwy.

Woh jenički tež pomba čši,
:: S nim smějačj šboje ty. ::

Suriž Wróšt.

Poslednje trjebanje rukom.

(S Mij. Bóřta.)

Šlawny lěkar pšched chorolozo křuhedho dzělačerja stupi, kotrež bjechu dia fajedoczenja kme do thorowije domješi. Wón k njemu dzěče: „Ea hobijny dyrbi Wam prawu ruku wotewlač, hemať ješe šhubjany. Nelišo mačže bješeče něšto wažne s njeje činič, dga to bjes kómbjerja kščinje, prijedy hač šče ju na pčhežo šhubiti!“

Duž thory wotmolwi: „„Sa nimam ničjo wjazaj činič, tež nijetřebam niłomu wjazaj pščoč, tola pak čžu bješeče pošełni křeč hwojaj ruzaj stynučj a ho Bohu ja wšeh wužite daty dšatowacz a jemu wšču čšečj bač.““

Mětat ho dšiwjazaj woteńže; tajšeho wotmolwiwenja njebě woczata.

Pjez lět polbžičho stupny do pšcheměnje wulšeho rušowšeho kraja, kotrež ofiše a europište ležomowče wot Mańšeho Morja hač k Wulstemu Morju došahaju a kotrež je sforo dwójaj taf wulst, tož zyla Europa. My podamy ho na puč s ruškim wšchščim nadbježbowarjom abo inspektarjom wječe Š, kotrež ma tšičšto wjetščich ludkow tuteho wšohatego wječa pod hobu. Šswoje pučowanje nastupimy w Pětrohrođe, kotrež Pětr Wulst w lěže 1703 pšči rečj Newje jatožičj da a bjež tečdy a polbžičho pakaz pšči pakazu naša, taf to je Pětrohrođ jene s najrjenščich a najwjetščich měšow Europy.

Nač puč sapočja ho čpohy bjezi julija a teho dia naš puch jara čwilowasche. Jato mječahny pšches 186 wjeršnow puča sa hobu, pščińbžechmy do wuwołaneho měša Wozgoroda. Štrojina wotolo Wozgoroda je bšofstija a jara pšodna. Nač wšchščij inspektar mječaje nětotre kšaj a hólome šoda we wokolnolčji Wotčohoma hobu wobkěžbowacz a dyrbješe ho tam pobacz; sa druhij pak bš wotłolnočj morja Šimena jara šajimawa a šawješelaža.

Potom pobachu ho našci pučowarjo (to reča čši, kotřij wšchščeho inspektarja pšchemobščaju a k kotrymž my w duchu hobu pučujemy) na puč k šewje Seliger a k šóřkam Wozgi. Tudy je jara ho wotměnjaga krajina a to hač k wustupej ščumjateje Šwanowaje rěčji. Pola teřejameje ma Wadabaje horičščo najbóle našle kšěny, a na nětotrež wjetščich je krašny wušlab. Tola my njemóžemy ho tu dlěje šabžerčej a ho w krašnojšji krajiny špacj; my dyrbimy dale do Štašchoma pšči šewje Seliger, bjež našče woto wšchšudje wobroščene hórč, rjane šahrody a kšłóne haje wušlaba. Šemjanšte kšba a hrody teža ros-próšene tołowolo a dawaju šwěščenje mo thm, so jich wobydlerjo rjanosčj rošpjudičj wjeđa, a krajina pšches nje napohlad wulšeho bošatstwa dostawa.

My pučowachmy potom do Mšcheta a pšči Woldhy hač do Šarizaj a pščińbžechmy napohledu hač do měša Wera, bjež ho sforo po žyłym šwěščej šnate wodobowdy šapočnu, kotrež Wastisše Morjo s kšapšitkim šwajaju.

Wera leži tež w dobrej krajinke a žyła twarba měša je tajka, šajluz pola wšchščich ruškich měšow teje hameje wulšočje namalajš. Wono ma murjowane, s wulšeho džela pak jeno drjewiane kšče a něbže 23,000 wobydlerjom. My ho tudy jeno kóřki čšaj šabžerčim, so bychmy čšim ručijšho do Wostowy pšchijšči. Dwoj dnjej trjebamy wot Wera hač do Wostowy.

W Wostwije bydli w šwojim krašnje wuhotowanym pakazu wječ Š. Šewal je tež něšty čšaj w Pětrohrođe s byłdom. Šašo pšcheyma pak w tu kšwitu w tym a tamnym hwođe na šwojizj wobkěžčeniwach a pučujje tež čšajto doše čšahy we wutkaju.

Wšchščij inspektar je muž, něbže 50 lět starj, je kšetro tošty, ma čšewjane bješowčo a jara wulst brobu. Žeho woto glaba kručje a wotrije wotolo šo, a tola je čšajto šamočšene, jako by wutrobo něšto čšejito, taf so prawje nijewěš, hač je to šuboda a břeščna tyščnočj. Wón je kšetro nijelčožaj a rěčji jeno tečdy kšwatnje, bjež kšy, pola a žuť wibž, kotrež ho derje wuhnamjenjuja.

Šo čšajho šponimy, so je tuto wobščeje šastojšntwo halle pšcheb pječšimi lěkami dostal a ho ma lěne došewje, kotrež hu wječeh, bježi te wotješeho generala pola Němžow. Tola nješju bješeče te dothado hobu kščene, kotrež jemu šublo pšchijnješe, kotrež wužił taf dotho čšěhne, hač na šwoje šastojšntwo. Tuto šublo leži njedatolo Wozgoroda. Wudawki, kotrež jemu pšches pučowanja šastojšntwa dia nastawaju, dostawa bješeče wječje teho ša-

runane. Wjecz G., kotrzyć je wygłoszili szkodliwi, je pał też jedyń j najobstacziwsi jemjanow Ruskojczyje a ma kubta, kotrzyć ichć je pola nękotrzych hysćchc njemnata. Tola je naćh jspetacz wjczkřon pćhichot k temu hćzinił, so by ho to ślad. Sa nękotre lęta buźba wjczje wumęriene. Zene j najręchichich wobshędzęstwow pćhi jęworze Almenu hu pćhęd trótkim wumęriła a wjczhich inspektacz hęge hwojennu tńejęje tehdobla wosprawu daćj wo hwojimi ĩstusowojanu. Potom ma też w hłisćtoj Moskwy jene kubto wumęricę, cęhęoj dla hębi myšli, so buźbe dńejich cęh w „hwojatej Moskwoje“, kotrzyć ma 80 pćhędęmęstwow, wostacz dęrbicęj.

Wjczes 10 lę hęjom je w Ruskojstej a je Ruskojstia nęk jęho domowinca. Tola cęstoj zapowudęje jęho żadęćj wo nęmńim wótkynom kraju, hęhęj bęhęce nęhby hwoj ĩstiatof męk; jęho wutroba hęhęji sa horami a dołami (stareje domowiny). Tazo bę do Ruskojsteje pćhichot, bę j wuęzerjom pola Ł. bracie Ł. ĩż w hęhobńimwoje pola wjeczca G. njedalato Nowgoroda bydłęchę. Wón męjęchę 12 lętnęho hęna a 11 lętnu hęomku bracie Ł. wuęćję. Sa to dořta lętnęje 800 hębęornęch rublow, mōžęchę hębi tonja dęrbicęć a hęmęhęchę je hęwōhju hwojęho bracie wobshędžęć, jako by k nęj hęhichol. Wjczhębę wopot abo hęwęćęchę ho nęhęj hęwęchęi w domje, njębu nęmńim prořęstaj — tał jęho najbōle njemowachu — jęnje njamłanjęny a wón hęmęhęchę ho też pćhi ĩabawje wobdęćęć.

Sęstowo, w prawym cęhaju a na prawym męćęje ręćane, pćhichotowa ma jęnu pućj k temu hęhōdęntu, na kotrzyć hu pođhęhō pćhichoj. Tazo jęnu wjecz G. wo tym ręćęchę, so ho rušowłte wulke kubta a lęhju jara hęwęję wotłabowaja a njemōžja tęho dla prawu wużęć pćhichęć, prořęstaj hwoje męnjęnje j tał wobhęchęntym a wuotjōnny wuđhōjom wupraj, so jęho wjecz G. wōt tęho cęhaja ĩ wōczōw njęhubi, ale jęnu ĩstojnjōtowo pćhępoba, kotręć wón ĩ wjęhętoćju pćhichja. Wraćja Ł. jęho pućhęj, haćj runje męjęchę wo fōntačęje hysćchę lęto pola njęho wotacz, a cęhijęchę to cęhju radhęho, dořęć bęhęćej jęho dęćęćj pćhęs dōwłętnu wućhōju pola prořęstajora wjczelate wēdōmōćęje derje namuwłęj. Jara wuęjęny a mubry wjecz G. ĩpōna hęjom wo pręnim lęćę wjczelatu wēdōmōćęj a wuotjōnōćj hwojęho nowęho ĩstojnjita a pnytu, so wjęhęchę wōn też te hane derje naloćj. Wón wjczęchę, so dęrbja ho jęho dothōby pćhi nowym ĩpōdaciřtwej a wotłabowanu jęho kubtow a lęhōwo wo dęhęać trōćj pomęhęć. Tęho dla ĩstaj wōn wjęhō wuęzerja, kotręhōj ĩstajęnōćj bę jęnu ĩtore zęje njęmāta, na męřto, kotręć najlępřęchę dothōby pćhichęję a kotręć żadęny privatny ĩstojnjit wyhōleho ruřteho ĩnjęja wjęchę njemęjęchę. Tęho wjczhich inspektar dořęntaj pał też na najręchichō na njęho ĩstojnu dōwęru a njęje tuřkama jęnje njęmęnjętu wużęwat. Haćj runje bę tęhdom pćhęhęhōwjenje w Ruskej hętōro rořęchęriene a ho tōn a tanany pćhęs pńęjęję ĩstajęnųćj ba; dęa wōn tola jęnje pńęjęję abo dary brat njęje, kotręć na to dęćhę, so by ho jęho ĩstutowanęje wo tym pćhęmęntko. Tęho hōhastwo pał wōćęchę lęto wōt lęta. Haćj runje tał rųćę hōhastwa nadobę, njębę tola ĩhōżownu, pćhętoż wōn ĩstęjęchę bęs dęćęj a hęwōhju wę hęwęćę, a w jęho wutroby tęćęchę bolōny ĩtoł, ĩchōż ho jęno tęhdom na jęho wobłęću wōnjamjęnjōwajęchę, hōhęj bę wōn je hwojimi myřlemi a ĩačųćmę ĩam.

W auguřcę bę krańe wjębro a pućjowanę wjczhęchęho ĩnspektarja ho te kōńęj hęhęchę. Wjczęso blęje a blęje pćhichębę k Moskwoje, w zęhym hęwęćę wumololaję, kotręć ma ĩstajnu ĩstōriju a pōdaczōw pōtnu ĩstajęnōćj. W lęćę 1148 ju wulkowjecz Surlj Młodōmōrowič kolozj, a Danilo Młęganrowič pōbęhę ju w lęćę 1300 k hęwōnnemu męřtu a w nim też na hōćkōjny pōsębęnjęju ĩstajnu ĩstaję natwar. Hōhę wjczhich inspektar haćj k pręnim, k męřtu ĩstajęhōj hęćkam pćhichę, ho męřto pomatu wo wjęczōrnęch ĩmęrtow potajj a jęno tu a tam hęhęchęchōju ho

stōćane węje zęhrowow w pōřędnich pćhach. Kōto wōtolo wōdę wōczhęny, ale potom ĩapozę ho krańe ĩwōnjęje, ĩstęć hęwaf njęhęje na jęni njemalolaję. Tuto ĩwōnjęje ĩapćhichja wutrobu wjczhęchęho ĩnspektarja tał hęhęje, ĩaž hysćchę njęby pćjędę. Wōn pćhichajla pōhōńęje, so dęrbj pomalōhō ĩćę, so by tał prawę pōlne wużjowanę ĩtęch tręknych hęntow męćj mōhć. Tęho wōstajj napōhōd rјanych ĩstrowow ĩnnęho, tęho runja też męřęchę a wjęchę palozę a tworjęnje, runjęć krańe w mōtōczę pćhęd nim lęćachju. Wrućny pćhichębę do pōstajęnehō hōćęnzę w hęjędžnyu dęćę Moskwoju, kotręć „Křitajgorod“ ręfa. Tęho hōwupczęmōzj bęćhu w pćhędęmęćę wostaj. Wōn pōda ho sohę k ręćę. Nařajta dęćęchę k hwojennu njęjęje, so by jęnu ĩstajnu wosprawu dał. Potom pał pćhichębęchju nowe pćhama, kotręć bęćhu pōbōżę pćhichōbńęje dęćęwōćęje. Męř ĩačęje do palaza wjeczca G., dořta hwoje ĩstaj a hwojich ĩstajōnōtowa a hęmęhęchę hębi tonje żadacz, hōhęj hęhęchę. ĩas wjęhęł jęho wjecz pćhęs wulke wjęmo, w kotręćm hu jęnu kubto pola Nowgoroda k węćjennemu wobhędęhōtowo ĩapćhane. Taz bę tohomo kubto, wōt kotręhōj bęchę hęjom haćj dořta dořęhōby cęhōmł.

(Pćhichōbńę dale.)

Wjczelake ĩ blęka a ĩ daloka.

W Drazdžan. Wjczęlu tydęnja tu Sęserbio ĩ Drazdžan a wotłoty jęho hwoje kęmęchęje w lubej maćękńej ręćj hwoćęchōju. ĩnjęs ĩarac Domaćhja ĩ Wudęćęz bę ĩwōnjęnu wućhōju, ĩnjęs ĩarac Mateł ĩ Worta pćhōwowanę pćhędęwaj. Wajładna wōhoba bę ho ĩęchęta, tōn trōćj pał njz na ĩwōćęntym męćęje w hęhęjnej zęrtwōi, ale w hwojatoćnję wudębjenęj rumnej ĩali tuteje wōhōdy, ĩř žortale ĩhęjnjęje zęrtwōe runje napřęchęćmō tęćj. Mōny Drazdžanřitwo superintendent, k Dr. Křęhęć, bę na wōbžerja hęrbřich Wōhęć ĩhęhōbōw tu pćhōmu ĩstaj, so by ho ĩhęhęna zęrtwō ĩn trōćj wurjadnje ju ĩstojnjit dęćęzōju Wōžu ĩhęhōb pćhęwōstajōtija, pćhętoż wē wjczęch zęrtwōajny w Drazdžanach męjachju ĩstajęnu njędęlu męjōnarozje k dęćęom ręćęćj. Ho pćhōwje je ho ĩtato, njz wjczaj runje ĩ lohęj wutrobu. Sęserbio hu wjczaj ĩ hęhęjnej zęrtwōju nęk hęjo pćhęs 60 lęć pćhęs hwoje kęmęchęje ĩędnōćęni. Wōni hu na nękotrym hwojędęnju ĩ tutej wōhōdu ho wjęhęłi a Wōha hęwōłli, wōni hu ĩ nęj pćalaj, ĩsto to krańe męřto hęhęjnjęje zęrtwōe je nękotre hōdžny pćhęs płomjęnja ho ĩapųćj a w rōspōdanajch lęćęchę. Wōža ĩhęhōba pał bę widōnję ĩhōwōwana, jęnōž ĩstōřęć ma ho pćhęzo ĩ nowa na to, so ĩćęba ĩwōnjęnych wotehęera. Sępōwjednych bęchę 110 wōhōbōw. Tōn ĩnjęs ĩćhř nař ĩmęrtęch a twar hębi hwoje krařęstwo a pćhichōręje je w lubej domjnję, ale też pola nař tu w ĩubę!

K rōspōmjanju.

M a n d ę k l i s k i c h ę e ł o m a b y c ę :
 Mōja ĩrōbota, mōja ĩrōbota;
 Mōje wjęchęle, twoje wjęchęle;
 Twoja nula, moja nula;
 Mōj ĩhęł, tvoj ĩhęł.

Čęhędę myřl runa ho wulkej ĩstale w morzu; na nję ho, runjęj je ĩama ĩmęrna, tola wjczę dęwje żōny łamaju.

Čęhłōj ĩ druřimi na pćhęmōch dęzi, ĩstęo njęwōstawa a ho njęwōhładuje, so by wjczaj, tał dalato je hęjom bęhaj a wo ĩačę křuch pućęa ju cęj druřy ĩstajęchę ĩadę njęho; ale wōn bęs pćhę- ĩačęja bęćj, domjz wotłuffjęny kōny dořęj njęje.

Sy-li spówał,
Pilnje dźmał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój awjatok
Zradny ja.

Za staw sprówny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mórný
Cerstwoně da.

Nječ ty spówał,
Swérnje dźmał
Wódně dnaj;
Ósna pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođu ty.

Z njebjes mana,
Njech si kłmama
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiš Bóh pada,
Wokřew će F.

↳ Serbske njedzelske lopjeno. ↪

Wubawa ho lóždu hobotu w Šamalerjez křišćijšichsejnu w Budyšinje a je tam ja štyrwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostać.

5. njedzela po swjatej Trojicy.

Žop. št. 5, 31–42.

D hdy by šymny abo cžoply byt, steji ras w šjewjenju bwi. Žana, a šhrystak šam něhdy džeše: Šchtóž njeje ša maje, tón je pšchedźmo mi. Šloty šrjedžny puč potajkim njeje, po kotrymž wžeđža dženšnišči džen kšhe-čijšjeno tak radži šhodžič, počojuž šwojeje wutroby jeno temu šnješej podać, i druhej pak šwětej pšchitšudžer, to šda šo jinu došahaze a tež móžne, runjež Ješus šam rjejnje: Ničtó njemóže dwěmaj šnješomaj štužič. Tojti muž steji tež w dženšnišchim tekšje pšhed nami, Šamaliel, šlawny mučej Šaulša; wulke šlowo kšyšiči i jeho erta wučež, šchoda jeno, šo na puču šjejo wofa a š prawemu kónjej njeđónđe, a pšhed to je jeho š džeła wěšče dobra a prawa rada i džeła tež wopacžna. A hdyž nje-móžemy to jemu, kiž hiščeje žyle na šarifejšim štejščiču štejše, tak jara ša što wšać, šo šo hiščeje njeđošče ša Ješusa a jeho japoščtošom rošhšudžič, čzim bóle mamy my, tořič šmy w kšhečijšianštwje roštwučenj, wot kšhe-čijšianškich šaršich a wučeršjom wučeršnenj, šo pruh-woč, tak š nami steji, hacž je woprandož tak kaž dgrbi byč; Ješu, ja šym žyle twóji. Duž wopomámny Šama-šielowu radu: 1. Woži štuč njemóžče štašče, w tym je wona prawa, ale 2. dojče tym ludžom, šnješowym japoščtelam, poštoj a puščeče jich, w tym je wona wopacžna.

1. Wyžoša rada je šažo ras šromadu štušiča. Ššto

čzinimy? to praschenje je wšchěm wjele mjeršanja a šlowu-šamanja nacžinio. Wšdžachu wšćak, tak mějacnu japo-šćtošlo džen wote dnja wjozy pšchimiška, tak tučži mužojo šo ani hroženja ani druhich pšhečejšehanjom njebojachu, wjele bóle šlawnje předowachu: Njeje w druhim njebožnož. Š wulkimi nadžijemi hladachu šchitke šobuštawy rady na Šamaliela, pišmanučeného a wyžozy wožneho pšhed wšchitkim ludom, a š napjatošču kěšbomachu wšchitzy na jeho šlowa. Wón wotasa jich na dweju šbětarijom, Šheudaša a Žudaša, kotraž běšćatj pat bórti niž runje šhwalošny kónž wšatoj, a měnješče šwadž w potajnym, šo šo japoščtošom tež tak pórđše. Wěšty pak šebi njebě. Duž radžčeje: Wocžataješe, tak šo ta wěž roštwije, je-li wot Woha, njebudžčeje to móž štašče, je-li pat wot čžo-wošewow, dža šabijne. Wudra rada bješ dwěla: Šamaliel bě wučerzy došč, šo wjedžčeje: Wšchitko druhe šabijne, Woži štuč pat wofšanje. Wón njebě wotardno šary šatoš šchudowak, hđžež je wo šachobnožiči wšchego šchitkeho šusto rěčžane a špěwane, wón měješče wotewrjenej wocži ša wšchědne šponjenje: Wšcho čžeto je jako trawa a wšchitka čžlowječžna trašnosć je jako kwěta na polu, wón šnajšeje hđdnožč čžlowiškeho naroda: Jara hujšena wěž je wšchěž ludži žimjenje, wón wjedžčeje še šlawjnow: Móžni budža bješ mozy přječž wšaći.

A my móšli šo šehorunja tež derje došč wjedžčej: Woži štuč njebožiči šo štašče, haj, my móšli šo wjele šepje wjedžčej bužiči Šamaliel. Ššto šmy tola wšchitko nawušk wot jeho čžaha šem, pšchiberali w pšnacžnu

wychitlich wëzom, kôzde dzëcjo dzenhishki džen wë, so cziwista môzë hama wjele njeđotonia, wë wošbeje, so cziwjetow ħordobôzë došho njetraje a so, ištôž dzyjške prawje wyškoto ħorje, cšim ħtubšda pańje. Wzy dženka wošbeje tež wjele lepje snajemy stawšnu ħešecšijnastwa a ħešecšijnajewje zyrteje, wëmy, so jemja a nješho šaidžetej, ale Knješowe ħtowo do wëcšnojše woštanie, so Knješotwa zyrtej kaž štafa krucje a njeprawalnje stjei, kaž došho ŋo wot njeje a w nej Wože ħtowo prawje a cšiješke wuči. Wułte wıchory je wona bışjo pšëtrata, duž budže tute ħnadnjške wëšiki dženka tež pšëtracaj. Naba Jerusalemska hama nještje je ħwojim njeřosnymaj ħawotowanemaj pšëcšijnowo Wozu a jeho žaibowanemu, mômnišči dıžli wona žu ŋo spječezowali pšëcšijnowo Wozemu stutke, a tola je štajnje rekašo: Dha šy tola dobtu, Žesušo Galilejski! Nëchtôžtuli je dzyjš wjojeho Woha hama mištruwacaj a jo dženka ħišeje dže, a na fônzu je tola tat byto, kaž Žesajaš rjetnje: Wëda temu, kiž je ħwojim štworiczelom prawuje, to je, ħornž i ħornčerjom ħlinu. Nëchtôžtuli njeje dzyjš řosnymicž, so ŋu Wože myšle a puče ħinaške a wıšpšiche dıžli naške, njeje ŋo dzyjš šhibowacaj, duž je Wôš jeho šlemi.

Aš, so byčmy teħodla bóle na Gamalielowu radu poštudajali: Woži štut njeħobđi ŋo štašyč! Zuta raba je wošbeje tež teħodla wułtota, dolešj i teħo pójnacja wułħodža: Wôš je prawu a ħwërnju. Ĥaj, tat je, kaž řħer-lušk řpëwa: Šchtôž Wôš tón Knjes tu štworit je, to je tež řđeržecž ħlubi. Aš, so byčmu njeřħečeljo teħo Knješa pójnali, so Wôš damno ħišeje njeřħeštawa byč a štutowacaj, ħdyž jeho byče pšëwa, a so ma wón môž, wšpëch njeřħečelow pobieč, kaž je to bušto ħijo cšini. Aš, so byčmy tež my Wôže pšëceljo tutu radu pšicšeli a bóle po tym cšiniłi: Dowëť ŋo, luda duška, ŋo řouščešej na Woha! Wšchetôž: Woži štut njeħobđi ŋo štašyč, w tym ma Gamaliel prawje.

2. Ake w tym: Daježe potoj tym ludžom a puščeže jich, w tym wón derje njeradži. Šeħodla pať niž? Njeje dha to dobra myšlicza: pšħiħladuješe, šchtô i teħo budže? Wočžataježe a potom ħubžeže? Ĥaj, w šemšich, wot cziwjetow řarjadowaných wëžadž derje je ħušto zyle prawje, so wočžakujemy, ale šchtôž wot Woha pšħinđže, dže mečž wódninnych a ħotownych cšijnertow. A so japoštotošo ħami wot ŋo njerëčadžu, je ħwojeje mozy tajte štutki njeđotonjachu, to dırhbješje Gamaliel tola pójnacaj. Dučħowne wëzy džeđža štajnje dučħownje wobħladowane byč, a to je tamny mudry pišmawucšeny šabył. Tež w tym je ŋo myšle, ħdyž mënješje, so je wuřpëch jeneje wëzy abo myšle ħódnôčje prawa mëra. Nëchtôžtuli šla wëž abo myšle ma drubhy wułte wuřpëči, Žeħudaš a Žudašch řtať we ħwojim cšahu wjele pšħiħšowarjow mešoj, šchtô je na pšħiħlad Napoleon dokonjał, kať je ludži řkrudował, kať dženka njeřewerjazy wuřtupuja, mnošy jim ħođdujo pšħiħpaduja, ale šchtô dzyjš prajicž, so ŋu tajte wuřpëči do-pokasmo teħo, so je ta wëž hama dobra? A šchtô dzyjš, je-łi řosomny, Woha a Žesuja a jeho řwıjatu zyrtej wopuřčëčječ, dolešj njeje i jich řwončownymi wuřpëdami tat, kaž by rady widžal? Wo štutšownu ħódnôčej a wot-tytnjeny fônž ŋo jedna, niž wo řwončowny wuřpëch. A dolešj Wôža wëž, Woži štut štajnje i dobremu řóńzej wjeđže, dırbišah ħinať cšinič dıžli Gamaliel, niž pšħiħladowacaj, ale radořinje ŋo Wozemu stutke pšħiħamkuyč, řón řosnymicž řpıacaj, niž štuki, ale cšopky byč. Žiwu

Žesuš, a teħo dırhbješje Gamaliel šnacž, tež žıwe, niž morıwe, niž pšħiħladowaze duške řreba, ale tajte, kotřz jeho i wjeħelowa wıtaja: Cžëħı wıts do ħwojeho ħrodul! Aš, kať zyle ħinať možješje teħdy byč, Gamaliel dırhbješje prajicž: Woži štut njeħobđi ŋo štašyč, a tu tola widžëše, so je Wôš i Žesuja a i jeho japoštčotami, duž pójče, pšħiħamštmy ŋo jim, ja ħym řrëni, kiž to cšini. Njeđırhbješje ħëbi Gamaliel dale prajicž, jo, ħdyž ħëbi nëštjo jeno nabala wobħladajš, ženje jo prawje jeñacaj a pšëde wšëim ludowacž njeħobžëčj?

Tať je řraekšti ludwale pšħiħladowacł, njeje žıwe džeł brať na štoži, kotřz ŋo jemu pšćicžowawške, a duž je ŋo štašyč. Aš, so ŋo njeje nam tat řečšto! Na pučju k temu woprawdže štoro ħmy. Štať wjele ħinaške a řepške cšajšy byčmy mëli, ħdyž byčmy ŋo krucjšiħo k temu Knješej džeřelji, niž njeđëli jeno, ale wıšitte duš jehow mjeno cšëčšili, jemu ħluzili, i jeho wohomaj řëđjo jeho řëči pšħiħčali, niž wobšmaj, Wozu a ħwëteč řluzicž dıžali, a tat na ħwojej duški řħodowali, pšħetôž řchtôž njeje ša mnje, zyle ša mnje, je pšëcšijnowo mi, praji Knjes Žesuš. A kať zyle ħinať a lepje by byto, ħdyž byčmu w ođžerjo našeħo luda tat nabala nještali, wošbeje řchtôž nabozinu a nabozinšte žıwjenje nastupa, njebyčmu myšlicli a tež ša tym ŋo řadžerželi: ač, tajte wëzy ŋu jeno ša ništi, řrořty lud, my to wjazy njetřebamy.

Wobħladajmy ħëbi japoštčotow: Ĥunjež byčmu řħwi-fani a bu jim řatašane, so byčmu njerëčželi w Žesušownym mjenje, wóni tola i wjeħelôčju wot woblicja rady wotëňdžëču, so beču dořtojni byti, jeho mjena dla ħanıbu cšëťpicž. Wobħladajmy ħëbi jich řarobotëč a cšijnmy po tym: Ža ŋo njeħanıbuju ewangelija wot řħřıřtışka, so by nam tež kať japoštčotam Knješoweho mjena dla ħanıbu a ħanjenje cšëťpıozym junu to: „Šbôžni řëže wy!“ napšëčjo řħıncžalo.

Duž pať njeđ je to naške najřħwërnjške prjodkřwacaje: Knježe Žesu, ja džu byč a wořtač zyle twôj!

Ĥamjeň.

M. w B.

Boħuowanje mëra a jednoty.

(F. Š. Wëšel.)

Štať rjenje je na šemı,
Ĥdyž w ħwëteč, jedneče
Šsu bratřja i pšëcejełemi
We mëteč ħromadže!

Šaž Wožim ħoram cšëčje
Šam roša i Žermona,
Do žıwňomanje pleče
Še ħwëteč bratrowštna.

Š tym junu nowı rjenje
Ššo ħëta žıwňka,
Wšħo i njeħódnıřtwa cšëńje
A duške cšıte ma.

Tať ludy wuřwëcšene
Do ħwëta řastuja;
Šlej, potom řadło jene
Ma jenoš pařtřja!

K. A. Fiedlef.

Khrystuf našcha pomoz.

(San Falk)

Ač, kak in njembetym njevjedrje
 Žolmy imustupuja;
 Nibhže brjot a wufhorow je,
 Niz lóžj wobarnuja.
 Zebym s nami in nufy je,
 Zebym, kiz naš ščitunje.
 O Khrystičeje, tu
 Ty šhodjšič na morju!

Kak pšched našchim bjeswočjom
 Swěbowo swětko hinje!
 Moskemi ho kóžny ščitom, —
 Nadšija ho minje.
 Luby knjes pak wupomha,
 Nam je hwěda ranjšča.
 O Khrystičeje, tu
 Ščo šlew nom na morju!

Wo njevjedrje radoštin
 Dom ho šawróčjany
 A nēk, štworčizelo, czi
 Džatny wopor dany.
 Še rtom, i žyle wutrobu
 Šapimajčeje k czeleji 'mu:
 O Khrystičeje, tu
 Šsy s knjesjom na morju!

Žunu in nufy pošlednej
 Njedaj ho mi nóricj!
 Čhžebja žofmy we šmurtnej
 Štrachotčej mje moričj,
 Dha ty pošleč ruku mi,
 Knjeje, in hwojej šmilnošči.
 O Khrystičeje, tu
 Pšchitnžj k nam ty na morju!

Surij Wrošf.

Čizerpjenja wjednu k Bohu.

(Wotročawanje.)

Čačj runje wšički inspektar hwoje pšchibšchnoščje šwěru
 dopjelnjowajče, wofa jemu tola něfotra hodžimca, in fofrejž mōže-
 ječe ho in mēdže pšcheljodžowacj a rošhladowacj. Zara rad wo-
 pytlowajče jedželstje šahrbot, fofrejž bēču pšči šwonknej muzi
 štemla je šarčy bahniščojščy pšchěrowow nafake a fofrejž
 mēčaju mieno Alexandrowše. Pšjatnočjo awgusta čhžyječe ho
 tam tež podacj a pšchēnžje runje ščěrofu hošu škitajgoroda. Pšči
 wofnje ščitnita štejo wofla a wofhladowajče hēbi te rjane,
 in ščlenczajnyč kolččizitadž janwjene trošne pjerščēnje, wufšne
 tynčki, rječajny atd. Na jene dobo hēbi wočji wutre, jato by čhžj
 jašmijšo widžēčj. Zeho woto štožj ho na wulki pjerščēnčj, fofrejž
 do fofrebož bē drohi a wulki šmaragd šohadženy a na nim s wul-
 kej wufšitnoščju šemjanšči wopon wurēšany.
 „Čhto? Njevšym ja pšched lētami podobny, haj tón šamy
 pjerščēnčj wofhēžičj?“ — a šwotnje wón do šitny ščitnita
 šatupi.

„Ščim mōžu czi ščuzičj, nanto?“ ho ščitni jecho po
 rušowštu praščēječe. Wpšički inspektar bē wulki derje nawufny,
 teho dla jemu in tutej rēčji, na pjerščēnčj pošawajšči, wotmolwi:
 „Nanto, pšchedaj mi tutno pjerščēnčj; je tola šame twoje
 bžēto?“

„Nē, nanto, ja šym jón pšched nēhže dwēmaj lētomaj starej
 macžēžy wotwupil, fofraž jón tehy jašadži. Wona mēnjēšče, šo
 budže ho ja lēto šajo wufupičj. Wofno Nēmž, fofraž žanyčy
 pjeršes njemēječe a pola njēje šwoty lečēje, bē jej tón šamy
 pšchepodal. Dofelž pak, runjež štej štoro dwo lēče jaščkej, hiščēje
 wufupijeny njeje, šym jón wčera wupoložil, šo byčj jón pšchēbal.
 Wōžēšči jón tunjo dostacj; 100 rublow njēje pšchewjele.“

„Durbičj je došacj, haj hiščēje wjazy, jelišo njeje k macžēžy
 dowjedžēčj, wot fofrejž jay pjerščēnčj došak.“

„Šo čhu radu; wona byłi in tamnej přēcznej hašy in malej
 kžēžy, fofraž tak štrachja mjes dwēmaj pašozomaj štej, šo šwotnje
 šhudobu na čjole nošy.“

Wofštajmy wufšičēho inspektarja in towaštwoje pšchēželneho,
 dobročēnwoho a k ščuzičje šwōlniwého Rušy a wōrčējmy ho nēhže
 šji lēta do šoby.

W šwōčatku septembra potčinaju rušowšy šemjenje šwoje
 šybla na kraju wopuščēčēčj a pobawaju ho do mēštom, hōžēž moju
 in šmje wjazy rošpřōčēnjom. Tehy čhēnjēšče tež šyła kellerjom
 do Moskwy. W Nēmžach bē we šwojim čjahu tuto towaštwo
 kellerjom raby widžene a bēšje hēbi došty pšchēpad tež we wščel-
 nič rušowšičy mēšladž nadobny. Zeho direktar bē hēbi wotmyšlit,
 šwitu in Wofštwoje woflacj a bē tam bydo in škitajgorodže
 namafat.

Nōžy krōčj, hōžj šo hrajēječe, mēješče wón wulki šyru
 pšchibšadowarjoto a došhody bēču dobre. Zeho dla mōžēšče tež
 šwojich ludži derje plačičj. Wōn mēješče mjes nimi wjele na-
 dobnyč a špramnyč ludži, tola pak tež nēfotnyč šlēžow a nje-
 dočžintow, fofriž bēču je šwojim přebawiščim pomošanjom nje-
 špotojni a njemērne, wotšto čjohate žimjenje bšle lubowawču, byžji
 porjadnu dželawoščj. Haj, bēču to tožy, fofriž ja malo hodžinow
 to pšchēžičniču, ščtož bēču ja žyty tyžēti jaščajšili. Čhžjeto
 mužjy tutnyč kellerjom bēču in tutym našupanju pšches jeno.
 Najšōrščy mjes nimi pak bē mlody, nēhže 20 lēt starj, šylny
 rjany mčōžens, fofriž pšči šwojim kellerštoje wulku mōž, wufšič-
 noščj a wēštoščj pošawajščeje a hēbi tež teho dla wulku šwawu
 nadoby. Zeho došhody njevēču male, tola došahaju lēdom
 k pčju a hracju. Wo žyčy nožach wón in fofrcznoj šybačeje
 a wščitto s runje šmžhenjoto; towaštčemi pšchēžičniče. Pšči
 tym wón žadlawje šelēšče, ani do Boha ani do Ščōžnika nje-
 wērijēščeje a šhodžēšče jeno teho dla do žrtwaje, šo by jejnu
 rjanu twarbu a juštšany wutwar wofhlabal.

Šušto bē direktar jecho tajšeho hēščēneho žimjenja dla našwarik
 a jemu pražil, šo hēbi na žaje wafšnje šōže a Wožu šnadu
 nješafštaji, ale šo je runy pučj k čjōžnemu a wēžēnemu škajenju
 wufšiwit. Tola šwary, wawonanjaja a powučženja bēču pobatno;
 direktar bu wufšmēžēny a wot njeho „mōlešči brat“ mjenow-
 wany. Šušto wón tak hōršne šłowa rēčēšče, šo ho šōžy čju-
 čžny člowjet še ruzhōju wot njeho wotwobwočji; haj šamo jecho
 njevufšični towaštčojjo druhby mēnjaju, šo durbj mjelečēčj. Š lētow
 mčōfošče hiščēje čjasto šłowo in jich wutrobach šahnjča, fofrejž
 šchepajto bžēje: „Njemolčeje ho, Wōh ho njeba ja hēčy mēčj!“

Žranž Trawnič, tak našč mčōžensj rēšajče, bē šo žyle wot
 Boha wjerčēneho wotwobwočičj, tak došho hačj bē keller. Runjež
 bžēi wote dnja do hēščēneho žimjenja šapadowoščje, šōšče ho
 tola, jato by wšchchomžny knjes na njeho nječēžšowat; štworoščj,
 bežičēšče, wježetoščj a raboščj dny jecho tudnybčyža porješčajuču.

Na štrahym ščōnčžnym šwōdwanju septembra bēšče ho wjele
 tyžaj pšchibšadowarjoto šromadžito, šo byču kelleršče šumščy
 widželi, fofrejž mēčaju ho wšlėje nič in powšētje na pošwajadž
 wawojēčj. Na dwēmaj pošowajšči rejmajščeje powno hēbi lufnojne
 bžōwoty direktarja, rjenje wudraščēnej a wufšēčēnej; s tajčj wufšō-
 noščju a wēštoščju, jato byču loške nobi nješhabčazy šemju pob

hoću mēta a ja to jimat wulka byla pšchirpadne hlawo pšchirwystowajšce.

Wulki powjaš bē pšches 10ar. I temu shtowany, sčehnjenty a na jennym bošu 45, na druhim 50 shtow mot semje pšchirwajany. Na tón najprjedy direktat ham postupi a pšchedejše jón tam a hem; potom shtow a Franz pšchirubže jemu najpšchidžony. Wšohrybdža ho fetlaščytaj. Franz lehny ho na powjaš a direktat pšches njedyse bjes pšchetožy, potom džęche hōžbu a druhemu tōnjej dole. Čijichina nježeješce, jako by žylo byla morwa byta. Tola na jene dobo sta ho nastřibžilny fakščit, ja kotrymž pal hnydom justrate wješeje hēlowajšce. Franz bē mjenujuž kōto pšchē dofontionju puča po sbaču wopacžny shtup sčinił a bē i padē pšchiršchot. Tola mošta i sčiniwej prawej nohu na powjašu wižojo a tak wižojo i shtowu a i rutomaj wšchelate hneščyne pryzle čzinjeješe. Sa shtwilo postany, wōbčji ho a džęche na pomjalu dele, kaž by po runym sčupudnowanju bēžat. Zute powērowište shtumščy shtaju ho wšchitke bjes poroča, a tež pšchi tych, w kotrychž ho najbōle hylnošč a mēž wolaowajšce, bē Franz i miščtrom. Žeho čžto sbačje ho železne byč, hōž wōn wulke železne kule kaž lohke kulčički wšchōlo do pomētra nječajšce a je potom hēbi na shtribet abo na ruzny padacž dawajšce.

Nēkotre hōžjiny tuta hra trajejše, a wšchelke wošoby i mješčimj abo wješčimj pšchirpadom wustupowajučy. Najwješčimj hynawbi hēbi Franz doby a i hordej wješełoščy wōn na powjaš stupi, kotraž bē 8 kōbčowy mot semje pšchirčiznjemy. Wōn pšchirwajša druhi kōtři powjaš wolofo praweje nohi wylče kulow, hōž bē prjedy nohu derje samobalil, to powjaš do nohi rējacž njemōžejša; potom pšchirwajša jōn i napinanemu powjašu. Tež wolofo žiwota wostala hēbi powjaš a puščęzi ho potom. I shtow i jemi wižojo, dele. Nēšto pobanacuju jemu nēkotre wšine tola a te pšchirwōwejša hēbi na powjaš wolofo žiwota. Potom wša do sōdžeje ruzi čęstju pšchilno čęstju a pučža ho tam a hem čjupačy. Dha na jene dobo pšchirwadowarjo hyn sakstjuchadu, kotraž mēješce podobnoščy i tym, hōž bē ho nēščto rostřerje abo rostorchy. Franz kotryny i tēwej nohu a čyščje ju na napinany powjaš tylnyšč, ale to bē pšchepōdže; — powjaš, na kotrymž wihalče, ho rostorchy a wōn padže na kamjenje dele. Wyžnizkōžny shtwily fakščit sarta a i nim smējša ho Franzowe žabławe haktowanje, kotremuž pal potom jehō bolotna žaločje sčęchowajšce. Pomoznje ruzi wote-wladchu jemu tola a čyščju jehō na noly shtajč, ale tēwa bē pšches jene tolo rostožena. Prawa ruka bē wjažy kōcz slemjčna a i prawym bolom htwōny bē tak njebožonnje na železnu čęstju padnyč, to mēješce žyly bot a prawe wolo jara stranjene. Žaložna mējšenja našta. Hra bu shtowne.

Wjes pšchirwadowarjenu bęščytaj dwaj woješčitaj lēkarjey, jedyn Mēnž, druhi Rušč, kotraž i pomozny pšchirwajšcy. Najprjōdžy čyščytaj jehō do jehō wobdylenja donješč dacž, dolešč pal bęšče to hamo shtrow balene, wša jehō wudowa Maruščyna Nosdroma, shtuda pšofarņeža, do hwojeje makeje hēščki. Wōn bu i njej donješčy a pomoz ho jemu postiči. Dolkho wojojowajšcjej smjercz a žiwjenje wo nješo, a satorjenje ranom jehō mōžnje lapaščija. Direktat poba wudowje nēkotre ruble, kotrež mēješce Franz hiščęje doflacž, pšchirubže kōžby tpbžeti juntkōž, io by ho ja nim naprawiřowal, a dori ja Franzja nēščto pjenies, io mošta wudowa naj-nužnijše ja nješo wobstarač. Žeho wopyt sta ho pšchęzo porēbščy a napōsleđu žyle wuwosta. Sa nēkotre mēžžay Mōltnu wopuščęzi a na Franzja wjažy njepjomni.

W mēščje powjedajšce ho nēkotre dny w tych shtōbch, i kotrychž bęšču hēdžōjo pšchi tutym njebožju pōbla hyl, wo nje-božju lekterja, potom bu sabyty. Ženož lēkarjey jehō njeowpuščęzi-

šchitaj, tež tēshdom niž, hōž bē wješčytaj, io žanyč pjenies wjažy nima.

Saše sa poč lēta bē Franz sabyony. Ruzja bē derje, nohu pal prosta sabyona. Prawe wōčto bē zyle shtibi. Wōhu a lēkarjony mēješce ho džawowajč, io njebē tež drube shtibi. — Tola tež šara Maruščyna njebudž sabyta, pšchetož wona wšchitko, sčytož lēkarjey wustajšcytaj, hač na najlępe wobstara. Žuntōž bē sabyony lēweho wola tal wulke, io ho wo to hamo boječytaj a wōlępejenje Franzja sa wēšte džeręčytaj. Tola jeyu prōzwonanie njebē i Wōžeje pomozny pobarmo.

Franzej bęšču wot Wōža čęstřenja napōtožene, kotrež prjedy nišdy sjeñat njebē. Ruzja pal wuči ho modlicž — a čęstřenja wjedu i Wōhu. Franz mēješce na swojim bolōstnym lēhnyje čęša došč, na to spominacž, sčto je w saūđenym žiwjenju činił, a wērne želbyče do jehō wutrobny sacęže. Wōn bęšče mōblenje sabyt, ale dyrbješce io sašo namunyš. Najprjedy jemu kōtře sčpchnjenja i wutrobny wustupowaju. Potom prōščęšce Maruščy, io by jemu ruztu mōblitowu prjōbčęstajata. Tola wona njebē sčulu mēta, teho dha njemōžejše čjitož, bęšče pal wjele mōblitowu i shtowu nawuknaja. Tęgame wona Franzey prjōbčęwajšce, hōž bē tōn na swojim bolōstnym lēhnyje sčchowajšce. Čžasto tež nēščto w jehō dušy wo tym wōtōšč, sčytož bē ho jemu w sčul-sčij lētač do njeje sacęščęsčato. S wōpřēba tu a tam nēščto pobrachowajšce; tola huiščijše pšchemyšlowanje po čžaju wšchō hromadu pšchirjēše, tak io shtōnjeje žyly sčtuztju namata.

Sčydužny spominajšce na rōžizny mtoščy, na swoju lošto-smuščiwōšč a wulku nježabōwnošč, kotraž bē pšchęstju starščimaj wopostajowat. Se žędžonju myšlešce na domowinu, hōž bē jemu macęjna lubošč wšcho wostajęješe. W Maruščy bē druhu macęst namakal, kotraž ho i wulkej wopornoščy a se snatej ruzke hōšččiwōščy ja njehō itarajęše. Wjes wytarja žambneho wuščitja tež wobaž lēkarjey shtuwowajšcyaj.

W haprynu pšchirubže ruzki lēkat i njemu, io by jemu božemje prajit; pšchetož wōn bē i druhemu, dalato je žewjenjnym mēščje lēkazemu regimentey pšchępōdženy. Franz poba jemu kōžny shty pjerščęžen i rjanym smaragdom i šarmaniju jehō prōžy. Tutōn pjerščęžen kalajšce pšchędacž a mēnješce, io durbitaj wo lēkarjey do dostajny čęstjey bęščiti. Wōn pal jōn njewja. Tōnham žęn čyščje jōn Franz nēit nēmikemu lēkarjey barič, ale tōn džęče, io jōn ruzki lēkat sferščjo shtuziž, dolešč je tamny huiščijšcho pola Franzja pobyt a wjažy ja jehō wuštrowenjenje shtuwoto, dylki wōn. Franz prajęšce, io je ho to siato a sčto je tamny mēnit. „Dha njeham ja ho wot Ruščy pšchetřędčyž dacž. Sčytož wōn mōje, to čhu ja teži!“ nēmli lēkat wotmōlwi. Tola pjerščęžen dyrbješce ho po kōtřim i kōtnitej donješč, pšchetož jako bu na dobo nēmli lēkat do Pētrobrōdu pšchępōdženy, wuwosta pobypjeranje tež wot tučeho dofa, a Franz njemōžejšce hēbi hwoju potřęje hiščęje ham shtuziž. Maruščynna shtuzba njehajšce pal na bļęščij čęž ja wōbeju došabacž.

(Wščic. shtōnjeje.)

Wščelake i bliska a i daloka.

— Kaž je hščęšč, bužę wuščnošč knjeła wuščijšeho itaraja Dalmana w Ruščlandže ja superintendentu we Wōjercyach postajč.

— Saše ministertwo je ho w blęščim rospominanju pšchęstju wopytanju sozjaldemokratijšč shtromadžinow wot wučęzjerow wuprajčaji.

— W Amerizy je wulka horzota, kotraž nēšto i nam do najšče krajiny pšchirubže. Duž smęnyje horze duž wōcřawowajč a bohūžel sčuchoty, kotraž nabđuju na poradženje bērownu pšchęjo bōle bjerje. W Amerizy hu sta lubyž na wulku horzotu sšhorili.

Sy-li spévat,
Pílnje džélat,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je

Za staw sprócný
Nápoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spaf mérný
Čerstwosé da.

Njoch ty spówaš,
Swérnje džélaš
Wšédne dný;
Óžeš pak swjaty,
Dušé daty,
Wotpoéš ty

Z njehjes mana,
Njoch tí křmana
Žiwosé je;
Žíwa woda,
Kíž Bóh pada,
Wokřéš óe

F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa ho kóždu hóbotu w Esmolerjez knjižničarstwu w Budyhjinje a je tam ja sčtwórtlétnu pschédplatu 40 np. dostać.

6. njedzela po swjatej Trojicy.

Zap. št. 6, 1—7.

Pšehščéhanja, kotréž béšče prénja křehščéžiansta wošada wot hwojich njespšehščelow méla pschěčérwicz, béchu jeno t rospschěščéranju křehščéžianstaje žyrtwje služile, jeje wéru popšlunite a wérnosć ewangelija wo žiwěče rosnješle. Tola tež inuštownje dnybješče křehščéžiansta žyrtel jo rosšly-nič a prawje wutworizé jako Woje wobydlenie w duchu a jako hrodžiščéžo méra wošrjedž njeméra tuteho šwéta. Čžéžti strach jej mjenujzj psches inuštownu rostoru hrožješče. Čži bohatejši wšahaf béchu samowólnje w prénjej křehščéžianstaj gmejnje šwoje wobšehđeršitwo pschédali a wumojšit japosčitolam pschijnješti, so by šo na křubnych rosdžéšit. Tajte rosdžélenie darow a dobrotow na křubnych šo stamawše w prénim čžaku psches japosčitolow šamnyh, tola pschi roščžasej wošadže bu to s čžakom wulzj čžéžta wég. Wórcenje našta wot Gricchow pschěčžiwow Židam, t. r. mjes křehščéžianami, kiz béchu hižom prjedy jako Židža abo Židow towaščikowo grichšite waščnja a a grichšitu rěčž pschijnšali, našta mórcenje pschěčžiwow tym křehščéžianam, kiz béchu židowšte waščnja a židowštu rěčž wobšhowali. Čži Gricžowo storžadu, so šo jich wudowyo pschi wudžélenju dobrotow hušto pošabnywaju. Šsnano tajta stóžba njeje bješe wšdšje pschizjny bya. Lošto wšahaf je srošlymluče, jo béchu grichšizj křehščéžienjo, kiz béchu hnjto došéž šwonta Jeruzalema abo w dalotim šwěčiwé šwoje žiwjenje wješti, wudželazym japosčitolam bóte nje-

inaczi, hačž židowizj křehščéžienjo. Néto dnybješče šo rosšbudžiz, hačž béchu prénj křehščéžienjo w lubošéji šwlni došéž, šo mohli tajtule šwadu šožownje stónčizé, to šdobne a špomozne trječičéž a wošadu po potrebnosćach čžaba inuštownje prawje wutwarizé. Tež tu šo wupotaja, šo woni ho dachu šwólnimje wot křyštšuhoweho Ducha wobžičéž; bórtj šo šaloži prénje wošadne šastojšitwo, wotšladowaršitwo křubnych a šarjadšitwo wošadnyh naležnowšew.

Prénj wošadni pomoznižj (pschiklad ša naščich žyrtwinyh prjodštšerjow).

1. Ša wošadu béchu trébni, 2. psches wošadu buchu poštajeni, 3. na wošadže buchu žohnowani.

1. Prénja křehščéžiansta wošada je po pschikladže šwojeho šnjeja a mištra nanajšitnišho tež w lubošéji štkowala a šo pržowala, tež čžélnéj nušj wotpomhačž. Wošebje šo horje bjerješče wo křubnych a tjščenyh. Wona bu bórtj jich šarofčiwina mačžet, kiz w šwojéj šmilnošéji a šnacžj ludži jich nušj srošlymješče. Jeje mištr béšče wšahaf jej tež šarofčj wo wščéh potrebných na wutrobu šwajafal s tymi štwonami: „Šchóž wy čžinili šče jenemu mjes tymi najmješčini mojim bratrami, to šče wy mi čžinili.“ Duž béšče šo hižom prénja křehščéžiansta wošada ša potrebných šarata psches to, šo jim wščédnje šimlne dary poščješče abo jim bito pschitrywajše; a to wščo še šredtow, kotréž čži šamožičiščij lubošéjwje wotpomachu. Japosčitoljo jako wódžerjo wošady tele dary wudžélowachu a šarofčj ša křubnych namjedowachu, kaž wšahaf woni wščitte wošadne maležnosče šami wuwjedžehu. A to béšče

dziejści czaŝ wŝchito berje ŝcho, haj, jap. ŝtuki nam powjedaju: „Teje ŝromadŝijnje tych wierzajacych będŝe jena wutroba a duŝa (4,32)”. „W tych ŝamuch dniach paŝ, jako wuczobniacy pŝchibęradu, ŝta ŝo męczenieje mot Gri-chiŝtŝi napŝchęcziwo ŝidam, ŝo jich widowmy we wŝchędnej ŝluzbje japomniene buchu.” Zo je cziŝce teŝ po bęŝnŝi-ŝichim naŝojenju: „Dędŝe ŝo ŝimline dary widęŝelija, tam ŝo huŝto teŝ njeŝpokoŝnoŝe a mortotanje pokaŝujetej. W tutej naleŝnoŝci paŝ ŝo neŝto teŝ zyla pominęoŝ, mudroŝe a nadobnoŝe japoŝchitowol woportaja. Woni ŝo njeportajuja ŝranjenj abo roŝhorjenj, ŝo je jich pręza taŝ malo pŝchi-ŝoŝnacza namatafa, ale pytaj u bami je wŝhej luboŝe a ŝhutnoŝcu tón pobrach wotŝronieŝ. Haj, woni bęchu ŝpofnali, ŝo woni pŝchi tajkim pŝchjporjenju woŝady nje- męza wŝchitke naleŝnoŝce woŝady bami woŝtaracz, będŝ njeŝmę jich najpręŝieŝe a najmoŝniŝeja ŝaŝtojŝiŝtowo pod tym czerpię, mjenjujy ewangelij pŝchjowjedacz a tuto njebjeŝte lubo wo Rnjeŝowej pŝchitajŝni cziłowjeŝam poŝcieŝeŝ. Woni bęchu ŝo wjeŝewędęŝiŝi, ŝo jeli ŝo woni ŝwoje mozy a ŝwoj czaŝ dale taŝ w ŝarocziŝa ŝa ŝubnych, we woportajuju cęlnęduch dobrotow a we woŝtaranju ŝwontowonych naleŝno- ŝeŝow woŝady pŝcherebajuch, by jich duŝowopuŝtyŝte dęŝelo pod tym czerpię. „Duŝ ŝawoŝachu czi dwanaczo tu ŝro- madŝijnju tych wuczobnikow a dęzachu: Zo ŝo njeŝluŝŝa, ŝo bydymy my ŝo ŝtona Boŝeho woŝtaŝili a ŝluziŝi ŝ bŝidam.” Zo njeje žane ŝlowo hoŝeje horboŝeŝe, ale dopoŝas ŝwernęoŝe napŝchęczo pŝchitajŝni jich miŝchra: „Dęŝce po wŝchēm ŝwęcze a będęŝe teŝ ewangelijon wŝchitkemu ŝtworjenju.” Woni berje wjebęzachu, ŝo ŝche- jeŝijonŝta gnejna zenje njeŝmę ewangelij podkioŝeŝe; pŝchetoŝ moŝ Boŝa je, kotraž ŝbęnęduch cęini wŝchitŝi, tiŝ do njebo wierzja. A teŝ naŝch czaŝ bebi njeŝmę miŝchŝi, ŝo ŝmę wón bebi Boŝe ŝlowo ŝtutowacz pŝchęŝ nękaŝe drube wuŝitne powučenja a ŝabawjenja a ŝpomozne wuwjedęzjenja. Woŝe ŝlowo haŝte teŝ wŝhej wopornicęj ŝluzbje prawu moŝ dawna a ju w ŝtrowyduŝ kotljjach ŝdęŝeŝi. Na drubej ŝtrowie paŝ japoŝchitow teŝ ujedachdu ŝarocziŝa ŝa ŝubnych a hajejje ŝwontownego woŝadneho lępŝidheŝo ŝanjerodęŝeŝ; pŝchęjara nufa będnyduŝ jim na wutrobje leŝeŝe, a ewan- gelij dęŝeŝe teŝ tudy ŝwoje ŝbęne plody portajacz. Wyŝhe teho teŝ japoŝchitow jako mudri wodęŝerjo berje wjebęzachu, teŝto ŝohnowanja teŝ ŝwontowny porjad a krute ŝariadowanje wŝchęch naleŝnoŝeŝow ŝa ŝcheŝeŝijonŝta woŝadu ŝobu pŝchjjeŝe. Teŝobla dęŝbajachu woni woŝadu teŝ w teŝ myŝli wutworieŝe a wŝcho jeje ŝtufkowanie berje ŝariadowacz: wulku potriebnoŝeŝe bęchu woni w prawym cęaŝu ŝpofnali a cęyduch jeŝ wotpomhacz. Woni bami radęzachu: „Lubi bratŝija, roŝhladoweŝe ŝo po ŝydom muŝach njeŝ wami, kotŝiŝ dobru ŝkwalbu moja, a ŝu polni ŝwja- teho Duŝa a mudroŝeŝe, kotrymŝ tu pręzu bydymy poruŝiŝi. Wty paŝ cęmy pŝchi modlitwie a pŝchi teŝ ŝluzbje teho ŝlowa woŝacz.” Taŝ naŝta pręnje woŝadne ŝaŝtojŝiŝtowo, j woŝebitum pocęahowanjom na woŝadnu ŝhubod. Teŝ my mamy dęŝenja w naŝchich woŝadach podobne ŝaŝtojŝiŝtowo, ŝaŝtojŝiŝtowo ŝyŝwinyduŝ prjodęŝteŝerjow, kotŝiŝ moju ŝo j duchownym ŝaŝtojŝiŝtowo ŝobu ŝa porjad woŝadneho a temŝchęŝteho ŝiwjenja poŝtaracz a wŝchęlate woŝadne po- trebnoŝeŝe ŝpokoŝeŝe, a teŝ na ŝwojim dęle pomozni byęŝ, ŝbozo woŝady twarieŝ.

2. Wubjerna będŝe ta rada japoŝchitowol a ŝo ŝyŝe ŝromadŝijnje ŝpodobaję. Czi japoŝchitowol nočyduchu tuteŝy pomoznikow bami pomjenowacz. Cęile dęŝbajachu muŝoj

byęŝ, kotryduŝ domęŝerjenje woŝady pŝchewoŝeŝe, a duŝ dęŝbajachu ŝo mot woŝady ŝameje wuwwolieŝ. Taŝ teŝ ŝo naŝŝi ŝyŝwini prjodęŝteŝerjo dęŝenja hiŝchę wuŝtowa pŝchę tych wólbyŝtmanęch muŝow (wolerjow) woŝady; woŝaba dęŝbi teŝobla teŝ jich je ŝwojim domęŝerjenjom pŝchewoŝeŝe, teŝobla paŝ teŝ j wopreŝta na to ŝlabacz, bebi tych ŝkma- nęch a pŝchęŝodnyduŝ muŝow wuwwolieŝ. Po kaŝtich muŝach ŝo pręnja woŝata roŝhladowaŝe? ŝiŝ wjeŝachu dobru ŝkwalbu a bęchu polni ŝwja-teho Duŝa a mudroŝeŝe. Dobra ŝkwalba będŝe trebna, ŝo moŝachu woŝadni hiŝom po tym bebi dobre wuplody jich ŝtufkowanja lubieŝ. Ale koŝdy cziłowjeŝ, tiŝ cęze w Boŝim kraŝteŝweje neŝchto wulke a ŝpomozne wuŝtufkowacz, dęŝbi ŝuŝtęŝownje mot ŝwja-teho Duŝa cęŝeręny byęŝ. Duŝ Boŝi jeŝo napjelni je žiwie węru, dawna jemu moŝ ŝ pŝchewjnenju wŝchęŝo ŝcho a wŝchęch ŝabęŝtowol a jemu wutrobu ŝ luboŝcu ŝbřeje ŝa wŝchęch woŝadnyduŝ, woŝebje ŝa tych najpotriebniŝchich po cęle a po duŝci. Haj, ŝwja-ty Duŝ jeŝo ŝameho teŝ wuŝwęcęŝi, ŝo wón w žymym ŝchęŝeŝijonŝtwe ŝtejo a w ŝcheŝeŝijonŝtich pocęinkach ŝo pręzaju woŝadęŝe j dobruym pŝchitadom ŝluzi, ŝo ŝo ŝ Woŝemu ŝlowu dęŝeŝi, ŝwja-ty dęŝeŝi prawje ŝwęcęŝi a pŝchęde wŝchēm ŝkryŝtwa a jeŝo ŝyŝeŝe lubuje. Ale ŝkōncęnje dęŝbajachu cęile muŝoj teŝ prawu mudroŝeŝe ŝeŝ, kotraž njebama bęŝe roŝmyŝlenja, ale tych potriebnyduŝ wunamata, a ŝo ŝlaba, ŝo njebyduchu te rjane dary nękaŝejmu lęŝnemu abo njeŝodnemu jeno ŝ ŝtaŝenju ŝluzite. Wobu dęŝat, teŝ dęŝenja ŝo tam a ŝem hiŝchęŝe tojŝy wuŝtojŝi, ŝwerni a hōdni ŝluzobniacy woŝadow namataju, kotrymŝ je pŝchi ŝwojim wŝchędnym dęle naj- rjeŝiŝta a najlubŝta mŝba, ŝo ŝmędęŝa j luboŝcu, praw- doŝcu a je ŝwojim naŝojenjom ŝjawnje ŝobuŝtufkowan- na ŝcheŝeŝijonŝtich woŝadę. — Taŝ naŝta w ŝtarej ŝyŝwini ŝaŝtojŝiŝtowo diaconow, t. r. ŝluzobnikow, kotŝiŝ cęyduch woŝadęŝe w luboŝci ŝluziŝe, woŝebje jeŝe ŝubny a będnyduŝ. Dęŝenja paŝ mamy ŝ wjeŝchich w hřenich a wjeŝchich meŝtacz woŝebje wuwučenęnyduŝ pomoznikow woŝadneho ŝiwjenja, tiŝ ŝu bebi jato powołanje ŝwojeho ŝiwjenja wuwwoliti, w nękaŝej ŝcheŝeŝijonŝtich woŝadęŝe tajku ŝpomozęŝtŝu ŝluzbu doŝonjeŝe. Woni ŝo, na pŝchitad, w bratrowŝim wuŝtawje w Morizburgu wunucęza, a potom ŝluzbu doŝtanu w ŝcheŝeŝijonŝtich woŝadach (jato woŝerjo towarŝtewo mlodoŝeŝe, jato woŝerjo ŝcheŝeŝijon- ŝtich ŝromadŝijnow, woŝebje paŝ jako pomozniacy abo hoŝpodarjo we wŝchęŝchich wuŝtawach ŝuŝtęŝownego miŝion- ŝtwa). Dędŝeŝ cęze ŝadny ŝa ŝwojeho ŝbōŝnija a ŝwojich huŝienęch ŝobuŝeŝelowjeŝow ŝahorjeny mlodoŝen ŝa ŝwoje ŝiwjenje prawje ŝpokoŝeŝe a wuŝy hōdne dęŝelo meŝe, njeŝ bebi pŝchęmyŝli a ŝo da wunucęŝeŝe w hiŝom ŝpomjenjum wuŝtawje. Ale teŝ diaconŝyŝeŝ dęŝenja we wjeŝchich ŝcheŝe- jonŝtich woŝadach namatajmy, žonŝte pomozniacy, kotreŝ woŝebje horędu woŝhladaju, ale teŝ hewat we wŝchęŝchich wuŝtawach ŝtufnija. Wone ŝo wunucęza w diaconŝyŝchich wuŝtawach, na pŝchitad w Drazębnanach, a w naŝchym kraju je wulke ŝadanie po nich. Nęŝtoreŝiŝtuli mlodeŝi hoŝy ŝo tu nadobne a wutrobu ŝpokoŝeŝe polo ŝtufkowanja woteweri. — Wty wōdęŝim paŝ: Njeŝ je ŝo naŝe ŝyŝwiniŝte a woŝadne ŝiwjenje w bęhu cęzaŝa teŝ wuŝy roŝwido a do wŝchęch ŝowol wutwarilo, wone tola woŝeŝte na ŝtaro- ŝyŝwiniŝtich ŝakadach, po japoŝchitowŝim pŝchitadę. Tōu Rnjeŝ paŝ cęyŝt nam teŝ japoŝchitowŝeho duŝa dęŝat! — Dędŝeŝ będŝe ŝo 7 pomoznikow wuwwolilo, bęga woni jich pŝchę japoŝchitowol poŝtajuju, kotŝiŝ ŝo modlachu a ŝlabęduchu wuŝy na nich. Teŝ naŝŝi ŝyŝwini prjodęŝteŝerjo ŝo pod

modlenjom a dobroprosičenjom do jich rjanego fastojništwa zapotalaju.

3. Bórfy ho na Jeruzalemskej wošabže potasa, so bu tole fastojništwa ja zyrkej i wulnim žohnowanjom: „To žlowo Bože roszędze, a tych wuczobnitow w Jeruzalemje bu bórfy jara wjele. Tež wjele wot tych męščinow buchu tež wórie powščišćni.“ Bože žlowo wšak móžešče ho bjeje wšęch sadžewlow w mozy a wješełofęzi přebowacž, taž běchu bebi to započofitow pšęli; to je tola tón najwážnišči předš, naščemu hręščnemu a hubjenemu čłowještowu pomhač, a tež sa našč nowišči čsaš Bože žlowo hišęče njeje ničjo wot swojeje stareje wuprušowawane mozy šhubilo. Wšęhtle jeno čšlene wobtaranje čłowjeta k šbozu njewocęhjne a jeho žadania njespofoji; tež porjadne jałmožiny njemóža nuhy wotpomhač a čłowjeta wobbožjęč; šdy by zyrkej jeno semše dary wudželata, kafejz by nękotružkuli rad wot njeje žadal, wona njeby nikomu k šbozu dopomhala; tole móže wona jeno dofanjęč pšęs tu bójštu móž ewangelija a modlitwu. — Ale tež štuti lubofęze možaju něto hatle tak prawje we wošabže katečęč, šdyž będu wošębje sarjadowane. Přenja křęščęzijanjta wošada a ja wulny wažny a nušny węž bjeřęšęče, a šmilne dary wo symnym mehanikim waldanju bjes čjopleje wutroby a bjeje wšęcho pšęchemušenja njewudželęše, ale pšči wšęch štutach lubofęze bebi na to myšelęše, hubjenego čłowjeta tež woczahnyč a wumož i jeho hubjenstwa a jeho wšęmenięč do hóbneho a šbožownego stawa Božeho kralestwa: Kajtta žywa jałmožina! Šdyž tež je w naščim čsaš semše kralestwa, wot křęščęzijanjšęgo duha pšęewlate, starofč ja šhubdy a s wulkeho džela tež będnųch na ho wšalo, dyrbi tola zyrkej ta žywa duška wšęje starofęse sa šhubdy a będnųch wotacž a wocži ja bližichich nuhy wotewrjęč a wutroby šhręč; a wona dyrbi šama s dobrým pščiškadom do predta hič we wumóšaję, wobarnowaję a šđeržaję lubofęzi, kaž to wošębje w šuistownym mišionistwo wšęjšč. Ale zyrkej dyrbi tež wšęhtón štut lubofęze w šrownyh a dobryh kolijah wjeřę, a to wona šamóže pšęse Bože žlowo. — Tak bęšeč Jeruzalemska wošada šbožownje fastojništwa we wošabže postajila, kotřę jej najwjetikę žohnowanje pščinješe. Nuhy bu wotpomhanej, jednota a męř šašo šacžahnyšętej do wošabdy, kotřę jej najwódmone pščibýwajęše. Zyrkej pak móžešče něto jako starofčizna macž wšęch šhubdy, hubjeny a będnųch je wšęje wudrožęti, wobhladnuwošęu a špróznwošęu šbože a deręješęe pščišporjęč a tež tak dušęe wotewrjęč ja njebješe šbože a šubla. To pak dyrbi džęša hišęče šóžba wošada tak wjele, hač w jeje mozah leži, tak, šo móže wona, kaž nědy w štarim čjohu, tež na šwojšich šhubdy, šhromyč, będnųch, šanjerobžęnyč pokafowacž jako na šwoje što, šębro, šamóžęne a bohafitna, kotřę jej jato daš džak čłowjęštwa a Bože špobobanje pščinješu. —

Njech šo Božemu žlowu a modlitwu w naščich wošabach nihžje njefadžęwa, ale njech šo ewangelij wo šhrytušbu wšęubžom i wješełofęzu a šorlwojšęu pščipowjeba a šlųšči; ale njech tež wšęje štuti lubofęze kęžęja. Njech wšęhtny zyrkwni přjđbšęstęro a wošadni pomozny wšęje dobre štuti špęchija a pobpjeraja a je wšęje lubofęzu na wošadnym špšchim šobustutkija, šaj, njech šóžby staw zyrkwe je bebi wedomny teje lubofęze, kotřęž je wón šwojemu bližščemu a šwojeje zyrki wšęu winojty. Wšę pak žohnuj šóžby štut, kotřęž šęžji k roščęřerjenju jeho kralestwa! Šamjen.

K. w K.

W žnješkim čsaš.

Štš: Ščtšž Božu wšęščnemu ho podba —

Čžęčž přenja. Knježe, tebi šlųšča,
Džak, škwalba b čšękej modlitwu!
To hi te dary, kotřęž dušęa
Čži hnta nješe k worowu,
Šo šy naš ščęžębreje žohnowaf
A rjane žně nam s nowa daf.

Twój mltý beščęž je s njeja podaf
Na našču rolu wobšętu;
A je šej wšętu ščłowu žabal,
Šón čjople pruhi hręšęu,
Ty šwojšči šętwam rozščęnje,
A twója móž je šitšęde.

Taf je ščtšž i nadšęju bu šęte,
Ššo wšęhtlo berje rabžito;
Nęit wšępjet Bože šbido křęte
Mašč pšębę šobu, mój křęščęjano!
Duš ja to Božu milofč šwal
A Božu džatny worop pai!

K. A. Fiedler.

Ja mru wšędnje.

1. Kor. 15. 31..

Ščtšž šo narodž, šmjerčž šobu na šwět pščinješe a ju pšęęo w bebi nošy. Tež pola najštrowošęęa a w najrjęškim kęšęnje šejazęho čłowjeta wona w potęjnym kęžštu bežji a šala, domž nable njewdyri, jeho ščónčnje pšęchemoznjšči. „Ščtšž wé mój šóžy? wón šnadž je blšto; čsaš minje šo, šmjerčž pščiščadža“. Duž čhu ja wšęhtle dny a šohđiny na šwoje wumwrjęče špominač. Wotčebjera džę šóždy džę, kotřęž dožijam, džel mi pščimjeręneho čjoha, a ščtšž wot mozy šlowow a šmųšrow pšęčęřęšęu, to šo ščónčnje mojemu žiwjenju wotčjohuje. Tak ja wšędnje mru, šdyž to prawje wobšlobaju. O šak je ni to nušne, šo šo wšędnje na wumwrjęče pščtšobnu! Węžny a šróti je mój čsaš, ja nješmęm jemu njewšęitemu wotčhnyč dacž. Wšę šubđny mje k šwęcřofęzi; wón wučž mje wopomnič, šo dyrby wumwrjęč, taf jo byč mubry byč, šwój čsaš berje wšęlowowaf a šo wšęhtle dny wo dobyčęe toščich pokřobow přýšowof, šiz mi wčęžnje wotštanu, šdyž ja w šmjerčži wobšlobnu.

Šaj, ja mru wšędnje. Šdyž je čsaš čłotwšęho žiwjenja potojzu pšęčřofč, bha počkajnu šmųšty a šlawy čšęče šjenašča džęlo šmjerčę na šmjerčtanu čšle šacžuwacž, a bđry ho wšoboba šroni a k šemi šowla, wot kotřęž je wšata. Wab tym šo nęchzu šróžęč, šdyž je to něto na mni, ale čhu čšim nalęžnjšęo to žiwjenje wšęč, kotřęž njeje wot delta, ale je wot šorka a nab kotřęž šmjerčž žaneje mozy nima.

Wšędnje mždu w tym šwoje wumwrjęče šacžuwacž, šdyž wšędu, šak mi šwět njepšęčęšęlminy šýwa a na wšęchlawo wčajenje čęuž dawo, šo mje šačęž šęti. Tola tež nab tym šo nęchzu šrubžič, ale čhu bebi to wjele bóle sa jnomoj šlųščž dacž, taf je ja mnje wulki čsaš. Šo štatnje šapocžinom, šwětęje wotemřęwacž a na jeho lubofęž abo njelubofęž njebžuwacž, ale jeničžny na šmojeho šnjęla šhabacž; pšęčřetž wón je, kotřęž mje šubđi, a mam-li jeho, bha ničjo njerobžu wo njebęša a šemju. Dobře šwędonnje pšęb nim, to šubđ mój šróšči a moja pobpjera, šdyž šo wšęhtle čšakne šęwřęty počkajnu šamaci. Wšę je šnjęš mojeho žiwjenja; jemu šo poručam; wón wšę mje do šwojeje wobarnowanja a šwoščž, šo ja pšči wšęčm wšędnym mřęčzu tola wšędnje wštu w tym

živjenju, kotrež njeovumrje a sa kotrež je mje wón powozał pščeš Zefom Khrysta.

F.

Dopomnjeński wenz.

W hrodze Hohenpierz hjo w smjertnej stwoje kraloweje Luivy wenz hłowa. Dawno swjadbene hu jeho łopjena a rōze, ale sčtož na wón wošebiteho na hebi, dopoľaje, so pod sčtleńžu cumje na tym mešnje leži, na kotrymž je njesapomnita kralowa nēhdy wubduchala. W worowadže je tón wenz winojty, so by hjo hłował a jako snamjo Luboľe hjiščeje k polbžičim narodom rēčal. Pšchetōž tón njebēšče na jeynym smjertnym dnju žabny drugi wił, hacž prynž Wylem, polbžiči hławny hēžor Wylem I. Zako bēšče jeho močj na pščežo wočji samfanyta, bē wōr do graboweje jahrobny hlywata, pod hylami rōze a kwēti hromadu nohpy a tón wenz ham wił. Tón pať hjo kralowej hōbu do rowa njeపో့. Prynžowmy džeđ, wōjwoda Skarla, bēšče hebi jón wōt hwojeho pščišchobneho hyna, wot krala, wōrōčo wuprošył, so by jón jako rjauo dopomnjeńku na hweřnu džešēčowu Luboľej hwojeho wuruša na hwojny hrodze Hohenpierz hłowat. Tam je dženka hjiščeje, a kōždy žyly hebi jón hłuboto-hnuty wobhłada jako dopomnjeńku na teju dweju njesapomniteju — na hweřnu kralowku mačj a jejneho wulkeho hyna.

Četwjenja wjedu k Bohu.

(Pōkročawenje.)

Zako hu sa pjerščēj dojlatu pjenjes pšchetrjebamy, pščińdže husto trabanje a jeno mate kulečički mōžachu hjo žōdke podomacž; Maruščichnych dobrotow pať njehašče Zranž djeje wužimacž. Na jemi Maruščichnyje itny hēžēdže tehođa Zranž, wot seľberanych lapow wobdaty, a je wužerajče, so by je na pšchēdai pšchōtował. Wda blēžēčyťaj hjo spēšchaj dwaj mužej: Najiš inpeltat a sčōtniť jastupjichaj. Skōtē postrowjenje džak a potaš pjerščējenja bē džeło wōkōmniženja. Zranž pōhna pjerščēj sa hwoje wobhēdžeństwo a jako bēšče do wurajit, džešče wuščichji inpeltat:

„Wot toho mačje tutōn pjerščēj?“

„Sa hyn jón hwojemu nanēj tradny, kōtō priedy hacž ja njeđžatowmy j donu četwjenje a mjes kellerjow bēžach!“

„Mōj hyno, tat hyn tebie namakał a mam čje sašo; Wožo, budž wēčēnje hlywalenť! Pōj na moju wurtowu, hlybujeny a tola mi drosi hyno!“

Sčto hjo nēto sta, hōdži hjo tōžo sačuč, hacž wuoharč. Man a hyn ležēčyťaj hebi na wurtovej a pštalasčyťaj taž džešči, a tež wočji sčōtnika pjelnješchēj hjo je hylami sačučyžewo džeľbracža.

Skaf džiwašče hjo Maruščyta, hdyž dom pščińdže a njenadžite pchēmējenje hwojeho Zranža hōni. Tež wona hjo trawowajče nad wješelom sradōčēnych.

Maľečo je hwojim mišym wōdychom, je hwojim hłōncnym meškim woblicom, je wšchēmi hwojimi wješētnimi spēwarčemi powētra bē jašo pščišchō a wōkōlnōčj Morawa a wobhlyenje hajnika Sažnita pšchetragmi.

We tutym domje bē nēkōtře lēta Luboľne čyđe živjenje Injeziło, a pšči wšchēlke porjadnej džeławočēja a pšči wšchēlke pilnym skłotowanju njebē hjo ničo spomjenja hōdne stało. Wōbej džešči bušchēj taž hōwje wočēhujenēj, pšchōjerajchēj na starōbe taž na mudročji a wjeđženju, a Woža hynada wopōlafa hjo hjaranje nad nimaž a hōni wočēhujenēj. Wubōdna Saħrod-

niłowa bē domowinu namatała, a hajnik a jeho mandželsta čješē- sčtoj ju taž mačēť a hjo tež tat pšchēčiwō nej saħeržēčyťaj.

Pō poslednič hōdach bē džiwna hibiciwōwōčj k Sažnitez nanēj a mačēri pšchēšča. Wšty hōdu pšchijekene, listy hōdu wot-pōhšane. Wot tych pšchijekenyh listow bēhu mnoše i 5 hylami samkujene. Moťo hyn, sčtož w nich strejche, sčōšakta Saħrodniłowa — taž ju ludžo hōm mjenowacha — ničo njehōni. Priedy bē hinal bto; pšchē nej njebēšchēj Sažnitez mandželšaj ničo potajilo. Bēli hajnikowa hewat hłowo jendželšewo donilubowarja: „My house is my castle!“ (to rēta: hōj dom je mōj hōd) — jako tat prawje sa nju pčōsaje wopōlafa, šōlče hjo, so je hjo jeje zyle wāšnje pšchewrōčēto; pšchetōž wona wšchewōdže husto hwojeho mandželšewo, hdyž wōn nječ džešče abo jēđšiče. Druhdy jenož pot dnja, nēkōtzy kōčž pať wōzaj dnjow priedščak wošta.

W Dubowčēnje hebi ludžo powjedachu, so je sčōšakta Saħrodniłowa wjele pjenjes nomrjela, doležj bē wona wšchōłn doh njebočyčēteho sčōšarja saplacičē Sažni, so by wopomnienie sčōšarja jašo k čješči pšchijeksta. Hōjnik Sažni pštalče a hēdēdže sa tajnimi dožniamami a saplacič jich. Lubžo i wētošcy wjeđchju, tať wulki pjenjes bē nomrjela a wot toho bē tuto wōščēne herbstwo došata. Seno Saħrodniłowa nječēdžešče ničo wo wulkim jej pšchijadnjem šōžu.

Ti hōžynj wot Morawa šalene ležēche tragne ryčēstē abo jemjanse lubto, i rjanymi a wobčernymi twarjenjemi. Bē to hōmo wot wulkeho para wobbate a k potōzy ležēche hēto wulki gat. Nēhdy pšchē lētom bēšče wobhēđēť tuteho lubta wurmiej a jeho jawōstajeni čyđcyť lubto bla lōžičewo džełena herbšwa pšchēdāč.

Wohaty Ruša, taž rēkašče hrabja abo wječē, bē tuto lubto kuzi. Šeboto pšchē hjoakami pšchijeni nowy knjes a do hwojeho noweho wobhēdžeństwa sačēče. Wē to wōbebnje wudračēny knjes, kotrohōj wred wulki rjad debēšče. S nim bēšče mōby knjes hōm pšchijchōf, kotrož wēšēlče jeno jeno wōto a na jenu nošu kłazaje. Tež pšchēšēje i nimaj stara mačērika, kotrož bē po ruskim wudračēna. Wšchjty hōžōbni w dwoerje hējadu, so byhu noweho knjesa powitali. Rusšchōd pšči hrodze bē rjenje wudēbjeny.

Tam powita jich jedyn hajnik a wjeđčije jich do hrodu, hdyž bē wšchita pšchjrawa k wobhlyenju wōhtarana. Tutōn hajnik bēšče najš Sažnit, pšchetōž wōn bē listnje poručkōwēč te kupjenju tuteho hrodu a wšchēy, sčtož k njemu hlywēšče, doštal a kup tež ja noweho knjesa wurmiej.

(Pšchjch. hłōncjenje.)

Wšchēlake i bliska a i daloka.

— Začē mēsto we Łučju je hjo wupihato a maja hjo samōmjenje po wōžnosčji bōrhy na k. fararja Zurfa w Delnim Wujeljed, jako jastupjerja knjesa kōllatora ryčēkōwlerja Trōhšička nad Łučjom pōhōč. Ze jara pšchēč, so by hjo na to začē mēsto heršbi kandidat amolowiť, dolež k ma pšwta wuščōwōčj wotpōhład, tole začē mēsto sčōmnyč a i Delnim Wujeljedm sjednocyčē. Hdyž hjo ničo ničo njesamolowi, wuščōwōčj hōwōj wotpōhład hłōncenje dozpyje a heršle sačē mēsto, kotrež je kšitōteki wōhštato, hjo hlybi.

— W Wūšhlēimje je hjo na kšitōtym sradobne njebože stało. Čōh, kš pšchēpēchēnje jēdēšče, pšchē kōlče, hdyž džełaczerjo pōrēdžawcy, wulkočji. 15 čłowōkōw je wo živjenje pšchjchō, čjełto žranjnyč je 7, toľto žranjnyč 24.

Sy-li spówał,
Pilinje dźiałal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napój móeny
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérný
Cerutwoś da.

Njech ty spówał,
Swérnje dźiałal
Wjédno dný;
Džiał pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoďa ty.

Z njebjes maus,
Njeob ći khmna
Žywnoś je;
Žywa woda,
Kiš Bóh poda,
Wokřaw će
F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudana ho kóždu hobotu w Šsmolerjez knižičičičejeni w Budyščinje a je tam ja šchwórtlétu pšchedplatu 40 up. dostać.

7. njeđsela po šwjatej Črozij.

Žap. št. 6, 8—15 a 7, 55—59.

Je-li ta raba abo tón stult wot ćłowjetow, dha budže šajinyć; je-li pak wot Boga, njebudžeće wy to móž štajnyć. Tak běšće Gamaliel, Jerusalemskej radže w nastupanju ho roššěrjazeho křešćezijanstwa radžić; a tak prawje běšće wón hndži! Bóh ho widomnje pónawašće k wošadže wučjownikow, a s tajkej křobkej a dobyćejstej mozu wón šwjotič hwdětkow wuhotowasće! Šchžěpan bu přeni martrač křešćezijanstwa, t. r. hwděć, kiž je šwoju křešćezijanstu wěru je šwojej šmjercžu wobkřucić. Haj, niž jeno šajpřiwani, hanjeni, šchwítani a do jaštrow ćzijtani budu přeni křešćezijenjo, ale tež wěry dla morjeni. Na tym dyrběšće ho wšćak tež žyla wěrnosć a móž křešćezijanstwa wupřuhowacž. Wšćetoz tajte pšchedwědženje a tajta móž k temu hšučša, šwoje žiwjenje woprowacž ša šwoju wěru! Mly džěnša tannym martrarjam njemóžemy džakowni doćć być, šo šu woni tež k našćemu lepšćemu tajte ćžejte pšuhowanja wobšćali. Wšćetoz w napohladže wěšće šmjercže tola nićto njeby ša njewěrnú wěž abo něščto šwadne a šachobne wuštupić. Ženoz ša wěrnosć, nadobny stult abo njebješte bohattwo móže ćłowjet šwoje žiwjenje šažodžić. Wšćes šwoju dobyćejstu šmjercž šu ćji martrarjo tež wobbžiwjenje pola Židow a pohanow namatali a šprawnosć šwojeje wěry wopotařali. Škej martrarjow bu šumjo ša wupšćezěranje křešćezijansteje žyrtwje. Duž njech nam džěnša žiwje do wotrobny rěćić!

Šchžěpan, přeni martrač křešćezijansteje žyrtwje;

1. jeho šwědženje wo Křyštusku,
2. jeho ćwetjenje Křyštuska dla,
3. jeho wumrćeće s Křyštuskom.

Ah, wotuč Ducho přenich hwdětkow,
Kiž šwěru žyckej štražija
A, wobbacž wot ćłowšćich kšćezow,
Šso ani šmjercže njeboja;
Wšćes bóžtu wěrnosć wučja hřěšćny lud,
Wšćes hwděćo jaćěrja wšćon štažny blud!

1. Šo běšće křešćezijanika wošada w Jerusalemej prawych mužow, poňnych šwjateho Duča a mudrosće, ša šwojich wošadnych pomocnikow hěbi wušwolika, hnydom na Šchžěpanje widžimy: Kažte žohnowanje je wot njeho ša Jerusalemsku wošadu a žyle křešćezijanstwo wuhadžalo! „Šchžěpan pak, poňny wěry a mozy, ćzinješće džimy a wulte žejši mjes ludom.“ Hdyž tež wón njeběšće žadny japoschtol, ale jeno pomoznik wošady, wón tola tež tole šwoje šaštiojnistwo w šwjatym Duchu wjeběšće, a šello žohnowanja móžesće teho dla tež pšćes njeho pšćinjeć! Šello draweje šmilnosće, pošpljenja a wěrypšćezienja je wot njeho wuščto! Haj, džimy a wulte žejši wón ćzinješće. Nětotryžtali, kiž ma jeno nište šaštiojnistwo abo powołanje, móže mjese žohnowanja roššěrjeć, hdyž wón jeno šwoje šaštiojnistwo w duchu a w prawdže wjeběje. Nětotre rjane hwděženje drje je Šchžěpan wo Křyštusku

wotpozoliz. „Duž stanychu nětoti i teje šule, kotraž buďe mjenowana tyž Libertinšćich a Gicentšćich a Alexandrišćich a tyž, kiž i Ciliciskeje a Afriške bėchu, woprašowachu ho se Schčěpanom. A woni njemóžachu napšćechćiwó stać tej mudrošći a duchu, i kotrymž wón rěčešće.“ Widja falšchna sředźiwosćj abo cłowita mudrošćj dyrbyšće ho rostajnuć na wěrnosći. Wo čim pak je Schčěpan šwědčiz? To móžemy hebi i woprašowć šwědčenja najtanjich šwědčow nětak wuślědźiz: Našiferje wo dopjel-njenju Wójsašeweho šafonja w Škrystušhu, wo tej dolo-njanjšćej prawdošći, kotraž je Škrystuš pidiwjel, wo wutpajenju, i kotrymž je tón Knyš njewěroźemu městu Żerulakamej hrotył, jeli to pokutu njeczini. Tuczji šastupjerjo wučenydž škulow dyrbychu spósnacz, jo taktemu jednoremu ale wěrnemu duchej, kaž Schčěpanowemu, njemóžachu na-pšćechćiwó stać. Nad tym roshńěwani woni hebi i hroze-jujom, čěmi a mozu pýtaju pomhać, kaž wšćal to ludžo, wobšaromnje, tež w našim čěhu čijnja, hdyž njehabža wěrnosćj hlyšćeć a čybežja tola pšćed ludźimi kaž do-byčzerjo i rostěčěrowanja wunic.

2. Tak dyrbyšće Schčěpan prawdošće dla hižom wjele čěpjećiz. Kaž bėchu woni něhdy pšćechćiwó Škrystuškej šafobdželi, tak woni tež i nim wobthadźeja. „Wonni nar-čězachu nětotraž mužšćich, čji džachu: Wny hmy jěho hlyšćeli lestrajšće hłowu rěčjo pšćechćiwó Wójsašej a pšćechćiwó Božu.“ A temu woni namabidnu thablažy lub a jón roshoričnu pšćechćiwó Schčěpanej, štoržechu jěho hłowu a wjedźechu jěho pšćed radu. Na město mērneho hlyšćenja a rostěčěrowanja pak stupi tu wolanza a šlepe hlyšćenje. Škóncnjeji postajidnu šafonjnych šwědčow, kotřiz Schčěpanowje wěrne hłowu pšćehowbročidnu a jěho lubočej-pokne napominanja za letrowanie wukladowachu. Šćho pak je Schčěpan pšći tajkim wopacynim hlyšćenjuju pšći hebi myšli? Wón je ho trošćtował i Škrystušowymy hlyšćenjem a hłowami, hřano i tajkimi kaž: „Šbóžni hu čji, kiž prawdošće dla pšćechćěhanni budja, pšćetoz jidž je to njebjeste kralestwo. Šbóžni šće wy, hdyž waš ludžo mojebła banja a pšćechćěhaju a rěča wšćo šte na waš, hdyž na tym kju. Wudźeje wješeli a trawidzejo, pšćetoz to budže wam w njebjěšćach berje šaplačene. Pšćetoz tak hu pšćechćěhali tyž profetow, kiž předy waš byli hu.“ Pšćechćiwó wšćitkim pšćiškobdženjam wón wostanje měrny a dobyčeršći. Žafo woni wšćitzy, kiž w radže hežachu, na njěho pohladnychu, tajki wuras jěho wobliczo pod tajkimi štoržbami pšćiwosćime, hač je hřano blėde i bojorčijo abo čěrwjone i roshorjenjom, dya woni jěho wobliczo widja jako janďelšće wobliczo, tak mērne, hřjate a lubo-šćime. To bėšće njebjeste hlyšćějenje, wobšćidž wot woblicza teho, kotrohž wón i wóćetom wěrny widźešće a kotrohž wón šćehowaješće. Tajki bójki mēr a tajke pšće-krasjenje woblicza jemu spóžěji jěho wěra, kotraž jěho namolwješće: Že Wóš sa naž, šćtó móže pšćechćiwó nam być? a jěho dowěrkime pšćehwědčějenje: Ža mam ja to, jo nětčějšćeho čřaba čěpjenje hódne njeye teje pšćiwobdneje krasnošće, kotraž ho nad wami ijewićz budže. Tak tež móžemy my i wješkělym wobliczom w pšćechćěhaniu pšće-troćz a we wšćědnym horju Boža hřwalicz, jeli so mamy wěru do Škrystušja.

3. Zola hlyšćće wjazny dyrbyšće Schčěpan tym wokolšćejazym přėdowacž, njenujazy: Šemjerec je pőzřjeta do dobyčza. Džže je, hřjerec, twoje žahadlo? Džže je, hřla, twoje dobyčje? Čzim bóle jěho njepšćechćeljo hřowju

dušchu w čělnym hidženju a hřowjenju roshoričnu, čjim bóle bėšće wón pšćehwatj wo hřjateho Duča. Njehla-dajo na njepšćechćelšćich čłowjetow, kiž bychu mohli i roščězi hřidu jěho dušchu je šlystnijew bojorčijo napjelnicz abo jěho tež i hřowjenju abo i roshńěwanju hłowu štorhnyć, wón hřowjej wočzi pošćěhnyje horje i njebjěšćam, do šćěšćeho hřwěta; haj, wón wuhlada tu krasnošć Božu, kotraž je jako hróna dobyčje tak jemu hlyšćena, jeli so hřwěru wojuje, a Žejuša šćejo na prawizy Wozej, jako teho dobyčzerja nad čłowšćej šćošću, kiž bėšće tež jěho wumožnit a mó-žešće tež jemu dopolne wěčne dobyčje dać. To jěho natwari a pohlyni. A njehajenje břenja šprawny i mřejazny wóćetom hřuto doćz w duchu njebjesta krasnošć a wješele dopřėda, hdyž teho hřesbóžneho bojorčj nabpadnje a jremu hišćeje dopotaha wšćelaku njeprawbu, wo kotřiz jo předy njeye džyl pšćehwědčiz? — Zola wo šćhizowanym a horjetlanjenym Škrystušhu Židža nodžychu nicjo wješćeć, so jich hřewóomjo njehy na jich njeprawbu dopomni. Duž woni wolachu i wulkim hawtowanjom, šafyčachu hřowjej wušći a walcichu ho jěno dobo na njěho a wuřtordachu jěho i měšta, to bychu jěho hřudom morili. Ani thwile jemu njepopšćejachu, to moht ho roščěhnowacž i tymi hřowjimi abo herat hřowje šemšće wězy šarjabowacž. Žeho dušcha pak bėšće šćajnje hotowo. Čji hřwěbtojo, kiž dyrbyčadnu po židowšćim šafonju přeni kamjen na njěho čřihnyć, wotpozolidnu hřowju draštu i nohomaj jěneho mlodžěnja, temu rěčachu Saul; potom tež čji drusy jěho kamjenowachu. D woboi Schčěpanow, kiž bu prawdy dla šćozowanu! Schčěpan pak ho mólěšće: „Knyže Žejušo, wšni mojeho duča horje!“ To bėšće pošćebni dopowas jěho wěry, kotraž tež w hřjereczi njehablašće, ale na wěcznym šafozju šćejše. „Wón pak ho wolkatny dele a šawola i wulkim hřowjom: Knyže, njebžerž jim tón hřech!“ Šćto bėšće wón wšćitko wot hřowjeho Knyšja a mišćtra namuknu! Tež wěrnu lubočj, kotraž wodawa, haj njepšćechćeljo lubočj. Wón njeha, to bychu jěho njepšće-čjeljo jěho dla hřubjeni byli. A tajke njebžerže abo hlyšćenjow druhych tón abo tamny mřes nami hřowjemu njepšćechćeljej pšćejje, dokelž ho i nim njehnješe! Žo tajšć hřowacž wěry a lubočje Schčěpan wuřny. Wón wuřny, haj, tajka i Wožom šćednana a je hřwjatym Dučom na-pjelnjena dušcha njemóže w hřjereczi wostacž, ale dyrbi i šćoznemu žimpenju wotucziz. Kajtka šćozna hřjereczi a kajtke dobyčje! Džž hěchlerjo w nuš a šćyřnosćzi šapřė-waju, pšćehradja, šadwěluja a ho roščěbja, na Schčěpanje wibžimny wostajnosć, nadobnosć a dokonjenje. Žow ho postajnje nanajřeršćo, tak bėšće jěho dušcha dořrawia pod Wozej hřadu.

So dyrbi nědžto w našim čřahu hřowjeje wěry dla hřowje žimjenje šubicz, ho šćdma šćanje. Ale my drubiny se hřowom a šćutkom wo našim Šbóžniku Škrystušhu hřwědčiz a sa njěho wustupicz, hdyž jěho njewo ho hani a jěho kasnje ho i nohomaj teptaja. Šćdže njewo šćěřćej-šćanšćo a hřwědćenje wo Škrystušhu je tež i dobom plódny wuřny sa Woze kralestwo. Schčěpanowata martrašćta hřjerecž bėšće Žanwola šćubžija: Tajki šćajšćej bėšće njebjane hřwědčějenje a dobyčeršćta hřjerecž Schčěpanata we wutrobje šćarišćejewo mlodžěnja Saula šawostajija, te kotrohž nohomaj čji šćšćni hřwědžjo hřowju draštu wotpozolidnu. Wjeh tež našaje wutrobjo wšćes Schčěpanowmy pšćiklad ho šćubža i hřěcha čěmnošćeje a šćošće niřćošće a nadobnosćzi, rćanosćzi a mērej, kiž tež w hřjereczi ho njemini, to byčumy pšćiřćup mēli i šćoznosćzi Wozej. Šamjen. K. w. K.

Sbóžny domkhód.

Esjev. Jana 3, 5.

Hóš: Jezus, moja nadšija —

Aš, so junu pšehovinu,
Svojčej mój Voh višes Khrysta rany!
Dha ja sbóžnje domoj du,
Sdžij mój bėš je dokonzany
A ho čahna bėdženja
Sa dušku je stončizta.

Je-li moje bitviščesjo
S Khrysta tvorju tu wobarbjene,
S kotrejš wón mi doby vsčho,
S čimž buč džesčo wobnabžene —
Dha mi junu kivoja
W njebju palmy dobyčja.

S bėlej draštu woblecje
Mje mój Sbóžnik w Wožim raju,
Sdžej wón vsčistich powjedže,
Kotičij tu f nim dobymaju;
Tam we bytlač žiwjenja
Wbđerjow wón wofšehovja.

Haj, bđžej w sbóžnym Salemje
Njekmjerntnoščje dychi weja
A po vsšnym wušpovje
Mže radoščje ho žnija —
Nam po čahnej čemnoščej
Wbčnje žwėtko sašwėščj.

So teš moje mjeno je
W tynle njebju sawihane,
A so wono njebudže
S knižow Wožich wamašane —
Kajli troščej to ja dušču!
S tym ho žmjerčeje nještóžju.

So čže Sbóžnik pónačej mje
Višes Wbóžom a janđselemi,
Pšehovinu-li bėdženje
W žimej wėrje tu na semi —
Kak to sbóžni wutrobu,
S Wožim mėrom pjelnjemu!

Duž ja wo žwėt njerobžu.
Ježo sboža njepozadam;
K njebju wočej šolaju
A sa domom duiče hladam,
Sdžej ho tróna lyboli
W njenuprajnej sbóžnosčej!

K. A. Fiedlef.

Radostny pšhijěd.

Šchtóž srudny wučajny a ho potom f radoščju domoj wita,
tón ho nad tym wěščje wutrobnje wješeli. To pač je ho Sakstemu
kurwjetčej Zanej Wjedričej Wuškomynštemu stačo. Žačo tónžamny
mjenujžy w lėče 1552 wo pječěšćinėj trujej jatbje, kotruž bėščje
wón ewangelske wučžy dla počěšćiepčj dychelč, sašo do Šoburga
pšhijědže, ježo ayle mėšto f borliwym wyšlanjom witalče. Worno
rjenje pšhijemnym hólčjatam štejaču šnjěžny f rucžonymy wėnžamni
we wloščach a počajachu f hlošom špėwáč: „Čže, Wožo, žwalimy!“

Wobóžny kurwjetčj njemóžesče ho, jako to wčhito wibžesče a
kšhčesče, špšow šđerčejč a dčesče f ewangeltenu biskopej
Witlawičej f Wmsdorfcej, kotruž f nim we wolu hėdžesče: „Šchtó
šym ja šmjertny a hčěšny člowjel, so ho mi tajkale čžesčj dostawa?“
Wmsdorf wotmolwi, so je to jeno špockat a so budže wón junu
wjele lėpje a krašniščjo witanu jako bėdžej Khrystužowu, kotruž
je we wulkim horžu dobyč a pšehovinyf.

F.

Mžosemška džakna modlitwa.

(Po wubiernym hlošu.)

Stož noha
Višes Woha
Mėt f molniju šobu;
Wón žubži
Maš ludži
Wščěčj prawdbosčiwje.
S nim dobrny ma hrobju,
So njewołimje šchobu;
Duž Wobu bajny čžesč, so naš wón šchituje.

We swadže
Nam f huadže
Woh pščinny do bėbju;
Wščat wibži
A hidži
Wón njeprawdbosče.
So so šapočja lėbju;
W tónž hžjom bėbju;
Woh f nami bė, duž dobyčje teš ježo je!

Mėt dawu
So škawa
Čji, wóiwoda mžony!
Sa wėru
Svojčej šwėru,
Wubž dale našč Ty.
Šy Ty nam šchit wóžny,
Teš njepšchěžel nžony
Naš njetatračij, Anješ, duž :: njedj f nami šy! ::

Pref. K. A. Fiedlef.

D ĩ Ě.

Se šačžjom radoščje wibžesče mudry wučej Žanusch ja
čžah žnjow snatu wješetu žibražu a nušotu, pilne šyčjenje a žro-
madženje na žohmonowčch šahonach a potom takle f šwójim wučžom-
žom rėžesče:

Žně tunaja ho šwjedžėšćej hólčinjje, kotruž hošpodač šwójim
džesčjom wuhotowa. A šwjedžėšćij dčej dawasče wón mėtorny
šwójich džěčij wšchelafore dary, a dawasče jim tak hohasče, tak
pšchěčelnimje a lubosčimje, so jim šyša dčafa a radoščje do
wočžow stupi. A něšore mjes nimi wón bjes wabdarcjenja wot
bėbje puščěšćj. Duž wobte wobčžo šwipčicu, a f jich wóčšta wu-
žbrili ho teš šyša, tola to njebžesče šyša wješela, ale ta, kotruž
bololčš wuronja.

S wutrobnyh hnučjom to čji sbóžowniščej bratšja wibžachu a
taž f jenym wtom džachu: Mė, to njemóže wola naščeho dobroho
nana byč, so dycheli ho wy rudžesč, mjes tym so ho my ježo
dobročimowščje wješelinny; a tak mošt my žami ho wješelič, tak
dobšo hacž waš srudnyč wibžimny! Mė, póčje a wimječe teš wy
šwój džel wot težo žohnowanja, f kotruž je dobrny nan naš wob-
barič! — Tak woni džachu a dawachu f muloščiměj rufu; a jakne

bu wobliczo tycb, kotkiž bjerichu, hiščęće jońnišće pał wobliczo tamnyč, kiz bęchu dawali; pšćetož štożowonišće je dač, buził bracy.

Duž nan je špobřowanjom na nič wšćęch pohładowačće a bęčęće: „Budęće mi žohnotwane, moje bęčęći! Wb ješe moju myšl šubdale a po mojej wutrobje čziniće. Žaneho mjes wami njebęch šabyt, kał moł ja to? Wb dę šće wšćitizy moje bęčęći! Ale š wotpohladom rošćęšijaju ja šwoje dary tał, šo šo šwajšt bratrowškeje luboščę š dawanjom a branjom mjes wami wotjeršćho woščę, a šo jębny š mišoščę, drubi š bžatownoščę šnadobni. Wb ješe moju myšl šubdale a mojej wutrobje derje čziniće; buž budęće mi požohnotwane, moje bęčęći!

F.

Četpjenja wjedru k Bohu.

(Stónčenjenje.)

Prěni bžęi šwjatkow wotoko 12 hodžin pšćijędže woščęł š dwęmaj konjomaj do dwora pšćęd hród Wogatopól a š njeho wufaklaču š wošobow je šnateje Morawškeje hajnišće tšęže, šo bęču febi hród wobhladali. Stara macęřta, kotraž ničto drubi njebę hač Marušča — a šćit bu w tym nowym tšęju a jęho towaršču wšćęřęcho inšpektarja a jęho šyna njęřpónač?! — pšćinšće wuštipnjem napřęčęćawo a wšowalęe jęch w šolšownej rěči š čišćędemu pšćinšćawu. Wona pšćęwješęe jęch pšćę wšćęřęte štwy a šawoštaj jęch potom w jęnej, kotraž bęčęe po šnatešownym wuhocęe drubim žyle njęrana. Na jęnej šćęžęe wšćęču 3 wobrazu: muž, žona a šći bęčęći. Wobraz žony mějęšęe wulku podobnoščę š wudowu Sahrodniškwęe.

„Mój Wožo! — bęčęće ta šama natežžana, „to je žyle našęe šiare wobhęjenje Dubowčzina, a tute wobraš! Š to mój Eduardo, šbý by ty hiščęće žiwý był a wój mojej bęčęći. Šlaj, moja Wařka, tajš bęčęe wołj nan, tajš wołj šwabjenu bratr, a tajša wola šemřęta šotra, a to šy ty, tajšak mašę bęčęe bęčęe — šym wo šnje abo poł w španju, kał pšćinšdu tute wobrašy do tuteho hrodu?“

„Mowý wobhęžęť je te šame šupićę dał a čęže wam je dawićę, jeli šo čęžęće te šame wot njęho wlačę; haj, wy móžęće tutu štwu, tutón žyly hród, šęcho šamešo a jęho namataneho šyna dořęčę!“ — bęčęće hajniš š poščęňujnjem šłošom. We wšćęm tym rěčęšęe wontkač muřki derje šlincžazy est š Marušču. Sahrodniškwęe počęduču šo šylyš po lišomaj zoničę a wona dęřbjeřęše šo na šęžęšćo šynęčę. Zola na měščę šašo pořtany a šawola š mladowštnę wjeřętoščę:

„To bę Eduardowa rěč; wón je žiwý, wón je tudy — mój Wožo, mój Wožo!“ —

„Šaj wón šom je wobhęžęť tuteho hrodu, a čęže waš w je šwojim a wlašćim domje powitacę, jeli šo nadžjęčę šmę, šo šće jemu wodalš, šo je waš junu woščęřęčę. Tęž šym čęta njęščęřęřštwy na wotomifnjęnje, w kotrymž moł na wutrobje macęřęje poščęřęčę.“

A něč bu šašowidžęnje šwječęne, kajšę je šćęřęta šby jednowrej šwojbie pšćinšćotwane. Šandželjo Woži w njębęchach měřach wjeřęle nad tými wobšobęnjými šmjerntými, kotkiž šbože šašowidžęnja po dołhim bžęleńu wopatčau. To bę wjele naprašęowanja wot wožbje žřonowu a jara šo Woža wulka šnada šwaleščę, kotraž bę pobęřžęnja wšćitřić hač na najšęje wožšita. Pšćit tudyž powjedanjach šabu šo na pšćinšćotowanu šoščęnim, pšćetož radowić jęch šwęcęšę.

Na hrodęe Wogatopól šatčę žohnotwanja-pošne šwojšne žiwje-

nje, wšćęto bęchu čęřępjenja wšćitřęe štwy wušćęřęčę. Wšćitřę bžęřęču š wšęne lubšo ja dač a punt, š kotrymž ma šo š žohnotwanju a š woščęňujnję čšlowjęštwu wšowacę.

Šusto bę wopřt š hrodu w hajnišćej tšęži w Morawšy, hušo pał w hrodęe š teje šameje, a męř a pšćęjenoščę tšęžęčej hiščęče bęšęba we wošęam.

Wšćęd křokim čęřęjom je młoby lujes Sahrodniš 18 lętmu šćęžętu šhatač Šońnitęž na pšćęčo do hrodu pšćinšćędł. Wařka pał, jęho šotra, je šwořowna a wobšobęžaja manžęřšta šudnišćęho šašojštwu w bliščęm měščę.

Marušča je jęno šći lęta w bžatownej Sahrodnišćę šwojšje žywa była a wořšawa něko w namjom šęřčim šwęcęe šbžęnoščę šćęžęřštwęho šwo.

Hiščęće na jęne praščęnje njęch šo pšći kónzu tuteho powjedateřća wotmolňęnje da. Šač je tón ja morweho bžęčęmý šćęřęč do Ruřowšęje pšćinšćot?

W tym wotomifnjęnju, w kotrymž čęřęče š. Sahrodniš pšći rěčy pšćitřęju na šo wušćęřęčę, pšćny jęho puščęwožę hęřęja T. Wón bę šwoje wjeřęo namdala štejo wostajř. bę š njęho wuštipit, šo by febi nělotre rjane měřina pšći rěčy, kotřę bę namdala pšćnył, šęje wobhęřę. Wón šawoštaj na Sahrodniš a poščęřęč š njęmu. Wušćęł šo šta, ale kulka bęčęče š šota praweho wučęa nimo. Sahrodniš špóna, šo je jęnu Wbž tón Ruřęš šandžęla a wromožniřa poščęł, šewi jęmu tęšo dia šwojom nuju a šawo šyřš. Šwabja T. wa jęho šobu, šo by jęho šyna a bžowku w něnišćej rěči wunuwčęł. Šač je potom š wjeřęčej š. pšćinšćot, je šnate.

Šbžę bę šwojęho šyna namaf, pšćęda š wušćim wušćitřom šwoje wušowšće wobhęžęřštwom, šwęcęšęe hiščęče nělotre čęřę wjeřęčej š, šotremž šač tež ruřowšćemju traiej a tšęžęřštwu wopracbžęntu, wostawaję wušćitř šhotowu, čęřęž dia tež na namjet wjeřęčę š. ruřowšće čęřęne wušnamjęjenje abo rjad dořta.

Pšćęš šwojęho prędawateřčewo šnjęja, wobhęžęřęja Dubowčzina, naprašęowanja šo šlšnje wo bydle šwojęje manžęřšęje a šjoni, šo je wona hiščęće žywa a šbže bybli. Šajniř Šońnik a jęho luba manžęřšta čšimřęčajš wušćitř, šo byščętaj šjednocęnje dořho bžęleńęč čšim ruřęřęčę dořojšatej.

Šwabjenu šyn Eduard bę šo we měščę, bđžęž na wšćęřęčę šćitř pšćębwoščęje, š nělotrymi šćęřęjemi štowarščit a bę šo wot nič š šubhęžęžy naręčęřęčę dał. Dořęž mějęšęe malo šořęta š wušćnjęnju, porčęřę š direktarjom. Wón wša febi pšęjęšy š nanoweje pořkadnižy a poba šo š přęřęč čęřęňojžęm šćęřęjemi pod žulym mjęnom „Fřanz Travnik“ šobu do žulby. Wón wopřta š šćęřęřšim towaršćtwom štoro wšćitřę wjeřęšęe měřta Šuropu.

Wón powjedateřę poščęřęčę hušo a raby wo šwojim puščęowanju w traui a wulcaju, najřabdož poł pšćębwoščęje w duřdu w šwjatej Mořtwęe, bđžęž bęčęe šwojęho njębęřęšęho Wbžęa š šwojęho nana šašo namaf.

M.

Wšćęřęčę š bliška a š daloka.

— Šnjęš šaraj šapřę me Šupoji je šo ja šaraję do Galšćitrowa jęnošłojšnje wušćitř. Wšęfo wobžęnjęmý, šo šo šęřšta šara wušćitřni. Wšćęřęmý pał jęmu tęž š wutrobu Wože žohnotwanje na nowe polo jęho šłitkowanja. Wón hižom 6. augusta šwoje nowe šašojšćwo nastupi.

— Ščęřęžowanata šęřšęšęe šudowawęje mladowšćęe budę 5. a 6. augusta w Škulowje. Ššerbja š wotšolny čęřęł šo w šohatej šćęřę tam šęčę. Šbžęžęlu 7. augusta budę wulčę do Škačę.

Sy-li spéwal,
Pilnje dštal,
Strowja čé
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Naposj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf mérný
Čerstwosć da.

Nječ ty spówał,
Swérnje dštalš
Wšédne dny;
Ožek pak swjaty,
Dušl dasy,
Wotpošl ty.

Z njobes mana,
Njob št khamana
Ziwnosć je;
Žiwa woda,
Kiš Bóh pada,
Wokřew čé
F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa šo kóžu hobotu w Esmolerjez knihicšicšćerini w Budyšinje a je tam ja šchtwórtlétnu pišćeplatu 40 np. dostać.

8. njedzela po šwjatej Trojizny.

Sap. št. 8, 26—39.

Přeni pohanj budže tu š kšćešćijanom, komornik š Murisfeje. A džen a bóle šo dopieluja, šchtóž je hobotwny jandžel prajil: „Ja wšćipowjedam wam wulke wješeke, lotrež šo wšćemu ludu dostanje; pšćetoz wam je šo dženska tón Šbóžnik narodžil.“ Šoj, Jezuš tón Šbóžnik niz jeno ša jedyn lud, ale ša wšćitke ludy, niz jeno ša židow, ale tež ša pohanow. „Wóh čže, šo by wšćitkim čłowjetam pomhane bylo.“ A tak je ličžba kšćešćijanow w lěšćotetach rošća, woni šu pšćišćili je židow a pohanow, šo bychu šwoje kolena šhidowali pšćed tym knjesom a wumawali, šo je Jezuš šćhryšćuš tón knjes š čšćeži nješćefo Wóžja. Tak bu tež ty š kšćešćijanom. Ale šy to woprabžje? Šsy ty Jezuša namataš, šo je wón twój knjes a Šbóžnik? Dža wšćant dyrbijš kaž tón komornik Jezuša pytačž a po šwojeji drošy š wješelesožu čžahučž.

Duž pruhuj šo dženska:

Ššym ja Jezuša namataš, šo je wón mój knjes a Šbóžnik?

1. Ššym jeho šwěru pytal?

2. Čžahnu š wješelesožu po šwojeji drošy?

1. Škaš je tola komornik š Murisfeje Jezuša ša šwoježo knjesa a Šbóžnika namataš, hžžž je jeho šwěru pytal! Šchtó tutón komornik bšćeše? „Móžny šćaloweje Kandabžž w Murisfeji, lotrežž bšćeše na wšćitke jeje šćazy pošćajeny.“

Šotajšim bohaty, wóšebny knjes wón bšćeše, kiž mješćeše wulku čšćež pola čłowjetom. Ale nješć dža to došćž ž jeho šbožu? Wty tola wěmy, tak jich nětko wjele šwoje žyke šbože jeno w tym pytaju. Prawje wjele šćitšćich kublow wóšbžžež, tudy mjes čłowjetami móžni a čšćešćeni byčž, na to jeno myšļa, wo to šo prošuja. A tak šo wo duchowne, nješćeše wězy, ša šbóžnosćž šwojeje dušće, šo bychu bohacži byli w Bóžu, dale nješćaraju. Š my šakšćepjeni, šawjedženi čłowjekojo, kiž macže kamjenje ja šćšš, kiž šo je šćodžijnami šemje šćotaječe, hžžžž móžeče nješćeše, nješćachodne šćšba wužiwacž! „Štato jeno Jezuša, ničjo druge nješćomha.“ Komornik je to čžiniš, wón čžyžšće pšćši šwojim šćitšćim bohastwje tež bohaty byčž w Bóžu. Tak bšćeše do Jeruzalema pšćišćol, šo by šo š Bóžu modliš. Šchtó je jeho runje do tuteho mješća pokajaš? jeho š žyła š temu wabiš, po Bóžu šebi žabacž? Wóh šam, kiž ma čłowšće wutroby w šwojeji mozy. Šón, kiž čže, šo by wšćitkim čłowjetam pomhane bylo, njeje jim jeno w šwojim Ššynu pomožniša wobradžil, ale jich nětko tež š njemu woła. A šchtóž čłowšćel čžiničž dyrbi, na tutón Bóži šćóšž pošćuchacž, to je komornik čžiniš. A tak je wón w Jeruzalemje wjele rjanego, wutrobu natwaržazežo widžil a šćyšćal. A ta lubošćž š Bóžu, to pošćnacže šćem šćhryšća bš w jeho wutrobie rošćo. Težo dla bš šebi tež šćetow Jězajaha kupil a w nim čžitaje. A Wóh pošćša jemu šwoježo wučžobniša šćilipa, tón jemu wšćitko, šchtóž njemóžšće šćošćimicž, wuloži a předowalše jemu ewangeliom wot Jezuša. A žohnowanje tuteho rošćuwčžo-

wanja? Komornik dżesze: „A wërju, to Żesuf Chrystuf je Wożi Ssyn.“ A wón da ho wuśchyciż a bu f śchec-
 ścijanom. Haj, pytaće je jeno, a wy namatacże. Sprawy-
 nemu dawo Wóh radżenje. O żohnowanu dżeni w żiwienju
 komornika, hdżez bė Żesufa namata! Wiaćh tež ty jeho
 hłom, so je wón twój Knjes a Sbożnik? Ssy ty jeho
 pyta? O, wolał a pchylł je huśto tež tebe twój Wóh.
 Twój luby staršijki dom, hdżez je ho pobozna macz
 f tobu modliła a śwerny nan cje napominał, hdżez by
 jemu wobladł ho f Wóhu modlicy a f Żesubej we wěrje
 ho dżerzacje a w nadżiji f njemu wumrjecu, tak bėdše sa
 tebe Wożi hłóh: myśł tež na njebiešte, pytaj to, śchtoż je
 hortad! A twój wuczeł w ſhuli, kiż je tebe je wiśej
 śwernociżu we wěrje rośwuczował, twój duchowny w pa-
 czeriśkej wuczbje, kiż je tebi Żesufa jako Wożeho Ssyna,
 twójeho Knjesa a Sbożnika pśched woził itajał, tak itaj
 chajtoj bycz twój Żilw! A pśches ſwonny twojeho Wożeho
 doma, tak je cje chajł twój Wóh wolać do Żeruzalema,
 so by ho tam f Wóhu modlił a pśches wėru pśchozo hłubicho
 w Żesufu ſatorjenit! Ssy ty hlydzał, maśh Żesufa?
 Njeje cji huśto tež potaśał, tak ſachodne je wiśchitto ſeniśke,
 tak njewėšte a njedobřahaze f prawemu ſbožu, so by to połne
 ſboze w Żesufu pytał? Ssy to cżinil? Je tež twoje
 wuśnacze: A wěrju, so Żesuf Chrystuf je Wożi Ssyn?
 Śchycżeny by ty, by pał też wěrjazy? Woże hłowo maśh
 ty, a to w lubej maczernej rėczi, ja tunje wjenjeży moźejśh
 hebi bibliju kupicż. O tajta Woža dobrota! Wuźimawśh
 ju? Wiaćh ſwoju kerbſtu bibliju jako śwernu podpjeru
 a cżitawśh je ſwojimi dżecżimi w njei, hdżez Żesuf ham
 praji: „Wobhońcże ho w pſhime, to bame je, kiż wo mni
 hłwėdźi?“ Cżim bóle by w bibliji ſalożeny, cżim wjeścha
 budze twoja wėra. Ślaj tola, lube dżeczo, liśt ſwojeho
 lubeho nana, hwojeje lubeje maczerje, tak rade, tak huśto
 jón cżitawśh, hdżh by w zuśoje! Tak dychjeli tež my jako
 Woże dżeczi bibliju, tutón liśt naśchego Wóžta f njebiešteje
 domiśny, rabu, nutrnje, pob modlitwu cżitarż, f tym žada-
 njom, hlydżecż, ſchto tón Knjes praji, a tak jeho pśchozo
 lėpje ſejnacż a bóle lubowacż f ſwojemu mėrej a ſbožu.
 Cżinimy to? Pytamy tak teho Knjesa, hdżez Wóh naśh
 cżehnje a prośhy a wola? Wuśtupjemy tak ſwoji hnadny
 czař, kiż ho rucze minje, f ſwojemu ſbožu? O tajta je
 to ſrudoba, ſchtoż nima žaneho Sbożnika, hdżh hjes pſchi-
 hota na hłwėcże ho jenu hmyrtana nōż pſchibliži. Ake
 ſbożowny tón, kiż je Żesufa namatał, so ma jeho ſa
 ſwojeho Knjesa a Sbożnika, tón cżehnje f wjeħetociżu po
 ſwojej drośhy.

2. Tak bė pola komornika, kaź naśh teſt praji.
 Pśches Żesom Chryſta, ſotrchoz bė namatał, mėjeśche nėk
 mēr f Bohom, bėdše hebi wodacza ſwojich hrėchow wėsty,
 a tajta wėſtołoz cżimi cżłowjeta wjeħełeho. Nėk mėjeśche
 tež w Żesufu ſawdawł Wożeje luboćje, so moźejche ho
 teje hameje ſtajnje troſchtozacż w tym pśchewėdźenju,
 wón so muu berje mėni we wſchėm, ſchtoż cżini, a to tola
 jara wjeħela a ſmėruje pſchi wiśchitkej choroćci, nuśh,
 ſrudobie a ſtarocići. Nėk mėjeśche w Żesufu, kiż bė po-
 hlydżany był hać do hmyrjecze a w lubocići f Wóhu a
 f cżłowjekam ſwoje žiwjenje wjeħł, krañje ſnamjo praweho
 žiwjenja, to hame nėk tež wjeśł f hwiatoćci a prawobėczi
 druhim f wuźitku a żohnowanju, a tajke žiwjenje ſbudži
 tola ſpotojna a wjeħela myśł. Nėk mėjeśche w Żesufu,
 kiż je wot hmyrjecze ſtanył a je žimny, to wėſtołoz wėcżneho
 žiwjenja, so też jeho pucż horje dze do njebieř f wėcżnej

ſbożności a krañności, a tajta wėſtołoz tola jara hweħela
 pſchi wumrjeczu a hmyrjeczi lubych cżłowjetoj. Haj, tal
 hu wěrjazy ſchycżenjenjo ſtajnje wjeħeli cżłowjetoj, hdżh
 też je jich wjeħełoz bėdža haćz ta pola dżeczi hwieta.
 We hebi maju mēr f Bohom, kotrjz hwiėt ani daćz ani
 wlaćz njemōže, wjydje ho lubeho hłwėrneho Wóžta, kiż jich
 mudrje a hnadnje woźji, jich ſchitujie a ſaſtara, wołoto ho
 lubeho Sbożnika, kiż jich ſaſtupuje a f wſchėmu hwiatoju
 a dobremu ſaſtorja, pśched hobo rjanu njebieſtu domiśny,
 ſotrezj napſchecżiwno kroca pśches dobre a cżejke dny tutego
 hłubneho ſeniśkeho žiwjenja. Śkał krañje je, bycz wozna
 Chryſtuſowa a na paſtwnu hłwėrneho paſtrja hieć;
 tu namala te najrjeñeje lući a pije je žórka žiwjenja, ma
 mēr, troſchł a dżecżatſtwo f jeho ruci, so dary tamneho
 hwieta woptawa: Haj, tu ma tajke žiwjenje, kiż je polne
 wjeħela a wobſtajnje traje. Cżehnjeśh też ty tak f wjeħe-
 łociżu po ſwojej drośhy, dokełz maśh Żesufa? A hać, so
 by tał był! Tón Knjes cżin naśh wſchitkich wjeħełach
 wěrjazych podroźnikow tudy a jenu ſbożnyh njebieſtich
 wobohdlerjow! Hamjeń. S. w. M.

Wjeħetu wjećor.

Dobru nōz, o njeħela,
 Ty mi hame ſbozo da:
 Rapoj f Wozej hłubnići,
 Wožu hnadu ja hrėchi!

Mitoćh, hmiłnoćz njeħeſta
 Rycż mi nėto pſchewo da,
 So ja f Wozej pomozu
 Tubjeń ſtrowy wobſtanu.

Dżat cżi, Knjeśe, ſanoſcha
 Duſcha ja hłėb žiwjenja,
 Kotrjz dženſa boħacze
 Włi wój Sbożnik tamat je.

So pał ja też žimw hım
 Po tym hłowie hlychany,
 Wożi Duśh njeħ hylmi nje,
 Sproźeł mi jośne pſnacze.

Dobru nōz měj, njeħela,
 Woja buńcha poľoj ma:
 Wuślincżate ſwony hı,
 Śmėrti f jemi pabažu.

Sunu hwojeħen cjenicji
 Śwocićju w tamnej kroñności,
 Hdżez mi ſboźna njeħela
 S Wozej hnadu ſchwiita!

K. A. Fiedler.

Sboźne domojhice Boscżina Baħa.

Ś „Włi. Pſcha“ luďym cżitorjam f natwarjenju pobał F.

Śa ſantora pſchi Tomoſchowej żurwi w Wpſtu mėjadu we
 hwojim czařu wuźy hłowneħo mujo: bėdše to Woćżin Baħ,
 kiż najtraħniħo na pſchyczałach hwojace a kiż na ſtare dny wo-
 hlepi. A temu pſchijōže 1. januara 1750 jeho ſtary pſchecł,
 duchowny D. Deylin. Zało ho tón ſtareħo Baħa wopraſcā:

„Kaha ho wam wjedže, luby pščečelo? Kaha seže nowe leto nastupil?“ wotmolwi tutón:

„„Gyle berje i Wožej hnadnej pomogu. Tola ho mi praji, so budže tuto leto moje poſlednje.““

„„Kak?“ duchowny praji, „je ho wam wostudžilo abo je waš bowěrjenje wopuščečilo, so fat rěčiže?“

„„D luby pščečelo, fat mōžecje hebi wo starym Waču tajte myšlke? Wi durbjalo ho wostudžilo, hdyž bym tal wjele hnadny wot Woža hronit? Kak njebrjbal tež tón hčelšy picz, kotraž je mi jeho mudrošč nalala, a ho Wožej hwnoščny njedowěrěč? To starojo Wača hrujenje snajecje. Kak moſt ho njedowěrěč, jo tón kiž je dotal pomhał, budže mi tež dale pomhač a mi tež mōž dawacž, njecjež, sčtož je mi pščihtowal.““

„„Haj, haj, to hebi wiſtał myſtlał, mōj wutrobny pščečelo“, duchowny wotmolwi; „ale pračjeje mi tola, kaha wy na to pščihtbječe, jo budže tuto leto poſlednje waſſeho žiwjenja?“

„„To čyž wam pračječ,““ stary Wač džečje; „„Jato tuto ranje je hwojeji hwojbu ſaprawacž: Něk i Woža ſaprawajmy, čješč temu Knjejej dojmj — a t je sčtučezaj pščihtbječny: So dopomni wopuščečenyh! dha ho mi to mojej duſi pračjeje: to bōrny twoje džečji tež budža. Duž njemōžacž dale ſpřacž; ſpochi mi w duſi ktiščječe: So dopomni wopuščečenyh!““

„„Ale njeje wěno“, duchowny rjeftu, „wy hebi teho dla žaneje staroſtje nječiniče?“

„„D fat moſt to?““ Wač wotmolwi; „„wiſtał wěno, jo hmy ſtajnje w Wožej ruzaj, a tym, kiž je tole lubujaj, durbjaj wiſčitke wězy i ſpřehemu ſkuzič. Wěm a čuju, jo budže wōn wōtz mojih džečji a tež ſaſtarał mojeje žony. Njedyrbjaj wěrěč, jo ſtarčyč wopuščečenyh! dha ho mi to mojej duſi pračjeje: to bōrny twoje džečji tež budža. Duž njemōžacž dale ſpřacž; ſpochi mi w duſi ktiščječe: So dopomni wopuščečenyh!““

„„W naſčim ſpřacu“, duchowny džečje, „je w tu htwilu wawołany wočozaj lělat i Londona. Wiſčitaj waſchi pščečeljo hu jeho nabdhewal, hwoju wuſtojnošč nōd wami ſpřacž, a wōn je hotowy, to činič. Čheže jemu dač ſpřacž?““

„„W Wožim mjenje!““ stary Wač ſtroščtnje džečje.

Tōn wažny bjei pščihtbje. Wjele pščečelowo ho na ſantornju ſhromadž. Ale operazija ho njeradž. Zało lělat po ſčtyrbjoch bokſich dnjach ſawożaj wot wočozaj wſa a ho džečji lubeho nana woprawadžu: Wōžjeſh naſ widzeč? durbjachu to žalohne ſlowo ſpřacž: „„Njejanowa wola ho ſta! Ničjo njemōžny widzeč.““

Čiſčje drebja operazija ho tež lepje njeradž, wjele bōle něto poſne woglepjenje pščihtbje. Zało wiſčitaj wokol-ſtejazaj teho dla pračaja a čyžny staremu Wačej wutrobno čješt činič, wōn praji: „„ſpřewajecje mi radho mōj najluſbičji hčelšny: Sčtož mōj Wōh čže, to dobre je, dha ſta! ho jeho wola!““

Rad je hwojomaj něto čjemma nōž ležečje. Ale čjim bōle ho wot wona čjmiſče, čjim bōle ho we nim hwnoščelje. Rad wōčzom jeho wěny ho njebo hwnoščječe a tam horje jeho něto je wiſčje moza čehnjecje. Čyſhne ſtuſtanje jeho ſapopadž, widzeč, sčtož wěrěčje.

Zunu hředž mēhaza julija 1750 bēče hižom nēčto čaha na hwojim ſtole hečžo ruzaj ſtuhnjachi hwojeji njedwōžajec wōczaj

horje wobroczil. Duž hwojemu hmyej Wjedričej pščiſtala, so by napřikal, sčtož budže jemu do pjera pračječ. Wědom bē tutón nětotre noty napřikal, duž k nanej rjeftu: „„Kaf, w dōghōhōhōhōhō motetta?““

„„Ach, mōj hyno, džiwačej ho nad tym? S tawſyhnt hčōhami čyht jo ſpřacž, sčtož pščeje mnje dže. Pōj, pōdaj mi ruſu a bowjebj mje je ſchēřil!““

Esny to sčim, a ſchēřiwaj, we hwojeji wutrobje ſbōžny, něto, hdyž tež i ſchēřjetejati ruſu, hrajecje, sčtož bē hmyej do pjera pračječ čyht. „„Haj, macž,““ wōn potom k hwojeji pōbla hečžajec manželſtej džečje: „„Moje dny hu wotmērjene. Za čuju, jo tōn moje ſčōncejenje pščihtbjuje. Ale mi ho njestihčječe. Mojeji wočzi Čbōžnika widjite, njebrjbal rad čahnjecž, jo bōch pšči ſchryſtuſu byt?““

„„D njerečž tal, luby Wožejino“, jeho manželſta hnta ſarečja. „„Sčto durbjeli mi čjinič, hdyž tebe wjazaj mēli njebyčny?““

„„Tōn Knjes je wōtz wiſčitkaj wudowom a hysotom. Wōm waſ njewopuščje, ani njekōmbži. Za pal čyž temu Knjejej nowe halekaja ſpřacž. Wiſčječe mje, puščječe mje do kraja mojeho žadania, hōžej ho mojej wočzi ſašo wočimitej, jo byčitej jeho widjitej je jeho kraſnočji. Wōſtaj hwoje rubjenje a ſpřaw jo mnu: Pōj, Jeſu, wōj, wēšč, jo hmy wuſtał, jo wotebjeja moja mōž.““

Zato tu ſčtučezu dale hromadž ſpřawadžtaj a wōn k temu hrajecje, ſarečja Wač i jenym dobom i wjeſčnym hčōkom: „„Sčtoha to je?““

Duž jo jeho hčēttje woprawadžaju: „„Sčtoha čji je, nana?““

„„D ja mōžu ſašo widzeč! Wulki hnadny Wōtčej, ja njejſhym doſtojny, so by ty pob moju ſčtuč ſčot! Widžu waſ ſašo, moji lubi! Kaſtu hnadu čže mi tōn Knjes pščeč mojim ſōzom hiſčječe woprawadžaj. Džicje, ſawoſajecje mi wiſčitke naju džečji, jo moſt ho na jich wōblaganju hiſčječe junu napadž!““

Wōrny bēču džečji hromadu a ſtejadu poſne radōčje wotolo nena. „„D moje lube džečji! Wy to woprawadž ſčje, ſajtež hmy waſ pščeč čjagami wōdžal. Pōjčje, pomajecje mi Wožu dobruu hčwalicž, kiž je mi ſtaremu ſlabemu mužej hiſčječe junu hwoju wulku mōž ſjewicž čyht. Ach, hdyž je wōn něk moju mobiltnu wuſtuhajal, moſt ja wiſčječe njewēſny bōč, so mje wōn bōrny k hebi wōſnje do wēčnjyč hētow?““

To bēču djeje njemadžite, ſbōžne hōdžny, zyke wōblčžo bē roſajagnje, lubočž wulata i njejeſkim hčyčječny; ale tuto ſpōdžiwōjomne wjehele bē jeno kaž ſawēčjenje hwehdy, kotraž jemu čjemma nōž roſhwičli. Woža ručza jeho ſaja, čjēhwe wōn hwojeji wočzi ſandželi k poſlednjiej nozy wječzor 28. julija 1750.

Sawoſajecſtowo pobožneho nana.

Luby hyno, džeč ho bliži, jo tōn pučž naſtupju, i kotrehōž ho ničto njewōrčji. Ty jo mnu bičž njemōžecž a wōſtanjecj na hwnoče, hōžej dobruu radu trjebalch. Ričtož wot naroda mudry njeje, čjaš a ſhōnjenje matej naſ roſmūčječ a čjēčitje hmo. Wiſčitko, sčtož ho bōhčjčž, ſtoto njeje, a jo hmy wōdžal, so je nětotra hwehda i njebja pwanyla a so je ho tak nětotry ſij, na kotraž ho nětotryſtali ſepjearcje, roſkamat. Tēcho dla čyž tebi pračječ, sčtož bym nanaſtal a sčtož ſtej mje čjaš a ſhōnjenje nawučkiti! Ničjo wulke njeje, sčtož dobre njeje, a ničjo wērne njeje, sčtož njewoſtjeji.

Čzlowječ tuby domach njeje, wōn a wiſčitko, sčtož je i nim na hwnoče, je zuelj wōſi a mōzemu trijejej pōdčhōnjenje. Njebaj ho narečječ, jato by hebi kam radžič moſt a ham najlepje tōn prawy pučž ſnač. Njejoſčej wutrobno na ſachodnu wēž, džečž jo ja Wože džečje, jo njeby ničjo ſheho wōweſčot!

Pravda ho ja nami njeprafča, my mamy ho ja njej praščejč.
 Ščitōž mōžetšč widžetšč, to hebi wobhladaŭ a natož swojjej wočči;
 we tym, ſchtōž wo widiečŭ njeohōdŭ, džežet ho Wožeho hřoma. Woſtań
 hřiwerty we werty hřowitšč wōzgow a hōdž jeje dla wiſchitlu swadu.
 Wōh budže trowu wutrobu nōdžetšč. — Njeohōd ja pšched niſim taf
 jara, kaž pšched hoču hamym. Pšchetōž nutſtošč w tebi byhli
 hudinŭ, hřiŭ tebie njejeba a jeho hřōb durybi tebi wožniſhŭ byč,
 duhŭ hřiwatba zpleho hřiweta a mudroſeč wiſchitliſch ſtaruž lubow.
 We wiſchitlu, ſchtōž hebi pomyhſiſch a pričōdhwōmſiejch, praščej
 wo najprije hřiwetſchowoneho hřudinŭ wo radu. Wōn pſchŭ predlu kaž
 njeuwōnate džežo rēči, ale hřyž jeho prawje čješčŭh, tebie jeho
 hřōb dale bōle roſtawuči.

Wuſti rady wot druhič a hřežet ho wo mudroſeč a čłowſtim
 hřowu, wo bohōbojoſečŭ a pochožnečŭ rēči, tam rada wiſchōpſchōj;
 tola njeowt wiſchitlo, ſchtōž druhič praŭa, pšchetōž wiſchitlo mročōzatti
 wodu nimaja. Čłowſtewojo hebi huſto myſla, ſo nještōž ſamoža, a
 hřyž mudre rēča. Zenu pa njeje taŭ, mōj hřyno; hřowa hu
 hřowa a hřyž ho je rta ſpēchnje wuſulujja, tehdy wſmi ho na
 fedhōn, pšchetōž tonje, kotrež wōbſ čješčim žitom čahnu, pomalu
 džeja. — Hřyž dže tebie ſchtōž mudroſeč wučičŭ, dha pohlabaj jenu
 do wočjom. Zei ho ſo jenu ſda, ſo nještōž wē, a nječ je tež
 jara mudry a pſchōlōjny, dha woſtaj ho jeho. Šchtōž jedyn ham
 nima, to druhič dočŭ njeowt. A tōn mudry a hřowobohy njeje,
 ſchtōž ho i tym wudawa, ſo mōže činičŭ, ſchtōž dže; ale tōn je
 mudry a hřowobohy, hřiž to dže, ſchtōž činičŭ durybi. Tōn nihdy
 mudry njeje, komuž ho ſda, ſo wiſchitlo wē, ale tōn, hřiž je hřowu
 hōrōwečŭ wotpoſtožŭ a je ponižny. Hřyž je tebi wo mudroſeč činičŭ,
 dha pytaj jeničōž ju a niž to hřowje; ſtanaj hřowu wolu a čkaſaj
 i merom, ſchtōž potom budže.

Wiſchemyſi hebi wiſchitlo, ſchtōž je hřiwate, a budž weryajy. Nje-
 ſaſpi žanu wery a njeemē žōdny hřinečŭ i Wōhom. Woſto je, mōj
 hřyno, mudre ſapričŭ, ale čježet je, wiſchitlo derje hřowučičŭ. —
 Njeowtē druhičŭ prijeby, hačŭ ham nawuſtŭ njeſhy. Čhŭ dobre,
 dokežŭ je dobre, a njeſtawaj ho wo to, ſchtōž i teho budže. Šawoju
 wolu ſtož na jene a to hamo a to i zpyej wutrobu.

Staraj ho ja hřowje čželo, niž paſ, jaſo by to hřowa duſcha
 byla. Budž ſrawny pšchedŭwō wiſchitŭm čłowſtewam, ale hřowje ſejaduj
 hřiwetu. Njerēčŭ niſomu po hřube, a njeſchōjŭdaj, ſo hřychu ho druhič
 tebi pſchōmotwojeſi. Čjelečŭ hřōbeho po jeho ſlawje a nječ ho wōn
 hanbuje, hřyž to njeoſbaſkŭ. Njebudžŭ niſomu ničō woinoju, ale
 ſadžežŭ ho pšchedŭwō wiſchitŭm, jaſo hřychu trowi wōričŭjeſo byli.
 Nječŭhŭ, jaſo by dobročŭwō byt, ale budž pšchedo hřowu a ſrawny.
 Wōmōhaj a daruj rady, ale njebudžŭ teho dla hōrbu. Njepraj
 wiſchitlo, ſchtōž wēhčŭ, ale wjedž hřōby čjaſh, ſchtōž prajſhčŭ. Njeemē
 towaſtŭwo i tymi, kotŭhŭ hu walaj a woſebni tjeječŭ. Njechŭhŭ ho,
 hřežet wuſmewōje hřyda, pšchetōž wōn hu nauhōwſienŭ; mjeſ
 wiſchitŭm iſtorjenjem. Njeemē ničō činičŭ i tymi, kotŭhŭ hu po
 ſbačŭ bohōbojoſni, ale i tymi wo prawdē pochožnyh duiſchem i
 džežet dobre towaſtŭwo. Čłowſtew, hřiž ma wēnu pochožnečŭ we
 wutrobje, runa ho hřōwuz, kotrež hřewēčŭ a hřēje, hačŭ runje hřōwēčŭ
 njerēčŭ. Čhŭ, ſchtōž je ſaptočŭſŭna hōdne, ale nježōdaj hebi žanu
 mdu. Hřyž moſch niſu, wuſtožŭ ju hebi, niž paſ druhičim. Mēj
 pšchedo dobre we myſlach.

Hřyž hřym wuſmewē, dha wōpomnŭ, ſo hřym do ſepſchōho kraja
 dohōpōt. Stej hřowjej mačŭerŭ i pomozuj; čjelečŭ ju taſ dokoŭ hačŭ
 je žywa, a pohřejbaj ju pſchŭ mŭ. Dopomnaji ho wiſchōdnje na
 hřimjerēčŭ a wēdne žiwjenje a budž dobreje nadžŭje! Njeohōdŭ je
 hřiweta, hřiba ho hřy hřowu lubočečŭ i Zejuſej pšched nēlaſti pōd
 žiwjeje werty wōhřowēdžŭ. — Trowi hřiwerty nan.

Čſi pohladu.

Ras bu pochožny muž praščany, kaſ to pſchōdnje, ſo mōže
 hebi pſchŭ wiſchŭm žiwjenſkim hōrju tola taſtu ſmēnŭwoječŭ wōba-
 rownawčŭ. Wōn wotmolwi: „To i teho wuſhabdŭ, ſo hřowjej wočſi
 berje na zebōn bjezu; pšchetōž wiſchitlo ho pšched ſmyſla i wutrobje
 dohřwa, ale tež to dobre.“

Ra dafſchu praſcheŭ, kaſ to čžini, wōn džeje: „Hřōdže ranje,
 prijeby hačŭ na hřowje džežō a mjeſ lubzi bu, hřowjej wočſi ro-
 pomničŭ na ſhŭ wēy ſtožam: Najprijeby jeſ i njebiu poſbežuju a
 ho dopomnjam, ſo je moje hřowne džežō a ſamēr mojebo žiwjenja
 a ſtutkowanja tam hōrjeſta. Wōtom nauſitam jeſŭ i kemeŭ a wōpom-
 njam, kaſ mako mēſna tjejebam, ſo byč junu we njej hřōdž row
 namafat. Štōwēčŭnje wotſto hebe pohlabuju a hřyč tpeh wōb-
 fedžbuju, kotrymž ho hřičŭje hřubſchōje wjedže duhŭ mi. Na tole
 waſchneje trohřyju ho wſchōho hōrja a njeje je hřiwetom a čłowſt-
 kami ſpokoſnje we Woſy žyw.“

F.

Njewjeſečŭſka pomoz.

Pšched jara wjele lētami hřeſečŭjaniſy domorōdny na rjanej
 kupje Ceylon žaneho doſtojnego mēſna ſa hřowje Wože hřyždy nje-
 wōhbeždaju, ale po jenym taſkim žedžiwje žadaju.

Duž wōſtaſhanuſy, hebi zyrfej natwaricŭ, a je wiſchēčŭ ſtronow
 ho tež hōrſtŭwočŭ ſa ſpomozowanje tutego rjaneho wotpoſhlada
 poſaſowajeſe. A najwjeſečŭjemu ſpōdžiwaniu wōbyhlerjow ſapj paſ
 jena wōpuſchčŭſŭna hřyota, Maria i mjenom, hřiž bēhečŭ we jenej
 ſchulŭ mēſna Doboville darmo roſtawučowanje doſtawōka, pſchōdnje
 a praſchēje, ſo čhŭſi twarſtu mēſtŭwočŭ wot njeje pſchŭječŭ, na-
 hřadny kruč kraja w jejnej domowinje.

Wēhečŭ to wiſchō, ſchtōž wōna na hřewēče wōhbeždaje; i temu
 bē to jeina njeowječŭſka pomoz, a hřōdy domorōdny wjedžŭjeſe,
 ſo ho wōna, jeſi ju priječŭ da, i tym teho loſa wſbamōſaje, kotryž
 pola jejnego luda jaſo tōn ſa hōlčŭata jeničŭzy dozpičŭ-hōbny
 pſačŭjeſe.

Zepōdla ju namōlwajučŭ, ſo by tōnle ſa nju taſ njeſbožōwny
 wotpoſhlad ſpūſchčŭſta — haj, wiſchō mōžne doryčŭowanje bu na-
 ložowane, ſo by wōna hřowje hřōwo jaſo wōdōž wlaſa, a jaſo to
 ničō njeſpomohaje, džečŭ hamo taſ dafoto, ju i ſladom wōbe-
 dženju wuprajicŭ. Ale i čžŭhej radoſečŭ Maria rjety: „Za hřym
 hřowje mafe wōhbeždēſtŭwo kŭjeſej Zejuſejŭ data, a je wōn tožamo
 pſchŭhaj, dha duryčŭje wy jo tež pſchŭječŭ!“

A taſ wōn prijenja hřeſečŭjaniſta zyrfej na kupje Ceylon na tym
 mēſtŭne natwarjena, kotrež bēhečŭ ta hřyba hřyota darita.

Šawerēje teſ jena Maria, hřiž hřowje nauſtŭjeſe da, a kotrežŭ
 narda je hřewēdēnje kraſna byla we wočjomaj jejnego Šbōžniſta,
 kotrehož wōna lubowajeſe, a kotrehož čžyſtje ſe wiſchŭm, ſchtōž
 mējeječŭ, pſchētrōhničŭ!

F.

A rospominanju.

Wiſchōdnje ho pſchēpytu, pšchetōž hřōdy džeſ mōže poſledni
 troweho žiwjenja byč.

Zeli ho ho modlicŭ pſchētwawajſch, ſapōčŭſŭna njeſpſchēčel pſchē-
 winječŭ a ho wjeſelečŭ.

D njeſchwat ſaſ, hřyž druhič hřiwati čže,
 Šſej wuſwol ſčērēpnočŭ, ta trowi ſchſit nječ je.

Žōrka radočŭje a hřowobny noſhymy w jenej wutrobje.

Sy-li spěwał,
Pílnje džěłal,
Strowja će
Swójbnjy statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnjy
Napoj mócnjy
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnjy
Přez spńń měrnjy
Cerstwod da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wědnne dny;
Ožěš pak swjasty,
Dušl daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh dž kmhana
Žiwnosć jo;
Žiwa woda,
Klě Bóh pada,
Wokřew će

F.

Sserbske njedzelske łopjeno.

Wubawa šo łóždu šobotu w Šsmolerjez knihičičežetni w Budyšinje a je tam ja šchwórtlětnu pšehedplatu 40 np. doštač.

9. njedzela po šwjatej Trojizy.

Zap. št. 9. 1—9.

Pawoł rěči hńito w šwojich listach wo wulkej hnadze Božej. „Š Božeje hnadu bym ja, šchož ja bym.“ Tala hnada je š Saula Pawoła šejnika. Wly šlyšajmy, kaš je Boža hnada š Saula Pawoła šejnika.

1. Kaš Pawoł šašlepjeny čehnjěše do Damastona.
2. Kaš w wón pšehewinjeny pšehed Damastonom.
3. Kaš wón š šwojemu wumóženju nuts čehnjěše.

1. Saul běšče šašlepjeny a štwěrđnjeny. „Saul naduwawše šo š hroženjom a š mordowanjom pšehčewio pššlam tebo Knjeja.“ Wón čže š tym Bohu šlyžič, wěšo š njerošomom po wošajnu jeho šo mylazych wóšow. Wón šamowólńuje njepošupnje, wón ma šamo listy wot wlyšajšeho měšćnika. Tón puč pat, kiž wón dž, wějšje š šamoprawdóčji a niž š hnadze. W jeho wutrobje tčejše něšto wot šariješke šamoprawdóčje. To wopotańuje tež jeho šašlepjenje, šo šebi wón myšli, šo wón do wojowanja dž, šotřez wuhlada na wšpěch nima. Wón tola wjedžeše, šo wšhitke šredki, šotřez běču šo hač dotal š pobežiččowowanju japošychowal, nakošowale, ničoš pomhake njeběču; w šajšwe woni Boha šhwalachu, šo běču doštojni namatani, Knješeweho mjena dla hanibu četpjeć; a šrej Ščehčepana š temu šlyžiče, šo šo šo šlowo wot šližija čšim bole roščěri. Bože puče a Žesuhowu šrašwož tón šašlepjeny njepošna.

2. Šdyž je Saul hijom šlišto měšta Damastona, wobšiwěči jeho nahle š njebješ šwětko a hšóš š njemu rjekny: „Saul, Saul, ššto pšehčejšahš ty nje?“ Dobry paštyr dže ša šwojicy woznu. Puče šu wšfelate, šotřez tón Knješ hšobki, wutrobny wobročičž a dobyčž, ale wone wšhitke wjedu š tym jentym duriam, wušče šotřez š to šlowo „hnada“ napišane šteji. Taje šhodžiny šajš Pawoł drje jich malo našhoni; ale wołanje Šbóžnika šmy my wšhitzy hijom šlyžičli. Ššano we wotomitińženju, šdžez šebi na njeho njemylachmy, da nam wón pruh šwětko do dušče padnyčž a š nam w štalowšej majestowčej praji: „Ša šym Žesuh, šotřez š ty pšehčejšahš.“

Šak wón na došo š potajnočje wuštupi a špšeh šwojnim njepšehčelom šteji w šlyžičžajej šrašwožčji. Tónle wotomil japošychot ženje šajbl njje. Žebdom bu po šakonju prawy špšeh šud šotřizy šwjateho wołany; wón šlyžiči šwój šud a šo pobežičnje. Wón šabudže šwoju šamoprawdóčji a pošlada hnadu pšyžo š temu Knješej a prašča šo: „Knježe, ššto čžeš, šo byčž čšini?“ Šbóžna šo šobžina, w šotřez šo wutroba wotantńuje ša Žesuhowu wošu, w šotřez šmy ničoš druše njepšytamy, šhida jeho hnadne pošladanje.

3. Šak š wón nuts čehnje š šwojemu wumóženju. „Saul šberašče šo šorje wot šenje.“ Wón štany šako nowy čšlowješ a štany š nowemu žiwjenju. „Wón njewidžeške mtoho“, niž Žesuh, š šotřez š běšče rěčajš, niž šwojich towašichow, kiž běču wotoko njeho. Njebješe šwětko je jeho pošlepilo, šwontowne šwětko šwěta je šemu

bašło a wón njebyrbi niczo wjazy widzieć, hač jemu snuatskome śwětko pokuje sňadźalo nije.

„Woni wsachu jeho a wjedźedu jeho.“ Kaž dźečo byrbi šo mjelč dacz pšes měšdžanšte wrota, pšes kotrez běže czahnyč chyz jato ryczet. Jako knjesomy jaty pšindže do měta. „A wón ja tji dny njewidźeše a njejdźiše a njepryješe niczo.“ To běše czah snuatskowneho sňomadženja w czišej komorzy. To bu stary człowjek pohrjebany w počenju a modlenju a stary Saul wumrie a nowy Dawol horje stany, šo mōžeše wykľajo prajč: Stare je šachšo, hlaj wšichu je šo nowe sčiznilo. Tak wopofajnje powyščeny Khrystuš sivoju dobyčerstu krašnojč we wšchem hwičeze k czešči sivojeho mjena.

Wšchittich swajaskow pšelamarjo
 Jesu, tž šy pšči naš tu;
 Šswojich dźeči lubomarjo,
 Kotrez w wškeltej nuhy šu:
 Wotadž na tym sivoje budy,
 Čštož tu we naš šadam je,
 Hač twój šwěrnj Duch naš tudy
 Š teho jastwa muwjedže.

Hamjeń.

Tabor.

(Serot.)

Mat. 17. 1—9.

Stěb: Jerusalem, ty město wosšte —.

Na Taborje, o fajta jašnojč tu
 Mje wšchudžom wobhwičeži!
 Šlej, sčžen a mšla ta krajwa dolinu,
 Ššo hora čerwjenti;
 Šsu serja wječjorowe,
 Na njeju blyščajate?
 Šsu ržje Edenowe,
 Tak krašnje tešjate? —
 A knježe mój, tak w hwiče jašnišć šo:
 Tak njewjedžach ščje čže!
 Kaž hnež je drašla, hłonzu woblicžo,
 Mj wotpuščej klonjenje!
 Pšes njeješa wšče hnyč
 Kaž zunje hrimanje,
 Mj we wutrobje hinczi:
 „Mój luby Šsyn to je!“

A hwičkaj wošobnoj staj po bohu,
 Šlej, š bójšć narod!
 Čiaš jow ma šušnju hwičjatu,
 Tam widžu Mōjšaša!
 Ja š njebia džiwne hłowa
 Kaž wo šnje šahydu
 A nješmjertnyč š jich rowa
 Šlej, stanyč wosladnu.
 Ty wutroba, wot hřečow pščečježa,
 Kaf loško šdychujejč!
 Kaž worjoł, tak tež w morju powěčra
 Ty šchidka powěbujejč,
 Šsy dža žno wotpołož
 Wšče šušće dračjenja?
 Šsy ducha dža žno škožič
 Tam horje do doma?

Kaf hšuboto doł leži špody mje,
 Wščo dalate je mi:

Šott hwiča, šenje čwila — wješele,
 Kaž šon wščo šba šo mi!
 Ach, šhownaj staročj twouj,
 Ach, šhownaj twój lōšcht kam,
 O hwiče, radolčj moju
 Pšči Wozj namašam.

Tu je wšchal derje buč, tu twarič žju,
 A ženie k hwičej wjaz!
 O šbōžne šože, w šajnym pokuju
 Mōž widźiči hwičj ščaj!
 Čštož by mošt hwičej cšenječ
 A widźič š bratrami
 Tak knješa, šm mošt rjetajncz:
 Kaž w njebiešach je mi.

Ach, bēda mi, je šona wozučo
 Tu ležu na jemi;
 Wētr ščumi nōžny, wječor bliži šo,
 Ššo hłonzšo potaji.
 Šdže duchoj šu krašni?
 Šdže jašnojč wosła wšča? —
 Ššo jedyn hščje jašni:
 Mōj Jesuš sawojta.

Šsyn pšči mni ty, a widžu tebe ja,
 Mōj knježe, dža mam dolč!
 Nēt ruku k dželu škoj wutroba,
 Tu mam ščje pšchitkušnosč.
 We dušje hšubotošči
 Šej šbože wotwjerdžu
 A myšlu we hščješči
 Na jašnojč taborštu.
 Nēt š hory! čłowšta nusa woša mje,
 Mam šo ščje prazowacž
 A honicž a šo bēdčej ščerpliwje,
 To budže pokoj dacz.
 Pšjed š hory pšchekrašjenja
 Dži ty k Wēšhemanej,
 Dža janđeljo čže šbēnja
 Tam k horje taboršej.

Surij Wrošt.

Šchó je bohaty?

Šo horzym lēčnym dnju běše wosčhewjazny wječor pšchščot. Šwony maleje wješeje žyrkwiczi bēchu dawno ludži š jich škateho džela na polu k derje jažuzenemu wotpočštku wofate. Nēt štejachu abo šebžachu woni po ščonzenej wječeri w čerjōbach pšchd domami a wješelachy šo nad brojemi dźeči a šušobnej rošmlowu. To běše ta hodžina, w kotrezj duchowny w Mēhōžejach najradšcho je šwōjimi buromi wobšhadžejše. Pšči tym wón w pšči- lēžnosnym roštrčowanju šawny jemu domērejenje gmejny šesnasofše, na jich šrubojje a wješelu wutrobje džel bjeriwichy, a tak něšotre dobre hłowo k troškej a warnowanju hodžejše šo pšči tym šobu jašlečč. Tak wón tež dženša jašo po wješnej drōhy dele kroczejše, na prawizju a na šewizju postrowejoj a pał tu pał tam w pščečšet- niwe rošmlowje štejo wostawšči.

Pšchd malej ščžku, žule blššo šastupa do knježeho parka, šejše dželacčej Kanža, wuški, šlynyč šawow muž, š mostojtmaj rukomaj a wušmohajenym wobščom. Wotewrejene burje dachu jeho žonu widžejč, kotraž mēšejše š najšraškej džowku š wotru-

wanjom hudoobja czinicz, nijes tym jo dwaj czełwojenolcizkatak hłopotajaj wosłajo a kmeńizaj wokoło nana hrajełstaj. Ale mužowe wobliczo meječe polhmureny a nijepofojny wuraś.

„Nó, tał hłobzi, skunza?“ wopračała jo duchowny, bliže stupiwošči a jemu i pščełcjalnym postrowom ruku polcizawšči.

„Ktał ma hieč, knjes duchowny?“ bė hłurna wotmołwa.

„Naič jebyn czinuje a dřeje ho zplički džeł a je wščeje czwilu potom runje tał wjele sahluzi, jo može je swojeje hwođbu k nufy gnyw być. Ze to hubjena wěz i człowistim žiwjenjom, hdyž je człowjeł hłubdy! Njebo wě, knjes duchowny, ja hewat žobyn hubjeny kščełczijan njejbym, ale to ja nijewopražijam, jo luby Wóh swoje daty a kubka tał wščełato wudželuje, tudy je jenemu do ślina hpya, jo ho wón to tutej pšchemerje storo sabuży a naičheho jeneho pšči tym žyle sabuwa.“

„Postatim Wj mieniče, jo seje pščełtoko pščiłchot a człwi ho rady ras i jenyum bohатыm mieniče? Tu hłabajce ras!“ A i tym wón teho nijepofojneho sa ruku pšchimny a jecho pščeł lěpuzu parka lečeje, pšči towež bu runje hłoty ryczełkubel we swojim rólstim stole wot swojeho křizobniła nimo wjelenty. Estabny, bololečiny poħmewł hufčiny sa wosomil nimalo duchojče pščeś bėde spadniena człwi czerpajeho, jało wón pofozny postrow duchowneho snapščełczini. Wotom ho stare, czełwomyhłny wuraś wróczi, a hłowa ho spróznje na wutrobno polhiti.

„Tu macje jeneho boħateho,“ duchowny džeče, ja nim hłabawšči. Wón je tole wufše, kraħne kubto hjes doħa wot swojeho nana herbowat a je junu powjełcħene a hiščeje to lěpšči wobħtejenjad jawoštaj, hdyž jeho Wóh domoj wotmołwa. Ale tomu? Zeħo džečzi wotpočujnia dawno po dofu swojeje macerje na pohrebnihčeħu. Wón ma wufki, rjony hród, ale wobyłi jon kam i zulumy, kofiz jecho sa pjeničy wotħlabuja, a to něto hžjom wot pjecz lět hem, hdyž jemu Wóh wuzijmanje stamow wsja. Zeħo hu wšče śmahowawe žitne hona wotach, ale wón je nijewidzi; ja njeho lečeja a woniejcu tudy najzrobotničhe kwětki, wón može ho jeno pod bololečemi nad nimi hradowac. Wón ma pjenjes a kublow dołc, jo moħł hebi kóže poħadanje popščeč, ale jemu ničo wjozaj wjekele nječini; wón je hłomonozki wjeħelenja hłubik, a wħo jecho samoženje nijedokaha k wutkupjenju jeneje jeničseje stroweje, fołowoneje hodžiny. A tola je wón najbohateħi muž daloko a hčeroto. Skunza, by-li to tpmle wosomitu něł naič luby Wóh pščeł Woaž stupił a rjekl: „Nó derje, ty nijepofojny cžłowječje, ja hym twojeho morfotanja hlył a čhu cži twoju wolu czinicz, mieniče jo je swojim ryczełkubelčkim knjejom!“

„Wože dla! knjes duchowny,“ pščetorže jecho skunza i postroženjom, „...“ tym hubjenjom bėdnikom, kotrž dypri ho noħyč a hėħacz dacž kaž mołe džečje? Wó, ja ho dħatuju, to stej mi wojeje strowej ruzy a nofy tola lubščeje.“

„A Wahače lube, buħčne džečzi, kotrže je Wam Wóh hiščeje wšče wostajil, a Wahača dobra, pilna mandħelsta, nijesapomnicze to!“ džeče duchowny. „Wěćeč mi, tón hłubdy, bohаты muž tam wutřbo njeħy hebi žabny wosomil rospomnijat, ho i Wami mieniče. Nó, derje, leče Wj pšchejo hiščeje teje myħle, jo je luby Wóh tał žyle hubjenje i Wami mieniče?“

Tón dħełaczek hłowu poħilił a po hwiłizy soħańbjeny rjekl:

„Wj macje prawje, knjes duchowny, ja noħuju wjozaj tał nijepofojny buć. Luby Wóh dypri dže tola wħo najlěpje wje-džeč.“

Wot teħo cħoħa je ho tał někotre lěto pominyło. Zeħo duchowneho je Wóh na druhe sastojnje polo dowjeł; wot tym dħełaczereju pał nijewem, hač je hebi rón tule ležuju t wutrobje wħat a ho potom lubemu Wobu woprawdžje dħałowny wopofałowal a wšče jecho doħoty. Wj čħemaj ho teħo nabđijec! Ale

tał mnofy hu, kofiz hiščeje je teħamħnej nijepofojmočzi teħa, a ja tač hym ja tule mału wěrnu pobawijnu powjebat.

F.

Kubofč k Jesufej.

Jezu, mam-li jeno teħe,

Dħa wo ničo nijerodzi.

O tał wobohacjam heħe,

Hdyž ho teħe mozaju!

Čħto mi njebo, jemja čħetej,

Paruje čje wutroba?

Čħto, buħča saħinjetej

Wjes swojeho Šobójnita.

Nječ mje horjo hwoła hlyħi,

Jesuf je trowč wutroby;

Čħm-li to nufy, wón mje hlyħi,

Njejbym žadny pomozu.

Wohubnijam a cħepju hłobu,

Jesuf mój dħel wostawa;

Wacħnotu wón hčeni i wodu,

Hłód pał i hłėbom i wħofa.

Hdy wo cħėnnym dole hłobzu,

Jesuf wjele hłongo je;

Jery hlyħi hlyħja hłobzu

Zato hame hłėboleče;

Čħernje, wšty buć jo hłabza

Nějom kwěł mi njeħelci;

Radoč k wo kraħnyč pruhacz hłabza,

Č mrofozy ho hlyłi.

Haj, mój Jezu miłosečiny,

Wěbi ty wěcznje wostanijech;

Teħi jeno čħu buć žiwu,

Ty mje k njeħu powjeđełeč.

Nječ teħ twoja lubofč lečeje,

Jezu, mi tu na jemi,

So tam buħča křonu smėje

Žunu to hłobnje wěcznočzi!

K. A. Fiedler.

Hlyħa a Mikławšć.

Njane pħóne doty a wħofe hory ma Čħełstnyħta tam, hdyž wona i Čħełkeje mjełije. Hory hu i cžnowoślenymi hčmėłkami lryte; jim k noħam pał bėle jaħnośelene žuki a pola leħa. Strowa a dobra je woda, kotrže ho i horož žėri a jabny powoħa, tał jo na kulač najrjensħča trawa rofče; teħ pola ju pħóne, so na nič žito doħre žně dawna. Wobyłerjo maja ho derje a je tam wjele buřłłch kubtow po dole rospřehčenyč, hdyž buram žana nufa njeje. Woni i Čħełkami doħre hlyħobitmo dħerĵa a je iħy wjele cħełkeje narodnočke, duž tał derje němžaj kaž cħėzy rėħa.

Na buřłłm kubte, kotrže we pħóbnym dole nijedaloko Wadowna leħi, bė hlyħobna hołza i mjenom Hlyħa Mikławšć. Hač je to jejne prawe mjeno bylo abo niž, to ničto nijemóže prajicz. Wona bė dħowna hołza a ničto nijewjeđełeče, i wostal je. Wė to w nalečzu 1860 byto, jo tam něħto wo durje sołtamy, hdyž tam wščižy sa blėdom heđžacy a wječerjacy. Wyr i woħnom won pohladnywoħi, wščeħe hołzu wona tjeħo, kotrže mjełeħe brėmjėħo pod pažu a ho praħełeħe, hač nijemohla pola nič pħeč nóz wostac. Ze wščał to stare wałčnje w Čħełstnyħte tał derje kaž w Čakłej a drubdže, jo pučowarjo, kofiz wjele pjenjes njmoja a

tehoba radej w koczynie njezożuja, ho na burow wobroczożuja a wot nič nazyw hořpobu w czołpej hrodbi abo hewat něhdže do-
stawaju, i temu tež wječor něšto i jědži abo rano jskalu hwojeja
a drubdy nělajki pjenjež na puč. Wščitłojne wařnje je to po
Wožim hłowje, kotrěj pšičkaje: „hořpobujez raby“, a ja jnaju
burow w hewřim kraju, kotřiž tajtu hořpobitowěć hščičez dženjeniči
džeń wopofajuja, runje kaž ho to w raiřichy krajach Wraństeje a
Anšliskeje, Ruřowsteje a Wólsteje stawa.

Kařičnikoz Wřchat, kiz be tu hołu pšched wotkami a durciami
stejo wořladab, na jemu prořimu wotmolwi: „Wři nuta!“ a hdyž
wona nuta pšičniđe, jej kařake, jo duryi ho řobu sa bñdo řunyč
a řobu wječerje. Wurońta řimny hořam, jo duryja ho trochu
hromadu řunyč, a tať ho ta zupa hořa ua to najmizke meřto
buzje.

Wščitzy dale wje-zerjacy, ale wjele njerěczacy, dotelž dyr-
bjacy na tu zupu hořu wořladowacz. Wona be wulka, řiřtina
a rjana mjes wořmaji, meřeřke mařu řubu, bėe rjane řubj,
brunej woči a nělajke dźwune wařnje na řebi, jo řo ři je bñ-
dam na nej dotěz nařladacz njemozacy. Wřčtoz tajke kaž řenjan-
řte be na nej, jato by wona rořasřowacz a niř pořkuchacz a řuřičez
meřa. Wřčitzy řo teho dla jara řpobizwacy, jato wona na pra-
řenjeje bura. i wotřal je a hbe řyze, wotmolwi, jo je řhuba hořa,
jo řaj jenaj řarkeje njebobaj, a jo ppta, hbe žy by řpřilajicz
mořta. Wjele řo bur jeje hščičez řarkeře, a na wřcho wona je
wřčeje poniřowacz wotmolwoječe a jato wón bóle řluby pra-
ji mořezke pola nař wotřacz wny runje řluzobnu trzebamy, wona
rjelnu: to by mi lubo byto, dha njertrėbata dale wotřobu bėwacz
a řebi řluzobu pptač. © wopředta to ři drubny řzeladibny njedgacy
wėričez, jo mořto to wėrno byč, dotelž wona po řwójim napořladže
a wařnjaju řo jim njedgaje ja to narobžena byč, jo by duryjaka
řluzič. Duž čy na meřezje prařicz, řchto wona be.

Řilka Wřtnarjez, kaž ho wona řama mjenowawje, be dźwola
bohateho mřnta. Řaj, wořaty wbe je jemu nan, řotremuz bėřčtaji
nan a mačz wulke řamozenje řawořajitaj. Wón be wot njaju telto
pjenjez a řluzob herbawat, jo mořno njeb, to hromadu řliciez.
Tautón mamon be jehy řlowu ř hordowje řeřlepil i wón naruntu
je řwójimi pjenjelami wulzy řziničez. Řiřom jato mkořy hólz, hdyž
be pola wořmaji, be wón pšičeznjatay. Zato řo wořeni, njewje-
dźelše, kať by řwójje pjenjeře rořmetaj. © wulzyčnjimjom,
i pičjom a hračjom wón řwójje tořeki rořkulječe. W koczynie
wón wščitřim, kotřiž tam bėču, dawawče ř pimom, ř palenzom a
winom pořizowacz, abo wón řapozča řaru, a biječeje řo je wščitřimi
a rořbi wřcho, czořoř ho dořtaju, jo durbječe to na drubi džeń
i rjanyimi pjenjelami řarunacz. Řdyž na wřki do meřta jėdžiče,
dha řopoloznju řeřle řulječe a wječor řharty řrajeječe, hač řo
napořleđt w nozy ř přibnej mořčimnicřu domoj wročzi. Řdyž jemu
to do myřlow řpřiniđe, dha wón wjele dnjow řa řobu w koczynie
beđeječe, a řiřdy, kiz tam nuta řaridže, durbječe řo i njemu
řunyč a i řim jėřez a pičez. © řajřim řiwjenjom řo tež jama, a
hdy by řokna řetozdy byka, wupřobni, a mřntk dale bóle wořgnidny,
hačz runje jehy řona řebi wřchitaju mořno přozu bjeřeječe, řroza-
řom njebobuzi wobaracz. Wona drje řiřom dawno wjeđiřiče, řajři
tež to wofmje, ale řanibny dla wřchitjo pšched ludžimi řarwycz
pptače. Nrapščezimno woli řwójaju řarječu a pšchedjelow be
řebi mřnta wřata, w nađzi, jo řo potěřiči; nřk pať, hdyž i řim
dale řrje řteječe, řo řanibowawče řorčiez a něłomu něčto
prařicz abo potařacz, jo řobatřtmo woteřaja, a pšči tym řo tať
řnėwawče a wřčeječe, jo řřori a wumrie. Wot teho řřařa řem
pať ho to řyře řubjenřtmo mřnta na jene dobo wotřty. Řdžez
řeřer je, tam řo rapať řhromozajuja. Wėričezimo pšičniđuču, řa
tym řwójim řladacz; mřntk bu řwójeho dořta dla wobřorženy,

jeho mřny pšchedaty a wón be prořeřez. ©mejna durbječe jehy
jeřiwice. Wón meřeřke jeničřu dźwola a ta be niř jeno naj-
rjeniča, ale tež najřobžičiča hořa. W přebawořez řetacz, řobž
pola mřntez wřchitjo derje dźeře, by řo wona wjele řočez řenič
mořta. Wřchtož jehno řobawřtwa dla řo wjele mkořdy řobow
ja njej pšarječe. Ale je řo řabny njelubowče a teho dla bu
wona po řřim kraju jato řorba wumolana. Řorba wona tež be,
ale to durbječe řo prařicz, řaneho dźeta řo wona njebanibowawče.
Wot mkořořez řem wona řez řawawče, řo řopolozřtmo řiwetu
řladabče a řa wřchitjo řo je wřčeje wuřtořowacz starawče. Zato
be mačz wumrieja, řo wona wřčeje řhwitu přowozawče, jo by to
njebowče wot naroweho dom wobwobrocřika, ale pobarmo. Wřny
je wřchitřimi řezomozčemi bu pšchedaty. Wona njepřawawče ani
njeřaktořezče, ale wona be, jato by wonėmika a ludjo řo wo nju
wojadu, pšichtož wona řteječe řwito w cřezřičez myřlach pšči řez,
jato by řo w nej řepicz dźyřka. Řaneho řlowezka wona wřazy
njerečezče, tež na nana wona njewwarječe, ale jeme ranje be
wona přicz a niđto njewjeđiřiče, hbe be wotřata. © ře řubny
wjeřenny ludzi wo tym rězacz, jo je do woby řtořika. Duž
ja njej we wřchěz řetacz a řatacz wotřowtořez pptaču, řa wřčimni
řčmřelami na řoracz a w řetacz řladacy, hačz njedgacy jeme
morwe cřelto namafali. Řiřka pať niřže njebė namafaci, a duž
čzi jeni drajacy, jo wřchak řorbořcz pšched řadom pšičniđe. ři
drubny pať mřnjacy, jo je řebny, kiz řorde řobny najřobowčo-
potařnje do řwójeho řawřtwa wotwėduje, mjenujazy cřert řam.

Tať lě drje řo řilzi njebė řeřtoz, kaž řebi to ludjo myřlacu;
ale wo prawde ře myřte bėču wo w nej řibaw. Žej be wutřoba
cřezka, jato by mřntki řamje na nej řezak; řnėwanje a řanibow-
wanje beđčteje řo w nej řoricej, wořebje hdyž wıdželše, řo ludjo
jej wotřudjenje pšchedawo a řo je řimacy. Řdy by tež wřchitje
pjenjeje na řwėczje dořata, dha njebny tola řane dobre abo pšče-
czelne řlowo prařicz mořta. Zajřa řorbořez w nej rězječe — a
řto, i řajře poniřowacz řo wona w řwójje niřy ř Wřhu temu
řriřeje mořelše! Wopuřčezena wot cřlowječe a wot nič wu-
řiměřajna wona řwójje řyře dořerjenje na teho řriřela řaj.
W dźezčezym rořezčezowanju i řim dořy wona pravu řadu, řewto
by řzinita. řiwjenje řebi wřacz, to wona řa wulki řrěz řpřina a
teho dla wobřantny, řaloto přicz cřamnyč, něhdže řo pšičkajicz a
we řwėrořez a poniřowacz řubny ludjom řluzič. Dořto řo
wona njelombdžječe, ale řo w bñřičej nozy na puč řa. Šchtož
dravty trzebawče, bėče řebi do řrėmjeřčta řawalka. Řifomu nje-
bė řane řlowezko wo tym prařita a be do řowoz řčfa, řo by řebi
řluzobu pptač. Tam w tym řabny bole, hbež řawořčitez
Wřchak řwójje burřte řopolozřtmo wjeđeječe, be ju wona na-
mafala.

(Wřchibonje dale.)

Wřchelake ř blřka a ř daloka.

Řriřez řarai řaplet, kiz je řo je řwójje řupjanjez wořhadu
njedřelu řubnjeja rořřogomaw, řa řanidjen njedřelu do řwójeho
noweho řařtořitřwa jato řarai w řaličřtrowje pšez řriřela wřch-
řičeho řyřtwiřteřo radžičela řrořentczana řiwjeđeřčny řapolařny.

„Wombaj Wob“ njeje jenož pola řriřewo
duřownyč, ale tež we wřchěz pšče-
dawarjnyč „Šerw. Rowin“ na wřchak
a w Wubřřinje dořacz. Na řchtworčez
řeta plačzi wón 40 np., jenořliwe cřiřřta
řo řa 4 np. pšchedawaju.

Sy-li spówał,
Pilnje džótal,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróčny
Napój móčny
Lubosó ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf méry
Čerawosó da.

Nječ ty spówał,
Swérnje džótal,
Wódnosó dny;
Óeš pak swjaty,
Duš daty,
Wotpóóń ty.

Z nječjes maun,
Nječ ói khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kia Bóh poda,
Wokřew óe f.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa šo šózbu šobotu w Esmlerjez knižicšišćerini w Wudyščinje a je tam ja ščitwórtlétu pšehpřatu 40 up. dořtašč.

10. njedzela po šwjatej Črozij.

Žap. št. 9. 10—22.

Šdžj bė nam tekst šaidženeje njedzela Saula najpředy w jeho štarym šakšepjenym žiwjenju pošafal (šht. 1—2), na to knjełowy dobyćeřski pšidřihab k jeho wobroćenju wopřihal (šht. 3—5) a šfóncnje jeho napřehčošpšidženje pšehpřajil (šht. 6—9), dha rěči tekst džehnšišćerije njedzela nětko dale wo Saulowym pšichjeczu do šhromadžišny wěrjazyšč pšehš čščenjenju (šht. 10—19) a pošafuje na pošleđt, kaš wón wot nětka pšehš Wožu hnadu jako Pawoř w nowym žiwjenju šhobži (šht. 20—22).

Saul, do Damafitona pšichšošpšiči, bė šo najpředy do čšičiny wróčeš ščajnyš: tam wón modlo rospominanišče, šhtóž bėšče runje dožiwil; kaš něhby Žakub, šo wón modlo š Bohom bėžšišče, šo džyl jeho žognowáč; šo modliwšiči, wón wščište mosty wotlana, kotřez mohše jeho šafšo k štaremu žiwjenju wróčeš wječš, a bė rošbudženy, wot nětko tón pučš nastupiš, kotřez jemu Bóh pošaje. Žeho modlitwy njewuššičšane njewoštađu. Tón knješ šo Ananiašej, kiž bė š wučšobnitom w Damafitnje, wo wíženju šjewi a jemu poručiš: „Dži k Šaulje Taršenskemu a šladž ruku na njeho, šo by šafšo widžil; pšchetož šhaj, wón šo modli!“ Š tymle šłowom tón knješ Ananiašej, kiž šo k šnatemu pšehščėžarjej šhješčšjanow hič štrachowšče, wutrošitoseč čšjniešče k wuwjedženju dateho nabawta. Pšchetož wot muža, kiž šo modli, njeje ničšeho šeho woczafowáč. Kaš něhby Wóšišaj, Ananiaš wot-

powjednje wotmołwi. Tola tón knješ š nowa džesšče: „Dži tam; pšchetož tón je mi jedyn wušwoleny grak (po prawym šubodje, w kotřymž šo něčšto nješe), šo budže moje mjeno peřidžnješć pohanam a štralam a išraelštkim džěčšom“ (t. r. šo budže jim pšichowjedáč: Žeho mjeno rěta Žesuš). Nětko Ananiaš džěšče, pošoži k šnamjenju šdželenja darow šwjateho Duča ruzy na njeho a džesšče: „Luby bratřje Šaule, knješ Žesuš je mje pošštal, šo by ty šafšo widžil a se šwjatym Dučšom napšjetnjeny byl.“

Šlej tuteju wučšobnitow: Tu Ananiaš, tón runje hičščeš š čšjnyšmi myšlemi ščjčeny, nětko pak w možy jemu dateho nadawta wutrošity, kaš wón ruzy na Šaula pošoža a jemu pšichowjeda: Wóh je čje wušotowal, šo by ty wóšladal teho praweho zc. (pšchir. Ž. št. 22, 14—16). Tam Pawoř, tón runje hičščeš pšehšožny a pšehšhroblty šarifej, nětko pak pšehš teho knješa štuženy, kaš wón ruzy Ananiaša jako žehliwe wušle na šwjatej šłowje a teho šlowo: „Luby bratřje Šaule“ jako mječš we šwjatej „išči šadžuwa. Wot žaneho bota napšhješčiwjenje. Ananiaš poručiš: Štań a daj šo šhješčič; Šaulus štaže a dama šo šhješčič. Tak bu wotmnyš jeho hřěčš a món pšichjaty do šhromadžišny wěrjazyšč, kotřymž bė wón hačš dotal pšehščėžal. Wo dołhim pitanju ša šafožšom šlowa móžščeš wón nětko wušlaf: „Ša šym pšehš Šhryšta štrawne ranj tón prawy šafožšš namafal!“

W šwjotim liščeš na Romškich jafošhtol Pawoř w 3. a 4. šht. 6. štawa wo šebi a wšchěš wěrjazyšč

praji: „Mieweće, so wschitzy, tofżiś hmy na Khrysta Jezusa kładzeni, czi hmy na jeho hmjercz kładzeni? Szmy teobla s nim pohrjebani piches kładzenizy do hmjercze, so, runie jako Khrystus wot mornych s budzeny je piches krafnosć Wótza, tak też dyrbitny my w nowym žiwjenju kładzić.“
 Kaf wón ham wot nётa w nowym žiwjenju kładziće, ho nam na poľbedu powjeda: „A hnydom prėdowasche wón Khrystuša w škulach, so tón je Szyn Woži.“
 Kaf mōzne jeho žtowo bė, widžimy je satorhjenja tych, kiž jo hšichacu (škt. 21). Ra tu prašeni, tak je Pawoł k šewjenjam wo Khrystušu pschichof, wón ham wotmolwja, hduž praji, so wón wot druhich wuczony njeje, hwož ewangelij wot žaneho čłowjeka ani piches čłowjeka nima, ale so je jón piches šewjenje Jezom Khrysta hameho dostał (Gal. 1, 1. 12).

Jeho kładzeny w nowym žiwjenju my dale k teho pōsnamamy, so bu wón dale a bóle mōznišči, t. r. ho bóle a bóle hynjiesche, kaž wotkhorjał pschibywašche, niz na čelnych mozach, ale na duchownych darach. Wón stejiesche nётo, po tym so bė wot Khrystuša sapschijaty, w stawie hwjeczjenja a myšlesche tu: „Kiž jako bych tošame hižom sapschijal abo hižom dokonjany był; ja honju pał sa tym, hacž bych jo sapschijal, jako też ja wot Khrystuša Jezusa sapschijaty hmy.“ — Jeho s nowa dozpita mōzność ho też w tym potašowasche, so wón židow, w Damastorje bydlažych, sahanibiesche, t. r. k mjelčenju pschinješe, kaž Schžėpan.

Stōncznie dowjedowasche wón to, so Jezus je tón Khrystuš. To je pruha toždeho praweho kšchėžijanskeho žiwjenja. Tole dowjedowanje pał ho wustonia jeneje srony k wustnacem: „Ja wėru do Jezom Khrysta zc. (2. artikel), k drugeje srony se injejenjom ispytowanja (Zaf. 1, 12).

Duž wmi hebi hwoj. japoschitwa Pawoła sa pschilad, luby čjatarjo, a dzerž, sčtož ty maš, so by nicšto njewjał twoju trónu! Haj wopomni, so Wóh hweru hacž do hmjercze žada a so czi jeho hnada w Khrystušu potom trónu wėczneho žiwjenja sprožėži!

F.

Šcho maš w Khrystušu?

Duška, kotraž je Khrystuša namafala a w nim hwojeje wutroby trošči a najlėpšči džěl wobšjeje, je a wostawa w hebi hamej potna nutrośeje we wicėdy rospřičenjaš s swoantowneho žiwjenja; wona wostawa we hwojej sčubinjne mėrna pod wschitkim jo wodobawožym hswėnym njemotom; wona nišje hredžiščėjo hwojeho žiwjenja w hebi a njekimje jo wozajy pobacimo wjac k jebatny hwėće. Duška, kotraž je Khrystuša namafala, ta ma tón postab, tofżiś žane mole njeklaž, žani paduški njeladnu, žadny jandžel ani čert wuwjesež njemōje; ta ma to hėrbitwo, kotrež jej wėćeje wostanje, dofełž je s wėćeznym testamentom šarucenje, nišes tym jo sa žane cžajne hėrbitwo, ja žane wobšėdženitwo, sa žanu nādžiju wėćośeje njemōš. Duška, kotraž je Khrystuša namafala, ta ma to woprabđite a ho njewobščubđa, hduž ho mydlišnowe pudčerje jenišje krafnosće pušaju, hduž hynjnosć čžėneje ruki wštromja, hduž barby hwoćneje rjanosće blednu a najwėćšičšja kicženja ho ščōnczje k banfrotom wobšantuje. Duška, kotraž je Khrystuša namafala, ta je to wėćzje wušwōitka; wona breje frótku žalofč a lōžte horjo cžajnosće šnaje, ale wė wo wėćznej a piches mėru wustlej a wōžnej krafnosći, kotraž ho junu piches Wožu hnadu nad njej došonia.

F.

Boža lubosć — mój trošči.

Je sa mnje Wóh, šcho boječž čhu Szo njepščėčštwu hwtə. Wščał ruki dzerži nabe mnu Wón hižom doše lėta.
 Wóh so mnu je a wobđi mje!
 Džje rjeišči trošči je na hwėće?
 S nim minu ho wščiš strach.

Wóh je mój Wōczėž piches Khrysta, kiž ja noš je ho pobal;
 S nim wón mi wschitno hnadnje da, Je lōždy hėčž mi wobal.
 Szyn Wóh džėčo piches wėru!
 Šcho tofžo traški wutrobu?
 S twė Khrysta mėr mi kėžje.

Šcho čhpl mje nётo wobštorčjež?
 Ja piches Wohom hmy prawy;
 Šcho k heli mje čje šastorčjež?
 Mój šchit džė hčž je rwanoy,
 Na šotymž Khrystuš wumrjel je
 A piches njón džėšje je hmjercze,
 Wycž hrednił pola Wótza.

Dy wulka lubosć njebjela,
 Šcho twoje plomjo hašnje?
 Šchł, horjo, staroš, hwdoba
 A šchož noš tyšji cžajnje —
 To wot tebe mje njebželi,
 Hacž junu pōidu k šbōžnosći,
 Džōžč tebe wėćzje hčubju.

D šbōžna wėćośež k wšgoła,
 Dy do mnje raboćč lišejš;
 Mi s tobu wulka wutroba,
 Ty moje ranu žijejš.

Duž ničo džėlicž njemōje
 Mje wot Wožje lubosće,
 Kiž je we Jezom Khrystu!

K. A. Fiedler.

Sa žnješkim wosom.

Zuř: „Rano, ja bych tola rad wjebđal, hacž maja czi ludjo woprabđje prawje, kiž jeno do pschirody wėrja?“

Ran: „Šcho dha čile ludjo hu?“

Zuř: „Wó, to džje ja pšėgoz tal hšichju, hduž ras do hwėta won pschindu. Tam hebi lubeho Woha s aya wozajy do huby wjacž njewwėćič, to džje ho jenemu hnydom wušmėja.“

Ran: „Dawaj ho šmėrom wušmėmōw; njelataraj ho wo to, šchož ludjo rėča.“

Zuř: „Haj, jeneho pał tola hřjebje, hduž czi tal po poršad hėm liča, so ho pječa wšcho w hwėće tal aje wot hebe hameho wercerji, a so je to pšėgoz tal byto, a so my žaneho Woha njelrebamny, so hu čłowjefoju mudri dočč, ho hamyčž wobđič a hebi žiwjenje rjane čjinič. Hduž tam potom tal stejich a ničo prajicž njemōžejš, — ja njewėm, dha ho jedny tal hšupy byč ša, čhpl raby nėšto prajicž a tola njemōže.“

Ran: „Wjelicbošž tež ničo prajicž.“

Zuř: „Haj, hdy bychu ludjo nётo woprabđje prawje mėli?“

Ran: „Šobwju ho, tajfe nėšto prajicž! Š temu hščje tudy, ja žnješkim wosom.“

Zuff: „Nó, sčto dha ma žnjeſtí wós f tym čžinicz?“

Nan: „„Sčto ma tón f tym čžinicz? to čžu čži prajšč,

Zuff! Wščh hišččže, tať čmój ſonženu naſymu hromadže na polo won jeloj? macž ſchoro doma lešeje a žadny čžlowjeť nie-myſleſche, ſo wona jaſo wotthori. Wščh hišččže, ſčto ja tehdy prajach, hduž mój hromadže ja pſuhom džechmoj? Za prajach: Zuff! čjim hčubſcho pſuh w ſemi dže, čjim rjeſiči je plód. Tať je tež f naſchej wutrobu. Čžim hčubſcho Wóh tón Knjes je ſwojim horjom do njeje ruje, čžim rjeniči je plód naſčeho džaka, hduž je horjo nimo. Wščh hišččže, hduž potom domoj pſchidžechmoj a ſchoroč čžyhche macž ſchoro woznowáč? Tehdy nječimój ſo f pſchitrožje mobilnoj, totraž ſo pſchego wofolo heje mjerčži, ale čmój ſo f naſčemu Wóhu wofolaj, čmój pſcheb Šobžnitom na tolena padnytoj, totraž ſchorych wuſtrojwa. Wščh to hišččže, Zuffo?“

Zuff: „„Daj, nano, ja to hišččje wém.“

Nan: „„Nó, tať dha je to džeha? Hduž domoj pſchidžemój, ma macž ſchojej hotowy a butra ſteji na blidje pódla lučeho Wožeho kſčeba. A ſchoje je wona ſama warita, butru ſama džekata a kſčeb ſama pjekta. Čduž na to ſpominam, taťta wona poſlednu naſymu bč, f wuſogſnjenju, a taťta džeha je, čžila a čerſtwa, dha mi je, taž by moja wutroba žnjeſtí wós dha a kóždy čžop na nim džak ja hnadu lučeho njebejeſčeho Wóta. Njeje tebi tež tať, Zuffo?“

Zuff: „„Daj, nano!“

Nan: „„Duž baj lučhom rčžecž, ſčtož čžebdža.““

F.

Spokoj ſo!

(Epiſta.)

Pſalm 42, 6.

O tať huſto je mi ſworit
Naſch Knjes ſpwiſki pſodobne;
Kſak je huſto, hduž bčh ſchorit,
Rany ſhojť bolſone!

O tať huſto je naſ kſčewit,
Wščdže tužny tu naſch kſčód;
Kſak je pomozny ſo ſjewit,
Šetrwšči nam f čžota pót!

A tať bolho dha wſchaf kraje,
Duž je doſonjomj čžej;
Čduž Wóh ſprawnu žadofčž ſnoje,
Š hnadu f hebi wofmje naſ.

Nam'kamy ſo w kraju wóžnym,
Niž wjaž w ſuſni bróhſſfej;
Nč, wo pučžowanju ſpſchajim
W krajeňj dračjeje njebejefej.

Njebeječajeť duſčji ſčobžič,
Čduž ſo čžičje, ſwólniwoje
Da wot ruť Wóta wodžič,
Kóž to jcho hnadu čžje?

Šy ſo, wutroba, jom' dala,
Wſchitlo f ſbožu tebi je;
Čžakaj, ſhwitla je wſchaf mať,
Čžakaj, tať Wóh wuwoječe.

Š twojej ſbóžnoſčji čži kſčuž
Tež to hčrte, najčščſche;
Njebež přeni, kſž tu wuſť,
Šo kſčžž žohnowanje je.

Huſto naſte, džiwne puče
Wčražym ſo poľaže;
Njem'žetž hič je, dha čži ručje
Knjes ſam pſches nje pſchepomha.

Čžehi wſchaf ſwčrni puče twoje
Tam do kraja wóžneho;
Pſčego ſčehaj wóčto ſwoje
Š horam hnadu wſchje ſo.

Wjes ſtracha a bjes bojocje
Dale dži pſches pučžinu;
Wščh, ſo wrota lučofnoſčje
Pſčego wotantjere ſu.

Surij Bróſt

Hižja a Miklawſch.

(Poſtačžowanje.)

Š wopſčbka ſawſchitnež ſaňža, burowa mandželſta, f tym ſpofojom njebe, to bč jejni muž tutu žuſu hožu pſchijſtať. Wona jeho wſchwari, to bč jeť tajtu horču a wo ſdaczu njekničžomnu džowſtu na ſčiju pſčijnył. Tež čži druſy čželadnižy broſnje na nju hlabacu a ſo taž tury ſabžeržacu, hduž neťajti žuſy pſaf do jich dwora pſchilečji.

Wóh pať ſawſchitnež ſaňža f wjehełojſu ſpſina, taťta wohebn a dobra džowſta Hižja je. Ta wſchitlo, ſčtož mejeſche čžinicz a džekacz, f wuſjernej wuſtojnoſčju a wuſchitnoſčju wuwječe, rada bje-wſčeho lajanja fa wſchittim hlabacſe a f čžičim poničžnym waſčnjom wſchitlo džeto wobſtara. To pať je kóždej burowažy jara witane a lubo, hduž ſama wſcho wopomničž a fa wſččm hlabacz njetrjeba, dokež džč žana ložny tajtu hožu, woſhebe w nečžičim čžaju, njedoljanja, na kotraž by ſo ſpuchčžecž moſta. Hižja pať bč jena taťta, totraž ſo ſčhwórtelj kaſni rada ſtažecje a mejeſche huſto wſchitlo hižom dohotowane, přeby hač bč jeje ſrjeni nečho wo tym prajita. Š temu wona wot wjele rčžčow njebe a f niſtim žane towaſtwo njeđeržecje. Tež je ſwojimi hočučeladnikami wona wjele čžinicz njemejeſche. Wóhž wotrocžny, hduž f njeť neťaf žortowacz ſpuchču, wona tať wotpoſaja, ſo hebi žadny wjaž njehwčrť, ſo jeť bličjež; a hołzam bč wona we wſččm ſtažobna a jim pſchji džele pomhčſche, haj huſto to a druſe, ſčtož bčču ſabyle, ja nje je ſwólniwoſčju ſčžini, tať ſo bčču jeť wſchitny dočbi.

Wo tym, ſčtož ſmy wo Hižji a jeje pſchitſtojnym ſabžerženju tudy prajiti, ſo džiwacz njemóžemy, ſo hebi wona polne dowčrenje ſwojeje hołpolny nadobu. Za ju we ſwojim domje fa přenju džowſtu poſtaji a jeť wſchitlo džeto, totrež by jeť hamej wobſtaračž nječſaſche, pſchewoſtaji, a hduž bč jeť wutroba waš čžekta, jeť wſchitlo pſchččeladniwe wuſſorčž. Ženo teho dla ho wona na nju hnewaſche, ſo dowčrenje f dowčrenjom njepačadž. Burowa bč wſchaf jara rada wječhito, ſčtož Hižja je. Duž ſo ju napoſlečł ſjawnje wopraſaja, f wotkať je a to, taž žony waſčnje maja, pať f pſchččelnyimi pať tež je ſwarajajmi ſłowami. Hižja pať na to ženje ničžo njewotmolwi, ale f neťajtim byčžowancžtom do boka džčſche. Pola naſ by wſchaf wona wotmolwjenje dačž abo ſwoje domiſte wopřimo abo ſwoju ſkúžbu nižju poſalačž dwečjata; poližaj by ho bóhſy do teho tytať a njeby ſo jemu ničžo ſamjelčecž moſta. W ſčlehnſtičžy horacz pať a na čžekſki nječah njeje to tať ſč, taž pola naſ. Čduž ſo nečtoť f mčrom a pſchitſtojnje ſabžerž, dha ſo žana buſcha wo to njepara.

Ruñež ſo hołpoſa hnewaſche, ſo to, ſčtož by rad wječžita, wot Hiže njehoni, dha tola wjele do njeje džeržecje. Čduž na wſki, hčžej žony kóždu ſobotu kóždža, njemóžecje abo nječſaſche,

bha pólka Gíliza, jo by tam butra a jejsa abo twaroh vschadala a, s'chtoz jo do doma trjebalsche, jato kfosej a zofor a teho runja, kupita. Gíliza vschaf tez vschitno nanajetse wofstara a w pramony cšajhu domoj pšchitnje. Wlona ho nidže njedžabžowajšca a ženje do žaneje foržny njeidželsche. Tez na vschafu ani na reje, hbdžebí hebi midžoi lubžo kwowe swjelenjele pytaja, wona njeidžobželsche, kaž wjele ju tež hólzy i temu nujomazč a naradžesč špuchowu. Pšahj šapoczkatu hebi cšj myšlachu, jo drje ho wona jeno kľubu wobara, ale hbdž widschaju, jo ho wona tola na žane waščinje naradžesč njeba, ju na pokoj wofstajaju. Pšches to vschitno hebi Gíliza mjes lubžimi dobru kľuwalbu pódžimowšce dobu. Wšču tam wo njewy a wo wofolnowščj midžoi hólzy, kotřiz sa rjanej a dobrej njewjštu phtachu. Nščotři drje vschi tym na samozenje a fruch pjenes hlabadhu a čhyžu, kaž ho to pola naš hščidže dženš-nišči dženi stawa, wščo na dobo mečj: rjanofščj, dobročimowščj a bohafitno. Wlona žate je, jo tažny nawoženjo jeneje myšle nje-wofstawaju a jo ho jich wutroba vschi tym, hbdž na žentrow hřodza, pšchjemjenja kaž hščlenja, kotraž na wjedro pošaluje. Za tež Gíliza, hacž runje bje žhuda a mjesowščj rjana a wo wjedženju hošpodarš-twa berje wuřhwalena, doščj subowarjow namata, kotřiz jo ja nej praščadhu, ja nej řhobřadhu, řo j nej do rěčow dawacu pať na kemichazym pučzu abo hbdž na wisi džjelce abo hbdž midžachu ju hewaf naděščj. Gíliza pať wo žaneho njedžobželsche; wona tódžesbo j pšchěželnyh řlowom watpokořa abo jecho, hbdž ju na pokoj nje-wofstaji, i řkathym řlowom wottraščaji.

Mjes tymi, kotřiz dobru a rjanu njewjštu pytaču, bje tez mřobu bur tamjeje wofolnowšce. Kř na wulle samozenje njeřhlabdšce a hlabadž njetrjebalsche. Wón bje řam doščj bohaty a mejšelce wot řiwojaje macerje řhwarne burřte kľubo. Wšči tym bje rjany a řtrowy, i temu pilny a džekaw. Ždn domjazu hořpofu hřjom dawano trjebalsche a bje tež jow a tam pobyt, ale njebě žanu namata, kotraž by ho jemu lubita. Wón hoľam njewjšelšce, jo řu řiwěrne a pódžimwe a bje wo nišč tak wjele řšeho řhřičať, jo wón, hbdž tež řo jena jemu řhalsche, jako by řiwěrna žhuda, ju na mejšce řaž wopuščičšj, tak ruče řaž wona j družim pačofom pšchěželne řlowo porěča. Š nščajře řhřabownej řo wón njebu rad wobjit, tola Gíliza ho jemu wubjertne lubjelsche. Wlona mejšelce nščotno na nej, teč by mřoba řiwěrna butra. Žo jenicže bje, řo niščto wu-hudacž njeměželsche, i wofol je a řchto wona je. Žabny džiw njebě, řo wjehne žony a hoľzy, kotřez dšču na nju řawitne, kaž by to wřhřudžom wařkujne, wřchelle wo nje wjebžichu. Nščotre phtajuču, jo je wona nščajři wulki hřešč wobesčřta a řiwojaje nje-mandželške džěčo řlňowawala, družje, jo je wona mřoba žona, kotraž jo wot řiwojeho hřofneho muža cšejnuta, abo jo je burřka hoľzo, kotraž řu řlawičři i řentrowje, do kotrejš njeje řlowičž čhyřta, nulo-wacz čhyřti, a řchto dšču hebi žony hewaf we řiwojim lšřiwjwe wumyřitne. Dofelž pať Gíliza jenaf pódčawa, poněžna a cšejšjeje myšle wofla. Bšču jej j wjelsřa wřchitny doři, teč mřobžiwj wjehni hólzy a mjes nimi najbobe mřobu bur Wiklawščj. Žeho težom-nowšce njewjowachu j řawščinicze řubom a hbdž čhyřje bje wičři abo do wřy hieč, byřjelšche pola řawščinicze nimo, hbdž Gíliza řiwějšelce. Wđ wě, kať to pšchidžje, řo mejšelce wón runje w tym cšajhu, hbdž bje Gíliza řewaf, wo wřy wjele wofstarač a řo, řchtož bje řo priedy porěčbo řlaw, tam řhřto řo řchěžěžy řhobželsche, hbdž wona njedalob pšcheb pošleňzu řebželce, řermy řrajo abo řchaty phtajo. Š wopředba jej wón jenož „pomhaj Wđš“ pšawřiwšči nimo řhwatařelce, ale ja nščotry cšajš řtejo wofla a řo j nej do rěčow da. Žejne pódžimwe a poněžne waščinje ho jemu dale bote lubjelce, jo bje hebi na pošleň wřřu, pšchřiwjowšču a řepřču hořpofu njeměželsch dořacž, hacž tu. Tež Gílizi řo Wiklawščj řhalsche řpawnje řiwřhřelny a řěřny cšlowjeľ byč, a to jej jara

berje cšiwjelšce, jo runje tón ju njeřazpi. Wščezč bje, jo bščřatj wofaj hebi dořraj, ale dale wonaj njepřchidželšchaj.

Wiklawščj hebi wřchitno mřžu prazu dawajšce, Gíliza naradžesč, jo by j nim na pimo abo na řščlenšču cšřitno abo na reje do foržny řchta. Wlona pať jemu to wjeržbe j řapowjedžij — a to jeho njewjšelšce. Žemu řo řhalsche, jato by řo wona jeho hanřo-wala, a wón bje tola cšřnyh bur, j kotřmž řo wobjičj by řhřba burřta hoľza řa wulku cšejč džeržata. Wđ jej wo řentrowje rěč-žew, jo řo čže hebi ju bradž, řo trjeba jeno haj pšajčč — ale wona je řpřiwjowaj woczomaj na njeho pošladajo jemu žane řlowočwo njewmotowoi. Pšches to wřchitno bu Wiklawščj hřenowy a řu, jo hebi pšchewerwa, řo řo njeba wřazj ja nej praščecž, a tola řařo ja nščotre dny jcho lubočj i nej jemu žaneho mřta njew-wofstaji, jo j nowa pšchřihobžowajšce, jo by j nej porěčat. řawř-čnitelž řawřa řama, jeina hořpofa, ju řiwarjelšce, jo řo tať řkujje řadžerči, a ju naradžesč, pytořelce, jo by Wiklawščja wřata a jeho njewmotowafata. Gíliza pať tež nej ničo na to njewmotowoi. Žej bje wutroba cšejla. Nščotru hořtu řpřlu wona mjelčjo w řiwojej řomorzny wuplata, nščotru nutnu modlitwu w cšajšej nozy i řowu pólka. Wlona bje Wiklawščej wot wutroby dořta a hdy by řo j nim řlawita, bha wřchaf by řařo i řbožu pšchřičta. Žow bje wona jeno řlawřobna hoľza a pšches Wiklawščja by cšejna burřta hořpofa hewaf mořta. Ž tola, hdy by řo to řacž duryřata, bha by wona pšajčč duryřata, řchto wona a řchto jeje nan je. Žo pať hebi rěč njewjšelšce, dořelž bje hebi wěřta, jo Wiklawščj, hdy by to řhoni, wo nju njebu rođit. Wlona hebi myřjelšce, jo buđže řo Wiklawščj jeje hanřowacz, hbdž řhřičšj, jo je jeje nan wopřj pšchřič, řotre-řow gmejna řiw. Nščotra řhuda hoľza ho wjeheli, hbdž bohateho muža dořlawje, dořelž řo nadřija, jo buđže řiwojich řhuhř řlawřich pobjeracz a jim na stare dny dořtrow čřimic mř, ale džěšo nje-rodnyh řlawřich duryř bi bořelč, jo tež nowej řiwěřje, do kotrejš řtupi, řanihu njewjšiti. Gíliza hebi pšajšelce, jo řiwojemu nanej, hdy by řo řuby řenita, na žane waščinje njebu mořta wofňacž. Š hebi wona jeho njebu wřacž mořta, dořelž by wón jej a jejinemu muzej j woběžšnowščj a j řanihje bje, a pjenjštu jemu njebu daretč mořta, dořelž by wřchitno pšchěžimil a pšchepil. Šlaw! to je to wofleče, kř njewščezomnyh a njewrodnyh řlawřich trjehči, řo woni niž jeno řamžy řo do řubřenitwa a njebžože njebu, ale tež řiwojaje džěščj njebřowjone cšijnja. Wšč, Gíliza bje jara njebřowjona. Wlona by řiwoju řlawřu rad wopuščičřta a řo durbžđe pšchřitajita, hdy by řo bořelč njedyřelčata, řo buđža lubžo wřchěřto ře wo nje rěčelč. Nřkřho wona njemjšelšce, řotrenuž by řiwoju řrowřu a řiwojaje po-tajne myřle dowěřič mořta. Wřchřitny ju řa řowu duřku džeržachu a jo jara wobřowno hoľzu, kotraž njewě, řchto čže, a jeina hořpofa jej durbhy řewny, jo hebi myřli, jo je nščajři jara řhřojny a řřeřny řřut wobesčřta, řotřebž dľa wona řiwojaje njeno řamjelčij.

(Přichodjenje dale.)

Wřchelake j bliřka a ř daloka.

— Wjehela powjelic je j nam do řatež řawřčnyh řhřičej pšchřičta. řubž mejšelce řawřa řchla něřto řhřeč němřich a jeneho řebřelšeho wučerija, je řo řlňočně přewozomjanam poradžito, jo je wřchřowščj pořtajaje, řo ho nščezřičej němři pomozny wučelč řchřřawer 1. otřobra j řatež do řotmaršowřa pšchěřowžij a na jeho mřta tam pšchěřowwazy řebřli pomozny wučelč řoder řo do řatež wřchě-řchřow. Wobřawowacz je, řo ho řebžiz wučerjow j řhla do němřich řchřow řchřlu řchřlu, hbdž je pola na řerbow tajta wulka pořtwje.

Čřiwčřerři řmull: W řhřelřuřu, na 131. řtronje řubř-řchěho cšřta wočřičřčanam, ma 1. řmčřř 3. řchřuřči řakle rěčáč: řubž ne čřemnyh dole řhobžu, ad. F.

Womhaj Bóh!

Sy-li spěwał,
Płinje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoł mócnj
Lubošć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spał měrny
Cerstwošć da.

Njech ty spěwał,
Swěrny džětał
Wašće dny;
Džětał pak swjaty,
Dušć daty,
Wotpošć ty.

Z njebje manš,
Njech śi khamana
Žiwnošć je;
Žiwa woda,
Kiš Bóh poda,
Wokřow će

F.

Šsersbke njedźelske lopjeno.

Wudawa šo kóždu hobotu w Šsmolerzj kńižicšicycetni w Wudychinje a je tam ja šchwórtlětnu přehpělatu 40 np. dostać.

11. njedźela po swjatej Trojicy.

Žap. št. 10, 25—33.

Jako mječaju šchesejijanske šhromadžiny po Rawoko-
wym wobrocženju potoj a šo twarjachu, pohobdži japošchtol
Pětr nowofalozene gmejny, so by je wozkał a pohylujował.
Na tutym swojim wistazistim pučowanju bu wón mjes
druhim tež wot Božeho Duča i wobrocženju romšeho
hejtmana Korneliuša do Żelarije wolany, kotřiz jeho tam
je swojimi pschuwuňymi a pscheczelemi woczałowašće.
Pětr, do jeho domu šastupiwšiči, hnydom prawe šlowo
namata ja wišće tudy šhromadžene bušče, kotřez běchu
połne wutrobneho žedženja po šchesejijanskim šhožu. A to
běšće wulzy požohnowana domjaza Boža šlužba! Wot-
wiškowafše tole žohnowanje jeno wot předarja, kiz tam
wustupi? Wot jeho pohłuchowšće napschecziwo Božej
pschitafni (šcht. 29), wot poniznowšće, i kotřez šo wón
počezšćowanja, jemu wopofasaneho, wšdawafše (šcht. 26),
a wot jeho šchěroto-wutrobiteje miłofšće, kotřiz wón i wu-
tatej pschinyšće (šcht. 28)? Ach, to wšchtitko budžiče bjes-
pšódne byto pschi pobradowanju praweje pschijimofšće na
štronje pohłucharjow, njebudžichu woni ja wěrnošću žedžili
a hotowi byli, šo temu, šchtóz Pětr pschinyšće, žyle klonjec.
Daj hebi to k temu ja potas šlužiz, tak moža twoje
Bože šlužby šo i požohnowanym šćinicz. Klunje tak
wjele, kaž wot předarja, pschi tym tež wot tebe wotwišuje.

Korneliuš běšće še swojim žylim domom bohobojafny
profeljt, kotřiz šo, kaž to w 2. šchtuczjz naščeho štawa

řěta, „štajnje k Bohu modlešće“. Šlowne wopšhiješće
jeho modlitwow bė wěšće to, šo chyzł Bóh jeho roš-
šwěcizć a jemu potnu wěrnošć špójnacž dać. Š dobom
šo wón prázowafše, niz jeno pschitšišćnošće šwojeho
powołanja šwěru dopjelujowacž, ale tež hewał dohrotj
čžinicz a šmilne dary wudželeć. Tehodla Bóh pschěš
jeneho jandžela, kiz jemu pschypowjedafše, šo šu jeho
modlitwy wukřyšćane a jeho jatmožny w Božim pomjattu,
jemu poručł, šo by i Pětrej do Žopyj pohkał a jeho
k hebi dał pschizć, wot kotřehož dalšće rošmucžowanje
doštanje. Korneliuš běšće tule worucžowěž bjes kombženja
wuwjedł. Něto tu cžah bė, šo moželšće Pětr k njemu
dóuć. Š kajtej napjatošću Korneliuš Klujewemu pohšće
napschecziwo hładafše! Jeho radošć nad tym, šo šmeje
wón něto bórly połne šwěto, běšće tak wulka, šo wón
šwoje pschuwuňištowo a pscheczelštwó k hebi pschepřošy;
wón hebi pschješće, šo by šo wono teje hnadby, kotřiz
wón ša hebe woczałowafše, tež bželomne šćinico. — Nje-
bchychu našče Bože šlužby wjele pšódnicke byte, bchych-
li wšchtizy, kiz šo na nič wobždeluja, w tym šamym šnuta-
štownym pošajenju byli kaž Korneliuš? Ale tak mnohy
do žyrtwje pschitšhadjeju, kotřiz na domjazu modlitwu šaby-
waju, kotřiz wó wšnacze wěrnošće i žyła šhtunje čžinicz
njeje, a kotřiz jatondžuja, šo we šwojej bšikšij wobhonjecž!
To žabyn džim njeje, hbyž taižy w Božim domje šymni
wostawaju a přošdni i njeho kšodža. Pschetož Bože šlowo
žaba pschěde wišćem pschijimnu wutrobu. Šhžez tajfe
wutrobny šu, kotřez wopradowšće po Božej hnadže žedža, tam

budže hošpodač, kaž Korneliuš, tyč swojich wšchdnie wofoto Wozeho słowa šromadźowacž a ho na njebželu jato skladničez f hiebschemu fatoženiju do wěrnofce wje-
beticž, a potom njebudže předowanje wěšće bjes ploba,
ale budže wěru, lubofež a nadžiju we wutrobach množicž.

Jato Pětr pšchidže, jemu Korneliuš f nohomaj padže —
niz, so by ho f njemu modlit, pšchetož so cžlowjetej žana
bóšica cžezč nješkudža, bč jemu dawno jažne; tola pak wón
w Bětru Wozeho pšta widžedže a mjenjedže teho dla, jemu
woběite počezelžowanje winojty bučž. Pšchezo bč tež taf
hšchčže strach ja njeho, so wón nad cžlowjetom teho, kiž
bčšče jeho wštal, wróčo staji. Teho dla dyrbjedže jemu
Pětr wobaračž. S tym pak, šchtož Korneliuš dale prajedže,
bčšče japoschtow žyle pšches jene. Pšchetož špšchu šmyškenofč
džyli tu, kotruž Korneliuš f tymi słowami wofjeri:
„Nětt šmy my wšchitzy tudy pšchod Wožim woblicžom, so
byčmy hšchidželi wšchitko, šchtož tebi je wot Woža rosfatane“,
njemóžedže hebi wón ja swoje pškelstwu pšchecž; a my
móžemy temu jeno pšchibofčewacž, hšžy je něcht wo tydke
šlowach prajit, so dyrbjale ho wone na wšchž žyrkwine durje
a kletki pojšupčž, so ludžo šahyli njebydu, cžehodla šu
w Wožim domje. Derje tebi, wšchthodžedželi ty do žyrkwie,
so by f Wožim słowom žyrob ja swojeho šnustkowneho
cžlowjeta doftamač, kotruž je ja wčžnosč štworjeno a
pod wšchelakimi špytowanjami tuteho žiwjenja w strachž, ho
štradačž a šwój lamč njobošpicž.

Dyrbi tebi twoje kemšchthodjenje je žohnowanjom bučž,
dža wšcho wšchijimaj, šchtož ho cži w Wožim mjenje předuje.
Korneliuš bč wot wšcheho špocžata rošžubžemy, wšcho
pšchijedž, šchtož Pětr jato Woži pšchijuje. Njemyšł
tač, kaž to bohuzel mnošy cžinja: haj, na te žiwješke
prawidła, kotrez w žyrwti doftanama, čžu ja kedsžowacž,
ale šchtož tam wo Wožeho potajštimach hšžychu, to mje malo
štara; jato najšnamjeniteho mjelje wšchěmi cžlowjetami čžu
hebi Žejuha rad předowacž darč, tola hačž je wón, kaž
praja, Woži Ššny, to jato njeodpofatane wostojam, kaž
šžyla wšdo, šchtož ho f mojim rofomem nješnješče — ně:
šchtož je w předowanju cžlowške šlowo, to šmēš drje wot-
pofafowacž a rošžubžedž, tola wšchd tym, šchtož je w šwjatym
pišnje fatožene, dyrbšidž ho klonječž a nješmēšč na tym
mudrowacž. Tu placž, so tón, kotruž wšchitko nočže,
ničžo njeodftanje. Pšchadž ty pak teho Knješa f žylej
wutrobu a je šprawnej pokornofčju, dža cži wón tež nje-
požohnowanemu wot swojeho woblicža hieč njeba.

F.

Kak bu žyrkej polna.

Do wošady L. bčšče ho w bčhu št nježyrwtinšla myšł
f wobžaromnej šymnočju napšchecžiwu Wožemu šlowu šatorjeniča.
Duž šromadžš ho jedny wječor ličža bohobojajnych žyrwtinšch
mužow wofoto swojeho šaraja a wuradžowidže, šcho mēlo ho
cžiničž, so by ho we wošadže Woža škužba šožo šepje wopytowala.
Žedyn da tu, drubi tamnu raba.

Škončnje pšbže ho šary W. a džešče: „To šepje njebudže,
jeli wšchitzy ludžo w najšej wošadže, kotřž Wože šlowo hšchčže
lubuju, hšjedje šarajej njepomohuju; my šmy hačž dotal jemu
hamemu wós cžahnučž dali; wot dženža šem čžemy šobu
cšhdžedž; ščždu f dotalnych kemšchthodžerjom dyrbi bližiču
njebželu hšchčže jeneho šobupšchijowecž; my bčhamy wofoto a jim
to prajim.“

Tale raba ho pomšchitkownje špobobajedže. A nětko mējedže
ho bližiče dny bčhanje a namoftwenje. Žaradž šam hebi wot:

myšłi, tež jeneho šobupšchijowecž, a wopyta bohateho Knješa W,
kotřž f tajšm hšchčjedže, kiž mēnja, so žaneje žyrkwie njetrebaju.
Tón čžyjedže f w šporedža teho šmijucž; ale škončnje ho tola
natafadž ba, pšchetož wón bu wčžipny, šchto drje to bližiču nje-
bželu w žyrwti budže.

Njebžeta pšchidže, a jato bčšče wušwoniko a šarat je šwojim
knješom W. ššupni, bč žyrkej bžžom taf polna, so knješ W. štara
žaneho mēša njeošfa. Žaradž platajedže hšžy wješela a předo-
wadže f wošebitej radoščju a mozu. — Wot tutjeje njebžele šem
bčšče wopyt Wožeje hšžžy w L. šažo dohry.

F.

Na wječor.

(Špitta.)

Lut. 24. 29.

Knješe, dnjome wobčeznočke, próžy
Pšlókžit šy f twojej bliščju;
Wofašt bčži mni, wšchaf ho bliž f nožy,
Wofašt, džeš je nakšlit ho tu.
Kaž šy wodnjio ty mje pošhlnjowaf,
Tak štuš f wječorom tež fe mni ty;
Kaž šy moje bžželo požohnowaf,
Tak tež žohnuj mēr mój w tomoržy.

Šlej, mje nětko ničdž nješabžewa,
W mojej tomoržy šym lučk šam;
Ač, taf raby nětko dnjcha špěwa,
Kedžšowe, šchtož tudy prajšš nam!
Šštowa, Knješe, twojšž luboš hšoha
žohnuja a pošhlnjaja mje,
Ššu tež wšchčewoža namwčžorna roža
Duišči, kiž we próžy pošhlnjaja je.

Ššym bjes tebe, Knješe, nješpotojny
A mi wječor njejedžebje je;
S tobu je mi wječor hšwedžen dwójny;
Ššwjatof, haj, a hšwedžen mēra je;
Wotny twojšž hnadnošž žohnowanja
Ššym na wječor jara wješedže,
Mam ja cže na kónžy přožowanja,
Ač, dža je mi šwjatof šchčewožy.

Pšchidž wšchaf, bčšššš ropot je ho štonit,
Wój wšchaf fe mni, hoščžo bohatu,
Šo hšch wodačže a šbože šhonit,
Špožčž mēr, pokoj, wješele mi ty!
Mam bolofne dnja šachodnje
Wobalej a šažoj f šnadny je;
Na pošhletu daj mi wšchčže wšchčho
Dohry mēr pšči tebi! Wšchšššch mje!

Suriž Wšššš.

Wulka wěra.

S dženjanjom na wěru woješkeho hejtmana w škapernaumje
našch Šbžžnit džešče: „Šawěrnje, ja praju waam, tajtu wěru nje-
šym ja tež w štracu namafadž.“ Ščžžy ščžž, hšžž Žejuš tole
„Šawěrnje, ja praju waam“ šwojim šlowom pšchčšlaja, dža wón
něščto jara porēdle wšchčjuje. Wšñ, kiž wutrobny šaže, ho bžšwa,
pola pohana, t. r. cžlowjeta, kiž daloto šteji a je f temu hšchčže
hejtman, wěru namafadž, mjes tym so šmy my wšchitzy wot
pšchirodženja taf njewčražy, a so bčhu jcho přeni pošhudžajo
f štracškeho luda taf lēni we wčžje. Š prawom Žejuš tež dženža

Sy-li spówał,
Plinje dźśiał,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój awjatok
Zradny ja.

Za staw spróency
Napoj móency
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwoś da.

Njech ty spówał,
Swérnje dźśiał,
Wšédne day;
Móš pak swjaty,
Duš dety,
Wotpošá ty.

Z njebies mana,
Njech dš khmana
Ziwnosć jo;
Žiwa woda,
Kiš Bšh pada,
Wokřew ée

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wubawa ho kóždu šobotu w Šsmolerjez knihičkičkejćeni w Budyšinje a je tam ja šchwórtletnu pšchedplatu 40 wj. dostać.

12. njeđzela po šwjatej Trojicy.

Sap. št. 12, 1—11.

„Kaš k njeđopytanju šu jeho šudjenja a k njeuwšlédženju jeho puće!“ Š tutym wušnacšom hušto pšched potajništwom Božete rady štejmy, š kotrež wón žiwjenje jenotliwych čłowjetow wobži. Tež w našim tełseje tajte šobdžimnosće Božeho wodjenja widžimy, kotrež šo nam šbadža nješroymliwje być: jenemu še šwojich najlubišćich japošćotkow da wón bješe wščeje pomozu šlowje wotčjez, druhého wón š pomozu jandžela še šmjereće wumžo. Čžešobla tuta wšchelatošć? Došpolne wotmolwjenje na to prašenje šu njenamatamy, došladne rošajšjenje w tamnej wězšnowšći wocšatjo šo š tym trošćiwjem: Tam b'dže mi škhadžec šwětko jašne, šo potajnosće pošajnu a nje- njuju to šwjate, krašne, šćtož k wšlédženju njeđe tu. Duž šo šhadajmy, šo njebyčmy nad Božim wodženjom dwělowati. Ně, pšči tym wostanje: Teho knješa rada je bžimna a jeho mudročšć krašna. Šo nam pošaje Žalubowa šmjereč kaž Pětrowe wumoženje.

1. Do čžeško powucanja je tón knješ šwoju gmejnu w Žerusalemje wiaš. W tym šamym čšaju, šdžež tam šlód a breshota knježi, šo wěrybrašja w Antiochiji šo nu- čeni čšaja, jej pšches Barnabaša a Saula šmilne dary wšćlacz, kraš Herodášja na někotrych š teje gmejny ruzy štoži, šo by jich čšiwilowal; wón pak Žaluba, Žanoweho bratra, š nječjom šlónžowa. Čući Herodáščoj šu šrewani mužjo. Tón přeni je to narodže naščeho

Šbóžnika w Bethlehemje tamne krejšrošćeje mješ džečimi šćučil, jeho šon je Žanej ščeženitej w jaštwje šlowu wotčjez daš a naščeho Šbóžnika do jeho ščžiwowanja wušměšćil, a jeho wunil tu tak šurowje pščešewo šče- ščžijanam a Žešuhowemu japošćotkej šakšadža. Šamě šha tutón šurownik tak nješmilnje šwoju šlójč nad Žešuh- owymi wučžobnitami došonječ, wo kotryž tola reša, šo šu wšćitke wlošy na jich šlowje račnowane? A dyrbi- li Žalub tak šrudnje šmjereče wumřeč, čžešobla tu ničžo nješčšćimny wo jeho pošlédnich šobžinach, wo jeho poš- lédnich šlowach, šo byčmy šo š nimi šičče natwarjo- wali, kaž na šlowach mrežajeho Ščežepana? Šelto nje- šroymliwego w šažnej šmjereči tuteho wotročča Božeho! A tola je tuta martraška šmjereč dopjeljenje teho, šćtož je jemu jeho knješ šaje wo jeho šlédženju ša nim do přěbta prašil, jako šo jeho a jeho bratra Žana woprašča: móžetaj wój tón šćelich pieč, kotrež ja piju, a š tej ščeženizy šo ščežić dač, š kotrež ja ščeženy šbu? Teždu bšćataj wotmolwiloj: haj, mój móžemoj. A něto Žalub wobšwědži, šo móže woprawdže šćelich čšerpjenja pieč a š šrewanej ščeženizy šo ščežić dač. Žalub je wšćak šwoj bšh došonjal, přjede hač je něšćto woščebite ša Ščřyšćuškowce krašćewo wunjeđil; ale njeje šha wón tež wšćes šwoju šmjereč žyrťwi přědowal a šwojeho knješa šćwalil, kaž jeho šobu japošćotšo pšches šwoje žiwjenje? A runjež wo jeho pošlédnich wotšmitach ničžo nječšitamy, my ščmemy tola k njemu to dowěrenje mječ, šo je š poš- nym podčacšom do Božete wole šo tež mrejo teho ščeržal:

hmy žiwi, dha hmy temu Knjesej žiwi, wumrjemy, dha wumrjemy temu Knjesej. Nad nim je šo dopelnio: Knjesowa rada je džiwna a jeho mudrošč krajna! To budž tež našč troščt pšči podobnych čžemnyh šhonjenjač w naščim žiwjenju, hduž Wóh našču nadžiju sanica a zple hinač i nami čžini, hačž hmy hebi to mušili. Šduž tu pščeš sažnu hmyerčž mladženja wjele nadžijow jeho pšchirobnych do roma spadnje, hduž tam hylny muž je šriedžijny njesastaraneje hmožibny šo wotwoła, prjedny hačž je hwoje džeło mohi dokonječ, abo hduž čžeže nješbože šbože doma sahuči, my čžemy šo i tym troščtowacž: Boži čžab je ščajnje prawy čžab, a ščtož tu na semi njesastarane wofia, to šo we wječnosčži dokonja; ščtož čžini Wóh, wščo dobre je.

2. Šerobalč, widžo, šo šo jeho njeskut židam lubješče, tež Pětra jima a do jašwa šadži. Tež jeho hmyerčž šda šo zyle wěšta byčž. Šnydom po jutračž dyrbi šo ludu prjedščajičž, to reča, ščawnje moričž. Twjerdže wobarnowany Pětr w jaštwje hežbi, wumoženje šda šo zyle njemožnje byčž. A tola, ščto železne rygele samoža pšhečžiwio wšchepomožnemu Bohu, kotremuž žana murja njesadžewa, ščto legiony romščik wojakow pšhečžiwio jenemu jandželje? Šo čžioščičž muščlach je Pětr šhubjeny, ale ta gmejna šo za njeho mobil, a to wščitto pšchemerja. Kašta mōž šu mobilny wěrjažych, doštroščenja po-božnyh! Tym Wóh ničjo njemōže šapowjedžičž. A Pětr? W nožy do hwojeje hmyerče wōn zyle mērnje spi. Šo je lubšny wobras wěrny a dowěrjenja k Bohu, kotrež rjeknje: ja ležu a špiju zyle šmērom; pšchetož ty šam, Knježe, pomahaj mi, šo ja hješ staroščje bydlu. Šaj, ty šrudna a wobčežžena dušča, tiž we hwojich staroščžach hwoje kožo se šylkami macješč, spi tež ty zyle šmērom; w njebiešach wožeto nad tobu štražuje, wajčhat Štraelšči nješpi a njebrēma. A hšaj, Knjesowy jandžel pšchuidže a Pětra i jašwa wuwjedže. Pětrej šo šdascše, jako by widženje widžal, a njewidžerče, šo je šo jemu woprawdže tal štalo pščeš jandžela. Jako wal wonščach na hašy šteji a tōn jandžel šo wot njeho puščerči, pšchuidže šam k hebi a rjeknje: Nētš ja woprawdže wēm, šo tōn Knjes hwojeho jandžela je poščtal a nje wutorščnyš k Šerobalčowje rušči a wot wšchego čžakanja židowštego luda. Njemōžemy hiščerče rune šhonjenje čžiničž, kaž tu Pětr? Tam je šhorny, leštal žaneje nadžije sa njeho wjažy nima. Tola hšej, w jenej nožy šo wščitto pšchewobročži, mōž šhorošče je štemjena. Š wotkel dha to? Špomni na dny štyšnych staroščžow wo hwoj abo hwojich lubych pšchidob; ty bē wščo mōžne podarmo špual a žaneho wupučja se hwojeje čžebnoščje njewidžerče. Tu šo twōj pučž se štrony roš-jašni, hduž šo teho ženje nješt nadžijal. Ščto dha to došonja? Tam šo ty i čžlowjekom šejna, wot kotrehož žaneho wošebiteho dobyšči njewoščakowščje. A tola bu wōn sa twōjeho šnušštomneho čžlowjeta wuške žohnowanje. Njepřščima pšchego hiščerče njewidomna mōž do naščeho žiwjenja? Pšromych dušče šu w Božej ružy. Nidž troščt je: Wóh je moje šbože; ja šo dowěrjam a šo njeboju, pšchetož Wóh tōn Knjes je moja mōž a mōj hšerlušč, a je moje šbože. Duž dowēmny šo temu Knjesej, poručžny jemu heže a hwojich lubych, čželo a dušču, žonu a džečži, hšēju a dwōr a wščitto, ščtož nam na wutrobje leži, wōn tež nam šhonieč dawo:

Ščtož čžini Wóh, wščo dobre je;
Ja pšči tym budu wostacž.

A dyrbju-li w tym hubjenštwje
Kščičž, hmyerčž a žaloščž doštacž,
Dha Wóh Knjes čže
Šsam šžerčerčž nje;
Ja ja Wōžga još šnaj, u
Wščo do još rušči štaju.

M. w Hr.

Troščt w horju.

Hduž wšchmoščje
A štrach čže
Tu čžataju, čži hšoja,
Dha njeboj šo!
Wóh widži to,
Čže kuje hšada Wōža.

Nječ mrotota
Čže wobawo,
Wščal jeho hšōnož hwečži.
Šlej, w horju
Tež špēmaju
Tu pšalmy Bože džečži.

Duž tōn pučž dži,
Kšč wušłoti
Wóh tebi k došhowanju;
Wōn wjeđe čže
Tež pščeš čžernje,
Ty i nožy poščžerčž k ranju.

Kščičž na šo wšni,
Kšč poščla čži
Wóh se hwojeho trōna;
Wōn pomha njelč,
A pščeš kščičž wječč
Čže tam, hduž šwa trōna.

Tež staroščje,
Kšč čžiwčžja čže.
Čžib' wšče na teho Knješa!
Šlej, pščeš njeho
Tu štaju šo
Wščej čžahnej nušy mjēša.

A bludžičž ty
Pščeš puščžny
Kaž wonja wopuščžena,
Twōj pašur čže
Tam pšacž dže,
Wōn šnaje hwojich mjēna.

Duž k njemu dži,
Wōn šahoji
Čži hšerča krawne rany,
A junu čže
Dom pomjeđe,
Hduž bēž je došonjanj!

K. A. Fiedler.

Pšrawdščžiwja a tola šoburčžerčny.

W Ščottištej pšchewoščajaj dwaj mužej, taj bēščstaj jato hōlčžejaj hromabje wotroščaj. Tōn jedny, kotrež hšerēne, Bohu špodobne hšchščajjanšče žiwjenje wjeđišče, bu po došonjanj

judijach nahladny pravitnik, — tón družij lohtomyhlny njebodzint. Zebyn džeń ho sta, so bu poklehičij jako pšchemynnik (Schmugler) vot polizije šajaty a šlōnczynie pšchęd swojim kamšnym towarščom mēdoch lēt na wobforžnej kazy hōželje.

W mēščje bēchu ludžo wo wulkej wčipnoščij, kał budže ho judnit w tymle njepščijomnym padže sadžerčez. Zeni wocšafowachu wulku miščej, druhy mėnjachu, so ho wērjazemu kudnifej lalež, i wožebitej fruloščju skōščje rošbudžez.

Šubnife jednanje ho wothywoščje; wobšlōrka ho woščizta a šmedžy buchu pšchēhšychowanu. Na to judnit i doštojnym mėrom wošubid i nawjebzjenju da. Wē to najwylščicha ŋhoštansta mėra, kotraž safōš dowoleščje: wjōhote pjenježe ŋhoštanje abo šchēšč mēšazow jaštwo. Pšchitōmnyj šdajše ho to pšchemēna fruloščej hēž. Šubnit pač bželče i wobšlōrženje, a pšchepobawoščij jemu režōnu sumnu, so by jehō ŋhoštanje šapkaščik, wōn i šlubotim luščico bželče:

„Zač tōdo hōč na kudnifim stole hēžju, dyrbju prawo rēčez, kaž to njelkonjomny pišnik šalonja žōba, — něšto pač šteju wšchęd Tobu jako Twōj stary towarščij, ja plaču wješele Twōje ŋhoštanje, a wjazy hiščje, šawdaj mi Šawoju ruču, dowēt ho mi a daj ho wote mije wobjiz. Wjichēžje je čaj; ja čžu ho po šwojich wozach wo to štarac, so by Ty nowy člowječ byt a Twōjimnyj jwazju ho hiščje špōdžōwščej doštal!“

Nēt ludžo šrošmichu, kaž mōže člowječ prawobōščijny a tola hōbucžerpnj byč, kał ho to berje šjednōčezčej dawu, njeprawdu ŋhoštasč a tola ŋhoštane lubowacž, kał šchēščizjan šmožej, hēžej hībžič a tola hēščimka i luboščju wobjizacž.

F.

Štrowna a pjenježka.

Ho drošy, do jehōho južno-nēmšeho mėštaczka wjēdžazej, nēbdy hōščēžje hžēščje. Zemu ho po šhwili njies pšchitowarščij; tōn w bēhu rēčje rjeftaj: „Wēšč ty tež, so je dženša mišionifš hōjebdžēn w mėštaczju?“

„Wjizionifš hōjebdžēn?“ tōn bželče, „šchto dža to je?“

„Nō, tōn hōjebdžēn, pšchij kotrynž ho wo čžōrnajch pohōnach prēduje.“

„Wčž“, praji hōščēž, „tam čžyž ja tež hēč.“

„Wēščēž, ty hmešč a dyrbijšč tam pšchijšč; ja čžu čž hōwōnu dačž, a hōdž mōščmēčta pšchijšč, potom ju nutš čžijš ja mišionifš.“

Hōščēž ho šradowarče a myšlēščje, so tam naškerje čžōrnō-

wochōlada, bžēščje f hōjweej maczerje a jei špōpōwōdja, šchōž bēdže jemu tōn njies prajie. Zola macž do jenu ru rōba u bželče: „Njebaj tu hōwōnu; jowle mašč wjenječ, a hōdž mōščmēčta pšchijšč, čžijš wjenječ do njeje ja mišionifš!“

Hōščēž tam bželče a ho pšchēs šhromadžijnu hōč do bšifō-
jeje lēšf pšchēščizščja. Pšedōwanje wōpšhōwarče pohōnštu wu-
trobu, kajōž je wōna hjes Wōba w tymle hōwēžje, me hōjweej žylje
šlepoščij a žakōščij. Wjichēž i wjēščej napjatoščju hōščēž w-
šludajče a pšchēd hōbu jamōrčja: „Čō hžē hūm ja!“ Wōtom
hōhščēščje wōn wo ludōščij Wōzej, kotraž najubjensčijch pyta, a
jeho wutroba bu špōdžiwonje hūta. W ranije jato bu jemu tač
čžēšino a f šobom šchēroto wōtošo wutrobu — dža mōščmēčta
pšchijščje.

Čchto mėničje, lūbi čžitarjo, šchto wōn čžinječe? Wōn do
šhromadžijny nutš šawota: „Wacžij, macžij, ja hinal njemōžu! tu
hōwōnu a tōn pjenjež!“ a čžihny wōboje nutš.

F.

Njeporadženi šarščij.

Šē je, šchōž me njeporadžene bžēščij; ale hiščēje hōčje je,
ma-li něščō njeporadžemjch šarščijch. Wēščje ras w jenej wōny
muž žiny; tōn bē wulfi a šhny a pola jehōho wulkeho buru
w bžēle šteješče. Ale wōn rabščō lēnjeho pšelče a f temu
hiščēščje pijelče. Wōšebje wōn palenz lubowarče. Wēšo jehō tōn
bur wobškowacž njemōželče; pola drubheho wōn tež došho njewu-
džerža. Ale wōn mėjelče žōnu a dwē bžēščij, čžij čžžudu tola jēšč.
Šchto dyrbjelče f tešo bywacž? Čō jehō šamo f temu šamō, ho
ho njehōnibowarče, hōjweej bžēščij — wōnej bēščejte šalle bžemōž-
a bželčej lēt šlarēj — w rostōrhanēj drōščje do wošlōwny wōzow
po pšchēniju šlacž. Wōn šam mješ tym na jehny brjoš pšchij
pučju hēželče a čžalafče. Wōtom wōn jimat jeku naproščene
pjenježij wōtowa a da hēbi w bžičej palenzanij hōwju bledžu
wjelnicž. Wjichēžje potom pjany domoj, dža bijelče hōwju žōnu.
Zač bžēščij došlōwawarče; drušy želnicžijw ludžo ho ja njej hōbu
štaradžu. Marja nēbdje na wōny hūželče, a Jan jako wōtōčk
mēšto namafa. Duž štradowy nan jehō šamō, šefōdy šhribjeta
hōjweej bžēščōm jeku mšbu wōšbēščaj a ju w palenzju pšchēščij.
Wlacž bē hžōm f hōšdom a rudženjom wumježa. Pjana jene
šumike ranje na jehny pšchērowoje pšchij drōšy šmjerljehenej nama-
lachu. Ale f teju bžēščōw buščaj hōdnaj a dobraj čłowječaj.

F.

Šilža a Mikławšč.

(Wōtracžowanje.)

Zenu njēdželu wjēczōr bēču ho pola šawičmēž nana jehō
hōpōdžo šelchil i hēžadžu na šawčach wōtke wulkeho duboweho
blida, fotrēž wo jstwie šteješče. Šakūzōnij lōžyž a hōlžy bēchu
tež doma wōstati a šilža w lučžiku njewalōto wōt ŋachlōw hēželče.
Šawičmēž nana bē najiwōwēče nōdaj wo šwēlja wučerjaja doštaj,
wo štracžij bē bitna pola Wējšenburga drobnije wōpšhōana. Wōn
bē hēbi hōwju brjtu na nōš štajit a čžalafče hōwjom poštu-
čarjom wšchitno wōt špōčžarka hōč do lōnja, šchōž tam šteješče.
Wōpšhōane bē, kał hū pod naučōdomōniam prulkeho šōnpryžnaja
pružny grenadōrojo a bajeržy šlēžny mēšto Wējšenburg najprjēdy
nabbēhali, kał hū pšchęd wrotami a na bōwščij hōrčak a wōizacž
pšchēžiwō Turkam a šrangowšlam hūlnje wōjowali, kał je na
pōhēdēt artillerija i kanonami na tō mēšto šlēlaka a ho blize f wro-
tam ičahōnja. Hōč hū šlōncznie njepšchēščelōw žōfali. Wōjebane
bē dolc, kał hū ho čžij na jenej hōrje twjerdže šōžnydyl i ho f gra-
natami a f mitrailienkami mōžnje na najēje wōšto dali, kał hū
grenadōrojo tu hōru šchōrōwōwali a f šlešfij hōrčikōwō a wūžfēje
šhroblōščju hū ho nēmžy pēščyž na njepšchēščelōw walif a raničēž
wjele štoč f prawižy a f lēnžy wōt šulow trčejeni pōndydu,
i jenatef možu a wōhōljōwōwō do wredta hūati, a ho f šrangow-
šōjo napōhēdēt čželacž dyrbjeli. Wōpšhōane tež bē, kał hū jena
prulka batterija, hžyž je ho na hōrje pōštajita, wōt šaby nabpā-
njena, a ho bu wjele wōšafow ranjenyč a morjenyč. Wōjebane
bē wo tyč awōnytač, škōtjž bēču tam me hōjweej kwi lēžli, kajle
žakōbne rany dēž wōt mēli, kał buču f hžēla do lozarethow wōt-
wječeni, mōrwi pač ja něšōte dny do wulščij jamow pohjebani.

Č šchēpjetanjom a f hōwu bēču wščijny pšchijpōšluchali a
nēšōtra hūščifčja bē ho mužam f wōczōw wutroba a žōny, fotrēž
pōda bēču, plakāču. Wjichēž wōzow w tutej bitnue bēču ho te
ščhēšnyšte regimenty hōbu wōbbžēlēc mēle, w kotrynžij hōnojo
a wūžōje je wōny štejōchu. Šawičmēž nana hū, hžyž bē f čžita-
njom hōwōny, wēla brjtu i noša a trēješče hēbi něščō f wōczōw,
šchōž njebē ani pēšt ani pōdaj, ale hūščyčta. Wōšu budž hžaj,
praji wōn, hōwjej ružy šhnywylchij, naščij wōwōnu hū mužny wōzō-

wali; khywała a cześć budź jim, so łu temu ſtemu hrofnemu nje-
přechcejeſz tał twerdyje nadpřecyńno ſtałi. Wutroba łu wo mni
wjeſeli, hdyž pomnju na tu horliwość a na tu wutrobitość, kotruž
ſu ſjemili. Ale czeſta je mi też wutroba, hdyž ſebi na te wulke
wopory pomnyhu, kotrež je ſebi tuwa bitwa ſadaba. Wdy budź
hnadny tym, kiž ſu padnyli a woſkřeſi a trojſtun tych wdoſyć
ranjenych, kotři maja ho něto ſ wulkmim boložymy będźi.

Wdyſtun přichotomni będu tych ſamych ſaczur: ſow a myſlow
polni, woni hdychowachu a lōdemu to praſhenje na wutrobie
ležeje, hdy bydy jeno wjeđzi, tał je ho mojemu hnyje, tał je ho
temu a temu ſeſtlo, hač je hromyede abo ranjenu abo žyw a
ſtrowy. Doſho woni hiſčeje moryede hędo ho tutej bitwoje
rečežu a přeſejo ſ nowa byrbjeſeje ſawoſnykřez wuj to a druhe
ſ nowinow cžitacz a wchytlo po mōžnoſty wulkadowacz.

Œižom tehdy, hdyž bę ho na artileriju ſpomnito a wo tym
cžitato, ſo bu jena baterija wot ſaby nadpadyjena a ſo je mjete
tęch fanonitow ranjenych a moryenych, ho w kucyju, hdyžej Œiža
hędžeje, hplne pſtanje htydęcz da. Woblicjo do ſchōdružca
ſawalene a na ſolenje poſylena ho wona ſmērowacz nje-mōžjeje.
Wona na Wilkawſcha ſpominajo bę hębi węſta, ſo je tam tōn hōbu
był a ſo tam pał moryny pał na ſmjercež ranjenu leži. Wutroba
chybyje ſo jej roſtacz a ſtawoła ſubnoſkež bę ju ſowchycata,
wohęje, jaſo cži ſhromadzeni mužojo hami wo tym ſapoczachy
rečež a praſyhu, hdy bydyjny jeno wjeđeli, tał je ho Wilkawſchej
bejſeje. Wjelejo będęje wona je žywo a do hwojeje komorki,
hdyž ho přči kožu na ſolenje ſtawu a nutnu mōditwu t Wōhu
wupřerwa. Žyln nōz nje-mōžjeje ſpacž a hdyž nětał do drēmaja
ſapadje, dha ſo jej wo Wilkawſchu będęje, ſo widžeje kužu
krow, wo kotrež wōn ležeje, abo wulku jamu, do kotrežej będu
jeho pohřebati.

Wjele cžaba ſebi hiſčeje luđo wo wdy wo tutej bitwoje po-
wjeđachy a Œiža, na ſmjercež hrodna a blęda, ſ žanemu dęžu
prawy kmanu w domje woſto hwođjeje a hdyž tež ſawoſnykřez
macž ju trochowacz pſtaſeje, wona ſ hrowu wjejeje a praji: ja
hym na jeho ſmjercež winowata; moje bla je wōn do ſmjerceje
ſchol a ja ſa to nihdy žaneho wodacz doſtač nje-mōžu.

Wērnō bę, ſo bę ho Wilkawſch pola Weißenburga přeſed dru-
himi wulnamjeniti. Œižom hdyž męjeje ho mēſto Weißenburg do-
byčž, będęje wōn pola hwojeje baterije přeni był, kiž będęje fanonu
do mēſta wjeđi, a bōkež tam tež ſ woſnow a ſ domow tſelachu,
bu wōn wot kulki do nohi tręchjenu, tola pał jeno ložny ranjenu.
Rana drje jeho boleſeje a křej ſ njeje beſchęde, ale wōn teho žaneje
tehdy nje-męjejeje. Wōn je hwojeje bateriju bala cžęjejeje, ſ mēſta
wona a na horn, na kotrežej będu ho ſranowſojo ſejaſeji a ſ ko-
trezej Pruiſkič a Wajerſkič je hplnym tſelenjom powita. Ale
runje ſ tał wulkej mozu ſchleſyſta biwija, ſ kotrežej będu ho
Wajerſky ſnecozill, na tutu horn hwoj nadpab ſejini a ſ tawyn-
kōcznym burra ju ſhōtrowowajeje. Wilkawſchowa baterija ho po
hōtu na kamjenjojtym puču na horu horje wjejeje a hdyž konje
ſaſtachu a wjaž cžabnyč nje-mōžachu, přchamadu muſtwa hōbu
do ſowu a ſtorachu a cžyſchęczachu hřjedža w najwjeſtichim ſulowym
bečęču, hač hōrjeja njebędu. Mēloſi wot kanonērow będu drje
ranjeni abo mowni ležo wofali a hameho wjchřta, kiž tu bateriju
namjeđowajeje, tręchi to njebōho, ſo bu jeho kōn taſtęny a ſo
byrbjejeje přędi bala kroczič. Po wulkmim přowojanju bę ta batte-
rija na wjerčej hory dojeła a ho tam poſtajala. Wona na nje-
přechcejo hwoj wofni wotwēri. Wilkawſch jaſo wjchřti kanonē-
r, a wchytun druhy tu hwoje krowane dędo wuwjebęču a
ſ granatami ſranowſow bjeſewſcheho ſmilenja wot boka přchęče-
hachu. Widyčej bę, ſo jim tſelenje tuteje fanony wulku ſchdowu

čhjenjeje a ſo jich wuſowajeje, ho bōle naſab ſchahmyč. Kanony
hymotachu, hny wjchřbachu, ſur ho ſmahowajeje. Wichtō mjezo nje-
htydęjeje ani nje-widžejeje. Dha na jene dobo ſ bliſkič ſeſlow tu
batteriju žyła pomognija ſurawo a ſawow a druhič přęchlow
nadpabje, ſo byrbjachu kanonērojo ja hwoje tekaſi přchymacz a ho
woboracz. Tu naſta nět mōžna bitwa, w kotrež budźižy naſchi
přędętrali, hdy budźižje ſchwadrona ſchleſyſkič huſarow nje-přči-
lečala, kiž ſurawo a ſabylow ſajna a jich ſ wjeſtja jatyh wjeſta.
Kanonērojo będu pał wulku ſchdowje cžęrjeſi. Wjeſe fanonami a ſpoby
naſ a nje-baſalo wot nič na hōrjy cži jeni mowni ležachu, druhy
pał ho wo hwojeje krowi walachu. Wjeſe nimi bę tež Wilkawſch.
Œižom přędi ſpoczatku tuteho nadpaba bę jeno kulka do pra-
weho ranjenja, druha do lēweje nohi tręchjita. S tutyč hwojich
ranow krowajjo ležejeje wōn nje-baſalo wot hwojeje fanony pot
mowry. Wjchle będu jemu ſajchle a wōn hama wo ſebi ničo nje-
wjeđjejeje. Wjele hōbžinow bę wōn drje tał ležal. Bitwa bę
dale ſtala. Schleſyſkič a bojerſke regimenty będu nje-přchęrečala
přchomhke a ſ hory dele ſajnatu a ja nim cžęrie. Cžyſchęč cžo-
přeje wječera bę ho nad ſemju roſchęrečta, jenož ſ daloſa dojeje
ho tſelenje htydęjeje. Hdyž Wilkawſch je hwojejo krowa wotcuž,
ležejeje wōn w kōni, hdyž będęje jeho ſmiline kři ſoniatnyč
wojatoł na nohdydab domjeje. Wtał bę jemu kulę ſ ranow wu-
torhnyč a jeho wobalal. Wot wulkeho krowajjenja jara woſka-
bjeny wōn ſ nowa do womoty ſapadje. Wjele dnjow ležejeje
w ſmjerctnej ſtrachōſi, hama jeho ſchędęjeje a bōloſej jeho čhu-
woſeje. Wjele cžęſe ſamaritſku luboſej lečarja a pōlnyč diaconow
bu wōn derje wotſhadany a ja něſtre dnj jeho do woja hōdžicu
a parowō jeho na jeſelnizy wotwjeje. Najpřędy přchřdjeje wōn
do Braunſchweig, wot tam do Wipſta, do Wrožbjan, do Œhorjeja
a wot tam do Wrožſlawija, ſo by ho tam žple dowoſorit. Tu
męjejeje wōn pał hiſčeje wjele wulkač. Žeſo rany jara cžęžy
žijachu a ſta hęzina ſhorozek ſo na njeho da, ſo bę doſho nje-
wēle, hač přędi žiwjenju wotſtanje.

(Wjchřtič. kōnczenje.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Po wobſamſnjenju ſchulſkeho přehčbteječejſtwa w Rakezoch
ma ho po mōžnoſci hiſčejeje w tutym lęče rōž přchytwaricž, ſo by
ho 4. ſchulſta ſtwa napravita. Njeboſtat ho přeſejo bōle a bōle
ſočujno, ſo je 4 wučerjow a 3 ſchulſke ſtow. Dęčęzi ſu přęch
přchypōdnje w ſchulſi a ſarſkeje dęčęzi, kotrež ſarſkič popoſobnu
nutnje domah trębaja, dſtja popoſobnu w ſchulſi byč. Na to wōdjenje
by potom ſ dobow hdydenje ſa 4. pomozneho wučerjia w ſchulſi był.

Š Dſtka. Wjchi poſlednim přuwojanju je 25 ſtudentow,
kotřiž na duchowſtwu ſtudowachu, hwoje kandidate přuwojanje
wobſtalo. Wjeſe nimi je tež jedyn Šerb, trjese Œhorja ſchřžjan
ſ hōbžija.

— Wajny wulka je pruſta wſchynozej wuda. Wotrjeſnym
ſchulſkim inſpektoram je ho mōz bała, ſo mōža přchycōbnje dęčęzi,
kotrež w poſlednim ſchubōrčęčęje lęta 14. lęto dobjija a ſu 1. of.
ſchulju 7½ lęta wopſtala, na přōſtun ſarſkičij wot 1. oktobra teho
lęta hač do 31. męzja přchycōbnego lęta wot wopſytanja ſchule
wotwajacz, hdyž to domjaze wotbjeſtnojčęje žadaja a ho doſtalne
porjadne wopſytanje ſchule a wudoſchahaze wuwučenje wot loſalných
inſpektarjow wobſhwędži.

Sy-li spéwał,
Pilnje dštal,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spaf mórny
Čerstwoé da.

Njeh ty spéwał,
Swérnje dštal
Wáéno dny;
Ožef pak swjaty,
Dušf daty,
Wotpođu ty.

Z njebes mana,
Njeh éf khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kif Bóh poda,
Wokréw ée

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wubawa ho kóžbu hobotu w Šsmolerjez knihičičičekétni w Wubysjinje a je tam ja šhtwórtétnu pschepplatu 40 np. dostać.

13. njedzela po swjatej Trojizy.

Jap. št. 14, 11—22.

Šswjaty Pawol se swojim towaršom Barnabahom je duzy na swojim přenim pučowanju vsches pohanste kraje do mésta Eštra pschischoł a muža wustrowil, totruž béshejé wot maczejneho žiwota šhromy byl a ženje njebéšče šhodšik. To bu je šamyškom, šo pohanjo tuteho mésta jeju ja bohov wobšladowachu, ale tež šo muž Woži jim šlowo wot žiwého Woha praješče. Njeje to tež praščenje ja našč čas? tak nušne wotmolwič, kajti je živy Bóh a hšže bydlí, haj, hšže bydlí našč Wóh?

1. Wjšče čłowjetow a jich šawšičjeza. „Wohojó šu čłowjetam šo podobni ščinili a šu k nam pschischi!“ — tamni pohanjo šradowani wuwolachu. To njeje ničšo tajše špodšiwne ša tamón časš. Bohojó — tak šebi lud myšlesche, — štončnje tež dale ničšo nješbu hač byča, čłowitemu byču podobne, jenož možniče a šepsche. To bésche wšchaf časš, hšžez čama na čłowšlich wutrobach léžešče. Woni hiščeje Woha wšche wšého čłowšteho šapichijeza nje-šobšehowachu. Tak možéje šo tež štač, šo čłowjetow ša Bohow ščinichu. Romizy šu swojim šhežoram bóštu čšelč wopokasowali. To jene paš wotšanje, šo štare ludy pschi Wofy twjéžde džeržachu! Pučowam, kif je ludy čžorneje Afriti wopytował, wobšwéčji: „Badyň lud njeje, kif by bjes bohov byl.“ To budž š dopomnječiw ša wjele naščeho luda, kif praja: Bóh njeje. A šašo drusy žadaja: Pošožeje nam Woha, dša čžemy wéřič. Widžič čžedšja. Zola to

je rumje wéry wášnje, šo wona w nutrnej wutrobje kaž šymješčo šelšhadša, šo čłowjet wot njeho wšchšého dóttjny a šapšichjaty wraji: Ja šym Woha šhonik; tak šbožowny ja šym. Kello hiščeščinow hiščeje to šadžéwa, šo Woha š čłowštej méru méřja a tehadla k žanemu žiwemu Wobu nješčinidu. Pschččłowšzy to je, jeha na wššwym méšče šhedžo myšlicž, jeha špodobanje š dobrými štuttami šebi dobyčez čžyčž, šamo šnawo ménič: Wón š čłowštej šhadóčžu to a tamne pschčhlada. Wóž čłowječje, hšžy šy woezi šamšniž, dša duš šam džéla. Wudž ty w duču, hšžy džezč žiwého Woha šapšičječ.

Šdže wón bydlí: Wjšče čłowšteho, kaž Žertšegen špéwa:

Ty pschččičičičičičič wšchitto,
Wéčžnoš' šwéřta krašnosč,
Čžiččč šo do naš, Wóža jašnosč.
Kaž šo rjane kwéřti
Naby róšno ščérja,
Ššo na štončžo mjéčžo méřja,
Daj též šam wutrobam,
Šo šei š tobu radža
A čži čžiničž badža.

2. Wo kwéřtach špéwat ty poréči. Haj, pošhadaj won do šwéřta! Šdže noič Wóh bydlí? W štworjenju, totřez jeha šjewi. Hiščeje šuntřóž paš wjedž: Wšž na žanym wššwym méšče, na šanej šwéřšže, w žanym šubofšnym štraju ani w krašnej šwjatizny jeha štron nještej: „Wón

je sczinił morjo a semju a wschitto, schtoż w nich je.“
 Tehdla hebi tu nchdże nekajsi blesk pntacz njetrjeba ani
 njemdże. Schtoż pał je w rospominalnym duchu hufio ta
 hlónczkom hlabał a ja njebejskim wójskom, temu je tał
 wulko wotoko ducha było: Mój Bóg tu je! Schtoż je
 pschi horach, s wczynym kněhom pschikrutyh, stał abo pschēs
 požohnowane runiny cžahnył, schtoż pod palmami polonstich
 krajow khodžit abo holu, s lubojnym wrjožom pschikruty,
 hebi wobshlabował, temu je wutroba tał schěroto ho wo-
 tewrila: Kak wulki je Bóg a nam bliski! A hwiaty
 Pawoł nam do wutroby spschimnje, hdžž k temu pschida:
 „Wón je nam wjele dobrego cžinił a s njebež dele deschěz
 a plódně cžahy dał a je napjelunil je žiwnoščju a s wješełošču
 nasche wutroby.“ Njeje nam tež žnjowe žohnowanie
 wobradžil? Njeje tež tole lěto naž žohnował, kaž nan
 hyna žohnuje? Tón, totržy w Pawołowych dnjach žohno-
 wawše, tež to w naschich dnjach hlischěz cžini. To dyrhjało
 naž do wyškofosče posbėhneč, so wusnawamy: Njech jecho
 tež žane cžlowibe wóczto njemidž, wón je nam tola k sronje.
 Kajti wulki ho sjevi tón, kiz je sta milionom wobstara.
 A njeje-li tež nam wschitto po woli ho stało, njeje deschěžit
 po potrebie pschischoł, schto čže prajčez, k čžemu je to tež
 dobre? Schto čže naž tón najwyschšichi wuczicz, naž
 hnadnych, njepotojnyh, njeměrných? Kěto kschěcžijanow
 je nětole jabo sjawnje wusnało: Wón je mudry a hwiaty,
 my hludžazy a hrěschni! Schtož cžini Bóg, wscho dobre je.

3. Wón bydlł we swojnim kralestwje. Səwjaty Pawoł
 je wjele rjazyh krajow na swojich pučowanjach widžil,
 kaž nětke wyškote hory Mateje Wšpisteje, hdžž je do Bistry,
 Derby, a kaž te města wschitte rětaja, pschischoł. Ale wón
 je nimo teho wschego hwtatał, so by cžlowiskim ducham
 želuzja pschijněł a s tym wernego Boga. A hdžžskuli
 ewangelion měto namata a ho dušče Bóhu wotewridu a
 jecho Duha s wyškofosče dostachu, tam wschitzy spóinachu:
 Tudy je Bóg najtrabnišo a najbžojnišo putnyč. Hdžžez
 Wože kralestwo njes cžlowjetami bydlł, tam cžuta ho jato
 Bóži domjozy. S tym kujejom wobly džeja džen wote dnja.
 S nim won a nris khodža. Lubošez je tam sacžahnyta;
 parabis Wožeho mēra je tam žaloženy.

A hdžž tež je hufio hinał: Pawoł ham bu w Bistrije
 kamjenjowany — wón wošta na swojnim mišioniskim puču.
 „A wonaj popšljnischtaj te dušče a napominaschtaj jich, so
 bychu we wěrje woštali, a so pschēs wjele stysnoščow mamy
 nris hiež do Wožeho kralestwa.“ Tak dyrbi byč. W cžetpjenjach
 spóinajech, so hy w hweta k nēcěmju wyschšchemu dóichol,
 k Bóhu. Ty hwoitič, so je hrěch w hweče, pscheciwnoščez
 pschecžino temu wschěhomožnemu a hwojetemu Bóhu njes
 cžlowiskimi džečimi, ale to čže jažo wěščiščeho scžini, so Bóg
 s todu bydlł a ty s Bóhom; a ty ho pschězo bóle wot lěho
 wučizščiščich a Bóhu sblizščich. Njech přeja Boga tež w naschim
 cžahy, njech sbeħaja kamjenje slyh hlówow a njelutkow
 pschecžino hwděnym wuczobustam — wostariče we wěrje.
 Bójčeje s wobstajnosčju dale. To je puč do Wožeho kra-
 lestwa. To hu wrota k Bóhu. O Bóžo, ta je tuta wješe-
 łočez a rjanosčez pschi twojeje prawizy wěčanje.

Wudž ty mój, ja čžu twój
 Wostacž a hrěch hdizicz,
 Pschēs wěru čže widizicz. Hamjen.

M. w. M.

Psches stysnosče do krasnosče.

Səwój kschiz wmi na ho, kschěcžano,
 Ktož ja želuzjom hwetu;
 Njech wětry howrja, mrcězi ho,
 Pschēs tuchnoščz póbščěsch k měru.
 Ktož Bóg čže wješe, dži.
 Wschō s jecho ruki wmi
 A wješet ho na tamny cžah,
 Hdžžez žbožni dušče wčěznj kwah.

Schtož kschěcžan njězł to samdže,
 To Inaje mitosčž Bóž;
 Duž pschēs mój brěmju njepóbdže,
 Kiz Bóg čži napoloža.

Schtož ktabže na tomjo,
 Wjeť s djalatonosčju wscho;
 Ta wěščiošč žmėry, troščtju čže:
 Schtož cžini Bóg, wscho dobre je!

Ssam khrjstus pschēs kschiz, cžetpjenje
 Že njeħa krasnosčž dobył;
 Duž kschěcžan žabacz njemdže,
 So by tu w rōžach pobyl.
 Hlej, krasnosčž njebeħa
 Ta s cžerjow jatčžewo;
 Schtož njeħe kschiz ja želuzjom,
 Sšo wobleče tam s purpurom.

Njech Səwójnił schit a hlóngo je
 Wam wěrjazym na jemi;
 Sšo jecho kschiza troščtjuječ,
 Kiz mozy hřeħa lėmi.

Schtož cžetpi s želuzjom,
 S nim póbščje junu dom,
 Hdžžez wěja palmy šalemiste
 A křwa krasne dobyče.

Duž bėdžmy ho a scžetpłiwje
 Kschiz njekmy w horju hweta;
 Wschōž Bóža mitosčž bala je
 Žon nam ja cžahne lėta.

Nab kschizom na jemi
 Sšo křona hwołi;
 Ty šwěcšch, dušča, kraduj ho,
 Ho hylloch Wože kralestwo!

K. A. Fiedlof.

Spěwaiske.

We wulkim měšče bybšechje w posthmrjenym pincžnym wo-
 sčplenju, pschēs foteħož nřle wotna hwěto jeno hworje s wuššeho
 dwora pabosche, jena cžěħłřka hwojba. Wuž bėħe ho do picža
 dat a s tym hėbeje a hwojich do nusy a hwbjenswa pschijněł.
 A tymle lwbžom sošupri duchowmy, dočez bė hwołi, so mějadu
 woni schěčžlėtu džowtu, kiz hlischěje sčščěna njebė. Wuž njebė
 doma. Žako wón žonje rospraj, cžeho dla je pschischoł, wona
 hmwězzy rjefny: „Miz jeno jene, ale wschē schtyri džečji ja nje-
 schčěne.“

Duchowny jej na to škutnje do hwdědomnja rěčez pęca;
 ale wona bė žule bjesdžatniwa a žalsče ho ja jecho napominanja
 s žyła njepschisłupna byč. Wóu ho ju woproscha, bđze je rožbena,
 a da hebi to a bruche s jejnje domimj powiedacz. Sčónčnje staji
 praščenje, bđze bu konfirmowana, na čžow wona je hwojeje křinjie

Porstowe spewawšce pščinješe a jemu prěnjnu stronu wotewri. Tam stejecše napřikaw: „K dopomnjenju dosta tute knihu džeti swojeje konfirmacije Maria Knochczaj za pilnosć, sromnosć a dobre sabđerjenje. Palmarnu 1872.“

Zako šo wón ju woprašča, hač bha je tež w tutej knihu cžitale, wona wobkruczeje, jo je tale kniha we wulkej nudy husto jejny jenički trofej byta. Na to šo wón wobhoni, hač je tamny předať, kotraž je ju něhdy požohnewal, hišćež žiwy. Wona džecše, jo je hižom mornwy.

Duchowny jej do wočjom pohlada, prajizy: „Što drje by tónle muž prajit, by-li něto tudy pšjed wami stał a widžecž dyrbał, so jeho něbuhlča konfirmanda, kotraž jemu tat wjele wješela cžinjeje, kaž pohanka swojim ščtyrejom džecžom bjes šwjateje křcženizy wotrofej dawta?“

Duž wona j kłochom ptačaj poczja a njemóžecše hussom dla dołho žoneho słowczka wurzej. S radošću wona něto pščiňwoli, so dyrbiachu šo jejne džekži křcženje. Ženu njedžetu popołbnju mějecše šo tale křcženija. Běješe to hujažny napohlad, jato sji najstaršecše džekži wototo dnyj stejachu; najmlódsčje bu hišćež noščene. Tež nar be pšči tej sładnosćej pščitomny.

Dopomnjenje na domišnu a na wobnowjenje křcženiskeho šluba, šo tamle spewawšim pščiňamkaze, běješe j slučjom byto, j kotruž šo tale, j wopredka na šacze žyle samnjenja wutroba wotewri.

F.

Kak je šo j twojim wobrocženjom měto?

W šewjerneje Amerizy woprašča šo ras mišionar wobrocženeho Indijanarja, tak je šo j jeho wobrocženjom měto. Indijanac njemóžecše jemu j wopredka žoneho praweho wotmolwjenja dacž. Ale jato běštaj wobaj hromadže kradž do lěša pščiňštoł, wosta Indijanac šejo, naižeta hebi něchtjo kucheho drjewa, skladže jo do kota wototo, kađži do šryjedža cžetwoja a šapali drjewa.

Zako cžetrib wotno, jo šo to drjewa pali, pščišleje wón pal na tón boť, pal na tamón; wšjudže be wošen. Šduž be tak šo powarwmo na wšče bok wobrocžomať, jalěšu na pošledu do šryjedžiny a lehnj šo kaž šadwěluja, j wurječuju. W tym šamym wotomiku grabny Indijanar cžetwoja j ruku a cžetrib be wumoženy.

„Šloj“, praji Indijanac, „to be tón puč, kotraž je mje Wóh wjeđt; ja cžujach wošen Wožeho hrěwa a pštach, tak bych jemu wuščeknuť; ale wšchubžom widžach tutón wošen pšjed šobu, a nihdže njewidžach žoneje pomozny ani žoneho wumožjenja. Na pošled j puščecžich wšchu nođžiju a myšlach, šo dyrby j šadwělowacž, duž pščiňdže Želuz a wumoh mje j hełškeho wošenja.“

S.

Móž hrěcha.

Mat. 6, 17—28.

Jan křcženit běče mandželstwo-lanozemu Herodasčej a Herodabže nčrnosć prajit a jinoj jeku hrěč porokowal; to pat dyrbyječe wón je swojim žwojenjom šapalcicž. Š teho widžicž, kaitu móž ma hrěch, nčze-li šo wutroba hrěcha dla thofacž dacž. Hřiženje, kotraž měječe Herodabda pšecžino Žonej we swojej wutrobje, ju, jejneho muža a jejnu džowfu mordarjow šejini; wono je ptomjo, kotraž móže žycho cžłowjeťa šajuyč, hdyž šo j cžahom njewušajnje a j wutrobju njewotšroni.

Šlai, luby cžitario, tu widžicž, j cžemu šy šhmany, hdyž hrěčeje we swojej wutrobje tuma wostajicž, a tak móže še šlowo, kotraž loštomyšlne wurajicž, težje pšcexo j cžezšchim hrěšom domjecž. A nještaj tež runje mordar, bha tola kaž šain bjes

měra wokoło bludžicž. Twoje še šwedomnje cže wobnjto a nozj cžwileje a cži hrěch jato taž žaložny wolašuje, šo wjazj nješamčžecž do swojeje Šbóžnita wěricž. Duž wobarnuj swoju dušču! P.

Knježowy cžab.

(Špitta)

Přalm 130, 5—8.

Štoš: Wajo, Knjeje tešo šwita —

Twoj cžab njeje hiščecže tuby!

To njech wotmolwjenje je,

Šduž ty štyštn, cžěny drubdy

Wataš nudy štonjenje.

Čzaka jeno šwika ty,

Čzalač šbože pščinješu.

Šduž cže tyschnosć šnjeměruje

A cži španje rubi wšcho,

Šduž cže nuda nadpudaje,

Wšcexo wješča šjemi šo;

Džerž šo tutoh' štwaw wšchať,

Wěrnje pšcějeť wšchito tak.

Róždy łatan, kóžba łana

Wšpřednicž šo prjedy ma,

Njeje' tu wjazj krepa žana

Twojoh' wina wješela,

Njewěšč nihdy rady bej,

Dža šnjes pomja proščerjeje.

Wudžecž wščednje hubjenišči,

Šhubi wščón trojčť wutroba,

Trojčtat je cži tehdy blišči,

Wjele blišči hač šo šda;

Wutroba jom' łama šo,

Widži nalče hubjenstwo.

Knješ da šo nam to lubosnočji,

Njeje nihdy njehšilny.

Čzaka jeno w šezerpimocžji,

Wudžerž w cžičej wěricž ty,

Dža ty šyonišč bóty šať,

Wěčeje pščinidže jecho cžab.

Wročecž: hdy b'dže wumoženje?

Šduž cži j šepšom' pošluzi.

Wěť wšchať jecho štwaw rjenje,

Čačž cžab jecho bje cži.

Wěť a pšcějeť, nadžiji šo,

Čačž šo kraňnje štonja wšcho.

O šoš twojoh' wštruwjenja

Rónz je wšcexo hubjenstwa;

Wliski je cžab wumožjenja,

Šduž cže šnjercž we mozy ma —

Šo šrudžje šo pojaže

Šeho kraňnosć šowěcže.

Suriy Bróšl.

Wječorna Roža šluzba.

Šo kraňnym dobyču pola Šedana marššerowalčej Zhöringšl regiment do Parija a pščinidže j přinjemu nožnemu šwartěrej do

wšy. Wščitke domy so f wojalami vpelnjachu a tola jich wjele žaneho ruma njenamata. Duž wša jena kompanija w žyrtni kwartir. Rudžo lejachu we tódži, ofšžerjojo w kapali. Šamjerčj špržni wojažy wupšeštrjachu so f španju. Duž džejše jedyn mjelčžo, kiž bē domach f wučerjom, njewidžany na šhor, klawišče towašičej a profšešče jecho, so by mēchi paciči. Wšbn ham pat ho na byrglowu šanku špynwšči brojšeje f polnyni hlošomi: „Njech Wobu džakuje so wutroba wščitčj ludži.“ A hlaj, špržni wojažy, woni wščitžy sašo wotučičju. Žedyn po družim špēwa f mōžnym hrošom šobu a šwježbešjy šwalnōž tšeršlōž pšičes žyrčje do čšičejje nožy a pšiče wščitke wutrobj klincji:

Wly Wobu Wšōtjenu
 A Šaynej šwalbu damy,
 Tež Duču šwajatemu,
 Wot kotr'hož wščitko mamy;
 Tež šwajate Trojžy,
 Štaž bē wot spōžatka,
 A nētko pšičego je
 A budže bjes lōžna.

Njedajše ho šamjerčj, šle rēčje skaža dobre pocjinki.

(1. Kor. 15, 33.)

Prāj mi, f kim wotšabjadēš, a ja čji rjetnu, ščitō šy“, hižom pšičšlowo praji. Šlak wažne tola je, so šwoje čšajy wōdyčnjenja w towašičtwej Wožičj džēčji wužiwamy, hōžēž tōždy se šwojim darom družemu škūži a lōžbe žehlive wupšeščō šwoju džajšlōčj družemu hōžējuje. Džēčžo Wože, kotrēž ma nab towašičnoščju se šwētnygi člowjelami sašo špōdobanje, je f šwojej wutrobu wot teho šnjela twōčnyšō. Tola pšičego njemōžny hēbi šwoje towašičtwa wušwōtečj. Wšchetōž najše pomolanje a pošlajenje w člowškim žiwjenju naš wjele je šwētnygi ludžimi hromadu wōditi. D jo byčnyy tebdy pšičego wot šwēta njemōmalani wōstali! Šbdyž ho šwēt f Wožemu džēčju kljčēji, f nim rjenje čžini a jo do šwojichj waščnjow ščahnyčj pyta, dha ma wōn jeno tōn wo wotpošlab, do mošt potom pošlabjēne Wože džēčžo šazpimāčj a ho jecho wšlwa wšabnawāčj. Žejuš' pat je šwētny. Tōn mōže naš pšičeb šlym wobarnowāčj.

F.

Šhtōž bēšče najbōle nadprowāze.

„To ho džiwenje trjēčti“, praji jedyn teju dweju mužow, kotrāž ho na rjanyh wupšlabe w horach jetaščajti. „Wščeb nēkotrymi dnjemi jetaščmoj ho na napa šwoje škale a nētko waš na lōžnu šwojējo pučwōžnawja sašo naberidu. Wly iče pučj pšičes horj wēščejo po tamnyh bošu ščol. Ščtō je wam najbōle nadpabdo? Čžemu iče ho najbōle džiwat?“

„To čžu wam ja žple špravnje prajičj. Šnjēs ašēšoro“, tōn druži pomauk wotmolwi. „Šara wjele šym w tutyč dnjach na wšchelatich krašnyh mēšnac horow rēčžej kljčak; ale mjeno Wože ani jenicžti tōt mjenawōt njeje. Šla krašne wupšlaby je wjele rutow potajalo; to pat nadešōw nješjym, so by we wščitlich wčy towašičnawch jenicža wutroba f jenicžkim šlowom na teho šnješa Žejuba potajala. To dyrčju ho tola džiwāčj. To je tola tak, tož by najšj Wšh a Šbōžnik f člowšičeho žiwjenja čžičje won byž. Wly člowšjetōjo hēbi myškimy, so wōn je krašneho wšdžimy, a tola

to najkrašnijše my njewidžimy: naščeho Wobu a Šbōžnika, kotrāž je tola wjele bliže f nami šwajany hačj našče šame mjeno.“

Šilža a Miklawšj.

(Šlōnczenje.)

W šchlešnyščj horach bēču ho mjes tym žnē domšwōwate a wščitko po štarym porjēbe džejše. Šilža bē jenaf šrubna, tola pat je wščej šwētnoščju šwoju škūžbu w šwajniščej domje šastara. Šrēšte powjēčeje a šlyty bēču do wšy wot wojašom, pšiči wōšlju štejažych, na štarčijch dōšče, ale wo Miklawšj: nječē ničjo šhčjēčēj. To Šilžu hōžičje bōle hrebašče, tak so bē we šwojej wutrobie wēšta, jo je wōn w štwije pabnyčj a wumješt.

Duž ho jedyn džēti po wšy powjēbāče, so Miklawšj we Wšōtšlawju w lazarēčje ranjeny a šhory teži. A jako šwajniščez nan wječor šchlešnyšče nowiny domoj pšičinōje, dha tam w nič woprawdžbe štejše, so je ho mjes družimi tež Miklawšj Š. f Wadowa, wšičijši kanōnēš pola šchlešnyščeje artiljeri-brigady, w štwije pola Wšēšenbura do lēšeho ranjenja a do nohi šlēny, čšēžy ranjeny do Wšōtšlawja domjēšt a tam na šwoje rany a na štwōjažy šhorōčj šhory teži.

„Šuby nano, luba mačēž“, šawōla Šilža, hōžj to šaštjēšō, „ja dyrčju f njemu, ja dyrčju jecho wšdžēž, ja dyrčju jecho wōšlabāčj, ja dyrčju jemu wotproščj, ščitō šym jemu škēbo a šrubny hōžimō. Wotpuščjēče mi, so f njemu šhwatam.“ Tu njebē žane wotrāženje, džēti a nōž wona žaneho mēca njemējšeje a šwajniščez mačj šama napašlēšt f to hlošwōwaje, so by ho jeje wōla štač. Ščtō pomōhāče? Šwajniščez nan dyrčjēšče ho f njei je pučj pōbāčj a pšičijōšē f Šilžu do Wšōtšlawja. Š wulkej nušu bu jemu a Šilži wotpuščjēne, do lazarētha f Miklawšjēj šaščj. Wšdy a šlabu lēšēšče tōn na šwojim tōžu, jako Šilža f durjeni nuš šhwatōjo na šwojej šoleni pola jecho šōja pabny a jecho rušu šwajšōimny. „Wōj ljubowany Miklawšjo“, wona plajalo profšešče, „wōdaj mi, so šym čže hdy šrudžita, wōdaj mi wščitko, ščitōž šym tebi pšiči naju rožšōbnowanje prajita, so njemōžny twōja byčj. Ša čžu tebi wščo prajičj a nječam tebie jenje wōjaž wōpauščjēčj, jeli so wo mnje rožšjch! Ženo njebudj na mnje šly a wōdaj mi“. Šaf wona žalōščjēšče a šlyhly ho po jeje klzomaj ranjōchu a f wōčōwjo ho jej plomjo najwutrobniščejje luboščje šwēčēšče. A Miklawšj — jemu bē, jako by f čšēštho šona wotučjēti, ho f wjēšelōščju na nju šmējtōščeje a jeynu rušu twjērbže tōčēšče. Nēčēčj wōn šlaboščje bla wjele njemōžēšče, ale f jecho mitwo bē wšdžēž, so je wščitko wōdab.

Šilža pat hōžj tež f wulkej prōžu, bowolnoščj dostu, so šmē w lazarēčje wōstāčj a tam šhorōčj a ranjēnyčj wōššlabowāčj pomōhāčj. Šeneho šhoreho pat wōna f najhorcliwijšej šwētnoščju a luboščju pšjēbe wščitšimi družimi wōššlabowāčje, a tōn bē Miklawšj. Wona jemu wščitko šwupowjēba, ščitō wona je, a čšēbo bla je nē prajita, hōžj je ju ja žonu mēčj čžyl. Šejnejo nana pat je mjes tym Wōža ručka šōjaka a f Miklawšjom ho f Wožej pomōgu a pšičes Šilžine šwērne wōššlabanje bāle bōle potēščwōwāče. Wšbn bē tak čšēžy ranjeny, so drje šhomy wōstānje a njebudže wojaž wōjēšju škūžbu šōstāčj mōž. Ale wōn tōn čšāž dočžatāčj njemōžēšče, so byčju jecho šahōjēneho f lazarētha puščjēšti. Ščtō je potom čžini, mōže hēbi tōždy wščičēž: Wšbn je šwojej ljubowanēj Šilžu do šwajteho mandšlētwa šlapy, w štwōnyh džēšajti wulaj šōwōženje žiwaj. Tež požōšnoma jeyu Wōža mitōčj f lubymaj džēčjōmaj, nab kotnymajžj wjele wjēšela do-žiwijšajti.

By-li spéwał,
Pílnje dźéłal,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw spróeny
Napój móeny
Lubość ma;
Bóh pak swérny
Přez spať mórny
Čerstwoś óa.

Njech ty spówał,
Swérnje dźéłáš
Wáédne dny;
Džéń pak swjaty,
Duśi óaty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njech éi khmana
Žiwnoś jo;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřéw óe

F.

Šserbske njeđzelske łopjeno.

Wubawa ńo kóždu ńobotu w Šsmolerzj knihičińšćéćni w Wubysćinje a je tam ja šchwórtlétnu pšchedplatu 40 np. došćać.

14. njeđzela po swjatej Trojicy.

Sap. št. 15, 6—12.

Pšched dwémaj njeđzelomaj ńmy s wutrobnym dźalom napšćećiwo Bóhu, kiž ńwoju žyćej krańje wodźi, a napšćećiwo luźiskim ńawam, kotřez ńu šyrobje sa našču wéru wuńwupite, na to špominali, kať je óčéłki kral Matthias pšched 300 létami wobkřećił, so ńim jo we Luźicy ewangelška wučžba na wšćitke óžajy ńiwobóćnje wučžić. Tuto wobkřećenje ma wuľtu waźność ja naś. Žemu mamy ńo dźakowadž, so ńmy ewangelšy, so njeje ńo ewangelijon we Luźicy potkóćžilo kať w ńuńodnej Óžéłtej, hđžez na tóńžu 16. léłtótotyła ewangelške žiwjenje lubońnje teźejeje, hđžez pak ńu óčéžy kralojo hromadje s jeśuitami jo pšched žalostne pšćećežanje fanicžili. Ale wjele waźnišći je tón podaw, wo kotřymž nam našć dženšćińšći tekš powjeba. W nim jedna ńo wo to prańenje: kať budže žłowjel šbóžny; pšched šakon abo pšched ewangelijon, pšched šćuti abo pšched wéru, pšched šakłuzbo abo š hnadý? Přeni kšćećežijonó bėču šćawy wuńwoleneho ľuda, dźeržachu ńo ń wéře pšćińšći, so je Žeľuś s Nazaretha tón ńlubjenu mešćaš, tón Šhryšćuś. We ńwojom šwonkownym žiwjenju wostachu woni židzi, woni šhobžachu do tempła, dźeržachu ńo ńobžiny mobjenja a šakonie jėđže a wučžićenja, woni ńo pofčžachu a dachu ńwoje dźeći wobkřećać. Ale jako to ewangelijon ńo pšćežo bóle rośšćećeje, wóńebje pšćes japońšćotola ńawotla, pšćińwupiču ke kšćećežijonškej wóńbadže teź tajzy, kóľiž bėču wot ńwojeho ńaroda pońanjó. Wot

ńiń njeje ńebi ńawot žadať, so dyrbja ńo wobkřećać dacz a tón žyly šakon Wóšćajowy na ńo wšćać; wón bėčje jim wjele bóle jeno kšćijowanego a horjeńanjeneho Šbóžnika přebotwał, kiž je jich hřeńow dla wumřel a jich prawdoćeđe dla šubženy, a jich napominal: wěćeje do Křećeja Žeľuśa, dža budžeće šbóžni. Wicžba tutyń kšćećežijonow, kóľiž bėču ńėbny pońanjó byli, rośšćeće pšćežo bóle, kať, so bu jich bórly wjazy hać židowšći kšćećežijonow. Duž mēńachu łuczi, so prawje njeje, so maju ńo wobkřećenje a Wóšćajowy šakon, kotřajž šćaj wot Boga wuńšćenaj, sa ńešćto šnadne. Šćytóž óže to šbože došćać, tón dyrbi ńo teź tym šakonjam podčžijonyć, kotřez je Bóh ńwojemu wuńwolonemu ľudu dať, pšćetoz to šbože pšćińdže wot židow. Teho dla dyrbi kóždu, přejdy hać móže kšćećežijon być, žid być, ńo wobkřećać dacz a žyly Wóšćajowy šakon, niž jeno 10 kańje, ale teź wšćitke družje wuńšćenja na ńo wšćać. Haj, ńełofsi dźeču kať dałoto, so ruńewon pračuju: Želi so ńo ńjedace wobkřećać po Wóšćajowym wuńšćenju, dža ńjeubdžeće šbóžni. Pšćes taľe žabanja šubdžichu pak wuľte rośhorjenje mjes pońanskimi kšćećežijonami, wóńebje w Antiochiji, hđžez bėčje wuľta kšćećežijonška wóšada. ńełofsi rośńewoču ńo, družy prašćachu ńo wóńi ńoćeće: móžemy ńwojeje šbóžnoćeje wopravdže wěćeći być, hđžž jeno do Žeľuśa Šhryšćuśa wérimy a ńo židowšćim wóšćijam ńjepobčžijemý? ńawot a ńarnadaš, kotřajž bėčćaj ńo ruńje wot přeńeho mižionšćeho wučžowanja do Antiochije wróćojči, wuńwupičćaj se wóšćej ńwojeje mozu pšćećiwo tutym židowšćim kšćećežijonam,

ale podarmo. Zašnje pošna Pawol, kajti strach tu zylej křešćijanajšej wěrje hroty. Hdyž židowizy křešćijenjo se hwojimi žadanjami dobudu, budže zyle křešćijanstwo jeno židowka jekta a njebudže ho mjes pobanami rošćerjeć, baj wošta ewangelija je powaleny. Duž rošćubži ho, do Jeruzalema pučowoz a tam s druhimi japošćotkami wotlutym tak wožnym prashčenju jednac. Wščitzy japošćotajšo a staršiji Jeruzalemske wožadny ho leidschjo, docho ho rošćerčowadchu a njemožachu pšches jene pščinč, hačž skónčnje Pětr s možnymi słowami to prashčenje rošćubži. Wón wotaja na to, tat je Wóh sam na dšiwne wošnje hjewi, so je jeho wola, to byrba tež pohanjjo ewangelijon hšehčes a wěrjeć; wón warnuje jich, so njebudžu Woha s tym spytowali, so pohanam čestki pšach salonja na Kaduaja, kotrųz nješbu ani wotžojo ani woni hami njeseč mošli, a wón wušnawa ho: my wěrimy, so budžemy pšches hnadu Knjeja Zefom Křysta šbóžni. Tuto wušnacze je fašož křešćijanajšeje wěry:

My wěrimy, so budžemy pšches hnadu Knjeja

Zefom Křysta šbóžni.

Wotajšim 1. niz pšches šatón,

ale 2. s hnady,

3. pšches wěru budže čłowjet šbóžny.

1. To najwažniše prashčenje, na kotrųz dyrbi šbóžny wěste wotmolwjenje wjedžeč, rěta: fak budu šbóžny? Wly wotmolwimy: niz pšches šatón, niz pšches štufti. Kunje kaž židowizy křešćijenjo mjenjachu, so budže jeno tón šbóžny, kiž ho woobřejač da a zylj Wóšfakšowy šatón na ho wošnje, tat je tež dženšja mjes ewangelistimi křešćijanami to mjenjeje daloko rošćerčene, so može čłowjet se hwojimi dobrými štuttami hebi šbóžnočje šašlužjeć. Hdy bychamy ho džeržji w šchuli prasheli; tat budžesč šbóžny, by jich wěčeje wjele wotmolwilo: pšches ta, so hym powošny, so ho hřechow hladam, so kemsčij hřobžu a ho modu. Tat nejotry dorowčezny meni: a čzinju, šchtož štaj mój nan, moya macz mje wučezljo a šchtož hym w šchuli a paczřetkej wučebje wušnył a na tym čzinju dočej, haj, wón pyta hwojny wutrobu, hdyž jy hroša a bojočes pšchi myšli na hmyereč a šud šapšchimuje, pšches to šmerowacž, so hebi praji: ja nješhym kradnył, ja hym pšchego šprawnje žiny był, ničtož njemože ničjo šteho wo mni powjedžeč. Tat nejotry žarowazy trošchujje ho tak: našcy luby šemřetny bešche pobozny, dobry, šmilny, tehodla je wěčeje do njeheš pšchışchol. Njerěta to: pšches šatón šbóžny byč, hebi s dobrými štuttami šbóžnočje šašlužjeć? Zuto mjenjeje lubi ho čšlenumu čłowjetej, kiž je wot pšchirody šamoprawny, kiž čže rad je hwojeje mozy pšched Bohom prawny byč. Ale wono je zyle wopacžne a štradsne. Wěčeje je Wóh nam w šatonju hjewi, šchto mamy a šchto nješmemy čziniec, a je šlubit: čžin to, dha budžesč žiny. A šchtož je Wóh šlubit, to wón tež džeržji. Šchtož Wóži šaton dopjelni, tón budže šbóžny, ale wopomni tón zylj šaton džes wušfajča. Wšpane stej: Šchtož zylj šaton džeržji a šhřečšji na jenny, tón je zylj šaton winojty. Šchto pat može hebi prajjeć, so je zylj šaton džeržal, so njeje jeničžtu šaten pšchıştupil ani w šlutak ani w šlowach ani w myšlach? Wětr ho wušnawa: ja hym hřečšny čłowjet, Pawol štorzi: wolu ja derje mam, ale so bych došonjal, šchtož je dobre, to ja njenamalam. Luther šduchuje: moje hřechi, moje wulle hřechi! Čhzejč ty, luby čštarjo, lepšiji byč džylš tučži mužjo Wóži? Čžim bóle ho prošujesč, Wóži šaton do-

wjelnicž, čžim bóle pošnajesč, so to njemožesč, so je šaton čžestki pšchoh, kotrųž čžiwčeti, kotrųž tmoju dušchu njeměnu čžini, kotrųž tebe k tej wěštofečji pščinč njedawa: nětt je dočej, nětt budu na šbóžny pad šbóžny. Wě, pod šnejštwom šatonja dyrčimy štorzič: Za lubyjny čłowjet, šchto budže mje wumož wot čžela hmyereč! Wšchitzy pobožni štareho a noweho šluba šu to šloni. Wšches šaton njebudžemy šbóžni, se štuttami njeměžemy hebi šbóžnočje šašlužjeć.

2. Ale šbóžni budžemy s hnady. Šchto je hnada? Na Zefubu možesč ju wjedžeč. Wón je w šlubjenym kraju wotoko hřobžil a špřeznych a wobezčeznych k hebi pšchepřohyl a to wot nich wial, šchtož jich čžiwčezesč; wón je hřochw na čžela a na dušchi wutrowil a jim praji: štaš a hřobž, tmoje hřechi šu tebi wodate; wón je čžerpil a wumřel a hwoje žiwjenje dał k wumoženzju sa jich wjele. A čžehodla je wón to čžinič? Š lubočeje k šlubjenym čłowjetam. Hnada je ta lubošć, kotrųž ho nad hřečšnikami šmili. Wšchitko, šchtož hmy a mamy, je hnada. Š hnady je Wóh naš štworil, křašnje wuhotowal a šdžeržal. Š hnady je wón hwojejo jeničžeho Šeyna do šiweta pošlal a do hmyereče dał. A po tym, so je našcy Šbóžnik na šchžju wolał: došonjane je, možemy ho trošchitje na to špřehčeječ: Wóh je nam hnadny, wón nješhadžba s nami po našchich hřečach a nješaplaczi nam po našchich šlósčach, wón je našcy Wóž a čže, so budžemy šbóžni. Tat njewotwřijuje našcha šbóžnočje wot naš, ale wot Woha, a našche šboje njewotpoczjuje na našchich štuttach, ale na Wóžej huadze. Ze pat Wóža hnada fašožt mojeho šboza, potom možu hwojeje šbóžnočje zyle wěšty byč a čšah a wěčžnočje, potom možu ja šbóžny čšah šbožnomu byč, žana štorvojč wo wěchędny hšleh, žana šlósč čłowštesho nje-pšcherezštwia, žana štrudoba to domje, žane nješbože w powolanju njemože moje šboje šwicžjeć, pšchetož Wóh je mi wšchal hnadny, a wšchitko, šchtož na mnye pšchidže, je štut jeho hnady; potom možu pšchego trošchitny a wješelj byč, mje njewobezčuje žana hřečšna wina, pšchetož ta je wodata a pšchřytwa wot Wóžeje hnady; potom nješhym ja ženje wopuščezny, a hdyž wšchitzy mje wopuščezna, Wóža hnada je pšchi mni a wjedže mje po prawny pučzi, a hdyž dyrčiju w hwojej pošlednjij hodžinj tutón hwět wopuščezjeć, dha wošnje Wóža hnada moju dušchu s tuteho hujbenjewa do njehešweho raja.

Šso zyle hamo wot ho rošhmi, so njemože ničto hebi hnadu šašlužjeć. Šchtož něčto doštanje po šašlužbje štutto, njeje hnada, ale šaplacežne. Wěda temu, kiž hebi wón Woha šaplacežne žaba, tón ho šam šatoma, pšchetož my wšchitzy hmy hřečšnižny a žadny hřečšnik njemože pšched Bohom wobitacž. Tež tat njeje, so budžemy s hnady a je štutto šbóžni, so dyrčimy to čžinič, šchtož možemy, a so Wóh nam s hnady Zefom Křysta dla to dawo, šchtož nam hščeječ k polnej prawdočšji pobrachuje. Wě, Wóža hnada je wječšča; se hwojimi čžinjenjom njeměžemy jeničž hřeč wumracž. Šchtož Wóh dawo, to dawo wón zyle bjes šašlužjeć a došojnočje. Našcha šbóžnočje je zyle štut Wóžeje hnady.

3. Ale jene dyrčimy tola čžinič, mjenužy tu hnadu šapšchimnyč; a to štane ho pšches wěru, kaž Pětr praji: my wěrimy, so budžemy pšches hnadu Knjeja Zefom Křysta šbóžni. Wěrjeć pak njerěta jeno, to sa wěčno mječ, šchtož stej w bibliji špane, šchtož zyleč wučzi, ně, wěrjeć rěta: ho dowěrjeć, ho na Wóžu hnadu špřehčeječ, ho s čželom a s dušchu Wóžu poddacž. Hdyž Wóh hebi wot naš wěru

Mój modlitwy.

żada, dha wón praji: daj mi, mój synu, twoju wutrobu, niż něchtó wot twojich suklow, wot twojich dobrych stutkow, ně, twoju wutrobu, hejbe hameho. A tehobla je wěra to najšpěche, haj, to jeničte, ichtóž móžemy Wobu dacž; jeno pšches wěru budžemy Bože džeczi a tak prawu a šbóžni. Šchtóž wot wěri, ichtóž je w Zeslhu huadneho Woha namata, tón hīnak niemóže, hacž ho przozwacž wo Božich pucažach kšodžicž a Bozi jatowi džeržecž. Kóžde prawe džecžo džaluje ho itaršijnaj a ja seju luboščj i tym, jo jīmaj hīnži a jeju poškucha. Tak džaluje ho tež tóždu wěrjazy kšefelcijan, kiz je Božeje huady wěsty, hamo wot ho pšches swoje czinjenje a wostajenje, pšches swoje žinjenje a jazdženje. Wěra bjes stutkow je morwa, njeje i žyła wěra. Ale dobre stutti wěrjazeho njejsu žana jabluzba, ale su plób huady, kotruzž je dostak, a tehobla ma Wóh nad nimi swoje spodobanje.

Duž wostaniny pšchi tym a stajny hwoj troščt a swoju nadžiju w žinjenju a wumrjećsu na to wīnnačež: Pětra: my wěrīmu, to budžemy pšches huadu Knjeja Jezom Kšrysta šbóžni. Zuto wīnnačež je pošledne słowo je rta Pětra, kotrezž japoschtolste stutti nam powjedaju; wono je žyłe pšches jene i tym, ichtóž hīwjaty Wawol pšchězo šasbo w swojich listach pšchje: i huady seže wy šbóžni sežijnjeni pšches wěru. Pětr a Pawol, najwjetščej japoschtolaj teho Knjeja, pšchjowjedataj nam: Pšches huadu dyrščij šbóžnosčj dostáč. Hamjei.

M. w B.

Pšches huadu budžemy šbóžni.

Słóž: Šchtóž Wobu wjēščijnemu ho podba —

Pšches huadu junu šbóžnosčj směju,

Prój i twjerbe wěru, wutroba!

Pšches huadu mēra polnu žniju,

Sdruž wobjimam kšizj Šbóžnika.

To wěczna wěrnosčj wostlawo:

Nam huada nješjo wotanka.

Pšches huadu! Duž ho nješpšchěžany

Ma dostojnosčj a počīniti;

Wy Kšrysta krej a prawdosčj mamy,

Njej šbóžny troščt to we duščji?

Něst hīwercž naš troščicž niemóže,

Naš huada i njeju powjedče.

Pšches huadu! Džerž ho teho słowo,

Sdruž hrěch eže tama, czīwīuje;

Plē, Kšryta krej wo huadu wola,

Sdruž stejščj w prawej pokūce;

Hacž tunje hyn bē šubjeny,

Pšches huadu Wože džecžo hyn.

Pšches huadu! Wīchi tym jawostanje,

Ta wērnosčj ženje nješhabā;

Š tym troščtom stawaj kóžde ranje,

Wón budž eži wěty kótwīza;

Wīščj wjēčēnje do wutrobj hej,

So huadu maščj pšches Kšryta krej.

Pšches huadu! Š ty šbóžna wěra,

Kak ty mi duščju wokšchewješč!

Ty, moje žurčo troščta, mēra,

Kož mīty jaubžel jo mnu dželšč,

Hacž junu wrota jalemsje

Wi Kšryta huada wotanknje!

Šawěrný a žohnawny duchowný Hrams w Hermašburgu tole se swojeho duchownapštyřského žinjenja powjeda:

Wojak, kiz Knjeja Zeslhu wutrobne lubowosče, je mi se swojeho prjedawočjeho žinjenja mjle powjedak; to bēchu druždy žablawe wězy, kotrezž njedam wšpjetowacž; Wobu Knjejej hyn je w modlitwy wusforžit a jeho prošaj, so by našchemu wóžnemu krajej a jeho wóžtu huadny był. Ale šaspowjedacž džuz, tak je tón muž, kiz je něst domacž pola teho Knjeja, i hwojemu Šbóžničej pšchjščaj; wón bē tehdy nimale 30 lét stary. Tu macše, lubi czjitaro, powjēščj, wot njeho hameho powjedamu.

Džesáč lét hyn wojak byl a po žytnym wóžnym kraju wofoto kšodžit, wošebje w njeměrných dukach. Tež we wukraju bēch. We wulkich a małych městach, wo lulkých a małych wjach hyn blēščj abo křotščj časž ležak a tehobla kraj a ludži jnaju. Wěch i woprědka strowy, tak jo ho mi derje džēščje, potom pal buch hory a trabach. Wěščj hyn došče puče czīnit a tež je želēzinu pučowmoč, žurkwe a theaty wopřtomal, na rejwanščej lubi špěwal a w šhorowny šychowat. Pšchacž, czjtačž, ličicž a biščiče wjazy hyn nawuřit. Pola wučkow derje stejac, wot wotoworčow bēch čjēčjenu. Šdžēšluli pšchjndžech, buch pšchēčjelniwje powitany. Šdy buchu ho mje bla wěty prachēli, dha buch hnadž wotmołwoč, jo hyn kšefelcijan; a tola njemějadž žaneje wěty, žaneho kšefelcijanijma. Husto drje bēch po pšchjškani kemschach, tunjež kšefelcijan njebēch. Moje žyłe nabojenstwo w tym wosšēčēščje: ty, njedyrščij kradnučž a dyrščij wučščjim wóškūščjny byčž. Ale čehobla to, to njewjēbjač. Wīščje njemějadž, modlitwy njestajacž, škērluščje špěwacž njemóžach, na Woha Knjeja, na njebjēša a na helu njelpomīnacž. Wi je džēnija kaž Wóži džīno, jo pšchēb wulkimi hrěčami a njelstulkimi wobacrownomy wostacž. Šo je najwjetščij hrěch, bjes Woha a Knjeja Zeslhu žīny byčž, to tehdy njewjēbjač, a pičēže, hračže, kēčže ja hrēdji njemějadž. A tola, mi pšchēzo něchtó pobrachowosče. Ale ščtowa? Naš hīščjščach na kralowščj narodnīnacž škērluščj: „Nječž Wobu džaluje ho wutroba wščēščj ludži“; hīščly mi do wóczjow pšchjndžaku a njewjēbjač čehobla!

Šedny džēn do wjēčnēho burīšeho doma pšchjndžech, hđžēž mējadž tyžžēst wostáč. Bur mje pšchēčjelniwje powita a mi moju komoru pološowščj ho mje wopračča, hacž džuz i nimi wobjedowacž. Džalnje to pšchjowacž. Žalo do wulkije čjīstje stwy šastupich, bēchu hīžom wščjitzj i wobjēdej šromadžej, bur a jeho hwošyba a čjelešč. Žēdž bu pšchjnjēbena. Ale kak mi bu, jato wščjitzj stejo wazy štkūščjdu a hošpobaj i nutranym kšochom šapocž: „Wščjitzščj wōczi čakaju na tebe; a ty dawosčj jim jich jēdž we swojim čkūhu. Ty wotwērjēščj swoju ruku a naščjēščj wščjitzj, šchtóž žīwe je, i dobrum špodobanjom.“ Potom šēščowosče hīwjaty Wōčjēnascž, Lutherowa modlitwa i jēdži a na to pšchjndžechu tele słowa: „Tutu jēdž žohnuj nam Wóh Wōž, Wóh Šesny a Wóh hīwjaty Duch! Hamjei.“ Wščjitzj, hamo mješčiče džēčji štejadu nutnje je štkūšnjemaj rukomaj, čjīščje hōbu špěwajo; tež najmješčiče, luboŋny hōčēšč, lēto stary, bē pēlne a čjīšče kaž w žyřtwi. Ženo pošlednje „hamjei“ prajēščje hōbu, najšterje i džēčjazum wjēčelom, jo nětko jēdž dostā. Tež ja bēch pšchjstojnosčje bla stary, ale mojej nošy pōde mnu tšchēpjatēščej, tak hīnut bēch. Ženo malo jēdšč. Wščjitzj družny bēchu wjēščl a ho naščjēčjdu. Po wobjēdže šasbo hīwjatōčnije stamčju, štkūščjdu ruzy a hošpēdaj prajēščje: „Džakūščje ho temu Knjejej, pšchēžto wón je dobročjīwý a jeho došrola traje wēcznje; na to žyče Lutherowe džakowanje hacž do šōnza. Wščjitzj hēbi mjes hōbu pšchēčjelnje ruzy kšōčjadu, prajjaz: „požohnuj Wóh“ a „Wóh šapčak“ a ho na to i hwojemu džēlu pōbaču. Šsamstutk a čjīščje tam hēbjač. Duž tamny maty hōčēšč te mni pšchjndžka a i lu-

bojnei wutrobtošćej prajseje: „Wojewodaj mi něšto wo Knjesu Zelužu!“ Sapočeah jemu wo wozwach a krawiczkach, wo lonjach a wofach powjedach; wo luhym Ešbózniku sam ničjo njewjeděach. Džěčo njepšćesta prošnjč: „Wojewodaj mi něšto wo Knjesu Zelužu!“ Ešbóznije jemu prajach, šo wo nim ničjo njewěm. „Šcho, ty šy tak wulst a njewěšć ničjo wo Ešbózniku? Duž tež do njebješ njepšćiwěšć!“ džěčo wotmolwi. Šaj, swoje žiwě dny běch wo njebjeha a helu sobyl. Ale swoj wošud f džěščo-woho rta hšyščec, bė mi nastrěžaje. Wutrobščec je jšnow, wopnyach woješčič towaščow, ale mój njeměr we mni wosta. Šato dom pšćiwěšč, bėchu druhi bžjom zewjerzeli; a k huncy šo sam k blidu. Wlady hólčł, kiz šo runje lehnyc hotowaće, šako še mni pšćibėža, štutnje na mnje pohłaba a džěšce: „Wriedy šo k lubemu Wozhu modlic a potom jěšč! Dyržu ja tebie špewać? Wšćiwěšč, Knješe Zelu, a budž našč hólčł, a žohnu, šćyšč, šy nam wobradži!“ A špěšćenje šo wotšali do swojeho kóžka. Žěšč njeměščach, jenož po šćach někotre kuski woptach. Wórhj wšćitzy šwobni a domjazaj f wješčornje nutroščej fastuščy. Špěwadu wješčorny šćerlich a posłuchach na staw Wozheho pišma. Ešbóznije šo posłančny — ja tež — a profachaju wo wodaće hřechow, wo dar šwjateho Duchu, wo šćitowanje Wozščj janđselow a t. d. W, šal mi bėšće! Šak šo hańbowač a tola, tak berje bė mi we wutrobje! Domjazaj pšćejacu hebi njes šobu dobru nōž a pšći tym da mi bur, kiz še swojej manđselkej a šo mnu hšćyščo wō jšnowe powošta, Wozhe pišmo. Šćitach w nim, ale ničjo njerošymich. Tež ja džěč lehnyc, ale šym šo tehdy f Wozhu wotał: „Wozho, Knježe tuteho doma, budž tež mój Wěh!“ Njebžela pšćiwěže a jejnu Wozhu hšćužu, do kotrejšč f burškej šwobju džěč, jenje njelabudu. Šćujach swoje wobroščenje, swoje nowe žiwjenje. Wot tamneho dnja šem šym hincšći ćšloweš, nam swojeho Ešbóznika wutrobnje lubo, a šo nadžijam pšćes jeho šnadu do njebješ pšćiwěšč. —

Ešbóznije jene prašćenčto, luby ćštarjo! Njeje to nastrěžaje, njeje to špobšćenje? Tello lét je tamny wofal njes hšćeščćijanami žowy był hjes Wozha, hjes Zesom Šhryta, njewjedžiče ničjo wo Wozim pišnje, njebščyščće ničjo wo swojim Wumózniku, wo šbóznicy, wo šatamanšnje, hacz šćončnje, šćončnje w burštm, domje swojeho Knjesa namata, kotrehož bė šhubit.

Šby by tučon wofal abo druhi ćšloweš jel do twojeho domu pšćiwěšč, mój luby herbšč pšćeščelo, by wón tež w nim swojeho Ešbóznika namatal? Šteji twoja hšwěza na hšwěczniku abo pod kóžom? Wobabarunješč ty drohi Wozji dar, drohe herbščno modlitwu a domjazaje nutroščaje swojich herbščich wótzow? Šunu budže šo tebie tón Knjes na tamny dnju ša tym prašćešč!

Wěr a modlitwa.

Njebhoi fanzler Wišmarč je swojemu šemšemu knjeje napšćeščowo ćšasto wo wobšćejowščach był, hōžč mėnješće, šo šu poměrje jemu pšćes hłownu šofšće; wón by potom wo puščćenje je hšćubje prošnjč, kaž Ćhryšće tež Šelias swojemu njebšćemu Knjesej napšćeščowo f džěla džěšč f tym wmozotanjom: „Wolč je, Knješe, dha wšmi něl moju dušku!“ Šemu pal šo wmozotwa došta, šo ma hšćešče daloki puč pšćed šobu (1. kniha wo kralach 19, 7). Šo wo někotremskžili džělaćerzej, na wošćeje wustajenjem měšnje šejazemu, tu a tam tež tak pšōžše, šo najrabščo dale wjazy šobu nočnyč, ma-li šo pšćeščno wobže pšćowač. Šak rjana je tu tež stareho hšćerowna wmozotwa na Wišmarčowu přštwu wo puščćenje je hšćubje w šćěje 1889! Puščćenje šu šapowje- bžene, a Wylem I. pod špomnjenju přštwu šamoručnje napiša:

„Wěr a modlitwa wošjo wuruna.“ To bėšće létu do wulšće wošny. Za myšlu, hōžč naš tež žabny nadawł kaž profetu Šeliasa abo wjeđaha Wišmarča njewozćafaje, wulšće hšćerowne hłowna, w tmlje nastupanju pišnje wuprajene, šmėmy hebi wšćitzy f wutrobje wofač, ša-li šo nam nadawł, wot Wozha Knjesa daty, pšćeščejki byč. „Wěr a modlitwa wošjo wuruna.“

F.

Kotry šaměr mašč?

Šnamjenity jendžěščki přėdab Špurgeon (wupraj: Špěrbščny) šo raš w nastupanju našćeho šaměra abo wotšćynjaneho kōnža takle wupraj:

Ćhryšć-ja juttje mōšće puščćowanje nastupje, dha njebych po wupřacu na přeni šćipki parnik šćow a šo potom hafle wofadat: „Džěha ta lōžž jěšč?“ Wė, ja najpřėdy to rošpominom, hōže ćhu, a potom hebi lōžž wušwolu, kotraž mje tam po šćacu naj- wěščičjo dowjeje. Wby dyrčice wjeběšč, hōže Ćhryše. Wōžerzej budže hłowna wěž, swoju lōžž f wěštošću do pšćiwata do- wjebšćowadž, w kotrymž Ćhje kōtwizowač. Šutemu šaměrej wošjo druhe pobłezi. Wšćiwaw dozpicj — temule šaměrej pćaci kōža myšł, kōždy pohlad na mōšću šćartu, kōžde wobšćeščowanje hšwė- šow; na to je jeho wutroba šofšena. Wšōn ma tu nadžiju, šo do pšćeščowmneho pšćiwata dojěže, a wón wě, kotry pšćiwaw je jeho wólby. Wōn njemohł swoje woščakowanje hajje, njewubžičje wón swoju šmšć žyła na to kōžič. Šak je f tobu, luby pšćeščelo? Šy pak njebješam pal hebi napšćeščowo šćowatašč; kotry je wot wošebu twój šaměr? —

F.

Wšćelake f bliška a f daloka.

— Šerčija Wozjerowšeho wotřeža šu šo na konsistorštwo wobrocžili f wobščeščowanjom, šo Ćhje konsistorštwo šuperintendentu powoščje, kiz herbščje rěče mōžny njeje. A wšo budže to wulst njebōšat, hōžč ma šuperintendenta wulst džěl herbščich wošadow a ma w tutych wošadach wšćitaje džeržecšč. Šačž šmėje wobščeščowaza petičija wušpěč, je dwelowaze, hōžč je šo wšćhnošč bžjom ša noweho šuperintendentu roššubžila.

— Kaž je šo šańžemu njebšču wo wšćěch herbščich žyrtwjadch wojewidno, šo ša Šerbowo w Drazžšanach a wofolinu dženska šafjo Wozha hšćuba w herbščej rěči džeržič. Špowjednu wučbu šmėje f šaraj Domalščta f Wubešez, přebowanje pak f šaraj Šćhščžan f Kotez. Šmėšćenje šo, kaž hewat, njebšču dopokłnja 1/2 12 hodžin šapocznje a šo na šwěczenjem měščje, w šćhryšć žyrtwi, wotbžeršč. Wšōpjet šo wšćitzy, kiz maju w Drazžšanach pšćeščelow a šnatych, proščha, šo Ćhryšci jacy hšćdom nř jenož f wopytej šemšćenjom, ale tež f džělbanju na Wozim wotšćanju napominacz a pohōnječ.

— Žalōšne njebšoje je šo w manđrvač štało. Patrquilla Dřchawščego regimenta mėšćeje f šonjemni Šobjo w bliščćoj šćitny pšćeščowadž a pšćiwěže pšći tym do hšćubiny, hōžč bė Šobjo pšći wšćej lėuškej řuchocje hšćyščje 4 metry hšćubote. Škonje budhu njemėrne a jėšbni pod šonje pšćiwěžechu. 11 wozajow swoju šmjerčč w žolmadch namata. Wšes nimi je tež šyn noščaje herbščije Kuzšy, Šruhl f Ćzonjowa, kotrehož ćščo je šo w Wute- zach hšćowalo. Wōh luby Knjes kōšćitny šrubnyšč šarščich w jich wulšej šrubobjel

Sy-li spěwał,
Pilinje džěla,
Strowja će
Swójbyu statok
A twój awjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spaf měrnj
Čerstwowě da.

Nječ ty spěwał,
Swěrnj džělaš
Wědnue dnj;
Džěš pak swjaty,
Duaš daty,
Wotpošć ty.

Z nječjes mana,
Nječ čí khmana
Žiwnošć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh pada,
Wokřowě č. F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa šo lóđu šobotu w Šsmolerjez knižničičeženi w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschěpłatu 40 up. dostać.

15. njeđzela po šwjatej Trojizj. Zap. št. 16, 9—15.

Filippi je hlawnie město; pschetož tu bu w lěće 42, prjedy hač j šo Křystuš narodžil, psches wulku bitwu romške tšějorštwu šaložene. — Ale hišćeje wjele hlawniške je město Filippi psches to, šo bě Filippi přenje město w Europje, hđžej šo ewangelion wo Křystušu pschipowjeda. Tam přeni ras to heško klineji: Europa je Želom Křysta! — Hačž dotal bě šwjaty japoshtok Pawol jenož w Afrikej wo Křystušu předował. Ale jato woni do Troady pschindžechu, šo Pawolej w nozy widženje šta. Někajti muž běšče j Mazedonške, tón jeho štejo proščešče a džěšče: Pschindž dele do Mazedonške a pomhaj nam! Jato wón pak to widženje běšče widžal, duž bě wón teje wěšteje nadžije, šo tón knjez jich tam běšče powołał, šo bychu tam ewangelion předowali. A hnydom šo woni puschěžichu j Troady a pschindžechu j přenim behom do Samotrazjške a nalajta do Neapla, a wot tudy do Filippa, kotrež je to wožebniče město w Mazedonškej kraju. — Mazedonia je přeni kraj w Europje, hđžej jedyn kšchecžijan pschindžej; Filippi je přenje město w Europje, hđžej šo ewangelion pschipowjeda. Šchto pak je tón přeni ežlowež w Europje, totrež předomowanje wo Křystušu wěri? Wo nim powjeda našč dženkšifšči tekst. — Žena žonja to bě, j mjenom Lidia. W wona njeje šebi myšlita, šo by jeje njeno hiščeje dženkša snate bylo, šo bychmy my hiščeje dženkša wot njeje ja šwoje kšchecžijanštwu wutnyč móhli!

Šaj, Lidia, přenja kšchecžijanka w Europje, je pschitkał ja našče kšchecžijanštwu; pschetož wona ma

I. wotewrjenu wutrobu;

II. wotewrjenu kšězj;

III. wotewrjenu rutu.

I. Lidia ma wotewrjenu wutrobu. Šaj, kšchecžijanštwu nješljucha jenož do hlowny, do rofoma, ale kšchecžijanštwu bluscha do šrjedžišny naščeho byčja, do naščeje wutroby, šo by nucžata móž naščeho žyšeho žiwjenja, naščeho myšljenja, rěčenja a škutowanja byšo! Šak pschindžej pak kšchecžijanštwu do naščeje wutroby? — W našchim tekčeje njerčta: „Lidia temu knjezej wutrobu wotewri“, ale w našchim tekčeje rěta: „Žón knjez Lidiji wutrobu wotewri!“ — Šamkujene wutroby móže jenož Bóh šam wotewrič, pschetož Bóh je ežlowšku wutrobu štworit. Glečeje tola, šak wón Lidiji wutrobu wotewri. Lidia, j měta Žhiatrickš, šcharlat pschedomawšče. Ale wona bě šwoju domišnu wopuschěžila a něšto w Filippje bydli. Bóh šam bě ju do tuteho měšta wjeđl. — Lidia bě wot naroda pohanta, ale psches Bože wodženje bě wona tam ižraelšeho Boha šejuala a štaji něšto šwoje dowěrenje na tuteho Boha, šo wón šwoje šlubjenje dopjelni a Měšičaš poščeje. Pschetož je wona židowške Bože šlužby woprowtowała. — A šak džěšče wona tež šabatny džej, wo kotrymž našč tekst powjeda, won pschěd město k wodže, hđžej Lidji šo k Bohu modlaču. Jenož netotre žony

běhu ho tam sešle. — Ať k tutým žonam svoj. japošchtol Pawol možné wo Jezom skřystušu předuje, kiz bu křizjowany, ale wot morowych stany a řebzi k prawizy Boha w došfej majestofej a krafnofej. — Tak je Wóh tón Knjes Pawola a Lidiu hromadu wjebl. A jako Lidia předowanje Pawola řlyšči, dha bē jej, kaž by Wóh řam pšched durjemi jejeje wutrobny řkapal, řo by ju woterowil.

Pomyřil řebi, mój křeřeřijano, w tutej hobjinje, kať je Wóh tebj w twojim řiwjenju wjebl! Tebe je Wóh do teho měřta wjebl, řhběz ty bydlíš, řo by tam řbože řwiojeje duřke namatať. Tebi je Wóh řwěrných pšchedelow darik, na kotrymž widíšř, řcho je řiwje křeřeřijaniřtwa. Tebe je Wóh řbenřa do Božeho doma wjebl, řo by ty řtawinu wo Lidiji řlyřchal. A něko tón Knjes teř pšched durjemi twojeje wutrobny řkapa a woľa: woterw řo! Šnabž je w našřim tekeře jene řlowo, kotřeř je tón Knjes wo řebje řa tebe řpajil.

Alle, w tym Knjeřu lubowani, řdyž w našřim tekeře řka: „tón Knjes Lidiji wutrobny woterw“, my tola teř řlowo teho Knjeřa w řwjenju řwjateho Jana řbože řka: „Řaji, řa řteju pšched durjemi a řkapan; řeli řo řnadje řchto mój řlób řlyřčej a te durje woterwř, k temu řudu řaně.“ My řpěwamy: „D ty řařnofej krafnofej, řwěrtě ř Boha řařwěřene, řaj nam nutrne wutrobny, řpōřej nam wuřři woterwřene!“ ale my tola teř wěmy, řo tón Knjes jeno tym wutrobny woterwř, kiz řwioju wutrobny woprabōže woterwř řabž. Tón Knjes řhe wutrobny wřřřřřřř řřlowo woterwř, wón pšchedo řpita a řkapa; ale my řyrbimy teř jeho řlób řlyřčej a wotmolwř a řwioju wutrobny woterwř řabž. — Lidia řa řwioju wutrobny woterwř. Wona řpita řbože řwiojeje duřke, a řato wona předowanje wo skřystuř řlyřči, dha wě: Tón je, kotřeřo moja duřka potřeba; jeno tutěm řeřuř mōže řabžanje mojeje duřke řpōřej, mōže mi mēr řabž. — Kať řuřto je tón Knjes řpōřej řlyřči durjemi twojeje wutrobny řkapal, a ty njeřby jeho řlób řlyřchal! D pořrow jehō, řdyž wón řbenřa řkapa: „Wój nřs, ty řpōřōřowanu teho Knjeřa, řheřlowa řteřřř řwonta?“ — Alle pšched durjemi řa něfotřeje wutrobny řeža řeře řamti. Šnabž řordofej řwioju wutrobny řamtu, řa to řuchowanu řordofej! řy řpajřřř, řo řy řpōřōřu řa prawu, a njemōžeř řřřřřřř, řheřlowa řo w řyrtwu řa wjele wo řhřu předuje; a řoťeř ty njedajř řicřo wo řhřu wjeřčej, řebōla njedajř ty teř řicřo wo Šebōřnitu řhřřřřřř wjeřčej. — Řōžby řlowej ma řwioje wōřebite řamti pšched durjemi řwiojeje wutrobny. Řeř řo řōžby řpřuře, řajř řamť pšched durjemi jeho wutrobny řeži! — Alle potom wōřřřřřřř tute řamti, a řo řo řtanjē pšched řwjerde řlutne: řa řdu! řa řdu, řneže, wōj byč, řa řdu řo řyle tebi řobdaz, řa řdu tebi řlyřčej ř řčelom a řduřu. — A řdyž tón Knjes řčuje, řo řajř woprabōže řobru wōlu, řemu řwioju wutrobny woterwř, řpotom wón teř tebi řpōřa pšched řwiojeje řwjateho řduřa, a řwioju wutroba řo woterwř a tón Knjes nřs řheřne. Wón řnadž najpředy řa nřs řheřne, řaž nēřby řo řempla w řerusalemje, ř řřřřř w řukomaj, řo by wřřřřř wuřhř, řřřřř do wutrobny njeřřřřř, ale řpotom wón teř nřřčřheřne řaž nēřby řo řoma řarje a jeje řotry řarřřř w řethaniji, ř řnadu a ř mērom, ř mozu a ř řřřřřř. — řebōla woterwřene wutrobny! řo je řo přēnje, w kotrymž řyři nam Lidia, řnēřa řheřeřijanta w řerōpje, pšchřřř řabž byč.

II. Alle, w tym Knjeřu lubowani, řdyž je skřystuř wutrobny řobř, řpotom řhe teř řheže mēř. — řeřuř njeje řpōřōřom, řdyž je jena řuřka jeho pšřřřř, ale wón řhe řyř řwioju, řandžřřřřř a řandžřřřřř a řheřči řa řebje mēř. řeno ř křeřeřijaniřř řheřow a řwiořow mōže řheřeřijaniřte wōřadu, mōže řheřeřijaniřř řyřej, mōže napōřebř zyle řože řakelētow narōřej. — A řa nima Lidia jenož woterwřenu wutrobny, ale wona ma teř woterwřenu řheřu. W našřim tekeře řka: „Řato řaf wona a řejna řheřa by řheřčena.“ — D řřřřřř Lidia, ty řy řeřřř řřřřřř řpšchedawala, ale něko řy najřřřřřř řyřur namatať, tón řyřur, wo kotrymž řawol řerřř řpěwo: „řdyž na řobřtdu pšřřřř, řa mōj řeřu, k twōjom řudu, je řwioja řreř mi řabřa řyřřřřř, ř řorēř řo wōbře řudu.“ A wona njeje řatōň řarřřř řa řo řřřřřř, ale je řo řarřř, řo by teř je řyř řheřa řōň wōřebžala. řať je řo řo řřř, řo je řo teř je řheřa řa řuře wōbrořřřřř? řajřřřř je wona tym řwiojim řpōřebřa, řřřř je řwioju japošchtol Pawol předowāť. A wřřřřř něto widjatu, řajř wjeřebōřej ř jejeju wōřōw řwēřej, řajř mēr, řajř mōřofej a pšchedelowej řo jeje wutrobne řwēřej. řaj, wřřřřř řčujatu: řtō řana je řbože řwiojeje wutrobny namatať! Wřřřřř řebi něto řabžau: D řo řyř řa teř řa řřřřřř řyř! A něto wōni teř řwioje řbože w skřystuř řpřřřř řa namatařu. — řwřřřř řeř, řa řōžeře řwioju řheřu k temu řneřej wjeřej! řerēřa ře řwiojum řwēřje: „řheřōž wutroba řpōřa je, řo ře pšched řřřřř.“ řheřřřřř něto řo najřřřřřřř a řo najřřřřřřřř, řřřřř řa řdu wutrobny řapēřna, teř pšched řařř ř řheř? řaj, my řyrbimy wo tym Knjeřu řčejčej! Alle řyrbimy řale teř pšched řwioje řhōbjene ř řabžerjenje řpōřej, řo je řkřystuř řo řařheře wutrobny řčahřř, řo řmy řwioju řheřeřijeno! Lidia ma woterwřenu řheřu. řy řčřřřř w našřim tekeře řale: A řa řawol a řilas a řilas a řimothese jeje řom wōřřřřř. řajř řařne řiwjenje je něto w tutym řomje řyř! řať mōžnje je něto řawol w tutym řomje ředowāť! řať wjeře řu wōni řa řpřřřř a řřřřřřř a řuchōwne řubōřne řřřřřř řpěwāl! řať řwēřne řu mōni řať ř Bohu řo řobřil! — řaj, ř řōřřřř teho řneřa teř řduř teho řneřa řo řeřo řoma řheřne. něto řo řana řwada a řōřřř, řane řwōřerjenje a njeřpōřōřne řōřřřřř wjazy w tutym řomje njeřřřřř! — A řu řčery řo řy řpōřčej: řōže ty řo řwiojeje řheřej řřřřřřřřřřř? řwřřřř řwioja a w řwiojum řwēřje řyř řwřřřřř řwōřō řareřo a nōweho řluba, řōřřřř a řřřřř, řwřřřřř řwōřelřřřřř a japošchtolow? řerēřřř ty řyř řo řwiojeje řheře a řebřřřř řať ř řyř nōřōmaj? — řōže ty řřřřřřřřřřř? řyř řobřřř řduřōw mēřa, mēřnořej napřčejřōw řwřřřřř řčlowjeřam, řōřōřōře řa řpšchedelow, ale řyř řyř řduřōw wōřōřōře řa řebřřřřřřř, řawēře řa njeřpōřōřinoře? — ř jenjum řlowom: řōže ty řřřřřřřřřřř: řkřystuř, řiz řřřř řheřu řa řētu řožu řola řčlowjeřow, ale řheř njeřpšchedelow, řiz řřřř řētu řa řētu?

III. A Lidia ma teř woterwřenu řutu. Wona řpōřōw řōřřř řo řwiojeje řheře řřřřř, řřř řřřř a řubōřōw wōřřřř a wōřřřř a řim řa řēřōřu řobřōtu řčřř. řo tutej řōņe ř měřta řřřřřřřřřř řo řlowo řpāčř, řorēř tón Knjes w řwjenju řwioř. řana řyřej řřřřřřřřřřř wōřōře řpajř: „řa mēm řwioje řřřřřř a řwioju řubōřej a řwioju mēřu a řwioju řřřřřř a řwioju řččřřřřřřřřřř řo řo řy řale wjazy řčřřřřř.“ A řaťheř řduřa wjeřebōw wōřřřřřřř, řajřheř Lidia ma, ma řōřřřřř řyřa wōřřřř řřřřřřřřřřř; řřřřřř

w swojimi ličje na Filippijskih je svoj japoschtol Pawol
 wotbhwědžil, so je tuta wošada jeho isti króž podpjerała.
 — Zajte wotewrjene ruki žada hebi tón Knjes wot naš
 wščitlich. W tym šo naše křesćejzianstwo pružuje, hač
 je prave křesćejzianstwo. We wěrie my duchowne a nje-
 bjeste dary wot teho Knjesa hjerjemy a w lubožezi dyrčimy
 swoje seiniše lubša swojom šobwěštowjekam woprować.
 Lidia Pawola do swojeje křeže přichja, a s tym wona zhyte
 wošabže swoju křežu sa Bože šlužbu postiči. A hdyž
 nětko Gustaw-Wolffste towaristwo naš prošy, so bychmy my
 swojom bratram, tosiž w rospřóščenju bydla, pomhali,
 so bychy hebi Boži dom natwarjezo mohli, potom čizemy
 na Sidiu spomnič a swoju ruku wotewrič. Lidia Pawola
 a tych družich do swojeje křeže přichja, a s tym wona
 mišionistwo mjes pohanami podpjeraješe, wšchetož tučži
 mužojo běchu mišionarajo. A hdyž nětko mišionistwo mjes
 pohanami naš wo dary prošy, čizemy sažo na Sidiu spom-
 nič a swoju ruku wotewrič.

W tym Knjesu lubowani! Město Filippi je hižom
 dołho šahnylo! Tam, hdyž něhdy šlůzo ewangelija taf
 jašnje šwědčaješe, nětko islam abo turtowsta nabožina knjezi!
 Njeje to warnowanje sa naš? Woprawdže, hdyž nješmy
 my prawi šwěriti křesćejzjenje, potom može tež naše
 šboze ruce šahnyč! Zehola: wotewrjene wutrobny, wo-
 tewrjene křeže, wotewrjene ruki čize tón Knjes pola naš
 namatač; potom — daj to Bóh! — tež my junu pola
 njeho wotewrjene njebjeste durje namafamy! Šamjeň.

M. w K.

Wšči nježelskim šwonjenju.

D taf to dušku woščevoja,
 Šdyž s žerčnje swoy salincža!
 Šich šynł nam rěči k wutrobje
 Kaž postrowjenje njebjeste;
 Wšchat šwědči hřěš jich šwjatocžny,
 Šo šhenša ščen je Knješowy.

Šich šlěš naš wola k Žesuju,
 Wšči šotrymž ničto hřěšny njei,
 Šiž s jeho krowu a prawobolžu
 Ššo debi w swojom žiwjenju
 A Žejom šhryta mozuje
 Ššo we wěrie hač do šmjercže.

Duž njed naš šwonow šlincženje
 Najrečišči woščew duške je;
 Njed wono horka na žrtwi
 Kaž šhwalospěw nam šalincži,
 Šo sa naš k troščeji wot Boža
 Šu nježela nam šmjercžena!

K. A. Fiedler.

Bože žohnowanje.

We swojom 2. ličje na Korintšijšich praji šwjaty japoschtol
 Pawol w 10. šhtučžy 9. šlawo: „Šotryž pał šymjo dawa rošh-
 warjei, tón tež buáže šhlěš dawacž k jěžši a přichipowječ waješe
 šymjo a dacz rošč pšoby wščeje prawobolže.“ Šole přichitanje
 je ščha přichitrowy wlate. Wóh džě je tajte žohnowanje do šemie
 pokóšil, so wono nž jeno k šžerženju čłowještwa došafa, ale šo
 tež šymjo ja žně biščeže špřitne wolitawa. Šón Knjes, šž máz a
 dary k dobročiniženju dawa, njebudže rošhwartja šameho nižu

čšerječ dacz, ale da tež jemu došč. „Někotry dawa a pščezo
 bóle pšchibowa; druži je pał štwy, hdyž by njechrajał, a tola
 wotkubnje (Přichipowca Gal. 11, 24). W dušowymu je runje taf.
 W Božich džeržoch, kotřez šam w Žesuju prave ščiznjene pšches
 wěru, wštonja Žesuh šam pšoby prawobolže, pšchetož wone šu
 s nim šroščene laž šatohy š winowym pššatom. Šalosa dawa
 měštnošč sa nješhu winoweho pššata, a wšobotyk teho — šu šiče.
 Šoškušajne džězo Bože dželawoč šwjatého Duča nječabžewa a
 wšchubže wón šhryšhšowu roššerjara.

F.

Žesuh, naša radosč.

(In Dir ist Freude in allem Leide.)

Šy šy nam radosč,
 We horju žabosč,
 D ty ššóš Žesuju!
 Wš mamu s Žobu
 Wščo šbože šobu,
 Džaf čži, šub Šebóžniš!
 Wšpomhajš k ššadow,
 Wšmóžejš k wubow;
 Ščtáž tebi wěti,
 Šrawu čžer měti,
 Wšštanje wěčnuje,
 Šalleluja!
 Šwojei šo šhaby
 Džeržimy raby
 Šu we žiwjenju
 Šaž we wumrječu
 Šičžo naj nježel,
 Šalleluja!

Šdyž tebe mamy,
 Šha čšerta ššlawy,
 Ššwěti, šhřěš, šmjercž nam nješššobža;
 Šy našč wščo w ruzy,
 Wšbročššich dužy,
 Šufu — je tež najwješča.
 Duž čželč čži dany,
 Čže pošbšamy
 Ššwojom wšščěm ššudom
 Šu a tež wšchubžom,
 Šaj, do wěčnjosče:
 Šalleluja!
 Čži ššpšewamy,
 Čži ššwšššamy;
 Ššžš twouju ššwalmy,
 Ššwop čži palmy,
 Šaj, do wěčnjosče:
 Šalleluja!

Šurij Šrěšš.

Budžny špokojni.

Šunješ Wóh tón Knjes we swojom ššwowe praji: „Ša čhu
 jich jěžš požohnowacž a jich šhudyč s šhlěšom naščžičž“ (Pšalm
 132, 15), je tola ššate, so ma njebjelšš Wóčžš wjele žabosčžitowč
 a nješšokojnyč džěči na šemi, a tež w tymle lěčje šmėje něšotryž-
 ššulš špšerčičž, šo tón abo tamón pšób njeje po jeho wšščežu po-
 radžil. Ale je šha to Wóža wino? Nž, wón je ššwěrnje to šwoje
 čžimš a ša wššč šwoje ššworjenja došč daf. Šdyž pał je wššči
 wšščěm tym taf wjele ššadanja a nušy, šščšnoty a ššaržby na šemi,

dha je to wina cłlowieho hrěcha, lénjofcže a lóhčatstwa, njeđžata a furwotwojće. Chypli jeno sprawni byč a wěchu swoju winiu a stombu na tón jehny wašny bof položicy, na tón druhi pał wěšče hnadne dary naščeho Boha, kał wěšele byčny potom póřnawacž wustupaj: Hrěčy drje je ho móžny šćinik, ale Woža hnada je hěšće wele mážnyšča! Mječy famy teħobla něł wjele abo malo na čařnym kuble, wřabawojny ho wěšče njeřpofojnošče, wěšele wustawojny: Za mam wěšeho došć!

F.

Schprucchi na šćěnach.

Pobožny wur ras do forčžny, w lěšu lěžaje, jařtupi, so by tam po dšćinim pučžy trošćtu porotopčžny. Němo njeħo tam jeno hěšće dwaj hošćej hěđžěšćaj; taj nějěšćaj palenz pšech řobu šteo a lóřki hraješćaj a pšči tym najřřowěšće rěče wjeđžěšćaj. Š wopřěba bur njelčěšće; na pořleřny pał bu jemu ta wěž tola pšech měru wotřibna. Wón řo šćěny a na teju dwaju hřěwjenje a wótrje hładašće; tola to na njeju žaneħo řačšćžny nječžiněšće. Duž j napřčezja hěbe na šćěnje wjaħo tón šćprucchu wuřłaba: „Sa a mój dom chžemy temu řnjejeř řěušćž.“ Něto bur le forčžmarjeř pšćitupi, řiz w řučžtu hěđžěšće, a rjeňny ř njemu ř rořřudžžny hřobom: „Řořžmarjo, pał dyrčit tuř řćprucchu je šćěny dele, pał dyrčitaj tutaj dwaj ř domu!“ Řořžmar řwřłtu na řćprucchu hładašće, řiz běšče jehno wěrowařni řćprucchu był, a na to ř tymaj hracžžomaj řtupiwšči rjeňny: „Řhable, čžintaj, řo mi ř domu řćřinđetaj!“ Wonař dyrčěšćaj tež woprawođže won.

Nělotry rjany řćprucchu, pšćany, čžinčžžny abo molořwany, na šćěnach w našćič domach wjaħa; ale řušto j nim řwřenje, řěčenje a čžinjenje w domje pšech jene njeje. Ra šćěnje čžitaj: „Řđžěł lubošć, tam mē“ — a mandžellaj řo njes řobu bjetaj; abo tam wjaħa řćprucchu: „Wřobošće řo w pšćime!“ — a wo bibliju řo ničto njeřpofara; abo tam je pšćane: „Wřćitupi wučřu řarošć čžinčžje na Woba!“ — a na Woba ničto w domje ani njeřpomi.

Šćto tebi twoja řćěna řěđže? Wřol řřano tež do twojehu doma bur jařłupič a prajič: „Pał dyrčja te pobožne řćprucchi je řćěny, pał dyrčit do hěřobžne, njelčěčžžanjste řwřenje ř domu?“ —

Tebi řo řtań, řaž řy hěbi řadala.

(Wěřny podawł.)

Wjeja Ř., wudbowa pobožneho bura, mějěšće pšči wěšćej řwrojje hđbnofčži a wobabojofčži řmřł, řotryž jej něřotru řřobobu načřini a duchownemu řušto řřadnošć đa, napominazeħo řřowa prajič.

Druħa řařni mjenujuř wudbowne njepřačšće, abo wjele bóle ju wona wěšćěnje w měře pšćěřupowawšče, wo běšče to jeřnytm řřatny napřčěžćwne.

Pšči najřřabnořšćej řřadnořčži wona Wože mjeno njewuřitnje wuřławořć; pšćebe wěšćem pał mějěšće wot młobošće hřojne nawuřćenje, řwrojje řřowa se řačžnym prajenjom wobručćeč: „Řeli řo řak njeje, řaž praju, njeh řo mi Wěħ řwje řřalć đa!“

Přobarmo řřotachu jeřnej řarčěje a potom monđžellst, ju hřěšćne wawšćenje wotwučžć. Wni řřotlanja ani napominanja njeřpombħachu. Wjeřa drje na wotomř lubjeřće, wo čžje řo polěřćiće, ale pšči nowej řřadnořčži běšće řaħo wučřitlo řabte.

Řaħo junřćoř pobožna mačž płačjo řawota: Wwoje đžěčjo, řy đħa druħu řařni žyle řabyla a njewěřć wjaħo; řo pšćane řćej: „Řjemolčže řo, Wěħ řo njeba ja řměč mēčž! Pšćetoz řćtož čłlowjel řubjo

wjel řwje, to řubže wón tež řnječž?“ — wona w loħřtomyħřnořčži wotomłowi:

„Wle lubřča mačž, ja řebi mřřćić njemóžu, řo dyrčjal řo Wěħ wo řěđbe řřoběčto řaracž, řotřčž čłlowjel đves řosmřřenja wupřaja. Ra đħe řebi pšči tym na ničjo řle njemřřł.“

Mačž řřubna ř řřow řřoběřće. „Wěħ wđži a řěřřći wučřitlo a wón hřohy řćħrařowacž wčřitćik, řiz jehno řařnje pšćěřupuja! Šćħo, hđy by wón něřto twoje řačžne řadane dopřelnit a prajič: Řebi řo řtań, řaž řy hěbi řadala!“

Đřowta drje řo na wotomř řřutneho řřowa ř mačžěřneho rta nařřořa. Wola bōřny běšče řo řačšćićě řaħo řřubit a wučřitlo pšči řřatny wěřta.

Đřwž řo Wjeřa wōřeni, đěħu jeřne hřěšćne rěče jeje wobħabojřnemu muřej řotřot, ale tež jemu řo njeřoradži, ju wot řřobneho nawuřćenje wotwřečć. Šřamo řačž do řřatny řt wona řa druħu řařni pšćěřupowawšče, a wo wħy ničto njebě, řiz njebny ř jeřneho rta řačžne prajenje řěřřalot: „Řeli řo njeje, řaž ju praju, njeh řo mi Wěħ řwje řřalć đa!“

Řaħo ju duchowny řaħo junřćoř, řaž řiħom řušto, teħo hrěcha bla napominaje a na Wōži řřew pořaja, řřapřčěčžni wona: „Wčħ, to je đħe něřto mwoje nawuřćenje wot đžěčatřwa řeni. Za řebi tola pđla ničjo řte njemřřł. Wěħ řubny řnječ mje teħo bla řřobom řřotacž njebubž.“

Š řřowu řćħřřwřći duchowny wotendže; na wroħ řo hěšće junřćoř wotřočž a řawota, řušto řošćěnyřwřći: „Řjemolčže řo, Wěħ řo njeba ja řměč mēčž! Pšćetoz řćtož čłlowjel řwje, to řubže wón tež řnječž!“

Wjeřa řřwřto řařřořena ja nim hładašće. Wona đħe čħyřće řewal pobožna řona byč a teħo bla řwrojje wučřiti temu, řćtož běšče řěřřćřa, žyle řamřćž njemōžěšće. Wola mōž řěħo nawuřćenja běšče řaħo ř đobychćřtu. „Wē, ně, ja to njewōřju; řa řřutny tón řnječ njeje. Sa đħe řřm řewal đobřa řěřččžřanjsta a jehno řřawnje řubju. Duž řmēje ř mojej řřabošću řćčěřłuwotčže a na řaħu mačžřtořč hładač njebubž.“

Wle Wěħ řo tež njeba wot řyč, řořřž řo jehno mjenuja, ja řměč mēčž! Pšćěče tón řamy wjeřor, řđžč běšče duchowny Wjeřa řaħ řřutnje a pōdarmo napominatł, we wudbownej řěčži wōřel wudry. Wřobřelřjo řiħom řřačnu. Wola řubny wčřitny wuřřowani řačž na jenu, a řa jena řěřařče — řačžnjne, ale wěřno! — Wjeřa Ř.

Jeřne řačžne řadane běšče řo po řřřmřtu dopřelnit. Šřwřitaj a prawy Wěħ ju ja řřowo wřa a prajič: „Řebi řo řtań, řaž řy hěbi řadala!“

Wřćitřta řřžja řařwřelowaných đžčć. řubowanu mačž wuřřowacž, běšče pōdarmo, pšćetoz: „Řjemolčže řo, Wěħ řo njeba ja řměč mēčž.“

Wřćelake ř blřka a ř đaloka.

Š **Đřažžan.** Lubošne ranje řam řařřžny njeđželnu řobaty wopřt ja našče řěřłbe řeměňenje w řřžžnej řřřwř lubjeřce. Čži řřěřni wopřowarjo a wōřřajni pšćěřćeljo Wōžehu řřowa đěħu řo řaħo řěřłł, a řřwřaja je řušto řřž řřwřelotč a pšćiwřłwřćořč ř našćim Wōžim řřřřřam. W Đřažžžanach pał je Šřebow wjaħo. Něłotryřřitřž řo řeměňenjom řřalje. Řehobla je řřajnje čžim wuřřłřwa řřřwa a napominanje řarčřejju na řwrojje đžčćje w řřřbe, řo byħu w Šřebow wěřje a řwřěje řawōřale. Šřwřelbč běšče ř. řaral Domajřta ř Wuděřće, řřewonanje pał ř. řaral Řřřřř, ř řotěz na řo wřal. Šřwřelbčny đč řř wuřřłřč a řđ žōřłřč, řřwřowacž 117. Wřćžće řěřłbe řeměňenje řubjo njeđželnu 2. abwentu.

Sy-ll spówał,
Piłnje dźiałal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw sprówny
Napoj mócny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přoz spař mérny
Čeretwoď da.

Njech ty spówał,
Swórnje dźiałal
Wědnoc dny;
Děć pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpoďu ty.

Z njebjes mana,
Njech éi khmana
Žiwnoće je;
Žiwa woda,
Křl Bóh poda,
Wokřew će

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa šo lóđu hobotu w Šsmolerjez knižnicyšćejni w Budyšćinje a je tam ja šćimórtlětnu pschěpłatu 40 wj. došćaj.

16. njeđzela po šwjatej Třojicy.

Sap. št. 16, 22—34.

Spodźiwne je, šćtož šo nam s jaštwu w Filippje yowjeđa, do kotřehož bě Pawoł je Šilašom čyžijeny. Zyrjeť bu, wulki štak šo w nim što, jaty Pawoł štupi nam jako šwobodny napšćežiwu, šwobodny jaštuk šeida šo nam jaty być. To wšćitko pak šo šćawa pschěš móž ewangelija.

Jaštwo w Filippje je wopofašmo ša wěrnosć Pawołeho šćowa, šo je ewangelion woprawdže móž Woža, čłowjekow šwobodnych, wjěšćyč, šbóžnyč čyžinje.

To widžimy 1. na Anješwymaj wučěbnikomaj,
2. na jaštukaj.

1. Pawoł a Šilaš běšćtaj njeđawno do Ewropy pschěšćy. Ale lědy běšćtaj šapoczałoj jow štukowac, dya dyrbitaj tež jow šašo šćonje, šo ša Škřyštukom šćědječ rěta, jeho šćyž šo šo wšćaj. Džowaj, kř meješće ducha wšćešćenja, běšće Pawoł tuteho nješwjateho ducha wu- hual. Na to šo pak jeje knježa jara rošćobichu. Wšćakto šćubichu něk tón dobyť, kotřnj tuta džowka je šćowim wšćešćenjom jim hač dotal běšće pschěšćenja. Těhobla wobšćoržidju jeju jako tajšću, kř lud šćešćatej. Wjes pschě- šćyžienja bušćtaj šćoštana j a do jaštwu čyžijenaj. A jaštuk čyžni t emu to šćowje. Wón čyžni jeju do naj- šćubšćeho jaštwu a šamtny jeju njež do šćoby. Čěłne bolosćje meješćtaj pschěčerpječ, ale tež jeju wutroba meješće

šćubobu. Pschětož šćtož budžyšćtaj tak rad čyžinaj: po- wješć wo Škřyštukub čłowjekam pschějnjec, to wjazy nje- mōžěšćtaj. — A tola, hač runje byšćtaj po čłowšćich myšćlach pschějny doječ mětoj šćoržic: wototo pntnozy šo Pawoł a Šilaš t Bóhu modlešćtaj a Bóha šćwalešćtaj, tak šo ječji jeju šćyžćachy. Na šćowju šćubobu šćamo běšćtaj šćyžćoj, jeno Woža wulkošć a rjanosć šćejšće jimaj pschěd wutrobu, ju šćwalešćtaj je psalmami. Bu- džićny my to mohli? Čěšto wšćat je, wot čěłnych bolosćow čěšto domapřtany być. Tě móža tež ducha jateho wšćaj, šo šo posběhnyč njemōže še jwaštow tuteho čěła, šo budže njecšćerplivy, haj šćamo njeprawny napšće- čyžiwu tym, kř wotolo njeho šću, a šćapocžnje pschěčiwu Bóhu mortotac. A čěže je, hdyž čłowšćta šćošć nam bjes winy njeprawe čěrpjenje nacžini a my ša dobre štuki hřofnu njeprawdu šćonimy. A hřićče čěžšćo je ša žiweho šćešćejijana, kř wě, šćto na šćowje wěrie ma, kř dže w nješ ja Bóha a jeho křalešćwo štukowac, hdyž čłowšćta šćošć jemu tajšće wobara. W tajšć čěrpjenjach šćěžimy tež taž w jaštwe. Ale tak porědo šćyžćimy potom tole šćwalenje, wjele hřešćyčimošć móžemy pschěšć, šo čłowjeketo šćorža, druhich wobšćorža, potkijawu a drje tež Bóha wobšćoržuju. — Šćal dya běšće pschěšćěto, šo wot ja pofčto šćow tajšće nješćyžćimy, ale jeno šćwalenje šo šćešćelny rćom? Ewangelion, kotřěž druhim pschěšćowjeđasćtaj, běšće w jeju wutrobomaj šo móž šćyžinjo, dawajšće jimaj móž, niž jeno wšćelšće čěrpjenja šćešćaj, ale tež na nje- šćabyc pschěd křažnosću a mozu Wožej, kř běšće šo jimaj

w ewangeliju siewita. Wšes njo wjedšičtaj, jeju knjes je imaj blisto, hotowy je swojey mozu jeju krcpč. Duž staj hebi teho wšitaj: jeju ničjo nje wobšičtadži, wón wšed wazy tał wodži, kaž hi sa ujeju sbožne. A njemu može-ščajt čžetacž, hačž runje beščajt w imajstach, wón možešče je rostorbacž. Tak beščajt swobodnuy we swučijch imajstach a wjebečaj dla swojeho možneho knjela tež we swojich bolosčžach, tak beščajt sbožnaja a hdy by so tež smjerčž imajt pšičibžizaka. — Su dha, moj sčhedečžijano, twoji nješčeščešelo, twoje čžetpenja wješče, dylši jeju beču, je twoja srudoba hšubščha hačž jeju srudoba? Ty drje hebi to hulto myšlišč. A hamo hdy by temu ras tał bylo, Wožu žana waz njemožna njeje: duž tež to niž, hiščeje wješče čžetpenja wot wobrocžičž, hiščeje hylmišče imajst rostorbacž. W jebo ruzy možeš tež ty so swo- bobneho a tebolna wjebešeho iočjuwacž. A durbjalo ne- kajke čžetpenje tebi kduž pšičinjecž, džeržičž so we wěrje k ewangeliju, potom budže tež nad tobu swoju mož wo- potašowacž, tebe sbožneho ščiničž. Čžehodla dha stozičž a jazofečičž, hdyž čžetpenja abo čžlowišt slročž hsoničž? — Hlaj, japosčhtolaj njebeščajt podarmo mulkeho Woža hšwalči- loj. Njenadžžijaj sta so wulke semjerženje a jastwowo durje buču wotemrije a wšičitich imajst rostwabane. Wob šam hweđeješče s wšhokofeče, io staj japosčhtolaj jeh- wotročstaj, kotraž mješčajt Filipipikim pučž k sbožnosčži pšičipowjedacž. Ale tež japosčhtolmaj damajče šhonicž, io, kiž na teho knjela čžataju, k hanibje nješčhidi. Wón we puče a šredti, hdyž jeju žaneho wupučja njewidžimy, a j pomozu ho šewi, hdyž my najmjenje na nju myšlimy. Kaž tež wšičitno naprawi, tał so stajnje stanje, so durbimy jeh- o hšwalči a io nowu mož dostanjimy, tež we wobjujowej pjezy srudoby swojeho Woža pšičetražničž i wješejej wutrobu. Ewangelion je mož Woža, čžlowjelow swobodnych, wješešych, sbožnych ščiničž. Tu wot wěrnosčž wobkrcžitaj nam japosčhtolaj w jastwje. Ale

2. tež jastnit. Wón so šdajše swobodny byčž. A tola tał bešče wobkrcžejem wot bojosčž! Jato jastwowe durje wotewerjene widži, so wšičon stročži. Wón meni, jataj staj čžetkoj a wón njet swoje jastojnitwo šhubi. Duž čže so šam šfrozowacž. Temu pobračuje to dowěrjenje, kotraž ewangelion wěrjajemo dawo, so kóždy čžaj w Wožej ruzy stej. Runje w njebožu a we wulfoščžach so nanaj- šepje potašuje, kał swobodny sčhedečžijaj. Tež wulke nješbože a hšorta nusa njemože jeh- tał žyle jateho wšajč, so njeby wjedžal, ščto čžini. Jenje nješadwelnje. To widžešče jastnit, jato do jastwa hšwata. Japosčhtolow hiščeje tam namata a to mneju a wješejeju. Tajte šadžerženje njemože wopšičijej. Wón čžuje, tutaž mužej stejitaj w Wožej ruzy, staj Wožej pšičešelej. Naštrožany padnje tutymaj Wožimaj mužomaj k nohomaj i tym pra- ščenjom: mojej knjelaj, ščto mam čžiničž, io sbožny budu? Dha bešče ja njeho to wotomnitjenje pšičičlo, w kotrymž durbješče so tež wón pšes ewangelion swobodny, wješeš a sbožny ščiničž. Wšed tutym praščenjom durbja wšičitke drube: ščto durbju čžiničž, io budu bohaty, io so mi na ščelwe derje dže, io čželno šfrowoščž namatam, so šhubičž. Škonuž tuto praščenje wšičitno njeplačži, temu ničjo nje- plačži, tón nješajne to jene wulke praščenje swojeho žiwjenja, kiž može jeh- wupwječičž i jastwa brěča jow a jemu i wječ- nego jastwa a nuts do mulkeho swobodneho wotžneho doma. So byčny tola wšičitny wutnyli so praščečž: ščto durbju ja čžiničž, io byč ja sbožny byč? — Ja swoje

wulke praščenje dosta jastnit tež wulke wotmowčenje: wot do teho knjela Žesom šhrysta, dha budžeš ty a twój dom sbožny. šhrystaj w wulki wušwobdžet wot wješe- bojosčž, wón može rjez: njeboj so, nještaraj so, wón wšičon brěd, wšiču winu na so wotmje. W nim šmy swobodni, sbožni. A my tajzy budžemy, hdyž wěriny do tuteho wušwobdžerja. Dščjo dale ho wot naš nježada. Temu, kiž je naš wumohš wot brěča a šmjerče, durbimy to dowěrčž, na nim wšajč, ja nim hšebžič. Tón naš dowjedže k swobodnosčži, i žiwjenju. Ewangelion pšičiješe nam tutu powječž. Duž je wón ta mož, sbožnyh ščiničž. — Štał bešče tola jastnit wšičon bojosčž šhubi! Bešče so prjedy bojal, so staj jemu jataj čžetkoj, njet wjedže jeju šam i jastwa do swojeho doma, potaša pšed hšwotom, io je so tajti ščinič, kaštajž wonaj beščajt, njeboj ho žaneho šmēča ani jastwa wjazy, da so sčhedečž a wšičitich tyčž swojich, a wješešelež so se swojim žylim domom, so bešče k wěrje do Woža pšičičlo. A japosčhtolaj staj so šobu šradowaloj. Šduž hebi prjedy myšleščajt, io njemožetaj Wožemu traštelstu w jastwje hšwječž, runje tam beščajt jow dušku dobwoj. A tutu wješešelež bešče jastnit we swojey wěrje namatał, dokež bešče njet swojeje sbožnosčže wšty. Tak može čžlowjet derje wješešy tón. Škonuž je sbožna wječnosčž wšta, kał nje durbjaj tož hšom jow wupšoč a hšwalčič, tež hdy by jemu jeh- o čželno wobčežne bylo? Ewangelion njeje hiščeje ničjo wot swojeje wob- šwobžaje, wšwobobžajaje mozy šhubi, ale jeno w tym može so močne wopotaločž, kiž so we wěrje k njemu džerži a so pšes njo dawo te šhrystuskej wobžičž, kiž wušwo- bodžuje a sbožny čžini. Hladajmy, io byčny wšičitny i Pawolom wutnyli i wješejej wutrobu rjez: Ja so nje- hanbijaju ewangeliona wot šhrysta, pšičetaj wono je mož Woža, kotraž sbožnyh čžini wšičitich, kotřž na to wěrja. Šamjen. W. w. H. W.

Wěra do Žesom šhrysta.

Šlěb: A sbožnosčž jow k nam pšičibžizka —.

D trošeč! ja wem, ščto čžiničž mam,
So duška sbožnosčž imje:
Ja na šhrysta ho šaložam,
Š tym ja mnje šbože ščžeje
Ša čžobnosčž tu, je wječnosčž tam;
Wšičak i wěru šhrysta prawobosčž mam,
Měr Woži w swojey dušči.

Wučž druhi ničšto njepytoj,
Wšičičž do Wožeho raja;
Wón šamoprawobosčž na šof staj,
Jow škuffi njeponahajo.
Šlě, pomoz je we šhrystusku,
Wšes njeh- o dušče i nješu du,
Šduž w twjerdej wěrje steja.

Duž jeno šhrysta pštačž čžu,
So jumu sbožny budu;
Mam jeh- o drohu jastjužbu,
Dha nješčhidiu ja k šhubi;
Wón džē naš droho wutnyli
A Woži raj nam wotewit,
Šso nad tym šraduj, dušča!

Haj, hdyj mje kupa mrotoy,
 Eso hręchow bla mi slychęce,
 Dha hłōngy, hafsam wutroby
 Mi ty sy, Jezom Khrystyńcę!
 Ty moje rany wobalech,
 Mje sa njebejba lękuješch,
 Mjēj dżaf sa tajtu hnadu!

Budż dale pschi mni, Sōbōznito,
 Hdyj borja nōz mje tydži;
 Mi hwdęzjōw ty twoje woblicę,
 Mjedy bušča twōj hłōb klyčęj;
 Wjebdż j rudybny mje tam k wješelju
 A pichęs hmjercęj junu k żywienju,
 Hbdeż debi wēru trōna!

K. A. Fiedleš.

Szwēdczenja wteru se starych czašow křesćejnskej zyrkwe.

(Po starych źōrkach pobate wot M. w M.)

1. Martrazjo se Ziti i Rumidistej (w Afrizy).

Zara stare pišma j czaša knježenja romiskeho křęzora Marfa Aurelija, kž bęłcye wokoło 150 lęt po Khrystyŕu j knjezerjom, wopjedaŕjaj:

Džen 16. julija buchu Speratus, Marzalus a Zitinus (křesćejnansky mužoj) a Donata, Selunda a Galtia (křesćejnanske žōnife) w pohebdenjej sali w Kartago prjōdbtwježeni k pšchępłyščęniju. Pzotofnsl (bohōt) Saturninus započęa: Wdy mōžęce pola našceho knjezerja mitōłc namatacę, hdyj rosom pšchwōwōmjeće.

Szwōjatj Speratus wōtmōwio: Wdy ženje ničęcho kęcho cžinili a ženje kęli njejšym, ale wjele bōle ko dżakujemy, hdyj j nami kę wobkřadęja; pšchetoż my žwojemu knjejele a kralej křuzimy.
 Bohōt: Wdy Wōša też cęskęzim, a našcę cęskęzenje Wōže je jednore: Wdy ſo pschi dobrym duchu žwojeho knjeja a křęzora pšchjřabamy a wopory przōščęnia sa jcho kōžę wošymy. Zo dyrbice też cžinice.

Speratus: Kralestwo tutęcho czaša njejanaju. Za křwalu a křuzju žwojemu Wōhu, totręchoż ničtō wō cšlowjetow wōdżat njeje; pšchetoż to šachōbnemu wōdęstju też mōžno njeje. Pāduchstwa ženje žaneho wobęščōt njejšym, a wopaf: Pšchi kōžym wōkowanju dawf placju; pšchetoż ja žwojeho knjeja, krala wšcęch kralow a knjezerja nade wšcęmi ludami, jnaju.

Bohōt: Pšchęcęce wot tutęje runje wuprajeneje wēru!

Speratus: Űzłowjela sřbznowacę a wopacžne řwēdcęzenje wu-myšlicę, to je strachna wēra.

Bohōt: Mjebjercęce a njewopolažęce žaneho dżęla na tajtej křupōwci j wrotōmōwci!

Zitinus (drugi křesćejnszy): Wdy nišohō druheho nimamy, totręchoż ſo bojeć mōhli, hacj teho knjeja, našcęho Wōša, kž na njebejbađ bydli.

Szwōjata Donata (křesćejnanta): Wčęscj křęzorej jako křęzorej dawamy, bojołc pał Wōhu.

Szwōjata Galtia: Za hym křesćejnszynta.

Szwōjata Selunda: Sčtož hym, pschi tym cžu też wōstacj. — Tošamo też czi drusy hmjercęj wšchizny wuprajaju.

Bohōt: Mjebjercęce wy žnano křwōlu k pšchemyšlenju wšaj?

Speratus: W tajtej taf spytanej węzy žaneho pšchemyšlowanija njeje.

Bohōt: Sčto žu to do křtōwōw we wōščęj křupj?

Speratus: Našcę řwōjate pišma a listy řwōjateho muža řawōka f temu.

Bohōt: Wdy dyrbice 30 dnjow czaša męcę, hacj žnano k rojomęj pšchidžęce.

Speratus: Za hym křesćejnszynt a wrotęo njeberu. — Zo też j mōlom czi drusy jenomyšlne řawōwacu.

Duż bohōt Saturninus wuřubęzenje nad nimi taffe řhromadnje wuprajaj: „Dofelj Speratus, Marzalus a Zitinus, Donata, Galtia a Selunda każ czi, kž njejšu pschjřchli, wšnawojaja, jo ſu po křesćejnanskim prawje žwōi a dofelj sy njerođō wo křwōlu k wrotęczenju k rowstemu (pohanskemu) prawu we řwojeje myšli njehnuczi šlejo wostali, duż potajaniy, jo macja ko j njecžom wōtprawicę.“
 Teby ſo j dobycęjsim mytom Khrysta křōwōwany Speratus wškajō našcęmu Wōhu dżakowajęce, kž je jich j hmjercęj sa njęho wōwōtal. Sšwojaty Marzalus wješelju wuwofa: „Dženřba budžęmy Wōhu řpōbōni wēni martrazjo w njebejbađ? Duż bohōt pichęs wuwołarja mjena tych řwōjatych martrazjow wuwołacj da. Na to wšchizny czi hmjercęj Wōša jenōbōtōnje křwōwalachu, prajajy: „Tebi ſo dżakujemy, tji křōcę řwōjaty Wōžo, a teby křwōwalim, jo ſy ty będęzenje wuwołnaja hnadnje dołōnjat, a twoje kralestwo do wčękōwōcę wōstanie. Samječ.“
 A jako bęchu hamječ řawōfali, buchu j njecžom wōtprawojeni.

Hdyj je nusa najwjeřcša, je Wōža pomōz najbliřcša.

W kęcę 1841 wuľkęho rōkřa bę řurowa řyma, a hdyj nęchō po hařy dżęłcę, křhōpawcę křęh, każ by ho po křflęncach teptato, a řchōłc řamōžicęjsi ludžo njebęchu, pola tych też pšchjwōbnju wōfna njeroštachy.

Taf też w Antwerpenje, wulkim, řtarym hollandskim męscęje. W tutym męscęje řu rjane hařy, ale też wuľte, hubjene hařy j cšmōwymy křężemi, j totręchj řhudořa j wōfnamy wōm hłaba. W tajtej hařy bę křęje a w křęj křubōne bydlo a w řwojenju bydle řpudęščta řwōjōba, hbdeż bęłcęe runje taf řyma każ na hařy. W jara řhudořnym kōžu řrjebę bydla řhore dżęcō kęłcęcę; te budča dře bōry do tajtęho kōža pōkōžicę, w totręmž ničtō wjazy řymy ani řhōba njemręje. Pōdla njęho mlōba žōnifa řwēłcęce, ta bę řebi woblicęo j wōbēmaj rufomaj pšchizřla a bę jara hubjenje řwōblekana. Njewēm, řchō je tam cžinica, ale ruzny bęłcęej mōfrej, řnano bę přafala.

Na jene dobo řo wot řymnych řhachlow řem řawōka: „Macę, ľuba macę, řym jara křębnny.“ Zo bęłcę nębōje 5 awo 6 lęt řtary padōł. Ale macj ničō njęprajęcęce a każ mōrwa řędžo wōfła. Duż dżęcō ſořo řapocęa a praji: „Ač, daj mi tola jeno maľu řřblu řhłęba, njemōžu wjazy wōtracę; budż tola řpōščena!“

A nętko macj je řwojeho rubeńaja hōrje pōhlabnywšcj řjenu: „„Wōmō, budż tola bōjebła cęjšcę, męřju řama j řhōbom!“
 Ale Wōmō řařo řapocęa: „Daj mi tola jeno žyle mōłcęki kulf, cze jara řpōšču!“

A macj blęje njewōtra, wuřadny řpōdy pōkřęłcęca řřblu řhłęba a praji: „„Wu maľch; będż ju řřwōwata, jo bydż ju we wōbęje namačřfala a twojej řōtřicęzy wot teho dawata, ale wōbęe řurjato žaneje wjazy trjebacj njebudę.““

Řauľf pōwōczi każ mōdy wjeľt, a tola, jato bę ju řhromnywšcj pōłojaju řřbd a řebi řwēłcęje wjeľcęje pōžablwōcęje dojłc, řym to ja řōtřicę wōstajaj, a j tym řařo ja řhachle řaľęje.

Řo řhwili nan řařo pšchjřchōdšcj a řwōdny na žōnu pōhlabnywšcj praji: „„Řřłęba, řym tola prawje njępōwōžōwni, žyle ranje řym je řwojej řaru pšči řęłejnizny řak a na dżęko czałak, njejšym pał žaneho wjenjeřka řařkuzaj; cžyľ, jo bydż mōrwy był; njewēm wjazy, řchō řapocęcę.““

Mjesz tym Hanił rękiny: „Miano, mam jara wulki hłób, njejszy hłeba hobu pschijnjeł?” Duż nan na dżęčo tal czmowy pohłaba, ho jo te nastręža a praji: „Njebudź ky, nano, njecham to ženje wozaje czinić!” A jako nam też hjińcje na najmiejscje dżęčo pohłaba, tal je to na bnierek źhorę, ho jemu wutroba i bolocęsu a se żalocęsu łamać, a podarmo wón nekajki wulhób i tutaje nudy pynać. Szćonćnje praji: „Njebjym hebi nětko žaneje tady hacć ho swoju karu na pschębadżowanje pschębam.” A to bęćde tola tón jenicki grat, i kotrymż hebi wobohi muž hewat hwoj hłęb łafszęwalsche.

Něždy piat pał je w Antwerpenje na torhojńcju pschębadżowanje, ja kotręż może hęćdy pschijnjeć, shtoz chje. Muż pschępoda temu. Kż pschębadżowanje wotbęćęa, hwoju karu a czafajše žub-nuščki, doniż rjad na nju njeprschinidze. Duż runje dwę wosębnej snjenje pschę torbojńcjo dżęćhje, a jena t drugęj praji: „Pohłabaj jeno, tal tamto tón muž tal jara žubny a sypniny sjei!” a f tym salsajńcjej bliško pola njeho. Š dobom pschidnje jedyn f jeho snatcu, kż f nim rękęćeje a ho wrackęćeje, shtu to czini; duż wón jemu wšcho swupowjeba. Tak tej snjenje jęho nušu shtonisćej. Snydom pał też wjedźęćej, shtu czinić. Wonej hobu na karu hadęćhje a ju ja 22 hwinom kupisćej. Wšcho ho spodźiwolęje a ho bnięćej, ho tal wosębnej snjenje na karu hadęćhje a ju też kupisćej; tej pał ho njedajńcjej mylicę. Szewoje 22 hwinom sapaćimjoti proščęćej teho hšudcho muža, ja pał jemu wšcho dowjeba. Chętej jemu to sypniny sjei. Tón pał ho i wopredła trochu wobarajše, dokelż męćejše nušne wos-taraję; wón chęćeje mjeruwajz rucje něšto jędže ja hwoju wu-hłobnjemu hwojju nalupicę. Hdyż pał jemu prajećhje, to dyrbi jeno f swojemu byhlenju dojęć, dokelż wonej tam też bydlite, dha jo czinjęće. Duży pał dyrbięće bjińcęje junu salsaj; tam nalupicęćej wonej hłęba, drjewo a mjaša a shtabęćej wšcho na karu.

Jako f mużowemu wobohlenju pschidnjeću a tón męćejše, so budže hjińcęe dale jęć dyrbić, wón puńenje praji: „Dowol-te mi, so na hwińćicęsu tudu salsaj!” Snjenje dżęćhje ja nim hacć do jęho bydła a wibžęćej tam żalofne hubjenstwo: žona so morowa na femi lešęće a Hanił wolać: „Macžę, daj mi jęć, daj mi jęć!” Muż męćejše, jo f jęcho žona morwa a počža żalofnje pkać. Ale jena teju snjenjow da jemu pjenješ a kofajše jemu, wo wino dobęćę, dokelż te žonu sašo na nobi sębnye. Wotom sadžęćej wosęł a doajńtej dżęću jęć, kotręż lubojnje na hwojje dobwoćęćę hłabajše. A nětko žalke temu hšudemu po-wjebajńcjej: „Kara a wšćitko, shtoz je na nje, shtajna wam a wy njebęćęe žaneje tajęje nuży wjazaj męć. Kż jena a tam bydlite-moj, pschidnjeće jeno f namaj, hdyż ničo njeimęćęje!” Mużej bę, taż by ho jemu dżalo; wón njemōjčęje hłowčęta prajicę, ale jeno wulke bęćę pkać.

Schtoba ty, luby czitarjo, f temu prajijš? Žane wjęćęe wjęćeje na femi njęje, hacć bliščęmu pomhacę, hdyż je w nušu, a shtojńcje je dawacę, dylłi bracę. „Schtoz cziniłi seje jenernu mjesz tymi najmjachćimi mojimi bratcami, to seje mi czinił”, praji Žejuš.

Bób ho njeda sa hmeđ męć.

W jenej fabrycy w Ruskej ho mjesz dżęćęćerjemj wadjenje posbęje, hacć je žimy Bób na njęchju obo niž. Duż jedyn f naj-wjęćęćęch wafsmężow na jenu ławku pschjupiwščji hwoju palenzowu blesch je ja wam wučęje a f njęj nad hwojje hłowu njewjazaj żalofne

bahańanjęja wustortkowajše a na posbęł wofajše: „To je mōj Bób, na kotręćoj ho ja sypisćęjam!” Žato wón wšći tym i palenzowej bleschj nad hwojje hłowu machajše, sežini wón f ruku wibanje pschędalolo nalob, bu wot malchiny sęajty, do njęje shtorņnjęny a bę ja wotomil rošmjęćęene częko. Š wopomnićęe: Bób ho njeda ja hmeđ męć!

F.

Mudra mać.

Macž we wjęćęćim męćęje, kotręćej mloda dżowka w jęnych ptačowych klamacch i drugimi mlodymi holzami hobu pschędana, powjebajše pschę króćim tole: „Ja shtobžicęi wjęćęor wo hwoju dżowtu hšobđu, so ta njęby wo sypatofu žama f klamow domoj hić trębajša a žabny mušři hebi njętrębał šwęcicę, dohšo ja njei hłabacj; woni pał też mje žadny wjazaj snjeć njemōžęja. A f tym męćejše ho talle: Woni pschidnjeću wšćitę pschędawajki w tych klamacch, w kotrych je też moja hšola, do lubžajych rękow. Młobžj wjęćęćę wyschćajki tam wšćębnje pschęd wostnami shtajęu a na te hšajy listy sećęleđu. Jedyn tařt list, na moju dżowtu pšęban, ja do ruki wosjmu a czitam a to na męćęje f temu mlodemu wjęćęćemu wyschćęmu du, kż bęćęje list pišat, a prębe f domu njędu, hacć mje njębju pacęć njeho wušćęćili. Ža bym jemu prajica: „Schtu wo Wařda macž prajica, shtu bęćęje Wš ham czinił, hdy by hebi něčto pschęćęowo Wařaję hōtije něčto taję šwęcicę? A moja dżowka je mi runje tal luba, taż Wam Wařda hōtra.” Tón męćejše dojęć a to jęch generalje wupowjebam. Wšćitajz by ho mi wšmjeli. Najajtra dżęć f generalje. Sztuzobnil drje mje, hšudu žonisu, pschęd wozbohęo generala wušćęćęć njęchaję; ja pał jemu prajędo: „Wrajęće generalje, so žona ža luda i generalom něčto nušne poręćęć.” Na męćęje hmeđžaj pschęd njeho. Ža jęho najprębeću wo samolowjenje proščajch a to na hwoju hšoržu wupowjebajch: „Generalo, ja bym jeno hšuda wubowta a moja dżowka dyrbi wo hšęb shtajicę; ale to jenickę, shtoz ma, jęjne dobre mjeno, njemōžju a ja jęj wot nišoh rubicę dacć. Duż Wař pschęć, so bjińcęje męćowim wyschćęćim teho a teho regi-menta salsaj, pschęd tamnymi klamami pschęzo stejo wostlawacć.” Na to je tamny general mje ja ruku wšat a fe mni prajil: „Wš seje mudra mać, kotręż ja jara częćęć; a so bęchju tola wšćitę macęerje tal czimite a rękaję taž Wš! A hdyż hdy sašo wadu trębajęca, dha węćęje, hšęje bydu.” Ža bym ho jemu dżalowala a bym sašo shtu. Częćęćęny general je potom tamnym mlodym wjęćęćim wyschćęćim doprajicę; — pschętož hdyż mje po tym sašo na sašy wušlabacch, dha jęch wocęji i njemōwščęju na mnje šapacch. Ale pschęd tamnymi klamami wot teho częba žadny wjęćęćę wyschćęćę wjazaj shtu wostal njęje.”

„Womhaj Bób” njeje jenož pola knjęšow duchownych, ale też we wšćęch pschędawajńch „Serb. Nowin” na wšćach a w Budyšćinje dostacć. Na shtwóręć lęta pkaćzi wón 40 pj., jenotliwe częšćka ho sa 4 pj. pschędawaju.

Sy-li spěwat,
Přijze džělal,
Strowja čě
Swójny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprěny
Napoj mčony
Lubosť ma;
Bóh pak swěrný
Přez spaf měrný
Čerutwoś da.

Njeh ty spěwat,
Swěrno džělal
Wědno day;
Džě pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoť ty.

Z njehos mana,
Njehb čl křmana
Žiwosť je;
Žiwa woda,
Klě Bóh pada,
Wokřesť čě

— Sserbske njeđzelske lopjeno. —

Wudawa šo křzdu hobotu w Šsmolerjez knižicijščetni w Wudyskjinje a je tam ja sčtwórtlětnu přehedplatu 40 pj. dostać.

17. njeđzela po swjatej Trojizy.

Zap. št. 17, 16—31.

So bychu teho knjeja pytali, hač bychu jeho namatač a namatač mohl, — to je po Pawołowym předomaniu, w horcach naspomnjenym težke podatym, najwyškej nadawt a wotrytnjeny křz čłowěskeho naroda.

S teho hebi wšni: 1. my dyrbinj Boha pytač a 2. my móžemy Boha namatač.

1. Pawoł krašne temple, wołtarje a swjećata staroplawneho města Athena přehetodžiwšiji bě šo w duchu rośtlobi wšchudže šo wolawožeho přehibějštwa dla. Kaž porok křizji, hdyž j tajšeho swójeho fačijščeja na Acepagubku přehed šromadženymi šwoju rěč japocžnje j tymi šlowami: „Wj mužojo Athenšy, ja widžu, ja wjdu, so wj w wšchěch wězač jara přehibějšy šče.“ Zo pať jow porok njeje, ale šterje přehiwosnače, kaž čyul prajječ: Ja widžu, so šo wj bohow jara bojtje! Wón wě derje rośhěženje čiznič mjes jich wopacžnje přehibějštej křizbu a mjes jich nabóžnje myšlu. Přehěžimo tamneju wujuje; št. št. 29. Lutu šmě škwalič. Zamina je bčudny puč, po kotrymž Boha pytaju. So pať, hač runje na wopacžne waišnje, tola pšiji wšchěm a we wšchěm šwojim bludže pytaju, my šměmy šamo prajječ: Boha pytaju, to je jadrješčo wěrnosče, tiž w ščžbej, tež w najškwipšdej pošanštej wěrje tej. Šoj, japoščoť móže šo na jeneho jich powot a jeho šlowo: „Wj šmy j jeho rođa“ wotwolač, so by jim wob-

šwědčiji, kašte powravom šubote pošnače prawdy je j jich luda a ducha hižom wušchlo.

Šanano je w Pawołowej myšli prajječ: Wj dyrbinj Boha pytač, přehetoz my šmy j Božeho rođa abo, šchtož by to šamo bylo, my šmy po Božej wobabnoščej štworjeni. Wšchito křwata tam, j wotkěž je. Něžta běži do morja. Šiwěka šeidže a špadnje šašo. Čłowjeť je čželo; wot šemje wšaty dyrbi šo šašo do šemje wobrocžič. Ale čłowjeť je tež dušča. Kaž je wot Boha wušchot, tať dyrbi šo č Bóhu wrocžič. Žať šwjaty šaťon šteji na čłowještwe, jaťo žiwj pučpošafat přehed nim: Š Bóhu! W kajšch huijaznyh a jimaznyh šyntach je šo tole žabanje, tole žedjenje po Bóhu wuprajito w Izraelu, n. přeh. w 42. pšalmje: „Žaťo jelen jachli po šymnej wobže, tať šchujje moja dušča, Bóže, k tebi. Mojej dušči čže šo pič po Bóhu, po tym žiwym Bóhu; hdy ja tam pšchidnu, šo ja Bože woblicže wušladam?“ Přehězo wštanje wažne štare wobbedžbowanje, šo šo žabyu lud na šem nabehčot njeje, tiž njeby j najmjerišča špocati nabožiny měl. Šchtož čłowjeť wušchlo pošoběhuje nade wšchu štworbu a wšchě štworjenja, njeje jeno rjanosč jeho čžela ani bohaktwo jeho ducha, ale pšehed wšchěm to, šo je na to štworjenje, na Boha šebi myšlic, k Bóhu šo modlic, Boha pytač. Wšchěžimo temu ničjo njemucžini nowe pošauštwio našchego čžaba, kotřej je šo šriedž křehčejšjanstwa rośhčěralo; je wšchěm šwojim njeměrom a njewotpocžintom, je wšchěm šwojim horjenjom ša šubčami a wějščlemi tutěho šwěta, je wšchěm šwojim šabyžom na žiwěho Boha a šapadnje-

njom do kłudzby sachodnych, kniczomnych wężow je wono runje tať — jenoť na druhi pac! — wopolařmo, to řlowo řtareřo zyrkwinieho wořza błać: „Ty, o Wořo, řy nař ř řebi řtworil, a nařřa wutroba je njepořojna we nař, doniř wotporcuje we tebi.“

Pytajeće, dħa namatacaj.

2. Abo ģzemy tym prawo dać, kotřiř męnja, řo je na tym doćeř, Woħa pytać, doćeř by jara njewęřte bylo, ģać je ř zħa mořno, Woħa namatacaj? To řo njestań. Wty byģymy ģzi najubjeřniģi byli, dyrħe-lic pytać, namatacaj pať njemohli. Ģłobni byģymy byli, a ģadyu křleř tu njebý byl, řo byģymy řo najebli; laćniř — a ģana woda, řo mohli řo napić! Ałe ģħat buď Woħu! Wty mořzemy jeħo namatacaj. Wón je řo ja to řtarał. Se řtarobawnych dnjow mamy jaťo Woře řłubjenje a ř dobom jaťo ģłowjetow řħonjenje: Ģħyř budźeće mje ř zyrje řwowej wutrobu pytać, dħa ģħy řo ja wam dać namatacaj, praji tón řnjes.

Njeřamolińmy řo ř njewędomnořcu. Na přħećelnitwe wařħnje, ř ľabodnymi řłowami japořřtoli se řwójimi po-řłucharģemi řećzi a je ģotowy přħidacř, řo je njewędomnořcu wina, ģħyř řu pytali a tola njenamataci. Wón to řme, kař ģħe teř Bętr ľ Ģidam dħeře: „Ja węm, řo řeće to ř njewędomnořcu ģiniłi, jaťo teř wařħi wyřħřħi“, a nařř řnjes a Ģbóřniť řam prjeďy řa řwójich njepřħećel-łow ř řħiřa prowħeře: „Wbóće, wodať řim; přħetoř woni njewjeħa, řħto ģinja.“ Ģħy byģu wjeħeli, řħto ģinja, ľuďo ģać do dħenřniřeħo dnja njemohli taťke po řwójich řadoćeřaģ řiwi być, ale dyrħeli wopomniće, řħto řo ľ řiģ męř ģobř! Duř pať teř wiďizimy, řo ř njewędomnořcu a wiřħať ģes řamolnjenja řřeřħa. „Tať řo woni ģes řamolnjenja řu“, w ľiře na Řomřħiř ř pjera teħo řameħo ģřitamy, řiř jow wo njewędomnořci řećzi. To teř ř teħo wuřħaďa, řo wón jow dale praji: „Nęť pať přħiģe wón wřħubřom wřħiřim ģłowjekam, řo byģu poturu ģiniłi.“ Potutu! Duř je ř iģi winu řo řta, řħtoř je řo řtaťo.

Ģħyř pať ř iģi winu, kať wjele bóle byģymy my ģes řamolnjenja byli, řotrymř je wot maľořce tón njeřnajomny Woħ, řtworiceľ a řbęřeř řwęta, přħipowjeďany a přħeď woćzi řtajeny tón muř, w řotrymř je to wobsamntę, přħeř njeha řubřiceř zyrę řwęť ř prawdořcu, jeħo řenićki narobřeny řęny, nařřħiř duřħow wumozniť, a do wutroby wulaty řwajaty Duř, řiř do nař řłobři węru, řo njebýymy řħubjeni byli, ale węćjne řiwjenje meľi. Wty dale tam a řem řehać njetrjebamy: ģħe je nařř Woħ? Woře wo-řłiceř řo nam řwęćzi w řeřu ř Ģřřuřtu řu. Tón je jařnořcu jeħo řařnořce a podobnořcu jeħo byća. A nařřa wera je woćřto, řotreř jeħo wiďi, řuťa, řotrař jeħo ģęřzi, wuħo, řotreř jeħo řlyřħi, noħa, řiř ja nim řłeďzi. řħto řo tať jara řtaramy a řojimy, ģħeħo dla řo řħobľiřħo a a řħořħiřħiřħo njebęďizimy w řpyrowanju? Woħ je přħi nař tudy. Je wón přħi nař, řħto ģħe nam řħtořiceř? Je wón na mojej řtronje, dħa je mi pomħane.

Woħa pytać je řiane, Woħa namatacaj je řjenře, přħi Wořy řawořtać nęť a do wřħeje węćnořce je naj-řjenře. Ģamjeń.

Z. w. K.

Woħ je přħi nař.

Řap. ř. 17, 27. 28.

Woħ wot nař njje dalořo,
Wón je nam bliřto wřħubře;
Ř nam jeħo wořo řħila řo,
řęmy tudy abo druħeře;
Wón je nařř řiwjel, w řotrymř řmy,
W nim řiwimy, řo řħitamy
Řař řħy w ģęřřwoje woďe.

Ty wuľki Wořo wřħubřomny,
řęy we njebiu a w řwęće
W řħamřam ģħařu dħelam,
řwęď wřħeħo w řħodach, w ģęće;
Ģoj, twoja wřħubřomnořcu ta wę
Teř řħať ģajne, řłowa wřħę
A do wutrobowo ģłaba.

Wřħo ģorjo, řotreř ģřħećzi nař,
Je tebi, řnjes, řtate;
Ty wiďiřħi řořownořce ģħař,
Teř woćřlo řħłomate.
O řbóřny řħořħi, řo přħi nař řu
A my we twowej ruzy řmy,
Teř řħyř řo njebio mroćzi!

Duř njebioju řo njebřo,
řħyř w ģęřmym dale řħobřu;
Wje řane řħař řwotřařħa,
řęo w buďu ř Ģęřom woďu;
Řiř jeħo tón mje řħořħuťe,
Wřħať wón mi řtajnje ľ řoku ģe,
Wje jeħo řuťa řta.

Ja porno dħeľcu w řoľoćzi
Ģħy přħeď nim tudy řħobřicř,
řo řwęćzi jeħo řħaba mi
A Woři męř moř řħobřicř.
Wón řo mmu bę a woďi mje,
Duř wofianje teř w přħidobře
Móř Woħ ja ģħa a węćnořcu!

K. A. Fiedler.

řwęďećjenja węry se řtaryř ģħařow křħećřřian/keje řřkwoje.

(řo řtaryř řořeřaģ pobate wot M. w M.)

2. Wotpad a wobřħajnořcu přħi přħećeřħanju.

Žyrion, řłamny wućeľ řřkwoje nęďře 200 ľet po řřřřřtu řu, w ģħařu řtawneħo řħeřora Deřia přħe: řane přařħenje njje, řo je doľti mę řa to wot Woħa date zyrkwinře ģęřħjenje a ģęř-řjenje řħłobu přħinjęř. Wřħiřy buďu řebi teħo dla teř jeno přħiřporjenje řamozjenja naleřanemu być. Wola meľřħitow na nabozńořci pobrachowawęe, pola zyrkwinnych řħubobnitow na węreť węre, w řħtařħy na řħilowęci, we wařħnjach na řħutnořci. — ř njewęřařymy mańďelřtwa wobsamłowacy. Wjele biřřowow ģo, řwoje bóřte řařtořħitwo řonjerobřiwřħi, ponřiř ľ řabęřanju se řwęć-řymy naleřnořćemi. — Duř dħa dyrħeře tón řnjes pobłęřu a řparnu węru řawo řłajęć.

Łuřebius, řłamny řřbaćeľ zyrkwinřħi řtawitow ř ģħařo

Dejia a Diofleziana, kiž 300 lét po Khrystufu poſlednje wultfe pſhečſežbanje na kſhečſežijanow pſchimožde. wſheč: ſažo beſheč ſhečſorowa wuſaſnja wuſaſta, ſo wſchizju (kſhečſežijenjo) ſtróžicu a wjele tych woſebeniſhečiw not nič hnydom f hrofu tam džečtu (pſchibóſſi woopor f ſnanjenju wotpada pſchinjeſeč), druſy, kiž w krajnej ſtržbe ſtejaču, bučny not ſwojeho hamta wotwóženati, ſoſno druſy not kſhečſiw pſchimožnych tam wlečeni. © nimenom ſawoſowa f nječſiſtaju, njeſhujotam wooporam pſchifſtupiču, eſi jeni woblednio a kſhečſejtaju, niž kož buču dzyſi wooprowočeč, ale hami pſchibóſſam jaſo wooporu ſeč ſo wooprowočeč bač, taſ ſo buču wot woloſtoſežyſch čyričdom wuſhmečſežny: woni ſu pječſa f wobemaj pſchebojaſni, f wumrječuſy kaž f wooprowaniju. Druſy dobrowolnije f wotſtaraj bačjaču a njeſhanibiečſe wobtručjaču, ſo nječuſy tež pryedwo kſhečſežijenjo byli.

Zebyh jara wjele pſchobſteječſerjow woſadom da je hobiu žaloſhnie ſažoſeč a taſ napoſlab krajnych bežderow poſſiečſeche, njelečſežnym paſ wutroba ſe ſtyſtom ſproſtaju a taſ hnydom pſchi přemim nabběču poſledjaču. Zebyh bu ſhanje pſchob knježerja wodobježen. ſem u wooprowačſe pſchitajone, a jaſo ſo pſhečſežiw, ſo poſtaji, ſo by ſo wuſiwlečany do woſetra poſbežnyč a jecho zyke čžeſo f křudami roſtorhato, hač by wjaſnyč a nječ tež hjeſ wole to wot pohanoſu žadane dopjelni. ſažo tón tež pſchi tyche čzwilach njechnuty woſta, mečſhaču, hdyž ſo hžim ſoſeje poſoſowachu, hiſhečſe winowe ſhpač je helu a na nje lijaču. Doteſž wón tež tele bololeže ſažpimaſche, ſo želežo f woſhnoj do ſwjeđſa pſchinjeſe a bu, ſchtož bu jemu wot jecho čžeſa ſhynne woſtaſo, f woſhnoj om pječzene, niž f jennyh dobom, ſo jo njeby ſheſſe izyrowač, ale pomala, pſchi čimž jecho dračojno pryedwo wotemſačſe njeſmeđjaču, hač by ſo f temu pſchitajonemu daſ poſhnuč. Wón paſ pſchi ſwojim pſchobewojoču woſta a jaſo dobyčeſ woſtrežebž tutyč čzwilow duſha ſpuſečſe.

Zebyh ſu pſchobſteječſerje woſady w Nitomediſte, Anthimej, wujnacja dla te Khrystuſe, hlowa wotežata. ſemu bu hiſhečſe wulka ličba martaracoſy pſchitajena, doteſž be w tyč hambyč dnjach woheſn w ſhežowſkim hrowže w Nitomediſte wudyril. Doteſž ſo po woapačnyh tufanju powjeſeč roſpſhečſečſarache, ſo je wón wot tyč načſich kſhečſežijanow jačožen, buču po ſhečſorowje pſchitajni tamniſchi požoſni f hromabami f bjeſa f nječſom wotprawjenju, f bjeſa ſpaleni. © njeowoſhnomnej wjeſelolečju, taſ ſo nam powjeda, ſo mužojo kaž žony do ſhečſepomza čyſnyču. Druſy čyričdom dračojno na čžotmach pſchimožeču a iſch do morja hluſotoſeč čyſnyču. Njeſſečſežna čyričdom bu na wſchých blaſach do jaſtwa čyſnyčnych, kiž beču ſo njebyh ja mardaracoſy a wurubijejow rowow natwarile, ſo w nich tuma ja tyč dla njeſtutom ſaſhudejnych wjožy njeowoſta. ſažo paſ hiſhečſe dalſche ſhežorſke wuſaſny kſhečſowachu, w kotrychž by pſchitručſeču, ſo maja ſo eſi ſaſečſi, hdyž by wooprowati, puſhečſečſe, hdyž ſo paſ pſhečſežiwja, f nječſečſečny mi čzwilemi roſtorhach, taſ moſt ničſto ſaſo hromadu martaracoſy w kóždej krajnje ſtičieč, woſhebe na aſiſtanſkej ſemi!

ſečhe-li Bóh.

„Da-li Bóh“ abo „ſečhe-li Bóh“ je hlowa, kotrež ſo w ſerboch wſchědnje hſhečſi. Nrežy ſu na njo hětro poſaſhli. Nječ paſ ſerboho tón hlowo beſi tež ſwěru wobarnaju; pſchetož to hama je ſwěčečſe a ſnania woſprowažiteje bohabojſečſe a ſteji, kaž wſchizju čſitarjo Bože hlowa wjeđſa, hžim w bibliji. W liſeč hwy. ſaſtwa 4, 13 čytamy: „Duž teho bla wy, kiž wy něčt wjeſnečſe: ſhežn abo juſſe póržžemy do teho abo teho meſta; kiž wy wſchał njewěčeč, ſažo juſſe bađže. © to wy praječſe dyrſewi: ſe-li ſo tón knjeſ čže a my žiwí hwy, dha čžemy to a woni

čžinič.“ A to tola kóždy wě, ſo hjeſ Wojeje wole ničſo doſonječž njemóžemy, a hdy byčnyh tež wſheč ſwoje mozy napinati.

ſtažowa ſečhimblerjowa w R., ſwěrna, bohabojſajna duſha, by tute hlowa „ſečhe-li Bóh“ byſto prajka. Bóla njeje paſ to njebeču jeno hlowa, ale wona hebi tež pſchi nič woſprowažde f Bóha muſhečſe. Zejny muž beſheč ſwobodombyhny, to reka njemwječyžy čžiwječ a hebi na to wjele wježbjeſta, ſo ta ham wojo žonu troču wuſhmečſečjo; tola paſ ju dale wot jejeje bohabojſečſe, wot čytanja w bibliji a ſemſchifſhobžeſnja njemwtežewoſaſche. Wjele bóle hebi to wječeſe, ſo be tajtu dučny, požoſny mandžeſtu doſtač. Wona wſchał mejeſche huſto po naſhny wuſchnyjom ſwojeho muža hětro čſerpeč. Naſ ſobotu wječoř wođe hiſhečſe itaž ja ſwojim itaſjim ſtawom hebečſe a ſtajeche. Wón čžyſhe hiſhečſe kruč pſtu doſtač, ſo by jón naſajtra temu donječſ, ja ſotrehož beſheč itaſ, pſchetož ja tajte puče a woſtaranja beſheč jemu njehebe poſobitno kaž ſiwowje. Zejo mandžeſta tež hiſhečſe pſchi nim hebečſe a džečžaze wſchědnjaže dračſežnja pſtaſche. Bóžy paſ 11 hody. biſječe, žona ſwoju jeſtu do bota požeži, ſo by tehuſeč ſcha: „Wužo!“ wona rjeſny, ja byč prajka, ſo by ty tež něčto ſwojatoč čžinič.“

„Ně,“ muž wotmolwi, „tutón kruč pſtu dyrbi hiſhečſe džeſna hwojom byč.“

„Nó haž, ſečhe-li Bóh“, mandžeſta f ſwojim ſwucečnyh wuſchaju rjeſny.

„Ně, doteſž ja čžu,“ itaž f wótrny hloſom ſnaſhečſečſwi. W tym ſamym wotomſitnjenju jemu nožny wapađſeču. Wón ſo ja nini ſhſili a pſchi tym f lewey nohu něžbe, na ſtote wſhajo woſta a — ſnač! beſe hoba wuwijnena. © bololečju itaž jaſſchſity a potom do womorju padny. Wotne 10 njebečſ je, ſo to wye kóžy lečeč dyrſhač a haſte po ſchtwóreč léta možeche ſwoj kruč pſtu doſonječ a wotebač. „Žona,“ itaž něčto prajeche, „ty mejeche teby tola prawje, hdyž rjeſny: ſečhe-li Bóh.“

Dwě praſheni.

Prawy, ſwěrný křužobnik Wóži na ſwojim ſmjertnym tožu taſ prawje čžajeche, ſešto ma wěčſnočſž na hebi. ſemu beſheč mjenje wo ſwoju ſamſnu ſbóžnočſž čžinič, wo lotuž wſchał beſheč jo ſwěru ſtarač; jecho ſwuboha beſheč wjele bóle ta, ſo jo jecho hyn hiſhečſe f Bóhu wobročežil njebe. Duž ſawoſa non ſwojecho hyna f hebi a djeche: „ſa mam, pryedwo hačž wumru, hiſhečſe jeničſe žadanje, kotrež možeſ hlyſo doſpjelničſ. ſe to moja poſlednja wola. Čžeſeč mi ſlubieč, ſo ju dopjelniſeč?“

Čžny w ſwoječ wutrobe wſchón hnyty wotmolwi: „ſaj, nano, ja čžu to čžinič. ſwojo poſlednja wola dyrbi mi ſwajata byč a je ja mnje truta pſchitajanja. Praj jeno, ſešto čžeſeč?“

Na to nam rjeſny: „ſaj, ja hebi žadam, ſo by ty, hyn-li ſemrječ, f njeumječſe na ſchtwóreč hodžny ſam do tuteje ſwěčſſi ſchol a hebi tam woſhebe tei dwě praſheni woſpominač: ſcho je wěčſnočſž? a hđe budu ja we wěčſnočſži? Ale ty dyrſiſch tam ſam byč a njeſmečſe hebi: hewal na ničſo druſe muſhličž, hač hebi jeničžy tei dwě praſheni pſchepoſožečſ a pſchi tym Bóho wo ſwěto a prawe pſinačeže proſbuč. A to dyrſiſch čžinič, niž jeno jenu, ale wſchědnje w přemich tyžbenjach po mojej ſmjerečſi. Čžeſeč to čžinič?“

„ſa to čžu,“ hyn je hlyſami wotmolwi; pſchetož wón mejeche woſprowo nana jara lubo.

Naſ wumrje. A hiſhečſe tón ſamý džeſ wječoř hyn do ſpomnjeneje ſtwy f tym pſchewoſačjom ſaſhbe, ſo by tam ſchtwóreč hodžny dokeho hebi na ničſo druſe njemuſhličž, hač jeno na te hlowa: „ſešto je wěčſnočſž?“ a „hđe budu ja we wěčſnočſži?“ Tutón ſchtwóreč hodžny ſaſche ſo jemu bliſſiſchi byč džiſi žyč

hodžina; ale so by po nanowej woli czinił, rozpominajęce hębi lędy dżęci jašo nanowe žadanje. Wótry pał bu jemu to wobczęžne a budźiše nanowu wolu najradšo na bok cšijnaj a swoj klub skamał. Wšęta hroša pał jeho pohnu, słowo dżerčęž.

Hbyž bęchu so tak nělotre njeđešte pomintęce, nječznijęše pał wón po woli swojeho nana wozny nutowany, ale sam wot so wobijęny; pšętož jemu ležęše lędy dżęci bóle to prašęnje na storočji: hbyž budu we wječnošći, hač w nječęščach abo w heji? A jęto bę wuził teho? Tón, jo so wón, pšęch hač bęchu so nělotre męžęzy po nanowej smjercęzi minęte, wječęš Wozu hnadu prawu a wernę hčęčęšjan; pšętož wón pšči tutymaj prašęntęjomaj pšęta, jo budže, jeli je dale tak žimy tak dotal, do hele dżerčęž; a to jeho k Zęsuhowymaj nohomaj cšęrečęše, hbyž hnadu a hčęchow wobacęje a wšętu nabjizu wječęnje sčęžnošęe namata.

Wumóžęnje s duchownęje nusy.

Tyđęntę powachmy powjebęžajęčo wo Wozę pomozę w cšęlnęj nusy; dżęnja sčęžlęjęmy swojim lubym cšitarjam swojibny wobraz, kiz potajęje, tak Wbš cšłowjęjej tež s duchownęje nusy wupomhač wě.

Wšęchtaj dwa; bratraj, kiz męjechtaj so wutrobny lubo. Tón staryšji bę 18, tón mlędšji 16 lęt stary. Dwę njeđęłi bęčętej, jo imaj jeju wošabojajna węzęga macę žemęje, kiz bęčęje jeju swęru wuzęija. Sinal bę pola nana; temu wera wobrachowajęce.

Duž so ta, jo tón mlędšji, na otrochoz bę nan wosębe nabjizu stajil, tež sčhori. Nan cšęyše jeho trochšomacę a ręčęšęe k njemu wo jeho rjanym pšęchodže na jemi. „Sajtań, nana, sajtań! Čęto ja něto wo to wozdu? Wozędej mi radšo wo Zęsuń!“ Wšęti tym bęčęje s jeho wozjom widžęč, tak cšęyšęe ręčęane męčę. Ale nan jemu njewidžęšęe ničę wo Zęsuńu prajičę. Wšęchitę, sčęž wjedžęšęe, bę to: „Ty jeho dře lępie inajęšę hač ja, dżęčę.“

„Ach, hby by tu macę była“, sčory sažawošęi, cšęyl rab wo lubočji swojeho Sčęžnikta hčęšęčę.“

Nan, teho druęeho bratra sawoławošęi, jeju hameju wostaji. Safo wón po sčęlnęj sčęwili jašo do sčęny stupi, bęčętaj taj bratraj wofoto sčęje wobpšęchajataj a wuplakana; tón sčory nanowu ruku sapšęčęja a ja mařašęe a tošęęęe.

Na to pšęchindže kuzę duchowny a wobaj bratraj dostajętaj hromadče Wozę wofotanje, jato cšęykoj prajičę: „Wę nim a w jeho wofoto sčęje njewočęnej wofotanje.“ Nan pał duchownemu s hłowu wiješęe, jo njęcha s čęymaj sčęnomaj so bu dżęl bracę. W nozy sčęwosčę hladajo pšęchjęračęšę. Nan cšęyšęe s mozu sčęwone žiwęnje pšęęeręane męčę a tola so wón pšęęo bóle sčęwjosowšęe. Sčory, saž jo sčęčę, so ja nana hčęčęęe modlęšęe. Duž jo jeho wofobliče rosęajni a sčęžna cšęhnišęe jeho dušęa wotral. W tym hamejm wofotaniu nan wot Wozęje ručęki sajtaj s jemi pađę.

Wjazę dnjom wón bjes wędomuręa ležęšęe, a jato jašo k hębi pšęchindže njemóžęšęe so na nošę sčęhnyčę ani sčęwđęžę. Tež sajtł njemóžęšęe ręčęčę. Wšęohi něł jeničęki sčęn bę pšęi choz kęčęo se sčęwznokęnu a s rudžęnjom wuřęny. Safo pał jemu nan jeho brunę wofosy hčęčęšęe, wón wotučęi. „Nana, nana!“ wón jawoča, „Wozu budž dżal, jo sčę, tola jašo k hębi pšęchjęčol!“ Safo pał nětko nanowe sčęwjenjntow pšęny, jo dře sčędži, tola pał prajęšęe: „Wjele lępie tał, hač budžęž tež tebie sčęwłi.“

Tať dža tón nan němy a niz wjazę cšęty ležęšęe, tola pał s potnym wędnjom a móšęšęe so na wšęo dypomničę. Pšęni

raš so něł s hčęny na swoju hčęšęnu sčęwubnu dohlada, ale Wozu dżawotano tež sčęžowanęcho pšęna, kiz ja hčęšęchitow wumęje. A jeho wutroba bu s lubočęzi k njemu napjelnjena a męješęe hwozę žadanje po nim. Tón kuzęš bęčęe swoju ruku cšęžto na njęcho potožil a jemu sčęwile dočęž dał, do so hęč.

„Moj sajtł bę proity“ — tať wón sam pišęe — „ale we swoję wutrobę wofačę jo wotnję a w nozy k Wozu a sčęwjedčach a wuřnawach jemu polny rosčęna wčęchitę swoje sčęwubjęnja. Wę manęšętu a sčęna wjazę njęzarowach, pomintanje na njęju mo s męrom a s potojom napjelni; žarowach a žačęšęčę jeno na swoje hčęchi. Wjele njewęty je pšęęe mój sajtł sčęto, na kotrymž mje tón kuzęš nětko sčęstla. Wjele teje hameje sčęm do wutroby druđich sčęł a sčęm jim sčęstodžil na jęch dušęi. Moja wina je cšęžna, kuzęšęe, sčęm so nabe mnu! Tať ho we swojęj sčęwznokęzi modlęch a s čęwile modlitwu hčęčęęe hotowę nječęm.“

Sčęm pšęchjęčęšęe hęstlo k nanowemu kožę, hčęčęšęe jemu wofosy a jeho sčęny mařašęe. Nana a wječor jo wón tež k sčęwom jeho koža modlęšęe a swoj wóčę-nanaj wóšęje sčęwawšęe. Wšęohi hbyž cšęwješęe, jo se nan to duchownęj nusy.

Nanu wječor kuzęš farač do sčęny sajtępi, stary muž je sčędžiwę sčęw. „Sa jeho dře inajach“ — wón jašo sam pišęe — „a cšęčęšęe jeho sčęwžęnje a nabęžeręnje. Safo wón pšęi mojim kožu sčęšęšęe, pohlabla na njęcho a widžęč, tak cšęčęšęojęne a tola tať ponizęe jeho wofobliče bęčęe. Wpšęchęčęšęe jemu wobę ruzę napšęčęšęno, kiz bęčętej zęty dżęł k cšęčęemu modlęntę sčęwjenęj byčę.“

„Womhaj Wbš!“ wón praji „tón je swojim męrom k wam pšęchindž.“ „Potom sčę pšęla mojęho koža potaknywajęči so mje woprašęa: „Njeje wernę, wy ho rad sčęmu a sčęwšęje hčęcha wotričęnjęčę?“ Sa s čęwom sčęwęčę. A njewęčęšęe wy tež do Wšęta, Sčęna a sčęwajęcho Duchę? Safo jašo sčęwęčę, duž wón potłocęwajęči rękny: „Wy sčęwozjom mužę, dža macę dżę wobacę hčęchom.“

To wón s potnym pšęčęwędčęnjom ręčęšęe. A to tym wofotmitu podžęcho mi sčęwpijęty s wozjom, cšęęa saž zęntač so mi s wutroby wali a sčęwaj mojęho jašęta wo jašo pšęčęčę. „Sčęwawęny budž Wbš ja načęcho kuzęša Zęsom Sčęwsta!“ bęchu moje pšęnje sčęw. Potom mi farač 103. palim wuzęija. Sčęi, woprawdžę, saž jo wobčęę sčęm nad dżęčęmi, tať je so tón kuzęš nabe mnu sčęmłil. Tyđęnt pšęchjęcho mójšach s Wozę kožo wopwšęčęšęčę a bęčę něđębe, kajkiz dżęna sčęm. Wótry ho s sčęwntym sčęwom dačę wofoto wosęčę. Wot teho cšęęa sčęm jo pšęwomač, se swojim jašęwom Wozu sčęwšęčę a sčęmjo węny wuřęwacę do wutrobom, do mlędbych a starych.

Dži a cšęni tež teje runočęe, ludy cšętawo! S čęwntym sčęwom sčęw jašo hčęšęchit hčęšęčęł a sčę čęmłil, temu hamemu stawęj dať, safo wobčęwročęny wot sčęwajęcho Duchę, ja Wozę sčęwčęęnemu byčę, tať Pawol pišęe: „Njepodajęce hčęčęj swoje stawy, jo bęchu brónje byčę njewpawdžęšęe; ale pobajęčę jo samčęch a swoje stawy Wozu, jo bęchu byčę brónje prawdajęčę!“ Rom. 6, 13.

„Womhaj Wbš“ njeje jenož pola kuzęšow duchownyčę, ale tež we wšęch pšęchę dawařnjach, „Sčęrb. Nowin“ na wšach a w Wudjęchjęnje dořacę. Na sčęwčęwřęčę lęta plačęi wón 40 wj., jenotkliwe cšęiřęka wo so 4 wj. pšęchędawaju.

Sy-li epówał,
Pílnje dšítal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swiatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf měrný
Čerstwość da.

Njoch ty epówaš,
Swérnje dšítáš
Wódné dny;
Děta pak swjaty,
Duš daty,
Wotpošń ty.

Z njeboas mana,
Njoch či kbmanna
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokřew će
F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa šo kóždu hobotu w Ssmolerzjz knižicisłóžećeni w Wudyšhjinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedpřatu 40 pj. doštačj.

18. njedzela po swjatej Trojizny.

Zap. št. 19, 23—40.

Šběžt a směšćt w Čěstu! Tutón wobraš ham na hěbi natwarjazy njeje, ale je powucjazy se šwjotimi čžemnymi sežěnamy, na to walčahnje ščypibel ša wšče čžahy, a š dobom pošyltjazy, dokeš tež šwětko na nim zyle njepobradnje.

1. Pawoł w 1. lišče na Korinthiškich pišče, šo je w Čěstu š dšiwimi swěrjatami šo bėžšit. To šo š čžezla na tón pobawt počahuje. Pšchetóž jawošćotol na radu a prđštwu šwjotich pščeželow tehdy do roššfobjeneho luba ščot njeje, š čžimž budšide njetrjebawšči a bjes wščebo šamyška šo šo šnjertneho štracha podal (šcht. 30 a 31). Ale to trjechi, šo je tehdy dšiwje šwěrjo w čžlowjeku na šwarne wšlupito, kaž to šamo hač do džbnšiškeho dnja pišči tajtim wjetšim ropoče šo potajuje. Čžlowjek, Božemu šlowu njepošlušny, je wšchudše a piščezo tón šamy, kotryž je był. To wucja naš wšchit šběžti hač š najnowiščim drohoty dla, kaštjž šo na piš. njebawno we Winje wudyril. Kultura a žiwilišjazja njemóžetj tole šwěrjo pojmacž ani wošfludžić. Wobydlerjo bohateho a ščelaneho Čěsta wěšeje šo š njež horžžachu a wobydlerjo ščžorčteho Wina w našich dnjach niz mjenje. A tola tajta wrotna wolažnja, tajke tórne šatžabjenje na dvě hodžnje a dšje, tam a jow! Pišči tym wščem najwjazy jich š žyla njewě, čžehodla šu šo šejšči (šcht. 32). To je hotowe šštepjenje, kiž šo wulkeje rošhorjenje čžrjódny džđi

bórhj mozuje. A we šwjotim šštepjenju je wona t wšchemu hotowa, rošbičj, šahubičj, haj trej pšchecj. Našštararjo móža šo š lohtej próžu wurěčecj: Našči ludžo to byli nješšu a my š žyla niečo ša to njemóžemy. Móžno, šo po jich myšli njeje byto, šo je tať daloto pšchijšlo; dša je jich wina, šo njewjedša, ščto dyrbi a móže kóždu wjedžić, kiž čže dšuhim š wudžerjom byčj. Móžno pak tež, šo šu š dobrej wolu tunje na to šo mērili; potom je jich wina čžim wěščžiška. Na kóždu pad šu morališžy we winje čži, kiž ša to džekaju, njepotožinošj šudžić a ludži naščžumacž.

Wono šo pradža, hač je Demetriuš se šwjotimi pomožnikami do přěda widžil, kašti kónž šmeje jich šhromadžšnja. Ale nječ je temu kaž čže, wón je tola wu-čžinjemy naščžumaw. Ščtož jeho čžerjelke, bē pieněžny wužit. Piščeš Pawołowe přědowanje bē w Čěstu a we ščžerkefj wokolnošej šlowo teho knješa móžnje počžžo roščj a pšchijberacž. Ššano šotnizy, kiž te ščeborne ščtiti, to je male ščeborne modelki krašneho Dianineho templa džekladu, kotřž bychu wopřatarjo templa rad jako dopom-nejšči se šwjotjeho počžowanja šupowali, woprabnje hžjom na šwjotj móšchni pytanču, šo majštoščj jich žiwjazjeje bohowni wobšenje. To pak nišžje čžerpičj njehadža, šo w tym dšupku ščtoduja. Wěšo džeto a warba dyrbi byčj, bjes wšlowanja a pšchědowanja njewěže. Ale njeje wohibny ščžijščj, džyž čži, kiž šu jeno šwjotich došhodno dla w šarošej, čžinja, kaž bychu š wutrobj šwjotje boho-woje čžerčj pšćali, a š hšewom kaž bjes rošoma šodžny

došlo wofaju: „Wulka je Diana Grefiſſich!“ Nahrabnoſeſz ženje rjana a dobra człowiekij njeje, ale je woſebje hroſna, hdyž wëru wufkupuje na pjenjeżny wużitt abo hdyž ho wërje pſchecziwaja pjenjeżneho wużitta dla. Też w ſcheczijanſtwuje je wobużel wjele pſchiboiſkeje ſluſbzy w czãtmach żadoſzczach. Schtó ho jemu horilimi wufwalerjo? Wufito czi, kiż ſwój dobytł czãhnu i jich pſchiboiſkeje ſluſbzy. Pſchecziwajo pſchiboham naſcha nojſwjećijſcha wëra ſteji. Schtó ho jeje njeſcheczeſze? Sachtó mjes druhiymi czi, kiż ho boja, i wochli, hdy by po njej ſchtó, mjenje ſoſkuzieſz. Ale je dha woprawdže wëcho wużitt, ſchtóž ho taſki ſca bycz, a je dha wëcho ſchtoba, ſchtóž to na nju podobna? Wy ty njechtó ſhubil, by-li dyrbał njechtó mjenje warbowacę, ſa to pak dobył dobre ſwëdomnije, mër duſche a wëcznu ſwëdożnoſeſz?

2. Zako bë lud došlo wolat a ſakhabzał, kanzerjeji, potaſtim wyſchnoſeſz, ſo poradž jón ſpokojieſz. Jęho ſłowta ſu mudre a prawe. Hacž runje jało poban ho ł ſwojeji bohownaj wufna, dyrbielſche tola Pawolej abo jęho towarſchomaj wopſchëdzieję, ſo ani templa rubjeżnijaj ani hani-czerjeji bohowneje njeſtja (ſcht. 35—40). Jęho ſłowta ſu kaž ſwëtkie pruhi, kiż jeſęnu bewat cãmoweho wobraſa pſchelamajaj. Wy, kiż na Pawolowu bot ſluſchamy a ſtupimy, ſejmy ja tym, ſo by też nom naſcha wyſchnoſeſz derje pomhacę moha. Nadżene njeje, ſebi na druge wacãnjne pomhacę dżycę, ſnauo ſe ſwiarjenjom pſchecziwajo tym, toſtiž ſinał wëra a ſteja. Pawoł to ani w Grefi- ni ni njebže ſywał njeje. Knjejeji je duſche dobycz pytal i duſchomopatnjeſkei luboſeſz. Tajſe cziſche dżęło je lewſche hacž ſtorżieſz, ſmarieſz abo hewał ſchtó. Krafna wëż pat je, wohlabacę rułowanje praweje a mudreje wyſchnoſeſze. Wona njemôže tóždu třećj naſtaćnu wëżka ſadżenacę, ale pſchewinjena wot njeho lożny njebudże. Żak wulke ja- moljenje ma tola tóžda wyſchnoſeſz hama ſa ſo a ja złyj lud! A tał ważne je, ſa nju dobroproſęnjene czińieſz, ſo byczmy pod jeje ſchtitom cziſche a pokojne žiwjenje wjeſeć mohl i we wſchej bohobojajnoſeſzi a pözczjwocęzi, kaž Pawoł ſam napominaj!

Giſchęe druge ſwëtko pak na złyj podawł pada, a to je ſwëtko i wyſhota. Dianina wëż ho wjedže kaž na- walne morjo, kotrehož żolny ſchumja we wicchorje. Me- tón knjeſz w njebeſkach mjelczi, kaž też jęho wotroczyj mjelcza. Wón móže mjelczeſz, doleſz je prawo a móž na jęho ſtronje. Pſchichod je to dowoſaſał. Kaiſaſ, wyſchſchaj męſchnit, njewëdomnje wëſcheczeſche, hdyž prajelſche: „Wëpje nam je, ſo jedny człowiek wumrie ja lud, byżli ſo by złyj lud ſahinyl.“ Demetriuſz tehorunja njewëdomnje wëſcheczeſche: „A ſo ſtanje, ſo jeje kraſnoſeſz ſahinje“ (ſcht. 27). Jęze templ dawno w rospabantach lezi, jeje „njebielſke ſwjeće“ je dawno ſhubjeme. Ale: Jeſuſz Khr- iſtuſ, naſch kral, knjezi, ł nohomaj wëcho jemu lezi. Cżęho- dla ſebi żadamy, ſo by rëćał a ſo móžny wopotaſał, hdyž wulke ludowe ſhromadżijny i ſleſtanjom hanjerjam a pſchewjerjam w naſchim czaſu pſchihloſuwa? Żemu to trjeba njeje ani tym, kiż we wërje na nim wiſajaju. Pawoł je też tutej wyſchnoſeſzi kaž wſchej drugeji ſebi ł temu ſluſtiež dał, ſo cżim bóle na Woha ſpuſchecęſz, kiż pomha, na Knjeja, kiż wot ſmjerceje wumôže. Wſchitte njeſcheczel- ſtwo pſchecziwajo Jeſuſhe a jęho ewangelijeji je hiżom ſudżene. Wo nim ſteji piſane: Pobarmo! Cżępajmy też my ſebi we wſchej tajſej wyſchnoſeſzi, haj i njeje ſameje pſchęo-

nowu móž a khrobioſeſz, ſo njebudżemy wopuſchczeni a ſo knjeſz ham powjedze ſwoju wëż a cżęſe.

Samjen.

Z. w K.

Biblija w maczëtniej rëczji.

W franzowſkei wójnje ſo ras nëmży wojaży na wjechnym korbſchęcu na Woju ſtuſbu ſhromadżicu. Gudſba ſadżëta hwał: So twerdje hrdë je naſch Wëh ſam. Runje počãdu wojaży ſpë- wacę, duž pſchitupi bur, kiż mejeſche toſtu ſaſtu pod pažu. Wëh mjes wojaſow ſtupi a ſobu ſpëwacę. A i jęho woczow ſo naj- wjeſcheje wjeſche btychcęſche.

Hdyž bëche temſchjenje nimo, ſo wojaży wobſtarnęho bura praſchodaju, tał je to móžno, ſo wón tu woſerjebž franzowſkeje nëmſti woſymi a ſo na ewangelſkei Wojeji ſtuſbje wſchón wjeſchę wobdżëta. Duž wón wojaſam powjedacę, ſo bu wón nęchdu jało mala ſhrota ſa cżaj Napoleonoweje wójnny wot franzow- ſkeho marckenbarja ſobu do franzowſkeje wlaty. „A w tutej wſch“, tał powjedacę, „nje jejoim, doleſz bëch ſchwił, tejo woſtojicu. Duſchni ludjo ſu ho pak nade mnu ſmiliti a ſu mje ſa dżęćo pſchijeli. Tał ſym w zuſbie woſtał. Mjes tym je ho 65 lët minęto. Dżęnſa ſaſo prëni třećj ſwoju maczëtnu rëćj ſpſchęcu, też ſaſo prëni třećj nëmſti kſęteluch a nëmſte prëdowanje.“

„Sa dyrbu jo bſiwacę“, tał jedyn i wojaſow rętny, „ſo Wy hiſchęſe naſchu rëćj ſnajeſce. Wy jara derje nëmſti rëćjeſe, haj rjehſcho dżyli my.“

Duž jim bur tu ſaſu potaſa, kotruž pod požu dżerjeſche. Tu biſtiju ſebi nęchjo joſo ſwoje jenicſe lubto ſobu do zuſbny wſch. Wona je wſchę te lëta ſo mnu w ludej maczëtniej rëczji rëćala a bë rjany wſajſk mjeſe mnu a mojej domſinu. Wona je mi wótgowſtu wëru wobarnowala. Wëtko drje ſym bohaty muž, ale ſterſchę hacž ſwoju nëmſtu biſtiju bycz ja wſchę ſwoje pola a ſutki puſchęzi.“

Stłowa tuteho jednoreho bura cżinjaju na wojaſow možni- ſch ſaſchſchęch, hacž duſchomowę prëdowanje.

Maczëtna rëćj, wëra a pobożnoſeſz, tutej ſi wëży, ſu wſchaf wot Woha tał twierdže hromadu ſpęcęne, ſo, hdyž jeme wu- tohriſchę, też to dwoje druje cżęti.

ſchſchj wërzajch.

(Komm', Her, und lerne ſchauen. 1c.)

Głë: Nit wotrocęje ſota —

Wëj, hładaj, luba duſcha,
Schtó wërzajch ho ſluſcha
Jow ſhonič je wëri.
Wëh ſam, tón knjeſz, jich wobżi
A jara dżiwije kſobzi
Tu je ſwojimi ſwojaty.

Czi Wozi wuſwoleni
Eſu jow czi wurudżeni
A ranja najſhubſchſchj.
Wo ſhimoſeſz huſto proſcha
A i Łozarom ſchſchj noſcha,
A tola je to njebo jich.

Wëh rad jich bóle ſchwita,
Hacž žanoſ' pſchecziwiti,
A tola je jich Wëh.
Wëh wutrobj jim ſrani,
So ſtorża roſkamani,
Ziã ſaſoja pat jęho móž.

Kiž smęja hwešbow jaŋnošč,
Zow tola žanu kraŋnošč,
Ač hufto, nimaju.
Tu srodža w częmnym boli
A w njewjehelji holi,
Kiž kłónza budža we njebju.

Sich buščje porozjene,
Kož ktwjeczka nalemjene,
Kož palimy tola tui.
A hacž tež je stwłnošču
Eso strachuja pšehb kšóšču,
Dha wšćak we bitwach dobubu.

Kaž leži sašon žita
A kaž je trawa šbita
Po wšćitkni njewjebri!
Sdžž deščęć pal sešibuje,
Dha wšćit sešebuje,
A potom kłónčto sašiwęćji.

Zač so cji wěrnı maju,
Čži s płačom wuškrywaju,
Sdžž steja we kšćišu.
Sich buščja Boha žaba,
E jich wóčta kšćja paba,
A rjeńšjo roščje po deščęćju.

Duž, Wbóčje, budž nam hnadny,
So by ho wuškryw radny
W wšćęch wjedrach potašak;
So kšoj, kiž su težle,
Tež bychu sorna męle,
Sadž wožny cšaj by nastamał!

San Milian,
w swojnim cšojku farač w Kłezach a Dubach,
kiž 1886 jako duchowny herbsteje kolonije
„Eserbin“ w Łęzaku wumuje.

Šdže je waščja wěra?

Luč. 8. 25.

Čzehobla nam wěra pobrachuje? Njeje našče žiwjenje potne šwedčzenjow bójšteje mikoščje a pomozg? Džeń dnjej wawjeba, a nóz nozy cžini to k wjedzenju, kał wulki a kraŋny tón Knięs je a kał dobročtow; s kšćym ranjom je jeho dobrota nowa nad nami. Čzehobla nam wěra pobrachuje, hđž je nam tola Boga lubošč s jeho jeniczonarobčnym Szymu sjewjena, kotrehož je nam wón k šbóžnoščj do swěta pšćak? A tola nočje našča wutroba k Bogu hnady a mudroščje žaneho potneho domwřenja saščijęć. Haj, ja wuśnawam, so je moja wěra hufto prawje mała a kłaba a so hym potom na tym, ho swojeho domwřenja wšatacač, a k temu hałke tajkaj nušow třeńhų njeje, kaž tam pola wuščob- nitow na kšćji, jačo ho wiochor na jęor šbže a žolny jich nad- padžechu, so bęchu we wulkej itrachojęji a wolaču: Wšćitryje, my tónž wofmjemy! Ač nę, hufto mōže mje mała mrdęčalka na mojim žiwjenškim njebju bižom strachleho sčżinič, haj, ayle njeterbne ro- mšyflowanja jamoža naš snjememjowacž, a tež bjes swončownych pšćiczninow ho wiochor dwęlowanja we wutrobie poščęhujaja. Šdže je potom wěra, na kotruž mje tón Knięs pšćeproščja a sa kotruž mi jeho kłowo prawo dawaj, kotruž drje tež hižom drušim pšędo- wach a něčto kam nimam, hđž je mi nušna? D so by nam tón

Knięs wěra šbudžował a poškynjał! My dže njemōžemy žaneje wēšteje kroczele w žiwjenju sčżinič, njęčżimny-li ju s dowěru na Boga; ani ruču k džeču njelamožu wješele hibacž, hđž we wēćje kšoj stłk njelapšćijam; a hđže namafam wutrobitoščj a mōž sa wojowanje, mam-li do bitwy cšahmęć bjes wěry?

Šdže je waščja wěra? Zač hym tež we swojim hwešdomnju praščeni, kał hufto hacž wot Wbōžje kšnje twočujemy a mjes šobu dawamy na luboščj pobrachowacž; pšćetoz njepoščłiščnyočž pšćęčżiwo Bogu a njeluboščłiwoščj pšćęčżiwo bšćłžjemu s njewěry wuščadžatej. Šdžž pal wěra sažo wotčęzi, potom je tež forčłiwoščj a wutrobitoščj s nowa šbudžena, a wozł, kotrež k njebjeham s do- wěru šhladujetej, matej nowy jaŋny pohlab tež napšćęčżiwo bratram.

Duž pomhaj nam našč swěrnı Wbš, so my kšćby džeń, nam hnadnje spozčżeny, we wēćje spozčżimny a dokonjamy, kał so hu tež pšoby wěry na naščim žiwjenju wšćęć, a my hromadže sjo- nimy a wobšwedčęćč mōžemy, so je wón w kšćby cšaj naščęje wutroby troščt a našč džel.

F.

Dujowy kšęrlušć.

We Wulkič Sčżarach džeń 8. oktobra na keniščach spęwany*.

Bogu džał!

Kniętej džał, so kšilnje dawaj
Kšćęb a wšćitku potřeбноščj;
Zeho luboščj k nam je prawaj,
Wofłicza nam wšćęho doščj.

Bogu džał!

Kniętej džał, so k džeču mōžy
Naščom' cžęču wobradžaj;
Dwiču našču wobnoju, w nozy
E hnadu rjenje wofłęhewaj.

Bogu džał!

Kniętej džał! to, luba duščja,
Dženka s wješčłym kłohom praj!
Ee štutami, kaž ho kšćłiščja,
Sšwojom' Wbđzej šhwalbu daj.

S.

Sawědčzenja wěry se starč cšajšow kšćęščłijanškeje yrkwuje.

(Po starč cšajšach podate wot M. w M.)

3. Wšćimawje a šalitawje kšćęščłijanškeje wuščby a žiwjenja.

Pšćimo wšćęho kšćęščłijona Miliusija Gęłzo, kiž je wofłoto 200 lę to Kštryńsku nastalo, wofaže, kajke wēzy pohanjio teđby kšćęščłijanam wumjetowachu a kał wo nich šbudžachu. Dwa, kšćęščłijan Oktavius a pohan, s mjenom Šażilius, ho tu ro- rēczujetaj. Pohan pšćimaj kšćęščłijanstwo a Oktavius je šatnjuje.

Pohan Šażilius praji: Čžęšto njeje dopofačj, so je w cšłęwškim žiwjenju wšćitko njewēše, dwęłonne a kłabate. Šsnanu hu džele hweťa jeno pšćęs pšćipadne hromadubęženje (małščj dželow, atomow) hromadustajene, roščđelene a wutworjene; totry Wbš je šarjadowac?

Oktavius šnapšćęčżiwo: Mi ho šdadža ludžo, kiž wēćja, so je tónle hšmudžny twar hweťa niž po bójškim pšćęmšyfljenju ho

* Bohušet je ho tšđęmja wotčęščłęjenje tureho šćęłiščja pšćęšłabato. F.

dofoňal, ale ho taf-rječ pšches njepšchemyšnje hromadulčijaze šrejdbi ho hromadu šplazal, kaž bychu žanebo tojoma, žaneje křmanowocje něchtu wobfězbowacž njemčle, kaj žanyč wocowžo we šlowje. Pšchetož ščto može taf štwane, njepřejimne a jašne byčž, hdyž woczi f njebu pošfěhujecž a ščtož je špody a wofofo naš, f pšchemytwowam wocžom wobfawobujecž, hačž jo je jemu wyšćijše byče f njewumjernej duchownej mozuj, wot kotrohž ho žyła pšćiwoda wožiwja, šiba, živi a wobđi? Wobfawaj jeno na njelo šame, kať daloto ho wupina, f kaťje tořazje špřichnojčju ho wobrocza, taf w nozu w šwěbnej pšče ho bšhčyčž, woznoj w šćončnej ftrahnojčji šwěčži, a ty špřonajecž, kaťi špřobžimy a bšjfi je křumšat, f kotyčž najwyšćijši wobfěč jón w runej wošy džerži. Šdy by ty do nekajenje ščže pšćihšchědžiči wščo derje ješajane, fariadowane a wupyšćene wibđaf, by tola na ščžby pad nenił, so njecž nab njeje curuje, f žje wjele lěpšji hač wšćifke tamne rjane wěžy. Wocelž něł njefšja a jemuju wopomnju mudyrt porjad, sešćilowocž a špřichprowjenje špřonajecž, dha dyrčifč tež wěričž, jo je njecž a wožiw šwěboho šwěta, fž je křumšiči hačž ta hwěbšćina šama a jenotliwne džele šwěta.

Bazilius dale: Šfchecžšćijenjo ho na potajnyč šnamjenjacž špřomaja a ho lubuja, štwo pjećeb hačž jo šmaja; woni tež w powšćifkim w hromadže lěšćity hajja a ho bjes wupowjača bratřja a šotry mjenuja, so była pšches pšćiwowacze tuteho šwiceženeho mjena wšćebna njepřobžimowocž křejna banita.

Wopwječjž wo šwicežšćije tyč pšćifšlujazgž je kaž gramowčžima taf šnata. Wale džěčžo, je žitom pšćifštryte, jo bychu ho čzi ničžo njemjěhazj šebaf, ho jim f džěži pšćebšćaj. Tuto džěčžo ho wot teho wozeho, fž ho f pošpřanytm žitom f tej wěrije šawježje, jo je kaťanje njefčfobžazje, f rani a šlonzije. Štrej džěčža — kaťa hrojnnojčž! — lačžni šřebaja, wo roščožčjowane šlawy ho tořajaja a pšches tutón wopor ho šbratřja. Pšches šhromadne wježenje wo njefšat šebi mjes šobu mjelčjenje šawječja.

Šdyž hu — Bazilius dale wobštoržuju rěčzi — po bohacž wješclach šiba ho hořejo prawe wašhoriti a je pšches wopićje čšćelnojčž jo šawalita, potom ho woš, fž je f hwěčžunjej pšćiwajalany, f kušom, fž ho jemu přobčžšćijnje dale dohwočje šchnoty, f kotrež je pšćiwajalany, nawabi, so by ja nim šlecž. Ze ho taf pšćerabžaja šwězja potwěčžila a wupražta, potom ho pó čšnje na njeharšbite wafšćenje šwajšči njehorahč žabofčewo šwajajaja, kaž to runje njewěšty pšćipab čže.

Oktavianus šnapřchćejwio: Ty prajičž, my šwiceženje pšches štrej šćonžowaneho džěřca došlawamy. Mašč ty to ja možne, so mošje ho tajne něžne male čšćelo do šmjerče šlawčž, jo mošč ščitž trej wononarobženeho džěřca pšćelocž abo šřebacž, jo mšćitž to wěričž njemžje, šćiba byč šam šmanž to šćiničž!

Maž napřeljana dale — a to je wafšče šřewanje — lubofč mjes šobn; taf ho mjenujemy mjes šobn — a to wafšča šawčšč šubžuje — bratřjo jato čšłowšyž šymno teho jeneho bšjřefeho wožta, jato towašćifcho wěry, jato šobužerboho nadžije. Wby wšćat ho mjes šobu šebju nimacžje, ho mjes šobu f hšćjenju rošpalcje a ho jato bratřja njepřonajecze, šćiba hdyž bratrowiše mordafštwo wobendžecze. Wby šćofacze hrošne njefšakfi, pola naš je hšćom pomylčjenje na tym hřěčšne; wy šo šobuwobomnyčž po bojčje; my hšćom šwědomnija šameho ho bojimy; f wafšćimi lubžimi ho jašawa mjerwja, šćeřčšćijana tam njenamašaj, šćiba jato marčwaja abo wotpadnjajče.

Bazilius: Džěl wot waš šćeřčšćijanow, a to tón wješćij a wo wšćem wobfuczenju lěpšči, traba, šymu mřeje, ho čšwitiwe, hšobž, a Wžy to čšćepi a njewobšedžnje, njecđa abo njemžje tym šwajim pomhacž, taf njemžny a njeprawy je. — Wo tafkim, hdyž je šćeřčžca tořomnojčje a pokornojčje we waš, wofajecze wo teho,

njebješte runy a pobeňžjenja a potajnojčje šwěta dopytačž čžyčž. Ze došaba, na to najšćilje šlawčž, wošebje ja lubžij bjes wježnowocje a šćělanowocje, bjes wocžčšćenjena a šnacža žiwjenja, fž ničjo wo politikšći wobšćejnojčejah njerofymja, šaba bychu tež nabožne wěry rošćafčž wobš.

Oktavius: Šdyž Bazilius ho f tyta tajf njeje, jo je jemu mjeršaze, jo njebšćelani, šćubzi a njewědomni lubžo wo njebšćijah wěšah wo roščěčžuju, njech tola rošpomni, fo ju wšćizny čšłowje-tojo tořoma a dara wobšebžowanja dželomni a jo je wědomšćina myšl šni prawo nekajeho šnawa, ale pšćiwobženy dar šwěrbž.

Šdyž my f wafšćeho džela fa štwyčž placžimy, to šana banita njeje, ale šćwalba ja naš. Dobre žiwjenje duča šćabi, mčta jecho pošhlyja. Wšćeje teho: Šaf može tón štwyčž byčž, fž žaneje potřebnojčje njelacžawa, žuleho šćaba šebi njepowžaba, fž je bohaty w Wžy? Šćerje je tón štwyčž, fž, hačž runje ma wjele, tola hšćeje wjaz žaba. Šaž je pučžowat lěpšči, čžim ložšče jecho brěmjo je, taf je tež na tutym pučžow žiwjenja temu najšćep, fž šebi je f štwyčebu lošće čšćini a niz pob brěmjenjom bohafšawa jašči. — Šdyž čšłowje šćabofčje čšujemy a pob tym čšćepimy, to šćofanje njeje, ale wozijše šwacžewanje. Pšćetož dušče mož ho pšći čšćelnyč čšćepjenjacž powbšče, a njepošje je hušto šćhla počšćimow; haj bjes šwacžewanja tyšćnojčje mozuy duča kaž čšćela popuščaja. — Taf budžemy w špřowanjach kaž štwo we wošnju špřatni, — a taf može šćeřčšćijan ho njepšobžony šacž, ale niz byčž. Wby šami f njepšobžom špřatnyč mušow do njebšćej pošfěhujecze, kaž Wuzija Ščžwolul (fž šebi ze dafšče wošnja ruku palicž). Ale telto tyčž najšćifč (šćeřčšćijanow) hu jo bjes šćhla bolofčje njefšči, hdyž bu jim niz jenož prawu rufo, ale žyle čšćto špalene, hačž runje mječaju to we šwooje mozuy, ho pučžčžičž dacž. Ščhto dha mušow f Wuziom pšćirnam? Mašče žony a džěři šćžžow, čšwilo, tořahgž šćerajotow a wšćečž šćwželow wotprawjenja pšches bšjřtu jahorwju wutrajnojčž w bolofčji šebžbu nimaja.

Dženka jeno jedny dželj.

We wješćej šćorowni pšćeb křotkim šćory lěšćeje, kotrohž ta myšl, jo šmjeje šnawo došjo na šćorotžuj lěšćej a wšćeho džela ho šćimwčž, jara wšćejeje. Šdyž lěšaf jažo roš f njemu pohladacž pšćidžje, so by jecho runy f nowa šwobalaf, šćhrošli ho šćory a wafšćeje ho šćeraja: „Wjeřčje mi tola, luty šćerje, taf došho šmjeju dha hšćeje šćory lěšćej?“ Wobšćarny lěšaf pšćečšćelnje na njeho pohlada a wotmolwi: „Dženka jeno jedny dželj.“ Š tym ho wofšali. Wobšlawakfa pať, kotraž wšćejeje, taf ho šćary nad tutim pračšćenjom džimafšče, rjely: „Taf tutón lěšaf ščždemu wotmolnja. Wy budžecze ho f tym wotmolwiočšom špotojčž dyrčejč. Wšón derje wě šćory ma dočž na tym, fo džekřnišćifcho dija čšćepjenje njecže. Duž šebi pšches šćarocž wo pšćihšchod šwoje čšćepjenje hšćečje powješćijč njefšči. Šešo šćori dyrčja džekřna šćerom lěšćej a wšćo dalšče do Wjeřčje ruku potojčž.“ Šdy bychu tola wšćizny šćori šebi tole woponucžičž čžyčž!

„Bomhaj Wžy“ njeje jenož pola šćejow duchownyč, ale tež we wšćeč pšćedawarňjach „Serb. Nowin“ na wšćach a w Budyšćinje došćaf. Na šćwtwóřč lěta placžiwón 40 pj., jenotliwne čšćišća šo fa 4 pj. pšćedawaju.

Sy-li spěwał,
Pilinje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny jo.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubość ma;
Bóh pak swěrnj
Prěz spař měrnj
Čerstawć da.

Nječ ty spěwał,
Swěrnje džětał
Wědně dnj;
Džěć pak swjaty,
Duć daty,
Wotpoću ty.

Z uobjes mana,
Nječ ći khmana
Žiwność jo;
Žiwa woda,
Kić Bóh poda,
Wokřew će
F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wubawa ła łóžbu łaobotu w Šsmolerjez knižicijichcětni w Budyšinje a je tam ja šchwórtkětnu pšehcěplatu 40 pj. doštać.

19. njedzela po swjatej Trojizj.

Zap. št. 20, 17—38.

Kak ła kwěrnj wuczbónik Šbóžnifa i tymi ła wojimi roszjohnuje?

1. Wón hlada wróćjo na swoje štuffowanje ła teho knješa.
2. Wón strošcětnje hlada do pšichoda w dowěrjenju na teho knješa.

1. Nječćer pšehd tym knjesom běše Pawoł. Ale wulkli wón być nječšaše, wón džyšće jeno wotročć być. „Ja hym temu knjesej kłuzil se wškej pokornošću.“ Talo jeho rěć, hđžej wón swojemu štuffowanju nimo jich wocjow cšahnyć dawo, so wón swoje žylje japoštyofle štuffowanje do žiweho wobraša wopšhija, ta je ła wěšće kłuboto faćijščjata do wutrobom poštucharjow, kaž słowa mrežajeho, kotřej we wopomnjeću wostanu. Tak dyrbi jamož łóžbu škeščijan činjeć, kiz i tymi wojimi ła roszjohnuje. Nafš njeapomnitj fanzler Wišmarck je hebi žadał ja napisćmo na swoj pomnik „Šwěrnj kłuzobnik škežora Wylema I.“ Na šaftojnitah ła wjazj njeypita, hać so bychu šwěrnj namatani byli. Čhžemy hebi pšehć, so bychu pod wobraš našeho žiwjenja napisćaj mohl: „Šwěrnj kłuzobnik Jezom Křhřtja“. Potom je nam tež lohto ła roszjohnować i tymi wojimi. Šcht. 22. 23. W duchu wšwajanj jěže wón do Jerusalema. Kaž něhdy jeho knjes a mištr njeleđbuje na proštwu swojich wuczbónikow: „To ła tebi nještał“, tola swoje woblićjo

wobročej do Jerusalema, so by tam cšepć a wumrjeć, doleć běše to wola jeho Wóžja, tak tež Pawoł šwěrom dže do stareho mordatskeho Jerusalema, haćrunje tam wšwajki a wjadnošće na jeho cšataja. Tak štupi džnja hišćaje mišionar na łóž, kotřaj jeho wjedže do žiweho troja, hđžej žmano šajna šmjerć na jeho cšata. Zajta lubošć k temu knjesej dawo tež štrobošć pšehćjimo nje-pšehćjelam a w šmjerći.

Šcht. 24. „Ja ła teho nicjo njeboju.“ To je rycěřeta smuzjtošć knjesoweho wotročćja, kiz ła džerć do Křhřtjuchowym słowje: „Njebošće ła pšehd tymi, kiz cšćelo morja, ale dušajn morić njeboja“. Wjowoał Wózi dyrbi hotowy być, swoje žiwjenje wostajć w tej myšli: ja wojuju wo njebješte luba. A štkonćnje šlyščimj hnujaje roszjohnowaje słowo: „Ja wěm, so moje woblićjo wjazj njebudjećje wopladać wy wšahitzy, pšehs kotřahć hym cšahnył a předwoał to tralećtmo Wóže.“ Šwěrnj kłuzobniz teho knjesja pšehpowedaja to słowo Wóže a hdyž je potom tajki šwěrnj kłuzobnik swojej woczi nahle šandželil, ła praji: „Šdy bych to wjedžal, bych šwěrnjšcho wozil.“

2. Wón žtutnje a štročćtnje wón hlada do pšichoda. Šcht. 28. „Zehobla leđžbujeće hami na ła a na štablo!“ Najprjedy leđžbujeće hami na ła. To plaći tež šarščim a knješim, so byšćaje žhobjili w bojščej teho knjesja. Potom halle móžćeje prawje leđžbować na štablo. Tole słowo dyrbi naš wubudžić k šwěrnjšćej i našim powołanju.

Šht. 29. 30. Wón dopomuja na strachoty, so furowe wjelki mjes štado pščińbu. Takse myšle dyrba dženša hiščeje knjezeweho křuzobnita se křubnošću napjelnič, hdyž rozžohnuju na swoje štado hlada. A nahonič dyrba to knjezowi wuczobnižy — mišionar mjes pohanamami — předať w křešćejianštwje, hdyž hěbi na bńdu najšeho czaša pomyšli. Tehodla jeho słowo: „Tehodla wachujeje a špomieje na to, so nješkim pščeřak pščeš 3 lěta w nozy a wodnujo jeneho kóždeho je šylsami napominacz!“

„A něť ja waš poruczam Bohu a temu słowu jeho mitošće.“ Tež hłowje zyrkuje wón tu wořadu porucza. Zemu čzemy tež dženša poruczic štarošće najšich wořadow, jemu, temu šwěrnemu pščeřelej dušcow, kř je prajik: ja waš nočdu šyrotow wostajic, jemu, jako štaryč, čzemy swoje džeci na wutrobu položic, hdyž swojej woči w šmjerzi ľandželimi. Zeho słowu šo dowěric: hłaj, ja šym pola waš wšchite dny hač do slónčenja šwěta.

„A jako to powjedať běšče, křatny šo wón na swoje tolena a modlešče šo s nimi wšchitimi.“ Křajta to nutrna mobiltnwa je s jeho rta wšchta! A ľať šu woni hnadypolnu blisťoče swojeho knješa ľačuju! Ewangelijon dušče šjednoča a šhromadna mobiltnwa wutroby bliže šwědže. To je šwjalk pščeš šmjerč a row. Tón knješ čzyl swojim wořadam dač ľaťich šwěrných pastyrjow, kř je pšchitkadž Pawołowym njewuřtanu a njewořabiu, kř pod šylsami a w šwstnoščach přewoacz a jeho křaľstwowtuarič a jemu, temu wulkemu pastyrjej a biskopej najšich dušcow, čzemy tež našče dušče poruczic, so by waš wozny čziniť, kř jeho hłoš šlyšča a ja nim hłodža. Wón čzyl ľam swoje štado pačš, so by jo wobarnowať pščeš wjeľtami najšeho czaša a šmój ľud pšchžo bliže temu wotřyknijenemu kónzej wjebť: Zene štado a jedyň pošťuť. Šamjei. G. w R.

S Bohom tež do horja.

Šdyž wšchnošće
A šwjalk: čje
Tu čľataju, čje hřoza,
Dža njeboj šo!
Wšh widži to,
Čje ľtaje hnadu Boža.

Njeť mřokota
Čje wodbana,
Wšchaf Bože šćwizo šwěci.
Šle, we horju
Tež špěwaju
Tu pľatny Bože džeci.

Duž tón pučž džj,
Křj wuřwoli
Wšh tebi ľ dróhowanuju;
Wón wjebže čje
Tež pščeš čzertje,
Dy s nozy pšdžěčš ľ raniu.

Šchžj na šo wšmi,
Křj ľčele čje
Wšh je swojeho tróna;

Wón pomča njeľč,
Čže pščeš njón wječš
Čže ľam, hđžš křwa tróna.

Te štarošče,
Křj čšičšča čje,
Čšjš' wšče na teho knješa!
Šle, wot njebo
Tu ľtaju šo
Wšchje čzajnej nuš mješa.

A šladžich ty
Wščeš pulšćiny
Křj wozna wopuščžena,
Těwój pašty čje
Łam pľtačž džje,
Wón ľnaje šwojich mjena.

Duž ľ njemu džj,
Wón ľhobj
Čšj hřěča křwamne ľam,
A ľunu čje
Dom pomjebže,
Se běh těwój doľonjam!

K. A. Fiedler.

Šwědčjenja wěry se štarych czašow křešćejianškeje zyrkuje.

(Wo štarych ľóřach pobate wot 18. w 19.)

4. Křajž jo nam křešćejianjo přenič czašow wopřikuja?

Nit wofoto ľeta 200 pšćanu prajj:
Křešćejianjo njekřu pščeš křaj ani rěč ani wošćnja wot drubich čľowjekow rožželeni. Wóni swoju domijnu wobyľa, ale jako zuľobnižy; na wšchěm šo wotšćela jako byrgarjo a šnjeju wšcho ľaž zuľobnižy; kšžba zuľoba je ja nič domijna a kšžba domijna zuľoba.

Křj wšchžny drub, šo ženja, džeci ľřobžja, ale pľobžene njewuřtojeja (ľaž pohanjjo ľ šmjerčji). Šhromadne jebže džeržja, ale ľane njeduščne. Wóni šu w čšle, nješju ľať žiti w čšle. Wo ľemi hřobžja, maja ľať w nješchěch měšchžanšle prawo. Šakonjam šu pošľuščni a pščeš swoje žiwjenje ľatonje pšchěčžěhnu. Wóni wšchitich ľubuja a šu wot wšchěch pšchěčžěhani. Wšchěčžiwnižy jich njeľnaja, ale toľa ľašubžja. Wóni šu ľubžji a čšnja wjele bohatych, na wšchěm trwadoja a moja wšchaf na wšchěm radofč. Wóni šu wonječšćčšeni a we wonječšćčšeni pšchěrašćeni, hanjeni a wšchaf prawj čšnje. Wóni šu šwarjeni a šohnuja; hdyž jo s nimi ľľ wotľubžžja, čšćčš wopofaľuja. Dobre čšnja ľubžja ľaž ľli ľhořani. Šdyž šu w ľhořtanuju, šo wjeřela ľaž ľajaj, ľotřymž šo žiwjenje dari.

Wofoto teho ľameho czaša šo wo jich šľuťowanuju ľubofče je pšče: Pomeřenje kšžbu pšćinošćuje, hdyž čže a mšže; pšchěľož ničto šo njenuřuje, ale doľrowobnje pšćinošćuja. To šu ľaťřez ľalutowanki pľobžnošče. Wšchěťož wot teho šo ničjo ľa wulke jebženje a pieče njewudama, ale ľa ľežiwjenje a pohřebanje ľhudyč, njeľamožitich a wošřyřćených hčľow a hčľow a hčľom na dom šwojajanyč štazow, tehoranjja, kř šu ľčžšľamanej pšćer-pšći ľ ľaťch, kř šu ľnawo a pľobšľakč, na ľupach abo w ľašľwach (hdyž šo to pučža Wožeho dia ľawo).

Wo džěľtanuju. „Křj dužy pola waš nimo pšćindžje, teho pľbjeraczje, ľašľun ľmšćerje. Wón ľať byřti jeno dwaj abo ľš dny pola waš wotľač, je-ľi trjeba. Čže-ľi šo pola waš ľašľubľč,

Boha, kotrebož wšče stworjene węzy wojnewjeja, kotrebož najše, swobodnne wspanawa, te kotremuž hi wošče luby ho modlite wo swozatkta. To hebi spomajskuje a njedajeje ho drugi krocj sa-habnicj; pšchetoj pšched leštyhazami uobje je nechtjo swjatozčnje wuprajik: „Zeno hupri we swojei wutrobje praju: Wob nijeje.“

Bóh je!

Eswojaty japoščotl Barowl we swojom liseče na Kolohejskij we 8. sčtučzy 2. stawa pišče: „Gladajče ho, so by waš ničto njewurawlj wčhej swetnu mudroščj a pšbšne sawjezjeuje po člo-wječnjei wčhej a po sweta wustajenjach, a niz po Klywstihu.“ Eso kručje džežo tehle japoščotowletjo napominanja, njedawočej hebi ty, luby čstiarjo, nadžjomnje tu njepowalnu wštoščj, jo Wóh na njehju tnježj, hi je wčšitko swotič a wčšo stworjene tež šdžerži a wobšj, wo žančuj blaňow rubičj, kotičj ja swoju njeweru ani sornjaka pščiščjny nimaju. Tež tu wštoščj njedawamj hebi wo njeto brach, so imajemy po smjerčji wčežnje žimwenje. Ne jehju strach nam jašo hwoh, kaž ja čsaj japoščotow: so wjele-šlawjena filosofija, hi ho j najwšičšijami pšchedumjetami myšljenja sabjeja, naš sawjezuj a nam tu wteru bjerje, jo f šbóžnojščj wotro-čjenje šlawča. We swojei hnože Wóh stčnzne wčšičičkij hreščj: nitow do swojeho njehja wojnje: to swetj s teho wotwodžuje, jo je Wóh luboščj. Zo je leše sawjezjeučj! Zo je čsiožsta wučžba, niz wučžba Wošego šlowa! Zesuh praji: Za hym tón pucž, ta wernošče a to žimwenje; ničto njepščiňdže f Wótzrej, křiba pščeje mnje.

W tymle nastupanju jehju nau swojemu hynej j listom tule radu da: „Wuby hyno! ty wšičelch, so mašč na tym mětaje, šdžez w tu štwilu pščebuwočej, wjele wotwobla f njewerjazomj lubžimi, a fo hu tučji f dwelami, kotrež do tebe joščžepjerčj pjtaju, čji hižom wjele njemera čšiniči, a praščelch wo něto nje, tak mašč ho w tajm podže šobžerčej. Wó, po mojim měnjenju nijeje to tak čsčžo wunamafáčj. Šdžj ja mies lubži trjedhju, wo kotreščj wem, jo hu dšbačžni paduščimny mjes nimi, dha hnydom phtnu, ščto mam čšiničj. Za potom swoj rozp prawje tweržde jesarinam, džeržu tež swoje saki derje sawjene a čšinjju, so fat bóšty hacž móžno f blitfošče tyščle paduščimkow woterdu. Wó, luby hyno, čji lubžo, wo kotreščj ty piščelch, mója fat daloto šsprawni a pšči-štojni lubžo wčej, ale dšbačžni paduščimny hu woni tola, dolešč čžebža tebi to najlěšče a najdšobotniščje, twoju wteru do Wóha a teho, kotrebož je wón pšštal, derje niz j dšbačla, ale, ščtož je hiščče hórje, j wutrobj kradnyšč. Duž čšini něto tak, kaž čji prajach: Sauti swoju wutrobu po móžnojščj pšched nimo, džerž ruku tweržde na postladžje swojeje wery, njelšobž swoje pučže hinač hacž po Wóžim šlowje a f modlitwu, ho šdobom wo to starawšič, fo f tajšho towarščimnwa tak ručje hacž móžno wu-štwišč a ho jehjo pščiščobnje šlawelch.“

F.

Špewatske.

We wustim měčeje dyščelche w pokšmurženym pincžnym wo-šyblenju, pšched kotrebož male woľna šwěto jeno sporie j wušteho dwora padoščje, jena čščšička swóšča. Wuž běšče ho do pičža dól a f tym hečje a swojich do nušj a šujenitawa pšchmjěš. Š tymle ludžom jasupri duchowny, dolešč bē šhonič, so mečaju woni ščejščičletneho hyna, kaž hiščče f hščženje njebē. Wuž njebē doma. Zafó mún žonje rozšprij, čšeho bla je pščiščotl, wóna šmējizy rjetny: „Wiz jeno jene, wšče ščtyri džeržji hu njelšččžene.“

Duchowny jej na to škutinje do šwědomnja rěčžej počža; ale wona bē žyle bješđaknitwa a šlawče ho ja jehjo napominanja

Samolubny rebator: J. Góš. Esoburedator: K. A. Fiedler. Čšičščelč a nalkabini: M. Smolef.

žyla njepščišupna byčj. Wón ho ju woprašča, hšže je rožbena, a da hebi to a druge f jejnje domijny powjebáč. Ščnznje staji praščenje, hšže hu konfirmowana, na čšej wona je swojeje ščhiny šortowe špewatske pščinješe a jemu prenju stromu wotewi. Tam šteješče napřane: „Š dobowmjenju došta tule knihu džeč swojeje konfirmacije Marija Kmočej ja pilnoščj, fromnoščj a dobre šabžerženje. Balmaram 1872.“

Zafó ho wón ju woprašča, hacž dha je tež w tute knihu čšitata, wona wobkručješče, fo je tale kniha we wulfej njefy tomy jehny jeničži krotčj byta. Na to ho wón wobotni, hacž je hantju pšedat, kotrež je ju něhny požohnowat, hiščče žyw. Wona dželče, jo je hižom mowu.

Duchowny jej do wočžow pohlada, prajizy: „Ščto drje by tótle muž prajik, dy-šl něto tudy pšched wami stal a wšdžerž dybčak, jo jehjo něhdužka konfirmanka, kotrež jemu tak wjele wješčla čšinjelče, kaž poharča swojom ščhryjom dščžcom bješ swjateje ščžčženizy wotročej dawa?“

Duž wona j hštom pšlacž počža a njemóželče hščšom bla dothjo žareho šlowčšta wurječ. Š radobščj wona něto pščišwošl, jo dybčaju ho jeine džerčji ščščičj. Zenu njebželu wopodnjju mějelče ho tale ščžčženja. Wěšče to hnujaju napohlad, jato tš najštarščje džerčji wofolo dupy šlejachu; najmóželče bu hiščče moščene. Tež nan bē pšči tej swjatozčnojščj pščitomny.

Dopowinjenje na domijnu a na wotnowenje ščžčženičkeho šlaba, ho tymle špewatškim pščšamfaze, běšče f luščžom byto, j kotrež ho tale, j wopšreda na špacže žyle šamfajena wutroba wotewi.

F.

Dobra rada.

Zehny pjenječnik hu wot jehjoch swojich wotebčerajow praščamy, ščto hu najlěšče šobnošne papjery, do kotreščj mošč swoje pjenjeshj špawoščžičj a kotrež móže wón jemu najbóle poručžowáč. Wón wotmowli: „Ščžerčje wo derje jěščj abo derje pjećj? Zeli-fo ščžerče derje jěščj, dha kupujče pjenječnjowite papjery, kotrež wščjeku daš dawaju; čžerčje-šl pač derje špacž, dha kupujče wěšle šobnošne papjery, hiž derje nišču daš dawaju, ale wam pošoj španja njerubja.“

Wuby čšitarjo, ščto ty měniščj — ščto šda ho tebi lěšče byčj: derje jěščj — abo derje špacž? Za hebi myšču, woboje! a čželčelst ty woboje šdobom móž — dha čšini po tym, ščtož w 6. šlawje ščšenita Wlateja w 19. a 20. ščtučžy steji a njepapomá tež na šlowa, w Ščšičžkowach Šal. 15, 16 štejaze: „Wěpje je, mašč kufš j bojoščžy teho šlawje, hacž wušli ščžej, pšči kotrežni wot-počžnik nijeje“, a we 8. ščtučžy 16. šlawje: „Wěpje je, malo j prawdoščju, hacž wjele bohštimwa j njeprawdoščju!“

F.

Wšdelake f bliska a f daloka.

— Š wulfej radobščju móžemy najškim Šeserčom, kotičj hu kaž jenošbóšnje petjaju wo šdžerženje šwědženja ššoch kralow pod-špikšl, šhewičj, jo je petjaja na šwědže wobny wušpěč mēta a fo je ho šwědha jenošbóšnje a šdžerženje šwědženja ššoch kralow wuprajča. Š čšopke wutrobu je uošj herbiš ššupwjet, knjes šaraj Wrošlat-Šrowščžičšankš f petjaju rěčžal.

— W Čhinje maja našej wojazy čščže wojowanje je šbšča-řemj, kotičj hu lud najščšumali, a je wušli strach, jo wóhēš šbšča žyln Čhinjefu roščšori a ho potom jašo žyle njepščelštelno pšče-čšizno wuktajonam šbščnje. Ščžtož wojnu Štalšče j Šurkowlječ nastupa, je nadšija, jo šbšty f mērej pščiňdž. Něšča je jedna-nje mjes wobemaj ludomaj do rušow wšaka.

Listowanje. K. f. M. w. M. Najnalčnišči džak za wulcy bohatu podpjeru. Z dobom tež wutrobjo postow.

F.

Sy-li spówał,
Pílnje dšélat,
Strowja ée
Swójbny statok
Z a twój swatok
Z a dny ja.

Za staw spróeny
Napej móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swórnj
Přez spaf mérnj
Čerastwoś da.

Njech ty spówał,
Swórnje dšélat;
Wšédne dny;
Dšéti pak awjaty,
Duši daty,
Wotpošá ty.

Z njebjes mana,
Njech éi křmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kšá Bóh poda,
Wokřew ée

F.

Sserbske njezělske lopjeno.

Wudawa ho kšózu hobotu w Smolerjez knihisěšćejeni w Budyšinje a je tam ja šchwórtlětnu pschěplatu 40 pj. doštać.

20. njezěla po šwjatej Črozij.

Žap. št. 21, 8—14.

Dženša widimny japoštolu Pawola na pučzu do Jerusalema. Kaž nam tyžbenja hižom jeho rožžoňowaga rěcz na staršich zyrkwoje w Čeju potaja, běšće wón pschi tym wot čzémnych pschěšdaczow napjelnyeny. Wón dže wjedzišće, kał jara jeho židži hiždžachu; ščto ležešće tu bliže hač ta bojošć, so budža woni w Jerusaleme wšěč hřědki naložowac, so bychu jeho i pučza žrumowali? Ale čžehodla dha wón šyła do Jerusalema džešće? Njemějachu kšěčezjienjo prawje, hdyž jeho po pučzu wšchudže nalezjny prošachachu, šwoje žiwjenje ščezěbžić a ho ja Křyštusowu wěž šžeržec? Běšće dha jeho pschitomnosć w Jerusaleme tał nuřna? Zam beču tola hižom doić Křyštusowych pschipowjebazjow; a to dže hewat Pawołowe wašćenje njebe, do žuřeho dželanisšćeja pschimacž. Čžeho dla dha wón na tymle pučzowanju wobšerje? Ščto japoštol pohowan w metropoli židowitwa pyta? Tu kollektu, kotruž je wón i ščpšchemu wothudženyh a potřebnyh Jerusalemskich kšěčezjjanow w Macedonii a Grichiskej nahromadžił, bu- džiče drje tež něchtó druhi pschijnječ mobj; budžišće jeno wo to čžinič bylo, njetřebasće wón šwoje žiwjenje na prački štaić. Ale hišće něchtó žyłe drube běšće ja njeho w Jerusaleme wutonječ. Njedžjwamo na postajenja japoštolšćeho konžila (pschir 15. št.) beču jemu do jeho pohantlo-kšěčezjjanisćich wabadow nimalo wšchudže židowj kšěčezjienjo, kř město waboděče i wery prawdošć se ja-

toisćich škutkow přebowachu a čžyžu pohantlic kšěčezja- now pod pschah židowisćich wustawkow škoněč, šadžewjwe do pučza štwipili; a dokełš woni wudawachu, so Jerusalemsž japoštolšo, n. psch. Pětr a Žatub, šady nič šteja, dha be šo jim tež poradžić, teho a tamneho na šwój bok ščahnyč. W Jerusaleme pak woni je šwojimi pschiplo- džetškim rospřawami dozpichu, so šamo wěrnje wobožne šlawy wošady ho w Pawole mylicž hrozachu. Tak to njemóžesće dale hič; Pawołowu škut, haj žyła zyrkejšče i tymle škutowanjom židowisćich kšěčezjanow w štrasče. Šmėdžichu Křyštusowi njepščežšelo tu raboć měč, so ho jeho pschiwšowarjo mjes šobu wadža? Pawol čžyšče wšoh móžne čžinič, so by njeborožymjenja pschewiny a ščezěpjenje wotwobročil. To běšće potajim starošč wo jednotu a wobštače zyrkwoje, ščtož jeho do Jerusalema čžeršesče. Nješmėdžišče wón tudy wěšty byč, so wón i tymle pučzowanjom jeno wolu teho kšesja dopjelni? Šo jeho po pučzu prošachachu, šo tola rabocho wróčič a šwoje žiwjenje ščezěbžić, njemóžesće tule wěštošč ščahaj. Wón měšče pschewjele dowěry i Bohu a pschewjele poněžosče, hač jo budžišće wěrił, kšěčezjanstwo njemóšło bjes njeho dale wobštač. Tež jeho šwjerč, so be šola njeho bjes dwěla, by dyržala jeno k temu šlužić, Žesušowe njeno pschetratšic a jeho kralešto pschiporječ. Tutemu bušej wěry njefamozachu tež kšěčezjenjo w Žesariji napšćezjino štejec; tał njerab hač šo woni na pschězo wot Pawola dželachu: hdyž be to kšesjowa wola, dha čžyžu šo tež do teho podacž.

Nadchyl ty ty, luby czitarjo, też t kajtemu dzela-
wješelemu „Da hym hotowy“ pšedcziščezje, tež jo Barwol
mejšeše? Nadchyl ty też dobywacz nad swojey wolu a
wolu družich, kotřiž dzyli cje rad wot teho, štož jo wot
Božu wolu spšinal, jažo wotcažahnyč? Luther bē tež
w tym prawy našlědnik Barwola. W tšezorowym po-
wolaniju do Wormša wón Boži hčóš spšoina, duž pola njeho
rětaše: „Da hym hotowy!“ A wón tam tšyrble džěše,
njedžiwawšich wšěcho wotradožowanja swojich pšedcželow.
Wty wšat žimy w mješich pomečach žiwi, hacž tuczi
Boži mužoj, mójemy pak tež do podobnych wobšerowozow
pšidnyč. Tebi može šo itač, šo šo tvojí najbližich pšči-
wujni temu wótrje napředcžimo staja, by-li šo rošbudžil,
teho Knjela dla lastižki rošribnu, hwanu stralšnu kroczel
šejnič. Tu potom želuwowe šlowo pšlaci: „Štož nana
abo macžet bóle lubuje džiži mi, tón njeye mje hodny.“
Taf rucje hacž wylchše na bradžak šteji, durbi šfěšćejau
famož, tež pščižiwušćne džiwanje na swojich pšedcželow
woprowač, haj hano swajši lubočeje, jeho š družimi
šjednocžaje, roštoržnyč a wšěm berjeměnjajam, strach-
čžiwym pšchěbitajenjam družich napředcžimo, šo na Božu
wolu powoławšich, kaj Barwol š rošbudženosčju rjez: „Da
hym hotowy!“

Nadžoženowaza šjena, kotruž našč teft wopřijuje, šo
tam wopřijuje, džěš durbja šo tajza, kiz šo lubo maju,
pščes šmjercz džěš. Njesteji we wocznoj taf někotreho
nrěžaješo pšiane: „Štož činičeje, šo wy pšlatače a ty-
šidčeje moju wutrobu?“ Špšlyly horzaje bolosčeje, kiz šo
pšči jeho šmjertnym ložu ronja, šuža jeho hiščěje hlubščo
a čijnja jemu wumrječeje hiščěje čzěščeje, hacž wono hijom
je. Mě-li jeno potom tšidžy tajte wješele „Da hym hotowy
wumrječ“, kaj Barwol: — hotowy wumrječ, dolež do
teho wěrju, kiz je ja mnje wumrječ, šo možu wěčnje
žiwu byč, a kiz čže tšch swojich junu na pšchego šjedno-
čzije! Šdžez tajta šmjertna radošć knježi, tam bywa tež
šawostajenym ložo, šo špotožez a rjetnyč: „Teho Knjela
wola šo stani!“

Šdžž šfěšćejau praji: „Teho Knjela wola šo stani!“
dža je to wujnam wěrny, wo kotrež rěka, šo je wona to
dobyčeje, kotraž šiwet je pšchewinlja. Ženo štož šo pščes
Škrjstusa je swojim Božom wujedna a šo něšto žylo na
njeho šwajantju wě, tón ma tež ja nadawki swojeho ži-
wjenja, ja čžerwenja tuteho čžaša, haj hano ja šmjercz
to wješele šlowo: „Da hym hotowy, Knjelowa wola šo
stani!“ Wěra, kotraž naš na teho Knjela wježe, naš
wšwobodžja.

F.

Reformaziski šwjedžeti.

„Džerž, štož mašč, šo by ničto tvojju křonu nje-
wja!“ (Šew. Jana 3, 11.)

Ze našymiš čjaš, džěž widořy pščes fraje howrja.
Š nimi šo tež 31. oktobor wědčzi a naš na tamny widoř
dopomnja, kiz šo junu we Wittenbergu šapocawšich jamo,
šo š čfěšćejansta žrjez we swojich šalladach šajšdžaj.
Š Lutheroweho rta wón do naščeho luda šadu a je ša-
španzow a šenje wutrobu šajšdžabl, hacž nočžedža wotiečiz
š wobodže a šbožnosčzi džězi Božich. Duž bo jich wiele
š nowemu žiwjenju we wěrje šbudženyč a rječajš šo
roštoržčejau, š kotrymž bēču na bamžja w Rome šwajant;
tola tež mnohy špachu dale, šnječchju tšježtowo žuleho
čžlowjeta nad swojey dušču a šej njewěrjajču šamšne

šwědomnje mēč, ale wotčahu wotrocžaj. A džěž dženska
wobladach do naščeho luda, šelto španja njewidžich niž
jeno w podjantšej, ale tež w naščej ewangelšej žyrkwi!
Widořo š Lutheroweje pobožnje dušče, pšidnyč šašo do
naščeho ewangelšeho luda, šfěšč šon, šo by lud reformazije
wotučkil a njelhubil herbštowo swojich wotzow!

Ewangelšaj šfěšćejenjo, dajče šo š reformazistemu
šwjedženju šašo ras na to dopomnič:

„Džerž, štož mašč, šo by ničto tvojju křonu
njewja!“

1. We Wormšu šo 1521 wulka šhromadžinja ša žyly
kroj wotně. Tam durbjěše šo Lutherowa wěje, kiz bēšče
pščes šyrble a pobožne wpišy woczi žyloho šiweta na šo
ščajahnyč, rošbudžiz. Pšidnyč Luther abo njewidžje?
Wojnje wročjo, štož je pšal a rěčaz? Taf pšedcžje
šo ložbu. A njebojajny muič pšidnyč a ničjo wročjo
njewa. Žeho šwědomnje to njepšchida, temu durbjěše
wobšluchny byč, njemožěše hinal, džěž trž pščes to
tšezorej a kamžej napředcžjo štupi. Žeho wuinacze bēšče
něšto, wo čimž budža šej hiščěje najšalšče šplahi po-
wjedacz. A što je to dotonjal? Wuz, kiz je š božicju
a je rženjom najwylchšichu wěrnošč žpjal, wo wulšch wojo-
wanjach wo mēr pola Boha šo bēžkil a pščes Žesom
Škrjstja napošledtu we Boži swojeho Wótaja namatal.
Tale wěra je jeho duča jašneho a jeho wutrobu šylnu
šejnija. Wóš tón Knješ bu jeho šylnu hrób.

Reformazija je nam šwobodnošč naščejje wěry a
naščeho šwědomnja pšchijnika. O šo to tula njelhubim!
Nječ podjantš š swojemu měščnjem bēzi a šej wot njeho
přidobšćaz da, što ma wěrič, što ma čzinič; wy šej
najwylchšichu šwobodnošč rubicz njebawamy, ale šo šwoje
šwědomnje pščajamy. To pak šebi wot naš njedžo do-
pšlšćnošč napředcžimo košnjam, wot čžlowjekow wumyšle-
nym, njeye špotožene, džěž njeno njedželu te mšči džemy,
ale je potom šalle šmērom, džěž Bože tajnje je wščej
šhutinščju wšchudžom a štajnje džeržim; pščetož we šwo-
jim šwědomnim hčóš swojeho Boha šyščim. A Wóž?
Nič wjele je, kiz do njeho wjažy njewěrja. To pak naš
njemyli. Ššny proteštantjo, to rěka, mamy šwoje šamšne
mēnenje. Našča wěra je našč tij. Nječ ju wšdžiz
šazpwajau, my šebi ju šhowamy, wěru do Boha, kiz čže,
šo š njemu pšchřadžamy a šo š njemu wołamy, ale kiz
njedža, šo š čžrjoda šwajantj mjes Boha a čžlowjeta
štaji, te kotrymž ma šo čžlowjet modlic; wěra do Žesom
Škrjstja, wo kotrymž džeržim, šo pščes jeho hnadu wobaczje
hrěchow doštawamy a niž pščes hrěšćneho čžlowjeta; wěra
do šwajateho Duča, kiz duje a ščumi, džěž wón čže a
niž džěž to bamž w Rome šaja. We šwojim šwědomnju
šo na Boha šwajant a we šwojey wěrje š Bohu čžehnjeni
šacžuwamy. Duž, ewangelšti ludo, džerž šwoje šwědomnje
a šwoju wěrju, šo by ničto tvojju křonu njewja!

2. Wartburg tamny hrób rěka, na kotrymž je našč
Luther bo tamnyč dnajč we Wormšu bydik. Žeho
šwěny a mudry kurožez da šeho tam pščinječ, dolež
tšezor a bamž jeho šfšonowacz hrošćajstaj. Me Luther
pišnje a šyrble wojowalšče; njemožěše se rtom, čziniče
to š pierom. Tam hortalč wón nowy šestament do
macžerņeje rěče pščelčowalšče, a pšidžichu žyly bibliju.

Taf došta našč lud šwoju bibliju, Bože šlowo
w macžerņej rěči. Wobjantša žrjez njedža, šo biblija,
tónle rjany Wóž dar, do rukow šatholšćich wěrjožuch
pšidnyč. Wty pak ju roščerjajau a čžitam, dolež

Jeſus w njej praji: „Wobhońcζε ǰo w piſmje!“. Szwajce piſmo ǰo dzeńſza jara ſazpwa, doleż męnja, ſo jeno lubowe bajti we njej ſteja. Nam pał woſtanjr kniwa wiſchitki knihow, doleż w njej teho namafamj, kiż je nam wot Woſa poſłany a ſotrehož ǰlowa zenje njeſauidu. Woże ǰlowo nam naſeħo Woſa a naſ naħemj Wobu bliſſo pſchijębe. O ſo nęk Woże ǰlowo zenje njećzitamj a nje-ſchjſchimj, ale też po nim a w nim živi ģmy! Nowy duħ dyrbj do naſ pſchijęc. Nowi ćlowjetoj, kiż ǰo Wobu ſpobodaj, dyrbimj pſchęj u byc. Ewangeliſzy reřamj, to reřa, ģmy luħo, kiż w ewangeliju, w Wożim ǰlowje živi ſu a ſteja, mjes tym to druhy wotacħ ſteja. Reformacija je io nam pſchijębla. Duż dźerż, ſchtoż maħ, ſo by niħtoż tmoju trónu njewjał!

3. Wittenberg bu Lutherowa domiſna. Tu je wón 95 thejow na zyrwinſke durje pſchibit, tu je žiwj był a ſtułowal. We Wittenbergu je ǰo wojenil, tu je ja ģwoj lud źelal, domj njeje Wóħ tón knjes jemu praji: Wono je doleż! Wjeħely je we wiſchitki prōzach a ſtarocħſzach był, a haćz runjeż wchory duħ a duħ na njeho a jeħo ſtał pſchidźeħu, njeje tola ſadwelowal. Zemu bę weſte: Szwet njeħuſħa bamje, ale ſchrytuſbej. Tęħodja: „To ǰlowo dyrbja woſtanje.“

Wſchęs reformaciju porjadj žimjenja, kotreż je Wóħ tón knjes dał, ſaħo ģ czeħeji pſchidźeħu a ſtej ſtrome myħenje a jaćzawanje ſaħo ģwoje dobre prawo doſtałej. W podjanſkej zyrwiti jaħo najmyħęħe ģywał, hdyħ ǰo ćlowjeł njewoženj a ja ģliħchřtſkim murjemj ģwoje žimjenje Wobu ģwojećji. Nam pał je mandźelſtowo nęħto ģwiate, wot Woſa pſchitafane, a łōdže cęħne dźelō wotacħ w žimjenju ģwojećjiħe, haćz ſtajne modlenie w ģliħchřtach. Wobjanſta zyrtej prawo žada, ſatařac abo dowoliceł, ſchtoż wedomoćej wotacħ a ǰo boji, ſo wedomoćej a roſjaħenje do luda pſchidźe. Wly ģħzymj ſwět ſejnacj, kajkiż je wotprawdže wot Woſa ſtworjenju, ģħzymj wot pućow wunpęc, po kotreħdž je Wóħ tón knjes w ſlawinacħ ſchodźil, a wiħitzy dyrbja ǰo dobreħo a rjaneħo ſwojeħelic, ſchtoż je ćziłowiti duħ wunamafal. Wobjanſzy Nam wuħęe wotźneho kraja a hamja wuħęe ģħęzōra ſtajeja. Wly ģ zytej wutrobu na wotźnym kraju a ģħęzōru wiħamy. Wly ģħzymj jaħo ćlowjetojo ſchęħęženjo a jaħo ſchęħęženjo ćlowjetojo byc. „Wſchitko je waħęe, wu pał ſeje ſchrytuſkownj“, je japoſchot prajił. Jeſuſha ģameħo ģwojeħo miſħħra njewujemj. Tęħodja ģmy też dobreje myħte, njęħ też njępſchęcel wabi a ģroji. Wlyż prawy ja naſ wojuje, Wóħ jeħo ģ bitwie wabi.

Worms, Wartburg a Wittenberg, tji ģwiate meſtna. Wulle dopomnjenje wot tam ł nam rećza. Nam je dowęrne wulle reformacijte herbſtowa. Se žōħnomanjō bu tole herbſtowo ewangelſkim ludam. Duż ǰo ģladajecj! Dźerż, ſchtoż maħ, ſo by niħtoż tmoju trónu njewjał!

K. w H.-je.

Szwędęczenja węry ſe ſtaryħ cħaħow ģħęħęćjiħſkje zyrkwej.

(ǰo ſtaryħ łōřacħ pobate wot M. w M.)

5. Auguſtinowe wuſnacze.

Šwematy Auguſtin, pſchęs wjele ſtow łe ģwęza ſchęħęćjiħſkje zyrkwej, ģyn poħenitko nana a ſchęħęćjiħſkje maczerje, je wo ģwojim wotroćenju wot poħanſchō žimjenja poħnyħ liħchřtow ģe ſchęħęćjiħſtwa ģam wuſnacze w kniħach, kiż ǰo „wuſnacza“

mjenjaja, wotpoħožil. W niħ pſchę tole (pſchę Wożim wobſčęjō): Za ģħu cħaħ ģwojeħo ģroħeħo žiwjenja, jaħo duħu ģħęłnje wopanzacħ, ģħęćje ras we wopomnienju ſubńicę — niź ģnawo, doleż męł nad tym ſpobodanje, ale ſo byħ ſpobodanje nad tobu męł, mōj Wožo! W mlodolęji moja łrej ģolnjeħe, ģwoju ģoržotu w hełlicħ ſradowanjacħ ģaħęcy, io ja derje ćzujacħ w dźiwim ćħęzerenje wſchęmōjzęħo ćzawoħe liħchřtowanja. A moje ćħęto ſħori, io pſchęd tmojimaj wotćzōmaj (Wožo) ǰo ſtaħacħ, ģębi pał ǰo lubjacħ, a pſchacħ ǰo ćlowjeřam lubić. — Włj nan ǰo wo to njeřanacħ, kał tebi wotroćęħ, a haćz ćħiłowc wotřowacħ, jeno io buħ ſrećzinow.

Wle io wojeje maczerje (Wronki) wutrobje bęħte ty ģħōm ģwoj tempł ſapoczał a ſatołj wuſnitk ģwajimjazy položil. — Za ģħęćje derje węm, kał mje wona potajnje w ģōřim ruďženju ſarotćęħe, niź njępōźćimōćę ģnacj, pſchęde wſchęm niź žaneħo druħeħo mandźelſtowo łamacj. Tola łajle napominanje ǰo mi žōnjeje bajti ſħacħu, ćzemuż poħęħacj by wot mojej doſtojnoćju był.

Študije mje we węteje myħli ſajimowacħu, woħębe hdyħ ǰo now prawojniſte wuħęħęnja jednacħe, w kotreħdž mōjacħ ǰo potajacj. Włjōm ǰo na rećziniſt wuħęćni wuſnamjenjacħ, we wjeřelu ǰo poħęħ a na ģorbołęji pſchibjeracħ.

Moja węrcęja macj wo mnje pſkacħę — bolōniſchō, haćz macj pſchj rowje ģwojeħo ģyna placę. Wſchtoż niħęs węru a Duħa, ſotrehož bęħę jej ty (Wožo) dał, widźeħe, ſo ģym ja mowj; ale ty, knjes, ģy ju wuħyřacħ. Wotmolwjenje ty mojej maczeri pſchęs ģwojeħo męħčmiřo, jeneħo biřpō, da. Łuteħo moja macj, łōż bęħę ģwojczena, hdyħ myħęħe io je ģymanu woħōbu namafala, proħęħę, ſo by moje wotrećenje ja ģōħneħo męł. Włn dyrbjeħe mje mojeħo břada dowjećej, wot ſteħ wotroćęħę a ł dobremu wjećej. Włn pał je bęħę, io ja ģħęćje ģ roswućenjom pſchēmēnić njęħim. Tola też ģ tym ǰo moja macj ſpōłojć njęħōħę, wona jeħo nutniřowo proħęħę, ſo ģpſly bęħędu, ſo by mje tola ģħyl widźęc, io mōmu powęćęc. Duż wōn po ſħacħu mjeřęzaj ſawōla: „Wōſtaj mje na poťoj: tał węrne haćz by žimo, ģyn teħo ģpſlow njemęħe ǰo ſubńicę.“ Tuto ģlowo ju tał ģħubōto ſapſchimj, ſo ǰo je ģoħę — wona je mi to ģuħto powjeħala — kał budźiħę jej ģ njęħęj pſchicħo.

ǰo nęćim mi ſwitaćej poćō, io my — pſchęħōbi, pſchęs krute dapořafanje węnoćej dozpicj — ǰo mamy autoritacje (wſħōtoćej) tyħ ģwojacħy ģniħow podćħęħę. W to mi runje piſmo tał ćħęćęħōbne ćħinjeħe a najģwojćiħęje węry doſtoje, ſo je wiſchitim pſchijęwne, hdyħ też wono ģwoje wuħōe potajniřowo jeno ģħębęħęmu ſroħimjenju wotřwowa. — Najćęħicħa bu mi wutroba, hdyħ ģ bolōćkēm wopomnicħ, łejki doħji cħęb bę ſařchot wot teħo, ſo ģ 19 łetmj poćacħ ģ namafōwne węnoćej pſpacj. Tęħby ģħęħ, hdy byħ ju namafal był zpu prōduju wōdžimj nićzōmnyħ žōdoćōw, węħę te nićzōmne łęł wōtojicj — a nęto? Włł w 30. łete ſtejo ģħęćje na tym ģōmny mjeħęje wuħō.

Tał žadoćęħjō ja ģwojacħim piſmami troweħo Duħa pſchimjnyħ, pſchęde wſchęm po japoſchōta Pawołomi. Tał, kał wōn pſchę (Rōm. 7, 18), też we mni dwōjja wōla napſchęćjowo ģębi wojo- wacħę, ſtōra a nowa, ćħłna a duħōwna, a wonej w będženju moju duħu roſtorħaħętej.

Tał dźęć do łabrodj, a Mlypijs (mōj pſchęćel) ſa mnu dźęće. Sa pał ǰo wōd ģigowj ćħinnyħ a ģwſam dacy ģo rōnicj. W ja dźacħ: „Włħ knjesje. tał doħō, kał doħō ģħęħ ǰo ģnēwacj? Nje- ſpominaj wſchāł naħicħ pſchębamajęħ liħčōw! O knjesje, ćħęħōbla njęćziniſch w teje ģōdźinje mojej banije łōnj? O Tał rjęħacħ, a moja wutroba ǰo kał je ſpintom ģromaducjęħęħę. W łej, je ģħōħneħo doma dźęćęzaj ģlōģ ſoħyřacħ, kiż kał ſpewōjo jaħo a jaħo bęħęje: „Włmi a ćħitaj — „wmi a ćħitaj.“ Duż pſacj nałab ſčijęćę ſtajeħ — dźęćęwne ģlowo jaħo bōřimj pſchitajimj

grohmihi, hnydno hwiatae pišmo wotewrić za prěni staw, na kotryž bych trjedych, čitacch. Za listy japoschotowe wjawiški wotewrić a mjeloso wotbjelejenje čitacch, na kotrez mojej woczki padžesjetej (Wom. 13, 3): „Wobozhny pobjezimje jako wodnjo, niz we wob- žranjwje a wopisfawje, niz w tomorach a njeobjezimowščy, niz we hwarjenju a sawiški, ale woblećesje ho teho knjela Zefom Skrysta, a wytajesje čyelo tal, so hamowjačnje njebudže.“ Za dale čitacch njechab, wono tež praroba njebječe. Kaž hwěta wěstolšč bječe wšchi tyčse hłowach do wutrobny čahajnyto, a wšchite čyěmne dwěle bječu na strom. Wbji bječymoj duzy k macjeri, jej wšchitko šjewić, a wona ho hwješteli. Zako jej pal powjedachmjoj, tak bječe pšchijščylo, duž sawyska a teho knjela hwalalesche.

Alle s wotal pšchiridže po wšchěch tych dohlich lětach moja hrowobdna wola, so mōžach hwoju schju šhilitč pod twój lahodny pšchah a hwojei ramjeni pod twoje lofse brěmja, Zefom Skrystičesje, mōj Šebōznito a Wamoznito? Kaf lohfo a radobnje bu mi nablje, hřobōhich wješelow hwěta hradowacch, pšchē kotrychž šhujenjom bēch s bojojšču ho trachič, te nēf s wješerōšču precč pobach. — Ty by je woinwatal a by ham šastupit.

Wbji budnoj wušchējenoj, a hřēšje wot naju wšcha čywila šanbženeho žiwjenja twochny. W tamnych dnjach ho teje šbōžnoćsje nahyčesč njemōžach, je hrowžiwanijom šhladowacch k twojei radže nad šbōžom čšlowejelwa. Kaf moja dušha čyēšche, w najhřubšich hnutu, hdyž pšalmu a hřerulšche s ludohymni hnutani pšesje twōj Wōži dom šlincjadu! Šyni ho mi do wučcha žotmjadu; wērnōšč mi do wutrobny šjadu, a Wōža ludobč mōžnje ho žōtmo šhēhajače.

W Dita moja macč šfhoru. Tehdy wjetny: „Zene hym ho nadžijata a teho dja ho žiwjenja twjerēše djeržata: tebe šhēšesčijana widžesč, prjedy hač dyrbjata precč. Wěto je jo Wōh pšesje mēru špōžčič, ja tebe wyšoto nad šbōžom šenje jako jeho wotročyža widju, — šyto tu wšchēše čhu? W 55. lēšje hwojejo žiwjenja — ja bēch 33 lēt stary — ho pobōžna, čyšta dušha wot čyēta bječelēše. Wšchi jejnym hmyjetnym ložu mjelešche wōšše žakōščerje, štoženje a wplakanje wotnjelnyčy, to my wšchizaj čyujachmy. Štor- žič mōžesč, hdyž hmyjerč s čywilemi šastupi abo žiwjenje do čyšta hōšnje. Alle wona bēšche bjes bolocelow wuštka, a jejne žiwjenje njebēšče hōško. Tajta čyšta, tajta šprawna bēšche we wēreje byta — tak šmēli dwēlowacch, so je žywa!

Čehodla ho dyrbjal rudčič?

Zako Salzbürgsch Emigranto, kotič wěry dja hwoj wōtžny kraj wopušchēschy, na hwojim čsahu pšesje Schwabstlu pšchiridžechu, buchu woni pračhēni, hačž jim to njeje čyēžo bylo, dominiu a pšchēčelstwu wopušchēšchjē. Woni na to s tym wotmolowišu, so šanjeschdu:

Čehodla ho dyrbjal rudčič?
Wšchaj ja ham Skrysta mam,
Šchō čže nje šl hūbčič?
Šchō mi mōže njebo rubič?
Wōži Šsyn njeba žōyn
Wērnemu ho šhucič.

A jako bēču tole wuspēwali, jedyn s jich hřejebšim bješche: „Wj ho nad ničim bōle njerubšim, hačž so hmy tal dožho ludacž mohli a wērnōšč prjedy njewušnahny, ale ho čšlowjelow bojachmy.“

F.

Wērnuwšnacze

reformirščy w Štanzowščy bu 1559 kralej Štanzej II. s pšchj- pšikom pšchepodate, w kotryž mjes drušin rēta: Wšchepodoba ho Wōšchje Wajelōščy, našednu hřochu wušpo nahylč, o dha hř- hčēše tola hřōš Wōžeho Šsyna, kotryž brje je Wam mōž špōžčič nad našim hrowšiwom, nad našim čyēm a šmjenjom, ale hř tež wot Wōšž žada, so mōž nad našim hrowōdnjom, nad našimni wušchami, kotrez je wōn hēbi je hwojei drohej krowu wuškupit, j e m u pšchewōštajena wostanje.

F.

Dowěra k Bohu.

Duchowny Štattich, hř wē hwojim čsahu we Württemberg- škej štutkowščy, je tam hřchēše bješka njelapomnitny muž. A to s potnym prawom; pšchetož wōn bēšče muž potny wēry a luboščy, hř je mjelē bolonjal a našonik, tež wuštu drohotu. W tutej dro- hōčje, hdyž by na jeho šlido pšchego jara mako pšchisčō, mēšchē wōn tola hřchēše nēščto šhōtne ja šhuhšchaj a hujenischaj dnyš wōn ham bēšče.

Maš na ranje jeho dorosčena dōwla pšchē njeho štypi a rjēnu: „Wubj nana, šašo šte wjele bječič pšchē našimni durjemi, kotrez wo hřlēb proščha. Wj pal hami ničjo wjazy nimamy. Dyrbjj jim tola nēščto dačž?“

„Ka“, moje bječō,“ nān šrudnje wotmolwi, „nimach wō- prawōžje ničjo wjazy?“

„Za! wjele taž ničjo“, dōwōta šnapřchēčim, „šhōt wēčera hřjom načzateho hřlēba a jeničku žnu pokutu, to je wšcho.“

„Alle moja dōwōta,“ Štattich hwarjalesche, „kaf dha mōžesč ty pračič, so tu ničjo wjazy njeje, hdyž maš tola hřchēše dočēž ja te hřōbne bječič pšchē durjemi? Dawaj jeno tal dožho hačž hřchēše nēščto maš, a potom daj ho Bohu dale ja naš štaracž.“

Dōwōta, hř runje tak rada dawōšje laž jejny nān, bječēše a wōškamōšche tym šhuhom dječōm jenu wōšeršču po druhej. Alle pšchi lōžbe wōšerščy, s štorēž wō tola pokuta pšchego mješchō, jej ta myšl pšchēšče: Šchto dha budje nēščto j naš? S wotal šmēju ja lubeho nana šuščič hřlēba? Žito tu tež žane wjazy njeje. S wotal dyrbi je nān brōčž?

Tūtōn pal mjes tym žple šmērōw we hwojei štoje hēbjo na hwojim předowanju ja pšchichodnu nješklu bješalesche. Duž ho wo jeho durje šalepa a bošata burwōka s jeho wōšahy šastupi. „Nješ duchowny“, tak wona powče, „ja hmy widžala, so pšchē wōšche durje wšchēdne wjele proščerjow pšchitšhadža a so lōžby nēščto dostawa. Duž hēbi myšlč, so budže drje wōšnje žito bōry do- brane. Wšchē nēščto čsahom hmy tepōba hwojemu mandššlennu radžila, so by nēščto štorow žita na lubi ja wōš do bōta štajit. To je wōn tež rad činil. Wubje-li tehodla wōšje žito wšchē, dha jeno k nam pōčesčēše, a hdyž tež to hřchēše došahacž njebyrbjato, dha hřchēše wjazy dostanjēše. Šu-li pšchichodne žne lēpšče, mōžesč mi jo šašo dačž, šchōž šmēšēše šhōtne.“

Zole bē dobra powješje ja fararja. Wōn s džakom po šlicžene žito pōška, a tošamo hačž do pšchichodnyč žnjow došahalesche.

„Wōshaj Wōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchēch pšchē- dawarščach „S e r b. M o w i n“ na wšchaj a w Wubyschjine došacž. Na šchtwōrč lēta placž wōn 40 pj., jeno ktlime čyšča ho sa 4 pj. pšchēdawaju.

Sy-li spěwał,
Plinje džěłal,
Strowja 6e
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprědny
Napoj mčony
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spaf mčny
Čerstwoš da.

Nječ ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wědne dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođa ty.

Z njebies mana,
Nječ čí khmana
Žiwnoš je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew če

Šserbske njedźelske łopjeno.

Wubawa ho łóžbu bóhotu w Šsmolerjez lnihičijšćečni w Budyščinje a je tam fa šhwórtěltěnu přichedplatu 40 pj. dostać.

21. njedźela po swjatej Trojicy.

Zap. št. 24, 10—16.

Pawola su přiched bóhotom Jeližim wobštoržili. Wón drje w swjastach přiched hrdniškim stołom steji a tola ho njeboji. Wón je smutkownje hwoobodny. Duž ho směrom samolwuje a štoržby wróčo potasuje. Wón móže směrom hwoju šaidženoš wotřeč. Wón ma hwođomnje hjes poroča. To jeho pošylnja, so wón tež štorždnyje do přichěda hlada. Šht. 15.

Š Pawoše je šatianskeje rěče pošnajmy hđnošće dobrehu hwođomnja.

1. Wono dawa měr w pohladanju do šaidženošeje.
2. Wono dawa móž w nadawach něćejišćeho čjaha.
3. Wono dawa nadžiju přchi wuhladže do přichěda.

1. Krafny dar žiwjenja je hwođomnje hjes poroča.

Čzim jačotniše je š hwođomnje. Šchtóž ma še hwođomnje, žaneho měra njenamata. Mhorla IV., kotryž w jačotnej Bartomowej nezy Ewangelistich šfónowacž da, krawate wopory jato ščžen přiched bóbu widžeje a wone wšahđžom ja nim džědu. Šelški wohen je wutrobje ho wuhajnyž njeba. Šal žyle hinašchi Pawol přiched Jeližim. Tertulšuš, poščanz židow, běše jeho čžež wobštoržil. Ale Pawol ho njeboji. Jeho hwođomnje da jemu mčernemu byčž. Duž móže wšcho najšhwóbtišho wupowjebacž. Wón je najšpěšje hwojich šobucžowjefow šfajnje we wčžomaj mč. Šměšćel je přčja čžinil a je tola pošoh mčra byl. Temp je přčja wotšwoježowal a tola je do Jerusalema

přichěł ho moblicž. „Woni njemóža to dowješć, čžež dla nět na mnje štorža.“ Šduž hłób we wutrobje tebe njewobštorži, móžeš směrom byčž. Šo by tal směrom byčž móžl, dyrbiš ho přčžowacž, hwođomnje hjes poroča mčž. Dyrbiš ho přčžowacž, přiched čžłowjetami dobre mjeno mčž. Šduž pak čži njerošmja, dyrbiš to směrom přčžečerpjčž. Žedny je, tiž wšchito widži. Dobre hwođomnje je dobry jašłowěž. To móžeš směrom wuhnyčž, hđžl i dobrim hwođomnjom do šaidženošeje hlabajš. Štarajmy ho, so móšli prajeć: „Najš trochit je, so mamy dobre hwođomnje.“

2. Še hwođomnje tež čžłowjeta njehmaneho čžini, něšyto hđbne šfutowacž. To je kaž žentarišta čžeža, tiž čžłowjetej šadžewa, hwoje mozy prawje naložičž. Přchi najmjeniškim hibanju ho čžłowjet štroži. Wono čžeri do šadněłowanja. Pohladajmy pak na Pawola! Šak wutrajnje wón w hwojim powołanju džěłal! Šak rycžejžy dže wón přčes čžešy čžetpjenja! Šak šmužity wón džeba přched nami steji! Šsamo w hrdništej soli wón hwoje wyšhote powołanje nješahywa, so dyrbi šwěł ščřyšfuhowy byčž, a wuhna, so hčščščšianštwu žana šelta njeje, a dopjeljenje šlubjenjom štareho šluba. Dobre hwođomnje je žěro jeho mozy. Čžešćel i w powołanju prawu hylnošć mčž, přčžuj ho hwođomnje pjes poroča mčž. To je dobre wadžnje, so hčščščšjenje, přchby hačž dolhi wučž žiwjenja nastupja, t Bóžemu šlibu du. Šduž šy přčes ščřyšfuhowu krej wučžičženy, čžujčš hwođomnje, hwoje powołanje i nowe radosčny dopjelnicž. Džerž hwoje hwođomnje w mozy wěry

człite, potom możehy wjesele kherlusche spewacz, hdyž drusy storža. Zule moż my wchytzyz trejbany. Ty prajtych: Kak je možno, wernie swędonnje męcz, hdyž hmy wchytzyz hręchmnyz? My mamy tola wchytzyz teho Sbobźnika, kiž najchmy wutrobu wucziszcijuje wot wchyttych hręchow, a w nim možemy męcz swędonnje bjes porofa.

3. sčyt. 15. To pokazuje na pošlednje sudženje, hdyž budže hyluški na hudišniim stole hędžecž hacž tón bohot, njenujuzj tón, kotremuz je data wchytka mož w njebyehach a na femi. Pawof w nadžiji hlaba na tón džen. O tak derje jemu! Hdyž tale roža w najchjej wutrobie teže, potom stročatnje hwoju drohu czechujemy. Wona pak jatčžewa tam, hdyž je swędonnje bjes porofa. Duž pradžimuz ho po pschitkadže Pawofa, so bychmy męsi swędonnje bjes porofa pschęd Bohom a pschęd nim stejecž mohli jato cži prawi, tosiž doštanu węcžnu sbožnosť. Hamjei.

K dopomnjenju
na zbóžnje dokonjaneho
swěrneho Serba,
wysokodostojneho knjeza

Dr. Marcina Renča,

derjezaslužbneho fararja we Wjelečinje
a ryčerja Albrechtoweho rjada I. rjadownje,
w přečelskej lubosći poswjećil

K. A. Fiedler.

Što we Serbach so želne sylzy ronja
A zrudoba so jima wutrobow?
Ach, z nowa jedyn z našich wótčincow,
Naš swěrný Renč, běh časny hižom skonja.

Wón, kiž je swoje stadlo swěru wodzil
A duše z čerstwej wodu napojal,
Je swoju narodnosť tež lubował
A Serbow zbože sobu hajil, plodzil.

Duž serbski lud při jeho rowje plaka
A jemu za wšo dželó wótčinske
Na zažnu hórku scele palmy džaka.

Njech jeho stawy nětko prochnu, tluaju,
Wón w Serbach w žohnowanju wostanje,
Hač junu widžimuz so w Božim raju.

Sachodnosť.

Ržęjaze žiwjenje, wjadnjenje a sčinjjenje — tajke je pschęgo ho wonowjaze wotmęnjjenje na tutej sachodnej femi. Tež moje žiwjenje ma hwoji čas ležewa a hwoji čas wjadnjenja; ja njewěm, hdy žnjež pschitubže, so by hylt, kaž ho trawa a lúčna twęčžina hycže, ale ja wěm, rjad tež na mnje pschitubže. Duž chyzl mje węcžny Wbš, tuto njejachodne byče, hnanje wobarnowacz, so ja na sachodnosť njetwarju; wón swoozny mje pschęd hordolčnu, totrž ma nad njewobstajnym cžęlnym ležewom njerojomne spodo-

banje. Něčo cžlowjetej wot jeho rjanosče, hylnosče, bohafitwa, nabladnosče, pschę a mozy hodu do rowa nješędube; wumtje wón, dha je ho hylność a mōz mntpa, a najwyschitzi dycbi pod semju a ma ho do procha pschewobrocęčję porno najnižšchemu; pschętož wšeho cžęto, wšeho, sčtož cžlowjež rěža, je jato trawa a wchytka cžlowjeczna krašnosť je jato twęta na poln; trawa spjadnje, twęta wotpadnje, pschętož Rnješowy Duch do njeje duje. Haj, lud je ta trawa; trawa spjadnje a twęta wotpadnje, ale hšwono najchęgo Woha wotlanje do węcžnosče. Tchale węcžneho Wōžeho hšwona chyu ho ja dđeręčję; wono dycbi mōj pučwowoiti tiz byč, na totrž ho sepjeram, a mojeju nohow hšwęto na wchęch mojih pučjad, so mje bładžizy sachodneho byčja nješęcbaju, so ho tež w cžęnnych dnjach a w cžmowych nozach wołofa mje jašni, a so moja bucha hrna wotlanje, hdyž budže ho cžęlna mōz a podoba k femi hšilečž dycbyčję. Haj, dopomnaji naš Wbš wšędubnje, so mamy je hodu žimi byčž jato cži węcęzju, so hębi žabyju wot naž na to sachodne na nim nęšęto njewę, ani w tym pschęd druhimu přebodnosť nje- ppta, ale hšwoje myšle sčozuje na to njejachodne, nješęofane a nje- spjadne herbšwono, totręž nam šhwowane je w njebyehach, t cžęmuz wón nam tu žimuz nadžiju dal je po hšwojej wulkej hšimlności pschęd horjęstacže Xšwom Křtysta wot mowuch.

F.

Swędčzenja wěry se starych časow křesćijanskeje zyrkwe.

(Po starych žortach podate wot M. to M.)

6. Lutherowa najwětšča hodžina.

Luther je wšęchale hodžiny męł, kiž hu ja jeho žple žiwjenje wažne byte. Něch hu někotre f jeho hameho wopohauja šęželene.

Š džęčžatstwa: Za hpm f tutnoej woczomaj widzil, jato w sčytymym leče w Magdeburgu do ščule hšodžach, wjęčša f Anhaltu; tón f kapu bohafow (mnišchow) na sčęrowej hazy po hylčbje (ja kšičotr) hšodžędę a męch kaž wošof nješędę, so dyc- byčę ho f femi hšilečž; ale jeho hšowtowacšę porno njemu bjeje wšędęho džędę, so by wobozny wjęčš f jam najwyschitche snamjo sčęreje (to rěta mnišchowjęke) wosřhaneje hšwatošęke hšwętej wot- njamjenit. Woni bęchmy jeho tež tal pohšufšili, so wba (tón wjęčš) w kšičotnje wšędite drahe štufti kaž druži bratr cžinjelče, a wón będę ho tal wupolčil, wuwachowal, wukřudowal, so męjędę na- pobjad kaž hmyčęž, hama točęž a toža. Semje tež bōhř, pschętož tajke trate žiwjenje šnječž njemōželče.

Š mčodolčę: Zato bęč mōdwy cžlowječ, ho poba w Cis- lebenje džen Rnješoweho cžęta w prozębiji, jato tež hodu duzy męchmšilny drahu na hębi nješęch, so pschęd šakramentom (t. r. pschęd Rnješowym cžędom abo wobkatku), totrž doktor Štaupiz nješędę, tal mōzje ho naitřojach, so mi pōt wuštupi a mi hinał nješędę f myšli, hacž kaž dycbjal f wulkim štyfom šačę. Zato będę prozębija (hšwatožiny wobřhōb) něł nimo, sprowędajō storžach moje naležnosťę doktorę Štaupizę. Tōn džędę: „To njeje Křtystus, pschętož Křtystus njenaštrōža, ale jeno troščitnje.“

Š cžaka mnišchowitwa: Zato bęč dwazęczi lę stary, nje- bęch hšičęze žaneje biblije widžal. Za męnjach, so njeje wjazy šęčęnow a epistolow, šhba te, kiž w pošliti jhu, ščōčnje w knihowni w Šęfurčę bibliju namafach, tu cžitach hšufō f wulkim spōžiwaniom doktora Štaupiza.

Zato Rom wuhlabach, na femju padžę, ruzny pošbęhnywšędji džach: „Budž mi štrawjene, hšwate męšto Rom.“ Za bęč tež tajfi njemdry hšwaty, bęchach po wšędch zyrkwojach a hšwatyach męštach a węnjach wšitčto, sčtož je w Womje nalžane.

Najwōžnišča hodžina so njeho laž ja naš hodu będę, ta, kiž nam talle wopřęče: Š palazim žędčęnow, Pawofa šapřiti-

„Krutu a nječmilnu.“
 „Kajli dyrbi tešo bla tón byčej, wot kotrehož wono wu-
 tħadža?“

„Runje tak kruty — a ja hym šhubjeny čłowjek!“
 Duchowny na to bħełe: „Duž něto popħtħajće, šħto wam
 tuta kniha — ewangelion naščeho Knjeła Zesom Ĥryštija — praji:
 „Tak je Wħš hejtmana Duktosa lubował, to wón jemu swojeho
 jeničńto-narodženeho Šyňa dał je, so by hejtmán Duktos, jeli so
 do njeho wěri, šhubjeny njebył, ale wěčnje žiwjenje měł.“

„Ach, knjes duchowny“, mřejazy samota, „„jeli so je to,
 šħtož wy prajate, wěno, by jara derje ja njnje bylo!“

„Tak je: w Zesom Ĥryštiju je wam Wħš wobad; to
 wěčnje!“ Hejtmán Duktos to wěrejše, a dofełž wón we swojej
 poħlebnjej ĥodžnje hiščeje s nadžnju na šħižħowaneho Šyňa
 Wožeho pohłaba, mōžejše iměrom wuħnječ.

Sswědžy wěrnosće.

Dwaj falšćinaj šwědčaj bħełtaj byłi, na kotrejuž wuprajenje
 bu Jezus šħubdženy. Wonaj bħełtaj jeko ĥtowo pħšewobrocħńi, jato
 bħełtaj wón praji: „Za mōžo templ Woži wotkamadž a w tħo-
 w tħož dnajch druhi natwaricę.“ — Zato bħełše templ jeho swoja-
 teho cęła roztłamany a to tħož dnajch jašo natwarjenje, ĥaj jato
 bu tole swjate cęło pħšefatħnjene, dħa durbħełćaj dwaj šwědčaj
 wěrnosće byčej, pħšej kotrejuž mōž a ĥtowo bu šħižħowany Jezus
 na jemi pħšefatħnjenu. Wo tutymaj šwědčomaj je wón křotko
 do swojeho cętjenja ĥam wěšćej. Na jemu šwědčjenje ĥo wón
 wjeħeli, pħšetaj wono budje se šgelom na jeho šħižħ a cętjenje.
 Šħto slaj tutaj šwědčaj? To je najprjedy Woži Duch, potom
 pak tež Knjesowu wuħjobuħńowo. Pħšetaj Šħōžńil ĥam praji:
 „Dħyž pa! troħtħat pħšidħe, kotrehož wam wot Wōtħa pħšejelu,
 Duch wěrnosće, ĥiž wot Wōtħa wuħħadħa: tón budje wo mni
 šwědčicę. A wy budžecę tež šwědčicę; pħšetaj wy icę wot
 spocħajta pola mje byli.“ — O kajte swjate šwědčjenje! Kajzy
 šwědžy bħeħu šwjećaj japosħtoħo! Kajzy šwědžy našci reforma-
 torojo! Ale wy wħšitħy durbimy to byčej. Šħto Jezuska ta lubuje,
 so wón k ĥyle tħeħe šwědčow ĥħiħa? Šħto samōže swoje wěčnje
 žiwjenje ĥeħi tak wuħto waħćej, so wón to cħajne we knjesowej
 ĥħuħje idowuħħa? Šy ty, luby cħitarjo, šwědč wěrnosće? —

F.

Boħnowanje dobroproħšjenja.

Čħto s w swjatym piħnje napominanje ja dobroproħšjenje
 nadenōžem. Mŷ njehměny jeničzy swojeje nuhy, ale mamy ĥo
 tež druħiħ ludži nuhy dopominacę. Na to durb ĩ naħ luboħo
 k bliźħemu a popħšujħnosć napħšćħstwo Wožej kaħi wabičej; pħš-
 etaj Wħš ĥže, to by wħšitħim ludžom pomħane bylo. A tajše
 dobroproħšjenja Wħš ĥħyħi a jich bla bliźħemu pomħa. Boħno-
 wanje dobroproħšjenja pak tež na teħo ĥameħo paba, ĥiž Woħa ja
 druħeho proħy. Dħyž sa poħħiħi Teruħalemi ewangelił bħšop
 Šobad wo swjatij wjeħelach a cętjenjaħ w Wħšitħnjej powje-
 doħšej, ĥo jeho wuħženy a mubry ĥħełćejħan i wěšćej boħħiħnosću
 praħšejše: „A šħtoħa icę Wŷ cħinił, dħyž bħełče wo prawje
 wuħtej nuhy?“ Šobad wotmolwi: „Teħdy byħ do ĥanotnosće
 šħol, ĥuħto do nēħajše jany, byħ wħčem ĩudžom, kotreħyž snajoch,
 nimo ĥwojch wōčow ĥiž dał, byħ ĥeħi jich potħebnoħe a cę-
 ĥjenja wopomnił a něħo ja niħ wħšćħ proħy, a wħjedu ĥħeħo
 je ĥwojim dobroproħšjenom ĥotomby był, by spominanje na bliźħeho
 nuhu moju ĥamħnu nuhu pħšewimpo bylo, runje taž ĥōħno ĥad

myħu dobudže. Tón profesor, ĥiž bħełše ĥo jeho taħe praħšaj
 ĥeħi tuto wotmolwjenje, ĥħuboto ĥnuty, pħši ĥeħi wopominajše.
 Wōn bħełše teħdy runje na cęħeħe myħle troħu ĥorty. A ĥodyn
 lēħat njebħełše jemu pomħacę moħ. Duž taž Šobad cħinjeħa a
 we swojej nuhy na druħiħ ludži nuhy spominajše. Pħši tħm bu
 ĥam bōryħ ĥħoħħny a dobreje nadžije. Něħto mēejše wón ĥnatu,
 ĥiž bē we wuħtanje ja duchajħotħy a ĥiž ja njeħaboħimnu wħčejše.
 Tej wón piħajše, šħto bē wot bħšopa Šobata ĥħiħat a tał bħełše
 ĥo jemu ĥamemu šħħo, a ta ĥħora cħinjeħe na wēčje ĥo jeho
 radže. Tež wona na cęħe a dħuħ wōcęħitwi a je potom druħiħ
 na cęħeħe myħle cęħepħozacę ĥħabata.

„Mōħitwa praweho wjele samōže, dħyž je swrawna.“

Raħna wotmolwa.

Šyň ĥħawneho, wħħudje swateho stareho generala Žetħena
 bħełše jato poħleđni swojeho rodu na swojim wōtħorħim kubħe
 Wuħtwowje žmy. Tam bħełše ĥeħi wón na wjeħnym pohřebniħčęħu
 wuħti row ĥam ja ĥeħe piħħotħowacę a wuħti pōħny ĥamjeħ wō-
 rubacę dał, kotrež durbjeħše ĥo junu na jeho poħleđni wotpočħńil
 poloħicę. —

Zato ĥral Wiedriħ Wylem IV. w lēčje 1844 tuteħo poħleđ-
 njeħo Žetħena“ wopyħa a tež tutōn ĥeħi jeho row wobħłaba, wón
 na tōn ĥamjeħ poħalujzy bħełše:

„Žetħenje, tōn ĥamjeħ na jedyň smyħ!“ na cħōž stary knjes
 kralej wotmolwi: „Tōn, ĥiž budje pod nim lēčej, ma jħ ĥħiħčej
 wjozy!“

M.

S kajkež mēru wy mēricę, S tajkež budje wam jašo mēřene.

Mat. 7, 2.

Šyň slajnje bratrow wuwinowal,
 ĥħełħuli iħ ĥo wo niħ wēřejše;
 Šyň wopħuħħanħ wuħćejšowal,
 Ĥim s njehom ĥōjt ranj boħoje.
 A je-li bliźħemu šħto jamu ĥeħeħal,
 Šyň jemu pħšed nju wēħu poħajit:
 A teħo njeħym niħdy ĥeħ ĥo trjeħal.
 Šyň s tħm jeħ wjele bratrow ĥħełćejħil.
 Tež mēm, so ja to s lutej ĥħady ni
 Wħš junu wēčnju šbōžnosć wōbradžj.

B.

Wħšelake s bliħka a s daloka.

Šemrjel je jaħženu ĥobotu droħi duħčowpħitħe Wjelečħan-
 ĥteje wōħady, knjes farač wčejč di. Mēncę w 58. lēčje swojeho
 žiwjenja. Wōn je ĥo w Reħczach narodžil jato ĥyn njehoh fararja
 Reħcĵa. Wōn je Wudylki gymnazij a ĥeħčħiħiħu šħulu w Miħħnje
 wopyħal. Šħtudowal je wón w Ĥipħu a bħełše ĥoħuħtam Lūħi-
 ĥteħo pħėdāħteħo towaħitwa. Wōn bħełše najprjedy s fararjom
 w Reħnom a potom ĥeħ do swojewe ĥħwercęje we Wjelečħinje.
 Wot swojewe wōħady cęħčęħny a lubowany je wón s doħatym
 boħnowanjem ĥħtowal. Wōħleđne lēto bħełše cęħepħozaj a wħa
 jeho tōn knjes ĥo doħim cęħepħozaj k ĥeħi. Dħat ĥħarowajeje
 wōħady dže ja šwěřnym duħčowpħitħjom do wēčnosće.

Sy-li spówał,
Pilnje džólat,
Strowja čé
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprówny
Napój móeny
Lubosť ma;
Bóh pak swérny
Přez spať mérny
Čerastwosť da.

Nječ ty spówał,
Swérnje džólaš
Wódné dny;
Dšej pak awjaty,
Duši daty,
Wotpoóť ty.

Z njobjes mana,
Nječ óť khmana
Žiwosť je;
Žiwá woda,
Kž Bóh poda,
Wokřesť čé

F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wubawa ho kóžbu hobotu w Česmolerjez knižicichščeteni w Budyšinje a je tam ja šchwórnóčnú pšedpřlatu 40 pj. dostać.

22. njedzela po šwjatej Črořizny. Zap. št. 24, 24—27.

Pawoł pšched Feligom steji. Zapošćołť Jesuřkowny pšched šastupjerjom pohanjšeho Roma. Žib steji hinal na pšchedžiwu ewangelijej hač pohanj. Wón boji ho a čječěži Bóha. Wón wojuje, hdyž tež s wopacžnym sahorjenjom na štaru wěru. Bohanej je nabožina a čjšte wařanjnje něščto žusť abo tola s najmjenšiča njewožna wěž. Wón drje ho na wotomik stróži, ale k wobrocženju njebóždě. Zařteje liwtořezje dyrbinny ho hładacž. Tež wot nje-pšchedžela móžemy wutnyčž.

Tři pravidla sa našče stejnisčezjo k Božemu hłowu.

1. Njewotřezž jo hlyščezž!
2. Njesabudž jo na ho naložezž!
3. Njekomž jo po nim hwoje žiwjenje škožezž!

1. Šcht. 24., 25. „Ja škwile niman; jutije, jutije, jeno niž dženska!“ To šu prajenja, s kotrymž wotřortujemy, šchtž ho nam njepodobaj, s wjetiča kž měto wěrnosťe; ja njedham. Kaľ hujto tajte hłow! Něchtó hěbi něščto wot naš wuprosy. To je nam pšče wjele, to hěbi wopory žada. To je tola jednoručjo, ho manla pšchitřezž, taž njebudymy škwile měli. To šo šba čłowjet pilny byč. A tola je šama kž. A nětko pšchi hlyščidnju Božeho hłowaj. Na čłowjetow dyrbich škónčnje hlyščezž pobřudacž, dolež mohli šchtobdžezž. Ale wo Bořy hěbi jich wjele myřli: tón nam ničjo pomhač a ničjo šchtobdžezž

njemóže a w tyřazorych wařanjach šweti ho Feligone hłowu: Pšchi špodobnym čařbu: To hlyščidh šamotwienie wulkeje wječerje: Ja dyrbju na polo, ja dyrbju do města, ja dyrbju dželacž, jenož te miři ja wedyrbju, dolež šwontowne nuřowanje ani šautštowne nječerji. Ale pšchi špodobniřichim čařbu, ke fermuřki abo šwjate dny, dha čhu pšchitčezž. Šcho my k temu prajimy? My mamy šnawo wjažy wobštaracž hačž našchi wóžjo. Ale hdyž ho šhtujnje praščeš: Rimacž woprawdže škwile? Njemóže ho to wobštaranje na póněželu wotřorečezž? Njeje twoje prajenje njewěrnosť a ty šy njehaľ?

Ale čezho dla dha dyrbinny s žyľa Bože hłowu hlyščezž? S přenja, dolež je Bóh šam prajit: „Ščeřez dnjow dyrbich dželacž a hědny džej je džej teho Anjeja, twojeho Bóha“, dolež našč Šbožnik praji: „Šbožni šu, tiž Bože hłowu hlyřcha a te šame wobarenja.“ Dale pať njeje nam to trjeba, dolež je Bože hłowu wěrnosť, dolež je našchim noham šwěžaj, načdžje wutřobu tróřst a nam rutiže ša našču šbožnosť. Žene je nufne! A temu dyrbi štajnje škwile byč. Nětk je tón špodobny čař, nětk je tón džej teho šwoja. Dženka, hdyž wy mój hłow hlyščidze, njestwjerdžezje hwoju wutřobu!

2. Dale pať njesabudž jo na ho naložezž. To Felig nječžinjezče. To běče předowanje ša njeho wo prawdořezji pšched njepřawym a wo póžezjiwořezji pšched njepóžezjiwym, wo řudženju pšched tym, kotřž njeby ani na šemi ani na njebyju pšched nim wobřtačž moľ. Wón pnytu, šo to na njeho dže a ho stróži: „Ty šy tón muž. W tym

móżešć ſ pſchickadom być.“ Prédowanje tu k temu je, ſo by toždy ſ njeho néščto na šebje počožnył. Ty dyrbišć ſo trjedeny czuńć. Ale to hebi kſchęcſzijan myšli: To dže na teho abo tamneho. Ně, na ſo jo nalož a hdy by ſo naſtrožić dyrbjał. To je přenja kroczel k poľepſchenju.

Pawoł rěczy wo prawdoſći. Sny my prawi we wifowanju a wobſchodže bjele wiſchego blećka? Kał ſteji ſ prawdoſćju pišed Bohom? Wón rěczy wo póžećiwosći. Kał nětotry dyrbjał ſo naſtrožić kaž Felix. Wón předuje wo ſudženju. To dyrbi toždy na ſo počožnyč. Mojom a ſwědomnje a ſwiate pišmo nam praja, ſo wono na naš čzaka. Nědyrbyeli poſkuchacć, tak móžemy pſchichodnemu hněmej czeknyč.

Ale Pawoł njerěčejehe jenož wo pokuće, ale tež wo wěrje do ſkryſtuha. Tak tež předarjo, a tole přédowanje hměšć tež na ſo naložić. Hdyž my rěčimy wo ſhubje-nytm hynu, hmě tež hřeščna duſcha wodacza ſo nadžecć, hdyž roſtata ſo wroćci. Hdyž rěčimy wo ſudženju młobženza w RAINJE, dyrbja tež na ſmjerč žrudne wutrobny mješ nami troičnowane być. Hdyž rěčimy wo tym, kiž njecha, ſo by jedyn ſhubieny był, niž jenož wo ſudženju, ale tež wo wěcznym žiwjenju, móžešć ſo nadžecć: Sčtož do njeho wěri, niħdy njewumrje. Najprjedy pokuća, potom wěra, najprjedy jaſon, potom ewangelijon. Sa wobojce rěka: Ty ſy tón muž.

3. Njeſtomž ſo, ſwoje žiwjenje po tym ſtožić. To Felix nječinjeſche. Wón čhzyſche néščto wo nowej wěrje hſhęcć, ale tola žaneje pokućy czinič. Pawoł rěčejehe wo prawdoſći a Felix nadžecjehe ſo njepraweho pſchetalanja ſ pjenjelami. Tak czini jich dženka hišćeje najwojažy. Malo jich hišćij, mjenje jo na ſo naložnje, najmjenje ho jich wo nim ſtožy w žiwjenju. Felix mējejehe ſo hnanjo ja hōdného muža: jeno nětotre ſlaboſeje njemōžeſche woſtaječ. A to ranje Pawoł porotowaſche. Tak wjele: Wſchitlo, jenož to niž, jenož tole ſwucenje, tónle hrěch njemōžu woſtaječ. Rnuje na ſwoje woſebite ſlaboſeje dyrbišć hladacć.

Dwě lečje mējejehe Felix ſkladnoječ Pawoła hišćeč, mējejehe ſkladnoječ ſo wobroćić. Wón ju njenužiwaſche. Felix po hečbiku „ſbožowny“ dējehe njeſbožowny. Ty mašć hišćeje htwile, potom budžešć woprawdže jedyn Felix, ſbožowny. Haj, ſbōžni ſu, kiž Woje ſłowo hišćcha a to bamo wobarnuja a pſchinjeſu pľody w ſečejpliwosći.

Āmjen.

Boža wiſchewědomosć.

(Allwissender, vollkommener Geist etc.)

ſiōš: Wōh čhyl t nam ſ hnadu pſchitſtwicej —.

O Wožo, wěczny Ducho ty,

Ty, sčtož je potajene

Do najczorničej' hlabiny

A do čmy ſanjekene,

Wſcho ſ jašnym woſom pſchewidžić;

Sčto čhe jo tebi ſchowacć?

Ty nōžne ſtuč wobhoſnič

A wěšć je wunoščowacć

Na hwećto wišć a hewicć.

Ty ſnaješć wſcho, sčtož we duſki

Je mjelčo wuradžene;

Sčtož hišćeje njeſhny wurcził,

Je tebi wuprajene.

Sčtož člowjelojo pomyšla,
Je tebi wſchitlo inate,
Wišć tabu wišćij ſ balofo,
Sčtož hřeščne je, sčtož ſwiate;
Či njeye ničo juſe.

Sčtož twoji ſwětny ſedžešća,
To wrejdy wěšć, hačć proſćha,
Ty hišćijšć wrejdy ſobchmjenja,
Hačć wriđel je tebi noſćha,
Sčtož twoji njepſchęcćeljo tu,
Kiž twoje ſajnje hišća,
Se ſkobo ſtradžu wobianku,
To twoje woćji wiđja,
Kaž na ranju, tak jašnje.

Čašć pſchichodny bješ ſawišćha
Pišed tobu ſteji žyl
Se wišćem, sčtož ſbonić budžeja
Tyž člowkišć dječći hyl.
Tym ſwojim ſewiſć podacza,
Kiž ſtočć ſo juwu maju,
So woni wulke potajniſwa
Tu hwećje powojaju
A prawdu ludžom hwećeja.

A dyrbajalo pišed ſmjerctnytm
Tu wjele mjelčo woſtačć,
Wſcho čženne ſmēje wo ſmjerći
Tam ſwoje ſwěto doſtočć.
Tvoj prawu hūd tón ſewi wſcho,
Sčtož w lutach je ho ſtato,
Te hylſy, kiž ſu late ſo,
To ſte, kiž wuſchowato
Je po čmjje ſwoju hañbu.

Daj, Rnježe, jo byč je ſtradžom
Na twoje wofo hlabal,
So byč čzi njekhaſ ſ ludanjom
A čžitoleč hebi žabał.
Mi bōižy jašo wutrobu,
Čšo wobroćć hnadnje ſe mni,
Nje ſachowaj pišed hanibu
A ſ wožu wutwō we mni
Wſchu ſaħalkoć a žabočć.

San Milan.

Šwědczenja wěry ſe ſtarych čašow kſchęcſzijaſkeje žyrkwje.

(Po ſtarych žōrčach podate wot M. w M.)

9. Entgerowa wěra w domjašny žiwjenju.

Dwoj liſtaj noſchego reformatora.

1. Na ſwojeho hynka Žanka. ſnaba a mēr w ſkryſtuſtu!
Wōž luby hynko! Naby wiđju, ſo pēnje wutnješć a ſo pilnje mobilſć. Čžiſi tał, moį hynko, bale! Hdyž domoj pſchindu, čhu čzi rjany hermant hošu pſchinječć. Za ſuaju ſchitowami, ſlōščtnu ſahrodu, tam wjele ludži hrodži, moja ſłote ſhabatki a ſberaja rjane jabtula pod ſchtomami a kručnyw, wišćnje a ſłowci, ſpewaju, ſta-kaju a ſu wjeſete, maja tež rjane male konki ſe ſlotmy wuđdami a ſlebornymy hečkami. Duž jo muža, ſtrchož ta ſahroda je, pſaichacć, čjeje te dječći ſu. Wōn djejehe: To ſu dječći, kiž rady ſpewaju, wutnu a ſu pobožne. Duž ja djač: Luby muž, jo

Šdihž njejadžewasch w duszti ham
Te staroschwie myhše nam,
Dha w niemjerje ho bédhjuje,
Kraž morjo, s wietrom schwisłane,
A w doščich štylnych nozach my
Měr žadofšičny pytam.

Duž Wót:že, k méréj pschijnej naš
A janf tež dženša wočzi saš!
Naš s twojéj hnadu jatwodžuj
A w prawym časbu šwubudžuj.
Dha potom džal čzi špěwamy
Ša dobru nóz, kiz dal nam by.

Surij Brósl.

Žane křesčesčijanstwo bjes křšćija:

Tón abo tamny hnanu myhši: Dželi temu křesčesčijanske cšerjenje k wutrobje, cšerjodla nam jo sčete? Wšěso, hdy by pschi křšćiju ničo druhe njebyto hačž žudoba a bolosč, dha je Woža wutroba tał hwěčna naušpěcziwo nam, jo nam žadyn křšćiz póhłata njeby; ale pod křšćizom je wjele wjazy potajene, hačž móžemy hěbi myhšić. Žane křesčesčijanstwo ho bjes křšćija njelč njemóže, runje tał malo taž je Želuš bjes křšćija mošt křšćijusč byč. Křak čhyni ščeršćipiwosč, wěru a nadžiju wuolnč, ačž nam dowěrjenje wu-
pruhowacž, tał trónu dobacž, njebuchmy-li dyrbeli wojowacž a cšerjicž? Křak žo něto nam teho šinuwč njemóže, jo swoje džězo pod prutom džerž, ma pak pschi šhoptanju tež hōbuzelnosč s nim, runje tał je to pola naščeho Wótáža w njebichach. To pak mi njemaly troščyt dawu. Ma-li jeno cšlowječ s druhim hōbuzelnosč, dha je to šrudženemu s troščitom. Křak njebdžyčalo mje to troščitowacž, hdyž wem, jo ma Wōh hōbuzelnosč jo mnu!

Šdihž w Štobownych knižach 5, 17 rěta: „Slaj, šbōžny je tón cšlowječ, kotrež Wōh hšofia; tehdha njesčizšičn šhoptanje Wšdšehomžneho!“ dha je to cšezka ležija. Křšofstanie jako šbōžnosč sa-
cšuwacž, bywa tež wěrzowemu hysto jara škřaty nadawš. Štob bu nad ščipami Wšdšehomžneho wot tajše njesčeršćipiwosče šajaty, jo wón šamo džel křšćijeho noroba pošta. A tola namataju hudačca žajo a twojeho žiwjenja hwoje wuščenjenje w tym štowej: „Tym, kiz Wōha lubuja, wšchije wězy k lěpšchemu škřuža.“ A jeli runje dženša křšćejowa ruža cšezto na teli leži a ty ho praščelč: cšehobla dyrbu tole cšerjicž? potom křšofč to wotmolwjenje: „Křohož tón křšćes lubo ma, teho wón powuči; wón hšofia pak šždžeho, kotrežoh wón ja hyna pschijima.“ Wōh džě njefšofia, jo by naš žuicžil, ale jo by naš k hěbi cšahnyč. Tola njehładaj na prut, ale na ruku, kotraž jón džerž. Šanewče, ty potom bōrny nawuščijel, ho tež ja prut džakowacž. Šdžeha budžiče wošniny duš japoščtola šawoła pschijichol bjes hwojeho koka w cšele! Křak wjele njerjada ho w horju šwupšěna, tał wjele hmutow šwotrěla! Duž: Šbōžny tón cšlowječ, kotrežoh Wōh hšofia!

F.

Kak Luther khorych na cšele a duszti troščtawasche.

Škřuzobna džowka, s njenom šilža, bē pola Marczina Lutera pošluziča, ale bē škřuzbu pola njeho je škobami wopuščičita; wona wočyšče pobožna byč, jemu k lubu, a bē hwoju dušču pošbžiče hōmopachnje cšerje podata. — Zuta džowka na šinjercž šhori; a we hwojim rženju a ščepjetanju žadofše ja Lutherom. — Zato tón k njej pschijichol bjes hwojeho koka w cšele? wona dželče: Ach, ja čhym wam moje hřchij wotproščyč;

ale ja mam hiščče něščto wjele cšezče na wutrobje: ja hym hwoju dušču temu njepščezčejel podala.

Luther dželče: To ničo njeje! Šchtoha šy druheho šhřčičita?

Džowka: Ša dje hym wjele druheho tež šhřčičita, ale to je najhōrče, to mi njemóže wodate byč, tał hwoju dušču cšerje cšizmwč!

Luther: Poščukaj! Šdihž budžiče ty tehdy, hdyž pola mje hšuzelče, moju draštu a žyle šamowenje žulym rošdaba, by to plačijo?

Džowka: Njeby.

Luther: Wō haj, twoja dušča ta njeje twoja, ale teho křšćija šeluka. Křak dha móželč ty něščto přez dawacž, šchotž twoje njeje? To tola njeplačži! Wobtročž ho k temu křšćejel šelucej a prošč jeho, jo čhyn wón hwoje wumōžene, to je, twoju dušču šabo k hěbi wlačž; cšerje pak pschizšičn, šchotž je cšertowe, njemuzžy — wōobdženy hřch — tón jemu škřuča.

Džowka cšimječe po jehy radže a bu šmērowana.

Šlaj, wšchite dušče šu moje, praji tón křšćes; nanowa dušča je tał derje moja, jako hynowa dušča. — Čezch, 18, 4.

Pjenjezna lubosč je korječ wšchitkeho šteho.

Ničjo cšlowječa njchōbnjšehjo njestini, hačž pjenjezna lubosč. Wōna je kaž jēdžito hřib, kiz čzim dale ho rošččerja, čzim bōle tež šhōncžnje hōbde lēpše a šdōbnije čuče je wutrobje poduhy. Pjenjezna lubosč runa ho wošnaje, kiz ženje njeprazi: „Měl je došč.“ Wōn wšchitko šerje, šchotž móže šapščimnyč. Čžim wjazy ho do wošnja mjeta, čžim wjazy šerjeje a čže pōžerč. Pjenjezna lubosč je škubina, kotruž šwupčelneč njemōželč, dōžna bjes dna, kotruž napčelneč njemōželč, keltžulizž tež do njeye ščelč.

Pjenjezna lubosč čšlowječa na hwět šwajala, jo njemōže ja tym šteječ, šchotž je hōrčak w njebichach. Křak malo mōže plačž, šotremuzž něščto cšezče na nobu šwajalč, hōrje ščezč, tał malo mōže to nahrabny, kotrežoh wutroba je s rječšajami k šwētnym wěžam pschijamšujewa.

Pjenjezna lubosč je pschibōžstwo, dakež čšlowječ na pjenjeh wšchu nadžiju šlaja a k školemu praji: „Ty šy mōj troščyt.“ Wōn hwoju dowěru na njewēšte hōhastwo šlaja, hdyž je jeho pschij-
šluchnosč, ju na Wōha šameho šlajč.

Pjenjezna lubosč wutrobu bōle štwjerdž, hačž někajti drubi hřch. Tón, kiz pjenjeh lubuje, je kaž by wšchij mēl a tola nje-
šhčyčal, kaž by wočzi mēl a tola njewidžal. Nahrabny je kaž šwjerdu šamječ; kaž wjele tež wody na nišōn ščelč, wōu šwjerdu wošłanie. Tał tež šhyn šhudžeh jeho šinjehčič njemōž.

Pjenjezna lubosč je forječ, s šotrehož wjele drubič hřchom šwarčje: Njepřawba, šawičš, jebanštwa, hšdženje, ščhnočš, mordabštwa a hiščče wjazy. Šladajmy šo tuteho pschibōžitwa!

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Poniženje plačžičny herbščich biblijow. Ma proštwu šonferenz herbščich duchownych je pschēhšdštwa škow-
neho bibliškeho towaštwa plačžičnu herbščich biblijow, šotrež ho wot nětka w Dražbōniah šłajajo, ponižilo: mješčija bibliška nje-
plačžij wjazy 2 hr., ale jenož 1 hr. 50 pj., a wješčija niž wjazy 3 hr. 50 pj., ale jenož 3 hr. Štarščij a kmoščja čhyni tola tutu škřadnosč wuzičž a ja hwoje dželčij a mōkš pšches hwojich šk.
duchownych hěbi herbše bibliške wōšłaracž dāčž.

Sy-li spěwał,
Plinje džělat,
Strowja čó
Swójbnj statok
A twój awjatok
Zradny ja.

Za staw spróny
Napoj móeny
Lubość ma;
Bóh pak swěrny
Přez spař mérný
Čerstwość da.

Njeh ty spěwał,
Swěrno džěmá
Wěśćno dnj;
Džěć pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwność ja;
Žiwa woda,
Kíá Bóh poda,
Wokřew čó

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudana ho kóždu hobotu w Ssmolerjes knižicijščěćeni w Wudnjichnje a je tam ja šhtwórtlětnu wšchěplatu 40 wj. dostać.

23. njedžela po swjatej Trojizny.

Žap. št. 26, 24—32.

W Bezariji je romski bohóť Žestuš nahladnu šhromadžisnu potwóral, wšchetož kral Herodasch Agrippa II. běšće jeho wopytal. Duž ho durje wotewrja a Pawoł, s rječasajami swójajany, lastupi. Wón rěči smuzičje wšchě šhromadžisnu. Našć telst nam jeho šalitowaje přědowanje njepowjeda, ale kajti je jeho přědowanje šacjichščěć činilo? Žestuš hymny wońta a jemu šnapšchěćiwj: „Wainišć ho, Pawole; twoje wulle nauwknjenje wšchinješe čje k blašnosći.“ Pawoł pak džěšće: „Mój drohi Žestušo, ja ho njeklafnju; ale ja rěču prawe a mudre šlowa. Wšchetož tón kral wo tym wšchitkim jara derje wě, ke totremuž ja tež šhroble rěču; wšchetož ja mam ja to, so ničo tuteho jemu nijeje potajne, dokelž ho to w kuzje stalo nije.“ Na to ho Pawoł na krala Agrippu wotbroči: „Wěrišć, kralo Agrippa, tym profetam? Ja wěm, so wěrišć.“ Přědowanje je na krala šacjichščěć činilo a wón wujna: „Walo je trjeba, dža by mje narěćal, so bych šhčěšćijan był.“ Pawoł pak je jasný wšchitk, tak dyrčimy ho rošhjudžić, dobru džěl wuštwóćić.

Podžina rošhjudženja! Šchto je

1. ja šymneho Žestuška,
2. ja položěneho Agrippu,
3. ja wěrny polneho Pawola?

1. Pawoł je rěčal a Žestuš je pošluchal. Wón je tež wšty šacjichščěć dostal wot teho džiwneho muža. Ale jako šiwěta mudry šudnik widži wón w Pawole jeno wob-

štorženého a šwopšćija žyly šacjichščěć do tych šlowow: „Wainišć ho, Pawole!“ Žeho to ničo njehnuje. Žóntle Žestuš ma wjele towaršchow — šymny njewěrjazy šiwět wotoko naž. Zo drje ho přědowanje šhčjich, a šhžž dalo to wšhjudže, dža praja: „Zo je dobru přědat.“ Ale bóle šhčěćje šhčjichščěć šame wuššchěćenje: „Žy ho blašnišć.“ To móželšć čitatěž w nowinach a knihach, kaž tež šhromadžisnach njewěrjazyh našchego čjaba. Š wěštym wódbžiwaniom drje dyrčja tež šladacž na našdu bibliju, štotraž je w 16 lěštotěćkach wot 40 špišćelow špišana a tola jebnu duch, jena myšl wšchěš nju džě; ale so je wona ja nič špišana, to woni wšhčjichščěć njekhadža. Ale šchto dža hu wopravóžje blašni? Žón, kiz je šwoju wěru šaložil w šiwědženju swjateho pišma a tyžšakróćne našhonenje šhčěšćijanšćich wutrobow, abo njeměta, kiz wuššchěćenje, šchtož s rošomom njepapšćimnje? Šchto ho blašni? Žón, kiz šwoje žiwjenje šhčjije po Žojich šamnjach a džě do přěda na puczjo šwoža, abo tón, kiz je šhrajta šwojich žadofšćow a šhčaba po šchěroba puczjo? Šchto ho blašni? Žón, kiz šwoju nadžiju šajja na wěčžnošć, štotraž je wěta we wšchěch wšchěmenjenjach tuteho čjaba, abo tón, kiz šwoje šwože wpta w šachodnym šiwěće, na šotrehož žakofšne wotucženje čjaka s jeho wopacžnyh šonow? Wly njekchamy ho Žestej rumać, ale wušnacž: „Ja wěm, šchto ja wěrju.“

2. Pawoł je Agrippje do šiwědomnja rěčal: „Wěrišć ty, kralo Agrippa, profetam? Ja wěm, so wěrišć.“ Žeho wutroba je hnuata a šhčitazy čjajaja, kajke Agrippa wot-

molwjenje da. Wón da to srudobne položajne wotmolwjenje: „Malo je trjeba, dha by mje naréčzał, so bych kšheščezijan byl.“ Šhto jeho wotdžerža? Šsano, wogladawšči Pawolowe rječanju, řebi myřli, so budže řo tež rjaneřo řpodobneřo řiwenja widačž dyrřbecž. Tutón Agrippa je wumrjel. Džřazjo w kšheščezijanřiwje tež tak řřodža. Šhto kšheščezijanow řadžeržuje? Wón řo přřed řřiwajimi towarřřčemi řańbuja, nekajta řřeřřina přřifřřilnořž jich džerži. A tola řřwobodnořž a njeřřeřte řřaleřtwa njeřřifřřčatej položajnym. „Malo je trjeba“ je jara řřařřine řřlowo. To beřře nam tež wutroba řřnuta, řřodžina beřře přřifřřodna, ale tola řřařřo přřiwidje rowřřořřeńje, řřa řřodžina — a poklad řřařřo řřwibichmy. Njeřřeřřmy teřo njeřřořřoneřo řřodžnika mjenowali, kiž je řřo na pučž nařřajł do kraja řřořa a je wichory přřeřřat, řř dalosa řřižom widži brjoř kraja, duřž řo jemu wotřřubži a wón řřo wróčži? Tajřři je položajny Agrippa. O kařž řřařřuju! Wřřitlo přřiči wotřřifřřenym řřonzu a tola řřubjenu. To je woliřž do wohńa wěčńeřte čřiwle. Wě, řř křřch kšheščezijanow řřebi tón řřneř řřada, kařž Pawola.

3. Pawol řřeji jako rječerř přřed nami, kiž je w rječařřatej řřwobodny, kiž je w pučžine čřeřřenja tola w paradřřu. Šřodžny byčž a druřřich řř řřodžnořž wodžičž, je pučž jeho podrěńřiřtwa a jeho řřona. Wón nařř wola do Wožeho řřaleřtwa, kařž wón praji: „Za řřadam wót Wořa, wjeřž je malo abo wjele trjeba, řř by niž jeno tu, ale řř byču tež wřřičity, kiž mje džerř řřeřřa, tajřřo byli, jalo ja řřym; wuměńjane pař řřu tute řřwajřři.“ Čřřemny jeho wřřečže dopjelujučž řř řřiwajemu řřořju. Řřaby řřeřřuř, řřodny Agrippa — ale Pawol čřřemny byčž, kiž řřo temu řřneřeře řřoddamy a řřiwajemny:

Jeřu, ja řřo řřoddam čřři,
Čřřu twój wotřřačž wotřřojnje.

Řamjeń.

Alój dobrý džěl.

Řřib: Šřibž Wořu wjeřřčńemnu řřo řřodba —.

Řřój řř Mariju řř řeřřuř, o duřřa,
Šřo řřořny jemu řř nořřomaj;
Džěl dobrý wuřřwoličž řř řřeřřa,
Duřž jeho řečži wotřřuřaj;
Wón dawna manna njeřřeřte,
To ničřtlo wjačž čřři njeřřožž.

Šř nim řřwěřuj řřo přřeřř řřiwu wěřřu,
Budž jeho řřwěřna njeřřeřta,
Dha řř holla řřwěřta přřiwidžeřřč ž měřřu,
Šřo řřižom tu mařřč njeřřeřřa;
Wón na wutrobie nořřy čřře,
O kařřa řřodžnořž tebi řřečž!

Mařřč řeřřeřa, o řřčto čřřeřřč wjažjo?
Wón je tón džěl, kiž niřřu je.
Šřčto pomajju čřři řřeřře řřeřřa,
Řřdž řřeř řřeř řřu na řřwěčž?
Řřeřč, hěla, řřwjeřčž je twojja řřřa,
Šřy řřiwu tu wjeř řeřřuřa.

Je wón twój džěl, dha w řřwěřle řřodžičč,
Čřři řečřeřa rěže řřodžnořž;
Těž w řřorju jemo řřodřřořč řřodžičč,
Řřdž řeřřuř, twój řřeřčř, řř tobu džę;
A řřy-ř řřubny, we niřřy,
We řřeřřuřu řřo řřořatny.

Řaj, řeřřuř mój džěl wuřřwoličny
Čařž do wěčńořže řřwajne;
We nim bučž wuřřy wotřřubněřny;
Wótž jalo džęčž o wřřija mje!
Duřž řeřřuřa ja njeřřuřčřuř,
Čařž řřodnu přřeř řřwjeřčž řř řřiwajnju!

K. A. Piedlef.

Szwedźenja wěřy se starých čřařow kšheščezijańskeje žřkwyje.

(Řo starých řřeřřach řřobate wot W. w W.)

8. Augusta Germana řřawowc wobřeńenje.

Řřawta wo tutym takle powjeba je 24. řęřa řřiwajnje: W Łineburgu bučž wo řřeřřowanje w řřanowej řřeřři naděřřaný, a to řřeřřo čřřa řřeřřa řřeřřa řřeřřa je džęřčez: Řeřř beřře tola mój bučž řřižom tak daloso, řřo řřiwje wotřřodłaně niž jeno na hole řřwocžarowanje w řřeřřowanjau, ale wotřřeřje na natwarčenje wřřifřř-pokřřuřčarowanj lořřich. Na to něřř řřwěřny na tón teřři řřeřřich: „To je napřřimo, řřo byčřeřč wěřili, řřo řeřřuř je řřeřřuř, a řřo byčřeřč přřeř wěřu řřiwajenje měřři to jeho mjenje“ (Řřana 20, 31). Wřřiči tutym teřřeř mēńjadž wotřřeřje řřadnořž wjačž, wo prawej, řřiwje wěřje jednačž, a řřa je tuta wot hořřeho čřřiwřřeho a naměřřleneho wěřčenja rowřřeřřeno. Tořřo bečž něřř řř křřim nałožńim na to řřwěřny, mi řř myřřli přřiwidže, řř řam tajřře wěřy, řřajřž čřřyřž w řřeřřowanjau řřačadž, řřo řřeřře řřeřřeřč namařřa. Wot rowřřeřřowanja wo řřeřřowanjau řřeřřa přřeřč přřiwidžeřč, měřřo řřam je řřobu dořč čřřiwje. Wřřeřčtož tole, řřo řřam řřaneřje wěřneře wěřy nimam, mi přřečžo řřubje řř wutrobie řřupj. Šř tym a řř tamnyř čřřyřž řřo řřodřěńřeřč a řřa-řeřž řřwudne myřřle wotěřřačž, ale ničřo nječřařřeře dořřařřeře byčž. — Za mēńjadž, řřwajateho řřeřřa bučž řř tola džęřčaj, ale bōčřy mi do mjeřřwěřny přřiwidže: Šřčto wě, řřačž je teřž řřwajate řřeřřo Wožeho řřlowo? Turřřo řřwój řřoraj a řřidži řřwój řřalmud teřž řřa to wudawajna, řřčto čřře řřeř řřeřč, řřořři mařřa prawo? Tajřře mje přřečžo bōle přřeřřa, řřo řř řřeřřeřč wot teřžo wřřeřo, řřčtož bečž ja řřiwje řřiwajenje wotřřeřje w řřch řřeřřeřřich řř řřeřřemnyř čřřiwajduřč doňawučřeńeřč wo Wořu a jeho řřeřřeńym bučřu a woli namuřřny, niž to najmjeřřeřč wjažy wřřeřč njebeřře, řřčtož bučž řř wutrobu wěřil. Wřřeřčtož ja teřž do řřaneho Wořa w njeřřeřčadž wjažy njeřřeřčadž, a řř tym bē wřřořo wot, řřo bučž řř Wožeho abo čřřiwřřeho řřlowa džęřčezž wotčž, a ja teřž řęřdu w tym řřemnyř tak malo mořžy namařřačž řřo w tym druřřim. To njebeřřeřče wē mni řřawo tajřře řřeřřiwřřitwo, řřo bučřeřč je řřwěřne řřwěřneře wutrobu wěřnořž řřanęřčaj; řřa řřdu řřiwidž wřřiwitlo wěřil, ale njeřřořč! — W tajřřim wuřřim řřwřřu řřo řřeř njeđřeřu wjeřčor na řřiwjeř čelni bēle přřeřčiwřřiwčři řřo řř temu Wořu wotčřč, řřeřřeřčž řřeřčeřč ani njeřřeřčadž, řřo wumozńenje řř tajřře řřubjeńeřč, jeli řřo woprawdže Wōř je. Teřřdu mje tón řřneř, tón řřiwu Wōř, je řřiwjeřo řřona wuřřeřřa, jalo řřeřčeřč na řřoleno-maj řęřadž. Tajřřa wuřřa beřřeře jeho wōřwřřa řřubčř, to čřřeřčeřč mi niž po nēčřim a po nēčřim tajřři dweřč a njeřřeř wutrobu řřa řřo wjačž; ale řřo bučž čřřim bōle přřeřčiwřřeńym byl a mořřemu řřabřřu-đženemu řřořeřč wo řřwřřa nopoložřa přřeřčiwčřeřč mořžy a řřwěřnořčičři ničřo wjažy přřeřčiwčřeřč, wōń mje nařřle wuřřeřřa. Wřřeřčtož řřačž bučž řřuřu wotřřeřč, bečřu mořře dweřč přęřč. Za bečře wē řřiwjeř wutrobie řřwěřnořž Wožeře w řřeřřiwřřu řeřřuřu wěřny řęřiwajny, ja mōřčadž Wořa niž jeno řřiwjeřo Wořa, ale teřž řřiwjeřo Wōřta mjenowadž; wřřa řřwudna a wřřodń njeřřeř wutrobu řřu na jene dořč přęř wjačž: řřa to bučž nařřle řřačž řęřu řřeřřeřčeřče řřo-łahy, řřo řř poľneř řřeřřeřčiwčřeřč Wořa řřwřřalach a čřęřčeřčadž, kiž beřřeřč mi řřajřu wuřřu řřwřřu wopolořčaj. Řeřř řřiwidž, řřa řřwěřno to je řřčtož Luther w řřeřřeřčeřč řř řřeřč na Řřomřřč praji: „Wěřta je

Boži štut w naś. Wěra je žiwe hroble dowěrjenje na Wožu hnadu". Sěrjedu na to tež mi nabate přédowanje s wulkei wustrobnej wješełofcy dotalojach s wěrneho bójšeho pšehewobdženja a móžach tak woprawdže prajić s 2. Kor. 4: „Dolež něk teho hameho Duchu wěry mamu, jako pižane stej: Za wěryu, teho bla rěču ja, — dha my tež wěrmy, teho bla my tež rěčimy.“ A to je tón cšoh, do kotrehož móžu po prawom swoje wěrne wobtročenje položiť. Pšehotž wot tuteho cšaha je moje hšehczižianstwo wobstaje měto; a wot teho je mi ložo bylo šapřecž bjesbóžnje wafšnje a šwěrne lšfšty a pšeržiwne, pěčne a bohabyojane žiwjenje wjeleč na tutym hwěče.

Knježe, woštań pola mje!

(S jendšesłeho.)

Budž, Knježe, pšči mni, nóz něk rucže tu
 Eso pšchibliža a hmerči padaju.
 Šsym lufki šam bjes troščta, pomozu,
 Duž šmil šo na mni, njewopuščež mje ty!

Haj wodnojo, w nozy woštań pola mje,
 So njepšehceł mje traščicž njemóže.
 Mje pšehowobž pšche wšchu cšěmnošč, mrošotu,
 Ty šylnu wobšerjo! Mje njepuščež šhudžinku!

Eso s šhwatkom minje krotke žiwjenje,
 A šeršta krašnosč bórty rošplanje.
 Wšcho je tež njewobštajne na hwěči;
 Ty, Šbóžniko, pak woštań šiwěny mi!

Šsym w twojej ruzy, njehoju šo jo,
 Ščtož wotšudžišč, tež mi šo špodobu.
 Wšchu tyšchnosč a šam šmjertnu štrachotu
 Za, šy-li pšči mni, šbóžnje pšehewinu.

Šbudž w šmjerczi wóčžo wuhabnyč mi čže,
 Mje šwětkosč šchija l njeby pošaje.
 Nóz minje šo a ranje šafšima.
 Mje, Knježe, njewopuščež hacž do šónza.

Jurij Wróšf.

Móz wěry.

D. Luther praji: Wěra je móžna wěž. Za njestaju žaneje wěry, kotruž cžlowječ žyle potajnje w hěbi nožy, wo kotrejž ničto něčto njepytnje. Wěra škananejše žónšteje njeběše žana wěra. Wornu šu němi, žiwa wěra šo wosjewujuje. Wona šo modli a to tak nutnje, tak bjes pšehelca, šo šo pšehes wóčzele dobywa. Pšehiudže-li cžlowječ l žiwe wěry, njeje wón žadny mornu wobleč wjazy, šč šo šo je hšehlo šmucžowanja modli. „Ša cže njepuščež, ščiba šo mje požohmjelč“ — tak rěka modlitwa wěry. Wěra bédži šo šo tyn Knjelom a jeho pšehewinje. Wona njedawa šo wotpošacž, wosmje teho Knjela ša šowno a jeho tak-rjež šwjajta, doniž wón wumozenje njepóšcele, kotrež jeho drohi rót lubi. Šal je wěra najšylnišča móž. Ale jeno w hěbi šlabe, šluzene dušče, kaž šamna škananejša žónšta a pošbžišcho našč D. Luther, wulnu wěričž.

Šbudž šo my tych škowow wutrobiteje wěry wješelinu, s šotemiz šo D. Luther: w lěže 1521 w šwormbu pšehed hšerowom a hšerowitwom l ewangeliu wot šelom šhryšta pošna, dha njeběmny šabječ, s wotkal je wón hěbi l temu nóz brač. Šimale žyličku nóz pšehy wón hacž do šwitanja w nutrej šutnowej hraj a w modlitwoje pšehy, kaž něhdy šakub (1. Móšj. 32). „Ach Wožo! ach Wožo!“ wón džeše, „o ty mój — ty mój Wožo! pomhaj ty mi pšehcziwo wšcheho šiwěta wosmje a mudrošč! Ščit ty jo; pšeh-

tož hduž ja šiwowej wóčzi tam wobtroču, je šo mnu šónz; šwón je hšowom šaty a wušub hšowom hšowu. Šomhaj ty mi, ty šiwěny, wěčny Wožo! Ša šo na žameho cžlowječa njepuščežam. D Wožo, njehšhčišč ty? Šay ty mornu? Ně, ty njemóžeš wumječž, ty šo jeno tajišč. Šay mje ty l temu wušwolit? Ša šo cže praščam, kaž dže to l wěštošču wěm; haj, tak wón šoh hšyšče, hduž ja šiwowej žiwjenje ženje pšehcziwo tajim wulkm šiwětam bječ njemyšlach. Duž pomhaj mi w mjenje šiwowej lubeho šesna šelom šhryšta. Ša šym hšowu, tež šiwowej žiwjenje ša to wotšajče, špřetož prawda je ta wěž a twoja, duž dha šo wot teho nočdu wobwobětič. Šswět durbu mje nad mojim šwědomjom njenušowaneho wobšajče, a dyl-li wón hšehče šowny čertow, a durbjato-li moje cžto tež nad tym do škowow hčič!“

F.

Sa pokutny džeł.

(1. Šam. 3, 10.)

Knježe, rěč! Twój wotročž šhychi,
 Šč šo we wutrobje tšiči
 Šewojich cžčičich hřečow bla.
 Něč! wón mjelčji, bolosč čžuje,
 Dušče nšu wopšaturje
 A šo hřečow wušnawa.

Něč, šo Tebi štužič mamu,
 Žiwjenje čži pošwječšam;
 Š Twojej hnadu pošnurčji.
 Šduž naš Twoja šmilnosč hřeje,
 Dušča šbóžny pošoj šmje,
 Šrěč ju wjazy njerudži.

Wabi cželna žabosč s nowa,
 Njehčiwacž na Twoje škowu,
 Něčž a hšofaj, šudž Ty naš!
 Wutrošaj dušču je škaženja
 A móž šhryšta wumozženja
 Wjebž ju na njebički wšoh!

Něč, hduž lubosč l Tebi mřewa,
 Šo nam dušču s nowa hřewa
 Šewjate plomjo njebješe.
 Něčž tež, jeli dwěl naš ščóžji,
 Ššchž a hšorjo njeho mřěči,
 Doj nam prawe pošnacž!

Knježe, rěč, hduž hřeč naš jima,
 Duč ša Twojej hnadu pšchima;
 Njemjelčž tešbu, wobjaj nam!
 Šhšes trej šhryšta wuščičeni,
 Ššmny my potom wobšoženi
 Čžajuje jow a wěčnje tam!

K. A. Fiedlof.

Wažnosč maczerneje rěče ša šowe kraleštwu.

Wulka dobrota ša šerbow ju herbke šowe šhčy. D šo hšchu hěbi teho bla wšchitžy šerbo přédowanje šoweho šlowa w maczernej rěči wyšozy wažili a tu dobrotu s džalom wužiwali, šotraž šo s nim jich njemjertny duščam pšehes šowu mišosč dostawa! Šobužel paš je w našim cšahu došč tajich šerbow, šotřž šowu herbku rěč s njeprawom jako njewužitnu a njenašladnu šazpawaju a šo teho bla tež na to wafšnje l šemžam džerža, šo na něšfem šemšch šowža, hěbi myšlo, šo šu potom

něšto lěpši abo wošebniši. Zajst smyšlenje ma šo najkruczi; šcho šabudzič; pšchetoz wono šwědźi

1) mo čzornym njebšafu napschecziwo Bohu. Najcha luba herbsta rěč je drobi dar njebišeho Wótza, kotryž teho dla nješměny šazpnować, ale mamy jón t jeho čzełci dšafatowenje wuži- woač. Tež w našej herbstej rěči je hebi Wóh tón Knjes šwoju šhwalsu wustajil, dolež je to jeho šwjata wola, šo hychu tež herbste jalyti pšnawate, šo Šesub Šhrytub tón Knjes je t čzełci Woha teho Wótza (Šil. 2, 11).

Spomnienie šmyšlenje ma šo tež šabudzič, dolež je wono

2) pšchestupjenje Wožeje šawortreje šafnje. Šo šwojei mudrej radže je Wóh luby Knjes to postajil, šo šmy šo wot herbsteju šaršchjeju narodžił. Šawojeju šaršchjeju pak mamy wo Wožej pšchafajni čzełciz, šchtóz šo tež t tym štawo, hdyž hebi jeju rěč jato drobe šawofajeništo wužyto wužiny. Šchtóz šo wo tajim šwojeje herbsteje rěči banuje šo ju šazpłwa, tón t tym pšchecziwo Wožej šawortreje šafni hřečči a šo tat wo jeine šlu- bjenje pšchinyše.

Šlónčnje tajki čłowjek, kotryž šo šwojeje macšernej rěče wšdawa, tež

3) na šwojei nješmjernej bušči šchoduje. Pšchetoz lube Wože šlowo jeno w macšernej rěči prawje t wutrobje dže; w zutej rěči džečane předawanje čłowjela žyłe šymneho wostaja. Teho dla tež tajki Šeserbow, kotryž běchu pšches wobšhad wšchěd- neho žiwjenja němskeje rěče berje dočj mžni, husto prajez šty- šchajmy: „Němški žyłe berje rošymny, ale t němskeho předawanja njemžo hebi ničo woač ša šwoju wutrobu.“ Macšerina rěč šo čłowjetej žyžom je šajnym džečšafstom tat do bušče a wutrobje šachšepuje, šo wona postšdžžo jeho žyłe šacžwanje a myšlenje wobšnježe. Woprajchěč šo wotražo Šeserba, w šaftej rěči šo won mobil, dha čji wěšče wotmolwi: „Za rěč, w kotrejž ja je šwojim Bohom a Šobžnitom rěču, je moja luba herbsta rěč.“ Šyžom šwojeji japošytosio předowadu w moju šwjateho Dušha šobžnemu ludej wulle bžity Wože w tej rěči, kotryž wón jato šwoju macšerina rěč najšepje rošymješe, a t šeho wušchadžešče ja bušyn wulle žohnowanje. Tež mišionarwo wobšim pohanam ewangelijom Šesuhowu w jich macšernej rěči pšchopowjedaju, dolež wón jeno na to woačnje w jich wutrobach šliti šubžny, šotrez jim pšches dušchu bu. Wože šlawstowo pak w Šeserbach šwarčje a roššchězječ, je šwjaty nadaw našeho wušobšofajineho herb- fšeho dušchow nštwa. Duž bližiny šo jemu w njenje rmošich Šeserbow šaf se šlawnej wutrobnej pršftwu: wono čhyšelo móž šwojeho šafšojništwu a na podložku šafonja šwěru ša to šowu šlawstowac,

a) jo byšchtej šo w našchid škulach herbste čžitanje a herbsta nabožna wučba na žane wučšnje njepšchitřotřchakej, kož tež

b) tajki herbšich šaršchich, šotryž čhwežka šwoje džečči na němški paczerštu wučžbu šlacž, šhutnje a nolažnje napominač, šo tola t šaftej nješwědomitožeju njebychu šwojim džečšom naj- rjeišeče žorčo žohnowanja a dušowoneho wošchewjenja šanfšil.

D tat žytkwine žiwjenje čzerpi, šaf dyrbi wěra a pšnacze, pobožnojč a došabojojč šchodowac, hdyž lud njemžo kniži a pšima šwojeje macšernej rěče čžitac, šotrez jemu jeničžy prawje t wutrobje bu; hdyž šo t Wožim šlowom we šwojei macšernej rěči natwarčje njemžo; hdyž dyrbi w prošče ležo wostajez te tšafne drobe kniži, šotrez na wot šwojich pobožnych wotžow w macšernej rěči! Škajst je to pšchewěščenje, hdyž šo na to nje- šlaba, šo herbste džečči Wože šlowo do wutrobom njeberu, ale jeno němske šlowo do pomjatta! Škaf móže šo tat dožbeč, šo njebišeta móž Wožešo šlowa w džečžajych wutrobach do křwě a žiwjenja pšchěrbje? W macšernej rěči dyrbja šo tež džečšom

Wože wulle bžity pšchopowjedacž, hewak wostanje wutroba džečči šymna a nješmuta. Ženo t pomozu macšernej rěče móžetej šchulka a paczeršta wučžba mdobofine bušče prawje šaršchječ, je dušownje woptoboz, t šchěčšijanjim pšnacšom wobohadžez, a jich wolu do Wožeje šhwžby štacijč. F.

Šchtóz šo k blidu njemodli.

Wohabojajny bur wobjedowajše t někotrymi bruhimi w šotř- nje něšafste žuleje wšy. Woni běchu šo ja blido šchydali, hra- bacchu šhwatažaj ša šžigami a čhyžu hebi šwob wubjeru wobjed tež hnydom berje šchodžez dač. Načch pobožny bur pak ščajny šwoju mžžu a špewaweče čžišče a ružy šhtyluwšči šwoju blidowu modlitwu. Duž šopolaba, jemu šnapšchěža, něšafni šohy pachot t wuškmedom na njeho a šo woprajča t šhwobtej njehabotšofču: „Wš, je dha to pola waš hječže wawšnje? šu to wšchityz tat pobožni pola woaž?“ „D ně“, wotmolwi prašchany, „šady w mo- jim dworje štej mała bešwowana šžžka, tam dwaž byblitaj, šotrez šo ženje njemodlitaj, ale šrebataj a mlaškataj šaj njemdraj a nje- špomnitaj na dawacžerja wšchitřich darow.“ Duž wončni wu- šmėwacž pobažnječy; pšchetoz wón berje pštny, šo bur šwojei šwinječči mėni.

Wužitne wučžby.

1. Šdyž šo Wóh je šwojei pomozu dli, mėj šo t modlitwoje.
2. Pšchidže-li tež špytowanje, wěmy tola, šo naš Wóh pšches našče možy njepšytuje.
3. Šotajna rada Woža ma wšchelake pšchicžiny, čłowjetoj t čžehnojčeniš domapajtač.
4. Tež wšchědny čłowjek móže wumyšlenu mudrožy našla- neho šohanišwiz.
5. Šhčez wěra a dobre počžniki šotřez t pšchəcəšstwu požoza, tam wěšče doško traje.
6. Šaf šobžny, šaj šo šwjaty Šětr w nowotšnje šobžnych njebišchich dušchow čžujeshe, šaf šobžowni mi jynu tež šubžny, šhdyž šmy šo šajšeho towarštna hšbni wopofalali.
7. Wajš-li njeprawe šukto, šotrez čhyž šaf šohu wotčezječ, by-li jeno teho mjeno wjebžat a šaf, šotremuž šy jo rubil, — dha daj to šhudym; to je šaf berje, jalo by jo temu dač, šotremuž šy jo rubil.
8. Młodži ludžo dyrbja šarym napschecziwo wuščy a niž šubu trjebacž.
9. Wobšafstmo je dar Woži. Šchtóz jo ma, dyrbi pak jo tež našožeč, šaj hebi Wóh žoda.
10. Šsmjerč pobožneho je miže, čžiče wuškjenje, t šotrezož t šepšchemu žiwjenjej wotučži.

„Bomhaj Wóh“ njeje jenož pola knješow dušownych, ale tež we wšchěch pšche- dawarňach „Šeserb. Rowin“ na wšach a w Budyščinje doštač. Na šchtwórcž šeta placži wón 40 pj., jenotliwe čžiška šo ša 4 pj. pšchewawaju.

Sy-li spówał,
Pilnje dźiałal,
Strowja će
Swójbnj statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprjény
Napoj mócny
Luboaś ma;
Bóh pak awérny
Přez spař méry
Čerstwoaś da.

Nječ ty spówał,
Swórnje dźiałal
Wšedne dny;
Džeań pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoća ty.

Z nječjes mana,
Nječs ć kbmanna
Žiwnoaś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřeć će

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wubawa ńo łóžbu łobotu w Ssmolerje; knihičičičećni w Wubysćinje a je tam ja sčtwórćitěna pšchedpłatu 40 pj. dołtač.

Szwjedžen semrjetnyh.

„Ja hym žywa, a wy budžeće tež žywi!“ (Scenje
fwi. Jana 14, 19.)

Szwjedžen semrjetnyh dženšnišca njeđzela reka. Wo
šmjerčzi nam přednje, kotraž na uaš wšćitćich čzaka. Hšičeže tu na femi šyodžimny, hšičeže njeje čzaj našeho
žiwjenja wotběžal. Ale druhy, kotrychž šmajachmy, kotřiz
tebi šuano blisko štejachu, buchu čzi wšćazi. Tehodla
dženša na ketchow džešch a tu a tam pšćy rowach stejoo
wostawawšči pšćafach. Njetřebašch šo teho hańbowoač.
Bóh je nam hšlyšy dał, šo mohli šmjerčz šwojich lubyh
wopłatowoač. Njepowjeda šo tež wo našchim Šbóžniku,
šo je pšći Łazarušowym rowje, kotřehož lubowawše, pšćafal?
A njetřebašch šo teho hańbowoač, šo čze pšćežo šořo
č popleńženemu wotpocžinkej twojich lubyh čzejenje. Wšćak
wemy, šo šu tež žonje, kotřez čžichi pšćat widžachu Žezus
na kšćizju wumřezej, jutrowniczku rano š meřta šhwatate,
šo bnych pšći šmjerčzowym rowje pšćafate.

Alle hšyž šy potom wonkach dořho dořej na tamnu
mašu hšrtu hšalad, pod kotřezž twojš lubi špa, twojaa
dnšca po trojčeže žaba ja to, šćtož šy ja tele žiwjenje
šhubil. Twojee woto kšćiz na rowje wošłaba, a tebi je,
jato by tóu, kiž tam hšortak wiša, tebi pšćiwotak: „Šbóžni
šy čzi šendni, pšćetoz woni budža trošćitowani.“ Haj,
tepo šo džežej? Njewem čzi wo žanej lepšćej nadžiji žiba
wo tej kotřez je nam data to Žezus hšryřtušku.

„Ja hym žywa a wy budžeće tež žywi!“ Nařch
Šbóžnik hšičeže na femi pučzowawše, jato tele šłowa

řečesche. Wón wjedžije, šo dyrbi, kaž wšćizy druhy,
pšćes čžemny bol šmjerčze pšćečej. Ale jemu bęšče tež
weřte, šo žiwjenje, kotřez we řebi nohy, š rowa řařo
wmidže, šo po šmjerčzi nowe žiwjenje pšćidnje. Šćtož
bęšče w nim žive, njebě wot tehole šwěta a njemóžeče
š tymle šwětom jańej. Wošřezž šwojich wučšobnitrow,
wořřezž čłowjelow šo Žezus je šwajstami, kotřez tež
šmjerčz rořtorhnyčej njesamóžeče, na šwojeho Woša a
Wótza šwajstami kačzowawše. Wšće tuteho šwěta jeho
šwajate wóčžo druhy, njewidomny šwět wošłaba, raj wěč-
neho wjeřela a mēra, měřino wěčneho pšćešwanja pšćed
Wožim woblicžom. Tehodla bęšče jemu šmjerčz jeno dom-
pšćidženje i Wótzej. Wy wemy, šo je šo řtao, kaž je
wēřit a pšćipowjedač. Intry nam pšćiwotaju: Šhryřtuš
je řtanj!

Tutoń Žezus Šhryřtuš je našch Šbóžnik. Wón je
nam wóčžo wotewřil, šo w nim šwojeho Woša jako
šwojeho Wótza řejnamamy. Wón je nam wuchoo wotewřil,
šo Woži hšóř hšlyřchimy. Wón w naš nowe žiwjenje
budži, žiwjenje, kotřez na w Wořy šwoje žorfo a tehodla
horje dže š hšubiny hšečow č wšćemmu, šćtož je šwajate
a dobre a čžite a hšifke. Wón je na femi řkřtomal, šo
bychmy my bni, řćtož wón je. Žeho najwjetřca řtarošč bē,
šo by jeho žiwjenje našče žiwjenje bylo. A je wón řtanj
a njeje šmjerčz jeho žiwjenju samobla něřćto řeřćobžič,
potom je tež to drnje weřte, šo šwoje žiwjenje — nječ
tež wumřje — łóžby wobřhowa, kiž w nim žywe bęšče.
Tale wēřtořej, tale nadžija nječ čžini, šo šwoje myřle

njewoſtaniu wiſzajo na rowach, hdźeż hmy tola jenoż jeniſze pomofantki ſwojich lubych thowali. Wyſchcze ſtoż ſwoje woſto! Tam, hdźeż je naſz Eboźnik a hdźeż cħyryche, ſo budża jecho wěrjazy też. Wyſchitim prözam a tħywardam, wyſchitim cħetpjenjam a ſpytowanjam hu wukłowani, kotrych lubo męjacymy a nętko wopiatujemy. Wſchod Wożi ħudny ſtoł dyrħija ſtupeć. Žeho ħud je huſto ħinacħi hać naſch. Ale tał ſprawny koż je, tał ħmilne a ħnadne je jecho ħudjenje. W jecho ruzy tħy, koſiż wot naſz dħeħy, nałępe je wukłowanym wem.

A nętk wotwobrocź wot tamneho raja ſwoje woſto a pohladaj napoſledku hiſchcze na hebe ħameho. Też tebi, kiż hiſchcze do tuteje cħaħnoſcje ħuſchcch, tamne ħlubjenje placzi: „A ħym żywy, a wy budźecze też żywi!“ Potom ho węcne traleſtwo ħapocħnje, hdźeż ko jaħo namakaju wſchitzy, kotrych ħwutroba a myħle tu na jemi ſtejacħy ja tym jnym, ſchtoż je niſne. Wukłotna nadħija, kotraż je nam data w Jeſuſu ħryſtuſu! Duż ħzemy pućzowaħti kiż jaħo do rukow wiacź, cħaħ, kiż je nam poſtajeny, wuwużiwacź, dħęlacź, każ dołho hiſchcze dħen je, ho ja tħy ſtaracź, kiż hu nam domęrceni, męć dħerzcęż je wħcħeni ludħimi, je-li moźno, tał wjele hać na naħ je, luboſcź wopofajowacź, każ dałoſto naſcha moź dħe. Jeſuſa ħzemy we wutrobie noħycę, ja nim thodźicę, ſo by naſz w ħwjenju wħewodħał, w ħmjercezi ko nam jeniwił, a na Woży ħzemy twjerdže dħerzcęż, ſo by wón naſz twjerdže dħerzał w poſlednym wotomitrjenju, hdyż cħęło a duħa ho dħęłitej. Na jemi ħmy. Węcnoħy, njebeħam napħcęco dħemy. Krafne ħlubjenje naſz wodbawa. ħryſtuſ praji: „A ħym żywy, a wy budźecze też żywi!“

Ĥamięń.

K. w II-wje.

Ssmjertna njedzela.

Jeſuſ ħryſtuſ je ħmjercezi moź wiał.

2. Tim. 1, 10.

Poſlednu njedzela zyrtowiſteho lęta my na tħy ſwojich lubych ħprominaju, koſiż wjazy nęs nami njeſchęchymaju, dofełć je jich Woħ wo ſwojej njewuħłednej mudrej radže wot naſz wotwołał, runjeż ho nam ħnano ſbałche, ſo jich hiſchcze jara niſnje trębacħmy a ho wot nich dħęłić njewoźjacħmy. Spomnjeny dħen hu thodla hewał tał woħamotnjene męħnoſcje. hđęcź buħy wotwołani lubi ł męć pħinjeheni, moźwjene wot wukłich ħytow cħowjełow, kiż cħęho a ħlutnje, najłebo ħ wħęłowej pyħu naładħeni, ſwoje rowy pytaju. Ĥaj, cħęho a ħlutnje, pħcetoż woni dħę wħitzy wo něhoħ žela, kiż beħcze jim luby a droħi, a tola — tał wħęłaki je wuras wobłęcom, a dħęcħe wjazy — kał wħęłake myħle a ſačuzca ſbadħa w jich wutrobach ħyđlicę. Pola jenyħ je to wukłę ſadwęłowanje abo też ſtołoſcź pħcęćimo njęħmiñnemu dantej, pola druħich pał ħnjezi piħi wħęje bolocęzi ħtuboki męć, a tola njeje jich ſchłoda mjerħca. Swotłał tónle roſdźeł?

Čęi jeni hu cħi, kiż ħaruja jało tajzy, koſiż ħanje nadħije nimaju (1. Thęb. 4, 13), dofełć woni ħorjeſtaczy cħęta ħzwa wjazy njewęria, ale hebi myħla, ſo je je ħmjerczu wħcho ſłoncęne. Kał dyrħijeche jich wutroba trawacź, jało hu po jich niñjenju wħitko. ſchtoż wot lubowanego bycħa ſħytne woſta, do cħęmneho rowa puſchęcene, ſo by ho tam wot cħęmjow ſęzrato, a tał dyrħi napohlad ſelenje ħórti, pob kotreż tuto „wħitko“ nętko do ni- cħęho rozpuduje, jim wutrobu roſtorħacħ!

Druhy ſaħo dře ħorjeſtawanje węria, ale woni ho njemoħa na to wħęłecę, ani ja hebe ani ja ſwojich lubych, pħcetoż woni njeħu hiſchcze ħabym męć ſ Woħom ſcħinili, a tał dyrħja ho woni

Woħeho ħuda bojecę, kotryż po ħorjeſtaczy pħinđe, a byħy-li woni ħnano też njemętu nadħiju męli, ſo jim Woħ jich bręci woba, dħa nimaju tola ħanu wętoſcę ſbđnoħcę a njemoħa ho thodla ani no njeħo ani na ſaħownoħcę je, hwojimi luby mi wħęłecę, pħcetoż woni dħę njewjeħa, hać a hđę jich ſaħo wobładowaju.

Do tał njeħownoħej ſtej tutej dwo rjadowni cħowjełowa a tał ſboźowna ma ho ħimaj napħcęćimo ſteħa rjadownia njemowacź! Ĥniñeż beħcze też pola tħy, kiż do njeje ħuſchcęju, bolocęż dołcź wukłta a jęta, jało Woħ na tał ħutne wħęħnje do jich ħwjenja pħcħimacħe, ale woni tola wjeħjacħy, ſo beħcze to luboſcħiwo ruła njebeħteho Wóħa, kotraż jim tu ranu nadħri. A hdyż woni nětko tuke ranu ſ nowa bolocęćimje ſačuzwaju a na to myħla, tał wjele je ħmjerczu ħwojich lubych ħubichu, dħa ħmęħa ho tola ſ wętej nadħiju na ſaħownoħcęje je hwojimi w tym ħniñju wuħnjemy mi luby mi wħęłecę. Luby Eboźnik, kotreż je dwoħich doħonjanym domoj wotwołał, tón też jich ħunu ł hebi wołnje, hdyż budže jich beħ ſłoncęny. Thodla ho woni njęſtracħuju, hdyż na ſwoju poſlednu nadħiju ſprominaju, ale moħo prajić:

Wħęcħ mjerceć a row mi póndżemy
Do njeħełteje wóćtżiny!

F.

Ja hebi ħadam precź cħahnyć.

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

(Ĥil. 1, 21—23.)

Dwojake wumjerće.

I.

Wħęd dłęſħini lętami beħcze w jnym němſtim męłcę pħcęħnyż ſ ħjoni dħowkami żywy. Najmłóħcħy ſ niħy we ħwojim ſchęħnathym leče ſħori. Zało be ħiżom wjazore njęħzela na ħorołoħu lečata, wona jene ranę ſwojeho nana ł hebi ſawota a tałle ł njemu dħęłecę: „Luby nano, ja mam wukłę próħtu na tebie, pħcęju pał, ſo mi ħlubić, ju doypłnieć. Ĥdyż je juſtje lečał ſwoj woopyt pola

Surij Wóſt.

mje sčinit, dha jeho do delnjeje stwy downjeđ a ho jeho na hwo-
domnje woprachaj, hač mže tebi nadžju na moje wotthorjenje
čjinit abo niž, a potom šđži mi jeho wotmolowjenje.“

Nan čjinješe, kaž bu wot hwojeje džowki proščeny.

„Zeti čže luby Wdy dšiw čjinit, wotšowacze hwoju džowku,
hewak paq niž, pšchetož wona mo kudopczjino“, tal rešaješe lešar-
jowje wotmolowjenje, a nan jo thorej poštownje šđšeli.

Duž wona hwoje wotšowko f ščjenje wotročže a rjetny: „Zat
dha čhu postawjež a f hwojemu njehejstemu Wdžezji hieč.“

W twerdej wėje do wotdaczja hwojich hřečow pšches trej
hwojeje Šebđnjita wona něto hšičeje wjazore meščazy lešeješe,
ščeteljimje čžajow na hwojejo čžeta wmožowjenje. Wo něčim ho
to bližeješe, a šfönčnije pšchidže hodžina domowhčiča. Nan pšči
kožu hwojeje mrežajeje džowki heščješe; runje wona w pošlebnim
dychotanju lešeješe, dha wón hwojo słowu f jejnej nakšili a džeše:
„Luba džowka, spowń na to, so w tamnym rjanyh hčeručich
reča: Ty famoželch pšches hmerčeje wrota wo šhnje wješč.“

Šdy beše won to wurajit, dha ho to džęčo, hač na kšęč
a kožu wotewate, se spodžimnej možu we kožu poščje, na nana
tručje hlabodje a wuwola: „Nawo, ščo ty prajitš, wo šhnje?
Ně, wona f jubelškim hłošom a ruzy hromadu dyrjowšji wuwola,
so to pšches žhy dom faktična, „ně, niž wošnje, ale wyškajžy!“
N na to ho wona wotwra nošad šwjeje. —

Wodžyl ty tež tal „wyškajžy“ wumrječ, luby čitarjo? Ty
to mžeš, jeli temu pšchidžičeš, niž je hmerčej mōž wšat pšches
Šwwoju hmerčę a Šwwoje horještaječ a kiž praji: „Za šym to
horještawanje a to žimjenje“. Ty njewišč, kaž bōrhy šmejesh tež
ty proh męčjnowe pšchetročječ; tal došho hšičeše traje, so tež ty
pod šelenym dornom ležiš. D daj ho naprowhčę hebeje hameho
dla: Nješhodž dopomnježu na tule hodžinu dleje f pučča, domiž
jej stročjinyje do wočow hlaboč a f wješelej wutroba wuwolacę
njemožejš: Šdže je, hmerčę, twoje žahadto? Šdže je, heta,
twoje dohčęč?

II.

Zara šrudnje je, pšči hmerčnym kožu tajšch stacž, kōškiž we
hwojich hřečach wumru. Ššedbowoge podawimny dopotahuja hřōb-
noweč hmerčeje tajšch čłowjoweto, kōškiž hu hjes Zešuža živi byli.
Za šym wotanje jeneho mrežazeho, frotrož woppytaje, hwoje hř-
šęčęč dyrjaj. Za widžach, tal ho wón we kožu poščnyh a wola-
šče: „D Wožo, ja nočju wumrječ, a mnje džę žana hmitnoweč
njeje!“ Wón naš proščejše, to hčymy ho ja njeho wotšili, a
tota wón wješčejše, so hu našče mobilittw hieš wužitka. „Za
šym hwoj čžah mēl“, wón wolašče, „ale ja njemožu wjazaj pokutu
čjinit; ja bōrhy wumru, a bōrhy budw f heli. D Wožo, ja nje-
možu wumrječ, ja nočju wumrječ!“ Wōrhy na to wón pod čłwi-
lemi sadwelowanja hwoju dušču wudycha. — Za tajšeho čłowjeta
je hmerčęč woprachđžita beda.

Zena druga pobawinja:

„Woteńčęč!“ mi mrežazy napřęčęšiwto wolašče, jako
f njemu pšchidžič, so bchę jeho na nufnoweč węty do Zešuža a
pofuty pšchōd Wošom kōščiwleho čjinit. Za Wladje predowanja
njetrjebam; ja na wumrječeje njemyšlu, a dyrjowšji wumrječ, dha
čhu wumrječ, kaž šym žiny byt.“ Duž lešak šaknuj a hwaraj
f njemu džęše: „D prajše Wdy mi, so njewumru; ja nočju
wumrječ!“

„Wōj wbohi pšęčęčelo, ja Wam njēmēm jamješčęč: Wašča
dušča budže ja křiti čžah pola hwojeho Woša!“

„Wola mojeho Woša! Za žaneho Woda nimam hač žiwēt!
Za šym prjebawjeje jačjihčęč samajol a pšęchewščęzjenja počjij-
čjowal; ja šym ho pšęčęšiwto Wošu wobarak a proštawam hwojeje
maczerje napřęčęšiwol, a něto mi Wdy prajče, so dyrjui wumrječ!
Wječe Wdy, doktowo“, wón f byčamym hřōšom pōtracęšče, „wječe!

Wdy, ščo ma to na hebi? Zeti wumru, dyrjui f heli dele ječę!
D wniče to šłowo wročęo! Prajče, so njewumru; pšchetož ja
njemožu, ja nočju wumrječ! Nawo! Ty by mje tōne pučž mjebt,
a hšichčęč, nana, něto ho mi praji, so dyrjui wumrječ! D wo-
teńčęčę“, wón wolašče, „ja nočju wumrječ!“ a reča dōba-
hanješčik hřōšow ho pšches jeho wot palniž spwarjenje hubje wu-
šimajče, tal hřōbnych, so ho njebōžhu wurajče. Žadny hšiw-
nješčęč, so wōbōha macž do njemož padže a dyrjebješe ho je šstwy
wotnjęčę, a so ho na nanowim čłole wulke šystne křępjele hroma-
džachu. Šak dyrjebješe jeho wutroba w tutej žalostnej hodžnje
hrowicęč, jako jeho wōbdarjenu byn po tynle dōbahanješčikim
kšęču jako čželo do šahnowo wročęo šwjeje!

F.

Za domoj du.*

(Wšchetōžt.)

Za domoj du, šym žušnit jeno w šwěčę,

Ty nimam domitnu a derjemęče;

Wš jenitš čžah hōčž radošč njemože.

Za domoj du, ja domoj du.

Za domoj du, wot Šhrjsta pšęwōbdžany;

Šhōd špřęžny wón mi žunjo čjini rjany,

Hačę pšchetahņjenu jeho škwalu ja.

Za domoj du, ja domoj du.

Za domoj du, šym puščjny ho nabyt,

Du f njehešam, šym na nju bōrhy šabyt;

Šhđžę Zešuž je, mam hwoju wōtręzinu.

Za domoj du, ja domoj du.

Za domoj du, oč šu to šynti křašne!

D šbōžny raj, hđžęč wštam hřhy hwošne

N ničo mje wjaz wot nič njebđži!

Za domoj du, ja domoj du.

Za domoj du, hđžęč šbōžnoweč hōbu hřōdžu

A jehujo Wože widžu, ja nim hřōdžu,

So wōšnje hřowalo, tal mje wōbhňowalo.

Duž domoj du, duž domoj du.

K. A. Fiedler.

Wo tamnym žiwjenju.

Wdy je hwoitmi myšlemi hysto wōpōminaty, ščo žunu budže,
kajtu radošč šmejemy, hđžę hwojich prjedy naš wurjjenjuch lubyh
šošo wōshłabamy. Wo tym šwitate pišmo njerečji. Wōno jeno
rečji wo tym, so teho Knjeja widžęč hwojčemy, kajtj je (1. Zana 3, 2).
Niz to, so my hwojich prjedy wuščjemeny lubyh šašo šmejemy,
ale so teho Knjeja šmejemy, wōno wušt — Wōh daj, so f nimi
hromadže — to je šbōžnoweč. Kawka pał ta šbōžnoweč a
čžeho dla tal rjana budže, to my je hwoitmi myšlemi f žyła ša-
pšchječ njemožemy. Wdy pał tež njekšjemu to wješčęč čhęč,
tal budže, ale dyrjimy to temu Knjejeje šawōstajęč a ho dōwēry-
pōłni troichowacę: Wdy šmy w jeho rukamj. Ščotōž čže wón
nam dačę, je tal wulke a křōšne, so šelb to je hwoitim hřudnyščim
rojowom wumhčjicę njemožemy. Wššelb to hwoitim křašni šnaty
pōbōžny duchowny w Špřiti; je junčewčę prajit: „Wdy šwōžny
dōit je nam tōn Knjes ša tamne žiwjenje pšchihotowal, ščitō mošt

* Budže ho hmerčnym njebđžu w Watečjanskim Wošim domje špřęčę.

Sy-li spěwał,
Pilno džěłat,
Strowja će
Swójbny siatok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprěceny
Napoj mócny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spať měrný
Ceratwoś da.

Njech ty spěwał,
Swěrnje džěłat
Wědće dny;
Džěł pak swjaty,
Duś daty,
Wotpoďa ty.

Z njobjes mana,
Njech će khmana
Žiwnoś jo;
Žiwa woda,
Kiś Bóh poda,
Wokřew će
F.

Sserbske njeđzělske lopjeno.

Wubawa ho šćědu hobotu w Es-molerjez knižicšicyczeni w Budyšinje a je tam ja šćwóćetlětnu přěchpłatu 40 wj. dostać.

1. njeđzela adventa.

1. Tim. 1, 15.

Prěnje słowo w nowym zyrkwiny m lěcže: Křyštus Jezus je do swěta pšichšol, hřěšnikow šbóžnych cžinicž.

1. Štlyhće to, wy dwělowaze wutroby: to je wěrne słowo!
2. Štlyhće to, wy štwjerdžene wutroby: to je jara doštojne słowo!
3. Štlyhće to, wy wěćjaze wutroby: to je šbóžnych cžinjazje słowo!

1. Adventski cžaj dopomina na Křyštusowe pšichšćenje. Wo tym rěči Pawoł a mjenuje jeho: Křyštus Jezus. Křyštus to je tón š polnoćju swjateho Duha žalbowany. Jezus, tón Šbóžnič, je pšichšol hřěšnikow šbóžnych cžinicž. Š wotkal? Š njebjek, hđžek bešče wot wěćnoćje. Hđže? Do našeho kłubeho swěta. Dwělowarjo praja: tak je možno, tónle džiw rožymicž? Dwělowarjam Pawoł napschěcziwo šupi š tym słowom: „To je šawěćje wěrnó.“ Tak wón rěči, kiž je tež něhdy na Křyštusowym pšćanju dwělował, kiž je pšech Wožu hnadu š pońacju pšichšol. (Šćt. 12—14.) Nětko je wón hotowy, ja pšćnatu wěrnosć šwoje žiwjenje wostajicž. Wangelij je słowo wěrnosće. Njeje to Bóh šjewil wot šafaršeho cžajba haćž š cžajbej profetow, na kotrychž wěšććenje adventski cžaj dopomina? Njeje to Křyštus, w kotrehož erče žane jebanje namatane njeje, wobtrucizil?

Njewobšwědca to zyla historija křěšćijanšće zyrkwe je šwojom rošćenjom, šo je ta wučba wot Bóha a niž wot cžłowjetow? Njewobtruciz to našonjenje wšćitšich tych, kiž šu w Křyštusju měr a pokoj namakali? My jako křěšćijjeno mamy polnu wěrnosć. Pšćetoz Křyštus je do swěta pšichšol, šo by wo wěrnosći hđžedzil. Duž, wy dwělowarjo, přezč to dwělowanja a małowěny! Wobtrucizje ho we wěrje! To je prěnje słowo w nowym zyrkwiny m lěcže — to je wěrne słowo!

2. Ale nětko šu cži, kiž šu štwjerdžili a to słowo šacžijnu. Woni jo hđža. Hđžek bu Křyštusowy šćiz postajeny, tam šo wichory hđy šbžnyhju. Tež potwjeće š mišionšćich šćizjow to wobšwědca. Ale wobžarowacž je, šo hano wjele křěšćijanam je ewangelij pohóřćenje. Šak štejš ty? Pawoł praji: „To je jara doštojne słowo.“ Wšmi jo rad horje š zylej wutrobu! Šakž roža šo wotewrja šćoncznemu swětu, tak wotewć tež ž swoju wutrobu žiwjenštej rožy Božeho słowa. Wono šćapa wo naše wutroby a je jara doštojne słowo.

3. Křyštus Jezus je do swěta pšichšol, hřěšnikow šbóžnych cžinicž. Šćitž cžajž prajicž: „ja nješšym hřěšnik“. Pawoł pšćitaj: mjes šćymiz ja tón prěni šym. Šeho boli hđžće tamny cžaj, hđžek je haner teho šćijesa był. Cžim nutrišćo wopšćimuje tole wobšbožaje słowo. To słowo dawo jemu měr a pokoj. Jezusowo mjeno je tón bašam ja wšćitšle ran wutroby. Žane słowo šo temu njeruna. Wono pokazuje tebi wmoženje w twojim hřěšnym hujenštwje; pšćetoz wono je móž Boža, šbóžnych

czinicz wŝchitkich, kŝi na to wjerja. Duŝ dŝerŝ jo twjerdŝe w pokutnej wutrobie zŝe zŝyrtwine lito! Wŝcipowjedaj jo we ŝwojim domje jako prawy domjazy meŝchnik. To prnje ŝkoto w nowym zŝyrtwinym lŝe: Kŝryŝtuŝ Jeŝuŝ je wŝchitŝol do ŝweta, hrŝchniŝow ŝbŝŝnych czinicz — to je wŝrne, to je jara doŝtojne, to je ŝbŝŝnych czinjaze ŝkoto.
 Ťamjen.

Byrkwine lito.

Dŝenŝa ŝapocŝina ŝchŝŝŝjanŝa zŝrŝe ŝwoje nowe lito. Duŝ ŝtejmj jaŝo wŝchi tym poŝattu, na kotrymŝ jo njebeŝŝe kralŝtowo twarŝeje; wŝchi ŝebŝŝwym woŝakowanju na ŝbŝŝniŝa ŝweta, kotrymŝ dyrbi jako najŝ wmoŝniŝ je ŝwojez hnadu do naŝeje nuŝy a ŝhuboby wŝchitcz. Wutroba ŝo nam ŝ horŝym dŝatom horŝ, ŝo je wŝn hoŝ doŝal ŝ wulkej miŝoŝcy najŝich duŝŝow ŝboŝe pŝat a naŝ ŝ njewuproznej ŝŝŝŝŝwŝŝŝu woŝŝ. O ŝradujmy ŝo, ŝo ŝŝe naŝ wŝn ŝ nowa we wŝŝŝŝ njewjenjach ŝwojez hnadu woŝpŝowacz jako profeta, moŝny we ŝkowacz a ŝtuchach, jako wŝchitŝi meŝchni ŝ ŝŝenowej trŝnu a je ŝŝŝŝom, jako kralowŝi doŝywoŝ nad hrŝŝom, ŝnjercŝu a ŝŝerom. Ťaj, wŝn ŝŝe ŝ nam wŝchitŝadŝowacz jako wŝŝŝŝel naŝich duŝŝow, jako najŝ pomoŝnik a ŝmilny ŝbŝŝniŝ. Teŝo dla ŝo naŝŝa ŝchŝŝŝjanŝa zŝrŝe teŝo woŝtajŝ njemŝŝe, ŝo njedy wŝŝu tule hnadu Jeŝuŝoweho wŝchitŝadŝenja ŝ nam wŝŝŝŝe jaŝo wŝŝipowjedata a ŝ modlitwami, ŝ ŝwalobnymi ŝŝŝŝŝŝemi dŝatowanje ŝŝŝŝŝa. Ťŝn ŝwajatj porŝad paŝ, w kotrymŝ wona to czini, mjenujemy zŝyrtwine lito, a je wŝn ŝŝdowazj:

I. Ťodowny rŝczny wŝdŝel.

Jeŝuŝ Kŝryŝtuŝ, naŝ profeta.

- 1) Adventŝki czŝaŝ: Profeta ŝŝe wŝchitcz.
 ŝ temu ŝŝŝŝeja 4 adventŝŝe njeŝŝe.
 ŝ temu ŝŝŝŝeja 1., 2. a 3. dŝŝn hodow, njeŝŝela po hoŝŝoch, nowe lito a njeŝŝela po nowym lŝe.
- 2) Czŝaŝ ŝŝewjenja: Profeta ŝo woŝjewja.
 ŝ temu ŝŝŝŝeja njeŝŝŝŝen tŝoch kralow a 6 njeŝŝelow po tŝoch kralach.

II. Zutrowny rŝczny wŝdŝel.

Jeŝuŝ Kŝryŝtuŝ, naŝ wŝchitŝi meŝchnik.

- 1) Pŝŝtny czŝaŝ je ŝwojim wŝchitŝotowanjom: Kŝryŝtuŝ ŝo jako wŝchitŝi meŝchnik woŝoŝŝuje.
 ŝ temu ŝŝŝŝatej njeŝŝŝŝe Sepuagŝjima a ŝezagejima jako wŝchitŝotowanŝej njeŝŝŝŝe na pŝtŝny czŝaŝ, potom njeŝŝela wŝŝŝŝ pŝtŝnym czŝaŝom, 6 pŝtŝnych njeŝŝelow, ŝelny ŝŝtwŝŝŝŝ a czŝiŝi wŝŝŝŝ.
- 2) Zutrowny ŝwjedŝen: Kŝryŝtuŝ ŝo jako prawy wŝchitŝi meŝchnik wobtwjerdŝa.
 ŝ temu ŝŝŝŝeja 1., 2. a 3. dŝŝn jutrow.
- 3) Wŝŝŝŝeŝy abo jubilejŝŝi czŝaŝ: Kŝryŝtuŝ ŝo jako ŝ doŝŝŝŝom trŝnowany wŝchitŝi meŝchnik wot woŝobniŝow pŝŝnawa a ŝ radŝŝu wŝŝŝjima.
 ŝ temu ŝŝŝŝeja mlŝbe jutry a ŝŝdowazje 4 njeŝŝe.

III. ŝwajtkowny rŝczny wŝdŝel.

Jeŝuŝ Kŝryŝtuŝ, naŝ kral.

- 1) Czŝaŝ woŝakowanja: Kral ŝyda ŝo na trŝn ŝwojez majŝtŝoŝŝe a ŝo woŝakatuje.
 ŝ temu ŝŝŝŝatej Woŝe ŝŝŝŝe a njeŝŝela do ŝwajtkow.
- 2) ŝwajtkowny ŝwjedŝen: Kral ŝwoje kralowŝŝe

ŝkoto doŝŝelna, ŝŝŝe kralowŝŝi dar ŝwojateho Duŝŝa a jakoŝa kralŝtowo noweho ŝatorja.

ŝ temu ŝŝŝŝeja 1., 2. a 3. dŝŝn ŝwajtkow.

- 3) Czŝaŝ ŝwajatej Woŝeje Trojizy: Kral wuŝonja we ŝwajtkym Duŝŝu ŝwojez kralowŝŝu moŝ a hnadu
 - a) wŝŝŝe hnadne wŝozne wŝzy (ŝkoto a ŝakramentaj).
 ŝ temu ŝŝŝŝatej ŝwjedŝŝn ŝwajatej Trojizy a 1. njeŝŝela po ŝwajatej Trojizy;
 - b) w hnadnych ŝtuchach (powolanju a ŝromadŝenju, roŝŝwŝŝenju, wuŝŝwŝŝenju a ŝŝŝŝenju wŝŝi nim to prawej wŝrŝe).
 ŝ temu ŝŝŝŝeja wŝchitŝe njeŝŝeŝe po ŝwajatej Trojizy wot drŝŝeje hoŝ do poŝlednjeje.

F.

ŝwajaty adventŝki czŝaŝ.

Nŝŝ czŝŝa, ranje purpurne
 Wŝŝe Woŝu hnadu ŝwita;
 Nŝŝ hnu mroŝi ŝŝŝŝŝe,
 Naŝ riŝŝŝe ŝwŝŝo wita;
 Adventŝka wŝŝŝa jaŝni ŝo
 Naŝ tobu, hrŝŝŝe czŝlowŝŝtowo,
 ŝŝo ŝraduj teŝo ŝboŝa!

Ťŝe, dŝŝŝŝ ŝŝŝŝo prawdoŝŝe
 Ťŝi ŝŝadŝa w duŝŝŝŝu traŝŝny;
 O ŝo by wono hrŝŝo ŝŝe
 We ŝŝŝŝny dole czŝŝŝny!

Njeŝ ŝo jeŝo pŝuchach ŝwŝŝŝŝŝŝ tu,
 ŝo ŝ njebeŝŝam ŝŝe doŝwje,
 Ťŝŝŝe wŝŝŝe ŝwŝŝo ŝwŝŝŝŝ!

Ťwŝi ŝbŝŝniŝ, ŝŝŝŝo hodowne,
 Kral wŝŝny ŝo nŝŝ bliŝŝi;
 Wŝn w twojez duŝŝi byŝŝŝŝe ŝŝe,
 Ťŝi miŝoŝŝ ŝ njeba wŝŝ;
 Ťŝe, ŝŝom ŝerja kralowŝŝe
 ŝŝo ŝybola czŝi do duŝŝe,
 Adventŝke harŝy ŝuŝŝa.

Duŝ wŝŝŝŝ ŝo draŝtu maŝanu,
 Ťa teŝe woŝidŝuje,
 Ť wuŝjedŝ ŝwoju wutrobu,
 Kŝŝ nuŝu hrŝŝa czŝuje;
 Ťworŝŝ potuŝŝŝe jaŝabŝo,
 ŝŝeŝ do wutrobie ŝhuboŝo,
 ŝo woŝŝŝo w ŝŝŝŝach pŝŝawa.

Ťŝat wŝrŝ duŝŝu woŝŝewaj,
 Wŝmi bronŝe ŝwŝŝta ŝebŝ;
 Puŝŝ wuŝŝŝŝ, wuŝŝŝŝ, wuŝŝŝŝ,
 Njeŝ pobŝŝŝŝŝŝ dom debŝi,
 Ťŝŝŝe wŝra byŝŝi, moŝlenje,
 Adventŝke ŝŝŝŝa ŝŝŝŝŝŝe,
 Ťŝŝŝom hodowny ŝo ŝtaja.

Ť ŝŝadŝa hodow ŝwŝŝŝŝna,
 Ťha wŝŝny wŝni a palmy,
 Ť duŝŝa krala powita
 Ť ŝwŝa rjane pŝalmy;
 Ťŝi, ŝwajaty! Wŝn dŝŝe bliŝŝi ŝo,
 Duŝ wotewr wrota ŝŝŝŝŝe,
 Ťŝŝŝel palmy na puŝŝ, wŝŝŝŝ!

Gzi hvalba, hyno Davita!
Ty džešč we knjese mjenje;
Šah Šbóšniš, pomoz Zionſta
A nješčich wobhoženje.

Gzi hoſtanna, kralo mój!
D wobnadaž mie a te mui pój!
Mój dom je ſhotowaný.

K. A. Fiedlef.

Advent.

Prěni džel hodowneho rúčneho wotdžela je adventſki čas, kiž wot 1. njeđeje adventa hač f potozizjy traje. Wón je wulgy wažny a požohomany čas zyrkowneho lěta; ale w našich dnjach je jeho wažnošč mnohim dohujel zyle žula a tehobla tež hjes žohnowanja. So je niž jeno hřiwaty pólny čas, ale tež hřiwaty adventſki čas ja našich wótšow wulku wažnošč mēl, to móžemy je wšelacich ſaſonſkich poſtanjow a wuhowaných narodnych waſčnjow ſpóinač. Krayne ſaſone poſtojichu, ſo matoj ho tutaj časaj we hřiwate cšichojči hřiwjećič; duž buchu tež wjše knaſhy ſa tutaj časaj ſaſane, cšehoz dla lačanjaj rěſataj tempora clausa, t. j. na herſki pšehóžene: ſantjnaj časaj, mjenujzj ſantjnaj ja wěrowanja a knaſhy.

A na czo poſtauje to mjes našim lubym herſkim ludom wot ſarobamnych časow heni wuſhowane pšihjitojne waſčnje, ſo w tutymaj časomaj wšichu piſanoměj wotſladžeja a wšichizy lemiſerjo ho žarowazu draſtu wobletaju, f kajejž ho hewal jenož hodowničku, jutrowničku, hřiwatozničku, poſtutnaj dnje, hřimertu njeđeſta a f Wožemu blišu drašču? Mjeje to ſjawne dopytaſmo, ſo je ſnutſtowa wažnošč adventſkeho a pólneho časaj našim pobožnym herſkim wótšam ta wulka byla, ſo ju tež ſwontowanje wuſnamjeniču? Wšh daj, ſo by nam pšiči pšihjitojnej ſwontownoščej tola prawta rjana ſnutſtowoščej njeobradčyna!

Ač, njebyrbačo želenje do našeje duſche ſačahnyč, hdyž nam we hřiwatym adventſkim časaj naša hřeščna nuſa tak prawe pšeh wočki ſtupa, kotrešč dla byrbi Woži Šahny hřiwaju njebejſtn kraſnowěz wuſpudčičej a ho do ſeniſhe ſuboty, do hřeſhe cšer-pjenja, do kwanneho wumječejja ſa naſ pbadč? Jeno we wěrnym poſutnym adventſkim želenju budžemy ho f wutrobnej wěru hnadypolneho adventſkeho pšihjowjedanja možowáč: „Wjeheł ho jara; hlaj, twój kral pšihjindže cšijeje muſhe a pomoznik.“ —

Šyto paſ rěta a b e n t i? Advent je lačanſte hřowo a rěta na herſki: Pšichjoh abo pšihjindženje, to je pšichjoh knjeſowy do cžeta abo laž hřiwaty Jan praji: „To hřowo ſčini ho cžeto a bydeleſhe mjes nami.“ Šchtyri ſu adventſke njeđeje. Cžeho dla runje iſchtyri? Na tuto praſčenje hu bebi hřeščšijimjo wšelacel rjane wotmolwenja dawali. Na pšichk: Teho dja, dolež ſu wótzjow ſchtyri leſthjazy na wumóžnja cšajali. Tak dopominaja naſ te ſchtyri adventſke njeđeje na tamne 4000 lēt.

Šchtyro ſu wulgy proſetojo: Zehajaš, Teremioš, Hjeſtel a Daniel, a wšichizy ſchtyro poſtaju na teho, kiž pšichjoh byrbeſche: tak tež je kóžda wot tych ſchtyrow adventſkich njeđeſlow profeščički hłóš, kiž cšiči pšihwota: Tón knjes je bliſko; pšichjotuječ pučž temu knjeje! A laž proſetojo napominaju, ſo by ho lud wot wšehého ſteho poſutnje wotrocšič a ho pšichjotawal na pšichjoh ſlubjehého wumóžniſta, tak napomina naſ woeſheje kóžda adventſka njeđeja: Mječ wotſtupi wot njeprawdoščej, ſchjáž mjenuje to mjeno ſchtyrowe.

Šchtyri ſu adventſke njeđeje, ſchtyworaſi je tež pšichjoh teho knjeja. 1) Prěni křoč je wón pšichjoh we wšehčejnjach proſetow njewidomnje; 2) druhi křoč, jaſo bē ho čas dopjelnič, widomnje,

hdyž ho w Beſchjemje narodži; 3) třet pšichjohja wón f nam we hřiwatym hřiwatym hřowje a hřiwatym jaſtamentomaj tu we hřeščšjanſtwe a wotſtup w poſhanjwe; 4) junu paſ pšichjohje wón f poſlednjemu hřudu.

Šiwotaty advent tu je: wón budž nam hnadypolny čas pšichjotowanja na rúčny čas hōbow. Naſhe žyč žiwjenje budž paſ tež pšichjotowanſki čas. Pšichjotujimjo ho we wěrje doſtojanje, ſo moſt tón knjes junu tež naſ po hřiwaj hnadže horzewáč do hřiwajeje njebeſteje kraſnoščej, ſo moſli wěčnije pšich nim byč, kiž hu nam tudy jaſo Wože džečje f temu wobradženy, ſo by byt naša prawdoščej a ſbóžnošč.

S.

Š adventſkeje harſy.

Hřeš: Pšichjoh, tyš lubi Šbóšito —.

Jeſu, počehič něto f nam,
Tuwim lubym cšeščerjam;
Daj nam Duſha hřiwateho,
Kiž je hřowo ſlubito.

Šbudž to morwe hřeščšjanſtvo
Š jeho ipanja hřobleho,
Tuwaju hřwalu pšihčejcaj
Wšchubžom pšehes našč žyč kraj!

Cšičnje durje wyſhoto!
Pšichjoh f nam tвое kraleſtvo!
Prěč džo wchitla lešč f mož!
Nobšwěktuj tu cžamnož!

Budž, o žyčel, džakowno,
Šchjáž tu proſhijto, to wón da.
Daj, wón f kraleſtwom f nam dže,
Duž ho, duſche, wjehełčel!

M. D.

Šsamotny row.

W južnowječernym džele Lužizy, na mjelach našehého mark-hrabiniſtwa, leži lubojna, hdyž tež niž wulftowna dolina rěčki Šsmolizy. Wšh Šsmolizy cšehnje ho laž hřetorny banceſk pšehes mlóžne, ſelene luſi a w plóžnej krajine. Pšiči jeje brijohach paſ někotre wšchelowo wotrocšene boſti, ſchčejki f ſtrónž, kotrež jeje ponizny rjanoleč wotwſheja a kłóčtrifa hora a hřobšč, kotrejuž ſtoje jeje woda namo, powjeſčitej kraſnošč krajiny. Šsmolizja hřočina ho w Trjechowach a bēži pšehes Šmelno, Semizy, Lumizy, Wirtenrod a Cšerimjenonohizy a ſjednočiči ho njebaloto poſlednije wſhy je hřiwaj hřotu Trjechowtu. Wo ſjednoččenju ſtej wobej rěčžy hřiwaje mjeno ſlubite a ho w Cžornizy podnóbrjej, kotraž potom najbóle w měrnóčej hřowj pučž dale dže.

Pšichjolele-ſi naſ parniſ f Wudyjščina na ſaſtanjichžjo w Semi-zach, a my, na 30 ložčow wſhōſtim a 400 ložčow doſkim močej ſaſtanjich, f polnožy pohladamy, džha pšehed nami ſpobžiworjana lučžina lež, kotrež je wot lečžinow lubojneho napóžlaba wobru-bjena, a runje ſaby njeje w plóžnyh ſchtomach móžemy wjeſtu Lumizy f wotwjereniji wječerubla ho wuſnamjenjagym wibžeč. Šrób f wěžu woſchčewa woto, dolež ho ſaby teho hamejo wulſt dub, tolyſt hōra a ſchěwela ſaſtanja namaſaju a jón do luboſnej ſeleniny ſawrjeja. Špomnjeny dub ma, pšiči ſemi měrjeny, wobſah 9 ložčow a ſda ho wjele ſtow leſt ſtary byč, hač runje ma jeno něšto pšehes 120 leſt na ſchjebječ. Wot Semizy trjebamy 10 minutow a my hřmy pola wulſteho duba a móžemy pob nim rjany wuſhlad do wotſtolečej wužitáč. Wobrašč krajiny poſčejuje

woku wojprabdze woschewjazy i luboſiny wokolohad. Palow, Wjeltow, Stachow a Skanzy leża k lėwiny pſched nami; runje k polnozy pſched nami paſ poſajujo ſwo twarjenja knjeſcho dwora w Czėwienych Noſkizach, do luboſneje ſeleniny ſawalene. Dale wupſcheczer a po pſched najchymaj wočzomaj bſel rjenje wupſcheczenie ſkmołizneje doliny, a wſeče moſe koby tu doſtynu rjany mjenowacz a ſo nad nej ſwojebelcz, kotrz hwoje ſnutkowone hibanja pſches nonjenje ſa wulotomni ſtalniſchczeni, horinami a t. d. pſchecſchymaj nej a biſchcſe mienſchu rjanolcz we hwojej luboſnoſczj wzicz moſe. Luta wokolnoſcz runa ſo jara nėtortym krajnam Tchiringſteje, kotrz pſches hwoju luboſnoſcz wutrobu i cſchim wjeſelom napjeljnaja a kotrz najbłe pſches luboſiny pſred mot miſeje liſczateje ſeliny a kraſneje lučneje pſchj, kotrz ſo na wſchju hornu krajnu ſepjera, wopėbnj jačſichcz do wutrobu cſjina.

Stożnyj woto pſches Wirtenob a pſches cęneje kęcziny won do dalotſcſe, ſteji k ranju pſched nami możny Czornobob, Lubin a Piſchow je wju ſarow. Zużny wuſlad je wobniejowanj wot Tučiczjanſteho Piſchowa, te kotremu; ſo wut wobroczicęnyh hōrtow pſchjſamantje, kotrz pſches bliſchtrfu horu a Grodſk pola Semizow ho ſpočznaj a pſches kotreuz ſo ta pobomnoſcz na Tchiringſte krajnyj powyſchj. Wokolnoſcz dobywa na pſchje pſches wulki a rjany ſemjanſk moſi.

Szmy hebi taſ wokolnoſcz Tumizow wobhladali, ſtupimy do jahrobny wczęſtwa, kotrz i pſčtom woſhpone pučſij pſchecſchjeja a hſczę buſkawkone ptozy i pyramidami a derje wobſiſtjane a ſelene hſčbnizy wot wjeſelujaja. Wju ſtupimy ſrjebč wulkiſch hrodzow a maleje jahrobneje hſczj a ſtejmj tudy pſched wopomnikom „ſamotneho rowa.“

Je to ſelena hōrečizka, kotrz ſo wot polnja k polnozy cęhneje. Wona ma k polniju wot žonowca pſchjſhotowanu ſtalu, wokolno kotreuz je wſchelle wjate roſtlim cęhnejeja a na kotreuz ho wopomnik poſebnjeje. Tōnjamaj ſeja na ſchjtrſchjtojej pobitawje a je kulojt, horčach pſchjſchjenjy a ſchjtrwoborſchjenj ſtoz wot pſčtowz. Rjhy wopomnik je muſwjoſki a ma na ſoku k polnozy tuto derje wuwjedžene a runje taſ derje ſdžezane napizmo, kotreuz herbſki taſke rėla:

„Tudy wotpočuzje popjeſ

Wylema Waldeka,

kotrz jako hejtman w nęhburſchim wejſtalſtim wojſtu

w bitwie 23. ſept. 1813 ſajnu ſmjerez namata,

lubowanj wot wſchczj, kotſjz jemu bliſko ſtejaču.

Tōnte kamjej ſtoji jeho žarowaza mač,

kotreuz hſchj po 12 lėtach hiſchcſe ſaprahczny nejſju.“

Nėtore lėta po ſtalenju pomnika bu kōzde lėto wobſedzerjej Tumizow tiſtoleſſi ſtozy pōſkany, kotrz jōn hwojemu hajmijej da, ſo by row a wopomnik derje wotſładob. Taſo paſ po lėtach tutōn ſtozy wjazy nejſchjſnėbz, moſelcſe ho i teho budiczj, ſo je žarowaza mač teſ wumwjaja a je hwojm na zuſej ſemi ſentjetym hynom ſjednocjena. Zeho row nejje paſ pſches jeje ſmjerez ſapadnyk, ale wōn ho nėtō runje taſ derje wotſładowje kaſ pſjebj.

Zebyn w Tumizach hiſchcſe žnyj wjėdłt je mi wo tamnych podaczach powjedab, kotreuz ſu ho pſched nimale ſto lėtami na jich ſtronach ſtaje a pſches kotreuz W. hwoju ſmjerez namata.

Napoleon bėdſe w Schlegelniſtej pſchego bėle a bėle twochowacz durbjſt a jeho knjeſchitwo tam te kōnjej bſelcſe, jako jeho wojſto je Schlegelniſteje wuſnate do Arſteje cęhnejſcſe. Wliſcher cęhnejſcſe je ſjednoczenej wuſtorwulſtej ſameje pſchego dale kaſ k Wudychſinje a nėtore wotdželenja teje kameje hač k Polcznizy a ſjoka Wiſkopolcz. Wokoto Nowomėſtar ſtejaču hſczorſcy a ſjednoczene wojſta a jich wobſerjo cęhnyj najraboſej Napoleona we hłownym lėhwje we Hartawje w ſeptembri 1813 taſ ſawrječ, ſo byču jeho moſi

wopadnyč. Tuto wotmęhjenje hwojich nejſchcſelow bē wōn derje ſjōbnat, teſ bėchu jemu wjſchite cſajty tich kamuch pſcherabedene. Teſho dla piſchifa ſow, ſo by general Lauriczon i jiatym wotdželenjom wojſta na hſczorſkich ſo walik, kotſjz pod Klėppergowym wođženjom ſtejaču. To ſo ſta 23. ſeptembra. Hſczorſjy twochneju uoſtorjane do Cęch. W tym honym cſaju durbjčahu teſ Ruſojjo, kotſjz mejaču wulle lėhwo mjeſ Tumizami, Wjeltowami, Skanezami a Noſkizami ho k napjetnemu cęhnenju nučſej. Wſtalojo pſchicęczęhnyj najpſjebj do Semiz a Tumiz a namalacu ruſowſte lėhwo pſobne. Wobpſerjo tuteju wſow bėchu ſo i wjeſchja je hwojm ſtotom do lėtow na bliſchtrfu horu pobali, i kotreuz bē moſjazu ruſowſke lėhwo pſchewidczj. Na wječor 22. ſeptembra hſchjčahu ſignale w lėhwje, kotreuz Ruſow k napjetčzahu nučzaju a po krōtım bē wono wopuſchcene; jenož cſj, kotſjz bėchu poſlebnij cſaj, tam wotlaca. Hōbz bē ho hłowne wojſto ſaby Czėwienych Noſkiz hač k Grodſje i najwjeſchjej cſjchim napjet iſčabotki, bē po ſtaču w lėhwje wſchito pſchj ſtarum wotlaci. Waroſ ſtejaču, ſtojej kaba ho k nejebu wotſowowacu a ſtražne woſenje ho palacu. W bliſtej dolinje paſ w kėtach lejaču ruſje pſchjſtraje. Dſje 23. dopodnja hiſchcſe pječjdu Ruſojjo w Tumiczjanim męnje hſč. (W Wječorſju ho hromadu ſnojčene žito młozelcſe a w Czėwienych Noſkizach mlječjeje.) Nje-pſchcęzjo namalacu hiſchcſe wotnu pęz mjehcſe hſčba, kotrz hebi hnydom pſchjſjachu.

Wobdžel wejſtalſkij pſchſtow bē wjſchł Waldek, kotrz franzowſtu pſtaju hōtu wjeſchjſto a na bėtym tonju hēdſcſeje. Wedom bėchu ſaby knjeſcho dwora w Tumizach pſchjſchł, japočja ſo wjele- nje i kėtow, na kotreuz franzowſke hſčb wotmolowjenje bowacu. Ženo malo kulow bėchu wuſelene a hſčom počza ſumjelj cęchcz, dſa hwojeho jėdnita dele cęhny a ho dale hanjejo ſubi. Wjſchł Waldek bē hmjertnje triednyj i tonja padny a ſpuchčjz dſca, wot hwojeho luda wobdaty. Woni pſchjſchjčahu lubowaneho wobdžerjo do knjeſcho dwora, wroczachu wo cędje męto i poſchjeb- niſchju ſa njeha, a to teſ bowacu. „Do ſorta, kotreuz ja lėtchcz hiſchcſeje, polozijm jeho a podacu jeho cęto na tym męſtje cęhje jemi, na kotrznyj wopomnik ſteji.“

Wo krōtke bitwje wopuſchcęzjo franzowſkoj tutu wokolnoſcz; tola namalacu hiſchcſe Tumiczjanſk ſbōt (taž ho powjeba, pſches pſcherab) a wjadu jōn jako dobry bowjſ ſobu. —

Zaſo 23. ſeptembra 1863 tuto powjedaničewo w nēmſtej rēčj Wudjſkim nowinam k wotcſjchcſaju pſchepodach, pſchjſtjajich. „Mjech Wōb najč kraj pſched woinſkej niwu miſczelwje ſa- hrowa a ſwočjz, jo męby niſby wjazy krajn Nēmſteje na pſchj- kajnuj žubjch knježerjow pſchecznjwo hwojemu bratrej ſtoč a woj- owacz durbjſt. Szamotnyj wo dopomnja naſ na pſjedawelcſe po- niženje a na rany, teħbom krajje bite. Zola cſaj je rany jahojit a žohnowanje boħateho Wōtza je ſancjenje tannjeje wōjny ſa- rumaſo.“

Šchō budjſcſe hebi teħbom wſchł, jo budje ſi lėta poſjſchje hōmz pſchecznjwo Nānjej, Szerb pſchecznjwo Szerbej, krajn pſchec- znjwo krajanej ſtač w morabſkej bitwje, taž je ho to w lėcſe 1866 ſtalo a ſtač durbjſt. Wōb jahje te bite rany a žohnuj naſ a najč kraj je hwojej nejſkōcznej miſczej!

M.

Wſchelake ſ bliſka a ſ doloka.

— Šchōwōt 7. dezembra dopodnja w 10 hōbz, hmeje herbſta pſredajſta konferenca hwoju ſhromadſjnu na herbſkim domje w Wudjſkimje.

— Wojerowſke nowiny piſajaja: „Kniſe wjſchjſchi ſaraj Daſhman hwoje ſawojſtſtwa 1. dezembra t. l. naſtupi. Zeho ſapofaſanje, kotreuz mječje ho po wawjenjajach pſchjčobnu njeđelju ſtač, je ho po wuſtalni krajneho konſtituſtowa hač na dalſcſe wotkōrčjka.“ Wo tutech hrowach ſo ſba, jo je ſtano womy proteſt pſchecznjwo jeho pomjenowanju ſa ſuperintendentu doſchok.

— Nowa ſara w Delnim Wujelcſje je dotwarjena a knjeſ ſaraj Turk je do njje jačahnyj.

Sy-li spéwał,
Plinje džálat,
Strowja čo
Swójbny statok
A twój awtjak
Zradny ja.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spaf mórný
Čerutwoé da.

Njeh ty spéwał,
Swérnje džálat
Wšéčne dny;
Džéł pak swjaty,
Duší daty,
Wtopočú ty.

Z njebojs mana,
Njeh čí khmana
Žiwos ;
Žiwa woda;
Kíž Bóh poda,
Wokfész čo

Šserbske njeđzelske lopjeno.

Budawa šo lóžbu hobotu w Šsmolerjez knjižicijščetni w Budyšinje a je tam ja šchwórtlétnu pšehpřatu 40 pj. dostac.

2. njeđzela adventa.

Čet. 40, 1—5.

Adwentski ewangelij w starym klubje: Rasč
Wumóžnit je blisťo!

1. To je trošćt ša wšćěch srudnych: Wójuj je kónz.
2. To je trošćt ša rostakch hřešćnitow: Šćóćž je wodata.
3. To je trošćt ša njerosčudženych: Pšichotuježe pučž temu Knješe!

1. Trošćt ša žarowazch: Wójuj, srudoby je kónz. Žarowazch běšće tēby wjele w Babilonšćim jařtwje. Nětošći drje šo tšéřće do pohansćich wašćnjow namataču a do jich klabofčow. Žič wjele pak žarowasće. Čži móža šami trošćtowani bjež. Žarowaz šu dženska hšćeže! Že nimale taf, kaž byčny do rjadownjow rošćželič durbjeli tyč, kiz we wulkejši šćuli čěřpenja wuknu. Najprjedy šu čži šapocžerjo. Žič srudoba njeňadžujzy trješi. Woni durbja šo na srudobu halle nawučiž, hórki šapocžat čžinič. Potom halle šapšćimnu, šćto to řela: wójuj je kónz. Dale šu čži, kofiz šu hžjom pšes srudobu potracžowali, kiz šu hžjom natwllí: „Njež tež srudoba šejřhadža, dha wšćal wořtanu ja šćajnje pšich tebi!“ Womoz pšichidže wot hortáč. Řiz rany bije, móže tež rany hojčé. Šćónčuju šu čži w srudobje wupřuhowani. Woni šo šiwotich twšćnosčow řhwalu, kaž wořak na šiwje rany potajuje. Ale woni nješměđža šo přošćnje řhwalčž, ale wuřnacž, taf huřto je řim tón Knjež huadnje

pomhaj. Derje temu, kotřž wot tajřćh wjeřerjow wuknje. Čěřpenje ma junu šiwój kónz. Al hdnž tež žyle pšćestalo njebo, wono tola mēr pšćinješe, wocžhne čłowjekow. To je trošćt ša wšćitkich žarowazch. Ale my nješměnu žóřto tajřćho trošćta pšćewidžéž. Přofeta w jařtwje mějsće wotewřenej wocži a widžesće, řćto šo wonáč w šwěče šlawasće, řhčesće wo peršćim řalu, kiz ř móžnym wóřřtom pšćežiwu Babilonej čěřnješće: Wumóžnit pšćibližuje šo ša jatych řřraelsćich. Wotewřenej wocži durbim tež my mēž, wošebje něřto w adwentsćim čžaku, šo byčny ř tyč wšćežerjow tola teho Knješa, teho Wumóžnita pošnali, kotřž šiwój lud wořpta; wotewřenej wocži, šo byčny je wšćitkich staročerjow do hód pošnali, šo je to wšćitko pšćlanřta wěž a šo je to jeno řlowna wěž: Tón Wumóžnit, tón Šbóžnit šo pšćibližuje ša wšćitkich srudnych.

2. Trošćt ša wšćitkich potutnych hřešćnitow: Šćóćž je wodata.

Židži w jařtwje běču šiwje nješbože řacžuli. Nětošći běču řadwělowani; woni běču tež šiwuju winu pošnali. Žebyn běšće šiwój potutny řpalim řaspěwał: „na tebi řamym řym ja řřřćičil“. Šćtož je šo řěřdom řtało, je šo hušćičho wořpjetowalo. Štare řařćonjenje wořtanje, šo je nješbože přuhowanje myřlow; nješbože drje niře řušće dele čžřřćžči, ř řěřdom pak pošěřnje. Wošebje rořćaku wutřobu je řebi Wumóžnit wuřwólil. Pšćetoz w njejš řamejš byđli řprawnoščž a ř řěřdom ponizje do-wěřenje.

Šhubjenu sijn beše nanej lubičji hač pravoy. Našhojenje je to što tročj wobtručilo, so na semi pokutneje wutrobny najšepše plody rostu. George Wašington, kiž beše jako hólj blisťo kječj, so teho tak haibowalše, so nihdy wjazy hčal njeje. Pšidi rowje nana naproža so njeoporabjena džowka a bolocj a roščacze jo šapšchimnje a tat so jek Wmožnik bliž, kiž jo pšched šadwelowanjoz wobarnuje. A tež nam so wón bliži i tym ewangelijom: Słóščj je wodata.

3. Tročjt a wščitich njeroshubženych: Pšichotuječe pučž temu Knjejej!

Někotrj jatj Iŕraeliski dale nješčinidže, hačž so by praji: „Knježe, ščto može pšched tobu wobščacž?“ Ale tale tupoščj woščacž nješčm. Wubudženje šlyšchimy: „Pšichotuječe pučž temu Knjejej!“ Zehdom hebi profeta myšleše, so dyrbi so pučž pšched puščinu pšichotowacž, so by wmožekšči čžah Woži iŕraeliski lud domoj pšchewo- džecž mošk.

Tole profecjške napominanje wotemrjelo njeje. Pšchi Jordanje tole napominanje žana teho kščenika i nowa šakincža a wjele njeroshubženych, šechernych hřeščinow wubudži. Tole napominanje mišionarow wubudža. Wono wolaše do kščinnych čžabow. Pšichotuječe pučž temu Knjejej! To je jadro naščeho adventiškeho teksta, kiž čže sa hodowneho šerščtu tež mješ nami pšichotowacž. Duž pšichotuj so na hody! Luboščž, pšchi luboščji Šbóžniita šahorjena, dawa šwětte pruhi, kiž wutrobny šlepnych roščwělla. Pšichotuječe pučž temu Knjejej!

Duž nješč je štare profecjške šlowo twój adventiški ewangelij! Wono pšchinješe tročjt šrudnym, roščatym. Tat troščtuje tón Knjes šwoj lud. A někto našč tekst hiščče na někcho potašuje: „Wščitte dolj dyrbja so powyščecž a wščitte hory a hórki dyrbja so ponížecž.“ — wščitte njeronošče dyrbja so wurunacž. Šakle potom, hbyž šu wščitte njeronošče wurunane mješ wyšokimi a niskimi, mješ šohatymi a šhubymi, potom nam wěčnje hody iščadžeja, kotrež nam wěčnje šbože pšchinješu.

Šamjen.

Adventske htošy.

Š wječoru beše so pšchibližilo a džej so našlišk. Žadyn jandžel so wjazy nješewi, žadyn profeta wjazy nječječelše. Ženož btute šwěto bójšeho pójnacža so hiščče bšfotolše, njeprawoščj be džobyka a pčomjo lubošče be šaduščene. Šromada a šohalšmo šenšlich lubow beščtej to njeješe žple šfomdžicž a šapomnicž dalej. Ale jako tat woišnje čžaha knječelše, dala šelhadža wěč- noščj je šwojej jašnojšču. Šslowo Wóžza pšchinidže, Wóh pójša šwojeho jeničžeho narodženeho Ššyna. Čłowěče, špodžimaj so nad tutej nješčónčnej lubošču a šraduj so wyšokščje, na kotruž šy pošbėnjenu! —

Š šadubžnym pšchinidže pučž, i njewědomnym wěronoščj, i šlep- ym šwěto, i mowym žimwje. Wón šam pšchinidže, twój Wóh a Knjes, kiž je čže ščžim, so by šwoj lud i ruki šmjerče mu- točymž, helše šwajski roščotčak a pščinušk i wěčnje šbóžnojščj wotewerit. O hby by prawje roščomnik, kajše knječimwo je jemu dare, dha by wrota wutrobny ščeroko wočžimil, so by kraja čječje pščinjal. Tola šlaj, wón njecha niž jenož jako žyšobnik pola tebe šalšupičž; wón čže i tebi pščinčja a šydenje pola tebe mječ, pšchetož wot wěčnojščje hem je wón čže lubowal. Šwóž tei dušči, kotraž i luboščjimym požadanjom teho i hebi prošy, kotrehož žane drahe šworjenje doštojne pščinječ njemóže! —

Wšchel so a wšstaj, wěrjaza dušča, pšchetož twój krał pščinidže. Wón je twój štworitelj a wmožnik, došho čžakam, horžo pož- dany. Tam šu njebeša, i wotat hem pščinidže, tu šwěto, do kotre- hož šalšupi. Šlaj, tole wološo nješo šu jandželjo a aržyjandželjo, pšched nim profetjo, pšchi nim japoščtoljo, ša nim nješčjomna čžrjóda šwajatyč. O tat wulki je tón, pšched kotremž so mógnoš- tma šhibuja, kotremž šu wšitlje možy a knječelšwa njebešow podobane! Ale šlaj, čječje myšle a ponížaj, škadny a niski pščin- idže tón, kiž budže šemju šudžicž w prawboščji. Šbóžnej duchownej woščj, kotrež štej w šwětte wěry šwěto wěčnjeje wěronošče wo- šlabotaj!

W adventče.

Twoje šera, šwajaty čžaho,

Wěču wóžow šebjenje;

Š šarfu w tuzy pščežo šašo

Dawit pšalmy špěwalše:

Tež profecjš Knjejelowi

Ša troščtom šu žabali,

Š štrbowu: Wožo, nošč lud šitaj,

Womoz i Žiona nam šwajtaj!

Wohu džal! to je šo šfako:

Wóčez i tym nošč wobšboži,

Ščtož je šalšarfu šo pšchalo

W čłowěštych dušchach na šemi.

To, ščtož Wóh je šaručkil,

Š šbožu nam je dopjelnit:

Žeho bójša šmilmošč mila

Šbóžniita je wobrabžika!

Tónle Šbóžnik štej i nowa

Pšched durčimj wutrobny;

Šštyhč! tat wón tam šlawa, wola,

Pščejo hebi šohpoby.

Ty šy šhorj, wopomni to;

Wón ma dušow šekáčtwow.

O duž wotewit durje žemja,

Dowienje praj takle i njemu:

Šofianma! Šowitany

Wubž mi, luby Šbóžniko!

Wóh, mój dom je šfotowanj,

Ščžij hej we nim pškančžo!

Durje šym čži wotewerit,

Wšchepčik wjenje wudebit;

Duž dha wóh, so by w nim šyblit,

Žato krał na trónje šyblit!

K. A. Fiedler.

Kak powitam ja tebe?

Pščječelšimoy wučer je ščdžiměj šlowu štejelše se šwěč- tymaj wočžomaj pšchi šwojim pulčje. Wón praji:

„Lube džecž, wonščy je wulki šwěh a špnyty wěšit duje, a tola je čžah, kotrež čłowěštu wutroba šreže. Wón je šwajaty adventiški čžah, čžah čžakanja na Knjeja Žesuja, na lube Wože džecžo.“ Dale wón džecžom so rjanyč adventiški ščrčičach powjedelše, woščje jim ščrčičaj: „Kak powitam ja tebe?“ wulkadawalše a na to praščenje wotmolwi, kat dyrčimj Ššyna Wožeho, lube Wože džecžo powiacž. Žeho pošledne šlowa beču,

„Dždej šo Woje štowo w cšejczi nima, hđžej je swoda w domje, hđžej šo batruje, tam lube Woje džęczo nještęiđže.“

Mafa Emmta Wonichę bęšče šwėru teđždomala. Wona bęšče w šębnym lęče a haſte pręnje lęto do ſhule tšobđžeſhe.

Čzicha džęſhe, hđž bęšče ſhula won, ſwój pučž w wjeđnej bróh t mafej tšęžžy, w totręž nejnej ſtarſhej bydłęſhtaj. Nan bęšče džęlačej a mačž by burſtim žonam tu a tam pomhala.

Wonich bęšče burwym čłowjeſ, totręž by huſto hroſne štowa ręcžal, taſ šo bęšče jeho žona hižom nęłotru hiſhu na njeho wuplaſala. Wjeſ faktowanja a wrjeſtowanja njeby bęto, hđžž by wón domach był. A tola mečęſhe pšči hižojim burwym waſchņju wuſtu luboſč t Emmžy. Šęmojei malej džowęčięžžy, kaž by ju pšęžo njenowal, hiſhečę žaneho ſheho ſłowčžta projit njebęšče; wona šo jeho tež njebojęche.

Zato Emmta domoj dńđđe, mačž runje tšojej waręęche. Emmta šo ſmęrom t woſnu hđže a hladoſche na nana, totręž na ſužobnym dworje drjezo ruſoſche.

Wóhų ſęłeru na ſtronu položi a domoj pšęiđđe. Žędy bęšče ſ burjemi ſaſtuſit, šo malicękoſče dla na žwoju žonu wottoręže. Něłotre faktowaze štowo ſ jeho rta wuđđe.

Žona ničžo njepraji, ale ſmęrom tšojejowu ſhamu na bńdo ſtaji a tam tšibę a butru ſęhđžabwóſhi le jńny wuđđe. Wona ſwoje hiſhų poſalač njechęſche.

Pšęžo hiſhečę ſwaręjo a ſaktuju šo Wonich ſa bńdo hđbny. Duž šo na Emmtu dohlada, totręž ſ wulkimaj wocęžomaj na njeho hladoſche.

„Šęto maſč, luba hołčža?“ šo praſhečęhe a jeho hńem bęšče precž.

Emmta ſtaže a t njemu šo čzifęčęo praji: „Nanſo!“

„Šęto čžeſč, luba hołčža?“

„Nanſo, ja tebej proſchu, hačž do hđb njebuđž wjazžų ſty a njeſaktuj wjazžų!“

„Nń“, praji Wonich, „ſčto to je? Šęto ſebi ty po prawym myſłńſchų?“

Duž Emmta po džęčęžnym waſchņju wupowjeba, ſčtož bęšče jim wucęej wo odwentim čžaſu prajit a ſał byrbimy šo na hoby pšęhųotowacz.

„Nanſo“, wona dopowjeba, „ja šo tola taſ jara na hoby a na lube Woje džęczo wjekeu. Šbųž paſ wono tebej ſaktowacz hęhųhi, t nam nještęiđđe. Luby nana, nejč węno, hačž do hđb to wjazžų nječńimų?“

Muzej bęšče džńwno we wutrobje. Še ſwojej ruču hołčžtu maſtoſche a praji: „Luba džowęčięčža, buđž ſmęrom. Nan buđže šo pręžowacz, šo njeby ſwarit a ſaktowal; jemo mje pšęžo dopomń; ty tebejajch jeno na mje pohladacz, potom ja derje węm, ſčto ty čžeſč.“

„Tń dže je jenož hačž do hđb“, praji Emmta, kaž by nanęj dopoſalačž čhųta, šo ſebi wjele nječaba.

Wonich šo ſaſņja. „Nń derje“, praji wón, „hačž do hđb.“

Džęčęu t luboſčę, šo njeby jeho wobličžo ſhtńnive midžalo, Wonich pšęčęńdo ſwojemu burwemnu waſchņju wojowawſche. Šbųž šo jemu žane hroſne štowo wuſęže, šo naſtręža.

Šbožowņje by šo huſto jeho žona ſaſņjata, hđžž by midžala, taſ šo jehoj mąž wobſnježowawſhe. Wonich bęšče jej ſham powjebal, ſčto bęšče Emmta ſebi wuproſņla a ſčto bęšče wón lubit.

„Nń, Šejna“, praji wón, ſłńcņņje buđže hiſhečę junu ſa tebej lępje. Pšęčetož hđžž ſamoju hačž do hđb ſwoju lńhu huſu wobtnęęčę, to tež pođžńcho dołonjam.“

Taž tež bęšče. Wonich šo ſham domach ſbožowņńſhi čųječęhe, hđžž tam hroſne štowa wjazžų hęhųhečęj nječęchų.

„Šęto tajta mala hołčža dołonja!“ by huſto prajil, „ta čńni džńnjeho tšarlu pobožneho. Haj, haj, džęci ſu žohnowanje Woje!“

S adventſkeje haſty.

Štńb: Ša ſ zalej mojej mogų —.

Nńſt ſ wjeſłom poſchwataječę,

Wų čłowbſte džęci wſche;

Šęo temu ſwėru dačęe,

Kiž wojažu nuſu wńe,

Haj, tń je bńrſų tu,

Kiž ſ luboſčju wđchń ſhapa,

Šęo pola wſhńńſchų ſkapa

Šo Wožim ſlubjenju.

Pučž jemu pšęhųotuječę,

Tńn wulkń hńčž, wńn dže;

Haj, jeho wotſohųuječę,

Šętož hđđi, wotſoječę.

O burſche, ſhwataječę,

Tę dohų powoſųuječę,

Te hńrti poniųuječę,

Nječ ſčńive rune je.

Wńn temu dawa hńadu,

Kiž poniųny tu je,

Tńn hordų pšęhųńđže t pabu

A hańbu doſtanje.

Ščtož ſwrawna duſcha je,

Ščtož Wobu da šo wobđžęč,

Čže Woje pučže tšobđčę,

Haj, t temu ſhųńſtų dže!

We tutym ſwojatym čžaſu

Mje ſhotuj, Jeſu mńj,

Šsam t njebęſtemu tšwaſu,

Šo ſņm ja žyle twńj.

Nječ tebej duſcha ma,

Nječ ſņm twńj žłob ja wſchųđžom,

Dba dųrti wſchńńim ludžom

Čže ſhwalicž wutroba.

M. D.

Wotewręce wrota ſčęroko a čńńęce durje na ſwęčęe wſhake, ſo by kral čęęęe nutſczahųł.

W. 24, 7.

Kņjes ſhųńſtų je pšęžo na pučžu. Wńn wobthođži wſchę pšęčńńjanſte domy a ſkapa ſo wo nje, šo bychu šo jemu wotewręce; pšęčetož hđžž ičto žane ſhowno Woje ſaſņųhų. Hđžž šo toho wųhł ſhųńſtųba dońņje, dha je šo ſ tym ſhųńſtųšowų porſt wo durje ſkafak. W adventſkim čžaſu je pał jeho kłapanje najmđžńſche. Duž pał wotewrę tež jemu dom a wutrobu! Ni zuſem, kiž pšęčeb twoje durje ſtupi, nječabſch wonačų w ſņmje ſtejo čžaločž. Pšęčńńđže twńj nan abo ſņn abo pšęčęčel dom a wđđńſch jeho t domej ſabacz, ſtanječų na mečęe a wotamńņječų jemu, šo by pšęčeb durjemi čžaločž nječrečab. Hłaj, twńj Šębđńńt je pšęčeb durjemi. Wńn je čńi hńłńđž, dųđń nan abo mačž abo ſņn abo pšęčęčel. Duž nječombđž šo, ale poſtań a ſhwańaj a wotewrę jemu durje ſčęroko. Kał dha to čńńńńchų? Wńm bńbľe do ruſi a čńńń, ſčtož tam wo Šębđńńtu powjebuju. Wobł šo t njemu, hđžž šo ſa bńdo ſyđabų. Špomń

na njecho, hdyž ſo wječor lěhaſa, a ſhodž po jeho pſychajſni a w nuſy wotročę ſo je wſchęj dowoſu na njecho.

Tak ſaſtbe wón ſ tebi. A wón njeprſchůdže ſ próſobnymaj rukomaj. Krak wón je, krak ſ najwubjſchęje mozu a čęſeču. Měchtó njemže twój dom tak ſchſtomacę pſchębe wchđem njelobęom taž wón, twoje bžeſo tak ſohomacę taž wón, twoje ſhože tat wotſtjerbžić taž wón. A na poſlębu ma ſa tebie tež njebjeſtu trónu. Duž woteví jemu dom a wutrobu a njelomabž ſo! Hdyž ſo hohowny ſchom do domu donjeſe a ſaſwěčzi, wyſtaju bžečzi; hdyž paſ ſkrytſuſ do žaneho domu ſaſtupi a do žaneje wutroby ſačęhnje, wjeſela ſo jaſnbjeſto w njebjeſtač!

Šemrjeta mačę.

Hdyž je po Wožej woli do domu nuſa ſačęabnyſa, tam rjenje njeje, a ſačtbe je taſki ſaſtup nuſy ſam naſſonič, temu njetrjeba ſo tole wuprajenje haſle ſ wjele ſřowami dopolačę. Mnuſječ po taſkim nuſa ženje witaſna njeje, dha dama paſ nam wona ſwoju bololęziwu mōž dwōjzj a trōjzj ſačęawca, hdyž w čaſu pſchſtažba, hdyž ſo druſy wjeſela a bžečje je nam potom tat wotſelo wutroby, taž bęchym bže loſame prawo na wjeſele mēli.

Hōra nuſa knjeſeje we wobudlenju kraſweho miſtřeta Šchēza. Žeho ſtwa bęſeje pob tēču w ſchſwōrtym poſtkōdže wuſteje lōže. Šchēry ſřhody wyſhoſo dylſič, žortniwoje rēka, njebju bliže bęč dylſi ſemi; ale na tutej ſtwē bēčje widžecž, ſo tam nuſa pſchębywaſe, niž jeno na trōtku ſhwilu, ale jaſo podobržiſniza. Dolež tole bydo droje njebēče, teho bla bē ſebi je miſtřet Šchēz wotnajaſ; pſchetož na ſlany ſ wuſtkim wotkarni wōn ani pomylſič njemōžeje, njebje je tež ſ hohowym wēgami wupjelnječ moſt. Štaſarjo wobtečęnjow jeno ſ rēka ſchēry ſřhody wyſhoſo pſchſtažbačniza, a miſtřet Šchēz teho bla ničō wjažy na ſwōj čęnjim titel njebawoſe, ale bžeſaſe ſa magazin, kotrōž w pſchſtjenju domu wēny Levi woſhōbžeje.

Šchēz na ſwōjim kraſkim bliže bžečſeje a ſchſjeje, ani ſłowa njeprajawoči, ſhibali ſo mējeje ſwojeje, jemu ſ napſchęža ſebžajeje 14letni dźowazj, kotrejež ſaſlužba bu tež ſobu trjebana, nētaſki roſpofaſ dač. Mjes nimaj lampka ſtejeje; pſchęd wo bēmaj paſ wjaſeje wuſta ſchſlencžena ſuſa, ſ wobu napjelnjena, kotrōž drje lamuzyne ſwētoſe ſe ſwocęeneje mozu na to mēſno draſtna ſtejejeje, na kotrymž ſo runje ſchſjeje, ſa to paſ wſcho drube čęje: bōle ſačęmnejſeje.

Dſchęje druha ſwēza bēčje wō jſtwje, lampka teje družiny, kotrōž ſo we wſchđnym žiwjenju tučnjina lampka njenuje. Šo by ſwēza wſchđeſcho ſtejnječniza doſtala, bēčje ſo horzj powo- rčęny blido ſtaſič. Wobej ſwēčzjy woſtaſiſchęje pſchſi tym ſtaw pſchęzo wſchęje taſ čęmnu, ſo mōžejeje čłowječ na myſl pſchſič; ta jena ſwēčza bu jeno ſaſwēčžena, ſo moſta druſy widžecž. Lampka, na horzju ſteja, paſ njemējeje ſo ſ žyła wjele ſwē- čjicž. Mlata pječlętna ſanta bēčje, njenje ſ mučnjoty dylſi ſ wofuſtu, na ſčanzy wuſnyſa a na to wačęnje čęrwjenje ličzjy doſtala, teje jeničęje w žyčej ſwē. Ša blidom bēčęſchſaj na pte- čęnjemaj ſłowomaj, hžjom dawno wuprajčęnjo potrjebnymaj, wōſkomlętna wēka a bžečęčlętny žur. Ęamna ſchſtřowajſeje, tučōn čitaſeje ſe ſwojeje ſchulſteje čitanki hžjom bžečęč trōčę pſchęčitanje powjebaničō. Duž woſta čaſ ſ malej roſtęčęjowanazj, ſ kotrejež ſhōnimy, ſo bē bžeſnja bžeč njehowneho wobradžęnja, wo čimž paſ w tutej ſtwē niž najmjēniſeje widžecž njebē. Žudy bē ſa bžečzi jeno taſki wječor, kaſtjčž ma kōžby ſumſki mjęzor hždom. Poſtřuchajmy na jeju roſmłowu!

„Wēčž ty tež, ſchto Ęornateč žandrij bžeſnja doſtaſje?“

„Mēč.“

„Wuſteho wuſtřaneho ſonja. Ša pſchſpōdženju widžęč, taſ jeho ſkubal ſ Ęornatecom njebjeje. Skubajč, tiž w mojej rjad- bowni bēčž, doſtaſje tſi tyſki wolojanęch wjoſow.“

„Š woſtal dha to wēčž?“

„Wōn je mi to ſam praſil. Wōn je te tſi tyſki domaćy na- maſal a do nič pohlabaſ.“

„Ale poſtkudaj, žurſo!“

„Šchto dha?“

„Taſo bžeſnja po ſhlēb bžeč, o taſ to pola pjeſarja ſa ſolačſkim wonjeječ.“

„Ša hžjom wēnu, wčęra tam tež pſchęb dūrjemi ſtejo woſtač, Ęaj, to rjenje wonjejeje.“

„Ęaj, hdy by mačę hſchęje žywa byla, dha bęchym bžeſnja tež ſolačž jęčę moſti.“

„Dha bęchym tež bžeſnja wobradžene doſtali.“

Šchēz čyſjeje hžjom rjez: „Džečzi, bžečje do loža! je ſchfoda petroleja.“ tola wōn tele ſłowa ſe rta njepſchſnjeje, a jaſo wu- hlaba, taſ ſo wōčzjy jeho potomniž ſe ſpſlami pjeſnjelſchęje, ſhōranj ſ lōwej ruku pōbla njeho lęza, mōbroſmuhate ſchſantko a ſjēdže ſebi ſ nim ručje pſchęs wobej wočzi.

Š mjehſtim hōſkom nan rjezt: „Wdy bžečzi, ſ lętu budje hžjom lępie. Žēle hžjom lęje, dha bžečje nēk do loža. Žuſſje powoſtbenju pſchſnjeku ſe hſojeje ſchſtřjſtēbormſti ſolačſ.“

Mlata ſchēza bu wuſubžena, na čōž bžečzi je ſwojeje lampku do pōdſaſſeje ſomary džeču; ale jaſo hžjom kōžbe ſa ſo we kōžtu lęſeje, myſlſeje hſchęje runje taſ, taž wēka a žurk wō jſtwje, na ſwoju lubu mačę, kotrōž hžjom dwē njebjeſi w twjerdęj kſhōdnej ſemi na pohrjebničęju lęſeje.

Žeta doſho bēčje wona ſhorowata byla, doſe čęnjy njebē wjažy won do pſchſtrowy pſchſchta, a bē jej pſchſi tym mjenje wo ſchſtři ſřhody dele, dylſi napoſlębu hſchęje wo hłēdowaze ſchſtři ſřhody horje činičę bydo. Wōtka ſhorčę a wudawoſi pſchſi pohrjebje bēču ſbune ſwēčſi hačž do dna wučęzrpalae. Nanej teho bla ſpřla taſ njebē, jaſo budžſeje w tymle lęče hohowne wjeſele ſa ſwōjbu mōžno byle, a dolež wōn žylčęki bžeč wot ſažneho ranja hačž do pōſborne wječōra na ſwoje kraſwe blido ſwojaſany, njebē wōn tež wot druſich lubž žaneho naſtorca doſtač, ſ najmjēniſeje ſwojim bžečōcom male wobradženje pſchſhotowacž. Hdyž ſo dwē wočzi w ſmjerečzi ſabžeſtitei, a woſheje hdyž ſtej to wočzi mačęrie, dha ſo wſchłafate njewidži a njewobſtarane woſtawo, ſchtož budžſeje ſo hęwat widžato a wobſtaračo.

Ale ſnawo wēčž ty, pſchęčęlętny čętarjo, tež ſwōjbu abo jenotlęnu woſobu, kotrōž ſo lęſha wot hohowneho jaſnbjeſta pſchę- hlabaſa a pſchędjenja bęč ſa. Krak lubo dyrbi čęj potom bęč, ſo mačę runje hſchęje čaſa, ſebje ſameho nēchto taž hohow- neho jaſnbjeſta ſčinič!

F.

„Pomhaj Wōb“ njeje jenož pola knjeſow buchownych, ale tež we wſchđnja pſchę- dawarņnjach „Serb. Rowin“ na wſchę- a w Budyſchjine doſtač. Na ſchſtwōrčę lęta płačzi wōn 40 pj., jenotlęne čizſta ſo ſa 4 pj. pſchędawaju.

Sy-li spówał,
Pilnje džólał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf měrny
Čerastwoś da.

Nječ ty spówał,
Swérnje džólał
Wádnje day;
Džěš pak swjaty,
Duš daty,
Wotpość ty.

Z njeħes mana,
Nječ ćí khmana
Žywa osć je;
Žywa woda,
Kíš Bóh poda,
Wokfěw ćó f.

↳ Sserbske njedzelske lopjeno. ↳

Wudawa ǎo kóžbu hobotu w Esmlerjez knižicisćejeńi w Budyšinje a je tam fa shtwórtlětnu pšehpłatu 40 pj. dostać.

3. njedzela adventa.

1. Tim. 2, 4—6.

Nřehćenil Jan je temu Knjesej puć pšichotował. Njedy-li ǎo to stało, dħa mnosy njebychu našeho Sbožnita, jačo wón hawnje wustupi, pójnali a sprosmili. Radħija na teħo, kotruž pšichněć dyrbejeħe, bė dħe w bėhu lěstotektow na najwjazy wutrobach waħnyla; wjeřčina luda bė zyle do hwětnego smyħlenja s jeho nufami a staročjemi, do honjenja fa senřifimi ľubkami a iħ wuħiwajnja ĵaplećena; kať by ćħiħi a pokorny ćłowisťi ĵyn doćaťać moħ, ǎo budħa na jeho hłóř kėđžowacǎj. Duħ dyrbejeħe ǎo tamna nadħħija pšehs Janowe přewowanje: ćħinće postu, njeħeħe kralesťwo je ǎo pšichibliħalo, řaħo řbudžowacǎj a ř hwěćazemu pľomjenju řaboricǎj. Wħy moħjemu to najlěpje ĵami na ĵebi řpójnacǎj. Čħeħo dħa dħa řođde lěto advent hwjećħimy? Tuto hwjećħenje dyrbi nam řaź puć pšichotowacǎj na ǎo bliħazy ĵodowny řiwjeđen być. S nowa dyrbi ǎo nam pójelstwo wo Sbožnym pšichowjedacǎj, kotruž je ǎo řa naš ćłowjeľ narodħil, ǎo by nam ćħaħne a wećħne řboze řhotowacǎj. ĵaj, w tutym pójelstwie ĵħe wón řam ř nam pšichněć. Ale namata dħa naš pšichotowanħy, jeho witać? Tu na řaťiħ njemħħimy, totħř ju na ĵaribnħy ĵřećach ĵiwi, ale na řebje řamych, řħř wamy Wože řłowo ľubo a řadħř řemħř řħođħimy. Sřnano ĵebi řež řħwile ĵerjemy ř řařħeĵ abo wjećħornej domħajeĵ nutroćej. Ale řħtož řpľicħi dħeń našħu myřľ wpietľunje, to je tola dħeľo našeħo řemřstħeħo powołanja,

wobħħad ř tymi, ř kotrymħř w bliħħim abo dalřħim řjednocħenřtwe řteĵimy, to nowe, řħtož w bėhu dnja ř nam pšichħadħa, tu řeťařta řtarosć, kotraž naš ćħiħeĵi, tam wobėbite hwjećħenje a řabawjenje, kotraž nam řwa. Řelto ćħaħa dħa nam wostawa, na to prařħenje řpójnacǎj, kať řteĵi je řbožom našħeĵe dħeħe? Tu nam adventisťi ćħař ř pomozy pšichněć, kotruž naš řaħo a řaħo dopomina: Tón Knjes je bliħo! Pšichotuj řo, jeho prawje pľowitać! Njeřpuchć pšchi wřħeĵ pilnoćej, dary ľubosće řa ĵodowne blido pšichotowacǎj, ř wocħow, řħtož adventisťi ćħař ćħi pšichiwola: Wjeřel řo pomozy ĵwoje ĵo Woħa. Wona je ćħi wěřta; řeřuř je ju řhotowacǎj; wona řo řež tebi postićħa.

1. Woħa pomož je ćħi wěřta: Bóħ ĵħe, řo by wħiřtim ľuđom pomħane byto a řo byħu ř pójnacǎju prawdy pšichħiħli. Wěřte je niź ĵeno, řo Bóħ na wħiřtiħ řpomina, ale řež, řo ĵħe wħiřtim pomħacǎj. Ewangelion je pójelstwo wo pomozy řa wħiřtiħ. Sa řaťe pójelstwo ma naš ĵħař řřowmjenje. řħtož nėħħe řeđũe: Bóħ ĵħe, řo by řo ľuđom pomħalo, řo byħu řo hłódni nařħeĵili, řradazy řařarali, řħori a řari wotħłabali, řłabi řaktali, Bóħ ĵħe wójnu pšehćħiwo wřħeĵ nřu řa wřħemũ ĵubjenřtu, tón řnano pola nēkotryħ řebicħwřnyħ a řtupnyħ poħřřħenje řbudħi, ale wjeřčina řemu wřřtojo pšichħoħũje. Ale wřħa tuta pomoz nejje ĵenicħa, kotruž ćłowjeķo řřebaja a kotruž ĵħe Bóħ řim přamřeĵeć. řođž Bóħ ĵħe, řo by ľuđom pomħane byto, ĵħe wón doťabnu, dořħaħu pomož, pomož ĵacǎj do najřľubřħeĵe řħubiny ćłowjeľa,

pomoz miž jeno sa tradaže cžeło, ale sa zyfeho cžłowjeta, tež sa jeho dušdu. Nafch tekst po prawym reła: Wóh dže, so bchdu bo wšchitzy wuchowali, wumohli, mjenujzy f teje wulkeje nuhy, kotraž žiwjenje wšchitki kasy, tych, kiz maju wšchego doječ, a tych, kiz dyrba tradaž, tych, kiz na mjehkič laškafach spja, a tych, kiz njemjedža, hžže tutu nóz hwoju słowu f wotpocinkej položo, tych, kiz mōžachu pod hwěrnym wodženjom staršchitkeho doma hwoje mozy roswijede, a tych, kiz bchdu hžom sahe do hrubeho wojoowanja žiwjenja wuštorczeni. Woni wšchitzy, tučzi se hwojeji swontownej nuhy, tamni bjes tajkeje, wuchowanja se snutskowneje nuhy potreboju, f nuhy jich hrěcha. Tón je jich najhōrši njejpšedžel. Jenemu wón jcho sbože kasy, druhemu wón jcho njebože hiščeje czeziče cžini. Wy-li ho radžiło, netažo se wšchitkeje swontowneje nuhy wuwjelječ, ale wón by do tych nowych wobitejnoječow hwoje stare hrěchi hōbu wšchijnehl: jemu njeby dopomhac bylo. A nawopat, by-li jcho hrěch wostronjeni byl, na to mēstnadh jcho swontowneje žiwjenja by wšchidmenjenje f lēpšchemu lašuwio. To je ta prawa pomoz, io ho mōz winy a hrěcha slemi, so ho cžłowjekoje f swobodnojezi Wōžich džeči wumōža. Je tajta pomoz mōžna? Haj, wona je nam šarikowana pšes hmadnu wolu našchego Wōha, kotryž je Zesufej dal ho do hwěta narodžič.

2. W Zesufu je Wōža pomoz wufonjena: jedyn Wōh je a jedyn hrědnit mjes Bohom a cžłowjetami, tón cžłowjet šchrystus Zesuf, kiz ho ham dal je f wuplaccenju sa wšchitki. Hōžj Pawol tu rjetnje: tón cžłowjet šchrystus Zesuf, wón f tym njeprēje, so bē Zesuf Wōži jeničkonarodženy šsyn, ale wón dže tu luboteč kmalicž, kotraž je šsyna pohnuła, ho cžłowjet ježinič. Staž je jeno jedyn Wōh, tať je tež jeno jedyn hrědnit mjes nim a cžłowjetami, a f temu je Wōh jeneho wuświloč, kotryž bē cžłowjet, taž woni wšchitzy, runjež dyrbjesche ho f temu hagle cžłowjet cžinič. Zesuf bē cžłowjet, tón cžłowjet, tajkehož dže Wōh cžłowjeta meč. Wón je se židowsteho luda wurōit, ale nima žaneho židowsteho walchnja na hebi. Wón runje walchnjam, pomyšlenjam, požadanjam, šamēram hwojeho cžaša a luda nawišecžimo stupa. Wón f zyła njeje laštupječ wofebitočow netajkehožkuli naroda, ale je hrědnit sa wšchitke narody a tehōba wysche wšchitke narodne wofebitoče pošbēnjenu taž tež wysche wšchitke roszdžele šdželanōječ a powołanja. Wón bē hčudy, a tola je šbōžnit tež bohatyč. Wón f tym nješluchesche, kotryčž šdželanyč mjenujemy, a tola tež cži wulky a šdželani w nim hwojeho mišchtra widža. Wón je hrědnit sa bēhčy taž sa cžorunyč, sa kralow taž sa profcherjow, sa mudryč taž sa njemudryč. Ničtō hebi njemōže puč f Wōhu nimō Zesufa šhotowacž. Stať pat je Zesuf našče sbože a našču pomoz wufonja? Šsnanō pšes to, io je naš wofebite, dotal njejnate pozčinki wučił, abo pšes to šiwjate šnanjo hwojeho žiwjenja a krašne wopišmo hwojeho šadžerženja? W starej bajzy ho powjeda, so je ho nēhdu kriedž Rōma hłubina woteririca, kotraž bu pšchēzo wjefcha a wjefcha a hrozecche, zyfe mēsto pōžrjecž. Grōšba lud šawšchitny; wšchitzy mējadu hwoje šahubjenje sa wēste. W hwojeji štyknojezi wobrocžidju ho na pračidžu. Za jim wotmolwi, Romjenjo dyrbeli hwoje najlēpše woprowacž, potom by ho hłubina šamtnyła a mēsto by wuchowane bylo. Welšo hebi pšchemyšlowacy, šchto džežba tute cžēnne hłowa prajič. Duž nēlajti ryceř pšchidže; tón mēnjese, najlēpša pucha Rōma ka jcho šmuzičej mužoju.

Wón bē wšōlnitny, ho sa hwoj wōtznny kraj woprowacž. Wón ho na hwojeho hwěrnego tonja hnyu, kotryž bē jcho w tať nētořej bitnje nohč, a se hwojimi najrjeničimi brōnjami pšchēny do njemumēřjomuje hłubiny štočzi, kotraž ho hnydom nad nim šamtny. To je bajta. Ale to njeje žana bajta, io je ho hłubny tón najlēpši, kotryž je hdy tu na semi był, ham woprowal a do teho roštorcha štuip, kotryž bē ho mjes Wōhom a cžłowjetami wotewrił. A nad nim je ho hłubina šamta. Nēto naš profecžite hłowo wjadu nješōsta: Wōšče hrēdi džeła woš wot waidche Wōha. Šlubina je wostronjena. Njebo a semja nještej wjadu dželene. Prēchunjy mōža šbōžni byč, a my hēmny wuśtač a ho džatowacž; Nēst wulki mēř je bjes tōnža, wjcha štoržba kōž je wōla!

3. Zuto sbože ho tež nam f nowa postičja: šchrystus je ho ham dal f wuplaccenju sa wšchitki, so by to předowane bylo w hwojim cžašu. Wo jednanju mjes Wōhom a jcho šsynom, po kotrymž Wōh jcho sa jeničsteho hrědnika poštaji a šsyn to hrědnitno wuwjedže, cžłowje-kojo njemōžachu žaneje wupjelječ dostacž, njeby-li Wōh hwědkow wo tym wupōštač. Šsłowo tutyč hwědkow je prawda, wērnōječ, pšes kotryž mōže ho nam jeničžny pomhacž; ale tola jeno hagle potom, hōžj džezyj hebi pomhacž dač. Š temu ani Wōh ničoho wuśowacž nje- mōže. Wón mōže pšchēzo nowyč hwědkow wupōštač a pšes štajnje nowe prōžowanja wutroby f dobrej roli pšchitowacž, na kotryž hmyjo Wōžeho hłowa pada. A dokeł wón dže, so by wšchitkim ludžom pomhane była, wón to nješprōžunije cžini, tež w tudy abwenčim cžašu. Njechach tutu šweželazu pomjelēč we wēře pšchijecž? Prōščiny wšchitzy: O wēčjna hwēra, šchitf me nuhy, pom- haj, hōžē je wēra, ty hwěrnij by! Šamjenj.

M. w Hr.

Wōh je hwěrnij.

Wōh je hwěrnij! Nječf to šchōdji
Twoja šrudna wutroba,
Šdžj ju šchōžj a borjo tyščj,
Štarōčj, nuš wobdawa.
W prawym cžašu wumōže
Tvoj Wōh tebe f cžēknoječ,
Jełi poručžij wšchto jemu
A mašč dowērenje f njemu.

Wōh je hwěrnij! Nječf to šnaba,
Wōšam troščta sa dušču,
Šdžj cži do hromady pada
Wšchitfo šbože w žiwjenju?
Wopomā, Wōh cži bšiffo je,
A lēpšchemu wšcho powjedže,
Wón twōj dōit ma w hwojeji mozy,
Rošhwēntuje cžēnne nozy.

Wōh je hwěrnij! Wón cže nošy,
Trjebach pomoz w šarobje;
Da cži, wo cžōž twōj rōt prošy,
Tvoja duščba šbduje.
Šswoje šnadne šlubjenje
W šōžy cžaš Wōh dōwplēnja;
Jeno njeplūčēč f duščje wēru,
Džerž ho jcho ruti hwēru.

Wóh je hwémny! Wołóć czińche
 Wšchu ból jemu do rukow,
 Dha czi czańh štożownińche
 S nowa kćzja je šyřnow.
 Wišhor, šlowi, njawjedro
 S Woħa šoħo minu ho;
 Šrofa, štrachi wotřabazju,
 Njebjeħa šo wuajšajnuja.

Wóh je hwémny! Wěrnosć šhwjata
 Wubđ to twojej wutrobje.
 Niz bu wot Woħa czi data
 Sa twój šhóđ pšches žiwjenje.

Wšhimašch w šhđžu, we nuřy
 Ty šo teje šepjery,
 Žofni twóhč czi pšches wutrobu,
 Doteř wěřch, šo Wóh je š tobu!

K. A. Fiedler.

Wšchedbjeř Jan.

Pšches Žana f Šbóžnitej — to je tón puć, kotryž čhajińche
 Wóh šwój lub wjeřč, jačo běřche něřto czańh doypjeljeny; tón puć,
 Niz šu we šwojim czańhu prawobđwiti Wřraełtojo šchli. Štřchašeni
 wot šhnutneho pořowneho předowanja šhčženita Žana, pšhnowachu
 woni šwoje hrěchi a dořlawacu wódnu šhčženizu na nadžiju do-
 řonjeniškeho wumožjenja; woni domachu šo pšches předarja pokuřtu
 w pućšjine pořawowacž na Woħe jehnu, kotrež hwěta hrěchi njeħe,
 na teħo ģameħo, Niz budže jich je šhwjatym Duchom šhčženič. Tat
 šu woni pšches wšchedbjeřa Žana f Šbóžnitej ģamemu dořchli,
 kotreħož profeta wón běřche, a šu tón puć šchli, na kotrymž dyr-
 bjeřche šo jim žiwjenje a wšcheho dořč dořtač.

Pšches Žana f Šbóžnitej! Wubđ to prawje rořpominamy,
 dħa je to tež bħenħa šhčče tón puć, na kotryž Wóh je šwoje
 lubtozež ģnadu jednolitiwe duřche pořawuje a wobđi; w tym, šchtož
 je šo nad iřraełřim ludom pšches Žanowe pšchychotowaze škutowanje
 řtalo, šu ģtowne řruchi w rořwinowanju tajeřho žiwjenja wopřchijate,
 kotrež šwoje nawróćenje na Woħa a jeho šbože bjerje; Žana a
 jeho škutowanje řejnawacž, je teħo bla ja nař řeřđ, nařch ģamřny
 puć wřubowacž, ģacž je wón tón prawy, Niz nař f šbožu wjedže;
 ģoj, wón budže nam f Woħej pomozu f temu řlwžič, šo w ģo-
 bħenjnu na dořřym puću czim wjeřchew wěřtořč dořlawamy.

Pšches Žana pať f Šbóžnitej pšches to dořńdžemy, šo wón jačo
 přeđat pokuřtu špóřnacze ģrěchow wububđža.

Wón je předawal w pućšjine židowniškeho kraja: „Czińče
 pokuřtu; pšchetož njebjeřte kraleřimo je šo pšchibřizato.“ Wón je
 lubej, Niz f njemu won bħeřche, šo by šo wot njeho šhčženič đať,
 napřchěćimo wolat: „Wř jehčyřerita řchlařha, řchřo je wam
 pořawaj, pšchychowowemu ģněwu cħejnyč? Teħo bla czińče ģódone puću
 pokuřtu!“ A je řóždemu wěrnosć prajiť; tež kralej ģerobadħej
 wón jeho hrěch přobđł bħeřčejche: „Tebi ģo njehřtuřha, šwojeřho
 bratra manžšřtu wěč.“

Tat je Žan řečat a škutowel a je cħlowjelam žřtu řhnutnořč
 řakonja wšchedbjeřčat; pšchetož f temu tu jařoti je, špóřnacze řeřba
 řubžowacž, a je tat jařoti nařch řeřton na řhřtuřhu a pućšniť
 f Šbóžnitej.

Tajř Žanowy škut dokonjuje Woħe řlowo jačo řakon pšchewo
 ģhččeje nad nami wřchěmi a praji řóždemu wot nař, Niz njepřawowu
 cħini: to njeje prawje, šo to cħinič; f tym wono řhwedowaje wu-
 bubđža, kotrež w nim řejnje: to njeje prawje, šo řym tajř, a
 pšchewobđža šo po tajřim duřcha do řnutšowneho njeměra, pšchi
 cħimž niħby f lóřchom a derjebyčom ģrěchčič a řl cħimž njemóže,

ale ma napominarja pšchi řebi a řababħo w řebi, pšches cħož šo
 cħinjenje njepřawdy řhřěřchi a řeřčħne žiwjenje řřhali. Tež wu-
 bubđža Wóh ģuřto đruchč ģhlowjelom, pšchewčelom a njepřchewčelom,
 šo byčny nam wěrnosć prajiť a šo byčny šo pšches nič řeđřblivi
 řežiniť na njedostatki řwojeřho žiwjenja a řwojeř wutrobny. A ģacž
 runje maju tučži đruchdy wot Žana a jeho řtuřtořče pšchewčimo
 řamemu malo na řebi, dħa jich tola Wóh nam napřchewčimo ja
 Žanowy škut řreħa, a mamy teħo bla na wřchelate wšchjine přeđar-
 řa pokuřtu pšchi nař, kotryž je řwójim: to njeje prawje! nař njepř-
 měřujuje a f rořpominěću ģoni.

Dawamy řebi toje napominanja je wřchěm njeměrom, to řo-
 treħož nař pšchewobđžuje, lubič a cħeřřimny ģolowčjime ranjenja
 řařřowowazeħo mjecřa wěrnosće, derje nam! Tajřte ranj wobđža
 f řahojeniu pšches řhřtuřhu. Duž njehimny šo Žanowych po-
 řutnych předowananj; pšchetož řadny đruch puć f šbožu njeje,
 řřħba puć pokuřtu. Pšches pokuřtu f ģnadže, pšches Žana f Šbóžni-
 tej — to je tón puć, kotryž nam Wóh teř f tutřm adwentom
 pořawuje. W derje, derje Tebi, mój lubj řeřři cħitarjo, řy-
 li f řwojemu cħařnemu a wěčnemu řbožu tónie puć nastupřl, na
 kotrymž adwentřka ģwěřba buřje wobđi f Wěřchewčimemu řřobřitej!

F.

S adventřkeje řarřy.

Wěř: Wřřř profeta, ja f wutrobu řadam —

Řebny je f řralom, Šmanuel njęři!

Přchěćiwoni řčjeje a rořčěřajče!

Žion, Niz pšched nim na řolenach řeži,

Mě pať nář wutrobne wofřchewjenje!

Mě je nam wotřawaj, wřehela na dořč,

Žiwjenje wěčřne a jańđelom radořč.

Šchly najšbóžnińche, řralowře, řwagħe,

S cħeřčejřom něřto tam pořbħeřče

Řejnawajto nařchew f řhwiate a řraħne,

Wotajče đromabđe: wón, wón to je!

Šlaw, w tutej jařnořči řačřnja šo řřony,

A nořmaj jehno ģu to pabaju řřony.

Šchlyčče, tat wotaj: mudrořč, wóž, řraħnořč,

Řřwalbu, cħeřč Wobu a jehnjěřu đam!

Šdy byč tam tež byť, o wopřchčž mje cħaħnořč,

Wotřawajče, ģwajřti, a pućčejče mje tam!

Wřřřchly mje, řrečje, ty lubowčř a řřala!

Wřřřchlo, řchtož we mni je, řřwalbu cħi đawa!

M. D.

Šchto ģodowny řchřom wućži?

Kotry řchřom je najřejřšči? Tat bu rař řyřa bħeřči pra-
 řħana. Wřchelate řchřom šo mjenowacu; jačo pať jene bħeřčo
 wotmolwi: „ģodowny řchřom“, ģnyřom wjěč đruche pšchřřchowowacu:
 „ħaj, ģaj, ģodowny řchřom; to je najřejřšči řchřom!“

Cħeħo bla đrubi ģodowny řchřom najřejřšči řchřom bħeřč? Řať
 móžejche šo řtač, šo je wón w nařřim ludu f tajřej cħeřč pšchř-
 řchřol, tat šo řebi ģodowny řwječħej ģeř ģodowneħo řchřoma wjěřny
 wřřřchly njemóžny? Řať pšchřňdže, šo wón f tajřej móžnej řečřu
 f nam řeččej wě? —

Wón řwój wřřřchly njebjeřam pšchřowobřacž. To wřchřat
 đruche řchřomny w řřbu a řařřobže tež cħinja; ale pořas, kotryž
 ģodowny řchřom đawa, je tola najřejře řwřymič. Cħim ďale đete,
 cħim bóte ģo jeho ģalohy rořřchěřje. Njeje to wobras Woħejo

Sy-ll spówał,
Piłnje dźelał,
Strowja 6s
Swójbny statok
A twój swjatok
Zrady ja.

Za staw spródný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Préz spał měrný
Ceratwo da.

Njeh ty spówał,
Swěrne dźelał
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duži daty,
Wotpođi ty.

Z njebjes mana,
Njeh 6i kbmana
Žiwno osć je;
Žiwna woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew 6e

Sserbske njeđzelske loyzjeno.

Wudawa 6o kóždu hodotu w Esmolerjes knižničičejejni w Wudychinje a je tam ja šćiwotčelnu pschepřatu 40 pj. dostać.

4. njeđzela adventa.

1. Jana 1, 1—4.

6 czełci wykóteho kucija bu něhdy někajka hwijećijna s pšichnej hoćežinu wuhotowana. Pšichoty běchu dotonjane, hoćežo 6o šromadžichu, ale — tón, kotremuž hwijećenje placzeje, nepschidže. Njebě žyly hwijećeni bjes rojomnje pšichičiny, hdyž hłowna wobjeła pobrachowashe? Rodobnje steji w taf nětorim domje je hwijećenjom hodowneho hwijećjenja. Wšćelakore pšichoty 6o činija, dary 6o wujwola, božodžěčotowy ičtom 6o wupšichu a šahwězi, ale tón tu njeje, te kotrehož czełci 6o hody hwijećja. Duž je w tajkim domje runje taf, kaž hdyž židži hody hwijećja. Woni hebi tež mjes 6obu dary wudželija, šamo šćytom šahwěčujja, ale czeho bla to činija, wo tym njewjedža hebi žaneho wotmolwenja dač. Jelijo naš čobóžnik 6 nam na hwijećeni nješćidže, so by jón s nami 6obu hwijećil, 6o wicho hodowne wjebele bóřty pominja. Wono 6o wobšwetlenju měnja ruma, kotrež we hwijećasej pšichotiči 6o blyhčej, ale bóřty po tym kaž morwe, bjes šwěta a žiwjenja, tam leži. Šawjedženite hwijećelenje žaneho trajneho wužitka a žohnowanja nješawostaji, žanyh mozow ja dalše žiwjenje w naš nješubži, nawopat: je hwijećeni 6o miny, potom próšniwa žiwjenja 6o čim bóle šaćujwa. Techo bla čimny tola dženša wo naščějim hodownym daru wěžeč, kotryž žanemu njedyrbi pobrachowac: to je ta šbóžna hodowna powječež, kotraž hižom na 19 letstotkow pšes čichčejanawno klinči a 6o hwijećje dženša

taf móžnje na wutrobach wobšwědža, kaž w tamnej nozy, jako jandžel pšytrjam pšichowjedashe: Wam je 6o dženša Šbóžnit narodžik. Jan nam wuščijecze, wěštoč a plóđ tuteje hodowneje powječeže blize rofestaja.

1. Kat wona rěča? „Šćto wot spocatta bē, šćtož hmy hlyčeli, wot šlowa žiwjenja, to my wam pšichowjedam.“ Šwjiaty jawoščot našhe woło do šady hač do hłubiny wěčnoshe šlozje. Tam je Bóh Wótž radu luboshe wobšamnył, hwijećeho jeničeho narodženeho Šsyna 6 wumožanju čłowjetow dač. Žato bē cžaš dopjelny, Bóh hwijećeho Šsyna na tutu semju pošla: Tož Wótž Šsyn, Bóh wyhołi, jedyn hočč bē na semi a wjedže naš s tož hubjenstwa do njebiešeho wješla, Kyrieleis (67, 5). Někotremužtuki šda 6o twerde šlowo bęč, jo dnyb šemja, na kotrež hmy žiwi, měšno hubjenstwa bęč. A tola, njeje wona čěmny dol a měšno hylow? Šbježtuli kšodžimy abo šejimy, wšćidžom naš wodyn hwijećje wobdawa. Kóžby džen hebi nowe, bolosne wopory s naščeje hwijećijny žaba, s čóždej krocžel temu wotmofej blize pšichidžemy, hđžž tež wo naš placi: Kóšlž domej, hwijećčje žaba. A hdy by tuto čěłne wumrječje ta jeničta czeža była, kotraž taf czežo nad nami leži! Wjele hōřčja je tola ta duchowna hwijećč, kotrež hmy wšćitzy s pšichowženja podčijhny. Šćtō tōla puta rofškama? Šćtō tutu czežu s naš wotwali? Ani mudrofoč Egiptčanow ani wuštojnošč Gricchow ani mōž Romjanow njemōžšche to dotonječ. Šatle jako bē 6o Wóži Šsyn čłowjet čćinil, a wopřježž čłowjetstwa 6o šewil, mōžšche ta šbóžna po-

wjeleż do śwëta wucëż; To žiwjenje je řo řjewiřo. Wřeřel řo, řhuda ćziłowřta duřha, ćy durbicř žiwa być! To dźećo, kotrëż w żłobie w Betlehëmjem leźeće, je teź řa twoje lepřije ř Wótëza řkna do najeřje wońeře dele řtupio, řo by přeře řwioje ćęęępienje řa wumrjeće će ř Wótëzom wujednalo řa tón horjeřtanjenje je ćzi móż noweho řiwjenja přichinjeř, řo kotrëż mŏřeř hřeř přichwinycę řa přeře řtřeže řmjerće ř wćeřnje řa řbŏžnje dońojanoře ři přeřeć.

2. Ćawëenje trořhëřapŏna powjeleż! Ćle je dħa teź wërna? Ćsmëmy ř njeř ř zylej wutrobu do wërjenje męć? Ćan nař řa to wŏlæe, řo je hodowna powjeleż teź wëćeře wořhwëdźeća: „Ćhtŏž řmy řhęřeli, řhtŏž ř nařhimoj woćęomaj řmy wiďżeli, řhtŏž řmy wŏhladowali řa řhtŏž řtej nařeře řuzę wŏmŏřæle, to wam přichŏwjeďam.“ Ćak mŏže jeno muž wřæc, řiź je řebi řwiojeje wëzy zyle wëřty. Ć tajzy řëchu ćzi japořhŏtŏli. Će řta řwiojeho miřhra řu woni řtowa řiwjenja řhęřeli řa w jehŏ řkut-řah řu woni mŏž řiwjenja wiďżeli, kotrëż řhŏręż wu-řtrowi řa mŏrwyř řbŏđi. Ćoni řu řwiojeho horjeřtanje-neho řnjeřa řameho přeřkŏřnjeřo wiďżeli. Će wërje do tuteho řiwëho řbŏžniķa řa w řadźiji na jehŏ řlubjenje: Ća řym řiwy řa wy budźeće teź řiwi, řu woni řa jehŏ ewangelion řhwëdźili, wořowali řa ćęęęřili Ćæđ do řmjerće. Ćjeje řiķ řhwëdźenje wërŏ Ćŏdne? Ćbo Ćęęęř ty ř tym wjazy do wërjenje męć, kotřiź pořpęytja, řhwëdźenje řeřuřo- wyř woćęomniřow je wřhëłatoręm dŏelom woćęomnić řa kotrëż je řeřuř řhęřtŏř niź řeřhŏta řiwjenja, kotrëż pola Wótëza ře, æle jeno mŏręy řa pořŏžny wucëż? Ćŏ- řhladaj tola na wulku řhęř wërjazyř hwëďow ře wřhŏtlicř Ćęæřow řa ludŏw, řa řu ř nařhŏnjewŏ řwiojeho řiwjenja ř temu wuńnacęu přichinili: Ćŏh je řjewjemy w ćęle! Ć ŏŏŏŏ miŏřeće! Ć nowe wo řwëće! Ćo dźećo narodźenje je Wótëza řa řeřhŏta řam, ř Ćbŏžniķeř wuńwolene, će lubje powitam. řeřu, budź ř nami (625, 2)! Ćeź ř nař budźe řŏđny, kotrëż je řwiojeř wëru do řbŏžniķa řprawnje řa řwërjenje mëni, wuńnacę durbieć: Ć řeřuř řym to ři- wjenje namakał. Ćřeř njeho řëđ Ćęř wëř wřhŏtlicřo wo- pŏrawdźiteho řiwëřa řa mëra. řo tym pař, řo řym řo ř njemu wobroćili, řmëm řæcęc, řo wŏn mojeř duřhi trořhŏ, wŏdæće řhëřow, mŏž ř nowemu řiwjenju řa nadźiji wëćneho řiwjenja přichinjeř. Ćhtŏž je to řhonil řa je řwiojeje wëry řebi wëřty, tŏn djeř, řhtŏž ma, teź w ćęęę- nyř Ćęæřah řpŏłowania. Ćhtŏž pař wo řlowje řiwjenja je řwiojeho nařhŏnjewŏ řiķeće nićeř njewë, tŏn tola w tutęř řwjeďęńńicř dnjach japořhŏi řebi tu wërnořeć rořpŏminacę: Ćo řlowo řeřini řo ćęęŏ řa Ćhęřeće wjeř nami, řa my wiďżiřmy jehŏ řæřniŏře, jato jenićkeřo na- roďęneho řeřna wŏt Wótëza, polne Ćhady řa pŏrwyř. Ćřim řwërniřiřo to ćzinimy, ćjim řŏřniřo řŏnjajemy, řo je ř dźiwŏm w Betlehëmjem řwëře řo wŏpŏrawdźe řiwjenje řjewiřo.

3. Ćamafa tuta řbŏžna hodowna powjeleż w tutęř řwjeďęńńicř dnjach wjeřelę wŏřlŏř w nařhich wutrobach, dħa teź jeje řŏhŏnowany řlŏď njewuŏřtanje. „řo wam přichŏwjeďam, řo byřæće wy teź ř nami towarřtŏm mëli, řa nařeře towarřtŏwo pař byřo ř Wótëzom řa ř jehŏ řeřnom, řeřuřom řhęřtŏřom.“ řo řu jehŏ řeřny ćziłowjeř, w tym je wulki Ćŏh řo řŏłŏwjeřtŏm bliźi. Ćhtŏž nëřŏ přichŏ- wjeďandanju wo řhęřtŏřu wuďŏ řa wutrobu wŏtewri, přeďe řbŏžniřom řo w mobilite wŏłeřa řa řo jemu řa řæjne wŏřbëđęřniřtŏwo řpřeřŏba, tŏn ma towarřtŏwo ře řeřnom řa přeře řeřna teź ř Wótëzom, řa to je tŏn puć

ř polneř wjeřelŏceř. Ćbo řhŏto mŏže nam řhŏłŏđieć, řhęř je nařh njeřjeřli Wótëz ř nami? ře Ćŏh řa nař, řhŏto mŏže přećęřiwo nam być? řeřećiřny, řwëenje řmyřlenę ćziłowjeř wřhŏł řwioje řbŏže najŏrædiřŏ řam řa řo řřowa; wërny řhęřećęřjan pař Ćęęř to řbŏže, kotrëż je řo jemu dořtał, řad wřhŏtlicř řbŏžieć, wřhŏtlicř ř Ćbŏžniřowemu řłŏbej do wjeřeća řa ř nimi řwŏřł wëry řa lubŏřeć řeřnić, na kotrëż řo řnjeřowe řlowo do pŏlejŏ: řo bychu wřhŏticy jeme byři, runje jato ty, Wŏtëze, we mni řy řa w tebi.

ř wŏporej ćzi, řeřu, řŏdam řęřu řwioju wutrobu; Ćŏwŏnŏ ty řu ř do bŏrŏm řřŏdam, Ćŏđę řu ř řebi přeře wëru. Ćëra njeř pař dźelawa Ćëru lubŏřeć ŏłæa, řiź řo ř ņŏřu, ř bratŏřm Ćŏri Ć wřæře njeřpŏrwoďeće moři. řamjeň.

M. w Hr.

Ćwŏj řkal řo bliźi!

Ćwŏj řkal řo bliźi, řhęřećęano, Ć wŏtewł dom řwŏj jemu! řŏn řhŏny Ćęřte wŏłećećŏ Ć řaweję řhęře řwęřmu; Ćeź ř wëńamŏ řa pałamŏ Ćjeř wŏn řo řenje wuďeři řa Ćŏłęa wřhŏłeřo.

Ćwŏj řkal řo bliźi, řhęřećęano, Ć wŏtewł wuďŏ jemu! Ćŏn řhŏł řa řŏwŏ řŏžeřo, Ćęř řwŏtŏj řhŏny ř njemu; řiź puć je, wërŏłećę řiwjenje Ć řhęřwi ř wŏdu wëćęŏjeć, ř tym dži na ćęęęřtŏwu pařtŏnu!

Ćwŏj řkal řo bliźi, řhęřećęano, Ć wŏtewł tŏt řwŏj jemu! řwëďeć řa njeřo, djeřę, řŏřŏj řŏ ře řæleř njeřjeřtemu; Ćŏn nŏbeř řanu ŏłŏećęŏjeć, Ćŏn řæba wërnu ŏłŏećęŏjeć, řiź wŏřta: řŏjianna!

Ćwŏj řkal řo bliźi, řhęřećęano, Ć wŏtewł řuďŏ jemu! řŏđę řæłŏećę, řŏřŏ, řhęřjewŏřŏ Ćęe wřŏři, dħa dži ř njemu; Ćŏn wŏpŏćęęřŏ ř ŏłŏj je, ř nim wutroba tu ř wëru dje, ře řæřŏnje, wëćęnje řbŏžna!

K. A. řiedłeř.

Řŏřećęowanie duřhe ř řŏřim dźeřęom.

řæŏ dŏře řhęřŏřta řelena na tym mëćeće, řbŏžeć je řo řbŏžniķ narodźil, řjany zŏreć nŏwŏrićę dŏřo, řo řam řary řŏř- winy wucëř řierŏnyřmus řæřhŏli. řŏn, řŏř njeř do wřhŏłeřŏ řŏřŏjŏřŏwa řŏwŏtany, dŏřeće:

„řjewiřeće mje wŏt řeřuřŏwego řłŏbŏřa, řo njeje niďže řeře. řbŏžeć je mi Ćŏh řwiojeř řeřna ř njeřjeř đal, wŏtłal Ćęę

tež jemu hwoju bušču do njebja pòkšćac.“ We wysokej starobje wón pišče: Za! hnto hačž na tole měšino hladam, ho moja buščja i Wožim bješčezom roščerčuju. Za praji: „Ach, knježe Jesu, ta! bušenje ležič tam dla moajeje sčobnošće! ka možu čži to ja-ptačičež?“ Na to hšćužo dječo wotmolowic: „Za ničo nješčadam. Špěmaj ty: Čješčę budž Wožu wo wyhołofčiji, a daj hebi to lubič; ja čžu hiščęje wjele hujeničaj byčž na woljowej horje a na hwojatym hšćiju.“ Za rječu dale: „Ty lube dješčatko, dyrbiu čži něščto dačž, čži wščo hwoje hsto dam.“ Dješčatko snapščerčiji: „Wšćaj! stej njebo a semja mojej, moje je wščo hšeboro a hsto, ja ničo njeportrebam; daj jo hšubym ludžom, dža jo wošmu ja! mi hamemu date.“ Za rječu: „Za wšćaj čžu rad činič, čyžž pak tebi něščto dačž, tola dyrbiu je srudobu wumješč.“ Duž hšćužo wotmolowic: „Čhješč ta! rad da- macž, dža daj mi hšwój hřečh, hwoje hšewoimje a sataman- stwo.“ Za ho praščam: „Šćto dža čyščę i tym činič?“ Dječo wotmolowia: „Za čžu jo na hwoje ramjo wozčę, to dyrbi moje knještwo a mój krašny kłut byčž, kaž je Ješojab praji: totrehož knještwo je na jeho ramjenju.“ Duž sapočazč horzo płašč, prajiž: „D dješčatko, luby Jesuho, ta! hšy ty mi wutrobu hnt! Za hebi wšćaj, to čyščę mječ, šćtož mam dobreho; ty pak žabašč, šćtož mam šćho. Wšmi, šćtož je moje, daj mi, šćtož je twoje, dža hšym wšćohm hřečh wotščł a rječneho žinowenja wěšt!“

F.

Boža nóz.

D hwojata nóz! ty jašo čyščę bližičij
Ščo hwičej i jandželstimi hšćidnami;
Wudž džaknje postrowjena i pšalmami,
Šo Wožu miłofč i nowa i semi nižičij.

Ty sčobnu radofč buščam i njebja čezčefč.
Ze i behtlehemskim hwičkom wozčewošč;
Ty w brodach, w bėtach lubofč wušpjuočij
A palmy mēta čšlowiskim dješčom pleščefč.

Haj, njebo nad semju ty wotanujješ,
Šo nad nej kšćizje hšmny jandželšč;
Maž hšowčh hoišč, i troščotom wofčewujješ.

Duž, hšewto nješčónčnejje hnadu, witoj!
Ram, hšewda salemka, hšewčž do buščę
A žobnowana hšowničička hwičaj!

K. A. Fiedler.

Patorčizja hamotneju.

W sadnym twarjenju bydli do dwora won wuččefka wudowna Šchimantowa je hwojej dšowku. Wona nošy mōbru bytlu, dokešč ma jara hšabej wočži. Dšowka je lešna knježnička, něhđe dwana- nacje lēt stara, jara pitna hačž do nožy a pšči tym pōzčijwa a pobožna. Štwa, w kotrež wonej pšćehowatej, leži w pšćijenju; pšćetož wyšofe sšohby hšy tej žonje, kiž bē hačž dołga na wšp bydliča, wušy wozčewične. Ša to pak je tež wšćubł do čšmēnoho, pšćeho wōžneho dwora čšim hujeničij. W šćoh hōždinaj dyrbi hšy hšizom lampa hwiččij, pšćetož Madleńka je wušćiwatka bēčpč kšariwō. Wonej u lēma lēto bydličej, a to hšy prēnje hōby po nanowej hšimjerčiji. Dženba je patorčizja. Madleńka hežži wot ranja kaž pšćiwōwana nad hšwojim pšćijplatym dješčom ščlowjena: hšimječł na hšimječł wona twnječłnje a hšwēčł i tojčepčakam rjaduje; hačž do šćewčejčij hōžjin ma dječo hōwće byčž. Dpš a dšy wona kšwatnje na won a nuts hšobžozu mačž pošladny, ale jeno jo by jej wječeke hšmajeje wōbšćozo pokafala, potom jecha jašo lečji.

Š wōžnom pomōču pječž bije, hšwatočnje hšwonenje hšobowničij hšwono ho šćowčina. Šsu to kšarje hšwony i Pšćerowaje žurčije, ta! polnje, ta! harmoničny kšćezaje, kaž hšynt i njebješčej domišny.

„D mačži, je to rjenje! Kaž je luby Wōh tola hnadny, jo namaj jōn luby hšwješčej do naju komortni hšwonež dawa!“

„Ale hačej, dječo, to wšćaj je rjenje,“ wotmolwi mačž, „ale našče wješnje hšwony bēču tola hiščęje rjeničej! A ta! wušy wošne bēčęje nanej hšobowne hšwonenje! Wšćh hiščęje, ta! wōn tebdu i fararjež starym Žurjom na wōžu hšewčefčę, a ta! wōnaj to potom ta! hšwatočnje čšimječłaj a hebi čšpuru šćemo- šćoj, wušy hšimwōstaj a hšo modlečłaj!“ —

Madleńka i hšowu hšwony, nad hšwojim dješčom čyščę pšća- šćę a pšćijlaj: „Za hšym pšćego hōbu byla a hšym nanej trublu dješčęla, a hšyžž na pošćebdu wulki hšwōn hiščęje ta! hšubolo do- bōrčefčę, potom rječu nan žyle pomak: „Čješčę budž Wožu wo wyhołofčiji, mē na semi a čšłowestam dobre ipobohanje!“ a fararjež staru Šurij rječu hamječ! Ach haj, mačži, ty mašč prawje, to bēčęje hiščęje wjele rjeničoj!“

Něto je na pol šćewčij! Madleńka je hšowna. Mačž je mješ tym blotowe jeležo hōrže šćinika, ručje je wumješčte dječo blotowane, kruč ržobowarbnje hšidnajeje papjery pobhšunje, a mačž dyrbi kłut hšwojeje wōbšćozu wōbšćiwacł. Ale ta hšymnižy pšćijlaj: „Ach twojej wočži, dječo, twojej lubej wočži, a šćto dža wjele ja to doštanječł!“

Madleńka je hšo hšwój mantł wōdžęla, hebi čšpuru, i kožudjom wotrubijenu, na hšwoje bēle pleščene wopušče stajila a radofčijwje hšoblowaščę: „Šćto ja doštan, mamičžta? Nō, dwaj twjerdaj, hšwētaj tolerjej, abo čšwemaj prajič: Šćefčę žyščh hšrimow! Š tymaj hšwój derje žiwje hačž po nowym lēčę, a ja čži tež hiščęje něščto i Wožemu dješčę tuji!“ A i tym bē wona kaž hšifł i dyrčeni won. Mačž čyščę jej hiščęje něščto pšći- wočęč, tola to bēčęje pšćewoščę. Něto wona i hšwōtkom kom- modu wotewet i a njeje staru ržany dšawoštowu rub wušwo, kotryž bē hiščęje wot jeteje wōwki. Do njebo bē wuštan žyščł i dješčom a Marju i Wošjom, woł a wōšćatko; a nad tym hšahowawačę ho bant i napisšom: „Za! je Wōh hšwēč lubowal!“

Tōnle tud wona na hšlō wušćefčirje. Wotom pšćinješe dwaj hšwēčaj mošasnaj hšewčičnikaj, a položij mješ njewu kšy hšćyž wot stareho dječa. Wona bēčęje jōn wot hšwojeho njebočječefčeho mužja na kšowšnym dnju došlata a jōn něšto ja nowy hšowozany bant pšćiwječdžka. To dyrčefčęje Madleńkajny hšobowny dar byčž. Tež taleč i jabłukami a wōrčejkami wona hiščęje pšći- staj.

Něto bē wšćoh naprowjene; wona hšo pšćehšōny, na dšow- čječku čšlawoščę, a jetej ruzje leščefčij šćinjenje w kšine. Ša- džewofč a pšćihobw pšćeh jetej bušču nimo dješčej; ta! tšćeh- noščepōtne pak tež myšle bēču, napōščebdu wo wone tola w tej jetej šćewowachu: „Wōh je nam hšwojeho Ššyma wotbradžē, kaša by wōn tež njehčł i nim wšćifšto nam hnadnje dačž?“

Tu wona dže! Hōj, to je Madleńka. Wulki pačej ma pod pažu a mantlawočaj dšwščajlaj bēčłtaj ta! polnaj, a bē wšćha pšćumpota. Mačž jej durje wotewerja a hšwatočnje praji: „Wječeke hōby daj namaj Wōh hšromadje!“ „Hamječ, hamječ, moja mamičžta!“ wotmolowja hōščoz i hšyščęzajny wōščōmaj. Ale něšto padatej tutej wočži na blido. Šćto to je? — „D mačšęta, šćto hšy ty čšinila! Twōj krašny hšćyž! Mōžu ja to pšćijčęč?“ A hšy hšy hšoblowaju hšo jej i jašnymaj wōščōmaj. Ale mačž jej kšćyž wo- ločo šćije wōšajala a ju wōšćowčę.

„Tōtke, mamičžta, něšto dješč ty na hšwōlku won a wōšćarofč wōjčejč! Za nam tudy tež hiščęje čšinič!“ Na to wona wupakuje, najprjedy wōbrōz na kšwym wōbłuku, kotryž lubu staru wješnu žyrčej pšćehštaj. Madleńka je ju w lēčę hšama hšamjenila a

něto f rjanym wobłukom wuhotowacj dała. Tu delka, pšči wotewrjenych wěžnych durjach, steji na murju škožena nanowa trubka; won je ho runje horje pobal f njeběšfemu swojenju. Woboras wona prawje do křežba staja, potom pščińdu hiščeje brune hodowne poprzanzy a por čzopthych rufazjom. Něto je hotowe! Wlaběna wotewrja durje, a macjěrne škožowne slady pščełeca wobradjenje. Wobje kěžitej dohdo do myšłom por- norjenej pšči napohladje starje wjeznej zyrwje, a Wlaběnka praji šwiatocznje, kaž njebohi nan: „Čžečej bužj Wogu we wyho- točkej, měr na semi a čłowjekam dobre špodobanje!“ a macj kaž šararcej starj žurj hamje!

F.

Šhodownička.

Čak je Wbš lubowaj hřešćinu tu semju a šhubu,
So je jej Šbóžnika pšhčal, ho šmilil na lubu;

Wobja ta nóz
Pšcheminje šfaženja móz,
Wěrjazny njeplščińdu f šhubu.

Škwalbu, čžečej Wogu tam f pastryjam jandželow šyfa
Nab našdjim šbožom tež wješeka pojba a špěwa:

Špodobanje

Wot Wobja f wyškofcje,
Wobji měr, šnaba wam ščěwoa.

Špěwajcje šobu, wy šachodnej! šemine džěčej!
Njeběšela lubošć f wam dele ho f Škrytluškom šwěčej;

Njeběšeka ho
Wotamtanu šabšufšćuju,
Šzwěčca ho trónej a hěčej.

Š křełuškom wyškolin šnjeła a Šbóžnika wita,
Džafatowa semja, a rjeničej šwětočkej šwita,

W Wěšlechemi
W žobiku džěčatto špi,
Dubošć a šnaba tam špita.

Handrij Zejler.

Wajrejšna pycha.

Wobježna Romiša šnjeji šornelija mějšeje raš pščečelnizju na wopyče, kotraž ho rad, dočelž poklada we wutrobje njemějkeje, je šomotom a družej pychu debješče. Wona šorneliji f džěčaznym wješelom a je žonjazej hordobšču šwoju pychu — što, parole a drobe šamjenje — potašowajcje a ho na to jednorje šwobletanu šorneliju woprašča: „Šcho je twoja najlubšča pycha?“ šornelija wuńdže won, jamoła šwojeju hólžow a jeju pščečelnizju f tmi škonami pščeštaj: „To je moja pycha!“ Nještěno, rjana pycha, na kotruž mōže nīz jeno škožowna macj, ale tež džafatowny wóžny kraj hordy bučj, hbyž bywaju džěčej ščtož bušdžat něšdy taj dwaš šonjanaj — hordobšč doma a podpyera štata?

Šcho je twoja pycha, luba macj? Š wjele wještšim prawom durjich na šwoje džěčej potašuju wotmalničej: Še na semi drotot- nišeho poklada hačj tón, wo kotrymž 1. Jana 3, 1. šwěčej? W je se štarjichy hiščeje wještšichy wotławom, hačj jidž džěčej, kīž šu pščeš křečženizny šnješowe droho wukupjene wobješčěšfemwo wu- mōžene džěčej Wobje, šotryhčj je njeběšče kraleštw? Šdžěč šu wone šromadžene, wopratwžje tam je šwujata semja, a je šwujatej bojošču durjabal škřečženizny, wobjeje paš nar a macjč na to měšno šimpčj, škonuž wone šwujate nješju, tón lubošćje dočej njelmeje, je po- šbēžnyčej a džěčej, šhabačj a wočšahnyčej, kaž ho škulča a kaž je wukītne f jidž šbožu, f šbožu šwobjebcho žiwjenja, f šbožu luba a wóžneho kraja.

Škaje štune napominanje fa nanowšje a macjěne wutroby je hīžom nowonarobžene džěčatto, a šat wōžne to je, hbyž jo nano- wej ruzny přeni křoč wobjšhajate, hbyž štaj jebj štarjčej šwujichj šwajathj a čžečejšj pščišpšlščnoščow napřičešfowo tutemu dorej Wobjemu šwědomnaj, šotryž tola na Wobjej waly wōžny placj hačj wšičtje pokłaby a dobyšfki šwita! W šawěnje, hby šydu škřečžen- janzj štarjčj ženje šadčj nječaji, jo jidž džěčoj jima nješkulča, ale Wobju a nuts do njeběšfeho kraleštw, jo šu jim jeno poščene a wostojene f dopjelujenju štutnyh štarjčichjch pščišpšlščnoščow, woni šydu tež je šwujatej štutnojšču a f šwulkej radobšču tajki walyž jata wōžny poklad hačtj a šhabačj, nīz šaj štrafu abo domjazeho pščišobho, ale je šwujatej šwědomniwošču hēbi wědomni teho šłowa je šwujateho pšima: „Šchožj šwojeho pruta lutuje, hīdžj šwojeho špna“, šaby šotrežoj to družo hčowo je rta šelšba šteji: „Paš moje jehnjata!“ Wle šefo macjčerow durjabalo ho džēba šady tamnje je šdobneje špohanki šhowačj, hbyž durjabate šwoje pokłaby potašajč a durjabate hēbi na džěčej je špšlšam pomyšlčej, dočelž nješju nišoho šordobšč, ale škōžeho štracj; dočelž nješju nišomu špdyera, ale hufšo šwojim šaše šemrjenju štarjčim hōčej f jidž šotčej! Wby lubi štarjčj, njeporobžene džěčoj wōžne f čžečej prozu šoklžene pjenješj pščečēžini a šawjnytu nješobahnu a wutroba čže je šwujatej. Wěčćejo to tola, kīž jo hiščeje na- šhonił nješčeje, džěčej paš wotšoto hēbie wōžičej, nab šotrymž šče je šnawo hīžom došho wšichu mōž šhubił.

Š wotkal pščińdoje, šo je něto mēdobolčj, kotraž džēte hēšdy našča nadžija, štrach naščeho pščišobota? Wšičelake je ho wo našdjim šefštotku prajko — to mōžto ho tež wo nim prajčej, šo je šefštot, wo šotrymž ho wšičtjo na ščowo štaja — tež ščtwōrtja šajnja, hbyž štari poščudžaja a mēdžj poručeja.

Woklščnoščoj we šwujatej šobabojoščej šama je džēto wšičeho šohnowanja fa wōčženjenje, wo šotrymž šeremajš 35. powuščozaj šlaw pšče. Šdžěč šu hiščeje wale džěčej, wo tež šohnowanje wot šorka na nje wulwio, šotrež je w 18. a 19. ščlucžjy fa wēčjne čžafy šhubjene. Šotom mōža šašo škožowne macjerej f hordobšču a radobšču na šwoje džěčej potašowacj, hbyž jo jidž ščto fa po- štkadami prajča, a f dočym šwědomnjom prajčej: „To šu moje pokłaby!“ kaž našča lubowana škřežorka, kīž ho šorneliji runa, hbyž praji: „Wot wšičitšeho, ščtož je mi Wbš lubeho a dobreho wopofašal, šu mi moje džěčej najlubšče. Wšičitšo družo durjib jošo wotebadž, moje džěčej paš mōžu, kaž ho našdjim, wo mnu šobu do njeběšej wjač.“

S.

Wšchelake f bliška a f daloka.

— Š Wubelčej. Š radobšču ho mješ nami wšchubdže w bliž- ščej a dalškej wotšolinje ta powjēčej wita, ho Wubelčanšte hēšfite šowajšfowo „Wubin“ na štečej džēti hōdow wječor f dypšom 8 hōdžim w Wogez šali wulst šwōjōny wobješf wječor fa wšičichj šwērnichj Ššerbow wuhotuje, kīž šwoju rēčj hēbi wōža a šwoje Ššeršfowo lubuja. Škōžj šprawnu, pščišfowim Ššerb je wutrobije witanj. Šašup je* šyle tuni, šo tež najšwubščij njeby šadčj- wany był.

Ššeršfje špēny budja ho špēmāčj, narodne šłowa f nam ho džěčej, na jewičičej budje ho šeršfite džiwadšo hračj, ščtož ho tu šēšebati došho wōžny štato mjeje. Wūž pščińdočej f bliška a f dalota, dželčarčerjo a šopšodario, štari a mēdžj, žōntē a mužjy, šjednoczny hōčej! Šahōrnjny hōčj fa Ššerbow rēčj a mjeno! Ša- šhōwajmy džěčjom a džěčjžđěčjom šubla, kīž je nam Wbš dak! Ššudžny hōčj f nowej lubošćj, šwērnōščoj a šobōžnojščj! Šotom štroščēžnje do pščišobota! Šotom:

Čračj budje Ššeršfowo, šamotščoj!

— Wšičitšij puščin na nowe lēto je wulšdō. Wōn šēšja šwoj 50 lētny jubilej šwēčej. Šelčajaj je jōn šašo pščečelnizwe šnješ šaraj Wščaf f Wubščjńtju. Ššobōwajmy šnōwnešho šowajšfowo jōn darmo doštanu. Ša družichj je pščišfina 15 pj.

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja óe
Swójbnj statok
A twój swjstok
Zradny je.

Za staw spróency
Napoj mčeny
Luboó ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerastwoó da.

Nječ ty spěwał,
Swěrnje džěłal,
Wšědno dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoóń ty.

Z nječes mana,
Nječ d č kumana
Žiwnoó je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřěw óe

F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wubawa ho kóždu kóbotu w Šmolerzej knižničisčycznici w Budyščinje a je tam za schwórtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostać.

Njedzela po hodžoh.

Móji. 32, 26.

Lěpscheho dara fa wutroh a lastup do noweho lěta njesnaju, hacž Zafubowu modlitwu: „Kriježe, ja cže njewopušćežu, křiba so mje požohnuješć.“ Wona ma móž, nař pravje mudrych čjinić k šbóžnemu wumrječež; kóždemu dnjej, kóždemu lětej a stónčnjeje našchemu zyknu žiwjenju šbóžny kóž spóžćež: „Za šym Boga wo woblěča k woblěču widžaj a moja duscha je wumóžena!“ Šćtóz tak wumrje, šbóžnje wumrje.

Zafub šteješće, jato ho tak modlešće, pšchi wažnym wotdžělenju žiwjenja. Sady njeho ležješće žulba, wotročkowišć dom, pšched nim kraj jeho wótzow a pšchichoda jeho luda, a Bóh běšće jemu ham s nowa šlubjenje dał: „Za šym s tobu a čžu cže šwarnowacž, hdžěž ty pócžejnješć; a čžu tebe šašo pšchijwješć do teho kraja. Pšchetoz šy nočžu tebe wopušćežiež, hacž ja wšchitko šym čjinił, šćtóz šym tebi řečaj.“ Ale šćto dha netto hišćeje podobowawšće, hdžž běšće Bóh je šwojim šlubjenjom: „haj“ a Zafub je šwojeje wěru: „hamjen“ prajil? hdžž čař pruhowanja sady njeho a kraj šlubjenja pšched nim ležješće? Čšau běšće jemu hišćeje s nješćědelom. Runje woshorženju bratr je 400 mužemi ho domoj wóročegazemu Zafubej napschěčžimo cžejnje. — Ale tak trjeba ho Zafub Čšaua boječ, hdžž je nad nim wutroba lubowawčeho Boga, kotryž běšće runje twjerdu

wutrobu Zabana šnjehežil, a na kotrehož šladajo mohł prajiež: „Se šwojim Bóhom šamóžu ja wulke šćufki čjinić?“

Zahadno hlubje leži: niz Čšauowy hñew, ale Zafubowe šle šiwědomnje jeho bojalneho čjini. Žiwj Bóh je jemu napschěčžimo šćupil a je jemu, dokelž čyžješće netto do šlubjeneho kraja šańć, ruku na wutrobu položil a k njemu prajil: Čžakaj, cžeho dla šy pšchěčžimo šwojemu bratřej a tež pšchěčžimo šwojemu naněj nješpramny był? Čžeho dla šy jeju s lešnowcžu šjebal, hdžž dyrbješće wěreć a cžatać? Čžeho dla šy na tajke wofšnje žohnowanje šlubjenja na ho šćzahnył, kotrež dyrbješće po prawym herbowacž? — Č tym šy ty pšchěčžimo ni šřěšćil, a měšto teho, so by wodacže pýtał, šy hřeč netto hišom na wšće dwazycęki lět na šiwědomnju wotšto nošył. Šćej šmėrom a wuěbnaj ho napřjedy je šwojim Bóhom! O, Čšauowy hřeč budžješće wšćal ho pšchewinyl a inješil; ale šćto pšchewinje, šćto šujče Wožj hñew? — Lehodla ho Zafub boji, šwojeho bratra šćakč. Šćto by čjinił? Zo, šćtož woprawdže čjini — so pšched šwojim Bóhom dele padnje, jemu ho wšćeje šćóće wuřnaje a we šprawnej polćeje prajil: „haj, kriježe, ty mašć prawo, hdžž mje mojeje šćećiwnoóće a nješprawnoóće dla biješć; nad tobu šamym šym šřěšćil, ale ja profichu: Šćtóz šym čjinił, to pšchikřy! Zy šy tež le mni wo hnadže řečaj a šy šwěrnj we šwojich šlubjenjach; teho šo ja džeržu a cže njeušćežu, křiba jo mje požohnuješć!“ — A Zafub je ho tak s Bóhom bėdžil w tamnej šwojatej nozy a dobył. Kóšlamany ham we šwojeje mozy, s wuwjenjnym šjedrom, ale s wodacžom

mużo!" Muż pośluchajcie a czożnif k czożnifaraje donjebe, kiz jón smutka nowy ścżini.

Nęto bęćhe wśchitko lępie. Czożnif, kotruz prawy czoż potałowajcie, też do wśchitkich wężow porjada pśchynjeje: dżęło ęo i dwulom łapocza a sfńonezi; mały Żasub pśchitkubdżęćhe w prawym czożu do śdunę, i křtka, wśchitko bęćhe w porjędze.

Zako muż śwój czożnif 31. dezembra naczożny, wón praji: „Ja ęo nadżijam, ęo też w pśchichodnym lęćze runje tak berje dale pńabę, każ w ładźęnym! Żona wotmołu! „E tym wumńenjenjom, ęo budje naśde žiwjenje runje tak mudrie ųriadowane każ naśde czożnif.“ A prjedy hać ęo do łoza lehnj, wón to Wożu w horzei modlitwu porucę.

Naśde pśchęcę i ģnutej wutrobu lehnyc dżęćhe. — Bęćhe wón teho dla ģnuty, abo doleż nõzne swomy kłicęćęć pśchęcęćhe? Tak wjele bę wśte, ęo wocęła njećajńci. Żemu ęo idęćhe, każ byćny ęo budje swonow ģniti pśofaće: „Ze twoje žiwjenje w ładźęnym lęćze berje ųriadowane bylo? Budje też taśte w nowym, kotreż ęo runje łapocżina?“

„Chto je berje ųriadowane žiwjenje?“ ęo wón pśačęćhe. „Njeģnym ja ęo prawym pucżu łhodżit? Njeģnym ųwoju pśchicłkowność dopwienit? Njeģnym pilnje dżęlat? Chto mõze mi nęćcho porofoćowac? Żeno ęo byćny wśchitki moji ģuńođa tajzy byli, kaźkiż ja ģym!“ A tola jemu berje njebęćhe. Żeho ģwędomnje dżęćhe: Swonowjenje wśchal ģym ųprawny dobry cłowjeć, kotreż nifomu nicżo njeprawneho njećini. Alle po nęćim roźwivacchu ęo pśchęd jęho dućhom węży, na kotreż ęebi ģińćęće ženje pomyģlit njebęćhe: jęho njećęćęćpńowocę a ģnęw, jęho ģordocę a ęebicżnowocę. Wón ęo dopomni, kał ģuśto bęćhe ģuńođom, kaťkiż bęćhu w nuśy, ųwoju pomoz łapowjećit: kał wón tųd jażo ģapowajęę, kaťkiż, każ by prajił, ųprawnje njećenjacchu. A jęho dopomnjeće bu pśchęzo jaģnilięe; wón, tón cżęny muż, pńina ęo ja nabrabneho, ģordeho, njeųprawneho; wón dopomni ęo na wśchitę ųte myģle, kotreż bęćhu w nim łachabęće; wón jich ģińby w ųwojim žiwjenju namata a pńina, ęo, ģbyż ģlubje pabudł njebęćhe hać drusy, to jęho łakłuzba njebęćhe, ale ęo njebęć jeno ųladnowocę mẽk. Wón ęebi też ģińćęće rżetna, ęo, ģbyż w žiwjenju žaneho njeģtina ja Woża njećimje, też Wóh jemu w njebęćach žaneho njeģtowa. Wón cżujećhe, ęo bęćhe każ w czożnifu, też w nim nęćtęto, ųchtoż prawje njećubdżęćhe. Żonine ģłowa jemu jaģo do myģłow pśchicńođęchu: „Ćać njebyto też naślępie, nowy łhód do czożnifa ųćinić ćać! Daj to, luby mużo!“ A wón pśofęćhe Woża, ęo by cżyl jemu nowu wutrobu dęć.

Zako w pśchichodnym lęćze 31. dezembra czożnif naczożny, kotreż bęćhe jemu taģtu dobry wucżo pńoćicęć, ęo Wożu dżatowajęę, ęo bęćhe jęho modlitwu wużycłchal a ęo bęćhe moģł połoj a mẽr berje ųriadowaneho žiwjenja ųeńacę.

Nowe lęto.

„Njeże Wożo, ty ęy naśde wuģhowanje ųtanje a pśchęzo“, kał prajmy i pńalmiřtom we węrie pńici ųoczęatku nowęho lęta. Wuģhowanje my trjebamy, doleż ģmy ģłabi, łachodni a ģręćni cłowjećo. Naśęe žiwjenje wotkhabę każ ręta; my ģmy jato trawa, kotraż rano ręje a bńrjy ųwajodje. ģdę pał moģli lępńęćhego wuģhowanja namatać, dżyżi pola węcżneho miłocęćiwęho Woża, naśęęeho lubęho Wńiza w ųģryřtuřbu Jeřufu! Wńon je nař ģiżom lubowal do ųwozřenja ģwęta a noży nař ģińćęće pśchęzo na rukomaj ųwojeje luboćęje a ģmilnowoćę, runjeż teho ģódnii njeģnym ųwojeje kał ģuśto wopofařanęe njeđęatowocęje dla. Chtóż ģjeř Woża nowe lęto łapocżina, temu węrne ųbożę pobracuje, by-li ęo jemu też swonowjenje ģińćęćę

lępie jaģo. Chtóż pał na ųwojim žiwjenřim pucżu i Woģom do pńęda kroczi, ęo jęho ųwotrobę boji, jęcho i žylej dućchu lubuje a ęo jemu dowęria, tón budje a wotranje wożnohowany też wuģrjędź ģorja. Duż dha cżemy ęo dżęka a w žyłym pśchichodnym lęćze teho Woża dżęćęć, na kotreboż naśdi wotżojo nadżiju ųtaoģu a pńiti tym ženje k ģanibje njebuchu. Njeģ nař wón po jařnyģ abo cżęmnyģ, po roźwowyģ abo cżęrnjojtyģ pucżach wodżi, wón nař prawje pomjeđęje a budje i nami wśchitko berje cżinić. Wo kał wjele mẽk jęho prořnyć pńici wuģładze do nowęho lęta, ģińćęće cżęmnie pśchęd nami łęazeģo! Tola wón ųnaje, cżęboż potrzebamę, prjedy ģać jęho prořnym. Wucżiřtńym teho dla łńowizu ųwojeje nadżije do morja jęho miłocęje a luboćęje! Wńon budż a wotran i nami w dobrych a ųyģ dńaģ, w ųrowoćęi a ųworoćęi, domaģ a na pucżowanju, wodno i w noży, w žiwjenju a wumrjęczu. Śawoje pśchęcza a nadżije, ųwoje dżęła a bęđęnja, ųwoje ģwńoģtowo a łubto, cżęło a dućchu — wścho my do jęho ģwęrneju wśchęchomńożneju rukow porucżamy.

Kiz do ruki wřmi, putniřo,
Eřo ģotuj k drńohowanju;
Dżęń wotewerja cżęł nowa ęo,
Kiz łhód twój wjeđęje k ranju.

Bjeł maķo ģobu, putniřo,
Chto ģalle cżęgow wjele?
Dom ģóřny wuģubdżę tręcki ęo,
ģdęż lęħwo ęo cżi ųćęle.

D ģładaj k njeģju, putniřo,
Tam tmoja ģwęda ģobzi,
— Kiz tebi na wuģ ģwęłki ęo
A dućchu k Wożu wodzi.

ģam njepucżny, moģ putniřo,
Eřo ģowatģy i pńobozny;
Ĵim ģwęcu dżęć a bratrowřtowo,
Ty lępie łhodżiģy i tymi.

Ĵaj, njepucżny ģam, putniřo,
Śwjeć i ųģryřtuřtom ęo truce;
E nim nařtup nowe drńahatowo,
Dha pńońdżęćy ųbõzne pucęe!

K. A. Fiedłof.

Na nowolętnym ranju.

Łę, ģiżom jaģo lęto wotģal dżęćhe!
Eřmy wotpriet krocęł blięe k węcżnowoćęi;
Wścho jaģcho je, njeģ radoćę, ģorjo bęćhe,
Nęk nowe lęto Wóh nam wobradzi.

Chto wano w ųwojim kłinje ja nař ģmje?
Wśchęcę ųboża abo ģamu njeģobu?
Ćać pśchichod wńity abo rńęe žnje,
To napjelnjuje dućchu i tyģchnotu.

D łożmy ųrořćinje wocęi k wuģłocęci,
Tam i łralom je, kiz naśch dńit w ruzy ma;
Ĵaj, jemu dowęřmy ęo w potornocęi
A bjeńmy wścho, ųchtoż jęho mudroćę da.

Wón je našej Wóty, my jeho lube džěči,
Duž twarimj gwěru Wože kralestwo;
Nam potom jeho milość dale pšedźi,
Tež ja našej kraj a ja wšeho Šerbowstwo!

K. A. Fiedler.

Zeniczki lěkar, kiž móže pomhać.

Dwórsteho předarja da něhdy widžany hnyes t hebi lawolacž. Wón předarjej rosljetaja, so je thory a so dyrbi finans bórny wurmjecž; so chyzł jemu duchowny tola něšto trošćtowaze prajicž, ale so njehně Jezom Křesćta pódla mjenowacž, pšchetoz wo nim wón ničo wještěč hochzyske. Předať motmolwi: „Derje, so mi to do předať prajicž; pšchetoz t nim budich ja hewat šapocžal.“ Duž wón pšči přenim wopryče wo luboćci Wožej rěčeske. To thoreho wobduwacžke kaž hěbši žiwjenstj powětr. Zemu běšče derje a wón předarja prośěšče, so by bórny soho pšichol.

Tón pšichidže a rěčeske drugi krocž wo Wožej wšchomozny, wšchewoždžuhomnosći a wšchewowebdomnosći. To běču ja thoreho hřim nelotne čerņnje nusišč; pšchetoz to je bórta, so je Wóh wšchitke načje hřečy widžal a do swojich knihow šapiskat. Tola to hěščke džěšče. Předať woteuidže a thory jeho t nowa prośěšče, so by bórny soho pšichol.

To so šta, a wón powjedacžke tón krocž wo Wožej hřiwatoćsji a prawdošč. To pak njeběšče wjazaj kaž miły nalěny powětr; pšchetoz hěhž rěka: Wóh njeje Wóh, šotremž so bjesbóžnje wošćenje špoboda, šchitoz je šty, pšchew nim njehostanje“, potom je šyna. A rěka-li: Wóh da šedzemu do jeho štućak“, a bjesbóžni póřidu do wěczne čwile“, potom do hřežbž wutroby nusi mjerņnje. Něčo wo prawom Wóhny bušćowopajstě tón krocž štončst a na tónzju šatlonja šesćeske.

Ša wjazaj dnjow wón ke thoremu njepšichidže; wón džě tež po prawom temu muzej, šotremž wo Křesćtstwu ničo hřichčecž hochzyske, ničo wjazaj prajicž njeměšeske. Tola štončznje thory po njeho pšćla a jemu šlorěšeske: „Ja hebi we hřiwowej štylnosći raby nijewěm; mi je, kaž byt w heli abo hela we mni byla. Nje-wěščke dha ničo, t čřim mohli mje trošćtowacž?“

Duchowny motmolwi: „Ja dale ničo prajicž njemožu, hač so wšćah t Wóh hřadny, ale tež mudry, hřiwaty a prawy a po hřiwowej prawdošči ničo druhe čřinice njemož, hač ške thofćacž. Ja drje hěh hřichčeske wjele rjaneho a trošćtowazego wam prajicž mošt, ale wo tym džě wy ničo hřichčecž hochzěče. Tešo dia dyrčicže tallé njeběžny wumrjecž a tam hřiwój wofud wožćakowacž, — a duž dyrjowy waš t žyčej wutrobu wožćarowacž.“

Wón, šchto dha wěščke trošćtowazeho a dobroho; prajicž mi tola, hač móžu hřichčeske wumozženy byč?“ so thory wo štylni-wosći hřiwowej wutroby wopraščaja. —

„D haž, ale jeno, hřim-li wam wo Jezusu powjedacž.“
Něčžke wo Wožim mjenje, šchitoz čžecže, jeno so mošt je štaže-nja wumozženy byč!“

Duž džěšče předať t hory Sinai do Bejšchjema a na Golgatha a předowacžke hřubemu, bohatemu muzej wo hřadnej radže Wožej, wo wumozženju, wo wobacžju hřečow a prawdošči wo Jezusu Křesćtstwu. A dokež nusa na šlowo kežbžowacž wući, dha wěra a t wěry trošćt t hřubej wutroby thoreho měřina namata.

Nowa móž.

Škawny hudžbnik Gajdn běšče junćrocž w towarštwje druhich škawnych hudžbnikow. Duž to praščenje nasti, šchto móže inu-šlownu móž, je-li pšči wutrajim džěle wofćakta, najhřichšeho jašo pohylacž. Zebny to, drubi něšto druhe mjenowacžke. Jato jeho wabjachu, so by ho tež wuprajil, šchto ma wón pšči hřiwotč wjele džěščak do pohylnjazeho hřečta, wón rjety: „Ja mam we swojim wobhělenju malu domjazju šapaku, tam ja thobžu a šo modla, kaž hřuto šo šprózny čřuju; tón hřečt je mi štajnje pomhal.“ Wšchitžy dyrčbaju pšichacž, so jeho džěla dopošćuju so je jeho móž najwješčja. Wón pak w poniznosći wuřna: „To njeje moja uobž, to je móž Woža.“

Wšćelake t bliska a t daloka.

— Šawjedžeň tšjoj kralow. Še tónzje džězje šeto najšewny hřečemu hřichčejšjanšemu lubej wšćelke dobre pšchinješo. Šašo dostacžny hřečleho šarjohenje šapóščkaja do hřewaj; ně-šotra šrona tež šponi nowe wožćenje narodneho buča. Wšći šo na šbžerjenje macšćenje rěče w ludowej šćali wobrocšćuju. My Šerbo tež woshebe to witamny, so je šo nam přozawenje radžilo, jato ša šbžerjenje ščoj kralow wušćiwidny. Našč hřichčeske nje-špřozny hnyes šarat ške. theol. šafus w Budyšćinje t luboćci t žyřtwi a t Wožemu kraleštwu našćot t petiziji ša šbžerjenje tu-šeho štareho, požohnowaneho hřichčejšjanšeho hřiwedženja da. Špěščnje šo šćina w hřečšćih wosćadach roščekšćaju. Wšćedje wšćem džě žyřćwimny pšchewšćejšćerjam šo džakowacž, so je šub-šniwje wofelo wodaču. 9700 pohylšnow bu šromadženy. My tež pšichidžanawamy, so chyzje ho něčotry mjes nami bđlžazy němli abo němli rěčjazju pohylšćacž. Špřostwa na šřinobu džěžje. Džat hřiwěnemu šapšupowanju lubowenje wole pšchew načescho čřesćeneho hřinobalu t. šaracija Wrošata-hřodžihčćanšeho a šćinje šnješćimoweho radžćeske španwšćeho šo šta, so w šřinobže wot-šhěš namata a bu pšchijata. Wapšćewčiwu wobšćamšćenju pošćed-njeje šřinobu ho šale raiņje ša šbžerjenje hřiwedženja wuprajaj a ša jeho šapšupjenje pšchew hřiwom. Šeršćta luboćč t štaremu wob-šřemnu, hřečšćta wěra — pšchetoz šćitřale šu pšchewo kaž bejmant wěry, so šćajšlowa wěž na šeni wostanje a dale džě — je dobuřa.

A něšto džimny do noweho šeta, kiž čžzemu našćinčž, wšćitžy t šćajke wěru. Wona je načaja móž. Š njeje hřiwuju narodnosć a šćaru hřečiku pobožnosć, kiž je džšćna w šćajšce, šbžeržimny. A kaž je runje našć makli lud pšchew muži a wutrobu ja wušć pohylšći hřew t jeho nišu bjes Šbžćniřa měř, šaf wofšćowajmy ju tež. Wšćihčadžewje je šćlami ščoj kralow do Wožeho domu, bđimny hebi wo mišćionštwje předowacž. Potom woprijimny rjany wopor ša šćuřćowanje hřiwatoho mišćionštwu. Šeršćjo šu do předať šćili, Šerbo njehž tež t předtu wostanu. Š džakownej wutrobu prajimny: Wěščje je t nami, wěščje naš! a: Pšichidž t nam twoje kraleštwu!

„Pomhaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšćech pšchew-dawarņjach „Šer b. Nowin“ na wšćach a w Budyšćinje došćacž. Na šchćwrocž šćta plačji wón 40 pj., jenotliwe čřiřta šo ša 4 pj. pšćedawaju.